MARGARET WES
Mıssoıry'de doğdu ve büyüdü Mıssoury Unıversı-tesı'nde Yaratıcı Yazarlık Bolumu'nu bitirdi Bir yayınevinde 14 yıl sureyle editörlük yaptı Daha sonra fantazya ve rol yapma oyunları konusunda kurgu editörü oldu Bu yıllarda Tracy Hıckman'la tanıştı Bu ıkı-lı tanıştıkları günden itibaren birçok fantastik kurgu kitabına birlikte imza attılar Bunların içerisinde en tanınmışları, Ejderha Mızrağı ve Olum Kapısı Serısı'dır
TRACY HICKMAN
Utah'ta doğdu Ikı yıl Endonezya'da misyonerlik yaptıktan sonra gençlik aşkıyla evlenmek için Ulah'a geri dondu Bir yayınevinde rol yapma oyun tasarım-cılığı yaparken Weıs'le ortak kitaplar yazmaya başladı

ÖNDEYİŞ
"Sakin ol Haplo, içeri gir ve rahat et Otur Aramızda resmiyete yer yok.
"İzin ver, kadehini doldurayım. Bir zamanlar veda içkisi denen şeyi içelim, uzun yolculuğunun şerefine.
"Tatlı, kırmızı şarap sever misin? Ah, yeteneklerim çok ve pek çeşitli, bildiğin gibi, fakat artık inanmaya başlıyorum ki gerçekten güzel bir şarabı yapabilecek tek şey zamandır -büyü değil. En azından eski kitaplann öğrettikleri bu. Atalanmı-zın bu konuda haklı olduklarından kuşkum yok -başka konularda ne kadar hatalı olurlarsa olsunlar. İçkide özlediğim bir şey var, zamanla gelen bir sıcaklık, bir yumuşaklık. Bu tatlı, kırmızı şarap fazla sert, fazla saldırgan. Erkeklerde iyi niteliklerdir bunlar, Haplo, ama şarapta değil.
"Demek yolculuğun için hazırsın. Karşılayabileceğim herhangi bir ihtiyacın ya da isteğin var mı? Söyle, hemen senindir. Hiçbir şey mi?
"Ah, seni gerçekten kıskanıyorum. Uykuda ve uyanıklıkta düşüncelerim her an seninle olacak. Şerefe bir kadeh daha. Sana, Haplo, şüphelenmeyen bir dünyaya gönderdiğim casusa.

Mırgaret Weis & Trncy Hıckman

"Ve şüphelenmemeliler de. Daha önce bunu konuştuğumuzu biliyoaım, ama yine vurgulamak istiyorum. Tehlike büyük. Eski düşmanlarımız, zindanlarından kaçtığımıza dair en küçük bir iz bile yakalarlarsa, bizi engellemek için yeryüzünü, denizi, güneşi ve gökyüzünü yerinden oynatırlar -bir zamanlar yapmış oldukları gibi. Kulaklarını dik, Haplo. Şu senin köpeğinin bir fare sesine kulaklarını diktiği gibi dik, fakat onların seni işitmesine izin verme.
"Kadehini tekrar doldurayım, Haplo. Şerefe bir kadeh da
ha. Bu sefer Sartanlar'a. İçmekte tereddüt ediyorsun. Hadi. Is
rar ediyorum. Öfken gücündür. Kullan onu, sana enerji vere
cek. Dolayısıyla...
"Sartanlar'a. Bizi olduğumuz şey yapan onlar.
"Kaç yaşındasın, Haplo? Hiçbir fikrin yok mu?
"Biliyoaım -Labirent'te zamanın hiçbir anlamı yoktur. Bırak düşüneyim. Seni ilk gördüğümde, yirmi beşini yeni aşmış görünüyordun. Labirent'tekiler için uzun bir yaşam. Uzun bir yaşam ve bu yaşam neredeyse sona erecekti.
"O zamanı çok iyi hatırlıyorum, beş yıl önceydi. Sen çıktığında Labirent'e tekrar girmek üzereydim. Kanlar içindeydin, zar zor yürüyordun, ölüyordun. Yine de bana öyle bir ifadeyle baktın ki -asla unutmayacağım- zafer vardı yüzünde. Kaçmıştın. Onları yenmiştin. Gözlerinde, coşkulu gülümsemende zafer vardı. Ve sonra ayaklarımın dibine yıkıldın.
"Beni sana çeken şey o ifade oldu, sevgili oğlum. Uzun zaman önce o cehennemden kaçtığımda ben de aynısını hissetmiştim. Ben ilktim, kaçarken canlı kalan ilk kişi.
"Yüzyıllar önce, Sartanlar, hakkımız olan dünyayı koparark ve bizi zindanlarına atarak hırsımızı terbiye etmeyi düşündüler Senin de bildiğin gibi Labirent'in yolu uzun ve çilelidir.

Topraklarımızın oluşturduğu çarpık bulmacayı çözmek yüzyıllar aldı. Eski kitaplar der ki, Sartanlar bu cezayı, hırsımızın keskinliğini, zalim ve bencil doğamızı zaman ve çile ile yumuşatmak için tasarladılar.
"Onların planlarını aklından çıkarmamalısın, Haplo. Bu senden isteyeceğim şeyi yapmak için sana güç verecek. Sartanlar, bu dünyaya çıktığımız zaman, girmeyi tercih edeceğimiz dört âlemin herhangi birine uyum sağlayacağımızı varsayma cüretini gösterdiler.
"Birşeyler yolunda gitmedi. Belki de neyin yolunda gitmediğini, Ölüm Kapısı'ndan girdiğin zaman sen keşfedeceksin. Eski kitaplardan anlayabildiğim kadarıyla, öyle görünüyor ki, Sartanlar Labirent'e göz kulak olmak ve büyüsünü kontrol altında tutmak zorundaydılar. Fakat, ya kötü niyetle, ya da başka bir sebepten dolayı, zindanın bakımını sağlama sorumluluğundan vazgeçtiler. Zindan kendine özgü bir yaşam edindi - yalnızca tek bir şeyden, hayatta kalmaktan anlayan bir yaşam. Ve böylece, Labirent, zindanımız, bizi, mahkûmlarını tehdit olarak gömıeye başladı. Sartanlar bizi terk ettikten sonra, bize duyduğu korku ve nefretle güdülenen zindan, ölümcül bir yer oldu.

"Sonunda çıkış yolunu bulduğum zaman, Nexus'u, Sartan-lar'ın yerleşmemiz için var ettiği bu güzel toprakları keşfettim Ve kitapları burada buldum. Başlangıçta onları okuyamadım, ama çalıştım, okumayı başardım ve sonunda sırlarını öğrendim. Sartanlar ve bize dair besledikleri umutlan okudum ve kahkahalar attım -hayatımda attığım ilk ve tek kahkaha. Sen beni anlıyorsun, Haplo. Labirent'te neşeye yer yoktur.
"Ama planlanın gerçekleştiği zaman yine güleceğim. Dört ayrı dünya -Ateş, Su, Taş ve Gök- yine bir oldukları zaman

Uzun uzun kahkaha atacağım.
"Evet. Gitme zamanın geldi. Lordunun gevezeliklerine sa
bır gösterdin. Bir kadeh daha.
"Sana, Haplo,
"Benim Labirent'ten çıkan ve Nexus'a gelen ilk kişi olmam
gibi, sen de Ölüm Kapısı'ndan geçen ve ötesindeki dünyalar
da dolaşan ilk kişi olacaksın.
"Gök âlemi. İyi incele, Haplo. Halkını öğren. Güçlü yanla-nnı ve zayıf yanlanın araştır. O âlemde kaos yaratmak için elinden geleni yap, fakat her zaman tedbirli ol. Güçlerini gizli tut. Her şeyden önemlisi, Sartanlar'ın dikkatini çekecek hiçbir eylemde bulunma, çünkü ben hazır olmadan farkımıza varırlarsa, her şey biter.
"Bizi ele vermektense, ölümü seç. Bu seçimi yapabilecek kararlılığa ve cesarete sahip olduğunu biliyorum. Fakat daha önemlisi, Haplo, böyle bir seçim yapmanı gerektirmeyecek beceri ve zekâya sahipsin. Bu görev için seni seçmemin sebebi bu.
"Bir görevin daha var. O âlemden birini getir ki onu havarim yapayım. Geri dönüp öğretiyi yayacak, benim öğretimi halklar arasında yayacak biri. Herhangi bir ırktan olabilir -elf, insan, cüce. Zeki ve hırslı olmasına dikkat et... ve şekillendirilebilir olmasına.
"Eski bir metinde uygun bir benzetmeye rastlamıştım. Sen, Haplo, ıssızlıkta haykıran bir ses olacaksın.
"Ve şimdi, son bir kadeh. Bunun için ayağa kalkalım.
"Ölüm Kapısı'na. 'Yolun açık olsun.'"

## _____BİRİNCİ BÖLÜM

YRENİ HAPİSHANESİ, DANDRAK
ORTA ÂLEM

Derme çatma araba kaba mercankaya arazide sarsılıp sıçrıyor, demir tekerlekleri, yol olarak kabul edilen şey üzerindeki her tümsek ve çukura takılıyordu. Arabayı çekmekte olan bağkuşunun nefesi buz gibi havada küçük bulutlar oluşturuyordu. İnatçı ve ne yapacağı belli olmayan kuşu idare etmek için bir adam gerekiyordu. Aracın her iki yanında duran dört adam arabayı itekliyordu. Çevre çiftliklerden gelen küçük bir topluluk Yreni Hapishanesinin önünde toplanmış, arabaya ve utanç verici yüküne Ke'lith kenti duvarlarına kadar eşlik etmeyi planlıyordu. Oradaysa, daha büyük bir kalabalık arabanın varışını bekliyordu
Günyanı sona eriyordu. Gecenin Lordlan pelerinlerinin gölgelerini yavaşça öğle sonrası yıldızlarının önüne örterken, gökkubbenin ışıltısı solmaya başladı. Gecenin kasveti bu kafileye daha uygundu.
Köylü halk -genellikle- mesafesini koruyordu. Bunun sebebi bağkuşundan değil -gerçi devasa kuşların aniden dönüp, kör noktalardan yaklaşanlara acımasız gagalar attıkları bilinen bir gerçekti- arabada oturan adamdan korkmalarıydı.
Mahkûmun bileklerine bağlanmış gergin deri şeritler araba-

nın kenarlarına tutturulmuştu ve ayaklan ağır zincirlere kelep-çelenmişti. Pek çok keskin nişancı okçu arabanın yanında yürüyordu. Tüylü oklarını yaylarına yerleştirmiş, suçlunun kalbine doğrultmuşlardı. Yanlış yöne dönmeye bile yeltenecek olsa, okları bırakmak üzere bekliyorlardı. Fakat bu önlemler arabayı takip

edenleri pek rahatlatmışa benzemiyordu. Gözlerini, karanlık ve dikkatli bir şekilde içerideki adama dikmişler, adam kafasını arkaya çevirdikçe artan, saygılı bir mesafeden takip ediyorlardı. Arabadaki bir Hereka iblisi olsaydı bile, yerel çiftçilerin korkusu ve saygısı bundan daha büyük olmazdı.
Adamın görünüşü göze çarpacak ve tüyler ürpertecek kadar etkileyiciydi. Yaşı belirsizdi, devirlerin ötesinde yaşlanmış adamlardandı. Kuzguni saçlarında bir tutam bile gri yoktu. Geniş, eğimli bir alından geriye doğru taradığı parlak saçları, ensesinden itibaren örülmüştü. Şahin gagasına benzeyen çıkıntılı burnu, karanlık ve sarkık kaşlarının arasından fırlıyordu. Sakalı siyahtı ve çenesinin altından iki kısa örgü halinde sarkıyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin arkasına gömülmüş siyah gözleri, sarkık kaşlarının altında neredeyse kaybolmuştu. Kaşlarının altından göründüğü kadarıyla, bu gözlerin derinliğinde yanan ateşi, bu dünyadaki hiçbir karanlık söndüremezdi.
Mahkûm orta boyluydu, belden yukarısı çıplaktı ve her tarafı derin yara berelerle kaplıydı; yakalanmamak için korkunç bir mücadele vermişti. Şerifin en cesur üç adamı o anda yataklarında yatıyorlardı ve iyileşene dek bir-hafta daha yatmaları bekleniyordu. Adam zayıf ve kaslıydı, hareketleri sessiz, akıcı ve zarifti. Görünüşüne bakınca, insan onun Gece'nin eşliğinde yürümek üzere doğmuş ve yetiştirilmiş bir adam olduğunu düşünürdü.
Arkasına dönüp baktıkça köylülerin gerilemesi adamı eğ-

lendiriyordu. Sık sık arkasına dönüyor, her dönüşünde oklarını kaldıran, parmakları sinirli sinirli seğiren, bakışları liderlerine -ciddi yüzlü genç şerife- dönen okçuları huzursuz ediyordu. Sonbahar akşamının soğuğuna rağmen şerif fena halde terliyordu. Ke'lith'in mercankaya duvarları görüş alanına girince adamın yüzü görünür şekilde rahatladı.
Dandrak Adası'ndaki diğer iki kente göre Ke'lith küçük bir kentti. Bakımsız evleri ve dükkânları bir menka karelik alanı ancak kaplıyordu. Kentin ortasında, yüksek kuleleri güneşin ışığını yansıtan eski bir kale duruyordu. Kalenin duvarları nadir ve kıymetli granit bloklardan yapılmıştı. Bu duvarları kimin yaptığı ya da nasıl yapıldığı artık hatırlanmıyordu. Geçmişi, bugün tarafından, kaleyi ele geçirmek için verilen savaşlarla gölgelenmişti.
Muhafızlar kent kapılarını itip açtılar ve arabanın geçmesi için işaret ettiler. Ne yazık ki bağkuşu, arabanın Ke'lith'e varması ile kopan tezahürata öfkelendi ve olduğu yere çakıldı kaldı. Tekrar yürümeye başlaması için inatçı kuşa tehditler yağdırıldı, diller döküldü ve sonunda araba kapıdan geçerek, Kral Bulvarı olarak bilinen, pürüzsüz mercantaşı yolun üzerine çıktı. Şatafatlı ismine rağmen şimdiye kadar hiçbir kral bu mekâna ayak basmış değildi.
Mahkûmu görmek için büyük bir topluluk hazır beklemekteydi. Şerif çatlak bir sesle emir verdi ve okçular safları sıklaştırarak arabaya yaklaştılar. Öndeki adamlar, sinirli bağkuşu tarafından ısırılma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.
Kalabalıktan cesaret alan insanlar küfretmeye ve yumruklarını sallamaya başladılar. Mahkûm onlara cüretle sırıttı, görünüşe bakılırsa onları tehditkâr değil, gülünç buluyordu. Ta ki çentikli bir taş arabanın yanından uçup, adamın alnına çarpa-
na kadar. l
Adamın yüzündeki alaycı gülümseme yok oldu. Kan sızan yüzü öfkeyle çarpıldı. Yumruklarını sıktı. Şarap şişesinin dibinde cesaret bulan bir grup külhanbeyine doğru atıldı. Adamı arabaya bağlı tutan deri şeritler gerildi, aracın kenarları titreyip sallandı, ayaklarındaki zincirler ahenksiz bir şekilde şıngırdadı. Şerif tiz bir sesle emir verdi -genç adamın sesi korkuyla bir oktav yükselmişti- ve okçular silahlarını hemen kaldırdılar. Fakat hedefleri konusunda bir karışıklık vardı: suçluyu mu hedef alacaklardı, yoksa ona saldıranları mı?
Kaba saba araba sağlam yapılmıştı. Tüm gücünü kullanmasına rağmen içindeki adam ne bağlarını koparabilmişti, ne de onları tutan ahşabı parçalayabilmişti. Çabalamayı bıraktı ve bir kan maskesinin ardından, kasıla kasıla duran serseriye gözlerini dikti.
"Serbest olsaydım bunu yapmaya cesaret edemezdin."
"Yok ya? Cesaret edemezdim, demek," diye eğlendi, yanakları içkiden al al olan genç.
"Hayır, edemezdin," diye yanıt verdi adam sakin bir şekilde. Kara gözleri gence dikilmişti. Bu kömür alevi gözlerde öyle bir düşmanlık ve tehdit vardı ki, genç adam sarardı ve yutkundu. Arkadaşları -devam etmesi için onu teşvik ettikleri halde kendileri epeyce arkada duruyorlardı- suçlunun söylediklerine bozuldular ve daha tehditkâr hale geldiler.

Mahkûm döndü, yolun bir o yanına, bir bu yanına baktı. Bir başka taş koluna çarptı, bunu çürümüş domateslerle, mahkûmu ıskalayıp şerifin suratının tam ortasında patlayan kokmuş bir yumurta izledi. ilk fırsatta mahkûmu öldürmek üzere hazır bekleyen okçular şimdi onun koruyucuları olmuşlar, oklarını kalabalığa çe-

virmişlerdi. Fakat altı okçuya karşılık, yüz kadar saldırgan vardı. Mahkûm ile korumalarının durumu pek parlak değildi. Tam o sırada yukarıdan gelen kanat vuruşları ve tiz çığlıklar kalabalıktakilerin çoğunun tabana kuvvet kaçmalarına sebep oldu.
Miğferli ve zırhlı sürücülerin yönettiği iki ejder, kalabalığın tepesini süpürerek uçtu ve onları kapı aralıklarına, arayollara dağıttı. Hâlâ yükseklerde süzülen komutanlarından gelen bir emirle ejder şövalyeleri sıralarına geri döndüler. Komutan al-çaldı. Şövalyeler de onu takip ettiler. İnerlerken ejderlerin kanat uçları yolun her iki yanındaki binaların duvarlarını süpü-rüyordu. Kanatlar düzgünce katlandı, uzun kuyruklar arkalarında kötücül bir biçimde sallandı ve ejderler arabanın yanında yerlerini aldı.
Alev kızılı sakallı, göbekli, orta yaşlı bir adam olan şövalyelerin komutanı, ejderini yaklaşması için mahmuzladı. Ejderlerin görüntüsü ve kokusuyla çılgına dönmüş bağkuşu çırpınıyor, uluyor, kıvranıyor, bakıcısına zor anlar yaşatıyordu.
"Sustur şu lanet şeyi!" diye tersledi komutan.
Bağkuşu ustası kuşun başını yakalamayı başardı ve gözlerini gözlerine dikerek hayvanı sabitledi. Gözlerini ayırmadığı sürece aptal bağkuşu' -görmediği şeyi yok saydığından- ejderlerin varlığını unutacak ve sakinleşecekti.
Komutanın koşumlarına, kayıp bir çocuğun yeni bulduğu annesine asılması gibi asılan ve kekeleyip saçmalamakta olan şerifi görmezden gelen komutan, kan ve sebze lekeleri içindeki mahkûma sert sert baktı.
l Doğal hayatlaıncla bu devasa kuşlaı ejdeıleıın en sevdıkleıı yıyecektıı Bağ-kuşlaımın kanatlan çok buyuktıı, yumuşak tuyleile kaplıdır ve ışlevsızdiılei Yine de güçlü bacaklaıı ile son deıece hızlı koşabilirle! Yük hayvanı olmaya çok elverişlidiilei ve ınsanlaıın âleminde çokça kullanılmaktadıılaı Elflei bağ-kuşlaıını itici ve pis bulıılaı



KARHDI

"Sefil hayatını kurtarmak için tam zamanında gelmişim, anlaşılan, Usta Hugh
*' "Bana iyilik yapmadın, Gareth," dedi adam sertçe. Bağlı ellerini kaldırdı "Beni serbest bırak1 Hepinizle dövüşürüm, onlarla da." Başını, gölgelerin içinden onları izlemekte olan, kalabalıktan geri kalanlara doğru salladı.
-î* Şövalye komutanı homurdandı. "Eminim dövüşürdün. O tür bir ölüm, seni bekleyen ölüme -kelleni taşa dayamaya gö re- çok daha iyi olurdu. Senin hak ettiğinden çok daha iyi, Us ta Hugh. Bana kalsa, karanlıkta sırtına saplanan bir bıçaktan daha iyisini hak etmiyorsun, katil pislik!"
Usta'nın üst dudağında beliren, yumuşak, siyah bıyıklarının vurguladığı kıvrım, solmakta olan aydınlıkta bile görülebiliyor du "Ne iş yaptığımı biliyorsun, Gareth."
"Tek bildiğim kiralık bir katil olduğun ve lordumun ellerin de öldüğü," diye yanıt verdi şövalye kabaca. "Kelleni kurtar mamın tek sebebi, onu lordumun ayaklarının ucuna bırakma zevkini tatmak istemem Aklıma gelmişken, celladı Uç Darbe Nick diye bilirler. Şimdiye kadar tek darbede kesebildiği bir kelle görülmemiştir."
Hugh komutana baktı ve yavaşça, "Bedeli ne olursa olsun, lordunu ben öldürmedim," dedi.
"Hah! Şimdiye kadar hizmet etmiş olduğum en iyi efendi öldürüldü. Hem de birkaç fıçıpara' uğruna. Elf sana ne kadar ödedi, Hugh? Lordumun hayatını bana geri vermek için şimdi ne kadar istersin?"
Gözleri yaşlarla ıslanan komutan dizginlere asılarak ejderin başını çevirdi. Yaratığın böğrünü, tam kanatlarının arkasından tekmeleyerek havada yükselmesini sağladı. Ejder havada su-1 Fıçıp.ıa. hem elf, hem insan topukl.ıincla sunclaıt değişini jucıclıı Geleneksel su fıçısı ile olçıiltu Bil fıçıpnıa bil fıçı su demektıı

zulerek yılansı gözleri ile, gölgelerde saklanmakta olanlara meydan okudu. Arkasından ejder şövalyeleri de havalandılar. Bağkuşu ustası sulanan gözlerini kırpıştırdı. Bağkuşu yine sessizce yola koyuldu ve araba yolda tangırdadı
Araba ile korumaları Ke'lith Lordu'nun yaşamış olduğu iç kaleye ulaştığında gece çökmüştü. Lord'un bedeni avlunun ortasında uzanıyordu. Parfümlü yağlarla ıslatılmış kömür kristalleri çevresine dizilmişti. Kalkanı göğsüne bırakılmıştı. Soğuk, katı eli kılıcının kabzasını tutuyordu; diğer elinde, gözyaşları içindeki eşi tarafından oraya konulmuş bir gül vardı. Leydi, bedenin çevresinde duranlar arasında değildi, haşhaş şurubuy-la uyuşturulmuş, odasında tutuluyordu. Kendisini cenaze ateşine atmasından korkuluyordu. Kendini bu şekilde kurban etmek Dandrak adasında geleneksel olsa da, bu sefer izin verilemezdi; Lord Rogar'ın karısı lordun tek çocuğunu ve vârisini doğuralı çok olmamıştı. Lord'un en sevdiği ejder de oradaydı, sivri pullar dizili boynunu gururla sallıyordu. Onun yanında, gözlerinden yaşlar dökülen baş seyis, elinde büyük bir kasap bıçağı ile duruyordu. Lord'unun ardından ağlamıyordu. Efendisinin bedenini alevler yutarken seyis, yumurtadan çıktığından beri bakıp büyüttüğü ejderi öldürecek, ruhunu ölümden sonra lord'ıına hizmet etmesi için yollayacaktı.
Her şey hazırdı. Her elde, yanmakta olan bir meşale vardı. Avluda dolaşanlar cenaze ateşini tutuşturmak için tek şeyi bekliyorlardı: lordun katilinin başının ayaklarının dibine konulmasını.
iç kalenin savunma sistemleri harekete geçirilmiş olmasa da, meraklıları şatodan uzak tutmak için bir dizi şövalye hazır bekliyordu Şövalyeler arabanın geçmesi için kenara çekildiler,





sonra arkasından yerlerine döndüler. Kemerli kapıdan tangır-dayarak geçen arabanın görünmesi üzerine avluda bekleyenler arasında coşkulu bir uğultu koptu. Arabaya eşlik eden şövalyeler ejderlerinden indiler ve silahtarları ejderleri ahırlarına çekmek üzere koşturdular Lordun ejderi arkadaşlarını görünce bir hoşgeldin - belki de bir veda- çığlığı attı.
Bağkuşu arabadan çözüldü ve uzaklaştırıldı. Bağkuşu ustası ile arabayı itmiş olan dört adam yemek yemek ve lordun en iyi kahverengi birasından paylannı almak üzere mutfağa götürüldüler. Kınında çekilmeyi bekleyen kılıcı ile Sir Gareth, mahkûmun yaptığı her hareketi izleyerek arabaya tırmandı. Hançerini çekerek ahşap latalara tutturulmuş deri şeritleri kesti.
J "Elf lordunu ele geçirdik, Hugh," dedi Gareth alçak sesle, işini yaparken. "Canlı yakaladık. Ejderlerimiz ona ulaştığında ejdergemisindeydi, Tribus'a geri dönüyordu. Onu sorguladık. Ölmeden önce, sana para verdiğini itiraf etti." f "İnsanları nasıl 'sorguladığınızı' daha önce de gördüm," dedi Hugh Serbest kalan kolunu, gerginliğini atmak için esnetti. Diğer kolu da serbest bırakan Gareth onu dikkatle gözledi. "Sormayı akıl etseydin, piç herif insan olduğunu bile itiraf edebilirdi!"
"Lord'umun sırtına saplı bulduğumuz senin kahrolası hançerindi, üzerinde garip işaretler olan, kemik saplı hançer. Onu hemen tanıdım."
"Eminim tanımışsındır1" Şimdi her iki eli de serbestti. Aniden ve hızla hareket eden Hugh'nun elleri şövalyenin kolunu örten zincir zırhın üzerine kapandı. Katilin parmaklan, zırhın zincirlerini adamın etine gömerek sıkıca kavradı. "Ve o hançeri neden ve nasıl gördüğünü ikimiz de biliyoruz!"

Gareth nefesini tuttu, hançeri öne atıldı Hançer ile Hugh'nun göğüs kafesi arasında birkaç santim kaldığında, şövalye, iradesine hakim olmak için çaba göstererek içgüdüsel hamlesini durdurdu.
"Gerileyin!" diye hırladı, komutanlanna saldınldığını görerek kılıçlanın çeken ve yardıma koşmaya hazırlanan arkadaşlarına.
"Beni bırak, Hugh " Gareth sıktığı dişlerinin arasından konuştu. Beti benzi atmıştı, dudaklarının üstünde ter damlalan birikmişti. "Numaran işe yaramadı. Benim ellerimde, kolay bir ölümle kurtulamayacaksın."
Hugh omuzlarını silkti ve alaycı bir gülümseme ile şövalyenin kolunu sıkan elini gevşetti. Gareth katilin sağ elini yakalayıp, kabaca sırtına doğru büktü. Sol elini de yakalayarak deri şeritlerden kalanlarla sıkıca bağladı.
"Sana iyi para ödedim," diye mırıldandı şövalye. "Borcum yok."
"Peki öcünü aldığım kızın ne olacak?" Gareth, omzundan tutup döndürdüğü Hugh'nun suratına zırhlı eliyle bir yumruk attı. Yumruk katilin çenesine isabet etti ve onu arabanın kırılan ahşap latalannın arasından yere yıktı. Usta kendini sırtüstü, avlunun çamurları üzerinde yatar durumda buldu. Gareth arabadan atladı. Mahkûmun tepesine dikilerek ona soğuk bakışlarla baktı.

"Kelleni taşta bırakacaksın, seni katil piç. Getirin onu," diye emretti iki adamına ve Hugh'yu böbreklerinden tekmeledi. Adamın acıyla kıvranmasını tatminle seyretti. Şövalye sertçe ekledi, "Ağzını da tıkayın."

İKİNCİ BÖLÜM_____
KE'LTTH KALESİ, DANDRAK ORTA ÂLEM
"İşte katil, Magicka," dedi Gareth, bağlanmış ve ağzı tıkan
mış mahkûma işaret ederek. "Sorun yarattı mı?" diye sordu kırk devir yaşlarındaki, yapı
lı adam Bir insanın bu kadar çok kötülüğü banndırabilmesini
imkânsız buluyormuşçasma, üzüntülü bir hava ile Hugh'ya
baktı"Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey olmadı, Magicka,"
dedi Gareth, şato büyücüsünün varlığı ile sinmiş bir dıiaımda.
Büyücü kafasını salladı ve -kalabalık seyirci kitlesinin farkında olduğundan- iyice doğrularak ellerini törensel bir biçimde kahverengi kadife cüppesinin önünde kavuşturdu; o toprak büyücüsüydü, bu yüzden tercih ettiği büyü türünün renklerine bürünmüştü. Fakat üzerinde kraliyet büyücüsü pelerini yoktu -dedikodulara göre uzun zaman önce göz diktiği, fakat Lord Rogar'ın, kendine göre bazı sebeplerden dolayı ihsan etmeyi reddettiği bir unvan.
Çamurlu avluda beklemekte olanlar, mahkûmun -geleneklere uygun olarak- o anda derebeylikte en yüksek otorite olan büyücü tarafından getirildiğini gördüler ve dinlemek üzere toplandılar. Meşalelerinin alevleri soğuk akşam rüzgârında

parlayıp dans etti. Havadaki gerginliği ve kargaşayı yanlış anlayan lordun ejderi, yüksek sesle haykırdı ve düşmanın üzerine salıverilmeyi istedi. Ejder seyisi yatıştırmak istercesine onu okşadı. Kısa süre sonra, ne insan ne de ejderha, hiçkimsenin sonunda karşı karşıya kalmaktan kaçınamayacağı bir düşmanla karşılacaktı.
"Ağzındaki tıkacı çıkarın," diye emir verdi büyücü.
Gareth öksürdu, boğazını temizledi ve yan yan Usta'ya baktı. Büyücüye doğru eğilerek alçak sesle konuştu.
"Bir dizi yalan dışında hiçbir şey duyamayacaksınız. Aklına geleni söyler..."
"Çıkarın, dedim," diye yineledi Magicka emreden bir tonda. Avluda bekleyenlerin kafasında Ke'lith Kalesi'nin efendisinin kim olduğu konusunda hiçbir kuşku kalmadı.
Gareth öfkeyle denileni yaptı. Hugh'nun ağzındaki tıkacı öyle bir kuvvetle çekti ki adamın kafası yana döndü ve yüzünün bir yanında çirkin bir çizik izi kaldı.
"Her insan, suçu ne kadar iğrenç olursa olsun, itiraf etme ve böylece ruhunu temizleme hakkına sahiptir. Adın ne?" diye sordu büyücü kendinden emin bir biçimde.
Büyücünün başının üzerinden bakmakta olan katil yanıt vermedi. Gareth onu paylarcasına dürttü.
"Usta Hugh olarak bilinir, Magicka."
"Soyadı?"
Hugh kan tükürdü.
Büyücü kaşlarını çattı. "Hadi, Usta Hugh gerçek adın olamaz. Sesin. Tavırların. Asil bir adam olduğun kuşku götürmez! Uğursuz bir araç kuşkusuz. Yine de, atalarının isimlerini bilmeliyiz ki kıymetsiz ruhunu onlara emanet edelim Konuşmayacak mısın?" Elini uzatarak Hugh'nun çenesini yakaladı ve





adamın yüzünü meşale ışığına çevirdi. "Kemik yapısı güçlü. Burun aristokratça, gözler mükemmel. Yine de yüzünün derin çizgilerinde ve dudakların temelliğinde köylü birşeyler görüyorum. Fakat kuşkusuz

damarlarında dolaşan asil kan. Kara olması ne yazık! Hadi bayım, kimliğini açıkla ve Lord Rogar'ı öldürdüğünü itiraf et. Bu itiraf ruhunu temizleyecek."
Mahkûmun şişmiş dudakları geniş bir sırıtmayla açıldı; çökük kara gözlerinin derinliklerinde bir alev pırıltısı vardı. "Babamın olduğu yer, birazdan oğlunun gideceği yerdir," diye yanıt verdi Hugh. "Ve sen de buradaki herkesten daha iyi biliyorsun ki, lordunu ben öldürmedim."
Gareth, konuşması yüzünden Usta'yı cezalandırmayı amaçlayarak yumruğunu kaldırdı. Büyücünün bakışı tereddüt etmesine sebep oldu. Magicka'nın alnı bir anda gevşedi, yüzü bir kap taze krema gibi pürüzsüzdü. Fakat komutanın keskin gözleri Hugh'nun suçlaması üzerine, bu yüzde beliren dalgalanmayı fark etti.
"Küstahlık," dedi büyücü soğuk bir sesle. "Korkunç bir ölümle karşı karşıya olan bir adam için fazla cesursun, fakat birazdan merhamet dileyen çığlıklarını duyacağız."
"Beni bir an önce sustursanız iyi olacak," dedi Hugh, dili çatlakmış ve kanayan dudaklarının üzerinde dolaşırken. "Aksi halde insanlar artık küçük lordun koruyucusunun sen olduğunu anımsayabilir, öyle değil mi, Magicka? Ve bu da demek oluyor ki ufaklık on sekizine basana kadar buraları sen yöneteceksin... Yoksa daha uzun süre mi? Ağını çevresine sıkıca örersen olabilir. Ve eminim yaslı dul için de büyük bir teselli olacaksın Bu gece hangi pelerini giyeceksin -kraliyet büyücüsünün mor pelerinini mı? Hem, garip değil mi, hançerimin o şekilde kaybolması' Sanki büyülenmiş gibi..."

Büyücü ellerini kaldırdı. "Bu kufurbazın sözleri karşısında yeryüzü sallanıyor!" diye bağırdı. Avlu sarsılıp titremeye başladı. Granit kuleler sallandı, insanlar dehşet içinde bağırarak birbirlerine sokuldu. Bazıları dizlerinin üzerine çöküp ellerini çamurun içine bastırdı. Büyücüye öfkesinin dinmesi için yalvardı.
Magicka uzun burnunun üstünden şövalye komutanına baktı Gareth'ın Hugh'nun beline, görünüşe göre isteksizce attığı yumruk, katilin nefesinin kesilmesine ve acıyla içini çekmesine sebep oldu. Bununla beraber Usta'nın bakışlarında tereddüt veya yenilgi yoktu, gözleri öfkeden sararmış büyücüye dikilmişti.
"Sabır gösterdim," dedi Magicka, öfkeyle soluyarak, "ama bu rezalete izin vermeyeceğim. Senden özür dilerim, komutan," diye devam etti büyücü, insanların haykırışlarını ve gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle. "Haklıydın. Bu adam sefil hayatını kurtarmak için aklına geleni söyler."
Gareth homurdandı, ama yanıt vermedi. Magicka ellerini yatıştırırcasına kaldırdı. Yerin sallanması yavaş yavaş durdu. İnsanlar rahatlayarak derin bir nefes aldılar ve ayağa kalktılar. Şövalyenin bakışları yana, Hugh'ya kaydı ve onun keskin, delici bakışları ile karşılaştı. Gareth kaşlarını çattı; gözleri katilden büyücüye kaydı, karanlık ve düşünceliydi bu bakışlar.
Kalabalığa hitap etmekte olan Magicka komutanın bakışlarını fark etmedi.
"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, bu adam yaşamını ruhundaki kara lekelerle bitirmek zorunda," dedi büyücü, acı dolu ve dindar bir sesle "Fakat bu onun kendi seçimi. İtiraf etmesi için ona gereğince fırsat verdiğime hepiniz tanıksınız."
Anlayışlı ve saygı dolu mırıltılar yükseldi.
"Taşı getirin."

T" "f

EJDER, KAHADI
Margaret Weıs & Tracy Hıckınan

Mırıltıların tonu değişti, daha yüksek ve beklenti dolu oldu, insanlar yer değiştirerek daha iyi görebilecekleri bir yer aradılar, iki cüsseli gardiyan, bulabildikleri en güçlü adamlar, kalenin zindanından gelen küçük bir kapıdan çıktılar. Aralarında büyük bir taş taşıyorlardı -iç kale dışında kentteki her şeyin yapımında kullanılan dantelimsi ve zarif mercankaya' değildi bu.
,". Mesleği gereği her türlü taşın doğasını ve güçlerini bilen Magicka taşın mermer olduğunu fark etti. Bu adaya ya da Uy-landia kıtasına komşu daha büyük adalara ait değildi, çünkü oralarda bu tür taş bulunmazdı. Mermerin komşu kıta Arista-gon'dan gelmiş olması gerekirdi ve bu da taşın düşman topraklarından çıkarıldığı anlamına geliyordu.
Taş ya çok eski bir mermer parçasıydı ve insanlar ile Tri-bus imparatorluğu cifleri arasındaki nadir barış dönemlerinden birinde yasal yollardan getirilmişti -ki buyucu bu teoriyi pek inandırıcı bulmuyordu- ya da, bilinen adıyla Uç Darbe Nick tarafından kaçak yollardan getirilmişti. Magicka ikinci teorinin daha akla yakın olduğunu düşünüyordu.
Fark etmezdi zaten. Lord'ıın arkadaşları, ailesi ve takipçileri arasında pek çok tutucu milliyetçi vardı, fakat Usta Hugh gibi bir pislik parçasının düşman taşının üzerinde başını kaybetmesine kimsenin itiraz edeceğini düşünmüyordu. Yine de öf-

1 Gök Alemi'ndeki heı şey mercankayadan yapılmıştır Mercan kıııdıı denilen küçük, zararsız, yılansı bir yaratığın dışkısı olan melcankayanın gotunuşu sıın-geıe benzeı Katılaştığı zaman granit kadaı sert olur, fakat kesilemez ve paı-latılamaz Meıcankaya çok çabuk oltışuı, bu maddeden imal edilen yapılar inşa edilmez, sanki yetiştirilir Meıcan kıııtlaıı havadan daha h,ıfıt bıı gaz çıkarırlar Bu gaz, adaların gökte asılı duımasmı sağlar, fakat bina yapılııken sorun yalatabilir Bu sorunu gidermek için birinci evden topıak buyuculeıinin büyülen geıekıı
Bazen, mercankayaya gömülü halde demir ve diğer cevlıeıleı bulunur Bu cevheıleın meıcankayanın içme nasıl gııdığı bılınmemektedıı. fakat Koparılış esn.ısında oluştuğu duşunulmektedıı

keli bir klandı bu ve büyücü taşın, kuru kanla, tanınmayacak
kadar kaplanmış olmasından dolayı memnundu. Kimse taşın
kaynağını merak etmeyecekti.
Mermer blok bir metreye bir metreydi ve bir yanında tam olarak insan ensesi genişliğinde bir oyuk açılmıştı. Taşın ağırlığı ile sendelemekte olan gardiyanlar onu avluya çıkardılar ve Magicka'nın önüne koydular. Cellat, Üç Darbe Nick küçük kapıdan eğilerek çıktığında, kalabalıktan bir heyecan dalgası yükseldi.
Nick devasa bir adamdı. Dandrak'ta tek bir kişi bile onun kim olduğunu veya neye benzediğini bilmiyordu, infazı yerine getirdiği her seferinde siyah cüppe giyer, kafasına siyah kukuleta geçirirdi, böylece gündelik hayatında halk tarafından fark edilmez, dışlanmazdı. Ne yazık ki bu akıllıca hareketinin sonucu, insanlann iki metrenin üstündeki her adamın cellat olduğundan kuşkulanmaları ve ayırt etmeksizin hepsinden kaçınmaları olmuştu.
Fakat mesele adalet dağıtmaya geldiğinde, Nick Dand-rak'takı en popüler ve en aranan cellat oluyordu. Beceriksizin teki de olsa, zamanının en yetenekli gösteri sanatçısı da olsa, Üç Darbe seyircisini nasıl eğlendireceğini kesinlikle biliyordu. Hiçbir suçlu ellerinde kolayca ölmemişti, Nick, en az zekâsı kadar kör olan kılıcıyla yontup doğrarken acı içinde bağırtırdı.
Tüm gözler kukuletalı Nick'ten siyah saçlı mahkûma döndü. İtiraf etmek gerekir ki seyircinin çoğunu sakinliğiyle etkilemişti. Fakat o gece avluda bulunanların hepsi ölen lordları-nı çok seviyor, ona hayranlık duyuyorlardı ve katilinin korkunç bir biçimde olduğunu görmekten zevk alacaklardı Bu yüzden -celladını ve onun elindeki kan lekeli silahını görünce- Hugh'nun yüzünde beliren sakinlik maskesine ve tıtreme-

M
28

EJDER. K^FIADI
Margaret Weıs & Tracy Hıckman

Mırıltıların tonu değişti, daha yüksek ve beklenti dolu oldu, insanlar yer değiştirerek daha iyi görebilecekleri bir yer aradılar, iki cüsseli gardiyan, bulabildikleri en güçlü adamlar, kalenin zindanından gelen küçük bir kapıdan çıktılar. Aralarında büyük bir taş taşıyorlardı -iç kale dışında kentteki her şeyin yapımında kullanılan dantelimsi ve zarif mercankaya' değildi bu.
\r> Mesleği gereği her türlü taşın doğasını ve güçlerini bilen Magicka taşın mermer olduğunu fark etti. Bu adaya ya da Uy-landia kıtasına komşu daha büyük adalara ait değildi, çünkü oralarda bu tür taş bulunmazdı. Mermerin komşu kıta Arista-gon'dan gelmiş olması gerekirdi ve bu da taşın düşman topraklarından çıkarıldığı anlamına geliyordu.
Taş ya çok eski bir mermer parçasıydı ve insanlar ile Tri-bus imparatorluğu cifleri arasındaki nadir barış dönemlerinden birinde yasal yollardan getirilmişti -ki büyücü bu teoriyi pek inandırıcı bulmuyordu- ya da, bilinen adıyla Üç Darbe Nick tarafından kaçak yollardan getirilmişti. Magicka ikinci teorinin daha akla yakın olduğunu düşünüyordu.
Fark etmezdi zaten. Lord'un arkadaşları, ailesi ve takipçileri arasında pek çok tutucu milliyetçi vardı, fakat Usta Hugh gibi bir pislik parçasının düşman taşının üzerinde başını kaybetmesine kimsenin itiraz edeceğini düşünmüyordu. Yine de öf-
1 Gök Alemı'ndeki her şey mercankayadan yapılmıştır Meıcan kıııdıı denilen küçük, zaıarsıZ, yılansı bir yaratığın dışkısı olan meıcankayanın gonınuşıı sun-geıe benzeı Katılaştığı zaman granit kadar sert olu ı, fakat kesilemez ve paı-latılaıiıaz Meıcankaya çok çabuk oluştu, bu maddeden imal edilen yapılaı inşa edilmez, sanki yetiştirilir Meıcan kurtlan havadan daha hafit bıı gaz çıka-rıılaı Bu gaz, adaların gökte asılı duımasını sağlar, fakat bina yapılııken sorun yaıatabılıı Bu sorunu gidermek için birinci evden topıak buyuculeıinin büyülen geıekıı
Bazen, mercankayaya gömülü halde demiı ve diğer cevheıleı bulunuı Bu cevheıleın meıcankayanın içine nasıl gııdığı bıhnmeınektedıı. fakat Kopaıılış esnasında oluştuğu duşunulmektedıı

keli bir klandı bu ve büyücü taşın, kum kanla, tanınmayacak kadar kaplanmış olmasından dolayı memnundu. Kimse taşın kaynağını merak etmeyecekti.
Mermer blok bir metreye bir metreydi ve bir yanında tam olarak insan ensesi genişliğinde bir oyuk açılmıştı. Taşın ağırlığı ile sendelemekte olan gardiyanlar onu avluya çıkardılar ve Magicka'mn önüne koydular. Cellat, Üç Darbe Nick küçük kapıdan eğilerek çıktığında, kalabalıktan bir heyecan dalgası yükseldi.
Nick devasa bir adamdı. Dandrak'ta tek bir kişi bile onun kim olduğunu veya neye benzediğini bilmiyordu. İnfazı yerine getirdiği her seferinde siyah cüppe giyer, kafasına siyah kukuleta geçirirdi, böylece gündelik hayatında halk tarafından fark edilmez, dışlanmazdı. Ne yazık ki bu akıllıca hareketinin sonucu, insanların iki metrenin üstündeki her adamın cellat olduğundan kuşkulanmaları ve ayırt etmeksizin hepsinden kaçınmaları olmuştu.
Fakat mesele adalet dağıtmaya geldiğinde, Nick Dand-rak'taki en popüler ve en aranan cellat oluyordu. Beceriksizin teki de olsa, zamanının en yetenekli gösteri sanatçısı da olsa, Üç Darbe seyircisini nasıl eğlendireceğini kesinlikle biliyordu. Hiçbir suçlu ellerinde kolayca ölmemişti, Nick, en az zekâsı kadar kör olan kılıcıyla yontup doğrarken acı içinde bağırtırdı. Tüm gözler kukuletalı Nick'ten siyah saçlı mahkûma döndü, itiraf etmek gerekir ki seyircinin çoğunu sakinliğiyle etkilemişti. Fakat o gece avluda bulunanların hepsi ölen lordları-nı çok seviyor, ona hayranlık duyuyorlardı ve katilinin korkunç bir biçimde öldüğünü görmekten zevk alacaklardı. Bu yüzden -celladını ve onun elindeki kan lekeli silahını görünce- Hugh'nun yüzünde beliren sakinlik maskesine ve titreme-





sine engel olmasına rağmen, hızlı ve derin nefesler aldığını
görünce tatmin oldular.
Gareth Usta'yı kollarından yakaladı ve taşa doğru birkaç basamak sürükledi.
"Magicka hakkında söylediklerin..." diye tısladı Gareth, alçak sesle. Büyücünün gözlerinin ensesini deldiğini hissederek katili gözleri ile sorgulamakla yetindi.
Huglı bakışlarına karşılık verdi, gözleri titreşen meşale ışığında kara delikler gibiydi. "İzle," dedi.
Gareth başını salladı. Gözleri kanlıydı ve çevresi kızarmıştı, yüzü traşsızdı. Lord'unun iki gece önceki ölümünden bu yana uyumamıştı. Terle çevrelenmiş ağzını elinin tersiyle sildi, sonra eli kemerine gitti. Hugh, keskin kenarlı bir bıçaktan yansıyan ışığı yakaladı.
"Seni kurtaramam, Hugh," diye mırıldandı Gareth. "Bizi kıyma yaparlar. Fakat ölümünü çabuklaştırabilirim. Muhtemelen rütbeme mal olur" -şövalye ters ters büyücüye baktı- "ama zaten duyduklarıma bakılırsa rütbemi çoktan kaybettim. Haklısın. Kızıma en azından bu kadarını borçluyum." j. Usta'yı Taşın önüne doğru iteledi. Cellat ağırbaşlı bir şekilde kara cüppesini çıkardı -kanla lekelenmesini istemiyordu-ve yakında duran genç bir çocuğa uzattı. Son derece sevinen çocuk, bu onum kazanmak için oralarda dolaşan şanssız arkadaşına dilini çıkardı.
Kılıcını kavrayan Nick kollarını ısıtmak için iki üç deneme savuruşu yaptı ve sonra, başının bir hareketi ile hazır olduğunu belirtti.
Gareth Hugh'nun taşın önünde diz çökmesini sağladı. Şövalye geri çekildi, fakat uzaklaşmadı. Pelerininin kıvrımları arasında sakladığı hançerinin kabzasını sinirli parmaklarıyla

kavradı. Mazereti aklında şekilleniyordu. Kılıç boynuna gömülürken, Hugh senin yaptığını haykırdı, Magicka, lordu setlin öldürdüğünü söyledi. Açıkça duydum Ölmekte olan bir adamın sözlerinin doğru olduğunu söylerler. Tabii, ben yalan söylediğini biliyorum, ama köylülerin yanlış anlayacağından korktum, ne kadar batıl inançlı olduklarını bilirsin. Sefil hayatını biran önce sona erdirsem iyi olur, diye düşündüm. Magicka inanmayacaktı. Gerçeği bilecekti. Eh, pekâlâ, Gareth'm yaşanacak pek fazla ömrü kalmamıştı zaten.
Cellat Hugh'nun saçını yakaladı, mahkûmun kafasını taştaki yerine yerleştirmeye çalıştı. Fakat, yaklaşmakta olan bir infazın heyecanının bile yatıştıramadığı kalabalıkta bir huzursuzluk sezen Magicka elini kaldırarak onu durdurdu.
"Bekle," diye haykırdı. Yükselen ürpertici rüzgârın dalgalandırdığı cüppesi ile taşa doğru yürüdü. "Usta Hugh," dedi Magicka, yüksek ve katı bir sesle, "sana bir şans daha veriyorum. Ölülerin Âlemi'ne yakın olduğun şu anda söyle -itiraf edecek bir şeyin var mı?"
Hugh başını kaldırdı. Belki de yaklaşmakla olan hiçlik sonunda kafasına dank etmişti.
"Evet. İtiraf edecek bir şeyim var."

"Birbirimizi anlamaya başladığımıza sevindim," dedi Magicka nazikçe. Zayıf, zarif yüzündeki zafer, dikkatle izlemekte olan Gareth'm gözünden kaçmamıştı. "Bu yaşamı terk ederken pişmanlık duyduğun ne yaptın, oğlum?"
Usta'nın şişmiş ağzı büküldü. Omuzlarını gererek Magic-ka'ya baktı ve sakin bir şekilde, "Senin türünden hiç kimseyi öldürmediğime pişmanım, büyücü."
Kalabalık memnun bir dehşetle nefesini tuttu. Üç Darbe Nick kukuletasının altında güldü Bu ölüm ne kadar uzarsa,





büyücünün vereceği ödül o kadar iyi olacaktı
Magicka soğuk bir acımayla gülümsedi.
1 "Umarım ruhun da bedenin gibi çürür," dedi.
Nick'e, dilediği gibi eğlenmeye davet edercesine bakan büyücü, cüppesine kan sıçramasını engellemek için epeyce geriye çekildi.
Cellat siyah bir mendil çıkardı ve Hugh'nun gözlerini bağlamaya yeltendi.
"Hayır!" diye bağırdı katil sertçe. "O yüzü yanımda götürmek istiyorum."
"Devam et!" Büyücünün dudaklarında köpükler belirmişti.
"' Nick saçını yakaladı, fakat Usta elinden kurtuldu. Kendi iradesi ile, başını kanla lekelenmiş mermerin üzerine dayadı. Gözleri sonuna kadar açık, gözünü kırpmadan meydan okur casına Magicka'ya bakıyordu. Cellat eğildi, adamın kısa ör güsünü yakaladı ve bir yana itti. Üzerinde çalışabileceği geniş alanlardan hoşlanırdı.
Üç Darbe Nick kılıcını kaldırdı. Hugh derin bir nefes aldı, dişlerini sıktı ve gözlerini büyücünün üzerinde odakladı. İzlemekte olan Gareth, Magicka'mn bembeyaz olduğunu, yutkunduğunu ve kaçmak istercesine oraya buraya kısa bakışlar fırlattığını gördü.
"Bu adamın şerrinin dehşeti çok fazla!" diye haykırdı büyücü. "Çabuk ol! Dayanamıyorum!"
Gareth hançerini kavradı. Nick'in kol kasları kasıldı ve darbeyi indirmeye hazırlandı. Kadınlar gözlerini elleriyle kapattılar ve pannaklarının arasından gözetlediler, erkekler birbirlerinin başının üzerinden görmek için boyunlarını uzattılar, daha iyi görmeleri için çocuklar aceleyle havaya kaldırıldılar.
Ve sonra, kapılardan çarpışan silahların sesi duyuldu.

## ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KE'IITH KALESİ, DANDRAK ORTA ÂLEM
Gecenin Lord'lanndan da kara, devasa bir şekil kalenin kulelerinin ötesinde ortaya çıktı. Karanlıkta kimse açıkça gö-remiyordu, ama büyük kanatlann vuruşu işitilebiliyordu. Kapı muhafızları kılıçlarını zırhlarına vurarak alarm verdiler ve avludaki herkesin dikkatini infazdan, yaklaşan tehdite çektiler. Şövaıyeler kılıçlarını çekerek, bineklerini getirmeleri için yardımcılarına bağırdılar. Tribus korsanlarının saldırılarına her zaman rastlanıyordu ve Usta Hugh'yu kiraladığı iddia edilen elf lordunun kaçırılarak öldürülmesinin intikamı için her an bir saldırı bekleniyordu.
"Bu da ne?" diye bağırdı Gareth, boş yere görmeye çalışarak. Mahkûmun yanında durma görevi ile kapılardaki sorumluluğu arasında kararsız kalmıştı.
"Boşver onu! İnfazı yerine getir!" diye hırladı Magicka.
Fakat Üç Darbe Nick dikkatli bir seyirci isterdi ve mevcut seyircisinin dikkatini kaybetmişti. Kalabalığın yarısı kapıya bakıyor, diğer yarısı ise kapıya doğru koşuyordu. Gunmı incinmiş şekilde kılıcını indiren Nick, bütün bu kargaşanın sebebini anlamak için ağırbaşlı bir sessizlik içinde bekledi.
"Bunlar gerçek ejder, aptallar1 Bizimkilerden... Elf gemisi

değil. Bizimkilerden biri!" diye bağırdı Gareth. "Siz ikiniz, mahkûma göz kulak olun." Komutan, yayılmakta olan paniği dindirmek için kapılara koştu.
Savaş ejderi şatonun üzerinde, alçaktan süzüldü. Meşale ışığında parlayan halatlar aşağı bırakıldı. Ejderin sırtından atlayan adamlar halatlardan kayıp avluya indi. Herkes zırhlarının üzerinde pırıldayan Kraliyet Muhafızları işaretini görebiliyordu. Kalabalık uğursuzca mırıldandı.
Askerler hızla çevreye yayıldı. Avlunun ortasında geniş bir boşluk bırakarak, alanın etrafına dizilmişlerdi. Sol ellerinde kalkanları, sağ ellerinde mızrakları, gevşek bir rahatta beklediler. Yüzleri çemberin dışına bakıyordu. Herhangi biri ile göz göze gelmekten kaçmıyor, somları yanıtsız bırakıyorlardı.
Yalnız bir ejder binicisi belirdi. Kapının üzerinden uçan küçük, hızlı ejder, kendisi için açılan alanın üzerinde süzüldü. İneceği yeri incelerken kanatları havada hareketsiz kaldı. Bu sırada binicisinin zarif üniformasındaki kızıl altın renkler meşalelerin ışığında panldamış, herkesçe tanınmıştı. İnsanlar nefeslerini tuttular ve birbirlerine soru dolu gözlerle baktılar.
Binek ejderi, titreyen kanaüar ve kalkıp inen böğürlerle ye
re indi. Uzun dişli ağzından salya iplikleri damladı. Eyerden
atlayan binici, hızla avluya göz gezdirdi. Kral'ın habercisinin
kısa, altın ipliklerle süslenmiş pelerini ile kırmızı, parlak ceke
tini giyiyordu. İnsanlar nefeslerini tutarak vereceği haberi bek
lediler. ".
Hemen hemen herkes Tribus ciflerine savaş ilan edildiğini duymayı bekliyordu; bazı şövalyeler, bir an önce toparlanmak için çoktan silahtarlarını aramaya başlamışlardı. Bu yüzden habercinin, en iyi ve en yumuşak deriden eldiven içindeki elini kaldırıp taşı işaret etmesi herkesi şaşırttı.

"İnfaz etmek üzere olduğunuz Usta Hugh mu?" diye bağırdı, eldivenleri kadar yumuşak ve zarif bir ses.
Büyücü avluyu aştı ve Kraliyet Muhafızlan'nın oluşturduğu sıraların arasından geçti.
"Öyle olsa ne olur?" diye yanıtladı Magicka ihtiyatla.
"Eğer o Usta Hugh ise, Kral adına onu bana teslim etmenizi emrediyorum -canlı olarak," dedi haberci.
Büyücü adama ters ters baktı. Ke'lith şövalyeleri Magic-ka'ya soru dolu gözlerle baktılar ve emirlerini beklediler.
Son zamanlara kadar Volkaranlılar kral falan bilmezlerdi. Dünyanın ilk günlerinde Volkaran, ana kıta Uylandia tarafından kurulan bir ceza kolonisi idi. Yreni'deki meşhur hapishane, katilleri ve hırsızları barındırıyordu. Sürgün edilenler, fahişeler ve toplumun diğer yüzkaraları çevredeki ilahi Takdir, Pitrin'in Sürgünü ve üç Djern adasına gönderiliyordu. Bu dış adalarda hayat zordu ve yüzyıllar boyunca adala:da sert insan- ' ' lar yetişmişti. Her adaya hükmeden çeşitli klanlar vardı; her • klanın lordu zamanını ya anakaraya ataklar düzenleyerek, ya da Uylandia'daki komşularına saldırarak geçiriyordu.
Bu şekilde bölünen insanlar güçlü ve zengin Trubus elf ulusu için kolay bir av oluyordu. Elfler insanlan lokma lokma yuttu ve neredeyse kırk devir süresince Uylandia ile Volkaran adalarını cifler yönetti. İnsanlar üzerindeki demir pençeleri yirmi devir önce, Volkaran'ın en güçlü klanının şefi, Uylan-dia'nın en güçlü klanının ecesi ile evlenince son buldu. Halklarını bir araya getiren, Pitrin'in Sürgünü adasında doğmuş Stephen ile Winsherh Anne, cifleri deviren ve adadan (bazılarını kelimenin gerçek anlamında) atan bir ordu oluşturdular.
Uylandia ile Volkaran işgalden kurtulunca Stephen ile Anne kendilerini kral ve kraliçe ilan ettiler,-en tehlikeli rakipleri-



ni öldürdüler ve şimdi birbirlerine karşı entrikalar çevirmekte oldukları dedikoduları olsa da, âlemde güçlü ve korkulan bir hükümranlık kurdular. Eski günlerde olsa Magicka emri gözar-dı ederdi. Haberci inatçı çıkarsa onu da hallederdi. Şimdi ise, savaş ejderinin kara kanatlarının gölgesinde kaçamak yanıtlar verecek kadar küçülmüştü.
"Usta Hugh lordumuzun, Ke'lithli Rogar'ın katilidir ve ceza olarak yaşamını almak Kral'ın kendi kanunudur." s
"Majesteleri, kraliyetinin dahilinde adaleti bu kadar çabuk ve mükemmelce yerine getirmenizi tamamen onaylıyor ve takdir ediyor," dedi haberci zarif bir şekilde eğilerek, "ve işinize karıştığı için esef duyuyor, fakat Usta Hugh olarak bilinen adamın tutuklanması için bir kraliyet emri var. Devlete karşı bir komplo ile ilgili sorgulanmak üzere aranıyor -tüm yerel işlerden daha öncelikli bir konu. Herkes biliyor," diye ekledi haberci, doğrudan Magicka'nın gözlerinin içine bakarak, "bu katilin Tribus elf lordları ile ilişkisi var."

Elbette, büyücü Hugh'nun Tribus elf lordları ile ilişkisinin olmadığını çok iyi biliyordu. Büyücü aynı zamanda, bunu habercinin de çok iyi bildiğini biliyordu. Ve haberci bunu bili-yorduysa, başka bir takım şeyleri biliyor olması kuvvetle muhtemeldi -örneğin Ke'lithli Rogar'ın nasıl öldüğü gibi. Kendi ağına dolanan Magicka bocalayıp çırpındı.
"Yetki belgeni göreyim," dedi.
Öyle görünüyordu ki, Kral'ın habercisine hayatta hiçbir şey, büyücünün görmesi için Kral'ın yetki belgesini çıkarmak kadar zevk veremezdi. Ejderin eyerine asılı duran deri keseye elini daldıran haberci, bir parşömen kılıfı çıkardı İçindeki parşömen tomarını alarak büyücüye uzattı. Büyücü belgeyi ince-liyormuş gibi yaptı Yetki belgesi eksiksiz olmalıydı. Stephen

bu tür konularda hata yapan bir insan değildi. Adamın ismi yazılıydı, Usta Hugh ve Stephen'ın mührü olan Kanatlı Göz ile mühürlenmişti. Yaralanıp kanayana kadar dudaklarını çiğneyen Magicka'nın halkına, denediğini, fakat burada daha büyük güçlerin söz konusu olduğunu anlatan acı dolu bakışlar atmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Kalbinin üzerine elini koyarak sessiz ve soğuk bir kabullenme ile eğildi.
"Majesteleri size teşekkürlerini sunuyor," dedi haberci gülümseyerek. "Sen, Komutan!" İşaret etti. Yüzünü ihtiyatla ifadesiz tutan ve konuşulanları olduğu kadar konuşulmayanları da izlemiş olan Gareth gelip büyücünün yanında durdu. "Bana mahkûmu getir. Ah, bir de dönüş yolculuğu için yeni bir ejdere ihtiyacım olacak. Kral'ın işleri," diye ekledi.
Bu iki sözcük - Kral'ın işleri, bir şişe şaraptan bir şatoya, bir kızarmış yabandomuzundan bir alay askere kadar herhangi bir şeye el koymak için kullanılabilirdi. Bu emre itaat etmeyenler kendilerini büyük bir tehlikeye atmış olurlardı. Gareth Magicka'ya baktı. Öfkeyle sarsılmış olan büyücü hiçbir şey söylemedi - yalnızca başını kısaca salladı- ve şövalye emri yerine getirmek üzere ayrıldı.
Haberci parşömeni aldı, ustalıkla tekrar sarıp kılıfına geri koydu. Gareth'ın mahkûmla dönüşünü beklerken boş boş çevresine göz gezdirdi. Gözü cenaze ateşi için hazırlanan yığına takıldı. Yüzünü anında derin bir üzüntü ifadesi bürüdü.
"Majesteleri Leydi Rogar'a taziyelerini yolladı. Hizmet edebileceği bir konu olursa, saygıdeğer leydinin kendilerine başvurması yeterli olacaktır."
"Saygıdeğer leydi çok müteşekkir olacak," dedi Magicka ekşi ekşi.



Tekrar gülümseyen haberci sabırsızca eldivenleriyle bacağını dövmeye başladı. Gareth mahkûmu Kraliyet Muhafızla-rı'na doğru götürmüştü, fakat yeni bir ejdere ilişkin bir iz yoktu. "Ejder konusunda..."
"Alın, lordum, bunu kullanın," diye haykırdı yaşlı seyis hevesle, lordun ejderinin dizginlerini uzatarak.
"Emin misin?" diye sordu haberci, bakışlarını cenazeden büyücüye doğru kaydırarak. Elbette, ejderin -ne kadar değerli olursa olsun- ölünün onuruna kurban edilmesi geleneğinden haberdardı.
Magicka öfkeli bir solumayla elini salladı. "Neden olmasın? Lordumun katilini en değer verdiği ejderinin üzerinde götür. KraPın işleri, değil mi?"
"Evet, öyle," dedi haberci. "Kral'ın işleri."
Kraliyet Muhafızları aniden hazrola geçti, mızraklarının ucunu dışa çevirdi ve kalkanlarını kullanarak haberci ile ya-nındakilerin çevresinde bir çember oluşturdu. V "Belki de Kral'ın işlerinin bazı yönlerini Majesteleri'nin kendisi ile tartışmak istersiniz. Lütufkâr efendimiz yokluğunuzda vilayetinizin yönetimi ile ilgilenmekten memnunluk duyacaktır, Magicka."
Dönmekte olan savaş ejderinin kanatlarının gölgesi avluya düştü.
"Hayır, hayır," diye itiraz etti büyücü aceleyle. "Kral Step-hen'ın benden daha sadık bir kulu bulunamaz! Onu bu konuda temin edebilirsiniz!"
Haberci eğildi ve Magicka'yı cana yakın bir gülümseme ile yanıtladı. Çevresindeki askerler tetikte duruşlarını bozmadılar
Deri miğferi altında terlemekte olan Gareth çelikten çemberin içine girdi. Komutan, Kraliyet Muhafızları ile savaşma

emri gelmesine ramak kaldığını biliyordu ve midesi hâlâ kasılıyordu.
"İşte adamınız," dedi Gareth sertçe, Hugh'yu öne fırlatarak.
Haberci, hızlı bir bakışla mahkûmun sırtındaki kırbaç izle
rini, yüzündeki yara bereleri ve şişmiş dudağını inceledi. Ka
ra, çökmüş gözleri kaşlarının altındaki gölgelerde tamamen
yitmiş görünen Hugh, haberciye, umut taşımayan, yalnızca
yepyeni işkencelerin beklentisi içinde olan, tarafsız bir merak

la baktı.
"Kollarındaki bağları kesin. Ayaklanndaki prangaları da çözün."
"Fakat, efendim, o tehlikeli biri..."
"O şekilde ejdere binemez ve benim de harcanacak zama nım yok. Endişelenme" -haberci önemsemez görünerek elini salladı- "kanatları çıkmadığı sürece, uçmakta olan bir ejderin sırtından atlayarak kaçmaya teşebbüs edeceğini sanmıyorum."
Gareth hançerini çekti ve Hugh'nun kollarının çevresinde ki bağlan kesti. Yardımcılarını çağıran ejder seyisi, temkinli bir tavırla çelikten halkanın içine girdi, habercinin yorgun ejderi nin eyerini çözdü ve Lord Rogar'ın ejderini eyerledi. Ejderin boynunu okşayarak, sevinçle dizginleri haberciye uzattı. Yaşlı adam ejderi bir daha görmeyecekti; Kral Stephen'ın eline ge çen hiçbir şey geri dönmezdi. Fakat bu durumu, onu seven ve ona güvenen bir yaratığın boynuna bıçağı saplamaya, çoktan ölmüş bir adam uğruna yaşamının akıp gitmesini seyretmeye yeğlerdi. """ nr>bi"i
Haberci ejdere bindi. Elini aşağı, Hugh'ya uzattı. Katil öz gür kaldığını, kafasının taş üzerinde olmadığını, o berbat kılı cın yaşamını sona erdirmeyeceğini yeni anlamış gibi görünü yordu Katı bir şekilde ve acıyla hareket ederek elini uzattı, lıa-



bercinin elini tuttu ve adamın kendisini ejderin sırtına çekmesine izin verdi.
"Ona bir pelerin getirin. Donar yukarıda," diye emretti haberci. Pek çok pelerin sunuldu. Haberci kalın, kürklü bir pelerin seçti ve Hugh'ya fırlattı. Mahkûm pelerini omuzlarına sardı, arkaya uzanıp eyerin kenarını sıkıca kavradı. Haberci emir verdi ve ejder, tiz bir çığlıkla kanatlarını açarak yükseldi.
Kraliyet Muhafizlan'nın komutanı kulak tırmalayan bir ıslık çaldı. Savaş ejderi, sırtından sarkan halatlar yere değene kadar alçaldı. Askerler hızla tırmandılar ve ejderin geniş, yayvan sırtında yerlerini aldılar. Ejder kanatlarını kaldırdı. Birkaç dakika içinde gölgesi yok olmuş, gök boşalmış, gecenin gri loşluğu geri dönmüştü.
Aşağıdaki avluda adamlar, ciddi yüzlerle, sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Kocalarını gözleyen ve gergin havayı his seden kadınlar aceleyle çocuklarını toparladılar, payladılar ve mızmızlananları tokatladılar.
Yüzü öfkeden kaskatı kesilmiş Magicka, uzun adımlarla iç kaleye doğru yürüdü.
Gareth büyücünün ayrılmasını bekledi, sonra cenaze ateşinin yakılmasını emretti. Alevler çatırdarken kadınlar ve erkekler bir araya geldiler ve lordlarmın ruhunu atalarına göndermek üzere şarkı söylemeye başladılar. Şövalye komutanı, sevdiği ve otuz sene boyunca sadakatle hizmet ettiği lordu için bir şarkı söyledi. Bitirdiği zaman gürleyen, sıçrayan alevlerin bedeni tüketmesini izledi.
"Demek hiç büyücü öldürmedin, ha? Hugh, dostum, belki de bir fırsat yakalarsın. Seni bir daha gorüısem... Kral'ın işleri!" Gareth homurdandı. "Eğer ortaya çıkmazsan, eh, uğruna yaşayacak pek bir şeyi kalmayan yaşlı bir adamım ben " Göz-

leri büyücünün odasına gitti. Cüppeli bir siluetin pencereden baktığı görülebiliyordu Yerine getirilecek sorumlulukları olan komutan, bu gece her şeyin güvende olduğundan emin olmak için kapıya doğru yürüdü. Sanatını ifşa etmekten yoksun kalmış, unutulmuş Üç Darbe Nick, kederli kederli taş üzerinde oturuyordu.

EIDER.

## DÖRDÜNCÜ BOLUM
## VOLKARAN ADASI'NDA BÎR YER ORTA ÂLEM

Haberci ejderini sıkı kontrol altında tutuyordu. Birazcık gevşek davransa küçük binek ejderi, büyük savaş ejderini rahatlıkla geçebilirdi. Fakat haberci koruma olmadan uçmaya cesaret edemezdi. Elf korsanlar genellikle bulutların içinde gizlenir, insan ejder sürücülerin üzerine saldırmak üzere beklerlerdi. Bu yüzden yavaş ilerliyorlardı. Fakat bir süre sonra Ke'lith'in meşale ışıklan altlannda yok oldu. Kısa süre sonra WitheriTin kayalık tepeleri, vilayetin düşmüş lordunun cenaze ateşinden yükselen dumanı görünmez kıldı. Haberci ejderini Kara-rae'nin -savaş ejderinin- kuyruk tarafında tuttu. Gecenin gri loşluğunu yarıp geçen parlak, küçük bir kama gibiydi. Kendi koşumlarına kayışlarla bağlanmış olan Kraliyet Muhafızları Kara-rae'nin sırtında siyah topaklar gibi görünüyordu.
Ejderler, yalnızca alçak, kare evleri açıkça görünen küçük Hynox Köyü'nün üzerinden uçtular. Sonra Dandrak kıyısını aştılar ve göğün derinliklerine yöneldiler. Haberci, daha önce fazla uçmamış bir adam gibi aşağı, yukarı, oraya buraya bakındı -Kral'ın habercisi olduğu söylenen bin için garip bir şeydi bu Üç Mevkiyolu Adası'nın ikisini görebildiğini duşundu Hanastai

ile Bindistai açıkça görünüyordu Göğün derinliklerinde bile gece tam anlamıyla karanlık sayılmazdı - efsanelerin, Koparı-hş'tan önce eski dünyanın olduğunu söyledikleri kadar değil.
Elf astronomları, Gecenin üç Lordu olduğunu yazmışlardı. Ve batıl inançlıların, bunların, insanların dinlenmesi için Ari-anus üzerine pelerinlerini örten dev adamlar olduklarına inanmasına rağmen, eğitimli olanlar Gecenin Lordları'nın aslında üzerlerinde yüzen mercankaya adalar olduğunu, her on iki saatte bir Arianus ile güneş arasına sürüklenen bir yörüngede ilerlediklerini bilirdi.
Bu adaların altında Yüksek Âlem bulunurdu. Burada, kendi istekleri ile sürgüne giden güçlü insan büyücüler olan gize-mustalannın yaşadığı düşünülürdü. Yüksek Âlem'in altında gökkubbe veya gündüz yıldızları bulunurdu. Kimse gökkub-benin aslında ne olduğunu bilmezdi. Pek çok kişi -ve yalnızca batıl inançlılar da değil- bunun göklerde yüzen elmaslardan veya başka değerli taşlardan oluşan bir kuşak olduğuna inanırdı. Böylece, güya gökkubbenin içinden geçen gizemus-talarının muhteşem servetlerine ilişkin efsane doğdu. Hem elf-ler, hem de insanlar pek çok sefer gökkubbeye kadar uçmaya ve sırlarını keşfetmeye teşebbüs ettiler, fakat yola çıkanlar hiç geri dönmedi. Orada havanın, kanı donduracak kadar soğuk olduğu söyleniyordu.
Uçuş sırasında, haberci pek çok defa dönüp yol arkadaşına baktı. İnen baltanın altından kurtarılan bir adamın tepkilerini merak ediyordu. Rahatlama, sevinç veya zafer görmeyi bekliyorduysa, haberci hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Sert ve hareketsiz olan katilin yüzü, bu maskenin arkasındaki düşüncelere ilişkin hiçbir ipucu vermiyordu Bu adam, bir başkasının insanları yiyip içerken seyredebileceği sakinlik içinde,





bir adamın ölmesini izleyebilirdi. O anda yüzü haberciye dönük değildi. Hugh dikkatle uçuş rotalarını inceliyordu. Haberci bunu fark edince huzursuz oldu. Belki de onun düşüncelerini hisseden Hugh başını kaldırdı ve gözlerini habercinin gözlerine dikti.
Haberci Hugh'yu incelemesinden bir sonuç çıkaramamıştı. Fakat Hugh, haberci ile ilgili pek çok şey öğrenmiş gibiydi. Kısılmış gözleri sanki adamın derisini soyuyor, kemikleri oyuyordu. Adam bir an sonra gözlerini ejderin boynuna çevirme-seydi, habercinin beynindeki her şeyi açığa çıkaracak gibiydi. Haberci bir daha Hugh'ya bakmadı.
Tesadüf de olabilirdi, ama haberci Hugh'nun uçuş rotası ile ilgilendiğini görünce hemen bir sis perdesi oluştu ve karayı gözden gizledi. Yüksekte ve hızla uçuyorlardı ve Gecenin Lordları'nın gölgeleri altında görecek fazla bir şey yoktu. Fakat mercankayanın yaydığı hafif, mavimsi ışık, orman kümelerinin, yerin ince ışıltısının üzerinde siyah lekeler olarak görünmesine sebep oluyordu. Yerdeki nirengileri fark etmek kolaydı. Ezilmiş granitten sıva ile kaplanmamış şato ve kaleler, yumuşak bir ışıltı ile parlıyordu. Kasabaların sokaklarının oluşturduğu parlak şeritler havadan kolaylıkla görülüyordu.
Savaş sırasında, saldırgan elf gemileri göklerde dolaşırken, insanlar sokaklarını saman ve sazlarla kaplarlardı. Fakat şimdi Volkaran Adaları'nda savaş yoktu. Burada yaşayan insanların çoğu, gururla, bunun sebebinin savaştaki cesaretleri olduğunu, elf lordları arasında yarattıkları korkudan kaynaklandığını düşünürdü.
Bunu düşünen haberci, cehaletlerinden duyduğu tiksinti ile başını salladı. Orta Âlem'de gerçeği pek az kişi bilirdi -Kral Stephen ile Kraliçe Anne de bunların arasındaydı. Aristagonlu

cifler o sırada Volkaran ile Uylandia'yı gözardı ediyorlardı, çünkü uğraşmaları gereken çok daha büyük sorunları vardı -kendi halkları içinde isyan çıkmıştı.
İsyan kesinlikle ve acımasızlıkla sona erdirildiği zaman dikkatlerini insanların -bu isyanın çıkmasına sebep olan barbar hayvanların krallığına çevireceklerdi. O zaman geldiğinde ciflerin işgal ve fetihle yetinmeyeceklerini biliyordu Stephen. Bu kez dünyayı insan denen pislikten sonsuza kadar temizleyeceklerdi. Stephen sessizce ve hızla, büyük oyun tahtasındaki parçalan yerleştiriyor, nihai yarış için hazırlanıyordu.
Habercinin arkasında oturan adam bilmiyordu, ama o da bu parçalardan biri olacaktı.
Sis belirdiğinde katil, içten içe omuzlarını silkerek nereye gittiklerini çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti. Kendisi de bir gemi kaptanı olduğundan, adalar arasında ve ötesindeki pek çok hava yolunda uçmuştu. Ters rydai' yönüne dönmüşlerdi ve Kurinandistai yönüne doğru ilerliyorlardı.
Hugh sisin kendiliğinden oluşmadığını biliyordu ve bu da kuşkulanmaya başladığı şeyi -bu genç 'habercinin' sıradan bir kral hizmetkân olmadığını- doğruluyordu. Usta rahatladı ve sisin zihnini kaplamasına izin verdi. Gelecek hakkında tahminler yapmanın bir faydası yoktu. Mevcut durumdan daha iyi olması olasılığı düşüktü, daha kötü olmasını da beklemiyordu Hugh geleceğe hazırlanmak için elinden geleni yapmıştı; kemik saplı, rünlerle süslü hançeri yanında, kemerine takılıydı -son anda Gareth vermişti onu Hugh'ya. Çıplak, yaralı omuzlarını kalın
l Tıibus Standart'ında kullanılan gemicilik terimi Tüm havayollarının merkezi, Tribustaki imparatoıluk saıayı sayılır Iıkların baıış içinde yasadıklaıı eski dönemlerden bu yana tüm mesafeler binası leferans alınarak olçıiluı Teıs rydaı, Trıbus'ıın mevcut pozisyonuna yaklaşmayı ifade eder Düz lyclaı, bunun .ıksı yönünü ışaıet edeı
45 ' '

EIDER.
Margaret Weis & Tracy Hıckman

kürklü pelerininin derinliklerine gizleyen Huglı, sıcak kalmak dışında hiçbir şey ile ilgilenmemeye başladı. t-
Yine de sisin habercinin başına bela olmasını izlemekten keyif alıyordu. Uçuşlarını yavaşlatıyordu ve haberci devamlı, birden önlerinde beliren açık havaya doğru alçalıp, nerede ol duklarını kontrol ediyordu. Bir ara kaybolmayı becermiş gibi göründü. Haberci ejderi havada sabit tuttu. Ejder, sürücüsü nün komutu doğrultusunda süzülmek için kanatlarıyla havayı dövüyordu. Hugh habercinin bedeninin gerginleştiğini, bakış larının yerdeki değişik nesneler arasında dolandığını fark etti. Kendi kendine mırıldandığı sözcüklere bakılırsa, belli bir yön de çok fazla gitmişlerdi. Yolunu değiştiren haberci, ejderin ba şını çevirdi ve yine sisler içinde uçmaya başladılar. Haberci Hugh'ya sinirli bir bakış fırlattı, sanki kaybolmalarının onun suçu olduğunu söylemeye çalışıyordu.
Yaşamının ilk dönemlerinde, hayatta kalabilmek için, çevresinde olup biten her şeyin farkında olmayı öğrenmişti Hugh. Şimdi, kırkıncı devrinde bu önlem, içgüdüsel bir hal almıştı, • altıncı duyu gibiydi. Rüzgârdaki ufak bir değişimi, ısının hafifçe düşmesini veya yükselmesini anında fark ediyordu. Zaman ölçen bir aracı olmamasına rağmen, belli iki zaman arasında ne kadar süre geçtiğini anlayabiliyordu. İşitme duyusu keskindi, gözleri daha da keskindi. Yanılmaz bir yön duyusu vardı. Volkaran Adalan'nda ve Uylandia kıtasında gitmediği çok az yer kalmıştı. Gençliğindeki maceraları onu büyük Arianus dünyası üzerinde uzak (ve nahoş) yerlere götürmüştü. Boş yere nefes tüketmek demek olan böbürlenme huyuna sahip olmayan Hugh -yalnızca eksikliklerinin üstesinden gelemeyen bir insan, dünyayı hiçbir eksikliği olmadığına ikna etme ihtiyacı hisseder- Arianus üzerinde nereye konarsa konsun, bir-

kaç dakika içinde nerede olduğunu anlayabileceği konusunda kendisine hep güvenmişti.
Ama habercinin yumuşak bir sesle komut verdiği ejder gökte alçalıp, katı toprağa konduğu zaman, Hugh çevresine bakındı ve hayatında ilk defa, kaybolduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Burayı daha önce hiç görmemişti.
Kral'ın habercisi ejderinden indi. Deri bir keseden bir par-layantaş çıkararak, açık avcunun içinde tuttu. Hava ile temas eden büyülü mücevher ışıldamaya başladı. Parlayantaş ısı da verirdi bu yüzden onu bir kabın içine

koymak gerekirdi. Haberci tereddüt etmeden, indikleri alanı çevreleyen mercanka-ya duvarın bir köşesine yürüdü. Eğilerek parlayantaşı kaba bir demir lamba içine koydu.
Huglı çıplak avluda başka hiçbir nesne göremiyordu. Lamba, ya haberciyi bekleyen biri tarafından, ya da habercinin kendisi tarafından burayı terk ederken bırakılmıştı. Usta lambayı habercinin bıraktığını düşünüyordu, çünkü çevrede başka hiçkimseyi göremiyordu. Kara-rae'yi bile geride bırakmışlardı. Bu yüzden, habercinin yolculuğuna burada başladığını ve görünüşe göre geri dönmeyi umduğunu varsaymak mantıklıydı -bu gerçek önemli de olabilirdi, önemsiz de. Hugh ejderin sırtından aşağı kaydı.
Haberci demir lambayı kaldırdı. Ejdere dönerek gururlu boynunu okşadı. Teskin edici sözler mırıldandı, sözleri hayvanın avluda oturmasını, kanatlarını katlayarak kuyruğunu ayaklarının çevresine dolamasını sağladı. Başı göğsüne düştü, gözleri kapandı ve ejder tatmin olmuş bir şekilde içini çekti. Bir kere uyuyan ejderi uyandırmak son derece zor ve tehlikelidir, çünkü bazen uykuda, ejderlere yapılan boyun eğme ve itaat büyüleri kazayla yok olur ve kafası karışmış, hiddetli ve son




derece gürültücü bir yaratıkla kalakalırsınız. Deneyimli bir ejder sürücüsü, yakında becerikli bir büyücünün var olduğundan emin olmadan asla ejderinin uyumasına izin vermez. Hugh bu gerçeği de ilgiyle bir kenara not etti.
Hugh'nun yanına yaklaşan haberci feneri kaldırdı ve sor-gularcasına, soru sormasını veya yorum yapmasını beklercesi-ne yüzüne baktı. Usta, yanıtlanmayacağını bildiği soaılar sorarak nefesini boşa harcamasının anlamsız olduğunu görüyordu, bu yüzden sessizce habercinin bakışlanna bakışları ile karşılık verdi.
Hayrete düşen haberci, bir şey söyleyecek gibi oldu, fikrini değiştirdi ve içine çektiği nefesi yavaşça bıraktı. Aniden topuklarının üzerinde döndü ve katile takip etmesi için işaret etti. Hugh rehberinin ardından yola düştü. Haberci, Hugh'nun eski ve karanlık çocukluk anılarından tanıdığı, bir Kir manastırına doğru yürüdü, Çok eski bir manastırdı ve görünüşe bakılırsa uzun zaman önce terk edilmişti. Avludaki döşeme taşları çatlamış, bazı yerlerde tamamen yok olmuştu. Kirlerin, sıkça bulunan mercan-kayadan daha fazla tercih ettikleri granitten yapılma dış duvar-lann üzerinde mercankaya büyümüştü. Muhtemelen içinde yüzyıllardır ışık yanmayan, terk edilmiş mesken binalannın üzerinde soğuk bir rüzgâr esti. Çıplak ağaçlar gıcırdadı ve kuru yapraklar Hugh'nun çizmelerinin altında çıtırdadı.
Sert ve haşin Kir keşişleri tarafından yetiştirilen Usta, Volka-ran Adaları'ndaki her manastırın yerini biliyordu. Terk edilen bir manastırdan bahsedildiğini hiç duymamıştı. Nerede olduğu ya da neden buraya getirildiğine ilişkin gizem derinleşti.
Haberci, yüksek bir kulenin dibinde bulunan, pişmiş kilden kapının önünde durdu. Kilidi demir bir anahtarla açtı Us-


ta, yukarıya doğru baktı, ama hiçbir pencerede ışık görmedi. Kapı sessizce açıldı -birisinin buraya sık sık geldiğini gösteren bir işaretti bu, çünkü paslı menteşeler iyi yağlanmıştı. İçeri süzülen haberci, elinin bir hareketiyle izlemesi için Hugh'ya işaret etti. Her ikisi de soğuk ve rutubetli binaya girdiğinde, haberci kapıyı kilitledi ve anahtarı gömleğinin içine tıkıştırdı. "Buradan," dedi. Yön belirtmesi gereksizdi -gidebilecekleri tek bir yön vardı zaten ve bu da yukarısıydı. Bir döner merdiven onları kulenin yükseklerine götürdü. Hugh üç kat saydı, her katta kilden bir kapı vardı. Çıkarlarken gizlice tüm kapılan kontrol eden Hugh, hepsinin kilitli olduğunu fark etti.
Dördüncü katta, bir başka kil kapının önünde, anahtar tekrar ortaya çıktı. Önlerinde, Gecenin Lordlanndan daha karanlık uzun, dar bir koridor dümdüz uzanıyordu. Habercinin çiz-meli adımlan taş üzerinde çınladı. Yumuşak tabanlı, esnek çizmeleriyle sessizce hareket etmeye alışmış olan Hugh, adamın gölgesinden daha az ses çıkartıyordu.
Hugh'nun saydığı altı kapı geçtiler -üç solda, üç sağda-sonra haberci uyarır gibi elini kaldırdı ve yedinci kapıda durdular. Bir kez daha demir anahtar ortaya çıktı. Kilit içinde gıcırdayarak döndü ve kapı sessizce açıldı. "İçeri gir," dedi haberci, yana çekilerek. Hugh denileni yaptı. Arkasından kapının kapandığını duyunca şaşırmadı. Kilitte dönen anahtar sesi duyulmadı. Odadaki tek ışık, dışarıdan süzülen mercankaya ışıltısıydı, fakat bu soluk ışık bile, Usta'nın keskin gözleri ile odanın içindekileri iyice görmesi için yeterliydi. Bir an kıpırdamadan durdu, dikkatle çevresini inceledi. Yalnız olmadığını fark etti.
Usta korkmuyordu Parmakları, pelerininin altında hançerinin kabzasını kavradı, bu yalnızca, bu gibi durumlarda aldığı

sağduyulu bir tavırdı. Hugh bir işadamı idi ve iş görüşmesi or
tamını görünce tanırdı. .t/1
Odadaki diğer kişi saklanmak konusunda hünerliydi. Ses
sizdi ve kendim gölgelerin arasında gizlemişti. Hugh adamı
duymadı ve görmedi, fakat kırk haşin ve acı devir boyunca
onu hayatta tutan içgüdü orada birisinin olduğunu söylüyor
du. Usta havayı kokladı. ^ ^"-f, faç. <
"Sen bir hayvan mısın? Kokumu alabiliyor musun?" diye sordu bir ses -bir erkek sesi, derin ve gür. "Odada olduğumu böyle mi anladın?"
"Evet, bir hayvanım," dedi Hugh kısaca. >--vır
"Peki, ya sana saldırsaydım?" Şekil pencereye doğru hareket etti. Hugh'nun görüş alanındaydı, mercankayanın soluk ışıltısı ile çevrelenmişti. Usta, kendisini sorgulayanın, eteklerinin yerlere süründüğünü işittiği bir pelerine bürünmüş, uzun boylu bir adam olduğunu gördü. Adamın başı ve yüzü zincir zırh ile kaplıydı, yalnızca gözleri görünüyordu. Fakat Usta şüphelendiği şeyin doğru olduğunu anlamıştı. Kiminle konuştuğunu biliyordu.
Hugh hançerini gösterdi. "Kalbinizde bir el uzunluğunda hançer bulurdunuz, Majesteleri."
"Üzerimde zırh var," dedi Stephen, Volkaran Adaları'nın ve Uylandia Kümesi'nin kralı. Hugh'nun onu tanımasına şaşırma-mış görünüyordu.
Katilin dudakları seğirdi. "Zincir zırh koltukaltınızı koaımu-yor, Majesteleri. Dirseğinizi kaldırın." Öne çıkan Hugh, uzun, ince parmaklarını bedeni kaplayan zırh ile kollan koruyan kısım arasına soktu. "Hançerin buraya bir darbesi. ." Hugh omuzlarını silkti.
Stephen bu dokunuştan kaçınmadı. "Bunu zırhçıma söylemeliyim."

Hugh başını salladı. "Ne isterseniz yapın, Majesteleri. Birisi sizi öldürmeye karar verirse, ölürsünüz. Ve beni buraya bunun için getiıttiyseniz, size yalnızca, cesedinizi yaktırmak mı istiyorsunuz, gömdürmek mi, karar vermenizi tavsiye ederim."
"İşin uzmanının fikri bu demek," dedi Stephen ve Hugh
adamın zırhlı yüzünü görmese de, sesindeki küçümsemeyi işi
tebiliyordu. " ' '\ ~" ' ' ' " '
"Majesteleri bir uzmana ihtiyaç duydu, sanırım, bunca zahmete katlandığına göre."
Kral yüzünü pencereye döndü. Neredeyse elli devir görmüştü, ama yapılı, güçlü ve büyük zorluklara dayanabilecek yenetekteydi. Bedenini dirençli kılmak için zırhının içinde uyuduğu söyleniyordu. Karısının şöhreti düşünülünce, belki de akıllıca bir önlemdi.
"Evet, sen bir uzmansın. Krallıkta bulunabileceklerin en iyisi olduğunu öğrendim."
Stephen sustu. Usta insanların dilleriyle değil, bedenleriyle anlattıklarını okumak konusunda becerikliydi, Kral'ın, içinde kopan fırtınaları iyi sakladığın düşünüyordu. Hugh sol elindeki parmakların kendi üstlerine kapandığını, adam titrerken zincir zırhın çıkardığı gümüşsü şıngırtıyı fark edebiliyordu. Cinayete karar veren insanlar genelde böyle davranırlardı. "Aynı zamanda garip bir kibrin de var, Usta Hugh," dedi Stephen, uzun sessizliğini aniden bozarak. "Kendini Adaletin Eli, Hakedilen Cezayı Verici olarak tanıtıyorsun. Görünüşe göre, başkalarına zarar verenleri öldürüyorsun, hukukun üstünde olanları, benim hukukumun -sözde- dokunamadıklarını." Sesinde öfke ve meydan okuma vardı. Stephen gücenmiş görünüyordu, fakat Hugh düşman Volkaran ve Uylandia klanlarının o sırada yalnızca korku ve açgözlülük sayesinde bir



arada kaldıklarını biliyordu ve bunu en az kendisi kadar iyi bilen bir kral ile bu konuyu tartışmak gereksizdi.
wwh f- \-"
"Bunu niçin yapıyorsun?" diye ısrar etti Stephen. "Bir şekilde onur edinmek için mi?"
"Onur mu? Majesteleri bir elf lordu gibi konuşuyor! Onur size Therpes'teki kötü bir handa ucuz bir yemek bile alamaz."
"Para o zaman." "a>" >ı! "9r
"Para. Bir tabak haşlanmış et fiyatına istediğiniz arkadan

hançerleyen katili tutabilirsiniz. Düşmanlarının yalnızca ölme
sini isteyenler için bu yeterli. Fakat haksızlığa uğrayanlar, baş
kalarının elinde acı çekenler, kendilerine zarar verenlerin acı
çekmesini isterler. Ölmeden önce, bu yıkımı kendilerine kimin
yolladığını bilmelerini isterler. Kurbanlarına çektirmiş olduğu
acı ve dehşeti yaşamalarını isterler. Ve bu tatmin için yüksek
bir bedel ödemeye hazır olurlar." v^ttl*"* ,*><>
"Göze aldığın tehlikelerin sıradışı olduğu söylendi, hatta kurbanını eşit bir dövüşe bile davet ediyormuşsun."
"Eğer müşteri isterse." t "Ve bedelini ödemeye de razıysa."
Hugh omuzlarını silkti. Yorumu gerektirmeyen bir ifadeydi. Bu konuşma amaçsız ve anlamsızdı. Usta kendi ününü, ederini bilirdi Bunun kendisine yinelenmesine ihtiyacı yoktu Fakat buna alışmıştı, işinin bir parçasıydı bu. Her müştensi gibi, Stephen da, bu eylemi yapmaya alıştırıyordu kendisini. Aynı koşullar altındaki bir kralın da, alçakgönüllü kullarıyla benzer şekilde davrandığını görmek Usta'yı eğlendirdi.
Stephen dönmüş, pencereden dışarı bakıyordu. Eldivenli eli -yumruk olmuş- pervazda duruyordu. Hugh sabırla ve sessizce bekledi
"Anlamıyorum Seni tutanlar neden kendilerine zarar ve-

renlere, hayatları için dövüşme şansı vermek istesinler ki?"
"Çünkü böylece iki defa öç almış oluyorlar Çünkü böylece onları öldüren benim elim olmuyor, Majesteleri, onu korumaktan vazgeçen atalarının eli oluyor."
"Buna inanıyor musun?" Stephen dönerek onunla yüzyüze geldi; Hugh adamın kafasını ve omuzlarını kaplayan zincir zırhın ayışığında parladığını görebiliyordu.
Hugh bir kaşını kaldırdı. Eli uzanıp çenesinden sarkan örülmüş, yumuşak sakal tutamlarını okşadı. Bu soru kendisine daha önce hiç sorulmamıştı ve bu da, belki de krallann kullarından aslında farklı olduğunu gösteriyordu, en azından bu kralın. Usta pencereye giderek Stephen'ın yanında durdu. Katilin bakışları aşağıdaki küçük avluya gitti. Mercankaya ile kaplı avlu, karanlıkta ürkütücü bir şekilde parlıyordu ve yumuşak ışıltıda, ortada bir adamın durduğunu görebiliyordu. Adamın siyah bir kukuletası vardı. Elinde keskin kenarlı bir kılıç tutuyordu. Hugh, sakalının uçlarını bükerek gülümsedi.
"Tek inandığım, Majesteleri, zekâm ve becerimdir. Başka seçeneğim yok. Ya bu işi kabul ederim, ya da... öyle değil mi?" "Seçeneğin var. Sana işi anlattığım zaman kabul edebilir veya reddebilırsin."
"Ve tabii kafam da omuzlarımdan ayrılır." "Şu gördüğün adam kraliyet celladı. İşinde beceriklidir. Ölümün çabuk ve temiz olur. Karşı karşıya kalmış olduğun şeyden çok daha iyi. Zamanını aldığım için sana en azından bunu borçluyum."
Stephen dönüp Hugh ile yüzleşti. Zincir zırhtan miğferin gölgelerindeki gözler karanlık ve boştu İçerideki hiçbir şey tarafından aydınlanmıyor, dışandaki hiçbir ışığı yansıtmıyordu. "Önlem almalıyım, içeriğini bilmeden bu görevi kabul etmeni





bekleyemem, fakat bunu açıklamak, kendimi senin merhametine bırakmak olur. Birazdan öğreneceğin şeyleri biliyorken seni hayatta bırakmaya cesaret edemem."
"Reddedersem, geceleyin, karanlıkta, şahitler olmadan kurtulacaksınız benden. Kabul edersem, Majestelerinin kendini dolanmış bulduğu aynı örümcek ağına ben de dolanacağım."
"Başka ne bekliyorsun? Her şey bir kenara, bir katilden başka bir şey değilsin," dedi Stephen soğuk bir sesle.
"Ve siz de, Majesteleri, bir katili kiralamak isteyen bir adamdan başka bir şey değilsiniz." Alaycı bir gösterişle eğilen Hugh topuklarının üstünde döndü.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Stephen.
"Majesteleri bana izin verirse, bir randevuya geç kaldım. Bir saat önce cehennemde olmalıydım." Usta kapıya doğru yürüdü.
"Lanet olsun! Sana hayatını teklif ettim!"
Hugh dönmeye zahmet etmedi. "Fiyat çok düşük. Hayatımın bir kıymeti yok, ben değer vermiyorum. Karşılığında ise öyle tehlikeli bir iş teklif ediyorsunuz ki, kabul ettirmek için insanı tuzağa düşürmeniz gerekiyor. Ölümümle, Majestelerinin koşullarında değil, kendi koşullarımda yüzleşmeyi tercih ederim."

Hugh kapıyı açtı. Karşısında, yolunun üzerinde duran Kral'ın habercisini buldu. Ayaklarının dibinde parlayantaş lambası duruyordu ve lamba ışınlarını yukarı doğru gönderiyordu. Bu ışıkla aydınlanan yüz güzelliği ve zarafeti ile semavi bir görüntü veriyordu.
Haberci mi? O zaman ben de bir Sartan'ım, diye düşündü Hugh.
"On bin fıçıpara," dedi genç adam.

Hugh'nun eli örgülü sakalına gitti ve düşünceli düşünceli büktü. Bakışları yana, peşi sıra gelen Stephen'a kaydı.
"Söndür şu ışığı," diye emretti Kral. "Bu gerekli mi, Trian?" "Majesteleri," Trian saygı ve sabırla konuştu, fakat bu efendisine boyun eğen bir kulun sesi değil, arkadaşına öğüt veren birinin sesiydi, "o en iyisi. Bu işi emanet edebileceğimiz başka hiç kimse yok. Onu getirmek için ciddi sıkıntılara girdik. Onu kaybetmeyi göze alamayız. Majesteleri hatırlarsa, sizi başta uyarmıştım..."
"Evet, hatırlıyorum!" diye tersledi Stephen. Sessizlik içinde ve öfkeden için için yanarak durdu. Bu "habercinin" katili taşa götürmesinden daha fazla arzu ettiği bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Muhtemelen o anda Kral, infaz kılıcını kendi kullanmaktan büyük zevk alırdı. Haberci dikkatle ışığın önüne demirden bir perde çekti ve odayı karanlıkta bıraktı. "Pekâlâ!" diye hırladı Kral.
"On bin fıçıpara mı?" Hugh buna inanamıyordu. *"""tfo
"Evet," diye yanıtladı Trian. "İş tamamlandığı zaman." ***
"Yansı şimdi. Yansı iş tamamlandığı zaman." "*K
"Şimdi hayatın! Sonra fıçıparalar!" diye tısladı Stephen
kenetli dişlerinin arasından.
Hugh kapıya doğru bir adım attı. 'v '*^'-
"Yarısı şimdi!" Steplıen'ın sözleri, neredeyse anlaşılmaz bir
fısıltı gibi çıkmıştı.
Kabul ederek eğilen Hugh, dönüp Kral'la yüz yüze geldi. "Kurban kim?"
Stephen derin bir nefes aldı. Hugh Kral'ın boğazından bir hırıltı sesi çıktığını duydu, ölmekte olanların çıkardığına benzeyen bir ses
"Oğlum," dedi Kral. •'

ss

KİR MANASTIRI, VOLKARAN ADALARI ORTA ÂLEM
Hugh şaşırmamıştı. Bunca entrika ve gizlilik düşünülünce, kurbanın Majestelerine yakın birisi olması mantıklıydı. Usta, Stephen'ın bir veliahtı olduğundan daha fazlasını bilmiyordu. Kral'ın yaşına bakılırsa, çocuk on sekiz-yirmi devir yaşında olmalıydı. Ciddi sorunlara bulaşabilecek bir yaşta.
"Prens burada, manastırda. Biz..." Stephen durdu, kurumuş dilini ıslatmaya çalıştı "ona yaşamının tehlikede olduğunu söyledik. Senin, onu güvende olacağı gizli bir yere götürmek üzere kiralanmış, kılık değiştirmiş bir asilzade olduğunu zannediyor." Stephen'ın sesi kısıldı. Öfkeyle boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. "Prens bu kararı sorgulamayacak. Söylediğimizin doğru olduğunu biliyor. Onu tehdit eden insanlar var..."
"Bu açıkça görülüyor," dedi Hugh.
Kral gerildi, zincir zırhı şıngırdadı ve Stephen'ın kılıcı kılıfı içinde takırdadı.
"Kendinize hakim olun, Majesteleri!" diye fısıldayan haberci hemen Kral'la katilin arasına girdi.
"Kiminle konuştuğunuzu hatırlayın, bayım1" diye azarladı Trian

Hugh onu duymazdan geldi. "Prens'i nereye götüreceğim, Majesteleri' Ona ne yapmam gerekiyor?"
"Ben sana ayrıntıları bildireceğim," diye yanıt verdi Trian.
Stephen'a bu kadarı yetmiş görünüyordu. Sinirleri dayanmıyordu artık. Uzun adımlarla Hugh'nun yanından geçerek kapıya yürüdü. Bedenini hafifçe döndürerek katile dokunmaktan kaçındı. Muhtemelen bunu gayri ihtiyari yapmıştı, fakat hakareti fark eden Usta karanlıkta sertçe gülümsedi ve karşılık verdi.
"Tüm müşterilerime sunduğum bir hizmet vardır, Majesteleri."
Stephen eli kapı kolunda, durdu. "Evet?" Dönüp bakmadı.
"Kurbana onu kimin öldürttüğünü ve sebebini söylerim. Oğlunuzu da aynı şekilde bilgilendirmeli miyim, Majesteleri?"
Zincir zırh yavaşça şıngırdadı; adamın bedenini bir titreme sarstı. Fakat Stephen'ın başı eğilmedi, omuzları dik kaldı. "O an geldiği zaman," dedi, "oğlum zaten biliyor olacak."
Kral, dik sırtı ve omuzlanyla koridora çıktı; Hugh adımlarının uzaklaştığını duydu. Haberci, Usta'mn yanına geldi. Uzakta bir kapının çarpılarak kapandığını duyana kadar konuşmadı.
"Bunu söylemene gerek yoktu," dedi Trian yumuşak bir sesle. "Onu derinden yaraladın."

"Peki," diye ona döndü Hugh, "kraliyet hazinesinden para dağıtan ve Kral'ın duygularına bu kadar önem veren bu 'haberci' de kim?"
"Haklısın." Genç adam hafifçe pencereye doğru döndü. Hugh adamın giılümsediğini görebiliyordu. "Ben haberci değilim Ben Kral'ın büyücusüyüm."
Hugh bir kaşını kaldırdı. "Biraz genç değil misin, Magicka?"





"Göründüğümden daha yaşlıyım," diye yanıt verdi Trian önemsemezce. "Savaşlar ve krallık insanı yaşlandırır. Büyü değil. Ve şimdi, bana eşlik edersen yolculuğun için giysi ve öteberi hazırlamıştım. İstediğin bilgiyi de vereceğim. Buradan."
Büyücü, Hugh'nun geçmesi için yana çekildi. Trian'ın davranışları saygılıydı, fakat Usta, büyücünün Stephen'ın uzaklaştığı koridoru bedeniyle kapadığını fark etti. Hugh belirtilen yöne döndü. Trian parlayantaş lambasını almak için durakladı, perdeyi kaldırdı ve Hugh'ya yaklaşarak dirseğinin dibinde yürüdü.
"Kuşkusuz bir asilzade gibi görünmeli ve davranmalısın. Sana uygun bir giysi sağladım. Seçilmenin sebeplerinden biri, seni kabul etmiş olmasa da, asil bir babadan doğmuş olman. Üzerinde gerçek bir aristokrat havası var. Prens oldukça zekidir ve pahalı giysilere bürünmüş bir serseriye aldanmaz."
On adımdan fazla sürmeyen kısa bir yürüyüşten sonra büyücü, koridor boyunca sıralanan kapılardan birinin önünde durdu. Aynı demir anahtarı kullanarak kapıyı açtı. Hugh içeri girdi. İlkine dik açı ile uzanan bir koridora girdiler. Bu koridor, önceki kadar bakımlı değildi. Duvarlar dökülüyordu. Çatlak zeminde yürüyüş tehlikeliydi ve hem Hugh, hem de büyücü dikkatle ve ihtiyatla yürüdüler. Sola dönerek bir başka koridora girdiler; tekrar sola dönerek üçüncü bir koridora. Her koridor, bir öncekinden daha kısaydı. Hugh, binanın içlerine doğru ilerlediklerini fark etti. Sonra bir dizi zikzak çizmeye başladılar -görünüşe göre rastgele dönüşler yapıyorlardı. Trian yol boyunca konuştu.
"Senin hakkında bulabildiğimiz her bilgiyi toplamamız gerekliydi. Babanın bir kadınla gayrımeşru ilişkisinin ardından, yanlış tabakada doğduğunu biliyorum ve asil baban -kim ol-

düğünü bulamadığımı söylemeliyim- anneni sokağa attı. Kadın İlk Yenilgi'de, bir elf saldırısı sırasında öldü ve seni Kir keşişlen büyüttü." Trian ürperdi. "Kolay bir yaşam değildi, herhalde," dedi, kendilerini çevreleyen soğuk duvarlara bakarak alçak bir sesle. ., ^ ,
Hugh yonım yapmaya gerek duymadı, bu yüzden sessiz kaldı. Büyücü, bu konuşmalar ve seçtikleri karmaşık rotayla onun kafasını karıştırmayı ve dikkatini dağıtmayı hedeflediyse bile bu işe yaramıyordu. Kir manastırları genellikle aynı plan üzerine yapılırdı -ortadaki kare bir avlunun iki yanına dizili keşiş hücreleri. Üçüncü yan keşişlere hizmet edenler veya, Hugh gibi, tarikatın baktığı yetimlere aynlmıştır. Burada da mutfaklar vardı, "çalışma" odaları ve revir...
...Yerdeki hasır minderde yatmakta olan çocuk kıvranıp döndü. Karanlık, .-sıtılmamış odadaki acı soğuğa rağmen çocuğun derisi doğal olmayan bir sıcaklıkla yanıyordu ve sarsılıp çırpınırken, çıplak bedenini örtmek için kullanılan ince battaniyeyi bir kenara atmıştı. Hasta çocuktan birkaç yaş büyük, dokuz devir yaşında görünen başka bir çocuk odaya girdi ve acıyarak arkadaşına baktı. Ellerinde bir tas su taşıyordu. Tası dikkatle yere koyarak hasta çocuğun yanında diz çöktü ve parmaklarını suya daldırarak kurumuş, ateşle kavrulmuş dudakları ıslattı.
Bu, çocuğun acısını azaltmış göründü. Kıvranması durdu ve camsı gözleri kendisine kimin baktığını görmek üzere döndü. Zayıf, solgun yüzüne bir gülümseme yayıldı. Büyük çocuk, gülümseyerek, yırtık giysilerinden bir parça kopardı ve suya batırdı Tek bir damla bile ziyan etmemeye dikkat ederek paçavrayı sıktı ve çocuğun alnını ıslattı.

" "Her şey düzelecek..." diye başladı çocuk. Tam o sırada tepelerinde karanlık bir gölge belirdi ve soğuk, kemikli bir el çocuğun bileğini yakaladı.
"Hugh! Ne yaptığını zannediyorsun?" Ses, en az oda kadar soğuk ve karanlıktı.
"Ben -ben Rolf e yardım ediyordum, Efendim. Ateşi var ve Maude Nine ateşi düşmezse öleceğini söyledi-"
"Ölmek mi?" Ses taş odayı sarstı. "Elbette ölecek! Masum bir çocukken ölmek ve insanoğlunun mirasçısı olduğu kötülükten kurtulmak bir nimettir. Zayıf kabuklarımızdan her gün arındırılması gereken kötülükten." El Hugh'yu dizleri üzerine çökmeye zorladı. "Dua et, Hugh. Doğadışı iyileştirme eylemine teşebbüs ederek atalarının iradesine karşı gelme günahının affedilmesi için dua et. Ölümün için dua et..."
Hasta çocuk inledi ve korku içinde keşişe baktı. Hugh kendisini yakalayan eli bir kenara attı. "Ölüm için dua edeceğim," dedi yumuşak bir sesle, ayağa kalkarak. "Senin ölümün için." ^ Keşişin asasının darbesi Hugh'yu sırtından yakaladı. Çocuk sendeledi. İkinci darbe onu yere yıktı. Keşiş elindeki sopayı kaldıramayacak kadar yorulana dek darbeler üstüste yağdı. Sonra keşiş uzun adımlarla revirden çıktı. Dayak sırasında su tası kırılmıştı. Yara bere içinde kalan Hugh, paçavrayı bulana kadar karanlıkta süründü. Paçavra ıslaktı -suyla ya da kendi kanıyla, bilmiyordu. Ama serin ve rahatlatıcıydı. Paçavrayı nazikçe arkadaşının alnına yerleştirdi. Zayıf bedeni kollarına alan Hugh, hasta çocuğu göğsüne bastırdı, kollarındaki beden kıvranıp titremeyi bırakana, katı-laşıp soğuyana kadar beceriksizce salladı.
"On altı yaşında," diye devam ediyordu Trian, "Kır'den

kaçtın. Konuştuğum keşiş arşiv odasına girdiğini ve babanın kimliğini öğrendiğini söyledi. Onu buldun mu?"
"Evet," diye yanıtladı Usta, içinden: Demek Trian benim için bir dolu zahmete girmiş. Kir'e bizzat gitmiş. Görünen o ki, onları sorgulamış, ayrıntılı olarak Bu da demek oluyor ki... Evet, tabii. Bak hele, ne kadar ilginç, değil mi? Bakalım bu kısa yürüyüş sırasında kim kimin hakkında daha çok bilgi edinecek? ' " .-ı İV
"Bir asilzade miydi?" diye sordu Trian hassasiyetle.
"Kendine öyle diyordu. Aslında -nasıl demiştin? Pahalı giysiler içindeki bir serseriden başka bir şey değildi."
"Geçmiş zamanda konuşuyorsun. Baban öldü mü?" & "Ben öldürdüm."
Aniden duran Trian ona bakakaldı. "iliklerime kadar ürpertiyorsun beni! Bu tür bir şeyden bu kadar kayıtsızca bahsetmen..." 'H"f* MuU&jJ'b
"Neden aldırayım ki?" Hugh yürümeye devam etti ve Trian yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Piç herif kim olduğumu öğrenince elinde kılıçla üzerime yürüdü. Onunla dövüştüm -çıplak ellerimle. Sonunda kendi kılıcı karnına saplandı. Kaza olduğuna yemin ettim ve şerif bana inandı. Hem, sadece bir çocuktum ve benim 'asil' babam şehvet düşkünü biri olarak biliniyordu -kızlar, oğlanlar, onun için fark etmiyordu Kim olduğumu kimseye söylemedim, babamın faydalanmaya çalıştığı biri olduğumu düşünmelerini sağladım. Kir keşişleri iyi bir eğitim vermişlerdi bana. istediğim zaman asil görünebilirim. Şerif, babamın şehvetini tatmin etrnek için çalınmış olan, asil bir adamın oğlu olduğumu varsaydı. Bir kan davası başlatmaktansa, ihtiyar zamparanın ölümünü hasır altı etmeye hevesliydi " *



"Ama kaza değildi, değil mi?" •-. • " ••• .-.< -.- <
Trian'ın ayağının altında bir taş yuvarlandı. İçgüdüsel olarak Hugh'ya uzandı. Hugh büyücünün dirseğini yakaladı ve dengesini bulmasına yardımcı oldu. Şimdi iniyorlardı, manastırın içlerinde gittikçe derine ilerliyorlardı.
"Hayır, kaza değildi. Ondan kılıcı almak için mücadele ettim; kolay oldu, sarhoştu. Annemin adını ve nerede gömülü olduğunu söyledim ve kılıcı bağırsaklarına sapladım. Çok çabuk öldü. Bu da bana ders oldu."

Trian solgun ve sessizdi. Demir lamba içindeki parlayanta-şı kaldırarak Hıigh'nın derin çizgilerle kaplı, sert yüzünü aydınlattı. "Prens acı çekmemeli," dedi büyücü.
"Eh, işe döndük, ha?" Hugh ona sırıttı. "Halbuki ne kadar hoş bir sohbet ediyorduk. Ne bulmayı ummuştun? Bilindiğim kadar kötü olmadığımı mı? Yoksa tam tersine, daha kötü olduğumu mu?"
Anlaşılan oydu ki, Trian'ın konuyu değiştirmeye niyeti yoktu. Ellerini Hugh'nun kolundan ayırmayarak eğildi ve, onları yalnızca yarasalar duyabilecekken, yumuşak bir sesle konuştu.
"Çabuk ve temiz olmalı. Beklenmedik. Korku yaratmadan. Belki de uykusunda. İşe yarayabilecek zehirler..."
Hugh kolunu adamdan kurtardı. "Ben işimi bilirim. İstiyor
san öyle hallederim. Müşteri sensin. Ya da, müşteri adına
konuşuyorsun." -
"istediğimiz bu."
İkna olan ve içini çeken Trıan biraz daha yürüdü ve bir başka kilitli kapının önünde durdu. Açmak yerine parlayantaş lambasını yere koydu ve eliyle, Hugh'nun bakması için işaret etti Eğilen ve anahtar deliğine gözünü yerleştiren katil, odanın

içini gözetledi. ' *
Usta nadiren herhangi bir hisseder ama asla dışa vurmazdı. Fakat bu sefer, müstakbel kurbanına sıkıntıyla ve ilgisizce göz atışı keskin bir bakışa dönüştü. Hugh'nun kafasında canlanan, entrikaya bulaşıp dolaplar çeviren on sekizinde bir genç değildi gördüğü. Minderin üzerine kıvrılmış derin derin uyuyan gür saçlı, masum yüzlü, on yaşından fazla göstermeyen bir çocuktu.
Hugh yavaşça doğruldu. Parlayantaş lambasını kaldıran büyücü, katilin yüzünü inceledi. Bu yüz karanlıktı ve kaşlarını çatmıştı. Trian tekrar içini çekti, zarif alnı endişeyle kırıştı. Parmağını dudaklarının üzerine koyarak, Hugh'yu iki kapı ötede başka bir odaya götürdü. Kapının kilidini açıp Hugh'yu içeri çekti ve yavaşça kapıyı kapattı.
"Ah," dedi büyücü yumuşak bir sesle, "bir sorun var, değil
m" • ,,; 'X* ,rjiir"br<irtJü ıftrt ,•".' ıbı -ı :ıi\'ı/t\ti*
Hugh içinde bulundukları odaya hızla ve etraflıca göz gez
dirdi, sonra endişeli büyücünün yüzüne baktı. "Evet. Biraz
tütün içebilirim. Hapishanede pipomu aldılar. Başka bir pipo
var mı?"



ALTINCI BÖLÜM
KİR MANASTIRI, VOLKARAN ADALARI ORTA ÂLEM
"Ama kaşlannı çattın. Öfkeli görünüyordun dünüşdüm ki -"
" - Küçücük bir çocuğu katletme fikrinden tiksindiğimi düşündün, değil mi?"
Masum bir çocukken ölmek ve insanoğlunun mirasçısı olduğu kötülükten kaçmak bir ayrıcalıktır. Sözcükler geçmişten süzülüp geldi Anılarını canlandıran, bu karanlık ve soğuk oda ile, çevresindeki çatlak taş duvarlardı. Hugh anıyı zihninin derinliklerine itti, hatırladığı için üzgündü. Şöminede odayı ısıtan alevler parlıyordu Maşayla bir kömür parçası aldı ve büyücünün yerde duran çantadan çıkardığı pipoyu yaktı. Stephen her şeyi düşünmüş gibiydi.
Birkaç çekişle sterego' parladı ve eski anılar soldu. "Kendi kendime kaşlarımı çatmıştım, çünkü bir hata yaptığımı anladım Bir şeyi . yanlış değerlendirmiştim. Bu tür bir hatanın bedeli büyük olabilir. Yine de bu yaşta bir çocuğun neden erken
l Sterego Tytan Adası'nda bulunan bir mantaı turuduı Bu topraldaıda yaşayan insanini uzun znmandıı ezilmiş steıegoyu lyıleştiıici bii meıheın olaıak kullanmaktadıı ilk Genişleme şuasında elf kâşıfleıı yavaş yanan, keskin ste-legonıın, kendi pıpodıkenı bıtkıleıinden çok daha iyi olduğunu ve daha ucuza yetişinılebıldığını goıımışleıdıı Maman kendi pUmtasyonlaıına gotuıimış-leıdıı fakat Tytan da özel bıı şey olduğu anlaşılmaktadıı Başka yeıleıde ye-tıştmlen hıçbıı çeşidi, oıi|inalının kokusuna sahip değıiclıı
f,4

bir ölümü hak ettiğini öğrenmek ilgimi çekebilir" •' "" •""
"Aslında... doğmuş olması yeterli denebilir," diye yanıtladı Trian, görünüşe bakılırsa düşünmeden, çünkü hemen Hugh'ya bir göz atarak söylediğini duyup duymadığını anlamaya çalıştı.
Katilin dikkat etmediği pek az şey olurdu. Hugh, kızgın kömür piposunun üzerinde dururken bekledi ve sorgularcasına büyücüye baktı.
Trian kızardı. "Soru sormaman için yeterince iyi bir ücret alıyorsun," diye sertçe konuştu. "İşte, paran da burada."

Yan tarafında asılı duran bir kesenin içinde aranarak bir avuç madeni para çıkardı ve elli adet yüzlük fıçıpara saydı.
"Kral'ın paralarının yeterli olacağını düşünüyorum," diyerek uzattı.
Bir kaşını kaldıran Hugh kömürü ateşe fırlattı. "Eğer karşılığını alabilirsem."
Usta, sönmesin diye piposunu tüttürerek parayı kabul eni ve dikkatle inceledi. Paralar gerçekti, bunda bir sorun yoktu. Paranın önyüzüne bir su fıçısı basılıydı, arkasını ise Stephen'ın bir sureti süslüyordu -pek de iyi bir suret sayılmazdı ya! Her şeyin ya değiştokuş, ya da hırsızlık yoluyla edinildiği bir âlemde (kendisi de ünlü bir korsan olan kralın elf gemilerine düzenlediği saldırılar ona krallığını kazandırmıştı), çift fıçıpara denilen madeni para nadiren görülür, daha da nadiren kullanılırdı. Karşılığında en değerli mal olan su alınırdı.
Su Orta Âlem'de kıt bulunurdu. Pek az yağmur yağar, yağdığında da hemen gözenekli mercankaya tarafından emilir ve tutulurdu. Mercan adalarda hiçbir ırmak veya dere akmazdı. Burada büyüyen değişik bitkiler su tutardı Kristal ağacı veya kapbitkıleri yetiştirmek, bu değerli sıvıyı edinmek için pahalı
f, 5

Margaret Weis & Tracy Hickman
KfıriADI

ve zahmetli bir yoldu, ama (ciflerden çalmak sayılmazsa) Orta Âlem'deki insanlar için su edinmenin, olası tek kaynağıydı' Bu iş Hugh'ya bir servet kazandıracaktı. İstemezse bir daha çalışmak zorunda kalmayacaktı. Hem de yalnızca küçük bir çocuğu öldürmek karşılığında.
Bu mantıklı değildi. Hugh elindeki paralan tartarken büyü
cüye bakmayı sürdürdü. .^"Cj .t-'fn
"Pekâlâ, sanırım bilmen gereken bir şey var," diye itiraf et
ti Trian isteksizce. "Herhalde Volkaran ile Uylandia arasındaki
mevcut durumdan haberin var."
.ı. "Hayır." ;" , \'.,fiûf,*>,i ufcfkj .'
Küçük bir masada bir sürahi, büyük bir tas ve bir bardak duruyordu. Parayı masanın üstüne fırlatan katil, su sürahisini bardağa boşalttı ve dikkatle tadına baktı. "Aşağı Âlem'den. Fena değil."
"Bu su içmen ve yıkanman için. En azından bir asilzade gibi görünebilmelisin," diye karşılık verdi Trian sinirli bir şekilde. "Hem görüntün, hem de kokunla. Politika hakkında bir şey bilmediğini söyleyerek ne demek istedin?"
Pelerinini bir kenara fırlatan Hugh tasa eğildi ve yüzünü suya daldırdı. Suyu omuzlarının üzerine sıçratarak bir küllü sabun kalıbı aldı ve derisini ovalamaya başladı. Sabun köpükleri sırtındaki açık kırbaç yaralarına değince irkildi. "Yreni hapishanesinde iki gün geçir bakalım, nasıl kokuyorsun. Politikaya gelince, arada bir iki müşteri çıkarması dışında benim işimin
l Aşağı Âlem'de -Maelstrom olarak bilinen o bitmez fırtınanın kalbinde- sıı bol bulunur Fakat şimdiye kadar Maelstrom'a uçabilecek bir ejder bulunamamıştır. Büyiılü. mekanik ejderleri ile elfler, fırtınalı yollardan uçmayı başarmakta ve sonuç olarak su üzerinde tekel sahibi olmaktadırlar. Elflerin talep ettiği fiyatlar -tabii insanlara satmaya kabul etmeleri durumunda- çok yüksektir. Bu yüzden elf gemilerinin ve su depolanan limanlarının talan edilmesi, insanlar için yalnızca paıasa! açıdan kârlı bir iş değil, bir olum kalım meselesidir.

politikayla bir ilgisi yok. Stephen'ın bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum..."
"Eh, var işte." Büyücünün sesi soğuktu. "Bir de karısı var. Evliliklerinin yalnızca politik bir evlilik olduğu sır değil. Böylece iki güçlü ulus birbirlerinin boğazına sarılıp bizi ciflerin merhametine bırakmaktan alıkonmuş oluyor. Fakat leydi, gücün kendi ellerinde toplanmasını pek arzu ederdi. Volkaran tacı bir kadına aktanlamaz ve Anne'in gücü ele geçirmesinin tek yolu da oğlu. Planını yeni fark ettik. Kralım bu seferlik ölümden kılpayı kurtuldu. Bir sonrakinde kurtulamayacağından korkuyoruz."
"Ve siz de çocuktan kurtulmaya karar verdiniz. Sanınm bu sorununuzu çözüyor, fakat bu sefer de kralınız velialıtsız kalıyor."
Piposunu dişlerinin arasına sıkıştıran Hugh pantolonunu çıkardı ve çıplak bedenine bol bol su çarptı. Trian arkasını döndü. Hugh'nun çıplak görüntüsünden mi kaçındığı, yoksa katilin derisini kaplayan, bazıları hâlâ açık olan yaralardan mı tiksindiği belli değildi.
"Stepnen aptal değil. O sorun çözümleniyor. Aristagon'a savaş ilan ettiğimiz zaman, uluslar birleşecek, kraliçenin ulusu da dahil. Savaş sırasında Stepnen Anne'i boşayacak ve Volka-ranh bir kadınla evlenecek. Çok şükür Majesteleri hâlâ çocuk yapacak -pek çok çocuk yapabilecek bir yaşta. Anne'in boşanmasına rağmen, savaş ulusları birleşmiş kalmaya zorlayacak. Barış tesis edilinceye kadar -tabii bunu başarabilirsek- Uylandia Stephen'la bağlarını koparmak için fazla zayıflamış, fazla bağımlı hale gelmiş olacak."
"Çok akıllıca," diye kabul etti Hugh. Havluyu bir kenara fırlatarak serin, tatlı Aşağı Âlem suyundan iki bardak içti. Sonra

köşedeki lazımlıkta rahatladı. Rahatlamış hisseden Hugh, bir karyolanın üzerinde düzgünce katlanmış duran muhtelif giyim eşyalarını karıştırmaya başladı. "Peki cifleri savaşa zorlayan ne olacak? Kendi dertleri var onların."
. "Politikadan anlamadığını sanıyordum," diye mırıldandı
Trian delici bir sesle. "Savaşın sebebi.,, prensin ölümü olacak."
"Ha!" Hugh iç çamaşırlarını ve kalın, yün çorapları giydi.
"Her şey güzelce düşünülmüş. Bu yüzden şatoda birkaç büyü
ile işi halletmektense bana devrediyorsunuz."
"Evet." Trian'ın sesi kısıldı; neredeyse tıkanıyordu. Başından bir gömlek geçirmek üzere olan Hugh durakladı ve büyücüye sert bir bakış fırlattı. Fakat büyücünün sırtı hâlâ dönüktü. Hugh'nun gözleri kısıldı. Pipoyu bir kenara bırakarak giyinmeye devam etti, fakat artık daha yavaş davranıyor, büyücünün sözcüklerinde ve ses tonundaki değişimlere keskin bir ilgi gösteriyordu.
"Çocuğun bedeni Aristagon'da, kendi yurttaşlarımız tarafından bulunmalı. Bu güç bir iş değil. Prensin cifler tarafından tutsak alındığını duyunca onu aramak üzere saldırılar düzenlenecek. Sana bir dizi mekân belirteceğim. Anladığım kadarıyla bir ejder gemin var..."
"Elf tasarımı ve yapımı. Ne kadar uygun, değil mi?" diye yanıt verdi Hugh. "Bunu çok düşünmüş olmalısınız? Hatta Lord Rogar'ın öldürülmesinin suçunu da siz üzerime attınız."
Hugh, üzerine altın iplikler işlenmiş siyah kadife bir yelek giydi. Yatağın üzerinde bir kılıç duruyordu. Kılıcı alarak dikkatle inceledi. Kınından çıkararak hızlı ve becerikli bir bilek hareketiyle kontrol etti. Tatmin olarak kılıcı kınına soktu ve kılıç kemerini beline taktı. Hançerini çizmesine soktu.
"Belki suçu benim üzerime atmakla yetinmediniz. Belki de

adamı siz öldürdünüz." v
"Hayır!" Trian dönüp yüzüne baktı. "Senin de fark ettiğin
gibi, lordu kendi büyücüsü öldürdü. Biz izliyorduk ve yalnız
ca durumdan faydalandık. Hançerin alındı ve cesettekiyle de
ğiştirildi. O şövalye arkadaşına, senin yakınlarda olduğun fısıl
dandı."
"Başımı kanla kirlenmiş taşa koymama, o manyağın kör kılıcıyla tepeme dikilmesine izin verdiniz. Sonra da hayatımı kurtardınız ve korkunun beni ikna edeceğini düşündünüz."
"Başka bir adamı ikna ederdi. Seni edeceğinden kuşkularım vardı -sen de talimin etmişsindir- ve bunları Steplıen'a da aktannıştım."
"Sonuç olarak çocuğu Aristagon'a götürüyorum, öldürüyorum, bedenini, bedbaht anne babasının bulması için bırakıyorum, böylece onlar yumruklarını sıkıp ciflerden öç almak için yemin ediyorlar ve tüm insanlar ciflerin üzerine yürüyor. Peki ciflerin o kadar aptal olmadığı kimsenin aklına gelmedi mi? Şu anda bizimle savaşa girmeye hiç ihtiyaçları yok. Şu isyan çok ciddi bir mesele."
"Elfler hakkında, kendi insanların hakkında bildiğinden daha fazla şey biliyorsun! Bazıları bunu ilginç bulabilir."
"Gemime Elf gemi yapımcılarının bakım yapması ve geminin büyüsünün elf büyücülerince yenilenmesi gerektiğini bilmeyenler istediğini söyleyebilir."
"Demek düşmanla iş yapıyorsun..."
Hugh omuzlarını silkti. "Benim işimde herkes düşmandır." Trian dudaklarını yaladı. Tartışmanın ağzında acı bir tat bıraktığı açıktı, fakat, diye düşündü Hugh, krallarla içiyorsan bu hep olur.
"Elflerin insanları kaçırıp bedenlerini kolayca bıkınabile-

çek yerlere bırakarak bizimle alay ettikleri herkesçe bilinir,"
dedi Trian alçak bir sesle. "Olayları öyle ayarlamalısın ki, bu
da öyle..." ı. ' • t
"Olayları nasıl ayarlayacağımı ben bilirim." Hugh ellerini büyücünün omuzlarına koydu ve genç adamın gerilediğini görme zevkini tattı. "İşimi bilirim." Eğilerek paralan aldı, tekrar inceledikten sonra iki tanesini yeleğinin iç cebine attı. Kalanı dikkatle para kesesine tıkıp çantasında sakladı. "İşten bahsetmişken, paramın geri kalanı için sizinle nasıl ilişki kuracağım? Döndüğümde kaburgalarımın arasında tüylü bir ok bulmayacağımdan nasıl emin olacağım?"
"Sana söz verdik, bir kralın sözü. Tüylü oka gelince" -şimdi tatmin duyma sırası Trian'daydı- "kendine göz kulak olabileceğinden eminim."
"Olabilirim," dedi Hugh. "Bunu hatırla."
"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye dudak büktü Trian.
"Sana söz veriyorum. Ve şimdi," dedi Hugh serinkanlılıkla, "artık gitsek iyi olacak. Gece yolculuk yapmamız lazım."
"Ejder seni gemini demirlediğin yere götürür..."
"...Sonra da gelip sana nerede olduğunu söyler, değil mi?" Hugh bir kaşını kaldırdı. "Hayır."
"Sana söz veririz..."
Hugh gülümsedi. "Kendi çocuğunu öldürmem için beni kiralayan birinin sözü."
Genç büyücü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Onu yargılayamazsın! Anlayamazsın..." Dilini ısırarak kendini susturdu.
"Neyi anlayamam?" Hugh ona keskin bir bakış fırlattı.
"Hiçbir şey. Politikayla ilgilenmediğini sen, kendin söyledin." Trian yutkundu. "Neye inanmak istiyorsan, inan. Fark et-
mez.

Hugh onu dikkatle inceledi ve daha fazla bilgi alamayacağına karar verdi. "Nerede olduğumuzu söylersen yolumu kendim bulurum."
"Mümkün değil. Bu gizli bir kale! Burayı Majesteleri için güvenli bir inziva köşesi haline getirmek için yıllarca uğraştık." "Ah, ama size söz veririm," diye alay etti Hugh. "Açmazdayız gibi görünüyor."
Trian yine kızardı. Dişleri dudaklarının üzerinde kenetlendi. Öyle ki, sonunda konuştuğunda, Hugh etinin üzerinde beyaz izler gördü.
"Şuna ne dersin? Bana yakın bir yer söyle -adanın ismini mesela. Ejdere seni ve prensi o adada bir kasabaya bırakmasını söylerim. Yapabileceğimin en iyisi bu."
Hugh bunu değerlendirdi, sonra kabul ederek başını salladı. İçindeki külleri boşalttıktan sonra piposunu çantasına tıktı ve çantadaki diğer malzemeleri inceledi. Gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi. Çantayı sıkıca kapadı.
"Prens kendi yiyeceğini ve giysilerini taşır. Bir..." Trian'ın sesi titredi, ama cümlesini zorla bitirdi "bir ay yetecek kadar var."
"O kadar uzun sürmez," dedi Usta aldırış etmeksizin, kürklü pelerini omuzlarına alarak. "Tabii bu kasabanın varacağımız yere ne uzaklıkta olduğuna bağlı olarak, tabii. Ben de ejder ki-rayabilirim..."
"Prens'i kimse görmemeli! Sarayın dışında onu bilen pek az kişi bulunur, ama tesadüfen farkedilirse..."
"Sakin ol. Ne yaptığımı biliyorum," dedi Hugh yumuşak bir sesle, ama kara gözlerinde, büyücünün önemsemeye karar verdiği bir tehdit vardı.
Hugh çantayı sırtladı ve kapıya yöneldi. Gözünün kenarın-



daki bir hareket dikkatini çekti. Dışanda, avluda, Kral'ın celladının işitilmeyen bir talimata uyarak eğildiğini ve yerini terk ettiğini gördü. Avluda şimdi yalnızca taş kalmıştı. Taşı aydınlatan beyaz ışık garip bir şekilde soğuk, saf ve davetkâr görünüyordu. Bir kaçış vaat ediyordu. Usta duraksadı. Kısa bir an için Kader'in görünmez ipliklerinin boynuna dolandığını hissetti. İplikler onu çekiştiriyor, devam etmesi için onu zorluyor, Trian ile Kral'ın dolanmış oldukları büyük örümcek ağına dolanmasına sebep oluyordu. .';.*>• ,tı
Kılıcın temiz, hızlı bir darbesiyle özgür kalabilirdi. . ." ;

Bir darbeye karşılık on bin fıçıpara.
Hugh, sakalındaki örgüyü çekiştirerek Trian'a döndü.
"Nasıl bir işaret yollamamı istersin?" &' .'".'.;",..,'• ı*M'.
"İşaret mi?" Trian baktı. Anlamamıştı.
"İşin tamamlandığını anlatmak için. Bir kulak mı? Bir par
mak mı? Ne?"
"Kutsal atalarımız esirgesin!" Genç büyücü ölü gibi sararmıştı. Ayaklarının üzerinde sallandı. Dengesini bulmak için duvara yaslanmak zorunda kaldı. Bu yüzden Hugh'nun dudaklarının sert bir gülümseme ile gerildiğini ve katilin başının, çok önemli bir soruya henüz yanıt almış gibi hafifçe yana eğildiğini görmedi.
"Lütfen... zayıflığımı affet," diye mırıldandı Trian, titreyen eliyle ıslak alnını silerek. "Kaç gecedir uyumuyorum ve... ve bir de aceleyle yaptığım o ejder yolculuğu var. Evet, doğal olarak bir işaret isteriz.
"Prensin boynunda bir..." Trian yutkundu ve sonra, aniden, içinde bir güç kaynağı bulmuş gibi doğruldu "...Prens'in boynunda bir tılsımı var, bir şahin tüyü. Daha bebekken Yüksek Âlem'den gelen bir gizemustası vermişti. Büyülü olduğu için

Prens..." Trian'ın sesi yine titredi "...ölmeden çıkarılamaz." Derin, titrek bir nefes aldı. "Bize bu tılsımı yolladığın zaman, anlayacağız..." Sesi sönüp gitti.
"Ne büyüsü?" diye sordu Hugh kuşkuyla. Fakat ölü gibi solgun olan büyücü, aynı zamanda ölü gibi suskundu da. Başını salladı. Hugh, konuşamayacak durumda mı olduğunu, yoksa yanıt vermeyi mi reddettiğini anlayamadı. Her durumda, prens ve tılsımı hakkında kendisinin birşeyler öğrenmesi gerekeceği açıktı.
Muhtemelen fark etmezdi. Bu tür büyülü nesneler, bebekleri hastalıktan, sıçan ısırıklarından veya ateşe tepeüstü düşmekten korumak için hep verilirdi. Gezgin şarlatanların sattığı muskaların çoğunun, ancak Hugh'nun ayaklarının altındaki taş kadar büyüsü olurdu. Elbette bir kralın oğlunun gerçek bir muskaya sahip olması olasıydı, fakat Hugh şimdiye kadar insanı, mesela boğazının kesilmesine karşı koruyabilecek bir muska hiç görmemişti. Efsaneler uzun zaman önce, bu tür yeteneklere sahip büyücülerin var olduğunu söylüyordu, ama artık değil. Bu büyücüler Orta Âlem'i terk edeli çok olmuştu, çok yukarıda yüzen adalarda yaşamaya gitmişlerdi. Bunlardan biri aşağı gelip, çocuğa bir tüy versin, ha? Mümkün değildi bu.
Bu Trian beni gerçek bir aptal sanıyor olmalı. "Kendini topla, büyücü," dedi Hugh kabaca, "yoksa çocuk şüphelenecek."
Trian başını salladı ve katilin kendisi için doldurduğu su bardağını minnettarlıkla içti Gözlerini kapayarak derin derin soludu, dengesini sağladı. Birkaç dakika içinde sakin ve normal bir biçimde gülümsemeyi başardı. Solgun yanaklarına renk geldi.
"Şimdi hazırım," dedi Trian ve koridor boyunca, Prens'in





uyuduğu odanın yolunu gösterdi.
Anahtarı kilide sokarak kapıyı sessizce açtı ve geri çekildi. ,., ı "Elveda," dedi Trian, anahtarı ceketinin göğsüne sokarak. ,f, ;, "Sen gelmiyor musun? Beni tanıştırmayacak mısın? Neler , olduğunu açıklamayacak mısın?"
Trian başını salladı. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Hugh adamın doğruca önüne bakmakta olduğunu, odanın içinden gözlerini kaçırdığını fark etti. "Şimdi her şey senin elinde. Lambayı sana bırakacağım."
Topuklarının üzerinde dönen büyücü, koridor boyunca ka-çarcasına yürüdü. Kısa süre sonra gölgeler arasında kaybolmuştu. Hugh'nun keskin kulakları bir kilidin tıkırtısını yakaladı. Taze bir hava dalgası geldi ve geçti. Büyücü gitmişti.
Omuzlarını silken ve cebindeki iki madeni parayı yoklayan katil, destek ararcasına kılıcının kabzasına dokundu ve odaya girdi. Lambayı yükseğe kaldırarak çocuğu aydınlattı.
Usta, çocuklara hiç aldırmaz, haklarında hiçbir şey bilmezdi. Kendi çocukluğuna ilişkin hiçbir anısı yoktu -pek de şaşır-** tıcı değildi bu, çünkü çocukluğu pek kısa sürmüştü. Kir keşişleri için mutlu, tasasız, masum çocukluğun bir faydası yoktu. Daha ilk zamanlardan çocuklar yaşamın katı gerçekliği ile kar-4 sı karşıya bırakılıyorlardı. Tannların olmadığı bir dünyada, Kir keşişleri yaşamın tek mutlak gerçeğine tapınıyorlardı - ölüme. Yaşam insanoğluna tesadüfen, gelişigüzel geliyordu. İnsanın seçeneği, seçme hakkı yoktu. Bu belirsiz armağandan sevinç duymak günah sayılıyordu. Ölüm parlak bir vaatti, mutlu bir özgür kalıştı.

İnançlarının bir parçası olarak Kir keşişleri, başka insanlara itici veya tehlikeli gelen işleri üstleniyorlardı. Kir keşişleri, Ölümün Kardeşleri olarak bilinirlerdi.

Yaşayanlara karşı hiç merhametleri yoktu. Onlar, ölülerle ilgilenirlerdi. İyileştirme sanatları ile uğraşmazlardı, fakat salgın hastalıktan ölenlerin cesetleri sokaklara atıldığında onları toplayan, ağırbaşlı törenler yapan ve cesetleri yakan Kir keşişleri olurdu. Canlıyken kapıdan çevrilen dilenciler, öldüklerinde giriş hakkı kazanırlardı. Atalarca lanetlenen, ailelerce yüzkarası olarak görülen intihar kurbanları, Kir keşişlerince kabul edilir, cesetleri saygı görürdü. Katillerin, fahişelerin, hırsızların bedenleri Kir keşişlerince alınırdı. Bir savaşın ardından, o sırada moda olan her ne sebepse onun uğruna yaşamlarım feda edenlerle Kir keşişleri ilgilenirdi.
Kir keşişlerinin yardım elini uzattıkları tek canlı varlıklar, ölenlerin erkek çocukları olurdu, başka sığınakları olmayan yetimler. Kir onları alır, eğitirdi. Keşişlerin gittiği her yere -hizmet etmek üzere çağrıldıkları sefalet ve ıstırap, zulüm ve yoksunluk salınelerine- çocukları da yanlarında götürürler, onları hizmetkâr olarak kullanırlar ve aynı zamanda, onlara hayat hakkında ders verirler, ölümün merhamet dolu faydalarını överlerdi. Bu çocukları kendi yöntemleri ve katı inançları ile yetiştirerek, karanlık mezheplerine adam sağlarlardı. Hugh gibi bazı çocuklar kaçarlardı, fakat o bile, himayesi altında büyütüldüğü kara cüppelerin gölgesinden kurtulamamıştı.
Sonuç olarak Usta, uyumakta olan küçük çocuğun yüzüne baktığında, ne acıma, ne de öfke hissetti. Bu çocuğu öldürmek, Hugh için yalnızca yeni bir işti. Öncekilere göre çok daha zor ve tehlikeli olacakmış gibi görünen bir işti. Hugh büyücünün yalan söylediğini biliyordu. Şimdi tek yapması gereken, neden yalan söylediğini bulmaktı.
Çantasını yere atan katıl, çizmesinin ucuyla çocuğu dürttü. "Uyan, çocuk."



EIDER.
Margaret Weis & Trocy Hickmnn

1 Oğlan irkildi, gözleri faltaşı gibi açıldı ve tam olarak uyan
madan doğrulup oturdu. "Ne oldu?" diye sordu, dağılmış altın
sarısı saçlarının arasından tepesinde dikilen yabancıya baka
rak. "Sen kimsin?" îU-r/'UY ?.
* "Hugh olarak bilinirim -Ke'lithli Sir Hugh, Ekselansları," dedi Usta, tam zamanında bir asilzade olması gerektiğini hatırlayıp aklına gelen ilk mülk ismini söyleyerek. "Tehlikedesiniz. Babanız, sizi güvende olacağınız bir yere götürmem için tuttu beni. Kalkın. Zamanımız kısa. Gece sona ermeden gitmemiz gerek."
Duygularını açığa vurmayan, çıkık elmacık kemikli yüze, kartal burnuna ve çenesinden sarkan siyah, örülmüş sakallarına bakan çocuk, hasır minderin ortasında büzüldü.
"Git buradan. Senden hoşlanmadım! Trian nerede? Trian'ı
istiyorum."
"Büyücü gibi sevimli değilim ben. Ama babanız beni görünüşüm için tutmadı. Benden korkuyorsanız, bir de düşmanlarınızın ne hissedeceğini düşünün."
* Hugh bunu öylesine söylemişti, söyleyecek bir şey olsun diye. Gerekirse çocuğu yakalayıp -çırpınıp haykırsa da- taşıyarak götürmeye hazırdı Bu yüzden, çocuğun bu fikri ciddi ve keskin bir zekâ ifadesiyle değerlendirmesi onu şaşırttı.
"Mantıklı konuşuyorsun, Sir Hugh," dedi çocuk ayağa kalkarak "Sana eşlik edeceğim. Eşyalarımı getir."
Küçük elini hasırın üzerinde, yanında duran çantaya doğru salladı.
Kendi eşyalarını taşıması gerektiğini söylemek Hugh'nun dilinin ucuna kadar geldi, fakat tam zamanında kendini tuttu. "Tabii, Ekselansları," dedi alçakgönüllülükle eğilirken.
Çocuğa yakından baktı Prens yaşına göre küçüktü; büyük, soluk mavi gözlen, hoş kıvrımlı bir ağzı, açık havada büyüme-

mis birinin porselen beyazı cildi vardı. Boynunda gümüş bir zincirle asılmış olan şahin tüyü, ışıkta parladı.
"Yol arkadaşı olacağımıza göre bana adımla hitap edebilirsin," dedi çocuk utangaç bir edayla.
"Adınız nedir, Ekselansları?" diye sordu Hugh, çantayı kaldırarak.
Çocuk ona bakakaldı. Usta telaşla ekledi, "Uzun yıllardır
ülke dışındaydım, Ekselansları." *,,* , ->"*" . ...i.. ".

"Bane1," dedi çocuk. "Prens Bane."
Hugh hareket edemedi, dondu. Bane! Katil batıl inançlı biri değildi, ama kim çocuğuna böylesine uğursuz bir isim koyardı ki? Hugh kaderin görünmez ilmeğinin boynunda sıkılaş-tığını hissetti. Taşın görüntüsü gözlerinin önüne geldi, soğuk, huzurlu ve sakin. Kendi kendine öfkelenerek başını salladı. Boğucu his yok oldu, kendi ölümünün görüntüsü kayboldu. Hugh kendi çantasıyla Prens'inkini omuzladı. ,', <• ,.. ,<
"Artık gitmeliyiz, Ekselansları," dedi yine, başıyla kapıyı işaret ederek.
Bane yerden pelerinini kaldırdı ve omuzlarına aldı. Pelerini boynuna tutturacak iplerle uğraşmaya başladı. Gitmek için sabırsızlanan Hugh çantaları yere fırlattı, diz çöktü ve pelerinin iplerini bağladı.
Prens'in kollarını boynuna dolaması Hugh'yu şaşkına çevirdi.
"Benim koruyucum olduğun için çok memnunum," dedi çocuk, ona sarılarak. Yumuşak yanağını Hugh'nun yanağına bastırdı.
Usta kıpırdamadan, kaskatı durdu. Bane doğruldu. "Hazırım," diye bildirdi, sabırsız bir heyecanla. "Ejderle mi
l ingilizce'de zehir, felaket anlamına gelıı (ç n )





gideceğiz? Hayatımda ilk kez bu gece ejdere bindim. Herhalde sen hep binıyorsundur"
"Evet," demeyi başardı Hugh. "Avluda bir ejder bekliyor." Çantaları ve lambayı aldı "Ekselansları beni izlerlerse ."
"Ben yolu biliyorum," dedi Prens, odadan dışarı fırlayarak.
Hugh arkasından gitti Çocuğun ellerinin yumuşaklığı ve sıcaklığını derisinde hissediyordu.

## YEDİNCİ BOLÜM
## KİR MANASTIRI, VOLKARAN ADALARI
## ORTA ALEM

Manastırın üst katlarındaki bir odada üç kişi bir araya gel
mişti. Oda keşiş hücrelerinden biriydi ve sonuç olarak, soğuk,
sade, küçük ve penceresizdi. Üç kişi -iki erkek ve bir kadın-
odanın tam ortasında duruyordu. Adamlardan biri kolunu ka
dının omzuna sarmıştı; kadın adamın beline sarılmıştı, birbir
lerini destekler görünüyorlardı, aksi halde düşecek gibiydiler.
Üçüncü kişi, yanlarında duruyordu , tt
"Gitmek üzereler." Büyücü kulak kabartmıştı, fakat aslında, manastırın kalın duvarların ardında ejderin kanat çırpmasını fiziksel kulağıyla duymuyordu.
"Gidiyorlar mı?" diye haykırdı kadın ve bir adım attı. "Bir kez daha göreyim onu1 Oğlum! Bir kerecik!"
"Hayır, Anne!" Trian'ın sesi sertti; kadının elini yakalayıp sıkıca tuttu. "Büyüyü bozmamız aylar aldı. Böyle daha kolay! Güçlü olmalısın!"
"Umarım doğru şeyi yapıyoruzdur!" Kadın ağlamaya başladı ve yüzünü kocasının omzuna gömdü
"Sen de gitmeliydin, Trıan," dedi Stephen. Sert bir sesle ko
nuşmuştu, fakat karısının saçlarını okşayan eh nazik ve sevgi
doluydu "Hâlâ zamanın var " *>l




"Hayır, Majesteleri Bu konuyu uzun uzun duşunduk. Planlarımız akıllıca Planladığımız gibi yapmalı ve atalarımızın bizimle beraber olması için, her şeyin umduğumuz gibi gitmesi için dua etmeliyiz."
"Şu . Hugh'yu uyardın mı?"
"O katil gibi zorlu biri bana inanmazdı. Onu uyarmam işe yaramazdı, aslında aksine, zararı olurdu O en iyisi. Soğuk ve kalpsiz. Yeteneğine ve karakterine güvenmeliyiz." ,KM,^W
"Ya başarısız olursa-1"

"O zaman, Majesteleri," dedi Trian yumuşak bir iç çekişle, "kendimizi sona hazırlamalıyız." ,,ı,1(1 vw^ ^ , , , 80

SEKİZİNCİ BÖLÜM
HET, DREVLİN AŞAĞI ÂLEM

Tam Hugh başını Ke'lith'deki taşa koyduğu anda, başka bir infaz -Limbeck Civatasıkan'ın infazı- binlerce menka' aşağıda, Drevlin Adası'nda gerçekleştirilmek üzereydi. Başta, bu infazın diğer olaylarla, zamanının çakışması dışında bir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Fakat ölümsüz örümcek Kader, görünmez ağlarını bu acayip insanların her birinin ruhuna dolamış, onla rı yavaş yavaş ve geri dönülmez bir biçimde birbirine yaklaş tırıyordu. H.HOK; n,?i$!""ı"

Ke'lith Lordu Rogar'ın öldürüldüğü gece, Limbeck Civatası-kan Het kentindeki -Drevlin'ın en eski kentindeki rahat, dağınık evinde- oturmuş, bir söylev hazırlıyordu.

Kendi dilinde Limbeck bir Gegdı Ananus'taki bütün diğer dillerde ve Kopanlış'tan önceki eski dünyada ise cüce olarak bilinirdi Ayakkabısızken 120 santim boyundaydı. Uzun ve gür sakalı, neşeli, açık yüzünü süslüyordu Hafif göbek bağlamıştı; sıkı çalışan, genç, yetişkin bir Gegde rastlanmayan bir şey-

1 Menka, ya da tam adıyla menkarias rydai, ciflerin yükseklik olçıı birimidir Klasik olaıak 'bin elf avcısı yıkseklıgında olduğu söylemi Zamanımızda bu olcu birimi, elf avcılarının altı ayak -ay.ık W 4 sm'e tekabııl eden standart In-gılız olcu bıiımı (ÇN)- boyunda olduğu belııtıleıek standaıtlastırılmıştıı Böylece bir menka altı bin ayak -1824 metıe- edeı (ÇN)

sı

Mnrgnret Weıs & Tracy Hickman
EJDER.

di bu, fakat Limbeck daha çok oturmayı tercih ederdi. Gözleri parlak, meraklı ve korkunç derecede miyoptu. Het'in dış mahallelerinde bulunan büyük bir mercankaya tepesinin içindeki yüzlerce mağaradan birinde otuaıyordu. Limbeck'in mağarası bazı açılardan komşularının mağaralarından farklıydı. Limbeck'in kendisinin sıradışı bir Geg olduğu düşünülürse, pek de uygun düşüyordu bu. Mağara, diğerlerine göre daha yüksekti, neredeyse iki Geg yüksekliğinde. Yumruağacı tahtalarından yapılmış özel bir platform, Limbeck'in tavanlara tırmanmasını ve evin başka acayipliklerinden -pencerelerinden- faydalanmasını sağlıyordu. Çoğu Geg pencereye ihtiyaç duymazdı; adayı hırpalayan fırtınalar pencereleri kullanışsız kılardı ve genelde Gegler dışarıda değil, içeride neler olup bittiğiyle ilgilenirdi. Kentin orijinal binalarından birkaçının -kutsal Yemleyenler'in uzun, çok uzun zaman önce yaptıkları binalar- pencereleri vardı aslında. Dayanıklı duvarların içine gömülmüş deliklere takılı, kalın, kabarcık dolu camlardan oluşan pencereler, rüzgâr, yağmur ve dolunun yüzyıllar boyu dövmesine son derece uygundu. Limbeck'in kasabanın ortasındaki kullanılmayan bir binada bulduğu ve kamulaştırarak evine taşıdığı pencereler, bu tür pencerelerdendi. Ödünç alınmış bir delgeçin birkaç dönüşü ile alt katta iki, üst katta dört mükemmel boyutta pencere boşluğu açılmıştı.

Bu şekilde, Limbeck halkının çoğunluğu ile kendisi arasındaki en önemli farkı ortaya koymuştu. Halkı yalnızca içeri bakardı. Limbeck dışarı bakmayı severdi -dışarı bakmak yalnızca yağmur, dolu, şimşek, ya da (fırtınanın dindiği kısa sürelerde) Yıksı-diksi'nin tekne-şeyleri, vızıldayan halkaları ve parlayan mavi zztlarına ilişkin manzaralar sunsa da.

Limbeck'in evinin bir özelliği onu kesinlikle eşsiz kılıyordu. Tepenin içine ve iç sokaklarına bakan önkapının üzerinde, belirgin biçimde uzanan yukarıya doğru eğimli kırmızı boyalı GGIBIT harfleri vardı.

Başka açılardan evi tipik bir Geg eviydi -mobilyaların tümü kullanışlıydı ve Geglerin bulabildiği her ne malzeme varsa, onlardan yapılmıştı. Gereksiz süsler yoktu. Konduğu yerde duran tek bir eşya bile yoktu. Rahat mağaranın duvarları, tavanı ve zemini Yıksı-diksi'nin gümbürdemesi, zonklaması, zztlaması, çatırdaması ve çınlaması ile sarsılıp titriyordu. Yıksı-diksi Drevlin'deki- hakim organ, hakim güçtü. Limbeck, GGIBIT'in saygın lideri, gürültüye aldıraııyordu. Annesinin karnına düştüğünden beri dinlediğinden -gerçi o sırada biraz boğuk geliyordu- gürültü ona huzur veriyordu. Gegler Yıksı-diksi'yi saydıkları gibi, gürültüyü de sayarlardı. Bilirlerdi ki, gürültü sona erdiğinde, dünyalarının da sonu gelecektir. Geglerin arasında ölüm, Sonsuz Sessizlik olarak bilinirdi.

Huzur verici patlamalar ve gümlemeler arasında, Limbeck söylevi üzerinde çalışıyordu. Sözcükler aklına kolayca geliyordu. Ama aynı kolaylıkta yazamıyordu. Söylerken güzel, asil ve yüce gelen sözcükler, kâğıt üzerine döküldüğünde basmakalıp ve yapmacık görünüyordu. En azından Limbeck'e öyle geliyordu. Jarre

her zaman Limbeck'in kendisine fazla acımasız davrandığım, söylevlerinin kâğıt üzerinde, tıpkı konuştuğu zaman işitildiği gibi durduğunu söylerdi. Fakat, Limbeck onu her zaman yanağına kondurduğu bir öpücükle yanıtladığından, Jarre'nin taraflı davranma olasılığı vardı.
Yazdığı sözcüklerin kulağa nasıl geldiğini duymak için, Limbeck yazarken bir yandan da yüksek sesle konuşuyordu. Aşırı derecede miyop olduğundan ve gözlüklerini taktığında





yoğunlaşmakta güçlük çektiğinden, yazarken onları çıkarırdı. Cızırdayan kamış kaleme ve kâğıda iyice yaklaştırdığı yüzü ve sakalı, en az kâğıt kadar mürekkebe bulanırdı.
"İşte bu yüzden, Gönenç ve Gelişme İçin Birleşmiş Tapı-nanlar olarak amacımız, halkımızın şimdi iyi yaşamasını sağlamaktır, asla gelmeyecek olan gelecek bir zamanda değil!" Yazdıklarına kapılıp giden Limbeck yumruğunu masaya vurdu ve mürekkep hokkasını devirdi. Küçük, mavi bir ırmak kâğıda doğru aktı ve söylevi üzerini kaplamakla tehdit etti. Limbeck mürekkep akınını dirseğiyle kesti; paralanmış gömleği mürekkebi emdi. Gömlek, sahip olmuş olabileceği herhangi bir rengi uzun zaman önce kaybettiğinden, kolağzındaki mor leke neşeli bir tezat oluşturmuştu.
"Yüzyıllar boyunca önderlerimiz bize, yukarıdaki Welfler ile birlikte yaşamaya layık bulunmadığımız için bu Fırtına ve Kaos âlemine yerleştirildiğimizi söylediler. Et, kemik ve kandan oluşan bizler, ölümsüzlerin topraklarında yaşayamazmı-, sız. Layık bulunduğumuz zaman Yukarı'dan Welfler gelecek, bizi yargılayacakmış. O zaman cennete yükselecekmişiz. Bu arada Yıksı-diksi'ye karşı görevimizi yerine getirmeli, o büyük günü beklemeliymişiz. Ben de diyorum ki..." burada Limbeck mürekkep lekeli elini başının üzerine kaldırdı "...ben de diyorum ki, o gün asla gelmeyecek!
"Diyorum ki, bize yalan söylediler! Önderlerimiz aldatıldı! Başatusta ve onun vardiyası için Yargı gününü beklemekten bahsetmek kolay. Onların daha iyi bir hayata ihtiyacı yok. Tanrıların verdiği ücreti onlar alıyor zaten. Peki bu ücreti bize eşit olarak dağıtıyorlar mı? Hayır, onlar bize ödetiyorlar, hem de ne ödeme1 Çünkü biz kendi payımızı alnımızın teriyle kazanıyoruz!"

(Burada alkış için duraklamalıyım, diye karar verdi Limbeck ve orayı işaretlemek için yıldız olması muhtemel bir leke koydu.)
"Artık ayaklanma ve-" Limbeck sustu. Garip bir ses duyduğunu zannetmişti. Burada, Yıksı-diksi'nin gürültüsünden ve Drevlin'in üzerinden her gün geçen fırtınanın gümbürdeme-sinden başka bir sesin nasıl duyulabileceği, her ay su yüklemek üzere buraya gelen Welfler için bir esrardı. Fakat kulakları sağır eden gürültülere alışık olan Gegler, bunlara ancak Tribus'taki bir elfin rüzgârın ağaçlan hışırdatması kadar dikkat ediyordu. Bir Geg korkunç bir fırtına boyunca deliksiz uyuyabilir, buna karşın kilerinde gezinen bir farenin sesi üzerine yerinden fırlayabilirdi.
Limbeck'in dikkatini çeken de, uzaktan gelen haykırmalar olmuştu. Birden kendine gelen Limbeck, duvardaki boşluğa yerleştirilmiş, zamanı ölçmeye yarayan bir alete (kendi icadı) göz attı. Teker-mekerlerden ve sivri-çivilerinden oluşan karmaşık bir düzenek olan aletten, her saat başı aşağıdaki kavanoza bir fasulye tanesi düşüyordu. Her sabah Limbeck fasulye kavanozunu yukarıdaki huniye boşaltır, böylece saatlerin ölçümü gene başlardı.
Ayağa fırlayan Limbeck, miyop gözleriyle kavanoza baktı ve aceleyle fasulye tanelerini saydı. Homurdandı. Tam ceketini alıp kapıya yönelmişti ki, söylevinin bir sonraki cümlesi aklına geldi. Bir dakika durup cümleyi kaydetmeyi düşündü ve tekrar oturdu. Randevusuna ilişkin tüm düşüncelerini unuttu. Mürekkebe bulanmış ve mutlu bir durumda, yine söylevine daldı.
"Biz, Gönenç ve Gelişme için Birleşmiş Tapmanlar, üç ilkeyi savunuyoruz: Birinci olarak, tüm vardiyalar bir araya gel-

meli, Yıksı-diksi'ye ilişkin bilgilerini bir araya getirmeli, böylece nasıl çalıştığını anlamalıdır ki köleleri olmaktan kurtulup efendileri olalım. (Alkış için bir leke.) İkinci olarak, tapınanlar yargı gününü beklemeyi bırakmalı ve daha iyi yaşam koşulları için çalışmaya başlamalıdır (Bir leke daha). Üçüncü olarak, tapınanlar Başatusta'ya gitmeli ve Welflerin ödemesinden eşit pay istemelidirler (İki leke ve bir çiziktirme)."
Bu noktada Limbeck içini çekti. Geçmiş deneyimine dayanarak biliyordu ki üçüncü ilke, yetersiz ödeme karşılığında uzun saatler boyunca hizmet gören genç Gegler arasında en tutulan ilke olacaktı. Fakat Limbeck biliyordu ki, üç ilke arasında en az önemli olan, üçüncü ilkeydi. '* "Keşke benim gördüğümü görebilselerdi!" diye kederlendi Limbeck. "Keşke benim bildiğimi bilebilselerdi. Keşke onlara anlatabilseydim!"
Bağırma sesleri düşüncelerinin arasına girdi yine. Kafasını kaldıran Limbeck, sevgi dolu bir guatrla gülümsedi. Bana ihtiyacı yok, diye düşündü Limbeck. Hissettiği üzüntü değil, umut veren öğrencisinin çiçek açtığını gören bir öğretmenin memnuniyetiydi. Bensiz de pekâlâ idare edebiliyor. İşimi bitireyim bari.
Bir sonraki saat boyunca Limbeck -mürekkep ve esine bulanmış bir durumda- projesine o kadar dalmıştı ki, ne bağırışları duydu, ne de bu bağırışların onama alkışlarından öfke kükremelerine dönüştüğünü. Yıksı-diksi'nin daimi patırtısı dışında bir ses nihayet dikkatini çektiğinde, bunun tek sebebi kapısının, bir metre ötesinde çarpılarak açılması oldu ve bu onu epeyce ürküttü.
"Sen misin, hayatım?" dedi, Jarre olduğunu düşündüğü karanlık ve belirsiz bir şekil görerek. Jarre aşırı çaba harcamış gi-

bi soluyordu. Limbeck gözlüklerim bulmak için ceplerini yokladı, bulamadı ve el yordamıyla masasının üzerini aramaya başladı. "Alkışları duydum. Anladığım kadarıyla bu akşam söylevin iyi karşılandı. Söz verdiğim halde orada olamadığım için üzgünüm, ama bununla uğraşıyordum..." Mürekkep lekeli elini belli belirsiz çalışmasına doğru salladı.
Jarre Limbeck'in üzerine atıldı. Geglerin boyu küçüktür, fakat bedenleri geniş, elleri güçlü, çeneleri ve omuzları geniştir. Bu özellikleri, onlara genel bir karelik hissi verir. Dişi ve erkek Gegler aynı derecede güçlüdürler, çünkü hepsi, evlenme yaşı olan kırk yaşına kadar Yıksı-diksi'ye hizmet ederler. Kırk yaşından sonra emekliye ayrılır, evde kalıp bir sonraki Yıksı-diksi tapınanları neslini yetiştirirler. Jarre çoğu genç kadından da güçlüydü, çünkü on iki yaşından beri Yıksı-diksi'ye hizmet etmekteydi. Hiç hizmet etmeyen Limbeck, daha zayıftı. Sonuç olarak, Jarre üzerine atıldığında, neredeyse onu sandalyenin üzerine deviriyordu.
"Hayatım, ne oldu?" dedi Limbeck, görmeyerek bakarken. Birşeylerin yolunda gitmediğini ilk kez fark etti. "Söylevin iyi gitmedi mi?"
"Evet, iyi gitti. Çok iyi gitti!" dedi Jarre, parmaklarım Limbeck'in partal ve mürekkep lekeli gömleğine gömerek ve onu ayağa kaldırmaya çalışarak. "Hadi, seni buradan çıkarmalıyız!" "Şimdi mi?" Limbeck bakakaldı. "Ama söylevim-" "Evet, bu iyi bir fikir. Onu burada bırakmamalıyız. Kanıt sayarlar." Limbeck'i bırakan Jarre, aceleyle Yıksı-diksi'nin bir yan ürünü olan (sebebini kimse bilmiyordu) kâğıtları toparladı ve onları elbisesinin önüne tıkmaya başladı. "Acele et, fazla zamanımız yok!" Aceleyle evin köşe bucağına göz gezdirdi. "Yanımıza almamız gereken, ortaklıkta bıraktığın bir şey kaldı mı?"

EJDER. K^HADI
Margaret Weıs & Tracy Hıckman

"Kanıt mı?" diye sorguladı Limbeck, sersemlemiş bir şekil-ı de gözlüklerini arayarak. "Neyin kanıtı?"
"GGIBIT'in," dedi Jarre sabırsızca. Kulak kabartarak dinledi ve pencereye koşarak korkuyla dışarı baktı. "Ama hayatım, burası Birlik Merkezi," diye başladı Limbeck, fakat Jarre onu susturdu.
"işte! Duydun mu? Geliyorlar." Eğilerek gözlükleri aldı ve tehlikeli bir eğimle Limbeck'in burnuna yapıştırdı. "Fenerlerini görebiliyorum. Aynasızlar. Hayır, önden değil. Arka kapıdan, benim geldiğim yerden." Limbeck'i ittirip kaktırmaya başladı.
Limbeck durdu. Bir Geg yolun ortasında kıpırdamadan durursa, onu yerinden oynatmak neredeyse olanaksızdır. "Bana ne olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum, hayatım." Sakin bir tavırla gözlüklerini düzeltti.
Jarre ellerini ovuşturdu, fakat sevdiği Gegi tanıyordu. Limbeck'in içinde, Yıksı-diksi'nin bile yıkamayacağı inatçı bir damar vardı. Daha önceki deneyimlerine dayanarak, bu inatçılığın üstesinden hızlı davranarak ve ona düşünmek için zaman
A*
vermeyerek gelmeyi öğrenmişti, ama görünüşe göre yöntemi bu akşam işe yaramayacaktı.
"Eh, pekâlâ," dedi çileden çıkmış bir durumda, gözleri devamlı kapıya dönerek. "Toplantıda büyük bir kalabalık vardı. Beklediğimizden çok daha büyük..."
"Bu harika..."

"Sözümü kesme. Zaman yok. Söylediklerimi dinlediler ve -ah, Limbeck, o kadar harikaydı ki!" Sabırsızlığına ve korkusuna rağmen Jarre'nin gözleri parladı. "Baruta kibrit tutmak gibiydi. Alev aldılar ve patladılar1"
"Patladılar mı?" Limbeck huzursuzlanmaya başlamıştı. "Hayatım, biz onların patlamasını istemiyoruz..."

"Sen istemiyorsun!" dedi Jarre küçümseyerek. "Ama artık çok geç. Ateş yanıyor ve bu ateşi yönlendirmek bizim elimizde, fakat bu sefer söndürmeyeceğiz." Yumruğunu sıktı, köşeli çenesini öne çıkardı. "Bu akşam Yıksı-diksi'ye saldırdık!" < ->••. "Olamaz!" Limbeck dehşetle donakaldı. Haber onu o kadar sarsmıştı ki, aniden ve beklenmedik bir biçimde yerine oturdu. "Evet ve sanınm onarılamaz bir biçimde zarar verdik."
Jarre kısa kesilmiş, kıvırcık, kahverengi saçlanndan oluşan yelesini salladı. "Aynasızlarla papazlardan bazıları üzerimize yürüdü, ama hepimiz kaçtık. Aynasızlar Birlik Merkezi'ne gelip seni arayacaklar, hayatım, onun için ben de seni almaya geldim. Dinle!" Ön kapıyı döven yumrukların sesi geldi; boğuk sesler kapıyı açmalarını söylüyordu. "Geldiler! Çabuk! Muhtemelen arka kapıyı bilmiyorlardır..."
"Beni tuaıklamaya mı geldiler?" diye sordu Limbeck, dü
şünceler içinde. • "w, ' •
Yüzündeki ifadeden hoşlanmayan Jarre kaşlarını çattı ve çekiştirerek onu ayağa kaldırmaya çalıştı. "Evet, gel artık..."
"Duruşmaya çıkacağım, değil mi?" dedi Limbeck yavaşça. "Muhtemelen bizzat başatustanın önüne!"
"Limbeck, ne düşünüyorsun?" Aslında Jarre'nin sormasına gerek yoktu. Çok iyi biliyordu. "Yıksı-diksi'ye zarar vermenin cezası ölümdür!"
Limbeck, bunu küçük bir mesele sayıp bir kenara itti. Sesler daha yüksek ve daha ısrarlı oldular. Birileri bir keski-bıçkı getirilmesini istedi.
"Hayatım," dedi Limbeck, yüzünü neredeyse kutsal bir ışık aydınlatırken, "sonunda, hayatım boyunca istediğim seyirciyi bulacağım! Bu bizim için altın bir fırsat! Düşün bir, ülkümüzü başatustaya ve Kabileler Üstü Konsey'e sunabileceğim1 Yüzler-



ce kişi dinleyecek. Habersöyleyenler ve ciyakanlatanlar..."
Keski-bıçkınm ağzı tahta kapıyı paramparça edip geçti. Jar-re sarardı. "Ah, Limbeck! Kahraman olmanın zamanı değil! Lütfen şimdi benimle gel!"
Keski-bıçkı ağzını tahta parçalarından kurtardı, kayboldu ve kapıyı parçalamaya devam etti.
"Hayır, sen git, hayatım," dedi Limbeck, Jarre'yi alnından öperek. "Ben kalıyorum. Kararımı verdim."
"O zaman, ben de kalırım!" dedi Jarre sertçe, ellerini Lim-beck'in ellerine dolayarak.
Keski-bıçkı kapının içinden geçti ve odaya kıymık yağdırdı.
"Hayır, hayır!" Limbeck başını salladı. "Sen benim yokluğumda hareketi devam ettirmelisin! Sözlerim ve yaptıklarım tapınanları tutuşturacak, sen orada olup devrimi yönetmelisin!"
"Ah, Limbeck"-Jarre tereddüt etti-"emin misin?" (, ^ .
"Evet, hayatım."
* "O zaman gideceğim! Ama seni kaçıracağız!" Kapıya doğru seğirtti, ama son bir kez durup, arkasına bakmadan edemedi. "Dikkatli ol," diye yalvardı.
"Olurum, hayatım. Git artık!" Limbeck şakacı bir kovalama hareketi yaptı.
Ona bir öpücük yollayan Jarre, tam aynasızlar öndeki parçalanmış kapıdan girerken, arka kapıdan kayboldu.
"Limbeck Civatasıkan diye birini arıyoruz," dedi, saygın görünüşü sakalına saplanan kıymıklar yüzünden bozulmuş olan bir aynasız.
"Onu buldunuz," dedi Limbeck ihtişamla. Ellerini öne uzatıp bileklerini birleştirirken devam etti, "halkımın bir

savunucusu olarak, onların adına memnuniyetle her türlü işkenceye katlanacağım! Beni o kötü kokan, kanla kaplı, sıçanların kol gezdiği zindanınıza götürün." , , f,\ti, j, •)" M,,,
"Kötü kokan mı?" Aynasız çok alınmıştı. "Biz hapishanemizi düzenli olarak temizleriz bir kere. Sıçanlara gelince, yirmi yıldır sıçan falan görülmemiştir orada, değil mi Fred?" Kırık kapıdan geçmeye çalışan arkadaşına döndü. "Kediyi getirdiğimizden beri. Ve kanı da dün akşam yıkadık. Durkin Anahtarburkan karısıyla kavga edip dudağını patlatmıştı. Benim hapishaneme," diye ekledi aynasız Limbeck'e dik dik bakarak, "hakaret etmene hiç gerek yok."
"Ben... özür dilerim," diye kekeledi şaşıran Limbeck. "Hiç bilmiyordum."
"Şimdi bizimle gel," dedi aynasız. "Ne diye ellerini suratıma uzatıyorsun?"
"Kelepçe takmayacak mısınız? Ellerimi ve kollarımı bağ

lamayacak mısınız?" V1l BJıt ın
"Nasıl yürüyeceksin o zaman? Seni taşımamızı istersin belki de!" Aynasız burnunu çekti. "Seni sokaklarda taşırken ne de güzel görünürüz! Pek de hafif sayılmazsın hem. İndir ellerini aşağı. Sahip olduğumuz tek kelepçeyi otuz sene önce bozduk. Şimdi, gençler ele avuca sığmayınca kullanıyoruz yalnız. Anne babalar, küçük afacanları korkutmak için ödünç alıyor onları."
Kendi afacanlığı boyunca sık sık aynı kelepçelerle tehdit edilmiş olan Limbeck yıkılmıştı.
"Gençliğin bir yanılsaması daha uçtu gitti," dedi kendi kendine üzüntüyle ve sıkıcı, kedi korumalı hapishaneye götürülmesine izin verdi.
Kahramanlık pek de iyi başlamamıştı.



İ
DOKUZUNCU BÖLÜM
KETTEN RAHM'E, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM
Limbeck, başkent Rahm'e yapacağı fırlayansal yolculuğunu dört gözle bekliyordu. Daha önce hiç firlayansala binmemişti. Onun vardiyasındaki hiçkimse binmemişti ve kalabalık arasında, normal vatandaşların kullanamadığı bir hakkı bir adi suçlunun kullanmasına karşı homurdanmalar yükseldi.
Adi suçlu diye nitelenmekten dolayı incinen Limbeck basamakları tırmandı. Bindiği şey daha çok metal bir ray boyunca, sayısız tekerlek üzerinde giden pencereli, pirinç bir kutuya benziyordu. Cebinden gözlüklerini çıkaran Limbeck, narin, metal saplan kulaklarının arkasına geçirdi ve kalabalığa baktı. Başını ve yüzünü hacimli bir pelerinin gölgelerine saklamış olmasına rağmen, Jarre'yi kolaylıkla seçti. Aralannda herhangi bir işaretin geçmesi çok tehlikeliydi, fakat Limbeck küçük bir öpücüğün bir zararı olmayacağını düşündü ve kalın parmaklarını dudaklarına götürerek Jarre'ye bir öpücük yolladı.
Platformun uzak köşesinde durmakta olan bir çift dikkatini çekti ve anne babasını fark edince çok şaşırdı. Başta kendisini görmeye gelmeleri onu duygulandırdı. Fakat, babasının, kimsenin onu tanımaması için boynuna sardığı büyük atkının arkasında yarı gizlenmiş yüzündeki gülümsemeyi görünce, an-

ne babasının kendisine duyduğu bağlılıktan değil, onlara utanç ve yüzkarasından başka bir şey getirmeyen oğullarını son kez gördüklerinden emin olmak için geldiklerini anladı. Göğüs geçiren Limbeck, tahta sıralardan birine oturdu.
Fırlayansalın sürücüsü, genelde salcı olarak bilinen adam, aracın tek vagonunda, arkasında duran iki yolcusuna, yani Limbeck ile ona eşlik eden aynasıza dik dik baktı. Het istasyonundaki bu sıradışı durak, salcıyı tarifenin gerisinde bırakmıştı ve daha fazla zaman harcamak istemiyordu. Limbeck'in ayağa kalkmaya teşebbüs ettiğini gören salcı -Geg kalabalığın arasında eski öğretmenini gördüğünü sanmıştı- dikkatle ayrılmış sakalının iki tutamım omuzlarına attı, önündeki sayısız koldan iki tanesini yakaladı ve çekti.
Vagonun tavanından pek çok metal kol uzandı ve üstlerinde asılı kabloya tutundu. Mavi şimşekten bir yay alevlendi, bir düttürü-düdük yüksek sesle çınladı ve elektriğin çatırdayan zztları arasında, fırlayansal öne atıldı.
Pirinç kutu sarsıldı ve öne, arkaya sallandı, kabloya tutunan eller korkutucu bir şekilde kıvılcımlandı, fakat salcı bunların hiçbirini fark etmemiş göründü. Bir başka teneke kolu yakalayan salcı, bunu duvara kadar ittirdi ve araç hızlandı. Limbeck, hayatında bu kadar harika bir deneyimi hiç yaşamadığını düşündü.
Fırlayansal, uzun süre önce, Yenileyenler tarafından, Yıksı-diksi'nin faydalanması için yaratılmıştı. Yenileyenler gizemli bir biçimde yok olunca Yıksı-diksi işi üstlendi ve fırlayansalı da, tıpkı '-endi kendini tuttuğu gibi hayatta tuttu. Gegler her ikisine de hizmet etmek için yaşıyorlardı.
Her Geg bir vardiyaya -aynı kentte yaşayan ve Yenileyenler Gegleri bu âleme getirdiğinden ben Yıksı-diksi'nin aynı



parçasına tapmanlardan oluşan bir kabileye aitti. Her Geg, kendisinden önce babasının, daha önce büyükbabasının, daha da önce büyük-büyükbabasının yaptığı işi yapardı.

Gegler işlerini iyi yapardı. Yetenekli, becerikli ve eli çabuktular, fakat hayal gücünden yoksundular. Her Geg, Yıksı-dik-si'nin kendine ait parçasına hizmet etmeyi bilir, fakat diğer parçalarla ilgilenmezdi. Dahası, ne yaptığını asla sorgulamaz-dı. Teker-mekerlerin neden çevrilmesi gerektiği, düttürü-dü-düğün siyah okunun neden hiç kırmızıya dönmemesi gerektiği, çekti-kolun neden çekilmesi, itti-kolun neden itilmesi gerektiği veya kakırdak-kolun neden kakırdadığı soruları, ortalama bir Gegin sormayı asla akıl edemeyeceği sorulardandı. Fakat Limbeck ortalama bir Geg değildi.
"* Yıksı-diksi'nin neden ve niçinleri ile uğraşmak küfür sayılırdı ve papazların -Drevlin'deki dini gücün- gazabını çekerdi. Çoğu Geg için kendi tapınma görevini, vardiya öğretmenlerinin öğrettiği gibi yerine getirmek, arzu edebilecekleri en yüksek şeydi. Kendilerine (veya çocuklarına) yukarıdaki âlemlerde bir yer temin edecekti. Ama Limbeck bunlardan değildi.
Muhteşem bir hızda gitmenin verdiği yenilik duygusu yok olduğu zaman, Limbeck fırlayansal yolculuğunu son derece sıkıcı bulmaya başladı. Yağmur pencereleri dövüyordu. Doğal şimşekler -Yıksı-diksi'nin yarattığı mavi şimşekler değil- yuvarlanan bulutlar arasında akıyor, zaman zaman mavi şimşekle savaşıyor, pirinç kutunun sıçrayıp sarsılmasına sebep oluyordu. Yağan dolu, tavanda fıkırdıyordu. Aşağıda, yukarıda ve çevrelerinde Yıksı-diksi'nin büyük parçaları görünüyordu. Fırlayansal, kendini beğenmişçesine, Geglerin nasıl köleleştirildiğini teşhir ediyormuş gibi görünüyordu -en azından Limbeck'e.

Devasa fırınlardan çıkan alevler bunaltıcı ve bitip tükenmek bilmeyen kasveti aydınlatıyordu. Bu ışık altında Limbeck kendi halkını, Yıksı-diksi'nin ihtiyaçlarına hizmet eden, parlayan kızıllığın önünde küçük, karanlık gölgeler olarak görüyordu. Bu görüntü Limbeck'in içindeki öfkeyi ayaklandırdı. Pişmanlıkla fark etti ki, GGIBIT'i organize etme işine daldığından beri bu öfkeyi dizginlemiş, neredeyse ölüp gitmesine izin vermişti. Şimdi aynı öfkeyi hissettiği için memnundu, ona verdiği gücü kabul ettiği için memnundu. Tam bu konuyu söylevinde nasıl kullanacağı üzerinde düşüncelere dalmışken yol arkadaşının yorumu düşüncelerini kesintiye uğrattı.
"Ne dedin?" diye sordu Limbeck.
"Dedim ki, ne kadar güzel, değil mi?" diye tekrarladı aynasız, Yıksı-diksi'ye huşu dolu bir hayranlıkla bakarak.
Buraya kadar, diye düşündü Limbeck, öfkeden köpürerek. Başatusta'nın önüne çıktığım zaman, onlara gerçeği anlatacağım...
"...Çık dışarı!" diye haykırdı öğretmen, sakalı öfkeden di
ken diken. "Çık dışarı, Limbeck Civatasıkan! O zayıf gözlerini
bu okulda bir daha görmek istemiyorum!" **
"Neden bu kadar kızdığınızı anlamıyorum." Genç Limbeck ayağa kalktı.
"Dışarı!" diye havladı Geg.
"Son derece mantıklı bir soruydu."
Kaldırdığı somun anahtanyla üzerine yürüyen öğretmeninin görüntüsü, öğrencinin sınıftan saygın olmayan bir biçimde kaçmasına sebep oldu. On dört devir yaşındaki Limbeck Yık-sı-diksi okulunu öyle bir aceleyle terk etti ki, gözlüklerini tak-



maya bile fırsat bulamadı ve sonuç olarak, kırmızı, gıcırdak çarka geldiğinde yanlış yöne döndü. Çıkışlar elbette işaretle belirlenmişti, fakat miyop Limbeck yazıları okuyamıyordu. Pa-zaryerine giden koridora açılan kapıyı ittirdiğini düşündü ve rüzgâr suratının ortasına çarptı. Bu kapının Dışarı'ya açıldığını
o zaman anladı.
Genç Geg hiç Dışarı çıkmamıştı. Saatte bir iki kez toprağı süpüren korkutucu fırtınalar yüzünden, kimse kasabanın korumasından ve Yıksı-diksi'nin rahatlatıcı varlığından uzaklaşmazdı. Tüneller, kapalı yollar ve yeraltı koridorlarıyla dolu olan Drevlin kentleri ve kasabaları öyle inşa edilmişti ki, bir Geg aylarca yürüyebilir, fakat yüzünde bir tek yağmur damlası bile hissetmeyebilirdi. Yolculuk yapmak duaımunda kalanlar ya fırlayansalı, ya da Gegasörleri kullanırdı. Pek az Geg dı-
şarı'ya çıkardı.
Limbeck kapı sahanlığında duraksadı ve gözlerini kısarak rüzgârın süpürdüğü, yağmurun dövdüğü manzaraya baktı. Rüzgâr güçlü bir şekilde esiyor olsa da, fırtınanın dindiği anlar oluyor, asla uzaklaşmayan bulutların arasından zayıf, gri bir ışık sızıyordu -Solarus'un ışıkları Drevlin'i ancak bu kadar aydınlatıyordu. Işık, normalde kasvetli olan Drevlin manzarasını neredeyse sevimli kılıyordu. Işıldayıp pırıldıyor, Yıksı-

diksi'nin dönen, inip çıkan kollarını, pençelerini, tekerleklerini aydınlatıyordu. Göklerdeki kuzenlerine katılmak üzere fışkıran buhar bulutlarının üzerinde parıldıyordu. Çukurlar, tümsekler ve cüruf yığmlarıyla dolu olan Drevlin'in kasvetli ve sıkıcı manzarasını, neredeyse cazip kılıyordu (özellikle de insan yalnızca hoş, belirsiz, çamur renkli bir bulanıklık görüyorsa).
Limbeck yanlış yöne döndüğünü hemen anladı Geri dönmesi gerektiğini biliyordu, fakat gidebileceği tek yer eviydi ve

şimdiye kadar Yıksı-diksi okulundan atıldığına ilişkin dedikoduların çoktan anne babasına ulaştığından emindi. Babasının gazabına katlanmak, Dışarı'nın dehşetine göğüs germek daha çekici geliyordu, böylece, tekrar düşünme gereği bile duymayan Limbeck, Dışarı çıktı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Çamurda yürümeyi öğrenmek bile kendi içinde bir deneyimdi. Üçüncü adımında kaydı ve tüm ağırlığıyla çamurun ortasına oturdu. Kalktığı zaman, çizmelerinden birinin çamura sıkıca saplandığını fark etti ve çıkarmak için tüm gücüyle asılması gerekti. Çevresine göz gezdirince, cüruf yığınları üzerinde yürümenin daha iyi olacağı sonucuna vardı. Çamurun içinde bata çıka ilerledi ve sonunda Yıksı-diksi'nin güçlü kazıcı ellerinin bir kenara devirdiği mercankaya yığınlarına ulaştı. Sert, delikli mercankaya yüzeyine tırmanan Limbeck, haklı olduğunu görünce memnun oldu -burada yürümek, çamurda yürümekten çok daha kolaydı. Manzaranın muhteşem olduğunu talimin etti ve bunu görmesi gerektiğini düşündü. Gözlüklerini cebinden çıkararak taktı ve çevresine bakındı.
Yıksı-diksi'nin bacaları, depo tankları, parlayıp-savrulan kolları ve büyük, dönen tekerleri Drevlin'in yassı ovalanndan yükseliyordu; çoğu o kadar yüksekti ki, buhar tüten tepeleri gökteki bulutların arasında kayboluyordu. Bu devasa yaratımın yalnızca bir parçasına hizmet edince, o parçaya yoğunlaşıp gerisini unutma eğiliminde oluyordu insan. Dişlere bakarken dişliyi unutma, deyimi geldi Limbeck'in aklına.
"Neden?" diye sordu (okuldan atılmasına sebep olan da bu soru olmuştu). "Yıksı-diksi neden burada? Yenileyenler neden yaptılar onu? Sonra da neden terk ettiler5 Neden ölümsüz



Margaret Weıs & Tracy Hıckınan

Welfler her ay gelip gidiyorlar, ama bizi yukarıdaki parlak âleme taşıma sözlerini yerine getirmiyorlar? Neden? Neden? Neden?"
Somlar Limbeck'in kafasında yankılandı durdu. Ta ki soaı-lar, bedenini döven rüzgâr ve Yıksı-diksi'nin parlayan yapısına bakması birleşip başını döndürene kadar. Gözlerini kırpıştırarak gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Ufukta bulutlar toplanıyordu, fakat bir sonraki fırtına kopmadan önce, daha zamanı olduğunu düşündü. Eve şimdi giderse, farklı türde bir fırtınaya yakalanacaktı. Limbeck keşfe devam etmeye karar verdi.
Düşüp kıymetli gözlüklerini kırmaktan korkan Limbeck, onları dikkatle gömleğinin cebine koydu ve cüruf yığını üzerinde ilerlemeye başladı. Kısa, tıknaz ve hareketlerinde becerikli olduklarından, Gegler oldukça hızlı ilerlerler. Sakallarında tek kıl oynamadan, yerden metrelerce yüksekteki dar iskelelerin üzerinde ilerlerler. Bir seviyeden bir başka seviyeye gitmek isteyen Gegler, genellikle dev çarkların parmaklarını yakalar, elleriyle asılarak istedikleri yere ulaşırlar. Çok iyi görememesine rağmen Limbeck kısa sürede çatlak ve parçalanmış mercan-kaya yığınları arasında nasıl ilerleyeceğini keşfetti.
Oldukça iyi ilerliyor ve aşama kaydediyordu ki gevşek bir parçaya bastı. Parça yattı ve Limbeck'i yana fırlattı. Bundan sonra Limbeck bastığı yere dikkat etmeye başladı ve kuşkusuz bu yüzden bulutların yaklaşmasını izlemeyi unuttu. Ancak bir rüzgâr dalgası ayaklarını neredeyse yerden kestiğinde ve yağmur damlaları gözünün içine girdiğinde fırtınayı hatırladı.
Limbeck aceleyle gözlüklerini taktı ve çevresine bakındı. Farkında olmadan epeyce yol gelmişti. Bulutlar tepesine çökü-yordu. Yıksı-diksi'nin koruması altına sığınamayacak kadar

fazla uzaklaşmıştı ve mercankaya parçalan üzerinde geri dönmek uzun sürecekti. Drevlin fırtınaları acımasız ve tehlikelidir. Ölümcül yıldırım darbelerinin mercankaya üzerinde açtığı kara delikleri görebiliyordu Limbeck. Yıldırımdan kaçınabilse bile, dev dolu taneleri mutlaka onu yakalardı. Tam Geg, babasıyla yüzleşmesine artık hiç gerek kalmayacağını düşünmeye başlamıştı ki, arkasını dönünce hızla kararan ufukta kocaman Bir şey gördü. •*"•"
Bu mesafeden bu Bir şey'in ne olduğunu çıkartamıyordu (gözlükleri su damlalarıyla kaplanmıştı), fakat fırtınaya karşı bir sığınak olarak kullanabilirdi. Gözlüklerini çıkarmayan, nesneye ulaşabilmesi için onlara ihtiyacı olduğunu bilen Limbeck, cüruf yığınları üzerinde sendeleyerek ilerledi.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Kısa süre sonra Limbeck, gözlükleri olmadan daha iyi görebildiğini fark ederek gözlüklerini çıkardı. Önündeki nesne bir bulanık lekeden başka bir şey değildi, fakat bu leke gittikçe büyüyor ve Limbeck'in yaklaştığını belirtiyordu. Limbeck, gözlükleri olmadan ne olduğunu göremiyordu. Ta ki tam önünde durana kadar.
"Bir Welf gemisi!" Nefesi kesilmişti.
Şimdiye kadar hiç Welf gemisi görmemiş olmasına rağmen, görenlerin yaptığı tariflere dayanarak hemen tanımıştı. Ahşap üzerine gerili ejder derisinden yapılan gemi, devasa kanatlarla havada durabilirdi. Hem görünüş, hem de hacim bakımından korkunçtu. Gemiyi yüzdüren, Welflerin büyü gücüydü ve bu büyü onların cennetten Geglerin aşağılık âlemine gelmelerini sağlıyordu.
Ama bu gemi ne uçuyor, ne de yüzüyordu. Yerde yatıyordu ve bir yağmur perdesinin ardından bakan Limbeck miyop





"". l V. . Iı,1l . v ., j ,<v .,
gözlerinin görebildiği kadarıyla, geminin bozulmuş olduğuna yemin edebilirdi -böyle bir şey mümkünse tabii Tahta parçaları garip açılarla çıkıntı yapıyordu. Ejder derisi yırtılıp parçalanmış, deliklerle doluydu.
Oldukça yakınına düşen bir yıldırım ve ardından kopan gökgürültüsü, Geg'in tehlikede olduğunu hatırlamasını sağladı. Aceleyle, geminin yanındaki deliklerden birinin içine atladı.
İğrenç bir koku Limbeck'i neredeyse boğuyordu.
"Agh." Burnunu eliyle tıkadı. "Bacaya tırmanıp ölen sıçan gibi. Acaba sebebi ne?"
Fırtına, tüm gücüyle bastırmıştı. Yıldırımlar neredeyse sağanak gibi yağıyordu, fakat geminin içini çok kısa sürelerle aydınlatıyor, ardından geminin içindeki zifiri karanlık yine hakim oluyordu.
Yıldınmın Limbeck'e pek faydası olmuyordu. Ne de sonunda takmayı akıl ettiği gözlükleri işe yarıyordu. Geminin içi acayipti ve Limbeck'e pek bir şey ifade etmiyordu. Nerenin yukarısı, nerenin aşağısı, nerenin zemin, nerenin duvar olduğunu ayırt edemiyordu. Her yere birtakım nesneler saçılmıştı, fakat bunların ne olduğunu ya da neye yaradıklarını an-lamıyordu ve dokunmaya da çekiniyordu. Zihninin gerilerinde, bu garip araçtaki herhangi bir şeye dokunursa geminin birden canlanacağı ve kendisini de beraber götürerek uçup gideceği korkusunu taşıyordu Böyle bir maceranın düşüncesi heyecan verici olsa da, Limbeck biliyordu ki, babası şimdiye kadar öfkeden deliye dönmüşse, oğlunun bir şekilde Welfleri rahatsız ettiğini duyarsa kesinlikle kudururdu.
Limbeck, kapının yanında durmaya ve fırtına dinene kadar burnunu tutarak beklemeye karar verdi. Daha sonra Het'e

dönmenin bir yolunu bulabilirdi. Fakat okulda başını belaya sokan nedenler ve niçinler yine kafasında vızıldamaya başladı.
"Bunlar ne acaba?" diye mırıldandı, birkaç adım ötesinde, yerde yatan büyüleyici görünümlü lekelere bakarak.
Dikkatle yaklaştı. Aslında pek de tehlikeli görünmüyorlardı. Daha çok...
"Kitaplar!" dedi Limbeck şaşkınlık içinde. "Yaşlı papazın bana okumayı öğretirken kullandığına tıpatıp benzeyen kitaplar!"
Limbeck ne olduğunu anlamadan, "neden" sorusu çoktan öne atılmasına sebep olmuştu.
Nesnelere iyice yaklaşmış ve bunların gerçekten de kitap olduğunu gittikçe artan bir heyecanla anlamıştı ki, ayağı yumuşak ve vıcık vıcık bir şeyin içine saplandı. Eğilen ve berbat kokudan tıkanan Limbeck bir yıldırımın neye takıldığını açığa çıkarmasını bekledi.
Dehşet içinde, şişmiş ve çürümekte olan bir cesede bastığım gördü.
"Hey, uyan," dedi aynasız, Limbeck'i dirsekleyerek. "Bir sonraki durak Rahm."

ONUNCU BÖLÜM
RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM
Sıradan bir suçlu, yargılanmak üzere yerel ustabaşısının karşısına çıkarılırdı. Önemsiz hırsızlıklar, sarhoşların çıkardığı olaylar, arbedeler -bu tür suçların, müdafinin kendi vardiya başının yetki alanına girdiği varsayılırdı. Fakat Yıksı-diksi'ye karşı işlenen bir suç büyük bir ihanet sayılır ve müdafi başa-tustanm karşısına çıkarılırdı.
Başatusta, Drevlin'deki en önemli vardiyanın başıydı -en azından kendi kabilesi böyle olduğunu iddia eder, diğer Gegle-rin de onlan böyle görmelerini beklerdi. Avuç'tan sorumlu olan vardiya onlarınkiydi. Welfler ayda bir cennetten, büyük, kanatlı ejder gemileri ile Avuç adı verilen kutsal sunağa iner, Gegle-rin kutsal su biçiminde sundukları hürmetlerini kabul ederlerdi. Karşılığında, gitmeden önce, "takdislerini" sunarlardı.
Drevlin'deki diğer kentlerle karşılaştırıldığında, başkent Rahm çok moderndi. Yemleyenler'ın inşa ettiği orijinal binalardan bazıları hâlâ ayaktaydı. Genişleme ihtiyacı içindeki Yık-sı-diksi her şeyi dümdüz ederek üzerlerine bir takım binalar inşa etmiş, böylece Geglerin o zamanki evlerinin çoğunu yok etmişti. Yılmayan Gegler, Yıksı-diksi'nın daha önce inşa edip, şimdi terk ettiği kısımlara yerleşmişlerdi. Yıksı-diksi'nin içinde

yaşamak hayli revaçtaydı. Başatustanm kendisi bile, bir zamanlar depo tankı olan bir evde yaşıyordu.
Başatusta, Fapprika olarak bilinen bir binayı mahkeme olarak kullanırdı. Drevlin'deki en büyük binalardan biri olan Fapprika demir ve oluklu çelikten yapılmıştı ve efsaneye göre, Yıksı-diksi'nin doğum yeriydi. O zamandan sonra terk edilmiş ve kendini doğuran şeyden parazit gibi faydalanan Yıksı-diksi yüzünden kısmen yıkılmıştı. Fakat orada burada, parla-yanlambaların ürkütücü ışığı altında sessiz ve hayalet gibi duran, pençemsi bir kolun iskeleti görülebiliyordu.
Fapprika Gegler için kutsal bir yerdi. Bunun sebebi yalnızca Yıksı-diksi'nin doğum yeri olması değil, Geglerin en kutsal saydıkları nesnenin, bir Yemleyen'in tunç heykelinin burada olmasıydı. Cüppeli ve kukuletalı bir adamın heykeli olan figür, çoğu Gegden daha uzun ve oldukça da zayıftı. Yüzü öyle şekillendirilmişti ki, kukuletanın gölgeleri altında görünmüyordu. Bir burun, dudaklar ve çıkık elmacık kemikleri olduğu görünüyor, gerisi metalin içinde kayboluyordu. Yemleyen'in ellerinin birinde, faltaşı gibi açık bir göz vardı. Bükük duran diğer kolu, dirsek hizasında menteşeliydi.
Yemleyen heykelinin yanındaki bir kürsünün üzerinde, yüksek ve abartılı döşenmiş bir koltuk vardı. Geglerden farklı boyutlara sahip varlıklar için yapıldığı açıktı, çünkü bacakları neredeyse üç G eğ boyunda, sırtı neredeyse Yemleyen kadar uzundu ve aşın derecede dardı. Bu koltuk, başatustanın töreN-sel yüksek oturma yeriydi ve devlet işleri sözkonusu olduğunda bedenini içine sıkıştırırdı. Kollardan dışarı taşar, ayakları kürsünün epeyce üstünde sallanırdı, fakat bu önemsiz rahatsızlıklar saygınlığını bir nebze olsun azaltmazdı.
Başatustanın seyircisi ya beton zeminde, kürsünün önünde





bağdaş kuaıp oturur, ya Yıksı-diksi'nin eski organları üzerine tüner, ya da zemin katı çevreleyen balkonlarda, ayakta duaır-du. Bugün, ünlü bir başbelası olan ve sonunda Yıksı-diksi'yi incitecek kadar ileri giden, asi gaıbun lideri olan Geg'in yargılanmasına tanık olmak üzere önemli bir kalabalık toplanmıştı. Gece vardiyalarının çoğu buradaydı. Artık Yıksı-diksi için çalışmayan, evde çocuk büyüten ve kırkının üzerinde olan Gegler de öyle. Fapprika kapasitesinin üzerinde doluydu ve doğrudan görüp işitemeyenler, gelişmeleri ciyakanlatanlardan -Yenileyenler tarafından geliştirilen, kutsal ve gizemli bir iletişim aracından- dinliyordu.
<- Üç kere öten düttürü-düdüğü, göreceli bir sessizlik talep etti. Yani Gegler sessiz duracaklar, fakat Yıksı-diksi devam edecekti. Duruşmalar bam, güm, fos, zzt sesleri, arada sırada çatırdayan fırtına ve Dışarı'da uluyan rüzgârla sürerdi. Bu gürültülere alışık olan Gegler sessizliğin sağlandığını varsaydılar ve Yargı töreninin başlamasını beklediler.
, İki Geg -birinin traşlı yüzü siyaha, diğerininki beyaza boyanmış bir durumda- işareti beklemekte oldukları, Yemleyen heykelinin arkasından çıktılar. Ellerinde büyük, metal bir levha taşıyorlardı. Her şeyin olması gerektiği gibi olup olmadığını görmek üzere kalabalığa göz gezdirdiler ve metal levhayı şiddetle sallayarak gökgürültüsü efekti yarattılar.
Gerçek gökgürültüsü Gegler için hiç de etkileyici değildi, çünkü hayatlarının her günü onu duyuyorlardı. Fapprika'da ci-yakanlatanlar aracılığı ile yankılanan yapay gökgürültüsü, ürkütücü ve muhteşem geldi ve kalabalıktan hayranlık ve onay mırıltıları yükselmesine sebep oldu. Levhanın son titreşimleri sönüp gittiğinde, başatusta sahneye çıktı.

Neredeyse altmış devir yaşındaki bir Geg olan başatusta,

Drevlin'in en zengin ve en güçlü kabilesinden geliyordu -yani Uzunkıyılılardan. Limanişçileri'nin mücadelelerine rağmen, ailesi nesillerdir başatusta unvanını elinde bulundurmuştu. Darral Uzunkıyılı, babasının ölümü ardından bu görevi üstlenene kadar uzun yıllar boyunca Yıksı-diksi'ye hizmet etmişti. Darral kurnaz bir Geg'di, aptal değildi ve kendi kabilesini, başkalarının fakirliği pahasına zenginleştiriyorsa da, bunu onurlu bir geleneği takip ederek yapıyordu.
Başatusta Darral, Geglerin sıradan çalışma kıyafetlerini giymişti -büyük, ağır çizmelerin üzerine düşen bol pantolon ve yüksek yakalı, şiş göbeğini biraz sıkan bir iş önlüğü. Bu basit kıyafeti, dökme demirden bir taç - Yıksı-diksi'nin bir hediyesi-uyumsuz bir şekilde tamamlıyordu. Bu taç Başatusta'nın gururuydu (hem de onbeş dakika sonra korkunç bir başağrısına yol açtığı halde). Omuzlarında, büyük ve çirkin kuş tüylerinden - bağkuşu tüylerinden (Welflerin hediyesi)- yapılmış bir pelerin vardı. Bu pelerin, Geglerin cennete uçma arzusunu simgeliyordu. Yalnızca Yargı mahkemelerinde ortaya çıkan tüylü pelerine ek olarak, başatusta yüzünü griye boyamıştı -her iki yanındaki bekçinin siyah ve beyaz yüzlerinin karışımı- böylece, Darral Geglere her konuda tarafsız olduğunu ifade etmiş oluyordu.
Başatusta'nın elinde tuttuğu uzun sopanın ucunda uzun, sivri uçlu bir kuyruk asılıydı. Darral'in işareti ile görevlilerden biri bu kuyruğun ucunu tuttu ve dualar okuyarak, saygıyla Yemleyen'in kaidesine soktu. Sopanın ucuna takılı olan yuvarlak, cam top bir an korkutucu bir biçimde tısladı ve titredi, fakat sonra mavimsi beyaz bir ışıkla parlamaya başladı. Gegler kıymetbilir bir biçimde mırıldandı, anne babalar çocuklarının dikkatini, tavanda yarasalar gibi başaşağı asılı duran ve Gegle-





rin fırtınalı karanlığını aydınlatan, benzer parlayanlambalara
çektiler.' '" '< ' '
Mırıltılar yine söndükten sonra, Yıksı-diksi'nin özellikle şid
detli bir bam-gümünün dinmesi için kısa bir süre beklendi;
sonra başatusta konuşmasına başlamak üzere hazırlandı.
Yemleyen'in heykeline yüzünü dönerek parlayanlambasını kaldırdı. "Yüce âlemlerinden inmeleri ve bu yargı gününde bilgelikleri ile bize yol göstermeleri için Yemleyenler'e sesleniyorum."
Doğal olarak Yenileyenler başatustanın seslenişine yanıt vermediler. Bu sessizliğe pek de şaşılmayan Başat1 ısta Darral Uzunkıyılı -eğer yanıt olsaydı Gegler dehşete düşerlerdi-Yemleyenler'in yokluğunda yargı görevinin kendisine düştüğüne karar verdi ve iki görevli ile bir taburenin yardımıyla koltuğuna tırmandı. Rahatsız koltuğuna sıkıştığında, başatusta mahkûmun öne getirilmesi için işaret verdi. İçinden mahkemenin kısa sürmesi için dua ediyordu -sıkışık oturuşu ve şimdiden başlayan baş - ağrısı dayanılır gibi değildi. Burnunun üzerine kondurduğu kalın cam parçalan ile büyük bir kâğıt tornan taşıyan, yaklaşık yirmi beş mevsimlik genç bir Geg, saygıyla başatustanın huzuruna çıktı. Darral -gözlerini kısarak ve kuşkuyla- genç Geg'in gözlerinin önündeki cam parçalarına baktı. Bunların ne halta yaradığı soaısu dilinin ucuna kadar geldi, fakat sonra başatustaların her şeyi bilmesi gerektiği aklına geldi. Sinirlenen başatusta sinirini bekçilerden aldı.
"Mahkûm nerde?" diye kükredi. "Neden gecikti?"
"Başatustanın affına sığınırım, ama mahkûm benim," dedi Limbeck, utançla kızararak.
106

"Sen mi?" Başatusta kaşlarını çattı. "Ses'in nerde?" "Başatusta izin verirse, kendi Ses'im olacağım, Sayın Yargıç," dedi Limbeck alçakgönüllülükle.
"Bu oldukça sıradışı, değil mi?" diye sordu Darral bekçile
re. Bekçiler kendilerine yöneltilen soru karşısında allak bullak
oldular; tek yaptıkları omuzlarını silkmek ve inanılmaz ölçüde
aptal görünmek oldu. Başatusta homurdandı ve başka bir yer
de yardım aradı. ->v *•• !> t fr:w-
"İddia makamının Ses'i nerede?"
"İddia Sesi olma onum bana ait, Sayın Yargıç," dedi orta yaşlı bir Geg. Tiz sesi Yıksı-diksi'nin uzak gümlemelerini bastırıyordu.

"Böyle bir şey..." dedi başatusta ve uygun sözcük bulamayarak elini Limbeck'e doğru salladı "olabilir mi?"
"Sıradışı, Sayın Yargıç," diye yanıt verdi Geg, öne çıkıp Limbeck'i sert ve onaylamayan bir bakışla yerine çakarak. "Ama idare etmek durumundayız. Dürüst olmak gerekirse, Sayın Yargıç, mahkûmu savunmak isteyen birini bulamadık."
"Ha." Başatusta canlandı. Oldukça neşelenmişti. Oldukça kısa bir duruşma olacak gibiydi. "Peki, devam edin o zaman." Geg eğildi ve paslanmış bir varilden oluşan masasının arkasındaki yerine döndü. İddia Sesi uzun bir etek1 ile eteğin beline iyice sokuşturulmuş bir iş önlüğü giyiyordu. Uzun, demir grisi saçları ensesinin dibinde sıkı bir topuzla toplanmış, uzun, tehditkâr görünümlü saç iğneleri ile tutturulmuştu. Dik sırtlı, dikbaşlı ve gergin dudaklıydı. Limbeck'e annesini hatırlattı ve bu hatıra Limbeck'e pek de huzur vermedi.
Başka "bir demir varilin arkasındaki sandalyesine oturan
l Dişi Gegler, yalnızca özel dıımmlaıda ve Yıksı-diksi'nin donen tekerlekleri uzaktayken etek gıyeıleı (geleneksel giysileri bıidıii) Başka zamanlaıda dişi Geglei bol pantolon gıyeı ve belleımı parlak renkli kuıdeleleile bağlarlar
107



Limbeck, özgüveninin akıp gittiğini hissetti ve aniden, tüm ze
mini çamurla kirlettiğini fark etti. • ..'<> t- ,.?!'
iddia Sesi, başatustanın dikkatini, yanında oturan bir erkek Gege çekti. "Başpapaz bu konuda kiliseyi temsil edecek, Sayın Yargıç," dedi İddia Sesi.
Başpapazın üzerinde, yakası kolalanmış, kollan fazla uzun, paralanmış beyaz bir gömlek, dizlerde paslı ipliklerle bağlanmış pantolon, uzun çoraplar ve çizme yerine ayakkabı vardı. Ayağa kalktı ve vakarla eğildi. Başatusta başını eğdi ve koltuğunda rahatsız bir biçimde kıpırdandı. Kilisenin duruşmalara çıkmasına pek sık rastlanmazdı, İddia makamında yer alması ise daha da az rastlanırdı. Burnu büyük bacanağının burnunu bu işe de sokacağını bilmeliydi Darral, çünkü Yıksı-diksi'ye saldırı küfür sayılırdı. Başatusta genelde kiliseye ve özelde bacanağına kuşku ve ihtiyatla bakardı. Bacanağının milleti yönetmek işini kendisinden -Darral'dan- daha iyi yapacağını düşündüğünü biliyordu. Pekâlâ, bu davada onlara bunu söyleme fırsatını vermeyecek-* ti! Başatusta Limbeck'e soğuk bir bakış fırlattı ve iddia makamına yumuşak bir şekilde gülümsedi.
"Kanıtlarınızı sunun."
İddia Sesi, Gönenç ve Gelişme İçin Birleşmiş Tapınanlar'ın
-bu ismi haşin ve eleştirici bir sesle telaffuz etti- kuzey ve do
ğu vardiyalarındaki muhtelif kasabalarda, uzun zamandır ra
hatsızlık yarattığını belirtti. -
"Önderleri, Limbeck Civatasıkan, ünlü bir başbelasıdır. Çocukluğundan itibaren anne babasına acı, keder ve dert kaynağı olmuştur. Örneğin, sapkın bir papazın yardımıyla, genç Limbeck okuyup yazmayı öğrenmiştir." Başatusta bu fırsatı, başpapaza sitem dolu bir bakış fırlat-

mak için kullandı. "Okumayı mı öğretti? Hem de bir papaz ha?" dedi Darral, dehşete düşmüş bir sesle. Lanma Klavuzu aracılığı ile Yenileyenlerin Sözü'nü nesilden nesile aktarabilmek amacıyla, yalnızca papazlar okuma yazma öğrenirlerdi. Başka hiçbir Gegin, diye düşünülürdü, bu tür saçma işler için zamanı olmazdı. Duruşma salonunda mırıltılar yükseldi, anne babalar talihsiz Limbeck'i, bu dikenli yola sapabilecek çocuklarına parmakla gösterdiler.
Başpapaz kızardı ve bir meslektaşının böylesine bir günahı işlemiş olmasından dolayı fena halde kederlenmiş göründü. Zonklayan kafasına rağmen sırıtan Darral, sıkışmış poposunu sandalyede kımıldattı. Daha rahat etmeyi başaramadı, fakat bacanağı ile arasındaki yarışmada bir sıfır önde olduğu bilgisi ile, kendisini daha iyi hissetti.
Limbeck, çocukluğunu tekrar yaşarmış duygusunu eğlenceli bulup, hafif bir neşeyle gülümseyerek çevresine bakındı. "Bir sonraki eylemi anne babasını yıktı," diye devam etti İddia Sesi sertçe. "Civatasıkanlann Çrak Okulu'na Yazılmıştı ve bir hazin gün, ders esnasında, Limbeck, yani sanık..." titreyen parmağı ile Limbeck'i gösterdi ".. ayağa kalktı ve neden diye sordu."
Darral'ın sol ayağı uyuşmuştu. Ayak parmaklarını oynatarak biraz rahatlamaya çalışıyordu ki, o korkunç neden sözcüğü ile, mahcup bir şekilde irkilerek kendine geldi. "Neden ne?" diye sordu başatusta.
Sözünü bitirmiş olan İddia Sesi şaşaladı ve nasıl devam edeceğini bilemez gibi duraksadı. Başpapaz, yüzünde horgö-rür bir ifade ile ayağa kalktı ve anında kiliseyle devlet arasındaki skoru eşitledi "Yalnızca 'neden', Sayın Yargıç Bütün saygı duyduğumuz inançlarımızı sorgulamayı hedefleyen bir söz-

cük. Ayrıksı, tehlikeli ve fazla ileri gidilirse hükümetin düşmesine, toplumumuzun dağılmasına ve bildiğimiz şekliyle yaşam tarzımızın sona ermesine yol açabilecek bir sözcük."
"Ha, o 'neden'," dedi başatusta bilmiş bilmiş, Limbeck'e kaşlarını çatıp, başpapazın puan kazanmasına izin verdiği için kendi kendisine küfrederek.
"Sanık okuldan atıldı. Sonra koca bir gün boyunca ortadan kaybolarak Het Kasabası'nı altüst etti. Büyük masraflarla, arama grupları oluşturuldu. Anne babasının," dedi Ses duyguyla, "hissettiği endişe hayal bile edilemez. Bulunamayınca, Yıksı-diksi'nin içine düştüğü sonucuna varıldı. Bazıları Yıksı-diksi'nin 'neden' sözcüğüne kızdığını ve sanıkla kendisinin ilgilenmeye karar verdiğini söyledi. Tam herkes öldüğünü düşünmeye başlamıştı ki, sanık canlı olarak geri dönme cüretini gösterdi."
Limbeck kendisini savunurcasına, utangaç utangaç gülümsedi. Öfkeli bir homurdanmanın ardından başatusta dikkatini İddia Sesi'ne yöneltti.
"Lhşarı'da. olduğunu söyledi," dedi Ses, sessizce ve korkuyla. Sesi ciyakanlatanlardan etkileyici bir şekilde çıkıyordu. Toplanmış Geglerin solukları kesildi. "O kadar uzun süre kaybolmayı düşünmemiştim," diye itiraz etti Limbeck yumuşakbaşlıhkla. "Kayboldum."
"Sus!" diye kükredi başatusta ve anında bağırdığına pişman oldu. Başının zonklaması arttı. Parlayanlambasını Limbeck'e çevirdi ve onu neredeyse kör ederek konuştu. "Konuşma sıran gelecek, genç adam. O zamana kadar sessizce otur, yoksa duruşma salonundan çıkarılırsın. Anladın mı?"
"Evet, efendim, Sayın Yargıç," diye uysallıkla yanıt verdi Limbeck ve yerine oturdu.

"Başka?" diye huysuzca İddia makamına sordu başatusta. Sol ayağını artık hiç hissedemiyordu ve sağı da garip bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı. ,Alv.., '",, ı ,' ,% >,,""*" î"?.-,'> <>v "Limbeck döndükten sonra GGIBIT olarak bilinen organizasyonu kurdu. Bu sözde birlik, başka şeylerin yanında, Welflerin ödemesinin özgürce ve eşit bir şekilde dağıtılmasını, tüm tapınanların bir araya gelerek Yıksı-diksi hakkındaki bilgilerini birleştirmelerini, böylece 'nasıl' ve 'neden'ini öğrenmelerini savunuyor..."
"Küfür bu!" diye haykırdı ürperen başpapaz, yankılı bir sesle.
"Ve tüm Geglerin Yargı gününü beklemeyi bırakıp, yaşamlarını iyileştirmek için çaba göstermelerini..."
"Sayın Yargıç!" Başpapaz ayağa fırladı. "Duruşma salonundaki çocukların çıkarılmalarını talep ediyorum! Çocukların taze ve hassas zihinlerinin böylesine bir saygısızlığa, böylesine tehlikeli fikirlere maruz bırakılması dehşet verici." "Hiç de tehlikeli değil!" diye itiraz etti Limbeck. "Kes sesini!" Başatusta kaşlarını çattı ve konuyu bir süre düşündü. Bacanağına karşı bir puan daha kaybetmekten nefret ediyordu, fakat bu, koltuğundan kaçmak için ideal bir çözüm sunuyordu. "Duruşmaya ara veriyomm. On sekiz yaşından küçük hiçbir çocuk duruşma salonuna sokulmayacak. Öğle yemeği için ara veriyoruz ve bir saat sonra dönüyoruz."
Bekçilerin yardımıyla -adamı koltuktan kurtarmak için basbayağı çekmeleri gerekmişti- başatusta ağır gövdesini koltuktan kaldırdı. Başındaki demir tacı çıkardı ve işkence görmüş arkasını ovuşturdu. Tekrar hissedebilene kadar ayaklarını yere vurdu ve rahatlayarak derin bir nefes aldı.



## ONBİRİNCİ BÖLÜM
## RAHM, DREVLİN AŞAĞI ÂLEM

Duruşma tekrar başladı. Çocuklarla onlara gözkulak olmak için evde kalmaya zorlanmış ebeveynler dışında herkes dönmüştü. Başatusta, teslim olmuş ve fedakâr bir ifadeyle tacını taktı ve yine kendini işkenceci koltuğuna sıkıştırdı. Mahkûm getirildi ve İddia Sesi iddiasını bitirdi.
"Hassas zihinler için böylesine baştan çıkartıcı olan bu tehlikeli fikirler, gerçekten de bir gaip genç Gegi isyana ve tatminsizliğe sürüklemişti. Yerel ustabaşı ile papazlar -gençlerin doğaları gereği isyana eğilimli olduklarını bildikleri ve bu dönemin geçici olmasını..."

"Sivilceler gibi mi?" diye sordu başatusta Bu, kalabalıktan arzulanan kahkahayı yükseltti, gerçi sözkonusu kalabalık kaş-lannı çatmakta olan başatustanın huzurunda kıkırdamanın doğru olup olmadığından emin değildi ve gülüşmeler toplu öksürüklerle son buldu.
"Ee. . evet, Sayın Yargıç," dedi Ses, sözünün kesilmesine içerleyerek Başpapaz, huzurunda gösterilen ahmaklığa hoşgörü gosteriyormuşçasına gülümsedi Aniden başpapazı boğazlama isteğine kapılan başatusta, İddia Sesi'nin söylevinin önemli bir kısmını kaçırdı.

"...Yıksı-diksi'nin Y-362 nolu kesiminin önemsiz bir hasar gördüğü isyanı başlattı. Şansımız varmış ki, Yıksı-diksi kendini neredeyse anında iyileştirmeyi başardı ve böylece kalıcı bir hasara yol açılmamış oldu. En azından saygıdeğer idolümüz açısından!" İddia Sesi tiz bir gıcırdamaya döndü. "Böylesine bir suça cüret edenlerde nasıl bir hasar kaldığını kim bilebilir? İşte bu yüzden sanığın, yani Limbeck Civatasıkan'ın bu toplumdan dışlanmasını, böylece bir daha asla gençlerimizi kıyamet ve yıkıma teşvik etmemesinin sağlanmasını talep ediyoruz1"
iddiasını bitiren İddia Sesi, demir varilin arkasına çekildi. Fapprika'da gökgürültüsü gibi bir alkış yankılandı. Fakat orada burada, ıslık ve yuhalamalar duyuldu. Bu, başatustanın bakışlarının sertleşmesine ve başpapazı ayaklarının dibine çağırmasına sebep oldu.
"Sayın Yargıç, bu patlama zehirin yayılmakta olduğunu gösteriyor. Bu akımı kökünden söküp atmak için yapabileceğimiz tek bir şey var." Başpapaz Limbeck'i işaret etti. "Bu sorunun kaynağını yok etmek! Korkarım bunu yapmazsak, artık iyice yaklaştığına çoğumuzun inandığı Yargı Günü ertelenecek, belki de sonsuza kadar! Aslında, Sayın Yargıç, sanığın bu salonda bir daha konuşmasının yasaklanması konusunda size tavsiyede bulunmak isterim!"
"Dört ıslık ve bir yuhalamayı patlama olarak nitelendirmi-yonım," dedi Darral, başpapaza öfkeyle bakarak. "Sanık, kendini savunmak için konuşabilirsin. Ama dikkat et, genç adam, Bu salonda küffar tiratlara izin veremem."
Limbeck yavaşça ayağa kalktı. Nasıl davranacağına karar vermeye çalışırcasına duraksadı ve sonunda, uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra, kâğıt tomannı demir varilin üzerine koydu ve gözlüklerini çıkardı.



"Sayın Yargıç," dedi Limbeck büyük bir saygıyla. "Tek istediğim, kaybolduğum o gün başıma neler geldiğini anlatmama izin vermeniz. Son derece olağanüstü bir olaydı ve umarım, neyi neden yaptığımı açıklamama yardımcı olacak. Bunu daha önce hiç kimseye anlatmamıştım," diye ekledi ciddi bir şekilde, "hatta anne babama ve dünyada her şeyden daha fazla kıymet verdiğim kişiye bile."
"Bu uzun sürecek mi?" diye sordu başatusta, ellerini koltuğun kollarına koyarak ve bir yana yaslanıp biraz rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak.
"Hayır, Sayın Yargıç," dedi Limbeck. "O zaman devam et."
"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Okuldan atıldığım gün oldu bu olay. Uzaklaşıp düşünmek istiyordum. Anlamalısınız, 'neden' diye sormamın küffarca veya tehlikeli olduğunu düşünmüyordum. Ben Yıksı-diksi'den nefret etmiyorum. Ona gerçekten saygı duyuyorum. Beni büyülüyor! O kadar muhteşem, o kadar büyük, o kadar güçlü ki!" Limbeck kollarını salladı, yüzü kutsal bir ışıkla aydınlanmıştı. "Gücünü fırtınadan alıyor ve bunu da inanılmaz bir verimle yapıyor. Hatta aşağıdan, Terrel Fen'den demir cevheri alıp, demiri çeliğe çeviriyor, çelikten parçalar yapıyor, böylece durmaksızın genişliyor. İncindiği zaman kendisini iyileştirebiliyor.
"Yardımımızı memnuniyetle kabul ediyor. Biz onun elleri, ayakları, gözleriyiz. Onun gidemediği yerlere gidiyor, başı derde girdiğinde yardım ediyoruz. Pençelerinden biri Terrel Fen'de takılı kaldığında aşağı inip, kurtarmasına yardım ediyoruz. Bipleyenleri itiyor, teker-mekerlekleri çeviriyor, yükselticileri yükseltiyor, alçaltıcıları alçaltıyoruz ve her şey düzgünce işliyor. Veya en azından öyle görünüyor. Ama bütün bunla-

rın," diye ekledi Limbeck yumuşak bir sesle, "neden olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum."
Kaşlarını çatan başpapaz ayağa kalktı, fakat kiliseye karşı puan kazanma fırsatını ele geçirdiği için memnun olan başatusta ona sert bir ifadeyle baktı. "Bu genç adama konuşması için izin verdim. Eminim halkımız söyleyeceklerini, inançlarını kaybetmeden dinlemeyi başarabilir. Aynı fikirde değil misin? Yoksa kilise, görevleri konusunda ihmalkâr mı davranıyor?"
Dudağını ısıran başpapaz yerine oturdu ve kendinden hoşnut bir ifade ile gülümsemekte olan başatustaya dik dik baktı. "Sanık devam edebilir."
"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç. Görüyorsunuz, Yıksı-dik-si'nin bazı parçalarının neden ölü olduğunu hep merak etmişimdir. Bazı kesimlerde paslanarak ya da mercankaya ile kaplanarak boş boş oturuyor. Bazı

parçalan yüzyıllardır yerinden kımıldamamış. Fakat Yemleyenler'in onları buraya koymalarının bir sebebi olmalı. Neden? Ne iş yapmaları gerekiyordu ve artık neden o işi yapmıyorlar? Yıksı-diksi'nin canlı parçalarının neden canlı olduğunu anlarsak ve bunu nasıl başardıklarını bilirsek, o zaman Yıksı-diksi'nin ve onun gerçek amacının ne olduğunu da anlayabiliriz diye düşündüm!
"İşte bu yüzden bütün vardiyaların bir araya gelmesi ve bilgilerini birleştirmesi..."
"Bunu bir şeye bağlayacak mısın?" diye sordu başatusta sinirli bir şekilde. Başağrısı midesini bulandırmaya başlamıştı.
"Şey, evet." Limbeck huzursuz bir tavırla gözlüklerini taktı. "Bunları düşünüyordum ve halkın anlamasını nasıl sağlayacağımı merak ediyordum. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Sonra çevreme baktım ve Het kasabası sınırlarını aştığımı fark





ettim. İnanın, tamamen kazara oldu bu! " "
"O sırada fırtına yoktu ve biraz çevreme bakınıp, başımı soktuğum derdi biraz unutayım, diye düşündüm. Yürümek zordu ve sanırım bastığım yere dikkat etmeye yoğunlaşmıştım, çünkü birden fırtına koptu. Korunaklı bir yere ihtiyaç duydum. Yerde yatan büyük bir nesne gördüm ve ona koştum.
"Sayın Yargıç," dedi Limbeck kalın gözlüklerinin ardından başatustaya göz kırpıştırarak, "bunun bir Welf ejder gemisi olduğunu fark ettiğimde nasıl şaşırdığımı tahmin bile edemezsiniz."
Ciyakanlatanlardan yankılanan sözcükler, Fapprika'da yinelendiler. Gegler kıpırdanıp kendi aralarında mırıldandılar.
"Yerde mi? Olanaksız! Welfler asla Drevlin'e inmezler!" diye haykırdı başpapaz dindar, kendini beğenmiş ve memnun bir tarzda. Başatusta huzursuzdu, ama -kalabalığın tepkisine bakılırsa- artık bu duruma engel olması mümkün değildi. "İnmemişlerdi," diye açıkladı Limbeck. "Düşmüşlerdi..." Bu, duruşma salonunda sansasyon yarattı. Başpapaz ayağa ** fırladı. Gegler heyecanlı seslerle konuşuyor, çoğu "Susturun şunu!" diye bağırıyordu ve diğerleri "Sen kes sesini! Bırakın konuşsun!" diye yanıt veriyordu. Başatusta bekçilere işaret etti. Bekçiler "gökgürültüsü"nü salladılar ve düzen sağlandı.
"Bu Yargı bozmasının hemen durdurulmasını talep ediyorum!" diye gümbürdedi başpapaz.
Başatusta da tam olarak bunu yapmayı düşünüyordu. Duruşmayı şimdi sona erdirmek üç şeyle sonuçlanacaktı: onu bu çılgın Geg'den kurtaracak, başağrısını durduracak ve organlarında kan dolaşımını yeniden canlandıracaktı. Fakat ne yazık ki yurttaşlarına, kilise karşısında gerilediği fikrini verecekti, artı, bacanağı bunu unutmasına asla izin vermeyecekti Hayır, şu

Limbeck'in devam edip diyeceğini demesine izin vermek daha iyi olacaktı. Kuşkusuz kendi ipini hazırlaması uzun sürnıe-yecekti.
"Ben hükmümü verdim," dedi başatusta korkunç bir sesle, kalabalığa ve başpapaza dik dik bakarak. "Ve bu hüküm geçerli!" Dik bakışlarını Limbeck'e kaydırdı. "Devam et."
"Aslında geminin gerçekten düşüp düşmediğini kesin olarak bilmiyorum," diye beyanını değiştirdi Limbeck, "ama düştüğünü tahmin ettim, çünkü kayaların üzerinde kırık ve hasar görmüş bir biçimde yatıyordu. Çevrede, gemiden başka sığınabileceğim bir yer yoktu. Dış derisinde büyük bir delik vardı, ben de içeri girdim."
"Söylediğin doğruysa, Welfler cüretine karşı seni çarpmadığı için şanslısın!" diye haykırdı başpapaz.
"Welfler pek beni çarpabilecek durumda değildi," diye ya- , •, nıt verdi Limbeck. "Bu, sizin deyişinizle ölümsüz Welfler -ölmüştü."
Öfke bağırışları, korku haykırışları ve bastırılmış bir alkış Fapprika'da yankılandı. Dehşet içindeki başpapaz sandalyesine çöktü. İddia Sesi onu mendiliyle yelpazeledi ve bir bardak su için seslendi. Başatusta dimdik oturdu ve kendini koltuğuna sıkıca, çıkılamaz bir biçimde sıkıştınnayı başardı. Düzen sağlamak üzere ayağa kalkamadığından, tek yapabildiği yerinde kıvranmak, öfkeden tütmek ve kendisini kaldırmaya çabalayan bekçileri körleştirerek parlayanlambasını sallamak oldu. "Beni dinleyin!" diye bağırdı, kalabalıkları bastıran sesiyle. Esin geldiği zaman, GGIBIT'teki hiçbir konuşmacı, Jarre dahil, Limbeck kadar etkili ve karizmatik olamıyordu. Tutuklanmasına izin vermesinin sebebi bu konuşmaydı. Belki de bu, mesajını halkına aktarması için son şansıydı. Bu yüzden, şansını so-

nuna kadar kullanmalıydı.
Demirden varilin üzerine fırlayarak ayağının altındaki kâğıtları dağıttı ve kalabalığın dikkatini çekmek için kollarını
salladı.
•• "Yukarı âlemden gelen bu Welfler, bizi inandırdıkları gibi tanrı değiller! Ölümsüz değiller, bizim gibi et, kan ve kemikten yapılmışlar! Biliyoaım, çünkü o etin çürüdüğünü gördüm. O parçalanmış enkazda cesetlerini gördüm. İ "Ve dünyalarını da gördüm. O 'harikulade cenneti' gördüm. Yanlarında kitaplar getirmişlerdi, bazılarına baktım. Ve orası gerçekten de cennet! Zenginlik ve ihtişam içinde yaşıyorlar. Hayal etmeye başlamayı ancak becerebileceğimiz bir güzellik içinde. Bizim terimiz, bizim emeğimizin sağladığı bir rahatlık içinde! Ve size şunu da söyleyeyim! Papazların söyleyip durdukları gibi, 'bizi buna değer bulurlarsa o dünyaya götürmeye' niyetleri de yok! Neden götürsünler ki? Burada bizi gönüllü köleler olarak kullanabiliyorlar! Burada pislik içinde yaşayıp, Yıksı-diksi'ye hizmet ediyoruz ki, onlar hayatta kalabilmek için ihtiyaç duydukları suya kavuşabilsinler. Bu sefil hayatımızın her gününde fırtınayla savaşıyoruz! Ki onlar bizim gözyaşlarımız sayesinde lüks içinde yaşayabilsinler!
"İşte bu yüzden diyorum ki," diye bağırdı Limbeck yükselen kargaşanın üstünden, "bu Yıksı-diksi hakkında her şeyi öğrenmeli, kontrolünü ele geçirmeli ve Welfleri, tann değil, bizler gibi ölümlü olan Welfleri, hakkımızı vermeleri için zorlamalıyız!"
Kargaşa patlak verdi. Gegler bağırıp çağırıyor, ittirip kaktırıyordu. Bilmeden serbest bıraktığı canavar karşısında şaşkına dönen başatusta -sonunda koltuğundan çıkmayı başardığında- ayaklarını yere vurdu ve parlayanlambasının arka ucunu

EJDEK.
beton zemine öyle bir güçle vurdu ki, kuyruğunun ucunu heykelden kopardı ve ışığın sönmesine sebep oldu.
"Salonu boşaltın! Salonu boşaltın!"
Aynasızlar içeri daldı, fakat heyecanlı Geglerin Fapprika'yı terk etmeye ikna edilmeleri için bir süre geçmesi gerekti. Sonra koridorlarda biraz oyalandılar, fakat başatustanın şansına vardiya değişim düdüğü çaldı ve kalabalık dağıldı -ya Yıksı-diksi'ye olan görevlerini yerine getirmek, ya da eve gitmek üzere.
Başatusta, başpapaz, İddia Sesi, Limbeck ve yüzlerindeki boya dağılmış iki bekçi, Fapprika'da yalnız kalmışlardı.
"Sen tehlikeli bir genç adamsın," dedi başatusta. "Bu yalanlara..." w '••<*' '<'*' s'tft^.t'.A ;H!';H '"fimwf m! iM0L",Y" â&tK'Âfjt
"Onlar yalan değildi! Gerçekti! Yemin ederim..." H
"Bu yalanlara, elbette, halkımız asla inanmayacak, ama bugün gördüğümüz gibi, tekrarlandıklarında kargaşa ve huzursuzluk yaratıyorlar! Sonunu kendin hazırladın. Artık kaderin Yemleyen'in ellerinde. Malıkûmu yakalayın ve sessiz durmasını sağlayın!" diye emretti başatusta bekçilere. Bekçiler Lim-beck'i sıkıca, fakat isteksizce, sanki ona dokununca kirlene-ceklermiş gibi tuttu.
Başpapaz yavaş yavaş kapıldığı dehşetten kurtulmuş, yine kibirli ve dindar görünmeye başlamıştı. Bu ifade adil bir öfkeyle, günahın cezalandırılacağına, bedelin ödeneceğine ilişkin kesin bir kanaatle birleşti.
Daha yeni kan dolaşımı sağlanan ayaklarının üzerinde sendeleyerek yürüyen başatusta, başı zonklayarak Yemleyen heykeline doğru yöneldi. Bekçilerin arasındaki Limbeck takip etti. İçinde bulunduğu tehlikeye rağmen, her zamanki gibi merak içindeydi ve vereceği karardan çok, Yemleyen hey-


kelinin kendisiyle ilgileniyordu. Başpapaz ile Ses, görmek için yaklaştılar. Defalarca eğilen, mırıldandığı duaları başpapaz tarafından saygıyla yinelenen başatusta, uzandı, Yemleyen'in sol elini yakaladı ve asıldı.
Yemleyen'in sağ elinde tuttuğu göz aniden kapanıp açıldı
ve canlandı. Bir ışık parladı ve hareket eden resimler gözün
içinden geçmeye başladı. Başatusta başpapaza ve Ses'e zafer
dolu bir bakışla baktı. Limbeck büyülenmiş bir şekilde izliyor
du. ,A5, ".!", >!,>',, J. ,
"Yemleyen bizimle konuşuyor!" diye haykırdı başpapaz, dizlerinin üzerine çökerek.

"Büyülü bir fener!" dedi Limbeck heyecanla, gözün içine bakarak. "Yalnız bu büyülü değil, Welflerin büyüsü gibi değil. Bu mekanik bir büyü! Yıksı-diksi'nin başka bir yerinde bundan bir tane bulmuştum ve içini açmıştım. Bu hareket edermiş gibi görünen resimler aslında içerideki ışığın çevresinde hızla dönüyor, böylece bakan göz aldanarak..." *>* "Sessiz ol, sapkın!" diye gürledi başatusta. "Hüküm verildi. Yenileyenler, seni ellerine teslim etmemizi emrettiler."
"Böyle bir şey dediklerini hiç sanmıyorum, Sayın Yargıç," diye itiraz etti Limbeck. "Aslında, ne dediklerinden pek emin değilim. Acaba neden..."
"Neden? Neden! Fırtınanın göbeğinde düşerken kendine neden diye sorabileceğin çok zamanın olacak!" diye bağırdı
Darral.
Aynı şeyi tekrar tekrar göstermekte olan büyülü fenere dalmış olan Limbeck, başatustanın söylediklerini tam olarak duymadı "Fırtınanın göbeği mi, Sayın Yargıç?" Kalın gözlük camlan gözlerini büyütmüş, Limbeck'e, başatustanın özellikle tiksindirici bulduğu, boceksı bir görüntü vermişti.

EJDER. "."HADİ
s
"Evet, Yenileyenler seni mahkûm etti." Başatusta eli tekrar çekti, göz kapanıp açıldı ve söndü.
"Ne? O resimlerle mi? Hayır, etmediler, Sayın Yargıç," diye tartışmaya başladı Limbeck. "Ne olduğundan emin değilim, ama bana inceleme fırsatı verirseniz..."
"Yarın sabah," diye sözünü kesti başatusta, "Terrel Fen
basamaklarını ineceksin. Yenileyenler ruhuna merhamet et
sin!" Topallayan ve bir eliyle hissizleşen arkasını, diğeriyle de
zonklayan başını ovuşturan Darral Uzunkıyılı, topukları
üzerinde döndü ve uzun adımlarla Fapprika'yı terk etti. ı



*•*"(.{ -ı
•ı t EJDER. KAPADI

it').
ONİKİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM
Ziyaretçi," dedi anahtarçeviren, demir parmaklıklann ardın
dan. -J
"Ne?" Limbeck karyolasında doğrulup oturdu. > *
"Ziyaretçin var. Kız kardeşin. Hadi, yürü."
Anahtarlar şıngırdadı. Kapatgaç tıkırdadı ve kapı açıldı. İr-kilen ve oldukça kafası karışan Limbeck karyolasından kalktı, anahtarçevireni ziyaretçi kazanına doğru takip etti. Bildiği kadarıyla Limbeck'in bir kız kardeşi yoktu. Tabii, evden aynlalı birkaç yıl olmuştu. Çocuk büyütmekten pek anlamazdı, fakat bir çocuğun doğması, ortalıklarda gezinmeye başlaması ve hapisteki abisini ziyaret edebilmesi için dikkate değer bir zamanın geçmesi gerektiği yönünde bir izlenimi vardı.
Limbeck gerekli hesaplamalan yaparken ziyaretçi kazanına girdi. Genç bir kadın öylesine bir güçle üzerine atladı ki, neredeyse Limbeck'i yere yıkacaktı.
"Ah, sevgili kardeşim!" diye haykırarak kollarını boynuna doladı. Genelde kardeşler arasında gösterilmesi beklenen sevgiden çok daha fazlasını gösteriyordu.
"Bir sonraki vardiyayı işaret eden düttürü-düdük ötene kadar zamanınız var," dedi anahtarçeviren sıkılmış bir sesle ve

kapıyı çarpıp, kapatgaçla kilitledi.
"Jarre?" dedi Limbeck, gözlerini kırpıştırarak. Gözlüklerini
hücresinde bırakmıştı. '< >
"E, elbette!" dedi Jarre, ona sıkıca sanlarak. "Başka kim ola
bilirdi ki?"
"Ben... emin değildim," diye kekeledi Limbeck. Jarre'yi gördüğüne çok memnun olmuştu, fakat kız kardeşini kaybettiği için küçük bir sızı hissetmekten kendini alamıyordu. Böyle bir zamanda, aile denen şeyin ne kadar rahatlatıcı olabileceğini düşündü. "Nasıl girdin buraya?"

"Odwin Vidagevşeten'in, fırlayansal vardiyalarından birinde çalışan bir kayınbiraderi var. Beni o bindirdi. Halkımızın esaretini," dedi Jarre, kollarını Limbeck'in boynundan gevşeterek, "kendi gözlerinle görmek seni de öfkelendirmedi mi?"
"Evet, öfkelendirdi," diye yanıtladı Limbeck. Jarre'nin de fırlayansal yolculuğu sırasında aynı duygulara kapılıp, aynı şeyleri düşünmesi onu şaşırtmıştı. Bunu sık sık yaşarlardı.
Jarre, büyük şalını kafasından çıkararak Limbeck'e sırtını döndü. Limbeck emin değildi -Jarre'nin yüzü, gözlükleri yokken bulanık bir lekeden başka bir şey değildi onun için- ama sanki Jarre'nin ifadesi tedirgin gibi geldi ona. Tabii, infaz hükmü verildiği için olabilirdi bu, fakat Limbeck kuşkuluydu. Jarre bu tür şeylerin üzerinde pek durmazdı. Bu daha farklı, daha derin bir şeydi.
"Birlik ne durumda?" diye sordu Limbeck.
Jarre göğüs geçirdi. Şimdi, diye düşündü Limbeck, bir yerlere varıyoruz.
"Alı, Limbeck," dedi Jarre yarı sinirli, yan üzgün, "neden duruşmada gidip o saçma hikâyeleri anlattın?"
"Hikâyeler mi?" Limbeck'in çalı gibi kaşları kıvırcık saçları-




nın dibine kadar kalktı. "Ne hikâyesi?"
"Biliyorsun işte -ölü Welfler ve cennet resimleri olan kitaplar gibi."
"Habersöyleyenler onları anlattı öyleyse." Limbeck'in yüzü
sevinçle parladı.
"Anlatmak mı?" Jarre ellerini ovuşturdu. "Her vardiya değişiminde onlan bağırdılar. Herkes duydu o hikâyeleri -"
"Neden onlara hikâye deyip duaıyorsun!" Sonra, Limbeck birden anladı. "Bana inanmadın! Duruşmada söylediklerim doğruydu, Jarre! Tanrılar üzerine yemin ederim."
"Yemin falan etme," diye sözünü kesti Jarre soğuk bir sesle. "Biz tanrılara inanmıyoruz, unuttun mu?"
"Sana olan aşkımın üzerine yemin ederim ki, hayatım," dedi Limbeck, "tüm söylediklerim doğruydu. Bütün bunlar gerçekten başımdan geçti. Birliği kurmak için bana esin veren o görüntü ve o bilgiydi -Welfleın ölümsüz olmadıkları, tıpkı bizim gibi ölümlü oldukları bilgisi. Şimdi karşı karşıya kaldığım durumla yüzleşme cesaretini bana veren de o görüntünün anısı," dedi Jarre'nin içine dokunan bir sesle.
Ağlamaya başlayan Jarre, yine Limbeck'in kollarına atıldı. Geniş sırtını teselli edercesine okşayan Limbeck hafifçe, "davamıza çok mu zarar verdim?" diye sordu.
"Haaayır," diye kaçamak cevap verdi Jarre boğuk bir sesle, yüzünü Limbeck'in gözyaşıyla ıslanmış gömleğinden kaldırmadan. "Aslında, m, hayatım, şeyin... eee.. merhametsiz emperyalistlerin elinde çektiğin acı ve işkencelerin herkesçe bilinmesini..."
"Ama bana işkence yapmadılar ki. Aslında çok iyi davrandılar, hayatım."
"Of, Limbeck!" diye haykırdı Jarre, ondan kızgınlıkla uzak-

laşarak. "Umutsuz vakasın!"
"Üzgünüm," dedi Limbeck.
"Şimdi, beni dinle," diye devam etti Jarre sertçe, gözlerini silerek. "Fazla zamanımız yok. Bizim için şu anda en önemli şey, senin infazın, onu da mahvetme! Sakın!" -parmağını uya-rırcasına kaldırdı- "Sakın ölü Welflerden falan bahsetme."
Limbeck içini çekti. "Bahsetmem," diye söz verdi. "
"Sen davanın kahramanısın. Bunu unutma. Ve dava aşkına, rolünü oynamaya bak." Şişman bedenine eleştirircesine baktı. "Korkarım kilo da almışsın!"
"Hapishane yemeği oldukça..."
"Böyle bir zamanda kendinden başkasını düşünmez misin, Limbeck," diye azarladı Jarre. "Yalnız bu gecen kaldı. Sanırım bu kadar kısa sürede açlıktan sıskalaşmış görünemezsin, ama elinden geleni yap. Kendi kendini kana bulayabilir misin?"
"Sanmıyorum," dedi Limbeck umutsuzca, engellerin farkında.
"Pekâlâ, elimizdekiyle yetineceğiz." Jarre içini çekti. "Ne yaparsan yap, en azından şehit olmaya gidiyormuş gibi görünmeye bak."
"Nasıl yapacağımdan emin değilim."
"Ah, bilirsin -cesur, vakur, meydan okur, bağışlayıcı."
"Hepsi birden mi?"
"Bağışlayıcılık kısmı çok önemli Seni yıldırım kuşuna bağlarlarken birşeyler söyleyebilirsen daha da iyi."
"Bağışlayıcı," diye mırıldandı Limbeck, zihnine yerleştirmeye çalışarak.

"Ve seni kenardan atarlarken meydan okurcasına bir şey haykırmalısın Mesela, 'GGIBIT ölmeyecek... bizi yenmeyi asla başaramayacaklar,' gibi. Ve bir de geri döneceğini, tabii."

125
124

Margaret Weis & Tracy Hıckman
"Meydan okurcasına. GGIBIT ölmeyecek. Döneceğim." Limbeck miyop gözleriyle Jarre'ye baktı.
"Dönecek miyim?"
"Ee, elbette. Seni çıkaracağımızı söyledim ve samimiydim. Seni gerçekten idam etmelerine izin vereceğimizi düşünmedin, değil mi?" "Şey, ben..."
"Öyle safsın ki!" dedi Jarre, şakayla saçlarını karıştırırken.
"Şimdi, bu kuş şeysinin nasıl çalıştığını biliyorsun..."
Düttürü-düdük çaldı ve sesi tüm kentte yankılandı.
"Vakit tamam!" diye bağırdı anahtarçeviren. Şişman yüzü
nü ziyaretçi kazanının demir çubuklarına bastırdı. Açkıyı ka-
patgaçta takırdatmaya başladı. '?,$. A:t
Yüzünde kızgın bir ifade olan Jarre kapıya yürüdü ve çubukların arasından baktı. "Beş tık daha."
Anahtarçeviren kaşlarını çattı.
"Unutma," dedi Jarre, tehditkâr görünen yumruğunu kaldırarak, "beni dışarı çıkaracak sen olacaksın yine."
Anlaşılmaz bir şey mırıldanan anahtarçeviren uzaklaştı. * "Şimdi," dedi Jarre, arkasına dönerek, "nerede kalmıştım? Ah, evet. Şu kuş şeysi. Lof Lektrik'e göre..."
" O ne bilir ki?" diye sordu Limbeck kıskançlıkla. "O Lektrikyapanlar vardiyasında," diye yanıtladı Jarre çalımlı bir tavırla. "Yıldırım kuşlarım uçurup Yıksı-diksi için lekt-rik toplayan onlar. Lof diyor ki, seni kabloyla bağlanmış, tahta ve bağkuşu tüylerinden iki iri kanada benzeyen bir şeye bağlayacaklarmış. Sonra da seni Terrel Fen Basamakları'na alacaklarmış. Sonra fırtınanın içinde yüzüyormuşsun, dolu, yağmur ve kar seni dövüyörmüş..."
"Yıldırım yok muymuş?" diye sordu Limbeck kaygıyla. "Hayır," dedi Jarre endişelerini giderircesine.

EJDER.
"Ama adı yıldırım kuşu." "",<, ,H r.jr>t*,>f
"Yalnızca adı bu."
"Ama benim ağırlığım da üzerine binince, uçmayıp düşme
yecek mi?" ,"> <tk; 4^/,fi
"Elbette! Sözümü kesmeyi bırakır mısın?" * *
"Peki," dedi Limbeck uysallıkla.
"Düşmeye başladıktan sonra kablo kopacak. Yıldırım kuşu yavaş yavaş Terrel Fen'deki adalardan birine düşecek."
"Öyle mi?" Limbeck solgundu.
"Ama endişelenme. Lof anayapının çarpışmaya dayanacağından neredeyse emin. Çok dayanıklı. Tahta sopaları Yıksı-diksi üretiyor..."
"Neden acaba?" diye düşündü Limbeck. "Neden Yıksı-dik-si tahta sopa yapsın ki?"
"Nereden bileyim!" diye bağırdı Jarre. "Zaten ne farkeder ki! Şimdi beni dinle." Her iki eliyle Limbeck'in sakalını yakaladı ve gözlerinden yaş gelene kadar çekiştirdi. Deneyimleri, düşünceleri ilgisiz bir konuya kaydığında Limbeck'in dikkatini çekmenin en güvenli yolunun bu olduğunu öğretmişti Jarre'ye- "Terrel Fen adalarından birine ineceksin. Yıksı-diksi bu adalardan maden çıkarıyor. Kazı-pençeleri cevher çıkarmak için indiğinde, birine işaret koymalısın. Bunu bekliyor olacağız ve sonra kazı-pençesi yukarı çıktığında işareti görüp, hangi adada olduğunu anlayacağız."
"Bu çok iyi bir plan, hayatım!" Limbeck hayranlıkla gülümsedi.
"Teşekkür ederim." Jarre memnuniyetle kızardı. "Tek yapman gereken kazı-pençelerinden uzak durmak, yoksa seni de kazıverirler."
"Peki, dikkat ederim."

120
127

Margnrel Weıs & Tracy Hıckman

"Kazı-pençelerinin bir sonraki gelişinde, yardım-elini indireceğiz." Şaşkın görünen Limbeck'i görünce, sabırla açıkladı. "Bilirsin -mercankayaya saplanan bir pençeyi kurtarmak için aşağı bir Geg taşıyan, pençelerden birinin üzerine takılan kabarcık."
"Böyle mi yapıyorlar?" Limbeck hayrete düşmüştü. "Keşke sen de Yıksı-diksi'ye hizmet etmiş olsaydın!" dedi Jarre, sinirle Limbeck'in sakalını çekiştirerek. "Alı, afedersin. Bunu kastetmemiştim " Onu öptü ve acısını dindirmek için yanaklarını ovaladı. "Her şey yolunda gidecek. Bunu hatırla, yeter. Seni geri getirdiğimizde, senin yargılandığını ve masum bulunduğunu yayacağız. Yemleyenler'in seni ve ülkümüzü desteklediği açıkça görülecek. Gegler sürülerle aramıza katılacak! Devrim günü gelecek!" Jarre'nin gözleri parlıyordu.
"Evet! Harika!" Limbeck Jarre'nin heyecanına kapılmıştı. Burnunu parmaklıkların arasından uzatan anahtarçeviren, anlamlı anlamlı öksürdü. "ÖTamam, geliyoaım!" Jarre şalını tekrar başına örttü. Şal ta-
)W0*~
rafından kaplanmış bir biçimde, güçlükle Limbeck'i son kez öptü ve Limbeck'in ağzında hav tutamlan bıraktı. Anahtarçeviren kapıyı açtı. "Unutma," dedi Jarre gizemli bir biçimde, "şehit gibi."
"Şehit gibi," diye onayladı Limbeck uysallıkla.
"Ve ölü tanrılar hakkında hikâye de yok!" Anahtarçeviren onu aceleyle dışarı çıkarırken, delici bir fısıltıyla söylemişti son
sözleri.
"Ama onlar..." diye başladı Limbeck "...hikâye değil ki." Son sözleri iç çekerek söyledi Jarre çoktan gitmişti

C,1.* I , ""!>; ı '"• '*•%!' â t'-ry fi'1. ' .(",' 4'lfS
ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM RAHM, DREVLİN,
* I J*?1-1 ' L "> "I* ^ *yf w 1
AŞAĞI ALEM
Son derece nazik ve iyi huylu bir halk olan Gegler, tarihleri boyunca (hatırladıkları kadarıyla) hiç savaşa girmemişlerdi. Başka bir Geg'in canını almak duyulmamış, hayal edilmemiş ve düşünülemez bir şeydi. Yalnızca Yıksı-diksi'nin bir '• Gegi öldürmeye hakkı vardı ve bu da genellikle kazara olurdu. Belirli kötü suçlar için yasa kitaplarında idam cezası bu- < lunsa da, halklarından birini öldürmeye elleri asla varmazdı. Bu yüzden idam cezasına çarptırılanları, itiraz edecek durumda olmayan Yemleyenler'in kucağına atarlardı Yenileyenler malıkûmun yaşamasına karar verirlerse, yaşamasını sağlarlardı. Ölmesine karar verirlerse, ölürdü.
Terrel Fen Basamaklarını inmek, istenmeyen ırkdaşlardan kurtulmanın Gegcesiydi. Terrel Fen, Drevlin'in alt tarafında yüzen bir dizi küçük adadan oluşur Aşağı doğnı, asla durmayan bir spiral halinde dönerler, sonunda Zifiri-Karanlık'ın gir-daplanan bulutları arasında kaybolurlar. Eski günlerde, Kopa-rılış'tan hemen sonra, Terrel Fen'de gerçekten "yürünebildiği", adalar birbirine çok yakın olduğundan, bir Gegin birinden ötekine kolaylıkla atlayabildiği söylenir Muhtemelen eski Gegler suçlularını bunu yapmaya zorlamışlardır.



Fakat yüzyıllar içinde adalar yavaş yavaş Maelstrom'a doğru çökmüş, böylece, yalnızca fırtına dindiğinde, en yakın adanın belirsiz şekli ancak seçilir olmuştu. Açıkyürekli bir başa-tustanm zamanında belirttiği gibi, bir Gegin Yemleyenler'in yargılaması için aşağıya ulaşabilmesi, ancak kanatlarının çıkması şartıyla gerçekleşebilirdi. Bunun sonucunda, düşünceli Gegler mahkûmlara bir çift kanat sağladılar ve bu da, Jarre'nin tanımladığı "kuş şeysi"nin geliştirilmesine yol açtı. (<fcu> ^
Bunun resmi adı "Yargı Tüyleri" idi. Yıksı-diksi'nin lektrik-yapanlar için tükürdüğü tahta parçaların güzelce şekillendirilmesi ve budanması ile elde ediliyordu.
• Bir buçuk metre enindeki ahşap çerçeve, yaklaşık dört buçuk metrelik bir kanat açıklığına sahipti. Çerçevenin üzerine örme bir materyal (yine Yıksı-diksi'nin ürünü) gerilmişti. Bu materyal bağkuşu tüyleriyle süslenmiş, tüyler yerlerine un ve sudan hazırlanan yapışkan bir maddeyle tutturulmuştu. Normalde, lektrikyapana takılı bir kablo, onu fırtınanın ortasına çekip, yıldırım toplamasına yeterli oluyordu. Fakat doğal olarak, üzerinde iki yüz taş ağırlığındaki bir Geg varken bunu yapması pek mümkün olmuyordu.
Fırtınaların dindiği bir sırada, kanunlara karşı gelen Geg Drevlin'in kıyısına götürülür ve Yargı Tüyleri'nin ortasına yerleştirilirdi. Bilekleri güvenli bir şekilde ahşap çerçeveye bağlanır, ayakları arkadan sarkardı. Altı papaz, kuşu kaldırır, başa-tustanın komutuyla adanın ucuna kadar koşar ve kuşu aşağı atarlardı.
İnfazı izlemeye gelen Gegler, başatusta, başpapaz ve Yargı Tüylerini havaya fırlatmak için gerekli olan altı önemsiz papaz olurdu. Uzun zaman önce, Yıksı-diksi'ye hizmet etmek zorunda olmayan tüm Gegler infazlara katılırdı. Fakat sonra

ünlü Dirk Vida'nın sansasyonel "yürüyüşü" gerçekleşmişti. İşe sarhoş gelen Dirk uyuyakalmış, kabarcık-kaynatgacın üzerin deki düttürü-düdüğün küçük kolunun şiddetle seyirdiğini fark etmemişti. Bunun sonucunda gerçekleşen patlama, pek çok Gegi haşlamış ve -daha da kötüsü- Yıksı-diksi'ye ciddi bir şe kilde hasar vermişti. Yıksı-diksi gerekli onarımları yapmak için kendisini bir buçuk gün boyunca kapalı tutmak zorunda kal mıştı.

Kendisi de fena halde haşlanan Dirk canlı yakalanmış ve Basamakları İnmeye mahkûm edilmişti. İnfazı seyretmeye yüz lerce Geg gelmişti. Göremediklerinden şikâyet eden arka sıra lardakiler itişmeye başlamış ve öne geçmeye çalışmışlardı. So nuçta adanın kenarında duran pek çok Geg, beklenmedik "yürüyüşlere" çıkmak zorunda kalmışlardı. Bu olaydan sonra başatusta infazların halka açık olması uygulamasını sona erdir mişti.

Bu seferkinde halk pek de bir şey kaçırmıyordu. Olup bitenler Limbeck'i öyle büyülemişti ki, şehit olmaya gittiğini unuttu ve ellerini ahşap çerçeveye bağlayan papazları, bitmek tükenmek bilmez sorularıyla oldukça rahatsız etti.

"Bu şey neyden yapılmış?" diye sordu, yapışkan maddeyi kastederek. "Çerçeveyi bir arada tutan ne? Çerçeveye sanlı kumaşların büyüklüğü ne? O kadar büyük mü çıkıyorlar? Gerçekten mi? Peki Yıksı-diksi kumaşı neden yapıyor?"

Sonunda başatusta, masumları korumak adına, Limbeck'in ağzının tıkanması emrini verdi. Emir yerine getirildi ve başı ağrıyla çatlayan ve infazın tadını birazcık bile çıkartaınayan ba-şatustanın telaşlı komutuyla fırlatılmaya hazırlandı.

Altı iri papaz Tüyler'in anayapı bölümünü yakaladılar ve başlarının üstüne kaldırdılar. Başpapazın işareti ile, yokuşaşa-



ğı, adanın kenarına doğru paldır küldür koşmaya başladılar. Aniden ve beklenmedik bir şekilde esen rüzgâr Tüyler'i yakaladı, ellerinden kopardı ve havaya kaldırdı. Tüyler sıçrayıp sarsıldı, kendi çevresinde üç kere döndü, sonra yerde parçalandı.

"Neler dönüyor orada?" diye bağırdı başatusta. "Orada ne haltlar çeviriyorlar?" diye sordu bacanağına. Tedirgin görünen bacanağı, ne olduğunu öğrenmek üzere kenara koştu.

Papazlar Limbeck'i kırık lektrikyapandan kurtardılar ve başı döner, tüyler tükürür bir halde başlangıç yerine getirdiler. Bir Yargı Tüyleri daha bulundu -başatusta gecikmeden dolayı köpürüyordu- ve Limbeck yeniden bağlandı. Papazlar üstlerinden, çerçeveye sıkıca tutunmaları konusunda sert bir ders aldılar ve yeniden koştular.

Rüzgâr Tüyleri tam zamanında yakaladı ve Limbeck zarif bir biçimde havalandı. Kablo koptu. Papazlar, başpapaz ve ba-şaaısta, tüylü şeyin yavaşça uzağa, aşağı doğru kaymasını seyrettiler.

Bir şekilde, Limbeck ağzındaki tıkaçtan kurtulmuş olmalıydı, çünkü Darral Uzunkıyılı, Tüyler Maelstrom'un göbeğine doğru kayarken Limbeck'in haykırışını duyduğundan emindi: "Nedeeeeeen?" Başatusta kafasından demir tacı çıkardı ve adanın kenarından aşağı fırlatma isteğiyle mücadele etti. Rahat bir nefes alarak, depo tankından evine doğru yola çıktı.

Kendisini nazikçe döndürüp duran hava akımlarının üzerinde kaymakta olan Limbeck, başını çevirip yukarısındakı Drevlin Adası'na baktı. Dakikalarca, Ada'nın altında tembel tembel daireler çizmenin tadını çıkardı. Bakış açısından, son



derece benzersiz bir manzara sunan mercankaya oluşumlarını seyretti -yukarıdan bakıldığında çok daha farklı görünüyorlardı. Limbeck'in gözlükleri gözlerinde değildi (onları mendiliyle güzelce sarmış, pantolon ceplerinden birine tıkmıştı), ama bir yukarı akıma kapıldığında adanın dibine iyice yaklaştı ve dolayısıyla mükemmel bir bakış açısı elde etti.

Kayalarda milyonlarca delik vardı. Bazıları son derece büyüktü -kanatlan idare etmeyi becerebilseydi, Limbeck rahatlıkla içlerine doğru uçabilirdi. Bu deliklerden binlerce kabarcığın çıktığını görünce irkildi.

Kabarcıklar açık havada hemen patlıyorlardı ve Limbeck o an, bir keşifte bulunduğunu anladı. "Mercankaya, havadan daha hafif bir gaz üretiyor olmalı ve bu da adayı havada tutuyor." Kafası Göz'de gördüğü resimlere gitti. "Mesela, Welflerin üzerinde yaşadığı adalar neden bizimkinden daha yüksek olsun? Adaları daha hafif olmalı, bu mantıklı. Ama neden? Alı, tabii." Limbeck fark etmedi, ama fark etmiş olsa başını döndürecek bir hızla, dönerek alçalıyor-du. "Maden yatakları. Bu ağırlıklarının farklı olmasını açıklar. Bizim adamızda, Welflerinkinden daha fazla maden yatağı olmalı -demir falan. Muhtemelen bu yüzden Yenileyenler Yıksı-diksi'yi oraya değil, buraya yaptılar. Ama asıl neden yapıldığını açıklamıyor bu."
Son gözlemini kaydetme isteği duyan Limbeck, ellerinin bir yere bağlı olduğunu farkedince sinirlendi. Ne olduğunu görmek üzere başını kaldırınca, içinde bulunduğu ilginç ve umutsuz durumunu hatırladı. Çevresini saran gökyüzü hızla kararı-yordu. Artık Drevlin'i göremiyordu. Rüzgâr daha şiddetli esiyor, belirgin bir biçimde helezon çiziyordu; uçuşu oldukça sarsıntılı ve istikrarsız hale gelmişti Oraya buraya, yukarı aşağı sallanıyor, kendi çevresinde dönüp duruyordu. Yağmur




yağmaya başlamıştı ki, Limbeck yeni bir keşif yaptı. İlki kadar önemli olmasa da, bu keşfin Limbeck üzerindeki etkisi çok daha büyük oldu. ?r
Tüyleri kumaşa tutturan yapıştırıcı madde yağmurla çözülüyordu. Limbeck gittikçe büyüyen bir dehşetle, bağkuşu tüylerinin önce teker teker, sonra tutamlar halinde dökül mesini izledi. Limbeck'in ilk yaptığı ellerini kurtarmaya çalış mak oldu, gerçi ellerini kurtarsa ne yapacaktı, pek belli değil di. Sağ bileğini şiddetle çekti. Bunun bir etkisi -korkutucu bir etkisi- oldu ve Yargı Tüyleri havanın ortasında başaşağı donuverdi.
Limbeck kendisini hızla tüylerini kaybeden kanatlara bileklerinden asılı, ayaklarını seyrederken buldu. İlk paniği yatıştığında ve Limbeck kusmayacağından kesin olarak emin olduğunda, durumunun aslında daha iyi olduğunu fark etti. Şimdi tüylerinin çoğundan kurtulan kumaş tepesinde havayla şişmiş, düşmesini yavaşlatıyordu. Hâlâ oldukça fazla sarsılıp sallanmasına rağmen, hareketler artık daha dengeli ve daha istikrarlıydı.
Fırtına bulutlarının arasında, aşağıda koyu renkli bir leke gördüğünde, Limbeck'in verimli zihninde aerodinamiğin temel ilkeleri maddeleşmeye başlamıştı bile. Gözlerini kısan Limbeck, bir süre sonra lekenin Terrel Fen adalarından biri olduğuna karar verdi. Bulutların arasındayken, yavaşça aşağı sü-züldüğü izlenimindeydi, adanın korkutucu bir hızla, onu karşılamak üzere yükseldiğini görünce dehşete düştü. İşte bu noktada Limbeck iki kural daha keşfetti: bunlardan biri görecelik kuralı, diğeri yerçekimi kanunuydu.
Ne yazık ki, çarpışma her iki kuralın da Limbeck'in aklından uçup gitmesine sebep oldu.



## ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM
## BÎR YER, UYLANDIA KÜMESİ ORTA ÂLEM
Limbeck'in Terrel Fen yolculuğunu yaptığı sabah, Hugh ile Prens, Uylandia Kümesi üzerinde, geceyönüne doğru ejder sırtında uçuyorlardı. Uçuş soğuk ve neşesizdi. Trian ejdere istikameti bildirmiş, böylece Hugh'ya eyerde oturup düşünmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Hangi rotada uçtuklarını bile çıkartamıyordu, çünkü büyülü bir bulut onlara eşlik ediyordu.
Ejder arada bir buluttan aşağı dalıyor, rotasını kontrol ediyordu. O sırada Hugh, aşağıda yumuşak bir ışıkla parıldayan mercankayalardan nerede olduklarını ve yönlerini anlamaya çalışıyordu. Hugh'nun aldatıldığından kuşkusu yoktu ve şikâyetini şahsen iletmeyi tercih etmesi durumunda bulabilmek için, Stephen'ın gizlenme yerini öğrenme karşılığı cüzdanındaki paranın yarısını verirdi. Fakat faydasızdı ve kısa süre sonra pes etti.
"Açım..." diye konuşmaya başladı Bane, çocuksu tiz sesi durgun gece havasını yırtarak.
"Çeneni kapa!" diye tersledi Hugh.
Çocuğun nefesinin kesildiğini hissetti. Arkasına dönen Hıiglı, çocuğun gözlerinin faltaşı gibi açıldığını ve gözyaşla-

rıyla patladığını gördü. Muhtemelen çocuğu hayatı boyunca kimse azarlamamıştı.
"Geceleyin ses çok daha kolay iletilir, Ekselansları," dedi Usta yumuşak bir sesle. "Bizi izleyen biri varsa, işini kolaylaştırmak istemeyiz."
"Bizi izleyen biri mi var?" Bane solgundu, ama cesurdu.
Hugh çocuğun cesaretini takdir etti. . ,, , ,LI,
"Öyle sanıyorum, Ekselansları. Fakat endişelenmeyin."
Prens dudaklarını birbirine bastırdı. Utangaç bir şekilde kollarını Hugh'nun beline doladı. "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?" diye fısıldadı.
Küçük kollar Hugh'nun belini sıktı. Hugh sıcak bir bedenin kendisininkine sokulduğunu, çocuğun başının güçlü sırtına hafifçe yaslandığını hissetti. "Korkmuyorum," diye ekledi Bane yüreklilikle, "yakınımda durduğunda daha iyi hissediyorum, o kadar."
Katilin içini garip bir duygu kapladı. Hugh aniden karanlık, boş ve tiksinti verici ölçüde kötü hissetti kendisini. Dişlerini gıcırdatarak, çocuğun dokunuşundan kurtulma dürtüsüne karşı koydu ve daha yakın bir tehlikeye yoğunlaştı.
Birisi gerçekten onları takip ediyordu. Her kimse, bu konuda iyiydi de. Eyerde dönen Hugh gökleri araştırdı. Kendilerini gözden kaybetmekten korkan gölgelerinin, dikkatsiz davranıp kendisini göstereceğini ummuştu. Fakat hiçbir şey görmedi. Bir refakatçilerinin olduğu hissine neden kapıldığını bile bilmiyordu. Ensesinde hissettiği karıncalanmaydı belki, bir ses, bir koku, gözünün kıyısında pırıldayan bir şeydi. Sessizce uyarıyı kabul etti. Tek sorusu vardı: Kim onları takip ediyordu; ve neden?
Trian. Bu ihtimal vardı elbette, ama Hugh buna ihtimal ver-


iniyordu. Büyücü rotalarını ondan iyi biliyordu. Hugh'nun ej deri yolundan saptırıp, kaçmadığından emin olmak için takip ediyor olabilirdi. Bu aptalca bir davranış olurdu. Hugh büyü cü değildi, yapılmış bir büyüyle uğraşmaması gerektiğini bilir di, hele o büyü bir ejdere yapılmışsa. Büyülendiklerinde ejder ler itaatkâr ve uysal olurlardı. Büyü bozulunca kendi irade ve zekâlannı hatırlarlar, son derece istikrarsız ve güvenilmez bir hale gelirlerdi. Sana hizmet etmeye devam da edebilirlerdi, se ni akşam yemeği yapmaya da karar verebilirlerdi. f .
Peki Trian değilse, kimdi?
Kraliçe'nin gönderdiği birisi kuşkusuz. Hugh içinden büyücüye ve kralına uzun uzun küfretti. Beceriksiz aptallar ağızlarından bir şey kaçırmış olmalıydılar. Şimdi, kuşkusuz, Hugh çocuğu kurtarmaya çalışan bir baron veya kont ile başetmek zorunda kalacaktı. Usta başındaki bu belayı defetmek durumundaydı ve bu da, bir tuzak kurmak, bir boğaz kesmek, bir cesedi saklamak anlamına geliyordu. Çocuk muhtemelen adamı tanıyor, hatta dost biliyor olacak ve kuşkulanacaktı. Hugh çocuğu, dost bildiği adamın aslında düşman olduğuna; düşman sandığı kişinin aslında dost olduğuna ikna etmek zorunda kalacaktı. Bir sürü sıkıntı doğmuştu şimdi ve hepsi, Trian ile suçluluk duygusuna boğulmuş kralının dikkatsizliği yüzündendi.
Pekâlâ, diye düşündü Hugh sertçe, bu onlara pahalıya ma-lolacak.
Ejder, Hugh'nun idaresine ihtiyaç duymadan, dönerek alçalmaya başladı. Usta hedeflerine vardıklarını tahmin etti. Büyülü bulut yok oldu ve koyu mavi ışıldayan mercankaya zemin üzerinde karanlık bir orman Hugh'nun gözüne çarptı. Sonra büyük bir açık alan ile doğada asla bulunmayan, insan




elinden çıkma kesin çizgilerle belirlenmiş şekiller göründü.
Bir mercankaya vadiye sokulmuş ve sık ormanlarla çevrelenmiş küçük bir köye inmişlerdi. Elf saldırılarına karşı kendilerini tepeler ve ormanlarla gizleyen pek çok köy biliyordu Hugh. Bu güvenliğin karşılığını, ana havayollarından uzakta olmakla ödüyorlardı, ama seçim iyi yaşamakla, yaşayıp yaşamamak arasında olduğunda, bazı insanlar memnuniyetle fakirliği
seçiyorlardı.
Hugh yaşamın değerini bilirdi. İyi yaşamakla karşılaştırıldığında, bu köylüleri aptal buluyordu.

Ejder uykudaki köyün üzerinde döndü. Ormanın içinde bir açık alan gören Hugh, hayvanı düzgün bir inişle aşağı yönlendirdi. Ejderin koşumlarını çıkartırken, gölgelerinin nereye in->!" diğini merak etti. Bu soru üzerinde fazla zaman harcamadı. Hugh tuzağını kurmuştu. Şimdi sadece yemlemesi gerekiyordu.
Yükünden kurtulan ejder hemen havalandı. Yükselerek, ağaç tepelerinin arasında kayboldu. Hugh ilgisizce, vakit öldü-"tv "' rerek çantalan omuzladı. Prens'e izlemesi için işaret ederek
" ağaçların arasına yönelmişti ki, kolunun çekiştirildiğini hissetti. "Ne oldu, Ekselansları?" "Şimdi yüksek sesle konuşabilir miyiz?" Çocuğun gözleri iri
iri açılmıştı.
Hugh başını salladı.
"Ben kendi çantamı taşıyabilirim. Göründüğümden daha güçlüyüm. Babam, bir gün onun kadar uzun boylu ve güçlü olacağımı söyledi."
Stepnen bunu söyledi, değil mi' Asla büyümeyeceğini bildiği bir çocuğa O piç şimdi burada olsaydı, memnuniyetle boynunu kırabilirdim.

EIDER. KARADI
Hugh sessizce Bane'e paketini uzattı. Ormanın kıyısına ulaştılar ve hargast ağaçlarının altındaki derin gölgelere daldılar. Kısa süre sonra, ince, kristal tozlardan bir halı üzerinde ses çıkarmayan ayaklarıyla, hem gözden kaybolacak, hem de artık duyulmayacaklardı.
Usta kolunun yine çekiştirildiğini hissetti.
"Sir Hugh," dedi Bane, işaret ederek, "o kim?"
İrkilen Usta, çevresine bakındı. "Orada kimse yok, Ekse
lansları." •" ' ' •'.-•' ', "J;tj
"Evet, var," dedi çocuk, "Onu görmüyor musun? Bir Kir keşişi o."
Hugh durdu ve gözlerini çocuğa dikti.
"Onu göremiyorsan önemli değil," dedi Bane, çantasını
omuzlarının üzerinde daha rahat bir pozisyona kaydırarak.
"Ben başkalarının göremediği pek çok şeyi görebiliyorum.
Ama daha önce hiç yanında Kir keşişi yürüyen birini görme
miştim. Neden seninle beraber?" Wt MWİMt"i
"Bırakın ben taşıyayım, Ekselansları." Hugh çantayı çocuğun elinden aldı ve omzunu sıkıca kavrayıp öne doğru iterek, yürümeye devam etti.
Kahrolası Trian! Lanet büyücü ağzından bir şey kaçırmıştı herhalde. Çocuk bunu fark etmiş, şimdi de çılgınca hayaller kuruyordu. Hatta gerçeği bile tahmin etmiş olabilirdi. Pekâlâ, şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Yalnızca katilin işini zorlaştıracaktı -ve tabii ücretini de yükseltecekti.
İki yolcu geceden geri kalan zamanı, bir hasatçı1 barınağında geçirdi. Gök aydınlanıyordu; Hugh, gündoğumunun haber-
1 Oıta Âlem'de suyun azlığı, bitkilerden su hasadı yapılmasını geıeklı kılmıştı Su çiftçileri bu tur su üıeten bitkilerden ekerleıdi, su h.ısatçılnıı da, sıvıyı toplarlardı




cisi olan, gökkubbedeki ışıltıyı görebiliyordu. Gecenin Lordla-rı'nın kenarları alev alev parlıyordu. Sonunda nereye geldiklerini anlayabilecek, böylece yönünü belirleyebilecekti. Manastırdan ayrılmadan önce çantasının içindekileri kontrol etmiş, her türlü yön bulma aletinin var olduğundan emin olmuştu -kendi aletleri Yreni Hapishanesi'nde elinden alınmıştı. Küçük, deri kaplı bir kitapla tepesinde kristal küre olan gümüş bir sopa çıkardı. Sopanın bir ucu sivriydi. Hugh onu yere sapladı. '•• '.'t*""*..,"1 ""•'>""4> >yj ^ r- .'.'.<".
Bu tür aletler elf yapımı olurdu -insanların mekanik büyü becerisi bulunmazdı. Bu alet henüz yeniydi ve Hugh bir savaş ganimeti olduğunu talimin etti. Hugh sopayı pannağıyla tıklattı ve küre havalandı. Gözleri faltaşı gibi açık, büyülen-mişçesine seyretmekte olan Bane, buna bayıldı. ' "Ne yapıyor?" diye sordu.
"İçine bakın," diye önerdi Hugh.
Prens tereddüt ederek gözünü küreyle aynı hizaya getirdi. a "Yalnızca bir takım rakamlar görüyorum," dedi hayal kırıklı-
ğıyla.
"Görmeniz gereken de bu." Hugh ilk rakamı aklına not etti, sonra sopanın dibindeki bir halkayı çevirdi, ikinci rakamı okudu, son olarak da üçüncüsünü. Sonra kitabın yapraklarını çevirmeye başladı,
"Ne arıyorsun?" Bane çömelerek Hugh'nun kolunun üzerinden gözlemeye başladı.

"Gördüğünüz rakamlar Gecenin Lordları'nın, beş Gecenin Leydisi'nin ve Solarus'un konumlarıyla, bunların birbirine göre konumlarını gösterir. Rakamları bu kitapta buluyorum, onları yılın mevsimi ile eşleştiriyorum, böylece şu anda adaların nerede olduklarını anlıyorum. Ve bu da birkaç menka hata pa-



* yıyla nerede olduğumuzu söyleyecek."
"Ne garip yazı!" Bane görmek için kafasını neredeyse başa-
şağı çevirmişti. "Nedir o?" tf'"/ı.
"Elfçedir. Bütün bunları keşfeden ve bu ölçümleri yapan büyülü aleti icat eden onlardır."
Çocuk kaşlarını çattı. "Neden ejderin sırtındayken böyle bir şey kullanmadık?"
"Çünkü ejderler içgüdüsel olarak nerede olduklarını bilirler. Kimse bunu nasıl başardıklarını bilmez -görme, işitme, koku, dokunma duyulan- ve varlıklarından bile haberdar olmadığımız başka duyular sayesinde yönlerini bulurlar. Elf büyüsü ejderler üzerinde etkili değildir, bu yüzden kendilerine ejder gemileri yapmak ve nerede olduklarını anlamalarını sağlayacak bu tür aletler icat etmek zorunda kalmışlardır. İşte bu yüzden" - Hugh sırıttı- "cifler bize barbar der." "Peki neredeyiz? Biliyor musun?"
"Biliyorum," dedi Hugh. "Ve şimdi, Ekselansları, biraz kes
tirmenin zamanı geldi." ,ı .4H f"
Pitrin'in Sürgünü'nde, Winsher'dan yaklaşık 123 rnenka ka
dar geriyöndeydiler.' Nerede olduğunu öğrenen Hugh, rahat
lamıştı. Aşağıyı yukarıdan ayıramamak rahatsız edici olmuştu.
Artık biliyordu ve dinlenebilirdi. Üç saat daha gün ağarmaya-
caktı.
Gözlerini ovalayarak, esneyerek ve uzun zaman yolculuk yapmış, kemiklerine kadar yorgun bir adam gibi gerinerek -omuzları çökmüş bir biçimde ve ayaklarını sürüyerek-Prens'i kulübeye götürdü. Yarı uyuyor görünen katil, kapıyı
l Geriyon, ileıiyon, kirayönıı ve kanayomı, yon belirtmede kullanılan teıiın-leıclıı Yon, Ana Kıime Yönüne, ya da kıımenın gökte izlediği yoıiıngenın lotasına işaıet edeı İleıiyonde ilerlemek, kıime ile aynı yönde ilerlemeyi, genyon ise tam olaıak teısi yomı ifade edeı Kiıayonu ve kanayomı, yoiiın-geye dik açılaıla ilerlemeyi gösterir




iterek kapadı Kapı iyice kapanmadı, fakat göainüşe bakılırsa, Hugh fark edemeyecek kadar yorgundu.
Bane çantasından bir battaniye çıkarıp yere yaydı ve uzandı. Hugh da aynısını yaparak gözlerini kapattı.
Çocuğun nefesinin yavaş ve düzenli gelmeye başladığını duyunca yavaşça, kedi gibi döndü ve kulübenin zemininde süründü.
Prens iyice dalmıştı. Hugh ona yakından baktı, ârnıa çocuk numara yapıyor gibi görünmüyordu. Yumak gibi kıvrılmış, battaniyesinin üstünde yatarken, gün doğumundan önceki soğukta donacaktı.
Çantasından bir başka battaniye çıkaran Hugh, battaniyeyi çocuğun üstüne örttü, sonra kulübenin diğer tarafına, kapının yanına sessizce kaydı. Uzun çizmelerim çıkardı ve dikkatle, yere yatay olarak -biri diğerinin üzerinde- uzattı. Çantasını çekti ve çizmelerin yukarısına koydu. Kürklü pelerinini çıkardı, bir top gibi kıvırdı ve çantanın yanına koydu. Pelerininin ve çantasının üzerine bir battaniye örttü ve çizmesinin tabanını açıkta bıraktı. Böylece kapıdan içeri bakan biri, battaniyeye sarınmış uyuyan bir adamın ayaklarını görecekti.
Tatmin olan Hugh çizmesinin içinden hançerini çıkardı ve > kulübenin karanlık köşesine çömeldi. Gözlerini yere dikerek beklemeye başladı.
Yarım saat geçti. Gölge Hugh'ya derin bir uykuya dalması 4 için yeterli süreyi veriyordu.
Usta sabırla bekledi. Fazla uzun sürmeyecekti. Gün neredeyse doğmuştu. Güneş parlıyordu. Adam uyanıp, yola çıkmalarından korkuyor olmalıydı. Katil, aralık kapıdan sızan
ince, gri ışık huzmesini izledi. Huzme genişlemeye başladığın-
^
da Hugh'nun hançeri kavrayışı güçlendi. **


Kapı sessizce kapı sonuna kadar açıldı.
İçeri bir baş uzandı. Adam uzun uzun ve dikkatle, battaniyenin altında uyuyor görünen Hugh'ya baktı, sonra aynı dikkatli bakışlarını çocuğa çevirdi. Hugh nefesini tuttu. Görünüşe göre tatmin olan adam, kulübeye girdi.

Hugh adamın silahlı olmasını ve hemen kendi sahte uyuyan figürüne saldırmasını bekledi. Katil adamın elinde silah görmeyince ve adam sessizce çocuğa yönelince şaşırdı. Demek bu bir kurtarma operasyonuydu.
Hugh sıçradı, kolunu adamın boynuna dolayıp hançerini boğazına dayadı.
"Kim gönderdi seni? Gerçeği söyle ki, seni hızlı bir ölümle ödüllendireyim."
Hugh'nun kavradığı beden gevşedi ve katil, hayretle adamın bayılmış olduğunu gördü.
('"n,V riî^jtr/ ı<ı if*"{ (vs-. '".'"*>  1,,,-ij'MîKd İ?K\  iKıtftt *
•1İV,
143

KAHADI

ONBEŞİNCİ BÖLÜM
PITRIN'İN SÜRGÜNÜ, VOLKARAN ADALARI ORTA ÂLEM
"Oğlumu bir katilin ellerinden kurtarmak için tam olarak senin gibi birini seçmezdim," diye mırıldandı Hugh, baygın adamı kulübenin zeminine uzatırken. "Ama belki de Kraliçe bugünlerde cesur şövalyeler bulmakta güçlük çekiyordur Tabii numara yapmıyorsan."
Adamın yaşı belirsizdi. Yüzü endişeli ve bitkin görünüyor-' du. Kafasının tepesi kelleşmişti; yanlardan gri saç tutamlan sarkıyordu. Ama yanakları düzgündü ve ağzının yanındaki çizgiler yaşlılıktan değil, endişeden ileri geliyordu. Fasulye sırığı gibi uzun olduğundan, elindeki düzgün parçalar bitmiş ve bu yüzden oradan buradan parça toplamış biri tarafından yapılmış gibi görünüyordu. Elleri ve ayakları çok büyüktü; hassas ve duyarlı hatlara sahip kafası çok küçüktü.
Adamın yanına diz çöken Hugh, onun bir parmağını alıp bileğine kadar geriye kıvırdı. Acı dayanılmaz olmalıydı ve baygın numarası yapan biri kendini hemen ele verirdi. Adam kıpırdamadı bile.
Hugh kendine getirmek için adamın yanağına bir tokat attı, bir tane daha atmak üzereydi ki, çocuğun yanına geldiğini duydu.

"Bizi takip eden o mu?" Hugh'ya yakın duran Prens merakla baktı. "Ama o Alfred1" Çocuk, adamın yakasını kavradı, kafasını kaldırıp sarstı. "Alfred! Uyan! Uyan!" Adamın başı küt! diye yere çarptı.
Prens adamı yine sarstı. Adamın kafası yere yine çarptı ve rahatlayan Hugh, oturup izlemeye başladı.
"Ah, ah, ah!" Alfred kafası yere her vurduğunda inliyordu. Gözlerini açarak sersemlemiş bir biçimde Prens'e baktı ve yakasındaki küçük ellerden kurtulmak için zayıf bir çaba gösterdi.
"Lütfen... Ekselansları, iyice uyandım, şimdi... Ah! Teşekkür ederim, Ekselansları, ama buna gerek olduğunu..."
"Alfred!" Prens kollannı adamın boynuna doladı, o kadar sıkı sanldı ki, neredeyse adamı boğuyordu. "Senin kiralık katil olduğunu düşündük. Sen de bizimle yolculuk yapmaya mı geldin?"
Doğrulup oturan Alfred Hugh'ya, özellikle de Hugh'nün hançerine endişeli bir bakış fırlattı. "Ah, sizinle yolculuk yapmam pek de uygun olmayabilir, Eks..." "Kimsin sen?" diye sözünü kesti Hugh. Adam kafasını ovuşturdu ve alçakgönüllülükle yanıt verdi, "Efendim, adım..."
"O Alfred," diye sözünü kesti Bane, sanki bu her şeyi açık-lıyormuşçasma. Hugh'nun sert ifadesinden anlamadığını görünce, çocuk ekledi, "Tüm hizmetkârlarımdan sorumludur, öğretmenlerimi seçer, banyo suyumun çok sıcak olmamasını sağlar..."
"Adım Alfred Montbank, efendim," dedi adam
"Sen Bane'ın hizmetkârı mısın'"
"'Kâhya' demek daha doğru olur, efendim," dedi Alfred, kı-

144
145


zararak. "Ve bu şekilde saygısızca hitap ettiğiniz kişi prensiniz-
dır."  ı ' ',,ı,,ıh. ",,>/
"Sorun yok, Alfred," dedi Bane, çömelerek. Eliyle, boynundaki tüy tılsımla oynuyordu. "Sir Hugh'ya adımla hitap edebileceğini ben söyledim, çünkü birlikte yolculuk yapıyoruz. Devamlı 'Ekselansları' demekten daha kolay."
"Bizi takip eden sendin, demek," dedi Hugh.
"Ekselansları ile birlikte olmak benim görevimdir, efendim."
Hugh kara kaşlarından birini kaldırdı. "Açık ki, başkaları

aynı fikirde değil."
"Yanlışlıkla unutuldum." Alfred bakışlarım kulübenin zeminine dikti. "Majesteleri kral o kadar acele uçup gitti ki, kuşkusuz beni unuttu."
"Ve sen de onu ve çocuğu izledin."
"Evet, efendim. Neredeyse yetişemeyecektim. Trian'ın unuttuğu, Prens'in ihtiyaç duyacağını bildiğim bazı şeyleri hazırlamam gerekiyordu. Kendi ejderimi eyerlemem gerekti ve sonra gitmeme izin vermek istemeyen saray muhafızları ile tartıştım. Ben kapıdan çıktığımda Kral, Trian ve Prens çoktan gitmişlerdi. Ne yapacağımı bilemedim, ama anlaşılan ejderin nereye gitmek istediği konusunda bir fikri vardı."
"Ahır arkadaşlarını takip etti. Devam et."
"Onları bulduk. Yani, ejder onları buldu. Kendimi zorla gruba kabul ettirmemin uygun olmayacağını düşünerek, uzaktan takip ettim. Sonra o berbat yere indik."
"Kir manastırı."
"Evet, ben..."
"Zorunlu kalsan oraya geri dönebilir misin?"
Hugh soruyu öylesine, önemsemeden, sanki yalnızca me-

raktanmışçasına sormuştu. Alfred, yaşamının vereceği yanıta bağlı olduğunu bilmeden cevap verdi.
"Şey, evet, efendim, sanırım bulabilirim. Kırsal alan hakkında epey bilgim vardır, özellikle de şatonun çevresi hakkında." Bakışlarını kaldırarak gözlerini Hugh'ya dikti. "Neden sordunuz?"
Katil hançerini çizmesine geri tıkıyordu. "Çünkü o bulduğun yer Stephen'ın saklanma yeri. Muhafızlar onları takip ettiğini söyleyecekler. Orayı keşfettiğini öğrenecek -ortadan yok olman kanıtlıyor zaten. Saraya dönersen, yaşlanabilecek kadar yaşayabileceğin konusunda bir damla su üzerine bile iddiaya girmezdim."
"Sartanlann merhameti adına!" Alfred'in yüzü kil rengine dönmüştü -çamurdan bir maske de taşıyor olabilirdi.
"Bilmiyordum! Yemin ederim, asil efendim!" Uzanarak, yalvarırcasına Hugh'nun elini yakaladı. "Yolu unuturum, söz veririm."
"Senden yolu unutmanı istemiyorum. Kim bilir, belki bir gün işe yarar."
"Evet, efendim..." Alfred duraksadı.
"Bu Sir Hugh," diye tanıştırdı Bane. "Yanında yürüyen bir kara keşiş var, Alfred."
Hugh sessizlik içinde çocuğa baktı. Taş gibi yüzünde hiçbir ifade yoktu, gözlerinin hafifçe kısılması dışında. Kıpkırmızı kesilen Alfred elini uzattı ve Bane'in altın sarısı saçlarını düzeltti. "Size ne demiştim, Ekselansları?" dedi kâhya, nazikçe paylayarak. "İnsanların sırlarını söylemek nazik bir davranış değildir"
Özür dilercesine Hugh'ya baktı. "Anlamıyor, Sir Hugh. Ekselanları bir kahindir ve bu yeteneğiyle nasıl başedeceğini bilmiyor."
Hugh homurdanarak ayağa kalktı ve battaniyesini katlaına-



ya başladı. • •
"Lütfen, Sir Hugh, izin verin." Ayağa fırlayan Alfred, battaniyeyi Hugh'nun elinden kaptı. Kâhyanın ayaklarından yalnızca biri ona itaat etti. Diğeri başka emirler aldığını düşündü ve aksi yöne döndü. Alfred tökezledi, sendeledi, tam kafaüstü Hugh'nun üzerine düşecekti ki, katil adamın kolunu yakalayıp onu ayağa dikti.
"Teşekkür ederim, efendim. Korkanm çok beceriksizim. İşte, şimdi yapabilirim." Alfred, birden kötü niyetli bir biçimde canlanmış gibi görünen battaniyeyle mücadele etmeye başladı. Köşeler ellerinden kaydı. Bir ucunu katlarken, diğerini elinden kaçırdı. En sıradışı yerlerde kırışıklar ve yumrular belirdi. Sürmekte olan mücadele sırasında, sonunda kimin ayakta kalacağını anlamak mümkün değildi.
"Ekselanslarının söylediği doğru, efendim," diye devam etti Alfred, battaniyeyle gözü dönmüş bir biçimde güreşirken. Geçmişimiz bize tutunur, özellikle de üzerimizde etkisi olan insanlar. Ekselansları onlan görebilir."
Hugh işe karıştı, battaniyeyi boğup Alfred'i kurtardı. Alfred oturdu ve nefes nefese, yüksek kubbeli kafasını sildi.
"Eminim şarap kadehimden geleceğimi de okuyabilir," dedi Hugh, çocuğun duymaması için alçak sesle. "Bu tür bir yeteneği nasıl edinebilir ki? Yalnızca büyücülerin çocukları büyücü olabilir. Belki de Stepnen çocuğun babası değildir."

Hugh sözden okunu hedef gözetmeden fırlatmıştı, herhangi bir şeyi vurmasını beklemiyordu. Fakat oku hedefini buldu ve görünüşe göre iyice derinlere saplandı. Alfred'in yüzü hastalıklı bir yeşile döndü, gözlerinin akı, gri irislerin çevresinde iyice görülür oldu ve dudakları ses çıkarmadan kıpırdadı. Dehşete düşmüş Alfred, konuşamadan Hugh'ya bakakaldı.

İşte, diye düşündü Usta, iş şimdi mantıklı görünmeye başladı. En azından çocuğun garip ismini açıklıyor. Bane'e bir göz attı. Çocuk Alfred'in çantasını talan ediyordu.
"Yumuşak şekerlerimi getirdin mi? İşte!" Zaferle şekeri çı
kardı. "Unutmayacağını biliyordum." < {
"Eşyalarınızı toplayın, Ekselansları," diye emretti Hugh,
kürklü pelerinini omuzlarına alıp, kendi çantasını yüklenerek.
"Ben hallederim, Ekselansları." Alfred, yüzünü Hugh'nun
yüzünden çevirmesini sağlayan, ellerini ve zihnini meşgul
eden bir iş bulduğundan dolayı rahatlamış görünüyordu. Ze
minde attığı üç adımdan yalnızca sonuncusunda tökezledi ve
bu da onu dizlerinin üzerine çökertti. Zaten çökmesi gereki
yordu, sonra büyük bir iyiniyetle Prens'in battaniyesiyle savaş
maya koyuldu.
"Alfred, sen yolculuk yaparken çevreyi görebildin. Nerede olduğumuzu biliyor musun?"
"Evet, Sir Hugh." Buz gibi havada terlemekte olan kâhya oturdu. Gözlerini kaldırmaya cesaret edemiyordu, aksi halde battaniye onu gafil avlayabilirdi. "Zannediyorum bu köy Havza olarak biliniyor."
"Havza," diye tekrarladı Usta. "Uzaklaşmayın, Ekselansları," diye ekledi, Prens'in kapıdan çıkmak üzere olduğunu fark e-dince.
Çocuk geriye döndü. "Yalnızca dışarıya bakmak istiyorum. Uzağa gitmem ve dikkatli olurum."
Kâhya battaniyeyi katlamaya çalışmayı bırakmış, çantaya tı-kıştırmıştı. Çocuk kapıda kaybolunca Alfred Hugh'la yüzleşmek üzere döndü.
"Size eşlik etmeme izin vereceksiniz, değil mi, efendim? Sorun yaratmanı, yemin ederim."




Hugh dikkatle ona baktı.
"Artık saraya asla dönemeyeceğini anlıyorsun, değil mi?"
"Evet, efendim. Söyledikleri gibi, köprülerimi yaktım."
"Yalnızca yakmakla kalmadın. Aynı zamanda kıyıdan koparıp uçuruma attın."
Alfred titreyen eliyle kel kafasını sıvazladı ve yere baktı.
"Çocuğa bakman için götürüyorum seni. Onun da saraya dönmemesi gerektiğini anlamalısın. İz sürme konusunda çok iyiyimdir. Onu kaçırmak gibi aptalca bir şey yapamadan seni durdurmak benim görevim."
"Evet, efendim. Anlaşıldı." Alfred gözlerini kaldırıp doğrudan Hugh'nun gözlerine baktı. "Efendim, Kral'ın sizi niye aıt-tuğunu biliyoaım."
Hugh yana doğru bir bakış attı. Bane neşeyle bir ağaca taş atıyordu. Kolları ince, taşı fırlatışı beceriksizceydi. Devamlı hedefini şaşınyor, fakat sabırla ve neşeyle denemeye devam ediyordu.
"Prens'in yaşamına karşı yapılan planı biliyorsun, demek?" diye sordu Hugh önemsemezce, eli pelerininin altında kılıcına
yönelirken.
"Sebebini biliyorum," diye tekrarladı Alfred. "işte bu yüzden buradayım. Yolunuza çıkmayacağım, efendim, size söz
veririm."
Hugh şaşırmıştı. Tam örümcek ağının çözülmeye başladığını düşündüğü anda, daha beter dolanıyordu. Adam sebebi biliyoaım, demişti. Sanki gerçek sebepten bahsediyormuş gibiydi! Çocuk hakkındaki gerçeği, o da her neyse, biliyordu. Yardımcı olmaya mı, yoksa engel olmaya mı gelmişti? Yardım etmesi fikri gülünçtü. Bu kâhya yardım almadan giyinemezdi bile. Yine de, Hugh itiraf etmeliydi ki, kendilerini takıp etmek


konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı; büyülü bir bulutla daha da karanlık kılınan karanlık bir gecede pek de kolay bir şey değildi bu. Ve Kir manastınnda, yalnızca kendisini değil, ejderini de büyücünün altıncı hissinden saklamayı başarmıştı. İz sürme, gizlenme ve takip etme konusunda bu kadar becerikli olan kişi, boğazında hançeri hissedince bayılmıştı.

Alfred'in bir hizmetkâr olduğu konusunda kuşkusu yoktu -Prens'in onu tanıdığı ve hizmetkâr olarak muamele ettiği açıktı. Ama asıl hizmet ettiği kimdi? Usta bilmiyordu ama bulmaya kararlıydı. Bu arada, Alfred'in göründüğü kadar aptal ve kurnaz bir yalancı da olsa, işe yarayacağı konular vardı ve bunların en önemlisi de Ekselanslan'na göz kulak olmaktı.
"Pekâlâ. Yola çıkalım. Köyün çevresinden dolanıp, sekiz kilometre dışındaki yolu kullanacağız. Buralarda kimsenin Prens'i tanıması olasılığı yok, ama en azından somlardan kurtuluruz. Çocuğun pelerini var mı? Giydir ona. Ve çıkarmamasını sağla." Alfred'in satenli, ipekli giysilerine iğrenerek baktı. "Bir kilometre öteden saray kokuyorsun. Ama şu anda yapılacak bir şey yok. Muhtemelen seni bir şarlatan zannedecekler. İlk fırsatta giysilerini köylü giysileriyle değiştirmeliyiz."
"Peki, Sir Hugh," diye mırıldandı Alfred.
Hugh kapıdan çıktı. "Gidiyoruz, Ekselansları." 4;>°
Bane hevesle dansederek geldi ve Hugh'nun elini tuttu. "Ben hazırım. Ne zaman bir handa durup kahvaltı edeceğiz? Annem handa durabileceğimizi söyledi. Daha önce hiç handa kahvaltı etmemiştim."
Bir çatırtı ve bastırılmış bir inlemeyle sözü kesildi. Alfred kapıyla karşı karşıya gelmişti. Hugh elini çocuğun elinden kurtardı. Çocuğun yumuşak dokunuşu ona sanki acı veriyordu.
"Korkarım mümkün değil, Ekselansları. Henüz erkenken,

ısı
ISO

Margnret Weıs & Tracy Hıckman
insanlar kalkıp dışarı çıkmadan bıı köyü terk etmek istiyorum."
Bane'in dudakları, hayal kırıklığı içinde sarktı.
. "Daha güvenli olur, Ekselansları." Kafasında büyük bir yumru oluşmakta olan Alfred ortaya çıktı. "Özellikle de size... eee... zarar vermeyi planlayanlar varsa." Bunu söylerken Hugh'ya bir bakış fırlattı, katil yine Alfred'in ne olduğu konu sunda bir kuşku hissetti. :mrt' ?<
,, "Sanırım haklısın," dedi Prens iç çekerek. Ünlü olmanın ge tirdiği sorunlara alışık gibiydi.
"Ama bir ağacın altında piknik yapabiliriz," diye ekledi kâhya.
,,, "Yerde oturup mu yiyeceğiz?" Bane'in neşesi yerine geldi, sonra yine kaçtı. "Ama unutmuşum. Annem çimenlerin üzerine oturmama asla izin vermez. Üşütebilir, ya da giysilerimi kir-letebilirmişim."
"Bu sefer önemseyeceğini sanmıyoaım," diye yanıt verdi Alfred ciddi bir tavırla.
"Eminsen... " Prens başını bir yana eğip dikkatle Alfred'e baktı.
"Eminim."
"Yaşa!" Bane öne fırladı ve yol boyunca tasasızca zıplamaya başladı. Prens'in çantasını kapan Alfred arkasından şeyimi. Ayakları bedeniyle aynı yönde ilerlemeye ikna edilirse daha hızlı gidebilir, diye düşündü Hugh.
Katil onların arkasında yerini aldı ve kılıcı elinde, her ikisini dikkatle gözleyerek yürüdü. Alfred çocuğun kulağına fısıldayacak gibi eğilecek bile olsa, bu fısıltı son nefesi olacaktı.
Bir buçuk kilometre kadar yürüdüler. Alfred bütünüyle iki

KHIADI
ayağı üzerinde kalma işiyle meşguldü ve yolun rahatlatıcı rit mine ayak uyduran Huglı, muhafızlık görevini içgörüşüne bı rakmıştı. Özgür kalan zihni gezindi ve Prens'in görüntüsü ile çakışan, başka bir çocuğun yürüyen görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Bu çocuk Prens kadar neşeli değildi ve yürüyü şünde bir meydan okuma vardı; bedeninde, işte bu tavır yü zünden aldığı cezaların izlerini taşıyordu. Yanında kara keşiş ler yürüyordu. ,/>
..."Gel, çocuk. Başkeşiş seni istiyor."
Kir manastırında hava soğuktu. Duvarların dışında, dünya yaz sıcağı altında terleyip bunalıyordu. İçeride, ölüm soğukluğu kasvetli koridorlarda yürüyor, avluyu gölgelere boğuyordu.
Artık çocuk olmayan, erkekliğin eşiğinde duran çocuk, elindeki işi bıraktı ve keşişi sessiz koridorlar boyunca takip etti. Yakındaki bir köy elf saldırısına uğramıştı. Pek çok kişi ölmüştü ve keşişlerin çoğu bedenleri yakmaya ve etlerinin zindanından kaçmayı başaranlara saygılarını sunmaya gitmişti.

Hugh da onlarla gitmiş olmalıydı. Onun ve diğer çocukların işi, kömür kristalleri aramak ve cenazeleri yakmak için bunları yığmaktı. Keşişler bedenleri yıkıntılardan çeker, bükülmüş kol ve bacakları, faltaşı gibi açık gözleri yerli yerine koyar, düzeltir, yağa bulanmış yığınların üzerine yerleştirirdi. Keşişlerin yaşayanlar için söylenecek sözleri yoktu. Onların sesleri ölüler içindi ve şarkıları sokaklarda yankılanırdı. Şarkı, Uylandia ve Volkaran'da herkesin duyunca ödünün koptuğu bir şarkı olmuştu.
Keşişlerin bir kısmı şarkının sözlerini söylerlerdi:
-her bebeğin doğumunda,





kalplerimizde ölürüz,
r* n
bize gösterilen, gerçek karanlık
ölüm daima geri döner...
E**.
Diğer keşişler tekrar tekrar "ölüm" sözcüğünü söylerlerdi. "Döner" sözcüğünden sonra söylenen "ölüm" sözcüğü, şarkıyı karanlık bir devir haline'getirirdi.
Altı devir yaşından beri Hugh keşişlere eşlik etmişti, ama bu sefer kalması ve sabah işlerini tamamlaması söylenmişti. Söyleneni sorgulamadan yaptı; bunun aksi, dayağı davet etmek demekti ve dayak kötü niyet taşımadan, kişisel olmayan bir şekilde, ruhun iyiliği için atılacaktı. Sık sık, bu katı görevlerden birine çıkılırken geride bırakılmak için dua etmişti, ama bu sefer gitmek için dua ediyordu.
Kapılar, uğursuz bir gümbürtüyle kapandı; boşluk kalbinin üzerini, bir tabut kapağı gibi örttü. Hugh bir haftadır kaçışını planlıyordu. Bvından kimseye bahsetmemişti, burada kaldığı süre boyunca edindiği tek arkadaş ölmüştü ve Hugh bir daha kimseyle arkadaş olmamaya özen göstermişti. Bununla beraber, gizli planının alnına yazılı olduğu duygusuna kapılmıştı, çünkü ona bakan herkes, daha önce gösterdiklerinden daha büyük bir dikkatle tekrar bakıyormuş gibiydi.
Şimdi, diğerleri gitmiş, fakat kendisi burada kalmıştı. Şimdi başkeşişin -yalnızca törenler sırasında gördüğü, ama asla konuşmadığı ve asla kendisiyle konuşmayan bir adamın-huzuruna çağrılmıştı.
Güneş ışığını saçma ve geçici bir şeymiş gibi dışarıda tutan taştan bir odada, çocukluğundan beri dayak zoruyla kendisine öğretilen bir sabırla, masadaki adamın kendisini fark etmesini bekledi Hugh. Beklerken, bir haftadır içinde yaşadığı korku ve

endişe dondu, kumdu, uçtu gitti. Sanki soğuk hava içindeki tüm insani duygulan dondurmuştu. Birden, o odada ayakta dururken, asla sevmeyeceğini, asla acımayacağını, asla tutku hissetmeyeceğini anladı. O andan itibaren asla korku duymayacaktı.
Başkeşiş başını kaldırdı. Kara gözleri Hugh'nun ruhunun içine baktı.
"Altı devir yaşındayken alınmıştın buraya. Kayıtlarda, on devir daha geçtiğini görüyorum." Başkeşiş ona ismiyle hitap etmemişti. Kuşkusuz bilmiyordu bile. "On altı yaşındasın şimdi. Yemin edip aramıza katılmanın zamanı geldi."
Şaşkına dönen ve yalan söyleyemeyecek kadar gururlu olan Hugh, hiçbir şey söylemedi. Sessizliği gerçeği anlatıyordu.
"Her zaman isyankâr oldun. Yine de çalışkansın ve asla
şikâyet etmiyorsun. Cezayı ağlamadan kabul ediyorsun. Ve il
kelerimizi kabul etmişsin -bunu açıkça görebiliyorum. Peki,
neden bizi terk etmek istiyorsun?" • <" * " \ "..--*":"
Karanlık ve uykusuz gecelerde aynı soruyu kendisine sormuş olan Hugh'nun yanıtı hazırdı.
"Hiçbir insana hizmet etmeyeceğim." .*,"••" • ..V.n
Çevresindeki taş duvarlar kadar katı ve sert olan başkeşişin yüzünde, ne öfke, ne de şaşkınlık görüldü. "Sen bizden birisin. Beğensen de, beğenmesen de, nereye gidersen git, bize olmasa bile bizi çağıran şeye hizmet edeceksin. Ölüm her zaman efendin olacak."
Bunun üzerine Hugh, başkeşişin huzurundan kovulmuştu. Bunu takip eden dayağın acısı, çocuğun ruhunu saran buzdan tabaka üzerinden kaydı, gitti. O gece, Hugh planlannı gerçekleştirdi. Keşişlerin kayıtlarını sakladıkları odaya girerek, yetim

çocuklar hakkındaki bilginin tutulduğu defteri buldu. Çalıntı bir mumun ışığında, Hugh kendi adını aradı ve buldu.
"Hugh Karadıken. Annesi: Lucy, soyadı bilinmiyor. Ölme
den önce annesinin söylediğine göre, babası Djern Hereva
kentindeki Karadiken malikânesinden Sir Perceval Karadi-
ken." Bir hafta sonraki bir kayıt, şunu ekliyordu: "Sir Perceval
çocuğu tanımayı reddediyor ve 'piçi ne yapmak istiyorsak,
yapmamızı'söylüyor." Hr'w2 rr*v'-
Hugh deri kapaklı defterin bu sayfasını kopardı, paçavradan para kesesinin içine koydu, mumu üfledi ve gecenin karanlığına doğru süzüldü. Çocukluğunda bildiği her türlü sıcaklığı ve mutluluğu uzun zaman önce yok eden duvarların sert gölgelerine bakarken Hugh, başkeşişin sözlerini yalanladı.
"Ben ölümün efendisi olacağım."

ONALTINCI BÖLÜM
TERREL FEN BASAMAKLARI AŞAĞI ÂLEM
Limbeck kendine geldi ve durumunun beklediğinden daha iyi olduğunu, çaresiz bir durumdan, ölümcül tehlikeye terfi ettiğini gördü. Elbette, o kafası karışmış haliyle, durumunun tam olarak ne olduğunu hatırlaması bir süre aldı. Konuyu iyice bir düşündükten sonra, bileklerinden yatağa bağlı olmadığı kararına vardı. Kıvranarak ve başındaki ağrıdan dolayı homurdanarak, fırtınanın pusunda becerebildiğince çevresine bakındı ve kuşkusuz Yıksı-diksi'nin kazı-pençelerince açılmış olan dev bir çukura düşmüş olduğunu gördü. Daha ayrıntılı bir inceleme, aslında çukura düşmemiş olduğunu, çukurun üstünde asılı durduğunu ortaya çıkardı -çuku" ' run tepesine takılmış olan dev kanatlar, onu ortada asılı bırakmıştı Başındaki acıdan, düşüş esnasında kanatların kafasına güzelce çarptığını anladı.
Limbeck tam, bu rahatsız ve münasebetsiz durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeye başlamıştı ki, yanıt keskin bir çatırtı biçiminde geldi. Geg'in asılı ağırlığı ahşap yapının kırılmasına sebep oluyordu. Kanatlar tekrar takılıp durana kadar Limbeck bir otuz santim kadar düştü Midesi fena halde buzuşmuştü, çünkü -karanlıktan ve gozlüksüz olmasından dolayı- Limbeck




çukurun derinliği hakkında herhangi bir fikir sahibi değildi. Çılgınca, kaçmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Yukarıda fırtına uğulduyor, çukurun yanlarından su akıyordu, bu yüzden duvarlar oldukça kaygandı. O anda yeni bir çatırtıyla kanatlar otuz santim daha sarktı.
Limbeck'in nefesi kesildi, gözlerini sıkıca kapattı ve baştan aşağı titremeye başladı. Kanatlar yine takıldı ve durdu, fakat pek de sağlam bir duruş değildi bu. Limbeck yavaşça kaymakta olduğunu hissedebiliyordu. Tek bir şansı vardı. Bir elini kurtarabilirse, çukurun duvarlarındaki mercankaya peteklerinden birine tutunabilirdi. Sağ elini büktü... .. ...ve kanat saklayarak koptu.
Çukurun dibine tüm ağırlığıyla ve acıyla düşene kadar, Limbeck'in ancak korkunç bir dehşet hissedebilecek zamanı oldu. Kanatlar da tepesine düşmüştü. İlk önce sarsıldı. Sonra, sarsılmanın durumu pek de iyileştirmediğine karar verdi ve kendini çevresindeki yığından kurtararak yukarı baktı. Çukurun yalnızca iki, iki buçuk metre yüksekliğinde olduğunu keşfetti. Kolayca dışarı tırmanabilirdi. Çukur mercankayadan yapıldığından, yağmur suyu geldiği gibi, gidiyordu. Limbeck memnun oldu. Çukur fırtınaya karşı bir koruma sağlıyordu. Tehlikede değildi.
Tabii kazı-pençeleri kazmaya gelene kadar. Tam Limbeck, yağmurdan korunmak için yırtık bir kanat kumaşının altına sığınmıştı ki, kazı-pençelerinin korkunç görüntüsü gözlerinin önüne geldi. Aceleyle ayağa fırladı ve yukarıya doğru baktı, ama muhtemelen fırtına bulutları olan kara lekelerle bulanık şimşeklerden başka bir şey görmedi. Yık-sı-diksi'ye hiç hizmet etmemiş olan Limbeck'in, kazı-pençelerinin fırtına sırasında çalışıp çalışmadığı konusunda hiçbir fik-


ri yoktu ve çalışmamaları için bir sebep göremiyordu. Bunun da pek bir yardımı olmuyordu.

Tekrar oturan -önce keskin tahta kıymıklarını çıkararak mercankayanın deliklerinden içeri atan- Limbeck, başındaki acıya rağmen sorunu elinden geldiğince düşündü. En azından çukur yağmura karşı koruma sağlıyordu. Ve, büyük ihtimalle
-büyük ve hantal şeyler olan- kazı-pençeleri, yolundan çeki
lebilmesi için zaman bırakacak kadar yavaş hareket edecekler
di. ""
Ve gerçekten de öyle oldu.
Limbeck çukurda otuz tık kadar oturmuştu ki, fırtına hafifleme işaretleri vermeye başladı. Pantolonunun cebine birkaç kurabiye atma öngörüsüne sahip olmuş olmayı dilemekte olan Limbeck, içinde oturduğu çukurun büyük bir gümlemeyle sallandığını hissetti.
Kazı-pençeleri, diye düşündü ve çukurun kenarlarına tırmanmaya başladı. Kolay işti. Mercankayada pek çok el ve ayak desteği buluyordu. Birkaç dakika içinde tepeye ulaştı. Gözlüklerini takmasının pek bir faydası yoktu -camların üzerinden akan yağmur suyu görmesini engellerdi. Zaten onlara ihtiyacı da yoktu. Kazı-pençesinin metali, biraz ötesinde, durmak bilmeyen şimşeklerin ışığıyla parlıyordu.
Bakışlarını yukarıya çeviren Limbeck, gökten başka pençelerin de inmekte olduğunu gördü. Yıksı-diksi'den alçaltılan uzun kablolara bağlıydılar. Dehşet verici bir manzaraydı ve Geg baş ağrısını unutmuş, ağzı bir karış açık, bakakaldı.
• Parlak metalden yapılmış, oymalarla süslenmiş ve büyük bir avcının pençesine benzeyecek şekilde biçimlendirilmiş olan kazı-pençeleri, sivri tırnaklarını mercankayaya daldırdılar. Kınk kayaların üzerine kapanarak, bir kuşun avını kavraması





gibi, kayaları yukarı taşıdılar. Drevlin'e dönünce kazı-pençele-ri Terrel Fen'den taşıdıkları kayaları büyük konteynerlere boşaltacaklar, burada Gegler mercankayayı ayıklayacak ve Yıksı-diksi'nin beslendiği ve -efsanelere göre- yokluğu halinde hayatta kalamayacağı gri cevheri çıkaracaklardı.
Büyülenen Limbeck kazı-pençelerinin çevresinde kayalara
inmesini, mercankayayı ısırmasını, derinlere kadar kazıp, çı
karmasını izledi. Geg -daha önce hiç görmemiş olduğu- bu iş
lemle o kadar ilgiliydi ki, çok geç olana kadar ne yapması ge
rektiğini hatırlamadı. Pençeler mercankayadan kurtulmaya ve
tekrar yükselmeye başladığında Limbeck birisine işaret koya
rak Jarre ve arkadaşlarına nerede olduğunu anlatması gerekti
ğini hatırladı. .'At*'"" ı
"î Yükselmekte olan pençelerden düşen kınk mercankaya
parçalarını yazmak için kullanabilirdi. Bir parçayı kavrayan
Limbeck, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içinde,
taşlarla kaplı zeminde, biraz önce aşağı inen ve mercankaya-
ya gömülmekte olan bir pençeye doğru tökezleyerek yürüdü.
Kazı-pençesine ulaşan Limbeck, birden yapması gereken işin
büyüklüğü karşısında ürktü. Pençe çok kocamandı; hiç bu ka
dar büyük ve güçlü bir şey hayal etmemişti. Elli Limbeck ra
hatça pençelerden birine sığabilirdi. Pençe sarsıldı, saplandı,
mercankayanın yüzeyini kavradı ve her tarafa keskin kaya
parçalan fırlattı. Yaklaşmak mümkün değildi.
Ama Limbeck'in başka seçeneği yoktu. Yaklaşmak zorundaydı. Bir elinde mercankaya parçasını, öbüründe cesaretini kavrayarak ilerlemeye başlamıştı ki, bir yıldırım pençeye düştü ve metal yüzeyi üzerine danseden mavi alevler gönderdi. Aynı anda patlayan gökgürültüsü Lımbeck'i yere fırlattı. Sersemlemiş ve dehşete düşmüş Geg neredeyse dönüp çukuruna

koşacaktı -kısa ve mutsuz hayatının kalanını orada harcamaya karar vermişti. O anda pençe titreyerek durdu. Limbeck'in çevresindeki tüm pençeler durmuştu -bazıları yerin içinde, bazıları yükselirken havada, bazıları ise pençesi açılmış, inmeyi beklerken.

Belki yıldırım ona zarar vermişti. Belki de vardiya değişimi zamanıydı. Belki birşeyler yolunda gitmemişti. Limbeck bilemiyordu. Tannlara inanıyor olsaydı, onlara şükrederdi. Elinde mercankaya parçası, kayaların üzerine tırmandı ve en yakındaki pençeye dikkatle yaklaştı.
Pençenin mercankayaya girdiği yerde pek çok çizik gören Limbeck, kendi işaretini kazı-pençesinin üst tarafına, yere bat mayan bir yere yapması gerektiğini fark etti. Bu da, yere gömülü duran bir pençe bulması gerektiği anlamına geliyor du. Ve bu da, her an pençenin harekete geçebileceği, Lim- beck'i yere fırlatacağı ve Gegin tepesinden aşağı kaya boşal tabileceği anlamına geliyordu. "." ".iv'..Ilı! r • ,' ,ı •*
Limbeck büyük bir dikkatle kazı-pençesinin yan tarafına mercankayayla dokundu. Eli o kadar titriyordu ki, bir tıngırdama sesi çıkardı. Mercankaya parçası herhangi bir iz bırakmadı. Dişlerini sıkan Limbeck, çaresizliğin verdiği güçle, iyice bastırdı. Mercankayanın pençenin metal yüzeyi üzerinde çıkardığı gıcırtı, Limbeck'e başının çatlayacağını düşündürdü. Ama pençenin düz, kusursuz yüzeyinde uzun bir çizik yapmayı başardığını gördü tatminle.
Yine de, bu çiziğin kazayla oluştuğunu düşünebilirlerdi. Limbeck, pençenin üzerine, ilkine dik açı ile gelen bir çizik daha yaptı. Kazı-pençesi titredi ve sarsıldı. Limbeck korku içinde taşını düşürdü ve aşağı indi. Pençeler işe donmuştu Bir an duraklayan Limbeck, çıkardığı işe gururla baktı.

ı f>o
161

Margaret Weıs & Tracy Hickman

Fırtınalı gökyüzüne doğru yükselmekte olan bir kazı-pen- çesi, L harfi ile işaretlenmişti. "" > - . <,.-
Yağmur altında koşturan Limbeck, çukuruna döndü. Tepesine herhangi bir pençe inmeyecek gibiydi, en azından bu seferlik. Çukurun duvarlarına tutunarak aşağı indi ve zemine ulaşınca, olabildiğince rahat bir pozisyonda oturdu. Kumaşı kafasına çekerek, aklına yiyecek getirmemeye çalıştı.

## ONYEDİNCİ BÖLÜM
## TERREL FEN BASAMAKLARI AŞAĞI ÂLEM

Cevher taşıyan kazı-pençeleri yüklerini fırtına bulutlan arasında, Drevlin çöplüğüne taşıdı. Yükselmelerini izleyen Limbeck, mercankayayı boşaltıp geri dönmelerinin ne kadar süreceğini talimin etmeye çalıştı, işaretini fark etmeleri ne kadar sürecekti? işaretini fark edecekler miydi peki? işaretini fark e-derlerse, dostlarından biri mi olacaktı fark eden, yoksa bir papaz mı? Eğer bir papaz farkederse ne yapacaktı? Eğer dostsa, yardım-elini tutturmaları ne kadar sürerdi? Soğuktan veya açlıktan ölmeden gerçekleşir miydi bu? Normalde pek endişeli biri olmayan Limbeck için bu tür karamsar düşünceler sıradışıydı. Neşeli ve iyimser bir yapısı vardı, insanların iyi yanlarını görmeye eğilimliydi. Yargı Tüyleri'ne bağlanıp ölüme yollanmasından dolayı kimseye karşı kötü niyet beslemiyordu. Başatusta ile başpapaz, halkları için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapmışlardı. Tann olduklarını iddia edenlere inanmalan onların suçu değildi. Başatusta ile takipçilerinin Limbeck'in hikâyesine inanmamalarına şaşmamak gerekirdi -Jarre de inanmamıştı çünkü. Jarre'yi düşünmek Limbeck'i uzdu ve cesaretini kırdı. En azından onun, Welflerin tanrı olmadıklarını keşfettiğine inan-


masını beklemişti. Büzülen ve titreyen Limbeck, çukurun dibinde, Jarre'nin ona inanmadığı gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordu. Bu gerçek, tüm infazı neredeyse mahvediyordu. Şimdi, ilk heyecan yok plduğuna, bekleyip her şeyin yolunda gitmesini ummaya ve yolunda gitmeyebilecek ne kadar çok şey olduğunu düşürmemeye çalışmaktan başka yapacak bir şey olmadığına göre, Limbeck oturup, kurtarıldığı zaman (kur-tanlırsa değil) neler olacağını düşünmeye koyulabilirdi.
"Yalan söylediğimi düşünüyorlarsa nasıl beni önderleri olarak kabul ederler?" diye sordu Limbeck, çukurun duvarından aşağı akmakta olan suya. "Neden geri dönmemi istesinler ki? Jarre ile ben hep dedik ki, gerçek en önemli erdemdir, gerçeği aramak en öncelikli hedefimiz olmalıdır. Ama o yalan söylediğimi düşünüyor, yine de Birlik'imizin önderliğini sürdürmemi beklediği açık.

"Peki geri döndüğümde ne olacak?" Limbeck ne olacağını açıkça gördü, yıllardır görebildiği herhangi bir şeyden daha açık bir şekilde. "Benimle alay edecekler. Hepsi. Beni Birlik'in başında tutacaklar -zaten Yenileyenler beni yargılamış ve yaşamama izin vermiş olacak. Ama bunun oyun olduğunu bilecekler. Daha da önemlisi, ben bunun oyun olduğunu bileceğim. Yenileyenlerin konuyla hiç alakaları yok. Beni geri döndüren Jarre'nin zekâsı olacak ve bunu o da, ben de biliyor olacağız. Yalan! Hepimiz yalan söylüyor olacağız!"
Limbeck giderek sinirleniyordu. "Ah, tabii, bir sürü yeni üyemiz olacak, ama bize yanlış sebeplerden dolayı geliyor olacaklar! Bir yalanın üzerine devrim kurabilir misin? Hayır!" Geg kalın, ıslak yumruğunu sıktı. "Çamuam üzerine ev kurmak gibi bir şey bu. Eninde sonunda ayağının altından kayıp gider. Belki de burada kalmalıyım1 Tamam işte! Geri dönme-

EJDER.
yeceğim!"
"Ama bu bir şey kanıtlamaz ki," diye düşündü Limbeck. "Yalnızca Yemleyenler'in hakkımdan geldiğini düşünürler ve bunun de ülkümüze yardımı olmaz. Buldum! Bir not yazıp yardım-eliyle yukarı yollayacağım, ben gitmeyeceğim. Çevrede bağkuşu tüyleri var. Onları kalem olarak kullanabilirim." Ayağa fırladı. "Ve mürekkep olarak da çamur. 'Burada kalmayı ve belki de burada ölmeyi seçerek' -evet, bu kulağa iyi geliyor- 'size Welfler hakkında söylediklerimin gerçek olduğunu kanıtlamayı umuyorum. Bana inanmayanlann, bana inancını yitirmiş olanların önderliğini sürdüremem.' Evet, bu oldukça iyi."
Limbeck neşeli görünmeye çalışıyordu, fakat söylevinden aldığı keyfin hızla zayıflamakta olduğunu fark etti. Açtı, üşüyordu, ıslaktı ve korkuyordu. Fırtına onu tüketmeye başlamıştı ve korkunç bir sessizlik Limbeck'in üzerine çöküyordu. Dinginlik ona büyük sessizliği hatırlattı, Sonsuz İşitmemezliği ve Sonsuz İşitmemezlik ile karşı karşıya olduğunu, bu kadar kolayca bahsettiği ölümün o kadar da hoş bir şey olmayacağını fark etti. Sonra, ölüm sanki yeterince kötü değilmiş gibi, Jarre'nin notunu aldığını, okurken dudaklarını birbirine bastırdığını ve hoşnutsuz olduğu zamanlarda burnunun üzerinde beliren o kırışığın belirdiğini hayal etti. Geri göndereceği notu okumak için gözlüklerine ihtiyacı olmayacaktı. Sesi kulaklarında yankılanmaya başlamıştı bile.
"'Limbeck, bu saçmalığı bırak ve hemen buraya gel!' Ah, Jarre!" diye mırıldandı üzüntüyle, "hiç olmazsa sen bana inan-saydın. Başkalarının önemi yoktu..."
İnsanın kemiklerini zangırdatan, dişlerini takırdatan, yeryü-

IM

İ
Margaret Weıs & Trncy Hıçkıran
zünü sarsan bir gümbürtü Limbeck'i çaresizliğinden sıyırdı ve
yere yıktı.
Sersemlemiş bir biçimde sırtüstü yatan ve çukurun tepesine bakan Limbeck düşündü: Kazı-pençeleri mi geldi acaba? Bu kadar çabuk mu? Daha notumu bile yazmadım!
Heyecanlanan Limbeck ayağa kalkmaya çabaladı ve yukarıdaki griliğe doğru baktı. Fırtına dinmişti. Şimdi yağmur çiseliyordu ve sis çökmüştü, ama şimşekler, dolu ve gökgürültü-leri geçmişti. Pençelerin indiğini göremiyordu, gerçi yüzünün birkaç santim ötesindeki elini de göremiyordu. Gözlüklerini bulup taktı ve göğe doğaı baktı.
Gözlerini kıstığında, bulutlardan çıkan bir sürü belirsiz le
ke görebildiğini düşündü. Ama bunlar kazı-pençeleri idiyse,
daha çok yukarıdaydılar ve eğer biri zamansız olarak yere
düşmüş değilse -ki bu olanaksız görünüyordu, çünkü Yıksı-
diksi bu tür kazaların olmasına nadiren izin verirdi- o muaz
zam gümbürtünün sebebi kazı-pençeleri olamazdı. O zaman
neydi? < - î "/
Limbeck aceleyle çukurun duvarına tırmanmaya başladı.
Morali yerine gelmeye başlamıştı. Araştırabileceği bir "ne" ve
bir "neden"i vardı artık!
Çukurun kenarına ulaştığında, dikkatle çevreye bakındı. Başta hiçbir şey görmedi, ama bunun sebebi, yalnızca yanlış yöne bakıyor olmasıydı. Başını çevirdi ve gördüğü mucize nefesini kesti.
Gri ve metalik dünyasında yaşarken, var olduğuna asla inanmayacağı renklerle pırıldayan bir ışık, on metre ötesindeki devasa bir delikten dışarı sızıyordu. Işığın zararlı olup olmadığını veya o koca gümbürtüyü yaratan her neyse, tehlikeli olup olmadığını veya kazı-pençelennin yavaşça inmekte olup

• EjOEK. K/4F1ADI !1(*
olmadığını düşünmek için bir an bile duraksamayan Limbeck, çukurun kenarından tırmandı ve kısa, kalın bacakları tombul bedenini ne kadar hızla taşıyabiliyorsa, o kadar hızla ışığa doğru koştu. -/ < ti"
Yolunun üzerinde pek çok engel vardı; küçük adanın yü zeyi kazı-pençelerinin açmış olduğu deliklerle doluydu. Bun lardan ve kazı-pençelerinin cevheri yukarı taşırken düşürmüş olduğu kırık mercankaya tümseklerinden kaçınması gereki yordu. Engellerin üstünden ve çevresinden geçmek bir miktar zaman ve epeyce de enerji gerektiriyordu. Sonunda ışığa eriş tiğinde Limbeck, hem heyecandan, hem de bu kadar çaba har camaya alışkın olmadığından, nefes nefese kalmıştı. Yaklaştık ça, ışığın belirli desenler ve şekiller oluşturduğunu görmüştü. Işıkta gördüğü muhteşem resimlere ulaşmaya kararlı olan Limbeck, kayalıklı zemin üzerinde körmüşçesine tökezledi. Onu tepeüstü bir çukura düşmekten kurtaran tek şey, çuku run önündeki bir taş parçasına takılması ve tam çukurun ke narında yüzüstü yere kapaklanması oldu. Sarsılmış bir şekilde, cebindeki gözlüklerin sağlam olup olmadığını kontrol etti. Orada değildiler. Korkunç bir panik anından sonra, gözlükle rin burnunun üstünde olduğunu hatırladı. Öne doğru süründü ve hayret içinde baktı.
Bir an için tek görebildiği, parlak, devamlı değişmekte olan, çok renkli bir ışık demeti oldu. Sonra şekiller birleşti. Işıktaki resimler gerçekten büyüleyiciydi. Limbeck onlara hayranlık içinde baktı. O devamlı kayan ve değişen görüntüleri izlerken, zihninin, önemli ve olağanüstü düşünceleri kesip "O duvara çarpma!", "Bu tava sıcak!" ve "Biz çıkmadan neden gitmedin?" gibi sıradan sorunlarla uğraşan kısmı telaşla şöyle dedi: "Kazı-pençeleri geliyor!"
\(,7

Margaret Weıs & Tracy Hıckman
Resimlere yoğunlaşan Limbeck bu sesi gözardı etti. Bir dünya görmekte olduğunu fark etti. Kendi dünyası değil, başka birinin dünyası. İnanılmayacak kadar güzel bir yerdi bu. Welflerin kitaplarında gördüğü resimleri hatırlatıyordu, ama tam olarak öyle de değildi. Gök parlak maviydi -gri değil- açık ve genişti, yalnızca birkaç beyaz küme geziniyordu üzerinde. Yalnızca mutfaktaki saksı değil, her yer gür bitkilerle doluydu. Enfes tasarımlara sahip görkemli binalar gördü, geniş sokaklar, bulvarlar gördü, Geg de olabilecek, fakat daha uzun kol ve bacakları olan zarif yaratıklar gördü...
Ya da, gördü mü acaba? Limbeck gözlerini kırpıştırdı ve ışığa baktı. Parçalanıp bölünmeye başlamıştı! Görüntüler çarpılmıştı. Yaratıkların geri gelmesini isterdi. Kuşkusuz ışığın kırpıştığı, karardığı ve aydınlanıp yeni bir görüntüye geçtiği o bir saniye içinde gördüğünü düşündüğü şeylere benzeyen hiçbir şeyi görmemişti, Welfler bile benzemiyordu onlara.
Artık gözlerini acıtıp ağrıtmaya başlayan resimlerden bir anlam çıkarmaya çalışan Limbeck, çukura iyice eğildi ve ışığın kaynağını gördü. Çukurun dibindeki nesneden çıkıyordu.
"Gümbürtüyü çıkaran buydu," dedi Limbeck, elleriyle gözünü koruyarak nesneyi dikkatle inceledi. "Benim gibi gökten düştü. Acaba Yıksı-diksi'nin bir parçası mı? Öyleyse neden düştü? Neden bana bu resimleri gösteriyor?"
Neden, neden, neden? Limbeck bilmemeye dayanamıyordu. Tehlike ihtimalini hiç aklına getirmeyerek çukurun kenarından süründü ve aşağı indi. Nesneye ne kadar yaklaşırsa, o kadar iyi görüyordu. Nesneden çıkan ışık, yukarı doğru yayılıyordu ve bu açıdan yaklaşılınca daha az parlak, daha az kör edici geliyordu. Geg başlangıçta hayal kırıklığına uğradı. "Ama bu yalnızca

K/HIADI
kırık bir mercankaya parçası," dedi, kırılan parçaları dürterek. "Kuşkusuz, şimdiye kadar görmüş olduğum en büyük mercankaya parçası -evim kadar büyük- ve tabii, mercankayaların gökten düştüğünü hiç bilmezdim."
t#>, "t^,
Daha yakına sürünen ve küçük parçalarının teker meker kraterin kenarından aşağı yuvarlanmasına sebep olan Limbeck nefesini tuttu. Sevinç ve huşu içinde seyrederken, onu devamlı "Kazı-pençeleri! Kazı pençeleri!" diye uyaran iç sesini hemen bastırdı. Mercankaya yalnızca bir kabuktu, bir dış kaplama idi. Kaplama kırılarak, muhtemelen düşüş esnasında açılmıştı ve Limbeck içini görebiliyordu.

Başta Yıksı-diksi'nin bir parçası olduğunu düşündü, sonra olmaması gerektiğini. Yıksı-diksi gibi metalden yapılmıştı -ama Yıksı-diksi'nin metal yüzeyi düzgün ve kusursuzdu. Bu metalin yüzeyi ise garip ve biçimsiz şekillerle doluydu, metaldeki çatlaklardan parlak bir ışık sızıyordu. Ve Limbeck'in, resimlerin tamamını görmesini engelleyen de -diye düşündü Limbeck- bu çatlaklardı.
"Çatlakları genişletirsem, belki daha fazlasını görebilirim. Bu gerçekten heyecan verici!" Kraterin dibine ulaşan Limbeck aceleyle metal nesneye gitti. Kendi boyunun yaklaşık dört katı kadar yüksek ve -daha önce fark etmiş olduğu gibi- bir ev kadar büyüktü. Dikkatle uzandı ve parmaklarının ucuyla metale hafifçe dokundu. Sıcak değildi -dışarı dökülen parlak ışıktan dolayı sıcak olmasından korkmuştu. Metal serindi, elini üzerinde tutabiliyor, hatta parmaklarıyla üzerine oyulmuş olan izleri takip edebiliyordu.
Yukarısından, garip ve uğursuz bir gıcırtı sesi geldi. Beyninin bir kısmını sinirlendirmekte olan ses kendisine kazı-pen-çelerinin inmekte olduğuna dair bırşeyler haykırıyordu, ama

EIDER,
Mnrgaret Weis & Tracy Hıckınnn

Limbeck ona sesini kesip, kendisini rahatsız etmekten vazgeçmesini emretti. Elini çatlaklardan birine koyduğunda, çatlakların işaretlerin çevresini dolaştığını, fakat hiçbiriyle kesişmediğini fark etti. Limbeck çatlağı çekiştirerek genişletip genişlete-meyeceğine baktı.
Eli, görevini yapmak konusunda isteksiz görünüyordu ve Limbeck sebebini biliyordu. Aniden ve pek de hoş olmayan bir biçimde ona, düşmüş Welf gemisini hatırlamıştı. •?' "'O." 5 ••""> "Çürüyen cesetler. Ama beni gerçeğe götürdü."
Düşünce kafasından, kalp atışı kadar hızlı geçti ve kendisine daha fazla düşünme hakkı tanımayarak metali iyice çekti. Çatlak genişledi, tüm metal yapı titreyip sarsılmaya başladı. Limbeck elini hemen çekti ve geriye sıçradı. Ama anlaşılan, bu hareketle nesne kratere iyice yerleşmişti, çünkü hareket durdu. Limbeck dikkatle yine yaklaştı ve bu sefer bir ses duydu.
Bir inleme gibiydi. Kulağını çatlağa dayadı, öfkeyle, gökten inmekte olan kazı-pençelerinin seslerini kesmelerini ve duymasına izin vermelerini diledi. Dikkatle dinlediğinde yine, bu sefer daha belirgin duydu. Metal kabuğun içinde canlı bir şey bulunduğundan ve yaralı olduğundan kuşkusu yoktu.
Geglerin, hatta zayıf Geglerin kollarında ve üst bedenlerinde inanılmaz bir kuvvet vardır. Limbeck ellerini çatlağın her iki yanına koydu ve tüm gücüyle itti. Etini acıtsa da, metal yanlar iyice açıldı ve kısa bir mücadeleden sonra, Geg sıkışarak içeri ginneyi başardı.
Dışarıda ışık parlaktı. İçeride ise kör ediciydi ve Limbeck başta herhangi bir şey göremeyeceğinden korktu. Sonra ışığın kaynağını buldu. Geçmiş çağrışımlardan dolayı bir gemi olarak düşündüğü şeyin tam ortasından çevreye yayılıyordu. İn-

leme sesi sağında biryerlerden geliyordu ve Limbeck, elini siper olarak kullanarak, ışığın çoğunu engelleyip, acı çekenin ne olduğunu aramaya başladı. H;<r,'" •' <*" > A>!"*',>/;• f '
Limbeck'in yüreği yerinden oynadı. "Bir Welf!" dedi önce. "Hem de canlı bir Welf!" Şeklin yanında yere çömelen Geg, başının altında epeyce kan gördü, ama bedende kan yoktu. Ve hayal kınklığıyla, canlının bir Welf olmadığını gördü. Limbeck daha önce bir kere insan görmüştü ve bu da Welflerin kitaplarındaki resimlerdeydi. Bu yaratık bir şekilde insana benziyordu, ama tam olarak değil. Kesin olan bir şey vardı. Bu yaratık, uzunluğu ve ince, kaslı bedeniyle, kesinlikle sözde-tanrılardan biriydi. "..." >>>•. •' " '"* •>^<AU îb*f *
O anda Limbeck'in kafasında haykıran uyarılar o kadar ısrarcı oldu ki, istemeyerek de olsa, onlara kulak vermek zorunda kaldı.
Geminin gövdesindeki çatlaktan dışarı baktı ve kendini bir kazı-pençesinin sonuna kadar açılmış ve hızla alçalmakta olan ağzına bakarken buldu. Acele ederse, pençe gemiyi ısırmadan kaçabilirdi.
Ama tanrı-olmayan-tanrı yine inledi. " >• ' •>•
"Seni buradan çıkarmam lazım!" dedi Limbeck ona. ' -"•"•
Gegler yumuşak kalpli bir ırktır ve kuşkusuz Limbeck ken
di hayatını riske atarak tanrıyı kurtarmaya karar verdiğinde
bencil olmayan sebeplerle hareket ediyordu. Ama itiraf etmek
gerekirdi ki, geriye bir tanrıyla dönerse, Jarre'nin hikâyesine
bu sefer inanacağını düşünmek de hoşuna gidiyordu! >
Tanrıyı bileklerinden yakalayan Limbeck, onu geminin döküntülerle kaplı zemini boyunca çekmeye başlamıştı ki, tanrının ellerinin onu yakaladığını fark etti. Irkılen Limbeck, tanrıya baktı. Bir kan örtüsüyle neredeyse tamamen kaplanmış

olan gözleri, sonuna kadar açılmış, kendisine bakıyordu. Dudakları oynadı.
"Ne?" Pençelerin gıcırtısından duyamıyordu Limbeck. "Zamanımız yok!" Başıyla yukarıyı işaret etti.
Tanrının gözleri yukarıya döndü. Yüzü acıyla buruştu. Tanrının bilincini kaybetmemek için büyük bir çaba gösterdiği açıktı. Tehlikeyi fark etmiş görünüyordu, fakat bu onu daha da telaşlandırdı. Limbeck'in bileklerini sertçe sıktı; Geg haftalarca morartılarla dolaşmak zorunda kalacaktı.
"Köpeğim!..."
Limbeck tanrıya bakakaldı. Doğru mu işitmişti acaba? Geg aceleyle çevresine bakındı ve o anda, tanrının ayaklarının dibinde, bükülmüş bir metalin altında kalmış hayvanı gördü. Gözlerini kırpıştıran Limbeck, neden onu daha önce göremediğini merak etti. Köpek soluyor, kıvranıyordu. Kendini kurta-ramıyordu, ama yaralı görünmüyordu ve açıktı ki tüm çabası, sahibine ulaşmak içindi, çünkü Limbeck'e hiç ilgi göstermemişti.
Geg başını yukarı kaldırdı. Pençe, Limbeck'in, geçen sefer ne kadar yavaş hareket ettikleri düşünülürse, oldukça rahatsız edici bulduğu bir hızla aşağı iniyordu. Pençeden tanrıya, tanrıdan köpeğe çevirdi bakışlarını.
"Üzgünüm," dedi çaresizce. "Ama zamanımız yok!"
Gözlerini köpekten ayırmayan tanrı, ellerini Geg'in ellerinden kurtarmaya çalıştı. Ama çabası tanrının kalan gücünü yok etmiş görünüyordu, çünkü kollan birden cansızlaştı ve kafası arkaya düştü. Sahibine bakan köpek inledi ve kıvranışı şiddetlendi.
"Üzgünüm," diye köpeğe doğru tekrarladı Limbeck, ama köpek ona ilgi göstermedi. Pençenin gittikçe yaklaşan sesini


duyunca dişlerini sıkan Geg, bedeni, döküntülerle dolu zemin boyunca çekti. Köpek şimdi çılgınca serbest kalmaya çabalıyordu, inlemeleri havlamalara dönmüştü, ama -Limbeck'in anladığı kadanyla- bunun tek sebebi sahibinin götürüldüğünü görmesi, fakat kendisinin takip edememesiydi.
Tuzağa düşmüş hayvan için duyduğu üzüntüden ve kendisi için duyduğu korkudan dolayı boğazı düğümlenen Limbeck çekti, sürükledi, debelendi ve sonunda çatlağa ulaştı. Büyük bir çabayla tanrıyı çatlaktan geçirdi. Gevşek bedeni kraterin zeminine uzatarak, pençeler metal gemiyi parçalarken kendisi de tanrının yanına uzandı.
Korkunç bir patlama oldu. Sarsıntı Limbeck'i yerden kaldırdı ve nefesini keserek tekrar yere çaldı. Küçük mercankaya parçalan yağmur gibi kafasından aşağı yağıyor, keskin kenar-lan derisini yakıyordu. Bittiğinde, her şey sessizleşti.
Sersemlemiş bir biçimde, yavaşça başını kaldırdı. Kazı-pen-çesi hareketsiz kalmıştı, muhtemelen patlamadan dolayı hasar görmüştü. Geg çevresine bakınarak gemiye ne olduğunu anlamaya çalıştı. Çarpılmış enkazlardan bir yığın görmeyi umuyordu.
Bunun yerine, tek görebildiği, hiçbir şey oldu. Patlama gemiyi harap etmişti. Hayır, bu pek de doğru değildi. Çevrede metal parçalan yoktu; gemiden hiçbir iz yoktu. Yalnızca harap olmamış, sanki hiç var olmamışçasına yok olmuştu!
Ama Limbeck'in aklını kaybetmediğini kanıtlayacak bir tanrı vardı ortada. Tann kımıldadı ve gözlerini açtı. Acıyla nefesi kesilerek başını çevirdi ve çevresine bakındı.
"Köpek," diye seslendi, zayıf bir sesle "Köpek1 Buraya, oğlum!"
Patlamada paramparça olan mercankayaya bakan Limbeck,




başını salladı. Kendini son derece suçlu hissediyordu, ama hem kendilerini, hem de köpeği kurtarmasının mümkün olma dığını biliyordu. >"" ;v(*i"ı V" ı su" ı f s, <•"•"•! M*4
,;c "Köpek!" diye seslendi tanrı. Sesinde, Limbeck'in yüreğini burkan, dehşet dolu bir tını vardı. Elini uzatarak, tanrıyı tesel li etmeye çalıştı. Kendisine daha fazla zarar vermesinden kor kuyordu. > • •' ..U>, î\>> .. , -ı
"Ah, köpek," dedi tanrı, derin, rahatlamış bir iç çekişle. Gözleri geminin biraz öncesine kadar durduğu yerdeydi. "İşte buradasın! Buraya gel. Buraya gel. Ne yolculuktu ama, değil mi oğlum?"

"ı Limbeck bakakaldı. Köpek oradaydı! Kırık kayaların arasın dan sürünerek çıktı, hopladı ve üç patisi üzerinde zıplayarak sahibine geldi. Gözleri parlıyordu. Ağzı, Limbeck'in sevinçli bir sırıtış olduğuna yemin edeceği bir ifadeyle aralıktı. Köpek sahibinin elini yaladı. Tann-olmayan-tanrı tekrar bayıldı, içini çeken köpek, kıvrılarak sahibinin yanına uzandı, başını pati-lerinin üzerine koydu ve zekâ dolu gözlerini Limbeck'e dikti.

ONSEKİZCİ BÖLÜM
TERREL FEN BASAMAKLARI AŞ AĞI ÂLEM
"Buraya kadar geldim. Şimdi ne yapacağım?"
ümbeck ter içindeki alnını eliyle sildi ve devamlı burnundan kaymakta olan gözlüklerinin tel çerçevesini parmağıyla ovaladı. Tanrı oldukça kötü bir durumdaydı, ya da tanrılann fiziksel özellikleri konusunda pek bilgisi olmayan Limbeck öyle düşünüyordu. Kafasındaki derin yara bir Geg için tehlikeli olurdu ve Limbeck'in bir tanrı için de tehlikeli olacağını varsaymaktan başka çaresi yoktu.
Yardım-eli!
Limbeck ayağa fırladı ve, yarı baygın tanrıyla olağanüstü köpeğine doğru bir bakış fırlatarak, kraterin yan duvarından tırmandı. Kenara ulaştığında, tüm kazı-pençelerinin çalışmakta olduğunu gördü. Gürültü kulakları sağır edici nitelikteydi -kazıyan, sıyıran, gıcırdayan ve ciyaklayan sesler- hepsi Geg'e çok rahatlatıcı geliyordu. Başını hızla kaldıran Limbeck, aşağı inen kazı-pençesi olmadığından emin olduktan sonra kraterden dışarı süründü ve kendi çukuruna koştu.
Kazı-pençesinde L işaretini bulan GGIBIT'li Gegin yardım-elini, aynı noktaya veya en yakın yere göndermesi mantıklı olurdu. Elbette, L işaretini kimsenin görmemiş olması da kuv-




vetle muhtemeldi veya belki de yardım-elini zamanında hazır-layamamışlardı, ya da başka bir sürü engelleyici olay olmuş olabilirdi. Kırık mercankaya yığınları boyunca koşan, tökezleyen ve sendeleyen Limbeck, yardım-elinin gelmemesinden doğacak hayal kırıklığına kendisini hazırlamaya çalıştı.
Ama gelmişti.
Tam çukurunun kenarında duran yardım-elini görünce Limbeck'i kaplayan rahatlama dalgası, onu neredeyse boğacaktı. Dizleri titredi; başı döndü ve bir an yere oturup kendine gelmeyi beklemek zorunda kaldı.
İlk düşüncesi, acele etmesi gerektiği oldu, çünkü kazı-pen-çeleri tekrar yükselmek üzereydi. Ayağa kalkan Geg, koşarak kratere döndü. Bacaklan, bu alışılmamış çaba karşısında isyan etmek üzere olduklarını, son derece kesin bir biçimde aktardılar ona. Bir an dinlenmek için duran Limbeck, aslında koşmasına gerek olmadığını düşündü. Kuşkusuz, kendisinin bindiğinden emin olmadan yardım-elini çekmeyeceklerdi. "|- w^,,
Bacaklanndaki acı diner gibi oldu, ama bununla beraber tüm gücü de tükenmişti. Bacaklan normalden altı kat daha ağır geliyordu, buna ek olarak, bacaklarının kendisini taşıması yerine, kendisinin onları sürüklemekte olduğu izlenimine kapıldı Limbeck. Bitkin haldeki Geg, sendeleyip düşerek, yavaş yavaş kratere ulaştı. Neredeyse isteksiz bir biçimde kenardan aşağı kaydı. Yokluğu esnasında tanrının ölmüş olduğundan neredeyse emindi.
Fakat tanrı hâlâ nefes alıyordu. Sahibinin bedenine olabildiğince yakın bir biçimde kıvnlmış olan köpek, başını tanrının göğsüne koymuş, solgun, kanlı yüzünü izliyordu.
Tanrının ağır bedenini kraterden dışarı, çatlak ve çukurlarla dolu zemin boyunca sürükleme fikri, Lımbeck'in yüreğini


daralttı ve moralini de, bacakları kadar çökertti.'
"Yapamam," diye mırıldandı, tanrının yanına çöküp, başını göğsüne çektiği dizlerinin üzerine koyarak.
"Kendimi... bile taşıyabileceğimi... sanmıyorum!"
Gözlükleri, bedeninden çıkan korkunç ısıdan dolayı buğu-lanmıştı. Teri kururken ürpermesine yol açıyordu. Zaten uyuşuk haldeki beden ve zihnine bir darbe de, kopmaya hazırlanan fırtınadan geldi. Limbeck aldırmıyordu. Ayaklarını yine sürümek zorunda kalmadığı sürece fark etmezdi.
"Ama bu tann-olmayan-tanrı haklı olduğunu kanıtlayacak!" diye başının etini yemeye başladı o sinir bozucu ses. "Sonunda Gegleri kandırılmış olduklarına, köle olarak kullanıldıklan-na ikna edecek gücün olacak. Bu, halkımız için yeni bir günün şafağı olabilir! Bu devrimi başlatabilir!"
Devrim! Limbeck başını kaldırdı. Gözlüklerinde oluşan buğudan dolayı hiçbir şey göremiyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Zaten çevresindeki şeylere bakmıyordu. O şimdi Drev-lin'deydi, Gegler onu alkışlıyordu. Daha da güzel tarafı, onun söylediklerini yapıyorlardı.

"Neden?" diye soruyorlardı. .""ifc-*
* Limbeck sonraları o sinir bozucu süreyi hiç hatırlayamadı. Gömleğini yırtıp tannnın kafasına bağlayarak kaba bir sargı yaptığını hatırlıyordu. Sahibini yerinden oynatınca ne yapaca ğından emin olmadığı için, izin alırcasına köpeğe baktığını ha tırlıyordu. Köpeğin elini yaladığını, ona parlak gözlerle baktı ğını ve kenara çekilip, Limbeck tanrının gevşek bedenini kra terden dışarı çekerken izlediğini hatırlıyordu O andan sonra, ağrıyan kaslarından, nefes alamadığı için ağladığından, kendi ni ve bedeni biraz sürükleyip yere yıkıldığından, öne sürün düğünden ve yine yıkıldığından, sonra tekrar çabalamaya baş-



ladığından başka bir şey hatırlamıyordu.
Kazı-pençeleri yine göğe yükseldi, ama Geg hiç fark etme di. Fırtına kopunca korkusu arttı, çünkü fırtınanın öfkesine bu rada, açıktayken dayanamayacaklarını biliyordu. Gözlüklerini çıkarmak zorunda kaldı ve miyopluğu, kör eden yağmur ve kararan hava yüzünden, Limbeck yardım-elini gözden yitirdi. Tek yapabildiği, tahminen o yönde hareket etmeye devam et mek olmuştu. ,",,,,, ,,",l+ f *"ift h'tfı",** H<LI)' İSİ"
Bir iki kez tanrının öldüğünü düşündü, çünkü yağmur bedenini soğutuyor, dudaklarını maviye, derisini beyaza döndürüyordu. Sonra yağmur yüzündeki kanı temizledi ve Geg başındaki derin, çirkin yarayı görebildi. Yaradan ince ince kan sızıyordu. Ama tann nefes almaya devam ediyordu.
Belki de gerçekten ölümsüzdür, diye düşündü Limbeck sersemlemiş bir halde.
Kaybolduğunu biliyordu. En azından adanın yarısını aştığını biliyordu. Yardım-elini fark etmeden geçmişlerdi. Belki de, beklemekten sıkılan yardım-eli geri dönmüştü. Fırtına gittikçe kötüleşiyordu. Çevrelerinde yıldırımlar parıldıyor, mercanka-yada delikler açıyor, Limbeck'i, sarsıcı gümbürdemeleriyle sağırlaştınyordu. Rüzgâr onu yere yapıştırıyordu -Geg'in ayakta duracak hali yoktu zaten. Neredeyse bir çukura sürünecek, fırtınadan kaçacaktı (veya şanslıysa ölecekti) ki sulanmış gözka-paklarmın arasından, yanında durduğu çukurun kendi çukuaı olduğunu gördü! işte kanatların kırık tahtaları buradaydı! işte yardım-eli de oradaydı1
Umut Geg'e güç verdi. Ayağa kalkmayı başardı. Rüzgâr tarafından örselenerek, tanrıyı son bir iki metre boyunca sürüklemeyi başardı. Tanrı'yı yere bırakarak, cam kabarcığın kapısını açtı ve merakla içeriye baktı.

Yardım-eli, gerekirse Geglerin kazı-pençelerinin yardımına gelebilmesi için tasarlanmıştı. Zaman zaman bir pençe mer-cankayaya takılı kalırdı veya bozulur, kırılırdı. Bunlardan biri olduğunda bir Geg yardım-eline girer ve tamirat yapmak üzere adalardan birine indirilirdi.
Yardım-eli, tam da ismi gibi görünüyordu -bilekten kesik, metalden dev bir el gibi. Bileğe bağlı bir kablo elin yukarıdan yönetilerek indirilip kaldırılmasını sağlıyordu. Elin parmaklan hafifçe bükülmüştü; başparmak ile diğer parmaklar bir araya gelmişti ve avcımda, tamirci Geglerin içinde yolculuk yaptığı büyük bir koruyucu kabarcık tutuyordu. Menteşeli bir kapı, giriş çıkışı sağlıyordu ve kablo boyunca uzanan boruya bağlı pirinç bir boynuz, Geglerin yukandakilerle iletişim kurmasını sağlıyordu.
Cam kabarcığın içine iki şişman Geg rahatlıkla sığardı. Geg'den oldukça uzun olan tanrı sorun yaratacakmış gibi görünüyordu. Limbeck tanrıyı kabarcığa doğaı sürükleyip onu içeri tıktı. Tanrının bacakları kenardan taştı. Sonunda Geg tanrının bacaklarını katlayıp çenesine dayadı, kollarını göğsünün üzerine doğru büktü ve onu içeri sığdırmayı başardı. Limbeck dikkatle içeri tırmandı ve ardından köpek atladı. Üçünün birden içerde yolculuk yapması biraz sıkışıklık yaratacaktı, ama Limbeck'in köpeği geride bırakmaya niyeti yoktu -bir kez daha yapamazdı bunu. Tekrar yoktan varolmasını izlemenin şokuna dayanabileceğini sanmıyordu.
Köpek sahibinin bedeninin yanında kıvrılıp yattı. Tanrının gevşek bedeninin üzerinden uzanan Limbeck, kükreyen rüzgâra rağmen kapıyı kapatmak için boş yere çabaladı. Rüzgâr dönüp başka bir açıdan saldırdı ve kapıyı aniden çarpıp kapatarak Limbeck'i kabarcığın kenarına fırlattı Limbeck

uzun süre düştüğü yerde, nefes nefese ve inleyerek kaldı.
Elin fırtınada sarsılıp sallandığını hissedebiliyordu Limbeck. Kafasından kablonun koptuğu, kabarcığın kırıldığı görüntüler geçmeye başladı ve bir an için Geg'in tek istediği, bu kaya parçasından uzaklaşmak oldu. Hareket etmesi için korkunç bir çaba gerekti, ama Limbeck uzanıp boynuzu kavramayı başardı.
"Yukarı!" dedi nefes nefese.
Hiçbir tepki gelmedi ve Limbeck, belki de kendisini duymadıklarını düşündü.
Ciğerlerini havayla doldurdu, gözlerini kapattı ve tükenmekte olan gücünü topladı.
"Yukarı? diye öyle bir haykırdı ki, köpek korku içinde ayağa fırladı, tanrı kıpırdanıp inledi.
"Kan mdin?" dedi bir ses, sözcükler borudan aşağı bir avuç çakıl ^aşı gibi yuvarlanırken.
"Yukanr diye çığlık attı Limbeck, çileden çıkmış, çaresiz ve korkunç bir panik içinde.
Yardım-eli, ayakta olsa Geg'i yere yıkacak bir sansıntıyla hareket etti. Ama Limbeck tannya yer açmak için bir yana kıv-rılmıştı. Yardım-eli yavaşça, korkutucu bir gıcırtıyla, rüzgârın etkisiyle öne arkaya sallanarak, yükselmeye başladı.
Limbeck, kablo şimdi koparsa ne olacağını düşünmemeye
çalışarak kabarcığın duvarına yaslandı, gözlerini kapattı ve mi
desinin bulantısını bastırmaya çalıştı. -
Ne yazık ki gözlerini kapatmak başının dönmesine sebep oluyordu. Kendini fırıl fırıl dönerken, derin, kara bir kuyuya düşmek üzereyken buldu.
"Bu işe yaramaz," dedi Limbeck titreyerek, "Şimdi bayıla-mam. Yukarıdakilere neler olduğunu anlatmam gerek."

Geg gözlerini açtı ve -kendini dışarı bakmaktan alıkoymak için- tanrıyı incelemeye koyuldu. Tanrının erkek olduğunu düşündüğünü fark etti. En azından, dişi bir Gegden çok, erkek bir Gege benziyordu. Yüzünün keskin çizgileri vardı: köşeli, sert sakallarla kaplı bir çene; sert dudaklar, gergin, sıkıca kapanmış, asla rahatlamayan, onunla beraber mezara gidecek sırları saklarmış gibi görünen dudaklar. Gözlerinin çevresindeki ince çizgiler, tanrının yaşlı bir adam olmamasına rağmen, genç bir delikanlı da olmadığını gösteriyordu. Saçları da yaşlı olduğu izlenimini arttırıyordu. Çok kısa kesilmişti -ve kanla kaplanıp yağmurla ıslanmış olsa da, Limbeck şakaklardaki, alnın dibindeki ve ensedeki bembeyaz tutamlan görebiliyordu. Sanki tanrının bedeni yalnızca kemik, kas ve sinirden yapılmıştı. Zayıftı -Geg standartlarına göre aşın zayıftı.
"Belki de bu kadar çok giysi giymesinin sebebi budur," dedi Limbeck kendi kendine, kabarcıktan dışarı bakmamaya çalışarak. Dışarıda şimşekler, fırtınalı geceyi, Geglerin güneşsiz dünyalarında bildiklerinden daha da parlak kılıyordu.
Tanrının üzerinde uzun, kalın, deri bir tunikle boğazını çevreleyen bir iple tutturulmuş bir gömlek vardı. Boynuna bir parça kumaş sarmış, uçlarını boğazında bağlamış ve tuniğin içine sokmuştu. Gömleğin uzun kolları bileklerine kadar uzanıyordu; kolağızlan yine iplerle tutturulmuştu. Yumuşak, deri pantolonunun paçaları dizine kadar gelen çizmelerinin içine sokulmuştu. Çizmelerin yan taraflarında, bir hayvanın boynuzlarından yapılmışa benzeyen düğmeler vardı. Tüm bunların üzerine, dirseklerine kadar uzanan geniş kollan olan, yakasız bir ceket giymişti. Tüm giysilerinin renkleri kasvetliydi -kahverengiler ve beyazlar, griler ve mat siyahlar. Kumaşı iyice yıpranmış, bazı yerlerde saçaklanmıştı. Deri tunik, pantolon ve



çizmeleri bedenin kıvrımlarına göre yumuşamış, ikinci bir deri gibi bedeni sarmıştı.
En garip tarafı da, tanrının ellerinin paçavralara sanlı olmasıydı. Buna şaşıran, şimdiye kadar muhtemelen fark etmiş, ama üzerinde düşünmemiş olan Limbeck, tanrının ellerine daha yakından baktı. Paçavralar oldukça düzgün sarılmıştı. Bileklerin çevresinde başlıyor, ellerin üzerini ve avuçiçlerini kaplıyor, parmakların çevresini sanyordu.
"Neden?" diye merak etti Limbeck ve sebebini bulmak için

uzandı.
Köpeğin hırlaması öyle bir kötülükle doluydu ki, Limbeck saçlannm dimdik olduğunu hissetti. Hayvan ayağa fırlamış, Geg'e açıkça "Yerinde olsam onu rahat bırakırdım," diyen bir bakışla bakıyordu.
"Pekâlâ," diye yutkundu Limbeck. Kabarcığın yan tarafına
büzüştü yine.
Köpek ona onaylayan bir bakışla baktı. Yerine iyice, hatta gözlerini bile kapattı. "Şimdi iyi bir çocuk olacağını biliyorum, bu yüzden, izin verirsen biraz kestirmek istiyoaım," der gibiydi.
Köpek haklıydı. Limbeck iyi bir çocuk olacaktı. Felce uğramış, kıpırdamaya korkuyordu. Hatta neredeyse nefes almaya
bile çekiniyordu.
Pratiklikten hoşlanan Gegler kedileri tercih ederdi. Kediler, fare yakalayarak ve kendi kendilerine bakarak hayatlarını kazanan faydalı hayvanlardı. Yıksı-diksı de kedileri severdi, en azından öyle olduğu düşünülüyordu, çünkü Geglerle birlikte yaşamaları için Aşağı Âlem'e kedileri ilk getirenler, Yıksı-dik-si'nin yaratıcıları olan Yemleyenler'di Bununla beraber Drev-lın'de birkaç köpek de vardı. Köpek besleyenler genellikle

EIDER. KAFIADI
zengin Gegler olurdu -başatusta ve onun kabilesindekiler gibi. Köpekler ev hayvanları değildi, zenginliklerini konımak için kullanıyorlardı onları. Gegler birbirlerinin canını almazdı, ama aralannda, birbirlerinin malını gaspetmeye itirazı olmayanlar vardı.
Bu köpek, Geg köpeklerinden farklıydı. Geg köpekleri sahiplerine benzemeye eğilimli olurdu -kısa bacaklı, fıçı gibi göğüslü, yuvarlak, kalın burunlu, yassı suratlı... ve kötü niyetli bir aptallık olurdu yüz ifadelerinde. Limbeck'i sahibine yaklaştırmayan köpekse parlak tüylü ve ince gövdeliydi. Uzunca bir burnu, son derece zeki bir suratı, iri ve parlak kahverengi gözleri vardı. Kürkü, tarif edilemez bir siyahtı. Kulaklannın ucunda ve kaşlannda beyaz lekeler vardı. Köpeğin yüzünü, hayvanlar için son derece sıradışı bir biçimde anlamlı kılan, diye karar verdi Limbeck, kaşlan olmalıydı.
Limbeck'in tann ve köpeği hakkındaki gözlemleri böyleydi. Ayrıntılı gözlem yapmıştı, çünkü Drevlin Adası'na yaptık-lan uzun yolculuk boyunca incelemek için bol bol zamanı olmuştu.
Ve tüm bu süre boyunca merak etmekten alıkoyamamıştı kendisini: Ne?... Neden?...

ONDOKUZUNCU BÖLÜM
LEK, DREVLİN AŞAĞI ÂLEM
-.j Jarre sabırsızlıkla Yıksı-diski'nin, ucunda yardım-eli asılı olan kabloyu yavaşça ve zahmetle sarmasını bekledi. Zaman zaman, yakında bir Geg varsa, başörtüsünü yüzüne doğru indiriyor, büyük, yuvarlak bir cam muhafazanın içine dikkatli bir şekilde, kaşlarını çatarak bakıyordu. Muhafazanın içindeki siyah ok, hayatı boyunca garip ve anlamsız simgelerle işaretlenmiş bir sürü siyah çizgi arasında gezinmekten başka bir şey yapmamıştı. Geglerin bu siyah ok hakkında tek bildikleri -işa-ret-parmağı diye bilinirdi- tüm siyah çizgilerin kırmızı olduğu tarafa dönerse, tabana kuvvet kaçmaları gerektiğiydi.
Bu gece işaret-parmağı uslu duruyordu, yakınındaki tüm Gegleri haşlayacak buhar dalgaları yayacağına ilişkin herhangi bir işaret yoktu. Bu gece yolundaydı. Tekerler dönüyor, aygıtlar çalışıyor, çarklar işliyordu. Kablolar aşağı, yukarı inip çıkıyordu. Kazı-pençeleri cevher yüklerini Geglerin ittikleri arabalara boşaltıyor, Gegler arabalarındaki yükü Yıksı-diksi'nin kocaman ağzına döküyor, Yıksı-diksi cevheri çiğniyor, istemediğini tükürüyor, kalanını sindiriyordu.
Bu gece çalışan Geglerin çoğu GGIBIT üyesiydi. Gündüz, takımdan biri bir kazı-pençesinde Limbeck'ın L'sini fark etmiş-

ti. Sıradışı bir şans sonucu, pençe, Yıksı-diksi'nin başkent Ralım yakınındaki bir parçasına aitti. GGIBIT üyelerinin yardımıyla fırlayansalla yolculuk yapan Jarre, sevgili ve ünlü önderini karşılamak için tam zamanında orada olmuştu.
Aşağıda, adada bozulmuş gibi duran bir tanesi dışında tüm kazı-pençeleri geri dönmüştü. Jarre sözde görev yerini bıraktı ve boşluğa -mercankaya adanın içine oyulmuş, aşağıdaki gökyüzüne açılan bir deliğe- bakmakta olan diğer Geglere katılmaya gitti. Jarre arada bir endişeyle çevresine bakmıyordu, çünkü bu ekipte olmaması gerekiyordu ve yakalanırsa, açıklaması gereken bir sürü şey olacaktı. Şanslıydı ki, diğer Gegler yardım-eli alanına nadiren, yalnızca pençelerden birinde problem olursa gelirlerdi. Jarre rahatsız bir şekilde, bir üst platformda oraya buraya itilmekte olan arabalara baktı.
"Endişelenme," dedi Lof. "Birisi buraya bakacak olursa, bir pençeyi onardığımızı düşünecek yalnızca."
Lof yakışıklı ve genç bir Geg'di. Jarre'ye son derece hayrandı ve Limbeck'in idamını duyduğunda pek de üzüldüğü söylenemezdi. Lof Jarre'nin elini sıktı. Bırakmaya niyetli görünmüyordu, ama Jarre'nin eline ihtiyacı vardı ve geri çekti.
"İşte orada!" diye bağırdı heyecanla, boşluğa doğru işaret ederek. "İşte o!"

"Biraz önce yıldırım çarpanı mı diyorsun?" diye sordu Lof umutla.
"Hayır!" diye azarladı Jarre. "Yani, evet, ama yıldırım çarpmadı onu."
Hepsi, avcımda kabarcığı tutan ve boşlukta yükselmekte olan yardım-elini görebiliyordu. Jarre daha önce Yıksı-diksi'nin yavaş olduğu fikrine hiç kapılmamıştı. Defalarca bozulduğunu sanmış, ama dev sargaça baktığı zaman, huysuz huy-





süz sarmakta olduğunu görmüştü.
Bir süre sonra yardım-eli yükselip Yıksı-diksi'nin içine girdi. Sargaç gıcırdayarak durdu, boşluk yardım-elinin arkasında bir gümbürtüyle kapandı, yer plakaları kayarak güvenilir bir zemin oluşturdular.
"İşte o! İşte Limbeck!" diye bağırdı, yağmur sularının sel gibi aktığı camın ardında bir şekil gören Jarre. •ı
"Ben emin değilim," dedi Lof şüpheyle. Hâlâ umudunu yi-tirmemişti. "Limbeck'in kuyruğu var mı?"
Ama Jarre duymadı. Zemin iyice kapanmadığı halde hızla
koştu, diğer Gegler de arkasından seyirtti. Kapıya ulaştığında
sabırsızca çekiştirmeye başladı. >"", •;
"Açılmıyor!" diye haykırdı panikle. <./>•, *•. ı.*sw
İçini çeken Lof uzandı ve kapı kolunu çevirdi.
"Limbeck!" diye bir çığlık attı Jarre. Kabarcığın içine atlamasıyla dışan fırlaması bir oldu.
İçeriden yüksek ve hiç de dostça olmayan bir havlama sesi geldi.
Jarre'nin solgun suratını fark eden Gegler geri çekildiler.
"Neydi o?" diye sordu biri. ! "B-b-bir köpek sanırım," diye kekeledi Jarre.
"Öyleyse Limbeck değil!" dedi Lof hevesle.
İçeriden zayıf bir ses geldi.
"Hayır, benim! Köpekten korkmayın. Onu korkuttunuz, o kadar. Salübi için endişeli. Hadi, elinizi uzatın. Bu kabarcık hepimiz için fazla dar."
Kapıda sallanan parmak uçları görünüyordu. Gegler endişeyle birbirlerine baktılar ve hep beraber bir adım daha geri çekildiler.
Jarre beklentiyle duraksadı ve sırayla her Gege yardım bek-

leyerek baktı. Her Geg, sırasıyla, ya sargaça, ya kıtır-keskiye,
ya da gümbür-zemine baktılar -havlayan kabarcık dışında her
yere. """ '" "iAV*<Sh> ' <Mi'? 4">*%ınJ ',',,.;
"Hey, burdan çıkmama yardım edin!" diye bağırdı Limbeck.
Jarre dudaklarını, hiç de iyiye işaret etmeyen bir şekilde, ince bir çizgi haline gelene kadar birbirine bastırdı. Kabarcığa doğru ilerledi ve uzanan eli inceledi. Limbeck'in eline benziyordu -mürekkepleriyle falan. Büyük bir dikkatle eli tuttu ve çekti. Limbeck -kıpkırmızı ve ter içinde bir yüzle- kapıda belirince Lof un umutlan sonsuza dek yok olmuş oldu.
"Merhaba, hayatım," dedi Limbeck, Jarre'nin elini sıkarak. Aklı başka yerde olduğundan, Jarre'nin yüzünü öpülmek üzere uzatmış olduğunu görmemişti. Kabarcıktan çıkar çıkmaz geri döndü ve yine içine giriyormuş gibi yaptı.
"İşte, şimdi yardım edin de onu çıkaralım," diye seslendi
içeriden, sesi garip bir şekilde yankılanarak. -"i
"O da kim?" diye sordu Jarre. "Köpek mi? Kendi kendine çıkamıyor mu?"
Limbeck döndü ve sevinçle Geglere baktı. "Bir tanrı!" dedi
zaferle. "Bir tanrıyla döndüm!" tt>
Gegler hayret ve kuşku dolu bir sessizlik içinde baktılar.
Konuşma yetisini ilk kazanan Jarre oldu. "Limbeck," dedi sertçe, "bu gerçekten şart mıydı?"
"Şey, eh... evet! Evet, elbette!" diye yanıt verdi Limbeck, biraz bozularak. "Bana inanmamıştın. İşte, yardım edin de çıkarayım. Yaralı."
"Yaralı mı?" diye sordu Lof, bir kez daha, umudun pırıldadığını görerek. "Bir tanrı nasıl yaralanabilir ki?"
"Aha!" diye bağırdı Limbeck, Öylesine güçlü ve sesli bir

Ü f"'
V-<•
!
1
Mnrgaret Weis & Trncy Hickman
"Alıa"ydı ki, zavallı Lof yarıştan sonunda, tamamen ve sonsuza dek çekilmek zorunda kaldı. "Benim de anlatmak istediğim bu!" Limbeck yine kabarcıkta kayboldu.
'<"' Sahibinin önünde durup hırlayan köpeği çıkarmak biraz zor oldu. Limbeck bu durumdan epey rahatsızdı. Kabarcığın içindeki yolculukları esnasında köpekle bir anlaşmaya varmışlardı. Ama bu anlaşma -yani Limbeck'in kendi köşesinde kıpırdamadan durması karşılığında köpeğin onun boğazını parçalamama-yı kabul etmesi- hayvanı yatıştırıp çıkması için ikna etmek konusunda işe yaramayacak gibiydi. "Cici köpek"ler ve "Aferin sana"lar sonuç vermemişti. Çaresiz ve tanrısının öleceği düşüncesiyle korkmuş Limbeck, hayvanı ikna etmeye çalıştı.
"Bak," dedi, "ona zarar vermeyeceğiz. Ona yardım etmek istiyoruz! Ve ona yardım edebilmemizin tek yolu da, onu buradan çıkarıp güvende olacağı bir yere götürmemiz. Ona iyi bakacağız. Yemin ederim." Köpeğin hırlaması azaldı; hayvan, ilgi gibi görünen bir ifadeyle Geg'i izliyordu. "Sen de gelebilirsin. Ve hoşlanmadığın tek bir şey bile olursa, gelip boğazımı parçalayabilirsin!"
Köpek başını bir yana eğdi, kulaklarını dikti ve dikkatle dinledi. Geg sözünü bitirdiğinde, onu ciddi bir ifadeyle süzdü.
Sana bir şans veriyorum, ama dişlerimin hâlâ yerinde olduğunu unutma.
"Tamam; diyor," diye bağırdı Limbeck mutlulukla.
"Tamam diyen ne?" diye sordu Jarre, köpek kabarcıktan atlayıp Limbeck'in ayaklarının dibine konduğunda. Gegler o anda ortadan yok olup, sığınacak yer aradılar. Keskin dişlere karşı koruma sağlayacak gibi görünen Yıksı-diksi parçalarının arkasına daldılar. Yalnızca Jarre yerinden kıpırdamadı. Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olursa olsun, sev-
188

diği adamı yalnız bırakmamaya kararlıydı. Bununla beraber köpek, titremekte olan Geglerle bir nebze olsun ilgilenmiyordu. Tüm dikkati tamamen sahibi üzerinde toplanmıştı.
"İşte!" diye soludu Limbeck, tanrıyı ayaklarından çekerek. "Sen bu ucunu tut, Jarre. Ben de başını alacağım. Tamam, dikkatli ol. Dikkat. İşte oldu, sanırım."
Köpeğe cesaretle göğüs germiş olan Jarre, her şeyi göze alabileceğini düşünüyordu artık, hatta tanrıları ayaklanndan çekiştirmeyi bile. Korkak yoldaşlarına küçümseyici bir bakış fırlatarak tanrının deri çizmelerini tuttu ve çekti. Limbeck gevşek bedeni kabarcıktan dışarı çekti ve dışarı çıkan omuzları yakaladı. Birlikte, tanrıyı yere uzattılar.
"Aman, yazık," dedi Jarre yumuşak bir sesle, merhamet duygusu korkusunu bastırırken. Tanrının başındaki yaraya, nazikçe dokundu. Parmaklan kanla boyandı. "Çok fena yaralanmış!"
"Biliyorum," dedi Limbeck endişeyle. "Ben de onu biraz kabaca taşıdım, kazı-pençesi parçalamadan gemisinden çıkardım onu."
"Derisi buz gibi. Dudakları morarmış. Bu bir Geg olsaydı, ölüyor derdim. Ama belki de tanrılar böyle görünüyordur."
"Sanmıyorum. İlk gördüğümde, gemisi düştükten hemen sonra böyle görünmüyordu. Ah, Jarre, ölmemesi lazıml"
Jarre'nin sesindeki merhameti işiten ve sahibine şefkatle dokunduğunu gören köpek, elini yaladı ve kahverengi gözleriyle yalvarırcasına baktı.
Köpeğin ıslak dilini hissettiğinde Jarre önce irkildi, fakat sonra rahatladı. "Endişelenme, iyileşecek," dedi yumuşak bir sesle ve çekinerek uzanıp hayvanın başını okşadı. Köpek bu dokunuş karşısında kulaklarını indirdi ve gür kuyruğunu hafif-
189

Margaret Weıs & Trncy Hıçkıran

çe salladı.
"Sence iyileşecek mi?" diye sordu Limbeck, endişeyle. "Elbette! Bak, gözkapakları hareket ediyor." Jarre canlanarak döndü ve emirler yağdırmaya koyuldu. "İlk önce onu sıcak ve sessiz bir yere götürmeliyiz. Vardiya değişim zamanı gelmek üzere. Kimsenin onu görmesini istemeyiz..."

"İstemez miyiz?" diye sözünü kesti Limbeck.
"Hayır! İyileşip konuşabilecek hale gelmeden olmaz. Bu, halkımızın tarihinde büyük bir an olacak. Acele edip her şeyi mahvetmek istemeyiz. Sen ve Lof, gidip bir sedye getirin..."
"Sedye mi? Tann sedyeye sığmaz ki," dedi Lof, surat asarak. "Bacakları kenardan taşar ve ayakları da yere sürünür!" '^ "Bu doğru." Jarre, bedeni bu kadar uzun ve dar olanlarla uğraşmaya alışık değildi. Duraksadı, kaşlarını çattı, sonra aniden çınlayan bir gong sesi dehşet içinde çevresine bakınmasına sebep oldu. "O da ne?" *?• "Yeri açacaklar!" dedi Lof nefesi kesilerek.
"Ne yeri?" diye sordu Limbeck merakla.
"Bu yer!" diye işaret etti Lof, ayaklarının altındaki metal plakaları göstererek.
"Neden? Ah, anlıyorum." Limbeck başını kaldırıp yüklerini boşaltmış, aşağı inmeye hazır edilen kazı-pençelerine baktı.
"Buradan hemen çıkmalıyız!" dedi Lof telaşla. Jarre'ye yanaşarak fısıldadı, "Bırak tanrı kalsın. Yer açıldığı zaman havaya düşer. Zaten oradan gelmişti. Köpeği de beraber."
Ama Jarre onu dinlemiyordu. Yukarıdaki platformda, oraya buraya ittirilen arabaları izliyordu.
"Lof!" dedi heyecanla, sakalını yakalayıp çekiştirerek -Lim-beck'le uğraşırken edindiği ve bırakmakta güçlük çektiği bir alışkanlıktı bu. "O arabalar! Tanrı onlardan birinin içine sığar'

Çabuk! Çabuk!"
Zemin şiddetle titremeye başlamıştı ve hayatta her şey sakalının yolunmasından daha iyiydi. Lof başını salladı ve diğer Geglerle beraber koşturarak boş bir araba getirmeye gittiler.
Jarre tanrıyı kendi pelerinine sıkıca sardı. Limbeck'le beraber tanrıyı zeminin ortasından, gidebildikleri kadar kenara çektiler. Bu esnada Lof ile arkadaşları arabayı, alt katı üste bağlayan dik rampadan aşağı iterek dönmüşlerdi. Gong sesi yine duyuldu. Köpek inleyip havladı. Kulakları gürültüden rahatsız olmuş gibiydi. Belki de tehlikeyi sezmiş, acele etmeleri için Gegleri uyarıyordu. (Lof kulaklarının rahatsız olduğu konusunda ısrar etmişti. Limbeck'se tehlikeyi haber verdiğini söylerek itiraz etmişti. Jarre her ikisine de seslerini kesip işlerine bakmalannı emretti.)
Gegler bu arada tanrının bedenini arabaya yüklemeyi başarmışlardı. Jarre yaralı tanrının başını Lof un peleriniyle sardı (Lof itiraz eder gibi oldu, ama endişeli ve çileden çıkmış Jar-re'nin yanağına indirdiği tokat onu kendine getirdi). Gong üçüncü kez duyuldu. Kablolar gıcırdamaya, kazı-pençeleri alçalmaya başladılar. Yer gümbürdeyerek açılmaya başladı. Bastıkları zemin ayaklarının altından kayan Gegler arabanın arkasına sıralandılar ve kuvvetle ittirdiler. Araba öne fırladı ve rampa yukarı yürümeye başladı. Arkasından ter içindeki Gegler itekliyor, onların arkasındaysa köpek dolanıp duruyor, topuklarını dişliyordu.
Gegler güçlü bir ırktı, ama demirden yapılmış araba da oldukça ağırdı. İçindeki tanrının ağırlığı da küçümsenecek bir ağırlık değildi. Geglerin kullanması için yapılmış rampa, araba çıkarılması için tasarlanmamıştı ve dikliği yüzünden araba geri yuvarlanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.





Bunu fark eden Limbeck, ağırlık, atalet ve yerçekimi hak
kında belirsiz düşünceler geliştirmeye başlamıştı ve hayatı teh
likede olmasaydı kuşkusuz yeni bir fizik kanunu keşfedecek
ti. Ama altlarındaki zemin sonuna kadar açılmıştı ve kazı-pen-
çeleri boşluğa doğru gümbürdeyerek alçalmaya başlamışlardı.
Bir an, Gegler arabayı tutamaz gibi oldular ve arabanın, için
de tanrı, Gegler ve köpek olduğu halde, boşluğa yuvarlan
masına ramak kaldı. ""•".•;>• ^, usvm*.'^ tf t
"Şimdi, bir daha, hep beraber!" diye homurdandı Jarre.
Güçlü bedenini arabaya dayamıştı. Yüzü, gösterdiği çabayla
kıpkırmızı olmuştu. Yanındaki Limbeck'in pek faydası dokun
muyordu. Doğal olarak zayıftı ve zorlu deneyimi yüzünden
daha da zayıflamıştı. Ama yiğitçe, elinden geleni yapıyordu.
Kuvvetten kesilen Lof pes edecekmiş gibi görünüyordu.
"Lof," dedi Jarre soluk soluğa, "geriye yuvarlanmaya başlarsa ayağını tekerin altına koy!"
Liderlerinden gelen bu komut, doğuştan düztaban olan, fakat olayı abartmak için bir sebep göremeyen Lof un motivasyonunu arttırdı. Yenilenen bir güçle omzunu arabaya dayadı, dişlerini sıktı, gözlerini kapatıp

kuvvetle itti. Araba öyle bir güçle öne atıldı ki, Limbeck dizlerinin üzerine düştü ve kendini durdurmayı başarana kadar rampanın yarısına kadar kaydı. Araba rampanın öbür yanına fırladı. Tükenmiş Gegler üst katın zeminine yığıldılar. Köpek -hayretler içinde kalan-LoPun yüzünü yaladı. Limbeck rampayı emekleyerek tırmandı ve tepeye ulaşınca kendinden geçti.
"Tek ihtiyacımız da buydu zaten!" diye mırıldandı Jarre, çileden çıkmış bir şekilde.
"Onu da taşıyacak değilim1" diye itiraz etti Lof Politikaya karışmaması için kendisini uyaran babasının haklı olduğunu

düşünmeye başlamıştı.
Sakalının şiddetle çekilmesi ve yanağına indirilen sesli bir tokat Limbeck'i ayıltır gibi oldu. Eğimler ve yüzeylerle ilgili birşeyler saçmalamaya başladı, ama Jarre sesini kesmesini ve köpeği alıp arabanın içindeki sahibinin yanına koyarak biraz işe yaramasını söyledi.
"Söyle, o da sesini kessin!" diye emretti Jarre.
Limbeck'in gözleri öyle açıldı ki, gözyıivalarından fır
layabilirdi. "B-ben mi? K-köpeği alıp..." " " *M * • • ** -M1*
Ama anlamış görünen köpek arabaya kolayca atlayıp sorunu çözdü ve sahibinin ayaklarının dibine kıvrıldı. Jarre tanrıya bir göz attı ve hâlâ canlı olduğunu, pelerinlere sarınınca daha iyi göründüğünü bildirdi. Gegler tanrının bedenini küçük mercankaya parçalan ve zaman zaman Yıksı-diksi'nin düşmesine izin verdiği ıvır zıvırlarla kapattılar, köpeğin üzerine bir çuval örtüp arabayı en yakın çıkışa sürdüler.
Onları kimse durdurmadı. Kimse neden bir cevher arabasını tünellerde sürdüklerini sormadı. Kimse nereye gittiklerini ve oraya varınca ne yapacaklarını bilmek istemedi. Bitkin bir ifadeyle gülümseyen Jarre, en iyisinin de bu olduğunu söyledi, içini çeken Limbeck, başını salladı ve bu merak eksikliğinin, halkı için hiç de övgüye değer bir özellik olmadığı yorumunu yaptı.

192
193

KAPADI

ı'l
YİRMİNCİ BOLUM
LEK, DREVLEV AŞAĞI ÂLEM
İnsan labirentte, içgüdülerini ince, keskin bir uç gibi bile-melidir, neredeyse bir hançerin, bir kılıcın ağzı kadar keskin, çünkü içgüdüler de hayatta kalmak için kullanılan silahlardır ve sık sık, en az çelik kadar faydalı olduklarını kanıtlarlar. Ayılmaya çalışan Haplo'nun içgüdüleri, ayıldığını belli etmemesini emretti. Her yetisi üzerinde eksiksiz kontrol sağlayana kadar kımıldamadan yattı, inlemesini bastırdı ve gözlerini açıp çevresine bakmak için duyduğu güçlü isteğe karşı koydu.
Ölüyü oyna. Çoğu kez, düşmanın seni rahat bırakacaktır.
Sesler işitme sınırına girdi ve çıktı. Zihni sesleri yakaladı, ama bu çıplak ellerle balık tutmaya çalışmaya benziyordu. Ellerinden kayıp gidiyordu sesler; onlara dokunabiliyor, ama yakalayamıyordu. Yüksek, derin seslerdi bunlar, her taraftan, hatta içinden geliyora benzeyen bir gürlemenin üstünden açıkça duyuluyordu. Bedeninin gürlemeyle titrediğine yemin edebilirdi. Sesler belli bir mesafeden geliyordu ve sanki tartışıyor gibiydiler, ama tartışmaları şiddetli değildi. Haplo herhangi bir tehdit hissetmedi ve rahatladı.
"Anlaşılan Bodurların arasına düşmüşüm..."

"... Çocuk hâlâ hayatta. Kafasında fena bir yara var, ama yaşayacak."
"Diğer ikisi? Sanırım annesiyle babası."
"Ölmüş. Görünüşlerine bakılırsa kaçaklardan. Avcılar onları yakalamış elbette, herhalde çocuğun zahmete değmediğini düşündüler."
"Hayır. Avcılar ne öldürdüklerine aldırmazlar. Çocuğun burada olduğunu anladıklarını sanmam. Şu çalılar onu saklamış olmalı. İnlemeseydi biz de onu duymazdık. Bu sefer hayatını kurtardı, ama iyi bir alışkanlık değil. Bu alışkanlıktan kurtulması gerek. Bence anne babası başlarının dertte olduğunu anladılar. Sessiz durması için çocuğu bayılttılar, sonra avcıları ondan uzak tutmaya baktılar."
"Çocuğun şansı varmış ki saldıranlar ejder değil avcılarmış. Ejderler kokusunu hemen alırlardı."
"Adı ne?"
Çocuk bedeninde dolaşan elleri hissetti. Beline dolanmış bir deri parçası dışında çıplaktı. Eller kalbinde başlayan, göğsü boyunca karnına, bacaklanna ve ayaklarının üst tarafına, kollan boyunca ellerinin üstüne,

ensesine uzanan, fakat ayak tabanlarına, avuçlarına, kafasına ve yüzüne hiç dokunmayan dövmeleri izlediler.
"Haplo," dedi adam, kalbinin üstündeki rünleri okuyarak. "Yedinci Kapı düştüğünde doğmuş. Yaklaşık dokuz yaşında demek ki."
"Bu kadar uzun yaşadığı için şanslı. Bir çocukla eli ayağı bağlanan Kaçakların hayatta kalabileceklerini hayal bile edemiyorum. Artık gitsek iyi olur. Ejderler kan kokusunu alır kısa süre sonra. Hadi, çocuk. Uyan. Ayağa. Seni taşıyamayız işte,




uyandın mı? Tamam." Haplo'yu omzundan yakalayan adam, onu anne babasının parçalanmış cesetlerinin yanına götürdü. "Bak. Unutma. Ve şunu da unutma. Annenle babanı öldürenler avcılar değildi. Bizi bu zindana tıkıp, ölüme terk edenlerdi. Kim onlar, çocuk? Biliyor musun?" Parmakları Haplo'nun etine gömüldü.
"Sartanlar," diye yanıtladı Haplo boğuk bir sesle. •' •
"Tekrarla." "*<•
"Sananlar!" diye haykırdı Haplo. ' '" *' ' < <J?W" *<"'
"Evet, bunu asla unutma, çocuk. Asla unutma..."
Haplo yine bilincini kazandı. Çevresindeki foslama ve gümleme sesleri devam ediyordu, fakat bunun üzerinde başka sesler ayırt edebiliyordu, daha önce duymuş olduğunu hatırlar gibi olduğu sesler, yalnız bu sefer sayılan daha azdı. Sözcüklere yoğunlaşmaya çalıştı, ama bu mümkün değildi. Kafasındaki zonklama her türlü rasyonel düşünce kıvılcımını boğuyordu. Acıyı sona erdirmesi gerekiyordu.
Haplo gözlerini dikkatle, hafifçe araladı ve kirpiklerinin arasından baktı. Başının yakınında bir yere bırakılan tek bir mum, çevresini aydınlatmaya yetmiyordu. Nerede olduğu konusunda en küçük bir fikri bile yoktu, ama yalnız olduğunu çıkarabiliyordu.
Haplo yavaşça sol elini kaldırıp başına yaklaştırıyordu ki, elinin kumaş parçalarına sarılı olduğunu gördü. Hafızası pırıldadı ve çevresini saran acı dolu karanlığı zayıf bir ışıkla aydınlattı.
Takatini kesen yaradan kurtulması için daha iyi bir sebepti bu.
Dişlerini sıkarak ve en küçük bir ses bile çıkarmamak için

EJDER,
büyük bir dikkatle hareket ederek, sağ eliyle uzanıp sol elindeki kumaş parçalarını çekiştirdi. Parmaklara tek tek dolanmış olan kumaş tamamen açılmadan, sol elinin üstünü biraz gösterecek kadar sıyrıldı.
Derisi dövmelerle kaplıydı. Çemberler ve girdaplar, kıvrımlar ve kavisler mavi kırmızı renklerde yapılmışlardı ve oldukça sıradışı bir tasarımları vardı. Fakat her desenin kendine özgü anlamı vardı ve birbirine dokunan muhtelif desenler, bir arada ayrı ayn anlamlar oluşturuyorlardı.1 Kendisini izleyen birisini fark etmesi durumunda hareketini dondurmaya hazır olan Haplo kolunu kaldırdı ve elinin tersini alnındaki yaraya bastırdı.
Çember tamamlanmıştı. Isı elinden başına, başından koluna, kolundan yine eline aktı. Ardından uyku gelecekti ve tüm bedeni dinlenirken acı azalacak, yara kapanacak, iç organlarındaki hasarlar onanlacak, uyandığında hafızası ve tetikteliği tamamen geri gelmiş olacaktı. Gittikçe zayıflayan gücüyle, Haplo elinin üzerindeki kumaş parçalarını düzeltti. Kolu gevşek bir biçimde düştü ve altındaki zemine gürültüyle çarptı.
Soğuk bir burun avcıma sokuldu... yumuşak bir ağız parmaklarına sürtündü...
...Haplo elinde mızrak, iki kaodinle yüzleşti. Hissettiği tek duygu öfkeydi -korkuyu kül eden, alev gibi bir gazap. Ufukta hedefini, Son Kapı'yı görebiliyordu.
Ona ulaşmak için tek yapması gereken, keşif esnasında boş görünen engin bir ovayı geçmekti. Bunu düşünmüş olmalıydı.
l Kendine özgü anlamlan olan iki sözcüğün, bir aıada kullanıldığı zaman bambaşka, fakat dığeı ikisinden kaynaklanan üçüncü bii anlam kazanması gibi Hei deseni dığerleıı ile belli bir düzene goıe yerleştıierek çok değişik bu-yusel etkılei yaratan Patıynleiin run dilini açıklamak için, bu çok kaba bıı yaklaşım.

f

Labirent kaçmasına asla izin vermezdi Sahip olduğu bütün si
lahlan üstüne yağdıracaktı Ama Labirent zekiydi Kötücül zekâ
sı Patrynlerle bin yıl boyunca savaşmıştı, ta ki aralarından bir
kaçı onu zaptedecek yetileri edinene kadar. Yirmi beş kapıdır
yaşıyordu Haplo1 ve savaşıyordu. Sonunda yenilmek için. Çün

kü kazanmasının bir yolu yoktu Sırtını dayayabileceği tek bir ağaç, tek bir kaya parçası olmayan ovanın ortasına kadar gelmesine izin vermişti Labirent. Şimdi kendisini iki kaodin ile kıstırmıştı (^"-<<ifı >wvı, •>, .ı"

Kaodinler ölümcül düşmanlardır. Devasa, zeki, böceksi yaratıklar Labirent'in çılgın büyüsünden yaratıldıklarından, her türlü silahı beceriyle kullanabilirler (bu ikisinde palalar vardı). Bir insan kadar uzun, kara kabuklu bedenleri, yuvarlak gözleri, dört kolu, iki güçlü arka ayağı olan kaodinler öldürülebilir-lerdi - Labirent'teki her şey öldürülebilirdi. Ama bunlardan birini öldürmek için tam kalbinden vurmak ve hemen yok olmasını sağlamak gerekirdi. Çünkü bir an bile fazla yaşarsa, kanının tek bir damlasından kendini kopyalar, böylece bu ikisi, yarasız ve bütün olarak, savaşmaya devam ederlerdi.

Haplo bu yaratıklardan iki tanesiyle karşı karşıyaydı şimdi ve yalnızca rün bezeli bir mızrakla kendi avcı bıçağı kalmıştı elinde. Silahları hedeflerini şaşırıp rakiplerini yaralarsa, karşısında dört kaodin bulacaktı. Bir daha ıskalarsa sekiz Hayır, kazanması mümkün değildi.

iki kaodin hareket halindeydiler, bir tanesi Haplo'nun sa-

1 Labıientteki Patrynler yaşlaıını "kapılar ile ölçerler Muhtemelen bu, hapsedilmelerinin ilk gunleımde, insanın yaşının, geçtiği kapılaı -toplumlarındaki en önemli simge- ile ölçüldüğü zamanlaıdan kalına bıı uygulamadır Nexus Loıdu sonunda Labıient'e donup, buyusıiyle uzeiinde kısmı kontrol sağladığı zaman, zamanı ölçmek için (Nexus'takı güneş devırleiine uyan) standaıt b" sistem kıiidu Sonıalaıi kullanılan "kapı" deyimi, bu devırleıden her bıiını ıtade etmektedıi

gına, diğeri soluna kayıyordu. Birisine saldırdığı zaman, diğeri arkadan vuracaktı. Patrynin tek şansı, birini mızrağıyla hemen öldürmek, sonra dönüp diğeriyle savaşmak olacaktı

Haplo, kafasındaki bu stratejiyle geriledi. Bir birine, bir öte kine hamle yapıyor, böylece mesafeyi korumaları için onları zorluyordu. Onlar da arayı kapatmıyorlardı, Haplo'yla oynu yorlardı, avuçlarında olduğunu biliyorlardı. Kaodinler kurban ları ile oynamayı severler, biraz oynama fırsatı yakaladıkları zaman nadiren hemen öldürmeyi tercih ederler. !

Mantıklı düşünemeyecek kadar gazap dolmuş olan Haplo, artık yaşayıp yaşamayacağına aldırmıyordu. Tek istediği bu yaratıklara, dolayısıyla da Labirent'e saldırmaktı. Bir yaşam bo yu hissettiği korku ve ümitsizliği yardıma çağırdı ve bu öfke ve umutsuzluğun gücüyle mızrağını fırlattı. Mızrak elinden uç tu gitti; ardından, mızrağın dosdoğru düşmanına gitmesi için söylenen ninleri haykırdı, iyi nişanlamıştı, mızrak böceğin ka ra kabuğunu deldi ve böcek sırtüstü yere düştü. Yere değme den önce ölmüştü bile.

Acı dolu bir şimşek Haplo'nun içinde çaktı. Istırapla nefe si kesilen Haplo dönerek kenara attı kendini ve yüzünü diğer düşmanına döndü. Soğuk derisi üzerindeki kanın sıcaklığını hissedebiliyordu. Kaodinler rün büyüsü kullanamazlar, ama uzun zamandır Patrynlere karşı giriştikleri mücadeleler sonu cunda dövmelerle kaplı bedenlerindeki en zayıf noktaları bil mektedirler. En iyi hedef baştır. Fakat bu kaodin kılıcını Hap lo'nun sırtına saplamıştı. Onu öldürmeyi istemediği anlaşılıyor du -şimdilik

Haplo'nun mızrağı gitmişti Şimdi hançere karşı palaydı Haplo kaodının altına doğru koşup, hançerini doğrudan kalbe saplayabilir veya fırlatmayı göze alabilirdi. Yalnızca deri yuz-



mek, kesmek ve bilemek için kullandığı avcı bıçağının üzerinde yönlendirici rünler yoktu. Hedefini ıskalarsa silahsız kalacaktı ve muhtemelen karşısında iki rakip bulacaktı. Ama savaşım kısa sürede bitirmek zoamdaydı. Kan kaybediyordu ve kaodinin kılıç darbelerini savuşturmakta kullanabileceği bir kalkanı yoktu. Haplo'nun ikilemini fark eden kaodin, geniş kılıcını salladı. Sol kolunu hedefleyerek, kesip koparmaya çalıştı -böylece düşmanını sakat bırakacak, fakat henüz öldürmemiş olacaktı. Haplo darbenin geldiğini gördü ve

darbeyi omzuyla karşılamak için yana dönerek, eğilebildiği kadar eğildi. Kılıç derinlere kadar saplandı ve kemiklerini kırdı. Acı Haplo'yu neredeyse bayıltacaktı. Artık sol kolunu hiç hissedemiyordu.
Kaodin geriledi, toparlandı ve bir sonraki darbesi için pozisyon aldı. Haplo hançerini kavradı ve gözlerini kaplamaya başlayan kırmızı sisin arasından görmeye çalıştı. Artık yaşamak ya da ölmek umurunda değildi. Nefreti onu ele geçirmişti. Ölmeden önce hissetmek istediği son duygu, düşmanını da yanında götürdüğünü bilmekten doğacak tatmindi.
Kaodin kılıcını yine kaldırdı ve çaresiz kurbanına bir darbe daha indirmeye hazırlandı. Umutsuzluk içinde sakinleşen, tümüyle numara olmayan bir uyuşukluk içinde görünen Haplo, bekledi. Yeni bir strateji geliştirmişti. Ölecekti, ama düşmanı da ölecekti. Böceğin kolu gerildi ve aynı anda Haplo'nun arkasından bir şekil fırlayarak, doğrudan kaodinin üzerine atladı.
Bu ani ve beklenmedik saldırıdan dolayı kafası karışan kaodin Haplo'dan bakışlarını çevirip, gelenin ne olduğuna baktı ve böylece kılıcının yönünü değiştirerek yeni düşmanını karşılamaya hazırlandı. Haplo acı dolu bir havlama ve inleme

EIDER.
duydu ve yere düşen kürklü bir beden gördüğünü zannetti. Ama bunun ne olduğuna kafa yormadı. Yeni tehlikeyi karşılamak için kollarını indirmiş olan kaodin, göğsünü korumasız bıraktı. Haplo hançerini doğaıdan kalbe nişanladı.
Kaodin içinde bulunduğu tehlikeyi fark etti ve gardım almaya teşebbüs etti, fakat Haplo çok yaklaşmıştı. Böceksi yaratığın kılıcı Patrynin yan tarafını doğradı ve kaburgalarını sıyırıp geçti. Haplo darbeyi hissetmedi bile. Hançerini kaodinin göğsüne öyle bir güçle sapladı ki, ikisi birden yere devrildiler. Yuvarlanarak düşmanın bedeninden kurtulan Haplo, ayağa kalkmayı denemedi. Kaodin ölmüştü. Şimdi o da ölebilir, kendinden öncekiler gibi huzur bulabilirdi. Labirent kazanmıştı. Ama kendisi savaşını vermişti. Sonuna kadar.
Haplo yerde yatarken yaşamın bedeninden sızmasına izin verdi. Kendini iyileştirmeye çalışabilirdi, ama bu daha fazla çaba, daha fazla acı demekti. Hareket etmek istemiyordu. Artık acı istemiyordu. Uykulu hissederek esnedi. Burada uzanmak ve bir daha savaşmak zorunda olmadığını bilmek keyifliydi.
Zayıf bir inleme gözlerini açmasına sebep oldu. Hissettiği korku değil, huzur içinde ölmesine izin verilmediği için duyduğu sinirdi. Başını hafifçe çevirdi ve bir köpek gördü. Demek kaodine saldıran siyah kürklü şey buydu. Nereden çıkmıştı acaba? Muhtemelen ovada avlanmaktaydı ve yardımına koşmuştu.
Köpek karnının üzerine çöktü ve başını patilerinin arasına koydu. Haplo'nun kendisine baktığını görünce yine inledi ve sürünerek adamın elini yalamaya çalıştı. İşte o zaman Haplo köpeğin yaralanmış olduğunu gördü.
Hayvanın bedenindeki derin yaradan kan akıyordu. Düşerken köpeğin havlayıp inlediğini belli belirsiz hatırladı Haplo.




Köpek ona umutla, beklenti içinde bakıyordu -bu insanın
kendisiyle ilgileneceği ve acısını sona erdireceği beklentisiyle,
tüm köpeklerin yaptığı gibi. erf^u1 ,}.>.-" ;Â
" "Üzgünüm," diye mırıldandı Haplo uykulu bir sesle. "Sana
yardım edemem. Kendime bile bir faydam yok."
Adamın sesini duyan köpek çalı gibi kuyruğunu zayıfça salladı ve onu tartışmasız bir inançla izlemeye devam etti. l"t "Git, başka yerde öl!" diye ani ve öfkeli bir hareket yaptı Haplo. Acı bedenini yırttı ve ıstırapla bağırmasına sebep oldu. Köpek hafif bir havlama sesi çıkardı ve Haplo yumuşak bir burnun elini dürttüğünü hissetti. Yaralı da olsa, köpek duygularım paylaşmaya çalışıyordu, ^^yit j* " '],*P/J?İ>.> wÂ* ;*"<;•
Sonra Haplo, yarı sinirli, yan teselli olmuş bir halde baktı
ğında, yaralı köpeğin ayağa kalkmaya çabaladığını gördü.
Sendeleyen köpek, bakışlarını arkalarındaki ağaç sırasına dik
ti. Haplo'nun elini bir kez daha yaladı, zayıf, aksayan adımlar
la ormana yöneldi. ' ./• V-
j • Haplo'nun jestini yanlış anlamıştı. Yardım aramaya gitmişti
"^aplo için.
Köpek fazla gidemedi. İnleyerek iki üç adım attı ve yere yıkıldı. Bir an dinlenmek için durdu, yine denedi.
"Kes şunu'" diye fısıldadı Haplo. "Kes şunu! Değmez!"
Anlamayan hayvan, başını çevirdi ve adama, "Sabırlı ol.

Fazla hızlı gidemiyorum, ama seni yarı yolda bırakmayaca
ğım," der gibi baktı. """"
Başkalarını düşünme, merhamet, acıma -bunlar Patrynler-ce erdem sayılmazlar. Patrynlere göre bunlar, doğalarındaki zayıflığı yücelterek örtmeye çalışan, daha düşük ırkların özellikleridir. Haplo kusursuzdu, insafsız, meydan okuyan, nefretle yanan kişiliği ile, tek başına Labirent'te savaşmış, müca-

dele etmişti. Hiç kimseden yardım istememişti. Asla yardım önermemişti. Ve pek çok kişi yenilirken, o hayatta kalmıştı. Şimdiye kadar.
"Sen bir korkaksın," dedi kendi kendine. "Bu aptal hayvan
yaşamak için mücadele verecek cesarete sahip, ama sen pes
ediyorsun. Üstelik, borçlu ölüyorsun. Ruhun borçlu iken öl
bakalım, çünkü, beğensen de beğenmesen de, köpek hayatı
nı kurtardı." , • •• ", ,,
Haplo'nun sağ elini uzatıp, hiçbir yaşam belirtisi olmayan sol elini kavramasına sebep olan içindeki sevecen duygular değildi. Onu dürten utanç ve gurur duygularıydı.
"Gel buraya!" diye emretti köpeğe.
Ayağa kalkamayacak kadar zayıf olan köpek, ardında kandan bir çizgi bırakarak karnının üzerinde sürüdü. Dişlerini sıkan ve acıyla haykıran Haplo, elinin arkasındaki deseni köpeğin yırtık böğrüne bastırdı. Elini orada bırakarak sağ elini köpeğin başına koydu. İyileştirici çember tamamlanmıştı; Haplo'nun giderek kararan gözleri, köpeğin yarasının kapandığını gördü...
"İyileşirse onu başatustaya götürüp doğru söylediğimizi kanıtlayacağız! Hem ona, hem de halkımıza Welflerin tanrı olmadığını göstereceğiz! Halkımız yıllar boyunca kullanılıp kandırıldığını görecek."
"Eğer İyileşirse," diye mırıldandı, daha yumuşak bir dişi sesi. "Gerçekten fena yaralanmış, Limbeck. Kafasında derin bir yara var. Başka yerlerinden de incinmiş olabilir. Köpek bırakmıyor ki, gidip daha yakından bakayım1 Gerçi fark etmez Kafadaki yaralar o kadar fenadır ki, ölüme bile yol açabilir Hal Çiviçakan'ın kedipatide ayağı takılıp düştüğünde ne olduğunu




hatırlarsın-"
"BiliyoRim. Biliyoaım," diye geldi umudu kırılmış yanıt. "Ah, Jarre, ölmemeli Kendi dünyası hakkında anlatacağı her şeyi duymanı istiyorum. Çok güzel bir yer, kitaplarda gördüklerim gibi. Açık, masmavi bir gökyüzü, parlak bir güneşi var. Ve en az Yıksı-diksi kadar büyük binaları..."
"Limbeck," dedi dişi ses sertçe, "sen kafanı vurmadın, değil mi?" .'" ' . ı>% ı'i •!". '• -'• f "
>, "Hayır, hayatım. Onları gördüm! Gerçekten gördüm! Tıpkı ölü tanrıları gördüğüm gibi. Sana kanıt getirdim, Jarre! Neden bana inanmıyorsun?"
"Ah, Limbeck, artık neye inanacağımı bilmiyorum! Eskiden her şeyi ne kadar açık görürdüm -siyah-beyaz, keskin hatlarla. Halkımız için ne istediğimi biliyordum- daha iyi yaşam koşulları, Welflerin ödemesinden eşit pay. Hepsi bu. Biraz sorun çıkar, başatustaya biraz baskı yap, sonunda pes edecekti. Şimdi her şey karmakarışık, her şey gri ve kafa karıştırıcı. Sen devrimden bahsediyorsun, Limbeck! Yüzlerce yıldır inandığımız her şeyi yıkmak istiyorsun. Peki bunların yerine neyi koyacağız?"
"Gerçeği, Jarre."
Haplo gülümsedi. Bir saattir uyanıktı ve dinliyordu. Dillerini kabaca anlıyordu -kendilerine Geg adını verseler de, dilleri Eski Dünya'da cüce dili olarak bilinen dilin bir türeviydi. Ama söylediklerinin pek çoğunu anlamıyordu. Örneğin, bu derece saygıyla bahsettikleri şu Yıksı-diksi de neydi? Buraya gönderilmesinin sebebi buydu işte. Öğrenmek için gelmişti. Gözlerini ve kulaklarını açmak, ağzını kapatmak, ellerini uzak tutmak için.
Elini yere doğru uzatarak köpeğin kafasını okşadı ve hay-


vanın iyi olduğundan emin oldu. Ölüm Kapısı'na yaptıkları bu yolculuk, tam olarak bekledikleri gibi başlamamıştı. Lordu bir yerlerde, bir şekilde, ciddi bir hesap yanlışı yapmıştı. Rünler yanlış dizilmişti. Haplo hatayı fark ettiğinde, artık çok geçti. Düşüşü engellemek için yapabileceği pek az şey vardı. Ve şimdi gemisi paramparça olmuştu.
Bu dünyada kısılı kaldığını bilmek, Haplo'yu fazla en-dişelendirmemişti. Labirent'te kısılı kalmış ve kaçmayı başarmıştı. Bu deneyimden sonra, bunun gibi bir dünyada, lordunun dediği gibi, "yenilmez" olacaktı. Rolünü

oynaması yeterliydi. Bir şekilde, yapmaya geldiği şeyi yaptıktan sonra, geri dönmenin bir yolunu bulurdu nasıl olsa.
"Bir şey duydum galiba." ,,'
Jarre odaya girdi ve beraberinde yumuşak mum ışığından bir sel getirdi. Haplo gözlerini kısarak ona baktı. Köpeği hırlayarak ayağa fırladı, fakat sahibinin gizlice, dokunarak verdiği komut üzerine yerinde kaldı.
"Limbeck!" diye haykırdı Jarre.
"Öldü mü?" Şişman Geg aceleyle odaya girdi.
"Hayır, hayır, ölmemiş!" Yatağın yanına çöken Jarre, titreyen elini Haplo'nun alnına doğru uzattı. "Bak! Yara iyileşmiş! Tamamen. Bir tek iz bile yok! Ah, Limbeck! Belki de yanılmışsındır! Belki de bu varlık gerçekten tanrıdır!"
"Hayır," dedi Haplo. Dirseğinin üzerinde doğrularak dikkatle, irkilen Geglere baktı. "Ben köleydim." Yavaşça, alçak bir sesle, kaba cüce dilinde sözcükler arayarak konuştu. "Bir zamanlar ben de sizin gibiydim. Ama halkım efendilerini yendi ve ben size yardım etmeye geldim."

204
205

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM
PITRIN'İN SÜRGÜNÜ ORTA ÂLEM
Pitrin'in Sürgünü'nde yaptıkları yolculuk, Hugh'un beklediğinden daha kolay geçti. Bane cesurca, yürüyüş tempolarına ayak uydurdu ve yoaılduğunda bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Alfred çocuğu endişeyle izledi ve Prens ayaklarının ağrıdığına ilişkin işaretler gösterdiğinde, artık bir adım bile ilerleyemeyeceğini söyleyen kâhya oldu. Aslında yol, küçük efendisine geldiğinden çok daha zor geliyordu Alf-red'e. Adamın ayaklan, kendilerine ait bir irade geliştirmiş gibi, mütemadiyen apayrı patikalara sapıyorlar, varolmayan deliklerde tökezliyorlar, gözle görülemeyen ağaç dallarına takılıyorlardı.
Sonuç olarak pek de hızlı ilerleyemiyorlardı. Hugh ne onları, ne de kendisini zorluyordu. Gemisini demirlediği, adanın ucundaki ormanlık kuytusuna pek de uzak değillerdi ve oraya ulaşmak konusunda isteksizdi -onu öfkelendiren, fakat ka-• bullenmeyi reddettiği bir öfke.
Yürüyüş keyifliydi, en azından Bane ile Hugh için. Hava soğuktu, ama güneş parlıyor, soğuğun rahatsız edici olmasını engelliyordu. Pek az rüzgâr vardı. Yolda, genelde karşılaşıldığından daha fazla yolcuyla karşılaştılar. Kışın onları yolculuk
206

yapmaya zorlayan sebepler her ne ise, havanın iyileştiği bu kı
sa süreden faydalanıyorlardı. Hava baskınlar için de müsaitti
ve Hugh herkesin, dedikleri gibi, bir gözlerini yoldan, diğeri
ni gökten ayırmadıklarını fark etti. ^
Üç tane ejder başlı, yelken kanatlı elf gemisi gördüler, ama çok uzaktaydılar ve kirayönünde, bilinmeyen bir yöne gidiyorlardı. Aynı gün, elli ejderlik bir uçuş müfrezesinin başlarının üstünden geçtiğini gördüler. Eyerlerinde oturan, parlak kış güneşinin miğferlerinden ve göğüslüklerinden, mızraklarından ve oklarının ucundan parladığı ejder şövalyelerini görebiliyorlardı. Bu müfrezenin yanında, şövalyelerle çevrelenmiş bir kadın büyücü vardı. Görünürde hiçbir silah taşımıyordu, yalnızca büyüsü vardı ve o da zihnindeydi. Ejder şövalyeleri de ki-rayönüne gidiyorlardı. Açık, rüzgârsız havadan faydalanacak olan, yalnızca cifler değildi anlaşılan.
Bane elf gemilerini faltaşı gibi gözler, sonuna kadar açık bir ağız ve çocuksu bir hayranlıkla izledi. Daha önce hiç elf gemisi görmediğini söyledi ve daha yakına gelmedikleri için son derece büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Aslında, utançtan yerin dibine geçen Alfred, Ekselansları'nın pelerinini çıkarıp gemilere sallamaması için ısrar etmek zorunda kaldı. Karşılaştıkları yolcular, bu gösteriden pek de hoşnut kalmışa ben-zemiyorlardı. Alfred Ekselansları'nın hevesini yatıştırmayı başarmadan önce, köylülerin korunaklı bir yer aramak üzere dağıldıklarını görmek Hugh'ya acımasız bir keyif vermişti.
O gece, basit yemeklerinden sonra ateşin çevresinde toplandıklarında, Bane kâhyanın yanındaki her zamanki yerine değil, Hugh'nun yanına oturdu. Çömelerek rahat bir pozisyon aldı.
"Bana cifleri anlatır mısın, Sir Hugh?"
207

Mnrgaret Weıs & Tracy Hıçkıran
EJDER,

"Anlatacak birşeylerim olduğunu nereden biliyorsun?" Hugh çantasından piposunu ve sterego kesesini çıkardı. Bir ağaca yaslanarak ayaklarını alevlere doğru uzattı, deri kesedeki mantarları küçük, yuvarlak hazneye boşalttı.
Bane bakışlarını Hugh'nun sağ tarafına, omzunun üzerindeki boşlukta bir yerlere dikti. Mavi gözleri daldı. Hugh ateşi bir sopayla dürttü ve ucunu piposunu yakmak için kullandı. Piposunu çekerek, aylak bir merakla çocuğu izledi. "-' "Büyük bir savaş görüyorum," dedi Bane rüyada gibi. "Savaşan ve ölen cifler ve insanlar görüyorum. Yenilgi ve ümitsizlik görüyorum ve sonra insanların şarkı söylediğini, coşkulu olduğunu görüyorum."
""•' Hugh o kadar uzun bir süre kıpırtısız oturdu ki, piposu söndü. Alfred rahatsızca yer değiştirdi ve bir kor parçasını avuçladı. Acı çığlığını bastırarak, yaralı elini salladı.
"Ekselansları," dedi mutsuz bir şekilde, "size demiştim ki..."
"Bırak, önemli değil." Hugh aldırış etmeksizin piposunda-ki külü boşalttı, piposunu tekrar doldurup yaktı. Nefesini yavaş yavaş içine çekti. Bakışlarını çocuğun üzerine dikmişti. "Yedi Otlak Savaşı'nı anlattınız."
"Oradaydın o zaman," dedi Bane.
Hugh havaya ince bir duman bulutu üfürdü. "Evet ve yaşı benimkine yakın her erkek de oradaydı, kral babanız dahil." Hugh piposundan uzun bir nefes çekti. "Eğer gaipten haber verme dediğin buysa, Alfred, üçüncü sınıf hanlarda daha iyisini gördüm. Muhtemelen çocuk hikâyeyi babasından yüzlerce kez duymuştur."
Bane'in yüzü hızlı ve korkutucu bir değişime uğradı -yüzündeki mutluluk çözüldü ve yerini saf, kor gibi bir acıya bıraktı. Dudaklarını ısırarak başını eğdi ve gözlerini eliyle sildi.

Alfred Hugh'ya garip bir bakışla baktı -neredeyse yalvarır gibi bir bakışla. "Sizi temin ederim, Sir Hugh, Ekselanslarının bu yeteneği kesinlikle gerçektir ve hafife alınmamalıdır. Bane, Sir Hugh büyüden anlamıyor, o kadar. Çok üzgün. Şimdi, ne den gidip çantadan yumuşak şeker almıyorsun?" ;. VP
Bane Hugh'nun yanından ayrıldı ve şekerini bulmak üzere kâhyanın çantasına doğru gitti. Alfred sesini iyice alçaktı. "Yalnızca... Anlamalısınız, efendim, Kral çocukla hiç bu kadar ko-nuşmamıştı. Kral Stephen hiçbir zaman... eee... Bane'in yanında rahat hissetmemişti kendini."
Hayır, diye düşündü Hugh, Stephen utancının yüzüne bakmayı pek de eğlendirici bulmamıştır. Belki de çocuğun yüz hatlarında kendisinin -ve Kraliçe'nin- çok iyi bildiği birisini görmüştür.
Piponun ateşi söndü. Külleri boşaltan Hugh küçük bir dal parçası buldu, ucunu hançeriyle ikiye böldü ve piposunu bu nunla temizledi. Çocuğa bir göz attı ve hâlâ çantayı karıştır makta olduğunu gördü. ~-<" *
"Bu çocuğun, yapabildiğini söylediği şeyi yaptığına gerçekten inanıyor musun -yani havada resimler gördüğüne?"
"Yapabiliyor!" diye temin etti onu Alfred ciddiyetle. "Bunu yapabildiğini o kadar sık gördüm ki, kuşku duymam imkânsız. Siz de inanmalısınız, yoksa..."
Yaptığı işe ara veren Hugh, başım kaldırdı. i>
"Yoksa? Bir tehdide çok benziyor bu."
Alfred gözlerini yere indirdi. Yaralı eliyle, sinirli sinirli otları yoluyordu. "Ben... onu kastetmedim..." "-<;'U "'. 'ÎM;1,' •'-.',
"Evet, kastettin." Hugh piposunu bir taşa vurarak temizledi. "Taktığı o tüyle ilgili bir şey değil, değil mi? Gizemustası-nın ona verdiği tüyle."





Alfred bembeyaz kesildi, o kadar solgundu ki, Hugh tekrar bayılmasından korktu. Tekrar konuşabilecek hale gelene kadar pek çok kez yutkundu. "Bilmi..."
^ Kınlan bir dalın sesi sözünü kesti. Bane ateşin yanına dönüyordu. Hugh Alfred'in Bane'e, boğulmakta olan bir adamın, kendisine uzatılan ipe bakması gibi baktığını gördü.
Yumuşak şekerini yemekle meşgul olan Prens, bakışını fark etmedi. Yere çöktü ve bir sopa alarak ateşle oynamaya başladı.

"Yedi Otlak Savaşı'nın hikâyesini duymak ister misiniz, Ekselansları?" diye sordu Hugh alçak sesle.
Prens parlayan gözlerle başını kaldırdı. "İddiaya girerim bir kahramandın, değil mi Sir Hugh?"
"Afedersiniz, efendim," diye sözünü kesti Alfred uysallıkla, "ama sizin bir vatansever olduğunuzu düşünmüyorum. Nasıl oldu da, özgürlük savaşımızda yer aldınız?"
Hugh tam cevap verecekti ki, kâhya irkilerek ayağa fırladı. Yere uzanarak büyük bir mercankaya parçası aldı. Taşın keskin kenarlan alevlerin ışığında pırıldıyordu. Şanslıydı ki, bir ayakkabı tamircisinden satın aldıkları deri pantolon daha ciddi bir zarar görmesini engellemişti.
.7 "Haklısın. Politikanın benim için anlamı yoktur." Hugh'nun dudaklarından ince bir duman kıvrılarak yükseldi. "İş için oradaydım, diyelim..."
... Adam hana girdi ve loş ışıkta gözlerini kırpıştırarak durdu. Sabahın erken saatleriydi ve oturma odası, yerleri silen derbeder bir kadınla gölgelerin derinliklerinde oturan bir yolcu dışında boştu.
"Hugh sen misin, Usta denilen?" diye sordu adam yolcuya.

"Evet."
"Seni tutmak istiyorum." Adam Hugh'nun önüne ağır bir torba bıraktı. Torbayı açıp içindekileri inceleyen Hugh, paralar, mücevherler, hatta birkaç gümüş kaşık gördü. Duraksadı, bir kadının alyansı olduğu açık olan bir yüzük çıkardı ve adama gözlerini kısarak baktı.
"Toplayabildiklerimiz bunlar, çünkü hiçbirimiz tek başına
seni tutabilecek kadar zengin değiliz. Elimizde kıymetli ne var
sa verdik." * ^
"Hedef kim?"
"Asillere kendisini, piyade eğitip savaşa götüren biri olarak kiralayan biri. Zorbanın ve korkağın biri. Kendisi geride kalıp paralarını yerken, bir mangadan daha fazla askeri felaketlerine yolladı. Onu Kurinandistaili Warren'la bulacaksın, Kral Stephen'ın ordusuyla beraber. Anakarada, Yedi Otlak denilen bir yere gittiklerini duydum."
"Peki benden ne gibi bir hizmet bekliyorsunuz? Sen ve" -Hugh para torbasını okşadı- "bütün bunlar?"
"En son savaşa sürdüklerinin dulları ve akrabaları, efendim," dedi adam. Gözlerinde bir pırıltı belirdi.
"Paramıza karşılık istediğimiz şu: öyle bir ölümle karşılaşmalı ki, ona düşmanın el sürmediği belli olsun. Ölümünü kimin satın aldığını bilmeli ve" -adam dikkatle Hugh'ya bir parşömen tomarı uzattı- "bu cesedinin üzerine bırakılmalı..."
"Sir Hugh?" dedi Bane sabırsızca. "Devam et. Bana Yedi Otlak'ı anlat."
"Eskiden, ciflerin üzerimizde hükümranlık kurdukları zamandı. Yıllar içinde, ciflerin yönetimi yumuşamıştı." Hugh karanlıkta kıvrılarak yükselmekte olan dumana baktı. "Elfler ın-





sanlan hayvanlarla bir tutarlar ve bu yüzden bizi küçük görürler. Elbette, pek çok açıdan haklılardır. Bu yüzden aynı hatayı tekrar tekrar yaptıkları için onları suçlayamazsınız.
"Onların hükümranlığı sırasında Uylandia Kümesi küçük
parçalara bölünmüştü ve her küçük parça, sözde bir insan lor
du tarafından yönetiliyordu. Aslında tüm kümeyi yöneten, bir
elf lorduydu. Eiflerin, klanların birleşmesini önlemek için bir
şey yapmalarına gerek yoktu -klanlar bunu kendi kendilerine
başanyorlardı zaten." ' *î;t ,vfi" ,
"Neden ciflerin, yüzyıllar önce yaptıkları gibi, silahlarımızı yok etmemizi istemediklerini hep merak etmişimdir," diye araya girdi Alfred.
Piposunu çeken Hugh sırıttı. "Neden uğraşsınlar ki? Bizim silahlı olmamız onların çıkarınaydı. Silahlarımızı birbirimiz üzerinde kullanıyor, cifleri dertten kurtarıyorduk.
"Planlan o kadar işe yarıyordu ki, cifler kendilerini zarif şatolara kapattılar ve bir pencere açıp, çevrelerinde neler olup bittiğine bakmayı akıllarına getirmediler. Biliyorum, çünkü kendilerinden duydum."
"Kendilerinden mi duydun?" Bane dimdik oturdu, mavi gözleri parlıyordu. "Nasıl? Elfler hakkında nasıl bu kadar çok şey öğrenmiş olabilirsin?"
Pipodaki kül parladı, sonra azalıp söndü. Hugh soruyu duymazdan geldi.

"Stepnen ile Anne klanları birleştirmeyi başardıklarında, cifler sonunda pencerelerini açtılar. İçeri oklar ve mızraklar fırlatıldı ve kılıç taşıyan insanlar duvarlarını yıktı. İsyan hızlı ve iyi planlanmıştı. Tribus İmparatorluğu'na haber ulaşana kadar elf lordlannın çoğu öldürülmüş veya evlerinden sürülmüştü. Elfler misilleme yaptılar Donanmalarını topladılar -bu dünya-

da o güne kadar görülen en büyük donanma- ve Uylandia'ya yelken açtılar. Yüzbinlerce eğitimli elf savaşçısı ile onların bü yücüleri birkaçbin insanla karşı karşıya geldi -hem de en güç lü büyücülerimiz olmadan, çünkü o zamana kadar gizemusta- ları kaçmışlardı. Halkımızın hiçbir şansı yoktu. Yüzlercesi kat ledildi. Daha fazlası esir alındı. Kral Stephen canlı ele geçiril di..." r ( ı V ^i ,

"İstediği bu değildi!" diye haykırdı Alfred, Hugh'nun sesindeki alaycı tondan rahatsız olarak.
Pipo parladı ve söndü. Usta hiçbir şey söylemedi; sessizlik, tek bir sözcük bile söylemeyi düşünmemiş olsa da, Alfred'i konuşmaya teşvik etti. "Elf Prensi Reesh'ahn Stephen'ı fark etmiş ve adamlarına Kral'ın canlı yakalanmasını emretmişti. Step-hen'ın lordlan, onu savunurken, yanında öldüler. Tek başına kaldığında, Stephen savaşmaya devam etti. Çevresinde cesetlerden bir halka olduğunu söylerler, çünkü cifler ne komutanlarına itaatsizlik etmeyi göze alabiliyorlar, ne de Stephen'ı öldürmeden yakalayabiliyorlardı. Sonunda hep beraber üzerine atıldılar, onu yere yıktılar ve silahlarını aldılar. Stephen cesurca savaştı, tüm savaşçıları kadar cesurca."
"Bunu bilemem," dedi Usta. "Tek bildiğim, ordunun teslim olduğu..."
Dehşet içindeki Bane ona döndü. "Yanılıyor olmalısın, Sir Hugh! Ordumuz Yedi Otlak Savaşı'nı kazandı!"
"Kazandı mı?" Hugh bir kaşını kaldırdı. "Hayır, kazanan ordu değildi. Elfleri yenen tek bir kadındı -Karakuş denen bir ozan. Derisi, bir kuzgunun tüyleri kadar kara, sesi, gündoğu-munu karşılayan bir tarlaktışıınun sesi gibi tatlıymış Lordu onu, zaferinin türküsünü söylemesi için getirmiş sanırım, ama sonunda onun ölüm şarkısını söylemiş. Kadın yakalanmış ve




diğer insanlar gibi esir edilmiş. Her beraber, Yedi Otlak'tan geçen yola sürülmüşler, yol cesetlerle doluymuş ve kanlarıyla ıs-lakmış. Bedbaht bir toplulukmu bu, çünkü kendilerini bekleyen kaderi biliyorlarmış -kölelik. Ölenleri kıskanarak başları eğik, omuzlan çökük durmuşlar.
"Sonra ozan şarkı söylemeye başlamış. Herkesin çocukluğundan hatırladığı eski bir şarkıymış bu."
"Biliyorum!" diye bağırdı Bane hevesle. "Bu kısmını duy muştum." , .%•,,* ;•-, wwu •
"Yine söyle, o zaman," dedi Alfred, çocuğa gülümseyerek. Onu yine mutlu görmekten memnun olmuştu.
,'J,T
"Adı 'El Alevdir' " Çocuğun sesi tiz ve yanlış perdeden çıkıyordu, ama hevesliydi: <-^
Ok ve yay tutan el Tavlanmış zincire dolanan ateş Her şey alev, kalp aşar dağı Soylu yollar senin Ellx halkı Yanan kalp! Yön ver istence El güder ateşin istencini Elbc'in şarkısını el dürter Ateş, kalp ve, yurt şarkısını Yolculukta doğan ateş Alev hafif bir çağn gibi Huysuz adım, sönen amaç Ateş yine yön verecek Ok ve yay, duygular ve kalptir Zincir hayat, dağlar ayrılık
"Ben küçükken dadım öğretmişti Ama sözcüklerin ne an-


lama geldiğini bilmiyordu Sen biliyor musun, Sir Hugh?"
"Artık kimsenin bildiğinden emin değilim Ezgisi insanın yüreğini dağlıyor. Karakuş şarkıyı söylemeye başlamış ve kısa süre sonra esirler başlarını gururla kaldırmışlar, omuzlarını dikmişler. Sıraya girmişler, kölelik veya ölüme vakur gitmeye kararhymışlar."
"Şarkının elf kökenli olduğunun söylendiğini duydum," diye mınldandı Alfred. "Ve Koparılış'tan öncesine dek uzandığı-
nı.
Hugh ilgisiz, omuzlarını silkti. "Kim bilir? Herkesin tek ilgilendiği, cifler üzerindeki etkisi. İlk ezgileri duymaları üzerine cifler kıpırdamadan ayakta durmuşlar ve dosdoğru önlerine bakmışlar. Rüya görüyora benziyorlarmış, bir tek gözleri kıpır-dıyormuş. Bazıları 'resimler gördüklerini' söylüyordu."
Kızaran Bane, boynundaki tüyü sıkıca kavradı. .'î-ıtef.

"Bunu fark eden esirler, şarkı söylemeye devam etmişler. Ozan, şarkının tüm sözlerini biliyormuş. Esirlerin çoğu, ilk dizelerden sonrasını bilmiyormuş, ama ezgisini söylemeye devam etmişler ve nakarat kısmına hep beraber katılmışlar. Elf-lerin silahlan ellerinden düşmüş. Prens Reesh'ahn dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başlamış. Ve Stephen'ın komutuyla tüm esirler, becerebildiklerince hızla oradan uzaklaşmışlar"
"Çaresiz kalan düşmanlarının katledilmesini emretmemesi, Majestelerinin mertliğini gösterir," dedi Alfred
Usta alayla gülümsedi. "Kral'ın tek bildiği, kesecekleri ilk boğazın, büyüyü bozabileceğiydi. Halkımız yenilmişti. Tek istedikleri oradan uzaklaşmaktı. Duyduğuma göre Kral'ın niyeti yakındaki şatolardan birine sığınmak, sonra adamlarını toparlayarak tekrar saldırmakmış Ama buna gerek kalmamış. Kral'ın casusları, kendilerine gelen ciflerin, güzel bir rüyadan




uyanan ve tekrar uyumaya can atan adamlara benzediklerini bildirmiş. Silahlarını ve ölülerini oldukları gibi bırakmışlar ve gemilerine dönmüşler. Sonra ellerinde kalan insan esirleri de bırakmışlar ve evlerine dönmüşler. "Ve elf devrimi başladı."
"Öyle varsayılıyor." Hugh yavaşça piposunu çekiştirdi. "Elf Kralı, oğlu Prens Reesh'ahn'ı bir yüzkarası ve bir asi ilan ederek onu sürgüne gönderdi. Reesh'ahn şimdi Aristagon'da sorun çıkartıyor. Onu yakalamak için teşebbüslerde bulunuldu, ama her seferinde ellerinin arasından kayıp gitti."
"Ozan kadının da onunla beraber yolculuk yaptığı söyleniyor. Kadın Prens'in ızdırabından o kadar etkilenmiş ki, onunla beraber gitmeyi tercih etmiş," diye ekledi Alfred alçak sesle. "Birlikte şarkıyı söylüyorlarmış ve her gittikleri yerde daha çok yandaş buluyorlarmış." Arkaya yaslandı, fakat ağacın göv-desiyle arasındaki mesafeyi yanlış hesapladığından, kafasını ağaca vurdu.
Bane kıkırdadı, sonra ellerini ağzının üzerine kapadı. "Üzgünüm, Alfred," dedi pişman bir şekilde. "Gülmek istememiştim. Canın acıdı mı?"
"Hayır, Ekselansları," dedi Alfred içini çekerek. "Sorduğunuz için teşekkür ederim. Şimdi, Ekselansları, artık uyumanız gerek. Yarın uzun bir gün olacak."
"Peki, Alfred." Bane çantadan battaniyesini almak için koştu "Sorun olmazsa burada uyuyacağım," dedi. Hugh'ya utangaç utangaç bakarak battaniyesini katilin battaniyesinin yanına
serdi.
Hugh aniden ayağa kalkıp ateşe doğru yürüdü. Piposunun başını eline vurarak külleri doktu, "isyan." Bakışlarım alevlere dikerek, çocuktan uzak tuttu "On yıl geçti ve Tribus Im-


paratorluğu eskisi kadar güçlü. Prens, peşinde avcı dolaşan bir kurt gibi Kirikai Yabantoprakları'ndaki mağaralarda yaşıyor."
"En azından isyan sayesinde ayaklarının altında ezilmekten kurtulduk," dedi Alfred, battaniyesine sarınarak. "Ateşten o kadar uzakta üşümeyeceğinizden emin misiniz, Ekselansları?"
"Ah, evet," dedi çocuk mutlulukla," Sir Hugh'nun yanında olacağım." Oturarak küçük kollarını dizlerine doladı ve Us-ta'ya som dolu gözlerle baktı. "Savaşta ne yaptın?"
"...Nereye gidiyorsun, yüzbaşı? Savaş arkandaymış gibi gel
di bana." ;\.
"Hı?" Yalnız olduğunu düşünen yüzbaşı Hugh'nun sesini duyunca korkuyla sıçradı. Kılıcını çekerek geri döndü ve çalılıklara doğru baktı.
Elinde silahıyla Hugh, bir ağacın arkasından çıkü. Katilin kılıcı, elf kanıyla kıpkırmızıydı; acımasız savaş esnasında Hugh'nun kendisi de pek çok yara almıştı. Ama bir an bile hedefini gözden kaçırmamıştı. Karşısında bir elf savaşçısı değil, bir insan gören yüzbaşı, rahatladı ve sırıtarak kılıcını indirdi. Kılıcı tertemiz ve parlaktı. "Benim delikanlılar orada." Başparmağıyla işaret etti. "O piçlerin icabına bakarlar."
Gözlerini kısan Hugh önüne baktı.
"Senin 'delikanlılar' şeritlerine ayrılmakla meşgul."
Yüzbaşı omuzlarını silkti ve yoluna devam etmek üzere döndü. Hugh adamın sağ kolunu yakaladı, silahı elinden düşürdü ve arkasını çevirdi. Şaşıran adam bir küfür sallayarak etli yumruğu ile Hugh'ya bir yumruk savurdu. Fakat hançerin ucunu boğazında lüssedince mücadele etmeyi bıraktı.
"Ne?" diye söylendi, ter içinde ve nefes nefese. Gözleri

V;'*1 . <

yuvalarından fırlamıştı.
"Benim adım Usta Hugh. Ve bu da..." hançerini kaldırdı "Tom Hales'in, Henry Goodfellow'un, Ned Carpenter'ın, Tan-ner'ın dulunun, Giles'ın dulunun..." Hugh isimleri teker teker saydı. Yakındaki bir ağaca, bir elf oku saplandı. Katilin kılı bile kıpırdamadı. Hançer yerinden oynamadı.
Yüzbaşı inledi, kıvranıp yardım istedi. Ama o gün yardım isteyen pek çok insan vardı, kimse çağrısını yanıtlamadı. Ölüm çığlığı, diğerlerininkine karıştı.
İşini tamamlayan Hugh, orayı terk etti. Arkasında, şarkı söyleyen sesleri duyabiliyordu, ama pek dikkatini vermedi buna. Yüzbaşıyı savaş meydanından uzakta, göğsünde bir liançer, elinde mektupla bulacak Kir keşişlerinin nasıl şaşıracağını düşünüyordu: "Artık cesur erkekleri ölüme göndermeyeceğim ..."
"Sir Hugh!" Küçük bir el kolunu çekiştiriyordu. "Savaşta ne yaptın?"
"Bir mesaj ilettim."

YIRMÜKINCI BOLUM
PITRIN'IN SÜRGÜNÜ ORTA ÂLEM
Yolculuklarının başında Hugh'nun izlediği yol geniş, açık bir anayoldu. Yolları üzerinde pek çok insanla karşılaşıyorlardı, çünkü adanın iç kesimlerinde sık sık yolculuğa çıkılırdı. Fakat adanın kenanna yaklaştıkça yol daraldı. Kaba ve bakımsızdı, dağılmış dallar ve kırık taşlarla doluydu. Hargast ağaçları, ya da bazen adlandırıldıklan şekliyle kristal ağaçlan, bu bölgede yabanıl olarak yetişiyorlardı ve hargast çiftliklerinde yetiştirilen "medeni" ağaçlardan çok farklıydılar.
Hargast ağaçlarından oluşmuş bir bahçe kadar güzel şey yoktur -gümüş gövdeleri güneş ışığında parlar, dikkatle budanmış kristal dallan ahenkli sesler çıkararak birbirlerine çarpar. Çiftçiler ağaçların arasında çalışır, onları budar, yararlı olmalarını engelleyen yabanıl boyutlara ulaşmalarını engeller. Hargast ağaçları yalnızca su toplamakla kalmaz, onu sınırsız miktarlarda üretir de. Ağaçlar küçükken -yaklaşık iki metre kadarken- ürettikleri suyu büyümek için kullanmazlar ve ağaçların kabuğuna musluklar takılarak hasat edilebilir. Boyu otuz metreyi aşan yetişkin bir hargast ağacı ürettiği suyu kendisi kullanır. Kabuğu, musluk takılamayacak kadar kalındır. Yabanıl hayatta hargast dalları inanılmaz boylara ulaşırlar. Sert





ve kırılgan olduklarından, kolayca kırılırlar, yere düştüklerinde paramparça olurlar ve çevreye ölümcül olabilecek, keskin kristal kabuklar saçarlar. Bir hargast ormanı, içinden geçmek için tehlikeli bir yerdir. Bu yüzden Hugh ile yol arkadaşları, yolda gittikçe daha az insanla karşılaşıyorlardı.
Rüzgâr, kıyıda her zaman olduğu gibi, sert esiyordu; adanın alt tarafından yükselen hava dalgaları çentikli kenarlarda dönüyor, girdaplar oluşturuyordu. Güçlü esintiler ayaklannı yerden kesiyordu. Ağaçlar gıcırdıyor, ürperiyordu. Pek çok kez, düşen bir dalın çınlamasını ve parçalanmasını işittiler. Alf-red gittikçe daha sinirli oluyordu. Gökleri tarayarak elf gemileri, ağaçlann arasını gözetleyerek elf savaşçlan anyordu. Hugh, gülerek, ciflerin adanın bu kıymetsiz taraflarıyla ilgilenmedikleri konusunda temin etti onu.
Valisi ve ıssız bir yerdi. Mercankayadan kayalıklar, boşluğa doğru çıkıntı yapıyorlardı. Yüksek hargast ağaçlan yolun çevresinde toplanmışlar, uzun, ince, derimsi kahverengi lifleri güneş ışığını kesiyordu. Bu örtü, kış boyunca ağacın üzerinde kalır, sonra baharda dökülür, havadaki nemi emecek yeni lifler çıkardı. Yolun kenanndaki hargast ağaçlarının gövdelerine alışılmadık bir ilgi göstermekte olan Hugh aniden durmalarını söylediğinde neredeyse öğlen olmuştu.
"Hey!" diye bağırdı, bitkin bir halde arkasından gelen Alf-red ile Prens'e. "Buradan."
Bane dönüp ona soru dolu gözlerle baktı. Alfred döndü -en azından Alfred'in bir kısmı döndü. Bedeninin üst kısmı, Hugh'nun komutuyla dönmüş, fakat alt kısmı önceden almış olduğu talimat uyarınca yürümeye devam etmişti. Alfred'in tamamı son komuta uymaya karar verdiğinde, çoktan tozların arasında yatıyordu

Hugh sabırla kâhyanın toparlanıp kalkmasını bekledi. <\.
"Yolu burada terkediyoruz." Katil ormana doğru işaret etti.
"Oraya mı?" Alfred dehşetle yoğun çalılıklara ve hargast or

manına baktı. Ağaçlar kıpırtısız, dallan birbirine çarparak du
ruyorlardı, î-
"Ben sana göz kulak olurum, Alfred," dedi Bane, kâhyanın
elini tutup sıkarak. "İşte, artık korkmuyorsun, değil mi? Ben
hiç korkmuyorum!"
"Teşekkür ederim, Ekselansları," dedi Alfred ciddiyetle.
"Şimdi daha iyi hissediyorum. Yine de, sormama izin verirse
niz, Sir Hugh, bu taraftan gitmemizi gerekli kılan nedir?"
"Gemim orada gizli." >
Bane'in ağzı açık kaldı. "Bir elf gemisi mi?" '
"Buradan," diye işaret etti Hugh. "Çabuk olun." Boş yolun
her iki yanına göz attı. "Birisi gelmeden."
"Alı, Alfred! Çabuk, çabuk!" Prens kâhyanın elini çekiştirdi. "Peki, Ekselansları," diye yanıt verdi Alfred mutsuz mutsuz. Ayağını geçen bahardan kalma, çürümekte olan lif yığınına uzattı. Bir hışırtı duyuldu. Çalılar sıçrayıp titredi, aynısını Alfred de yaptı. "Bu... bu neydi?" diye soludu, titreyen parmağıyla işaret ederek.
"Hadi!" diye homurdandı Hugh ve Alfred'i itti. Kâhya kayıp tökezledi. Çevikliğinden değil, fakat bilinmedik bir şeyin içine kafaüstü düşme korkusundan dolayı, yoğun bitkiörtüsünün içinde ayakta kalmayı başardı. Prens arkasından çalılara daldı. Her kayanın, her kütüğün üzerinde yılanlar keşfederek zavallı kâhyayı bitmez tükenmez bir panik havasının içine sokuyordu. Yoğun çalılıklar onları gizleyene kadar -tabii kendisini de onlardan gizleyene kadar seyretti Hugh Sonra eğilerek yerden bir taş, onun altından da bir tahta par-




çası aldı. Bunu, bir ağacın gövdesindeki çentiğe soktu.
Ormana girdiğinde, diğer ikisini bulması zor olmadı; çalıların arasında en az bir yabandomuzu kadar şamata yapıyorlardı.
Alışılageldik sessizliğiyle yürüyen Hugh, diğer ikisi geldiğini fark ettiğinde yanlarına ulaşmıştı bile. Özellikle boğazını temizledi, varlığını bir şekilde belli etmezse, kâhya korkudan düşüp ölür diye korkmuştu. Şimdi bile, boğazını temizlediğini duyunca Alfred yerinden sıçramıştı. Gelenin Hugh olduğunu görünce sevinçten neredeyse ağlayacaktı. "Nereye... hangi yöne, efendim?"
"Dümdüz devam edin. Altı metre ötede bir patika göreceksiniz."
"A-altı metre!" diye kekeledi Alfred. Dolandığı yoğun çalıları gösterdi. "Oraya ulaşmamız en az bir saat sürer!"
"Daha önce bir şey bizi yakalamazsa," diye takıldı Bane, gözleri heyecandan iri iri açılmış. "Oldukça gülünç, Ekselansları."
"Yola hâlâ çok yakınız. Devam edin," diye emretti Hugh. "Peki, efendim," diye mınldandı kâhya. Patikaya ulaşmaları bir saatten az sürdü, ama yine de zor olmuştu. Kahverengi ve ölü kış, böğürtlen çalılarını zombile-rin ellerine çevirmişti, uzun tırnaklarıyla uzanıp etlerini çiziyor, giysilerini paralıyorlardı. Ormanın bu kadar içindeyken, har-gast dallarına sürünen rüzgârın sebep olduğu, belirsiz kristal mırıldanmasını işitebiliyordu üçü de. Sanki birisi ıslak kristal bir bardağın kenannda parmağını gezdiriyordu. Ses dişlerini kamaştırıyordu.
"Aklı başında olan hiç kimse bu lanet yere gelmez!" diye homurdandı Alfred, ürpererek ağaçlara bakarken.


"Kesinlikle," dedi Hugh ve çalıların arasındaki patikada yürümeye devam etti.
Alfred Prens'in önünde yürüyor, Bane'in geçebilmesi için dikenli dalları tutuyordu. Fakat çalılar o kadar yoğundu ki, bazen bu imkânsızlaşıyordu. Bane çizilen yanaklarının ve ellerinin acısına şikâyet etmeden katlandı. Acıyı dindirmek için yaralarını emiyordu.
Ölümün acısına nasıl bir cesaretle dayanacaktı acaba?
Hugh kendisine bu soruyu sormayı düşünmemişti, yanıtlamak için kendisini zorladı. Daha önce görmüş olduğum çocuklar gibi. Kir keşişlerinin dediği gibi, genç ölmek daha iyi. Neden bir çocuğun hayatı, bir yetişkininkinden daha değerli olsun ki? Mantıksal olarak daha da az değerli olmalı, çünkü bir yetişkin toplum hayatına katkıda bulunur, ama bir çocuk, parazitten başka bir şey değildir. İçgüdüsel herhalde, diye düşündü Hugh. Türümüzü devam ettirmek için duyduğumuz hayvani ihtiyaç. Bu yeni bir iş yalnızca. Onun bir çocuk olması fark etmemeli, fark etmeyeceÜ
Bir süre sonra böğürtlen çalıları aniden açıldı. Buna hazır
lıksız yakalanan Alfred, Hugh yanına geldiğinde, dar, açık ala

na yüzüstü uzanmıştı. '.
"Hangi yöne? Bu o, değil mi?" diye bağırdı Bane, Alfred'in çevresinde heyecanla dansederek. Patika tek yöne gidiyordu. Gemiye gittiği sonucunu çıkaran Prens, Hugh sorusunu yanıt-layamadan fırladı.
Hugh geri dönmesini emretmek için ağzını açtı, sonra yine kapadı.
"Ah, efendim, onu durdurmamız gerekmiyor mu?" diye





sordu Alfred endişeyle, Hugh kâhyanın ayağa kalkmasını beklerken. •""•"
Rüzgâr bedenlerini kamçılıyor, haykırıyor, inliyor, yüzlerine küçük mercankaya ve hargast kabuğu parçaları fırlatıyordu. Ayaklarının dibinde yapraklar uçuşuyor, kristal ağaç dalları başlarının üstünde sallanıyordu. Hugh, ince toz bulutlarının ardına baktı ve çocuğun patika boyunca koştuğunu gördü.
"Merak etme. Gemi buradan uzakta değil. Yolunu şaşırma sı imkânsız." ,, '
"Ama... katiller?" ,(ı,,,j: *" J, (\ _ı ,,
Çocuk, asıl tehlikeden kaçıyor, dedi Hugh sessizce. Bırak gitsin. "Bu ormanda kimse bulunmaz. Yoksa izlerini göair-düm."
"Sizin için sakıncası yoksa, efendim, Ekselansları benim sorumluluğum altında." Alfred patikada ilerlemeye başlamıştı. "Arkasından acele edersem..."
"Git hadi." Hugh elim salladı.
Gülümseyen ve teşekkür edercesine başını sallayan Alfred, koşmaya başladı. Usta, kâhyanın o anda kafasını kırmasını bekledi, ama Alfred ayaklarının üstünde durmayı ve burnunun gösterdiği yöne gitmeyi başardı. Uzun kollarını sallayarak, elleri yanlannda çırpınarak, Prens'in ardından uzun adımlarla koştu.
Hugh arkada, adımlarını bilinçli olarak yavaşlatarak oyalandı, durakladı ve belirsiz, bilinmeyen bir şeyi bekledi. Fırtına yaklaşırken de aynı şeyi hissederdi -bir gerilim, derisinin iğnelenmesi. Fakat havada yağmur kokusu, acı bir şimşek kokusu yoktu. Rüzgârlar kıyı boyunca yüksekte esiyorlardı.
Havayı yaran çatırdama sesi o kadar yüksekti ki, Hugh ilk önce bir patlama olduğunu, sonra ciflerin, gemisinin yerini

keşfettiğini düşündü. Ama takip eden şangırtı ve tiz, ızdırap dolu çığlık ve ardından aniden çöken sessizlik, Hugh'yu ger çekte ne olup bittiği konusunda bilgilendirdi. >
Büyük bir rahatlama duygusu kapladı Hugh'yu.
"İmdat, Sir Hugh! Yardım edin!" Alfred'in rüzgârla boğulan sesi, zar zor duyuluyordu. "Ağaç! Ağaç... Prensim... düştü!"
Ağaç değil, diye düşündü Hugh. Bir dal. Sesine bakılırsa, muhtemelen büyük bir dal. Rüzgârın yerinden kopardığı, pa tikaya düşen bir dal. Daha önce bu ormanda benzerlerine de falarca tanık olmuştu, hatta bir seferinde kendisi kılpayı kur- ,
tulmuştu. </ı
Koşmadı. Sanki omzundaki kara keşiş kolunu tutmuş ve "Acele etmeye gerek yok," diye fısıldamıştı. Kırık hargast dal ları ok uçları kadar keskin olurdu. Bane hâlâ hayattaysa bile, bu fazla uzun sürmeyecekti. Bu ormanda acısını dindirecek, çocuğu uyutacak, Alfred asla bilmeyecek bile olsa, çocuğun \
ölümünü kolaylaştıracak bitkiler vardı.
Hugh patika boyunca yavaşça yürümeye devam etti. Alfred'in yardım isteyen çığlıkları kesildi. Belki nafile olduğunu anlamıştı. Belki de Prens'in çoktan öldüğünü fark etmişti. Cesedi Aristagon'a götürür, Stephen'ın istediği gibi oraya bırakırlardı. Sanki ölmeden önce cifler çocuğa işkence yapmışlar gibi görünürdü ve bu da insanları kışkırtırdı. Kral Stephen'ın savaşı başlar, istediği olmuş olurdu.

Ama bu Hugh'nun meselesi değildi. Sakar Alfred'i yardım etmesi için yanına alırdı ve aynı zamanda kâhyadan, kuşkusuz yardakçılık ettiği karanlık planı öğrenirdi. Sonra, Alfred'i yedeğine alıp, güvenli bir yere çekilip, Kral'dan ücretinin iki katına çıkartılmasını talep ederdi. Sonra ..
Patikadaki kıvnmı dönünce, bir ağacın düştüğünü söyler-



ken Alfred'in yanılmamış olduğunu gördü. Devasa bir dal, neredeyse bazı ağaçlar kadar kalın bir dal, rüzgârda çatlamış ve düşerken yaşlı hargast ağacının gövdesini ikiye bölmüştü. Böyle bölündüğüne göre, ağaç içten çürümüş olmalıydı. Daha yakına gelen Hugh, gövdeden kalan kısmın içinde, ağacın gerçek katili olan böceklerin tünellerini gördü.
Yerde uzanıyor olsalar da, kırılmamış olan dallar Hugh'nun boyunu aşıyordu. Yere çarpan dallar parçalanmış, ormanda dikkate değer bir yıkım manzarası oluşturmuştu; kristal artıkları patikayı tamamen kapatıyordu. Kaldırdığı toz, hâlâ havada asılı duruyordu. Hugh dalların arasında göz gezdirdi, ama bir şey göremedi. Bölünmüş gövdenin üzerine tırmandı. Diğer tarafa geçtiğinde, bakakaldı.
Ölmüş olması gereken çocuk yerde oturmuş, başını ovuş-turuyordı. Sersemlemiş, fakat oldukça canlı görünüyordu. Giysileri buruşuk ve kirliydi, ama ormana girdiklerinde de öyleydi zaten. Gözleriyle çocuğu süzen Hugh, saçlarında ağaç kabuğu veya lif olmadığını fark etti. Göğsünde ve yırtık gömleğinde kan vardı, ama bedeninin başka yerleri temizdi. Usta, inceleyen bakışlarını önce bölünmüş ağaç gövdesine, sonra patikaya çevirdi. Bane hâlâ, dalın düşmüş olması gereken yerde otuaıyordu. Keskin, ölümcül parçalarla çevriliydi.
Ama ölmemişti.
"Alfred?" diye seslendi Hugh.
Sonra çocuğun yanında yere çökmüş olan kâhyayı gördü. Sırtı katile dönüktü ve Hugh'nun göremediği bir şeyle meşguldü. Sesini duyunca Alfred'in bedeni korkuyla irkildi ve sanki koluna bağlanmış bir iple çekilmişçesine ayağa fırladı. Hugh şimdi kâhyanın ne yapmakta olduğunu görmüştü. Elindeki bir yarayı sarıyordu.

"Alı, efendim! Burada olduğunuz için minnettarım..." "Ne oldu?" diye sordu Hugh.
"Prens Bane oldukça şanslıydı, efendim. Korkunç bir trajedi önlendi. Dal kırılarak düştü, Ekselansları kılpayı kurtuldu." Bane'i dikkatle izlemekte olan Hugh, çocuğun Alfred'e attığı şaşkın bakışı yakaladı. Alfred fark etmedi -gözleri yaralı elindeydi. Görünüşe göre, eline bir kumaş parçası sarmaya çalışıyor, fakat başarılı olamıyordu.
"Çocuğun çığlık attığını duydum," dedi Hugh. "Korkudan, efendim," diye açıkladı Alfred. "Ben koşarak..."
"Yaralı mı?" Hugh dik dik Bane'e bakarak göğsündeki ve gömleğinin önündeki kanı gösterdi.
Bane kendi bedenine baktı. "Hayır, ben..." "Benim kanım, efendim," diye sözünü kesti Alfred. "Ben Ekselanslarına yardım etmek için koşuyordum. Düştüm ve elimi kestim."
Alfred yarasını gösterdi. Derindi. Ağaçtan kalan parçaların üzerine kan damlıyordu. Alfred'in açıklamasını nasıl karşıladığını görmek için Prens'i izledi Hugh. Çocuğun kaşlarını çatıp, dikkatle göğsünü incelediğini gördü. Hugh çocuğun dikkatini neyin çektiğine baktı, ama yalnızca bir kan lekesi gördü.
Ya da öyle miydi acaba? Hugh eğilip, daha yakından incelemeye başlamıştı ki, Alfred, bir inlemeyle yere devrildi ve bayıldı. Hugh kâhyayı çizmesinin ucuyla dürtükledi, ama bir tepki alamadı.
Başını kaldıran Hugh, Bane'in derisindeki kanı, gömleğinin ucuyla silmeye çalıştığını gördü. Pekâlâ, görmesi gereken her ne var idiyse, artık yoktu. Baygın Alfred'ı gozardı eden Hugh, Prens'e döndü.
"Gerçekten ne oldu, Ekselansları?"


Bane sersem bakışlarla ona baktı "Bilmiyorum, Sir Hugh.
Bir çatırtı duyduğumu hatırlıyorum, sonra" -omuzlarını silkti-
"o kadar."
"Dal tepenize mi düştü?"

"Hatırlamıyorum. Gerçekten."
Cam kadar keskin parçaların arasında dikkatle hareket ederek ayağa kalkan Bane, giysilerini silkeledi ve Alfred'e yardım etmek üzere eğildi.
Hugh kâhyanın pelteleşmiş bedenini patikadan uzaklaştırdı ve bir ağaç gövdesine yasladı. Yanaklarına indirdiği birkaç tokattan sonra, Alfred kendine gelmeye başladı ve Hugh'ya gözlerini kırpıştırarak baktı.
"Ben... üzgünüm, efendim," diye mırıldandı Alfred, ayağa kalkmaya çalışıp başaramayarak. "Kan görünce... asla kaldıramıyorum..."
"O zaman bakma!" diye tersledi Hugh, Alfred'in korku dolu bakışlarının ellerine kaydığını ve gözlerinin yine yuvarlanmaya başladığım görünce.
"Peki, efendim... bakmam!" Kâhya gözlerini sımsıkı kapadı. Yanına çömelen Hugh, Alfred'in elini sardı ve bu arada, yarayı inceleme fırsatı buldu. Temiz ve derin bir kesikti. "Seni yaralayan ne?" "Bir ağaç kabuğu, sanırım, efendim." Ağaç kabuğu, değil mi? Kesiğin düzgün olmaması gerekirdi o zaman. Bu keskin bir bıçakla yapılmıştı... Bir başka çatırtı, arkasından bir şangırtı geldi. "Kutsal Sartanlar adına! Bu da neydi'"
Alfred'in gözleri fal-taşı gibi açıldı ve öyle bir titremeye başladı ki, elini sarmak için Hugh'nun yakalayıp, sabit tutması gerekti
"Hiçbir şey," diye terslendi Hugh Kafası iyice karışmıştı ve

bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Prens'i öldürmek zorunda kalmayacağı için duyduğu rahatlama duygusundan hoşlanmadığı gibi. Bunların hiçbirinden hoşlanmamıştı. Ağacın Bane'in tepesine düştüğü, yağmurun göklerden dökülmesi kadar tartışılmazdı. Prens'in ölmüş olması gerekirdi.
Neler oluyordu?
Hugh kumaşı sertçe çekti. Bu çocuktan ne kadar çabuk kurtulurca, o kadar iyi olacaktı. Bir çocuğu öldürmek konusunda daha önce hissetmiş olduğu isteksizlik, hızla bulıarlaşıyordu .
"Ah!" diye bağırdı Alfred. "Teşekkür ederim, efendim," diye ekledi uysallıkla.
"Ayağa kalk. Doğru gemiye gidiyoruz," diye emretti Hugh.
Sessizce, birbirlerine bakmadan, patikadan aşağı yürümeye devam ettiler.

228
229

EİDER. KARARI

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM
PITRIN'İN SÜRGÜNÜ ORTA ÂLEM
"Bu o mu?" Prens Hugh'nun kolunu yakalayıp yaprakların üzerinde yüzen ejder başını gösterdi. Geminin gövdesi, çevresindeki hargast ağaçları tarafından hâlâ gözlerden gizlenmekteydi.
"Evet," diye yanıt verdi Hugh.
^ Çocuk, hayranlık içinde bakakaldı. Patikada yürümeye devam etmesi için Hugh'nun arkadan itmesi gerekti.
Gerçek bir ejder başı değildi bu, yalnızca ahşaptan oyulmuş ve boyanmış bir kopyaydı. Fakat elf zanaatkarları işlerinde ehil olurlardı ve bu kafa, göklerde uçan pek çok ejderin kafasından daha gerçek, daha dehşet verici görünüyordu Yaklaşık olarak gerçek bir ejder kafası boyutundaydı, çünkü Hugh'nun gemisi tek kişilik, Orta Âlem'in adaları ve anakaraları arasında yolculuk yapmak için tasarlanmış bir gemiydi. Elfleın savaşlara veya Maelstrom'un göbeğine giderken kullandıkları gemiler o kadar büyük olurlardı ki, iki metrelik bir adam, başını eğmeden rahatlıkla model ejder başının açık ağzından içeri girebilirdi.
Ejder başı siyaha boyanmıştı, gözleri alev kırmızısı, öfkeli bir kükremeyle açılan ağzındaki dişler beyazdı Uğursuz ba-
230

kışları tepelerine dikilmiş, öyle bir tehditle bakıyordu ki, Alf-red ile Bane yaklaşırken gözlerini ondan zor ayırdılar. (Alfred üçüncü kez bir deliğe girip dizleri üzerine çöktüğünde, Hugh gözlerini yerde tutmasını emretmek zomnda kaldı.)
Takip etmekte oldukları küçük patika, onları küçük bir boğaza götürdü. Öbür yandan çıktıklarında, küçük bir vadideki girintiye geldiler. Rüzgâr burada neredeyse hiç hissedilmiyordu; vadinin dik kenarları önünü kesiyordu. Açıklığın ortasında ejder gemisi yüzüyordu, başı ve kuyruğu vadinin duvarlarına doğaı çıkıntı yapıyor, gövdesi, altındaki ağaçlara bağlanmış kalın halatlarla sabit tutuluyordu. Bane sevinçten nefes nefese kalmıştı, Alfred, gemiye bakarken, Prens'in çantasının parmaklarının arasından kaydığını fark etmedi.

Ejderin parlak, zarif, sivri uçlu bir yeleyle süslenmiş boynu, ejderin bedenini oluşturan gemiye doğru kıvnlıyordu. Akşamüstü güneşi, parlak siyah pulların üzerinden yansıyor, kırmızı gözlerin pırıldamasına sebep oluyordu.
"Gerçek bir ejdere benziyor!" diye içini çekti Bane. "Ama daha güçlü görünüyor."
"Gerçek bir ejdere benzemeli, Ekselansları," dedi Alfred, sesinde sıradışı bir sertlikle. "Gerçek ejder derisinden yapılmıştır ve kanatları da, cifler tarafından katledilen gerçek ejder kanatlandır."
"Kanatlar mı? Kanatlar nerede?" Bane başını arkaya iyice yatırdı, neredeyse sırtüstü düşüyordu.
"Beden boyunca katlanmışlardır. Şimdi göremezsiniz Ama kalktığımız zaman görebilirsiniz." Hugh onlara yürümeleri için işaret etti. "Hadi. Bu gece kalkmak istiyomm, ama önce yapmam gereken bir suni iş var "
"Eğer kanatlarını kullanmıyorsa, orada durmasını sağlayan




ne?" diye sordu Bane. , ,,, , , y. ,.
, "Büyü," diye homurdandı Hugh. "Hadi, yürüyün artık!"
Prens öne atıldı, yalnızca zıplayıp, halatlardan birine tutunmak için bir kere durdu. Başaramayınca koştuaıp, geminin gövdesinin altında durdu ve başı dönene kadar yukarı baktı. "Demek, efendim, elfler hakkında bu kadar çok şey bilmenizin sebebi bu," dedi Alfred, alçak bir sesle.
Hugh ona bir bakış fırlattı, ama kâhyanın yüzü, biraz sinirli görünmesi dışında ifadesizdi.
"Evet," diye yanıt verdi katil. "Her devirde bir geminin büyüsünün yenilenmesi gerekiyor, tabii bir de küçük onarımlar var. Yırtık bir kanat veya bazen iskeletten ayrılan bir deri par-
çası."
"Gemi uçurmasını nerede öğrendiniz? Büyük yetenek ge-
rektirdiğini duymuştum."
"Üç yıl boyunca bir su gemisinde köle olarak bulundum." "Kutsal Sartanlar adına!" Alfred durdu ve ona baktı.
Hugh ona sinirli bir bakış fırlattı, kendine gelen kâhya öne
doğru tökezledi.
"Üç yıl! O kadar uzun süre hayatta kalan kimseyi duymamıştım. Bütün bunlardan sonra hâlâ onlarla iş yapabiliyorsunuz! Hepsinden nefret edeceğinizi düşünürdüm!"
"Nefretin bana ne faydası olacak ki? Elfler yapmaları gerekeni yaptılar. Ben de öyle. Dillerini akıcı bir şekilde konuşmayı öğrendim. Hayır, anladım ki, nefret insana, karşılayabileceğinden daha fazlasına mal olur."
"Ya peki sevgi?" diye sordu Alfred.
Hugh yanıt verme zahmetine girmedi.
"Neden bir gemi?" Kâhya konuyu değiştirmenin akıllıca olacağını düşünmüştü. "Neden bu riski alasınız? Fark etseler-

di, Volkaran halkı onu paramparça ederlerdi. Bir ejder ihtiyaçlarınıza daha uygun olmaz mıydı?"
"Ejderler yorulur. Onları dinlendirmeli, beslemelisin. Yaralanabilirler, haşlanabilirler, ölüp gidebilirler. Her an büyünün bozulması riski var. Sonunda ya ejderi göndermek zorunda kalırsın, ya da onunla tartışmaya, sinirini yatıştırmaya çalışırsın. Geminin büyüsü bir devir boyunca bozulmaz. Yaralanırsa, onartırsın. Bu gemide, kontrol her zaman bendedir."
"Önemli olan da bu, değil mi?" dedi Alfred, ama bunu alçak sesle söylemişti.
Kâhyanın endişelenmesine hiç gerek yoktu. Hugh'nun dikkati tamamen gemiye yoğunlaşmıştı. Altından geçerek baştan kuyruğa (ya da pruvadan kıça) her parçasını dikkatle inceledi. Bane hemen arkasından takip ediyor, her nefes alışı ile yeni bir som soaıyordu.
"O halat ne işe yanyor? Neden? Onu çalıştıran ne? Niçin hemen kalkmıyoruz? Ne yapıyorsun?"
, "Çünkü, Ekselansları, hasarları yukarıda" -Hugh işaret parmağını göğe kaldırdı- "fark edersek, onarmaya çalışmanın bir faydası olmaz."
"Neden?"
"Çünkü çoktan ölmüş oluruz."
Bane bir iki saniye durgunlaştı, sonra yine başladı. "Adı ne? Harfleri okuyamıyorum. Ej-Ejder..."
"Ejder Kanadı."
"Büyüklüğü ne kadar?"
"On beş metre." Hugh gövdeyi kaplayan ejder derisine baktı. Kara-mavi pullar, üzerlerine güneş vurunca gökkuşağı renkleriyle parlıyordu. Gemi omurgasının altında yürüyerek, enine boyuna inceledi ve hiçbir pulun eksik olmadığından

*
*
I
I

emin oldu.
Öne dolanan Bane, tam anlamıyla Hugh'nun topuklarında yürüyordu. Dikkatle, ejderin göğsü olması gereken yere yerleştirilmiş iki kristal plakaya baktı. Ejder zırhının göğüs plakaları gibi görünmesi sağlanan bu plakalar, aslında pencereydiler. Birinde çizikler gören Hugh, kaşlarını çattı. Bir dal düşerken çarpmış olmalıydı.
"Onların arkasında ne var?" diye sordu Bane, Hugh'nun
pencerelere dikkatle baktığını görünce. '•"
"Dümen. Pilot orada oturur."
"Ben de oraya girebilir miyim? Bana uçmasını öğretir misin?"
"Uçmayı öğrenmek için aylarca çalışmanız gerekir, Ekselansları," diye cevapladı Alfred, Hugh'nun yanıt veremeyecek kadar meşgul olduğunu görünce. "Yalnızca bu da yetmez. Kanatlan kullanabilmek için pilotun yeterli bedensel güce sahip olması gerekir."
• î*" "Aylarca mı?" Bane hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ama öğrenecek ne var ki? Oraya çıkıp" -bir elini salladı- "uçuyorsun."
"Gitmek istediğiniz yere nasıl gideceğinizi bilmeniz gerekir, Ekselansları," dedi kâhya. "Söylendiğine göre, göklerin derinliklerinde yol işaretleri yokmuş ve referans olarak alabileceğiniz pek az nokta varmış. Bazen yukarıyı aşağıdan ayıramı-yormuşsunuz. Köprüdeki uçuş ekipmanını kullanmayı bilmeniz gerekir, aynı zamanda rotalar ve uçuş yolları hakkında bilgi sahibi olmanız gerekir..."
"Bu tür şeyleri öğrenmek zor değil Ben size öğretirim," dedi Hugh, çocuğun yüzünün asıldığını görünce. Bane canlandı. Tüy tılsımla oynayarak, Hugh'nun yanı sıra

>;{"",, n* LİDER. KARADI
sıçraya sıçraya yürüdü. Hugh tüm gövde boyunca yürüyor, metal ve kemik parçaların epsol ağacından1 yapılmış omurgaya bağlandığı noktaları inceliyordu Hiç çatlak yoktu. Çatlak görse şaşardı Hugh. Becerikli ve dikkatli bir pilottu. Dikkatli olmayanlara ve gemilerine iyi bakmayanlara neler olduğunu görmüştü.
Geminin kıç tarafına ilerledi. Omurga zarafetle yukarı kıvrılıyor, arka güverteyi oluşturuyordu. Tek bir ejder kanadı -geminin dümeni- omurganın arkasından asılı duruyordu. Dümenin ucuna bağlanmış halatlar rüzgârda gevşek gevşek sallanıyordu. Halatı yakalayan Hugh, bacaklarını dümenin en alt kaburgasına attı. Yavaş yavaş ilerleyerek, halata tırmandı.
"Ben de geleyim1 Lütfen!" Aşağıda, yerde, Bane zıplayıp kabloya yetişmeye çalışıyor, sanki uçabilecekmiş gibi kollarını çırpıyordu.
"Hayır, Ekselansları!" dedi suratı bembeyaz olmuş Alfred, Prens'in omzunu yakalayıp, sıkıca tutarak. "Biz de hayli kısa süre sonra oraya çıkacağız. Bırakın Sir Hugh işini yapsın."
"Pekâlâ," dedi Bane, neşeli bir lütufkârlıkla. "Söylesene Alfred, neden yanımıza almak için biraz böğürtlen toplamıyo-ruz?"
"Böğürtlen mi, Ekselansları?" dedi Alfred, hayretle. "Nasıl böğürtlen?"
"Böğürtlen işte. Akşam yemeğinde yemek için. Böyle ormanlıklarda bulunduğunu biliyorum. Drogle söylemişti." Çocuğun mavi gözleri faltaşı gibi açılmıştı -bir şey önerdiği za-
1 Epsol ağaçları Arıstagon'da ve Trıbus koıııluklaıında yetişil Yııkseklikleri doksan metreyi geçer Metalık-organık bitki türlerinden olduğundan, hargast ağaçlatma benzeılei Topraktan doğal mineraller alıılaı ve bııyumek için kullanırlar Haıgast ağaçlarından faıklaıı, esnek olmaları, govdelennın düz ve yu-vaılak büyümesi ve ıçleıının boş olmasıdıı Bu özelliklen, epsol jğ.ıçlaıını ha-va'gemısı yapımında ideal kılaı




man hep açıldığı gibi; mavi irisleri öğle güneşiyle parlıyordu Eli tüy tılsımla oynuyordu.

"Bir ahır uşağı sizin için hiç de uygun bir arkadaş değil, Ekselansları," diye itiraz etti Alfred. Yakındaki ağaçlara bağlı, sanki küçük oğlan çocuklarının tırmanması için özellikle yapılmış gibi duran, kışkırtıcı halatlara bir göz attı. "Pekâlâ, Ekselansları, sizi böğürtlen aramaya götüreceğim."
"Fazla uzaklaşmayın," diye uyardı Hugh'nun sesi, yukarıdan.
"Meraklanmayın, efendim," diye yanıtladı Alfred, duygusuz bir sesle.
İki yoldaş ormana doğaı yollandı -Alfred çukurlara kayarak ve ağaçlara yaslanarak, çocuk çalılıklara dalarak ve yoğun bitki örtüsünün altında kaybolarak.
"Böğürtlenmiş," diye mırıldandı Usta.
Ortadan kayboldukları için şükrederek gemisine yoğunlaştı. Güverte küpeştesine tutunarak kendisini yukarı çekti ve üst güverteye tırmandı. Açık plakalama -her metrede bir ahşap plaka çakılmış olması- yürümeyi mümkün, ama zor kılıyordu. Hugh buna alışıktı. Plakadan plakaya atlıyor, sakar Alfred'in buraya gelmemesi gerektiğini aklına not ediyordu. Plakaların altında, yerde gezenlerin gözüne kafa karıştıracak kadar fazla görünecek kontrol kabloları vardı. Güvertede karın üstü yatan Hugh, halatların yıpranıp yıpranmadığını kontrol etti.
Acele etmiyordu. Bu işi aceleyle getirmek, bir kanat kablosunun kopmasına ve geminin kontrolünü kaybetmesine yol açabilirdi işini bitirmesinden kısa süre sonra Bane ile Alfred döndüler. Çocuğun heyecanlı gevezeliğine bakılırsa, böğürtlen toplama işinin başarılı olduğu anlaşılıyordu.
"Artık çıkabilir miyiz?" diye bağırdı Bane

EjDER.
Hugh, güvertede, ayağının dibinde duran bir halat yığınını tekmeledi. Yığın aşağı düştü ve neredeyse yere değen bir ip merdiven oluşturdu. Çocuk hevesle yukarı tırmandı. Alfred dehşet dolu bir bakış fırlattı ve yerde kalıp çantalara göz kulak olacağını bildirdi.
"Bu harika!" dedi Bane, küpeştenin üzerinden sarkıp, plakaların arasından düşmekten kılpayı kurtularak. Hugh onu ensesinden yakaladığı gibi yukarı kaldırdı.
"Burada kal ve kıpırdama," diye emretti Hugh, çocuğu küpeştenin yanına dikerek.
Bane küpeştenin üzerinden sarkarak gövdeye baktı. "Oradaki uzun tahta parçası ne? Alı, biliyorum! Onlar kanat, değil mi?" diye haykırdı heyecanla.
"O direk," diye açıkladı Hugh, dikkatle direği inceleyerek. "İki tane direk var, buradaki anadireğe bağlılar" -parmağıyla işaret etti- "başkasarasının orada."
"Bunlar ejder kanadı mı? Normal kanat gibi çırpılıyorlar mı?"
"Hayır, Ekselansları. Uzandıkları zaman daha çok yarasa kanadına benziyorlar. Gemiyi havada tutan büyüdür. Biraz şu tarafta durabilir misiniz? Direği serbest bırakınca görürsünüz."
Direk dışa doğru savruldu ve beraberinde ejder kanadını sürükledi. Kabloyu kavrayan Hugh, direğin sonuna kadar açılmasına izin vermedi, aksi halde büyü işlevsel hale gelir, planladığından erken kalkarlardı. İskele tarafındaki direği serbest bıraktı ve gemi boyunca uzanan -desteğe takılı- anadireğin gereğince yükselebileceğinden ve her şeyin düzgünce işlediğinden emin oldu. Sonra kenardan baktı
"Alfred, çantalar için bir halat sarkıtıyorum. İyice bağla İşini bitirdiğin zaman palamarı çöz. Gemi hafifçe yükselecek,




ama endişelenme. Yan kanatlar iyice açılıp, orta kanat kaldı
rılmadan kalkmaz. Tüm halatlar serbest kaldığında, sen de yu
karı çık." ,[AV
"Bununla mı?" diye sordu Alfred, korku dolu gözlerle esintide sallanan ip merdivene bakarak.
"Tabii, uçmayı bilmiyorsan," dedi Hugh ve uzun bir halatı
aşağı fırlattı.
Kâhya çantaları bağladı ve halatı çekerek hazır olduklarını belirtti. Hugh yükü güverteye çekti. Birisini Bane'e uzatarak, izlemesini söyledi ve plakadan plakaya hoplayarak ilerledi. Bir ambar kapağını açarak sağlam, ahşap bir merdivenden indi. Bane neşeyle takip etti.
Birlikte, üst güvertenin altı boyunca uzanan, dümen kabinini yolcu kabinlerine, depolara ve arka güvertede bulunan pilot dairesine bağlayan dar bir koridorda yürüdüler. Dışarıdaki günün parlaklığına karşın içerisi karanlıktı, adamla çocuk, gözlerinin alışmasını bekleyerek durdular.
Hugh küçük bir elin kendi eline yapıştığını hissetti. "Bunlardan birinde uçacağıma inanamıyorum! Biliyorsun, Sir Hugh," diye ekledi Bane, özlem dolu bir neşeyle, "bir kere ejder gemisinde uçunca, hayatta yapmayı arzu ettiğim her şeyi yapmış olacağım. Bundan sonra memnun ölebilirim, diye düşünüyorum."

Hugh'nun göğsünü sıkıştıran acı, onu neredeyse boğacaktı. Nefes alamadı, dakikalarca göremedi. Onu kör eden geminin, içindeki karanlık değildi. Korku bu, dedi kendi kendine. Çocuğun gerçeği öğrenmesinden duyduğu korku. Gözlerine inen perdeden kurtulmak için kafasını salladı ve dönüp çocuğa dikkatle baktı. Ama Bane ona masum bir sevgiyle bakıyordu, kurnazlıkla

EJDER. K/İHADI t
değil. Hugh elini kabaca çocuğunkinden kurtardı.
"Siz ve Alfred o kabinde uyuyacaksınız," dedi. "Çantaları oraya koyun." Yukarılarından bir gümbürtü ve bir inleme sesi geldi. "Alfred? Buraya in ve Ekselanslarına göz kulak ol. Benim yapacak işlerim var."
"Peki, efendim," diye geldi titrek cevap ve Alfred merdi
venden aşağı kayarak, güverteye yığıldı. A
Topuklarının üzerinde dönen Hugh, uzun adımlarla dümen kabinine doğru yürüdü ve Alfred'in yanından tek sözcük bile söylemeden geçti.
"Merhametli Sartanlar," dedi kâhya, ezilmekten kurtulmak için kenara kaçarak. Hugh'nun ardından baktı, sonra Bane'e döndü. "Onu sinirlendirecek bir şey mi söylediniz, Ekselansları?"
"Yoo, hayır, Alfred," dedi çocuk. Uzanarak kâhyanın elini tuttu. "Böğürtlenleri nereye koydun?"
"İçeri gelebilir miyim?"
"Hayır. Orada kal," diye emretti Hugh.
Bane dümen kabinine doğru baktı ve gözleri hayretle iri iri açıldı. "Kocaman bir örümcek ağına yakalanmışsın gibi görünüyor! Tüm o halatlar nereye bağlı? Neden o şeyi giyiyorsun?"
Hugh üzerine, deriden bir göğüs zırhına benzeyen bir şeyi giyiyordu, yalnız buna sayısız halat bağlıydı. Muhtelif yönlere uzanan halatlat, tavana bağlı, karmaşık bir makara düzeneğine uzanıyordu.
"Hayatımda hiç bu kadar çok ahşap görmedim!" dedi Alfred'in sesi, yolcu kabinlerine giden koridordan. "Kraliyet sarayında bile. Sırf buradaki ahşabın değeri bile, geminin ağırlığınca fıçıpara etmesine yeter. Ekselansları, lütfen geride durun.





t
Kablolara dokunmayın1"
"Gidip pencerelerden bakamaz mıyım? Lütfen, Alfred. Ayak
altında dolaşmam." * " ! '"*' •'•' """M"! .*"••., ""^
"Hayır, Ekselansları," dedi Hugh. "Bu halatlardan biri boy
nunuza dolanırsa, anında koparır onu."
"Bulunduğumuz yerden de yeterince görebilirsiniz," dedi Alfred, hafifçe yeşererek Yer çok altlarında kalmıştı. Tek görebildikleri ağaçların tepeleriyle mercankaya uçurumun duvarıydı.
Koşumların hepsi yerli yerine takılı durumda, Hugh yüksek sırtlı, tek bacak üzerinde dümene doğru duran, ahşap bir sandalyeye oturdu. Sandalye sağa sola dönebiliyor, böylece pilotun kolayca manevra yapmasına izin veriyordu. Tam önünde, yerden çıkan uzun, metal bir kol vardı.
"Neden o şeyi giymen gerekiyor?" diye sordu Bane, koşumlara bakarak.
"Halatlara kolayca ulaşmamı sağlıyor. Böylece dolaşmıyorlar ve her halatın nereye gittiğini biliyoaım." Hugh kolu ayağıyla itekledi. Gemiden bir dizi irkiltici bamlama geldi. Kablolar makaralarda döndü ve gerginleşti Hugh, göğsüne bağlı halatlardan birini çekti. Bir takım gıcırtı ve gürleme sesleri duyuldu. Ani bir silkinişle, geminin ayaklarının altında hafifçe havalandığını hissettiler.
"Kanatlar açılıyor," dedi Hugh. "Büyü etkisini göstermeye
başladı."
Tam pilotun başının üzerine yerleştirilmiş yuvarlak, kristal bir sekstant, yumuşak, mavi bir ışıkla parlamaya başladı, içinde semboller belirdi. Hugh halatlara daha güçlü asıldı ve aniden ağaçların tepeleriyle uçurum duvarı gözlerden uzak-lanıaya başladı. Gemi yükseliyordu

Alfred'in nefesi kesildi. Dengesini kaybederek geriye doğru sendeledi ve dengesini bulmak için küpeşteye tutundu Bane zıplayarak ellerini çırptı. Aniden, uçurumla ağaçlar gözden kayboldu ve önlerinde engin, mavi bir gökyüzü uzandı.
"Alı, Sir Hugh, üst güverteye çıkabilir miyim? Nereye gittiğimize bakmak istiyorum."
"Kesinlikle olmaz, Eksel..." diye başladı Alfred. ' '* '

"Elbette," diye sözünü kesti Hugh. "Aşağı inerken kullandığımız merdiveni kullanın. Trabzanlara tutunun ve aşağı uçmamaya dikkat edin."
Bane koşturarak uzaklaştı. Bir an sonra, tepelerinde çizmelerinin sesini duydular.
"Aşağı uçmak mı?" dedi Alfred dehşetle. "Güvenli olmaz!"
"Güvenli. Elf büyücüleri, geminin çevresinde büyülü bir
alan oluşturuyorlar. Aşağı atlayamaz bile. Kanatlar açık ve
büyü aktif olduğu sürece, tamamiyle güvende olacak." Hugh
Alfred'e alaycı bir bakış attı. "Ama belki de kendin gidip göz-
kulak olmak istersin, gene de." " " ""* v.1 w'
"Evet, efendim," dedi kâhya, yutkunarak. "Ben de... tam bunu yapmayı düşünüyordum."
Ama yerinden kıpırdamadı. Küpeşteye yapışmış, kaskatı suratı, çevrelerinde yüzen bulutlar kadar beyazdı.
Alfred bakışlarını mavi göğe dikti.
"Alfred?" dedi Hugh, halatlardan birini çekerek. Gemi sola yattı ve ağaçların tepeleri aniden ve baş döndürecek şekilde gözlerinin önüne geldi.
"Gidiyorum. Hemen şimdi, efendim. Gidiyorum," dedi kâhya, tek bir kasını bile kımıldatmadan.
Güvertede, Bane trabzanların üzerine yaslanmıştı. Manzara



ı"
H-
f

onu büyülemişti Pitrin'in Sürgünü'nün arkasında kayıp gittiğini görebiliyordu. Altında ve önünde mavi gök ile beyaz bulutlar, üstünde pırıldayan gökkubbe vardı. Her iki yanlarında ejder kanatları gerilmişti. Geminin hareketiyle, derimsi kanatlar hafifçe dalgalanıyordu. Orta kanat arkasında dimdik duruyor, yavaşça öne, arkaya sallanıyordu.
Çocuk tüyü elinde tutarak, aylak aylak çenesine sürttü. "Gemiyi kontrol eden koşumlar. Büyü sayesinde havada kalıyor. Kanatlar yarasa kanadı gibi. Tavandaki kristal, nerede olduğumuzu söylüyor."
Parmakuçlarında durarak aşağıya baktı ve bu kadar yüksekten Maelstrom'u görüp göremeyeceğini düşündü.
"Çok kolay aslında," dedi, tüyü çevirerek.

## YÎRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM
## GÖKLERİN DERİNLİKLERİ ORTA ÂLEM

Ejder gemisi,incimsi, gri geceyi yardı geçti. Kanatları, büyünün ve Djern Hereva Adası'nın üzerinde yükselen havanın üzerinde kayıyordu. Uçuş koşumuna bağlanmış, küçük dümen kabininde rahat ve sıcacık oturan Hugh piposunu yaktı, arkasına yaslandı ve rahatlayarak, ejder gemisinin neredeyse kendi kendine uçmasına izin verdi. Koşuma bağlı halatlara arada bir dokunması, kanatlan yatırarak hava akımlarını yarmasını ve gökte zahmetsizce, bir rüzgârdan ötekine kaymasını, Aristagon'a doğru ileriyönde uçmasını sağladı.
Usta, tembel bir yarı-nöbetle, başka kanatlı uçuş araçlarını -canlı veya mekanik- gözlüyordu. Elf gemisinin içinde, kendi türüne karşı zayıftı, çünkü ejder sürücüleri hemen onun elf, hatta bir casus olduğuna karar verirlerdi. Hugh pek de endişeli değildi. Aristagon'a giden ejder sürücüleriyle elf gemilerinin uçuş rotalarını bilirdi. Bunlardan kaçınmak için özellikle yüksekten uçuyordu ve rahatsız edilmeyeceğinden emindi. Devriyelerle karşılaşma olasılığı olsa bile, bir bulut kümesine girerek atlatma imkânı vardı
Hava sakın, uçuş kolaydı ve Hugh'nun düşüncelere dalacak zamanı vardı. Çocuğu öldurmemeye, işte o zaman karar





verdi. Bir süredir, artık bir karar vermesi gerektiği düşüncesi, kafasında dönüp dımıyordu, ama yalnız kaldığı ve çevresindeki her şeyin sessiz ve sakin olduğu şu ana kadar bu düşünceyi ertelemişti. Daha önce

anlaşmasına sadık kalmadığı hiç olmamıştı ve mantık vuruluşunun akılcı ve geçerli olduğunu, duygusallığından etkilenmediğini kendine kanıtlamak zorundaydı.
Duygu. Usta'nın içindeki birşeyler Bane'inki gibi bir çocukluğa -sevgisiz, soğuk ve kasvetli bir çocukluk- sempati duysa bile, katil kendi acılarını bile hissedemeyecek kadar kabuk bağlamıştı, başkalarının acısını hiç anlayamazdı. Çocuğun yaşamasına izin vermesinin tek sebebi, canlıyken değerinin, ölüyken olduğundan daha fazla olmasıydı.
Hugh planlarını tamamlayamamıştı. Düşünmek, Alfred'den gerçeği öğrenmek ve Prens'in etrafını kuşatan gizemi çözmek için zamana ihtiyacı vardı. Ustanın Aristagon'da, gemisinin onarılması gerektiği zaman kullandığı bir gizlenme yeri vardı. Oraya gidecek ve istediği bilgiyi alana kadar orada kalacaktı; sonra ya dönecek ve bilgisiyle Stephen'ın karşısına çıkacak, sessiz kalmak için daha fazla para isteyecek, ya da Kraliçe'yle ilişkiye geçerek oğlu için ne kadar ödemeyi kabul edeceğini öğrenecekti. Kararı ne olursa olsun, servetinin garanti olduğunu düşünüyordu Hugh.
Aracı uçurmanın temposuna alışmaya başlamıştı, bunu bedeni ve zihninin bir kısmıyla yapabiliyordu, zihninin kalan kısmı serbestçe dolanıyordu. O sırada, düşüncelerini yoğunlaştırdığı kişi kafasını ambar kapağından çıkarıp kabine baktı. "Alfred yemek gönderdi."
Çocuğun gözlen hevesli ve meraklıydı, orada burada, halatların koşuma bağlandığı ve Hugh'nun kollarını rahatça uze-


rine kavuşturduğu yerlerde geziniyordu
"Yukarı gel," diye davet etti Hugh. "Yalnız dokunduğun ve bastığın yerlere dikkat et. Halatlardan uzak dur."
Bane kendisine denileni yaptı ve yukarı çıkarak dikkatle güverteye bastı. Ellerinde bir tas et ve sebze taşıyordu. Soğuktu. Alfred, Pitrin'in Sürgünü'nden aynlmadan pişirmiş, daha sonra yemek üzere sarmıştı. Ama ekmek peynirden oluşan sefer yemeğine ve lıanlardaki yağlı yemeklere alışık biri için oldukça güzel kokuyordu.
"Uzat buraya." Hugh piposundaki külleri, bu amaç için taşıdığı bir çömleğe boşalttı, sonra tası almak üzere elini uzattı.
Bane'in gözleri parladı. "Gemiyi uçurman gerekmiyor mu?"
"Kendi kendine uçabilir," dedi Hugh, tas ile boynuz kaşığı yakalayıp ağzını doldurmaya başlarken.
"Ama düşmez miyiz?" Bane kristal camlardan dışarı baktı. î "Büyü bizi havada tuaıyor. O olmasa bile, bu sakin havada kanatlar süzülmemizi sağlar. Onlan içeri çekersem, alçalmaya başlarız."
Bane düşünceli düşünceli başını salladı. Mavi bakışlarım Hugh'ya çevirdi. "Hangi kablolar onları içeri çekiyor?" xı" "Bunlar." Koşuma sağ ve sol omuzlarının yakınında bağlanmış olan iki uzun halatı işaret etti.
"Onları şöyle, önüme doğru çekiyorum ve kanatlar katlanıyor. Diğer kablolar kanatları kaldırıp indirerek dümeni yönetmemi sağlıyor. Şu, anadi-reği kontrol ediyor ve bu kablo da kuyruğa bağlı. Onu sağa, sola çevirerek geminin yönünü belirliyonım."
"Bu şekilde ne kadar uzun süre havada kalabiliriz?" Hugh omuzlarım silkti. "Sonsuza kadar herhalde, ya da bir adaya gelene kadar. O zaman rüzgâr akımları bizi yakalar ve bir uçuruma veya adanın altına çekebilir, sonra bizi mercan-




kayaya çarpar."
Bane ciddiyetle başını salladı. "Hâlâ, gemiyi uçurabileceği-
mi düşünüyorum."
*•* Hugh kendini, hoşgörülü bir biçimde gülümseyecek kadar memnun hissetti. "Hayır, yeterince güçlü değilsin." Oğlan koşuma özlemle baktı.
"Dene istersen," diye davet etti Hugh. "Gel, yanımda dur." Bane denileni yaptı. Dikkatle hareket ederek, kazayla halatlardan birini dolaştırmamaya çalışarak gelip, Hugh'nun önünde durdu. Elini, kanatlan kaldırıp indiren halatlardan birine koyarak çekti. Halat, kanadın titremesine sebep olarak hafifçe oynadı, hepsi o kadar.
İradesine karşı gelinmesine alışık olmayan Prens, dişlerini sıktı ve halatı her iki eliyle yakalayarak tüm gücüyle çekti. Ahşap çerçeve gıcırdadı ve kanat bir santim kadar yattı. Zaferle gülümseyen Bane, ayaklarını güverteye dayadı ve daha hızlı çekti. Yukarı doğru yükselen bir rüzgâr dalgası, tam o sırada kanadı yakaladı. Halat çocuğun ellerinden kaydı. Prens bir çığlıkla ellerini bıraktı ve yırtılıp kanamaya başlayan avuçlarına baktı.
"Hâlâ uçurabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Usta

serinkanlılıkla.
Gözyaşlarını engellemeye çalışan Bane mırıldandı. "Hayır, Sir Hugh," dedi avunmaz bir tonda. Bir tür teselli ararcasma, yaralı elini tüy tılsımına sıkıca bastırdı. Bunun yardımı olmuş gibiydi, çünkü yutkundu ve parlak, mavi gözlerini Hugh'nun gözlerine dikti. "Denememe izin verdiğin için teşekkür ederim."
"Hayli başarılıydınız, Ekselansları," dedi Hugh. "Sizden iki kat büyük erkeklerin o kadarını bile beceremediğini bilirim."

"Gerçekten mi?" Gözyaşları yok oldu.
Hugh'nun gönlü zengindi şimdi. Bir yalanın zararı olmazdı. "Elbette. Şimdi aşağı inip Alfred'in yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakar mısınız?"
"Tası almaya geleceğim!" dedi Bane ve kapakta kayboldu. Hugh heyecanlı sesinin Alfred'e seslendiğini, ejder gemisini nasıl uçurduğunu anlattığını duydu.
Sessizlik içinde yemeğini yiyen Hugh, aylak aylak göklere göz gezdirdi. Aristagon'a indiklerinde ilk yapacağı işin, o tüyü Kev'am'a, dişi elf büyücüsüne gösterip, ne söyleyeceğini görmek olduğuna karar verdi. Çözmesi gereken daha az önemli gizemlerden biri de buydu.
Ya da o sırada öyle sanıyordu.
Üç gün geçti. Geceleyin uçuyor, gündüz küçük, haritalarda bulunmayan adalarda gizleniyorlardı. Aristagon'a ulaşmaları için bir hafta gerektiğini söylüyordu Hugh.
Bane her gece gelip Hugh ile oturuyor, gemiyi yönetmesini izliyor, sorular soruyordu. Usta, ruh haline göre sorulan yanıtlayıp yanıtlamamaya karar veriyordu. Kafası planları ve uçuşu ile meşgul olduğundan, gerekmediği sürece Bane'e dikkat etmiyordu. Bu dünyada duygusal bağlılık öümcül bir hataydı, acı ve üzüntü dışında bir şey getirmezdi. Çocuk nakit demekti, o kadar.
Fakat Usta'nın kafası, Alfred hakkında karışıktı. Kâhya Prens'i endişeyle izliyordu. Ağacın düşüşüne gösterdiği aşırı bir tepki olabilirdi bu, ama Alfred koruyucu davranmıyordu. Bir saldırı sırasında, içinde kaldığı kalenin siperlerinin üzerinden atılan bir elf alev bombasını hatırlatıyordu Hıigh'ya. Taşların üzerinde yuvarlanan siyah, metal kutu zararsız görünü-




yordu. Ama herkes biliyordu ki, her an alevler fışkırtarak pat
layabilirdi. İnsanlar bombaya, tıpkı Alfred'in Bane'e baktığı gi
bi bakmışlardı. , -il ,1i k. J)
Alfred'in gerginliğini hisseden Hugh, kâhyanın kendisinin bilmediği neyi bildiğini merak etti -ve bu ilk kez olmuyordu. Katil yerdeyken çocuğu daha dikkatli izlemeye başladı. Çocuğun kaçmaya kalkacağını düşünüyordu. Yanında Alfred olmadığı sürece kampı terk etmemesini emretti Bane'e. Çocuk uysallıkla itaat etti. Alfred'le gittiğinde ise tek yaptığı, çok seviyor göründüğü böğürtlenlerden toplamak oluyordu.
Hugh bu gezilere hiç katılmıyor, bunları aptalca buluyordu. Yiyecek bulmak kendisine kalsaydı, bedeninin yaşamasını sağlayacak herhangi bir şeyle idare edebilirdi. Fakat kâhya, Ekselanslan'nın istediği her şeyi sağlamaya çalışıyordu. Her-gün, o sakar Alfred ormana doğru hücuma geçiyor, sarkan dallar, dolaşık sarmaşıklar ve kalleş otlarla savaşıyordu. Hugh kampta kalıyor, yan uyur, yarı uyanık bir dinlenişte, her çıtırtıyı, her patırtıyı duyuyordu.
Dördüncü gece Bane dümen dairesine geldi ve kristal pencerelerden dışandaki muhteşem bulutlarla, aşağıdaki engin gökleri seyretmeye koyuldu. "Alfred yemeğin birazdan hazır olacağını söylüyor."
Hugh piposunu çekerek homurdandı. "Orada görülen büyük gölge ne?" diye işaret etti Bane. "Aristagon."
"Öyle mi? Oraya varmamız uzun sürer mi?" "Evet. Göründüğünden daha uzak. Bir iki gün daha lazım." "Ama gündüzleri nerede kalacağız? Başka ada göremiyorum."
"Birkaç tane var, muhtemelen sislerin arkasına saklanmış-

EIDER,
tır. Bizim gibi küçük gemilerin geceleri kaldığı küçük adalar." Ayakuçlarında yükselen Bane aşağı baktı. "Çok aşağıda karanlık bulutlar görüyorum. Dönüp duruyor. O Maelstrom, değil mi?"
Hugh, bu kadar açık olan bir gerçeği tekrar söylemeye zahmet etmedi. Bane daha dikkatli baktı.
"Şu aşağıdaki iki şey. Ejdere benziyorlar, ama şimdiye ka
dar gördüğüm bütün ejderlerden büyükler." ">
Halatları dolaştırmamaya dikkat ederek sandalyesinden
kalkan Hugh, dışarı bir göz attı. "Elf korsanları veya su gemi

leri."
"Elfler!" Sözcük gergin ve hevesli çıkmıştı. Çocuğun eli, boynundaki tüye gitti. Fakat konuştuğu zaman, sesinde zorlama bir sakinlik vardı. "Onlardan kaçmamız gerekmiyor mu?" "Bizden çok uzaktalar, muhtemelen bizi görmeyecekler. Görseler bile, bizim de onlardan olduğumuzu düşünecekler. Zaten, kendi işlerine bakıyor gibi görünüyorlar."
Prens yine dışan baktı. İki gemiden başka bir şey göremedi. Fakat Hugh neler olup bittiğini kestirebiliyordu. "İsyankârlar, imparatorluk savaş gemilerinden kaçmaya çalışıyorlar."
Bane tekrar dönüp bakmadı bile. "Galiba Alfred sesleniyor. Akşam yemeği vakti gelmiş olmalı."
Hugh karşılaşmayı ilgiyle izlemeye devam etti. Savaş gemisi isyankârlann gemisine yetişmişti. İmparatorluk gemisinden kancalar atıldı ve isyankârlann güvertesine düştü. Hugh, buna benzer bir saldırıda, elf su gemisindeki esaretinden kurtulmuştu.
Pek çok isyankâr elf, büyü seviyesini arttırıp yakalanmaktan kurtulmak için, "ejder kanadında yürüme" adı verilen teh-





likeli manevrayı yapıyordu. Hugh onların hızla, fakat emin adımlarla kanat direğinde koştuklarını görebiliyordu. Ellerinde, direğe dokundurmaları için geminin büyücüsü tarafından verilen tılsımlar tutuyorlardı.
Yaptıkları tehlikeli ve ümitsizceydi. Geminin merkezinden bu kadar uzaktayken, çevredeki büyü alanı onları düşmekten koruyamıyordu. Bir rüzgâr dalgası veya -şimdi olduğu gibi- bir düşman oku, onları kanadın kenarından aşağı, Maelst-rom'un ortasına atabilirdi.
"Ejder kanadında yürümek." Elfler arasında bu, ödülü büyük olan, her türlü riskli durumu anlatmak için kullanılır olmuştu. Hugh her zaman, bu deyişin kendisi ve seçtiği yaşam tarzı açısından özel bir anlamı olduğunu düşünürdü. Gemiye bu deyişin onuruna "Ejder Kanadı" ismini vermişti. Bane elinde bir tasla döndü. "Elfler nerede?" Tası Hugh'ya uzattı.
"Arkamızda kaldılar. Onları geçtik." Hugh bir lokma aldı ve öksürerek tükürdü. "Kahretsin! Ne yaptı Alfred buna? Acıbiber kutusunun tamamını içine mi boşalttı?"
"Fazla acı olduğunu söylemiştim, işte, biraz da şarap getirmiştim."
Prens Hugh'ya şarap tulumunu uzattı. Hugh büyük bir yudum alıp yuttu, sonra bir yudum daha aldı. Tulumu geri vererek, yenilmemiş yemeği ayağıyla itti. "Bu lapayı Alfred yesin." -
Bane tası aldı, ama dümen kabinini terk etmedi. Eli tüyünde, garip, sakin bir beklenti içinde Hugh'yu izledi.
"Ne var?" diye tersledi Hugh. Ama o anda anladı. Zehirin tadını almamıştı. Biber bunu gizlemişti. Ama

zehirin ilk etkilerini hissetmeye başlamıştı. Karnı kramplarla kasılıyor, dili ağzında şişmiş gibi geliyordu. Gördüğü nesneler uzayıp kısalıyordu. Oğlan kocaman oldu ve tatlı, çekici gülümsemesiyle Hugh'nun üzerine eğildi. Tüy elinden sarkıyordu.
Hugh öfkeye boğuldu, ama zehir kadar hızlı değildi.
Arkaya düşerken görüşü karardı. Hugh tüyü gördü ve çocuğun sevinç dolu sesini duydu: ^f^^^v^
"İşe yaradı, baba! Ölüyor!"
Hugh yakalayıp katilini boğmak için uzandı, ama kolu kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı; yanında gevşek, cansız duruyordu. Sonra yanında, çocuğun yerine, bir kara keşişin durduğunu gördü. Elini uzatmıştı. . ,"Ee şimdi, efendi kimmiş bakalım?" diye sordu keşiş.

><i "V
YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM
GÖKLERİN DERİNLİKLERİ ORTA ÂLEM
Hugh güverteye yığıldı ve koşumlara bağlı halatları da beraberinde sürükledi. Gemi aniden yana yatarak Bane'i arka üstü bölme duvarına çarptı. Çocuğun elindeki yemek tası ta-kırdayarak yere düştü. Aşağıdaki kabinden gürültülü bir güm-leme, ardından acı ve dehşet dolu bir haykırış geldi.
Geminin yan tarafına tutunarak ayağa kalkmaya çalışan Prens, serseme dönmüş bir şekilde çevresine baktı. Güverte tehlikeli bir biçimde yana yattı Hugh, kablolara dolanmış, yerde yatıyordu. Bane aceleyle dışarı baktı ve ejderin burnunun dosdoğru aşağıyı gösterdiğini görünce neler olup bittiğini anladı. Hugh'nun düşüşü, kanatlann içeri çekilmesine yol açmıştı. Büyü aktif değildi ve şimdi gemi kontrolden çıkmış, Maelstrom'a doğru dalışa geçmişti.
Bunun olabileceği Bane'in aklına gelmemişti, anlaşılan, babasının da... Bu şaşırtıcı değildi. Yedinci evden bir insan büyücü, dünyanın geri kalanında hüküm süren savaş ve kargaşadan uzakta yaşar ve mekanik hakkında bir şey bilmez. Muhtemelen Sinistrad hayatında hiç ejder gemisi görmemişti. Hem zaten, Hugh geminin kendi kendine uçabileceğini söylememiş miydi?

Bane halat yığınını karıştırdı. Hugh'nun bedenine ulaşarak, tüm gücüyle halatları çekiştirdi. Ama hiçbirini kıpırdatamadı. Kanatlar yerinden kımıldamıyordu.
"Alfred!" diye haykırdı Prens. "Alfred, çabuk gel!" Aşağıda bir patırtı daha oldu; sonra yüzü ölü gibi beyaza kesenAlfred ambar kapağında belirdi.
"Sir Hugh! Neler oluyor! Düşüyoruz -" Bakışları adamın bedeni üzerinde durdu. "Kutsal Sartanlar adına!" Beceriksiz, hantal bedeninden beklenmeyecek bir çabukluk ve çeviklikle yukarı fırladı, halat yığınlarını aştı ve Hugh'nun yanında diz çöktü.
"Ah, boşver onu! Öldü o!" diye haykırdı Prens. Alfred'in ceketini yakalayarak, yüzünü geminin ön tarafına çevirdi. "Bak! Gemiyi durdurman lazım! Koşumu ondan çıkar ve uçur bu şeyi!"
"Majesteleri!" Alfred solgundu. "Ben gemi uçuramam! Beceri ve yılların tecrübesini gerektirir!" Kâhyanın gözleri kısıldı. "Öldü, derken neyi kastettiniz?"
Bane meydan okurcasına dik dik baktı, ama Alfred'in bakışları karşısında gözlerini yere indirmek zorunda kaldı. Artık kâhya soytarıyı oynamıyordu; gözleri aniden zorlayıcı ve keskin bir bakışla bakmaya başlamıştı ve çocuk, o delici bakışları oldukça rahatsız edici bulmuştu.
"Hak etmişti," dedi Bane öfkeyle. "O, Kral Stephen'ın beni öldürmesi için tuttuğu bir katildi. Ben daha çabuk davrandım, o kadar."
"Sen mi?" Alfred'in bakışları tüye gitti. "Yoksa baban mı?" Bane şaşırmış görünüyordu Dudakları açıldı, sonra aniden kapandı. Eli, saklamaya çalışırcasına tüyün etrafında kapandı ve kekelemeye başladı.




"Yalan söylemene gerek yok," dedi Alfred, içini çekerek. "Uzun zamandır biliyorum. Annenle babandan, daha doğrusu, üvey annenle babandan daha uzun zamandır. Gerçi üvey evlat almak, bir tercih meselesidir, ama onların hiç seçme şansı olmadı. Ona ne tür bir zehir verdin, Bane?"
"O mu? Onunla neden ilgileniyorsun? Düşmemize izin mi vereceksin?" diye tiz bir sesle cıyakladı Prens.
"Bizi kurtarabilecek tek kişi o! Ona ne verdin?" diye sordu Alfred, oğlanı yakalamak ve gerekirse bilgi almak için sarsmak üzere elini uzatarak.
Prens geriye sıçradı. Eğik güvertede sendeleyip kaydı, ancak geminin yan duvarında durabildi. Döndü ve pencereden dışan baktı. Bir haykırış kopardı.
"Elf gemileri! Tam üzerlerine gidiyoruz! O pis katile ihtiyacımız yok. Elfler bizi kurtarır!"
"Hayır! Bekle! Bane! Böğürtlenlerdi, değil mi?"
Oğlan dümen kabininden dışarı fırladı. Bane arkasından Alfred'in, ciflerin telllikeli olduğunu haykırdığını duydu, ama aldırmadı.
"Ben Uylandia prensiyim," dedi kendi kendine, merdivenlerden üst güverteye tırmanarak. Oraya varınca, elleriyle trab-zanlan kavradı, bacaklarını parmaklıklara sardı ve sıkıca tutundu. "Bana ellerini sürmeye cesaret edemezler. Tılsımım hâlâ elimde. Trian büyüsünü bozduğunu sanıyor, ama yalnızca ben öyle düşünmesine izin verdiğim için. Babam, risk almamamız gerektiğini söyledi, demek ki gemisini almak için katili öldürmemiz gerek. Ama tılsımın hâlâ işe yaradığını biliyorum! Şimdi bir elf gemisi ele geçirip, beni babama götürmelerini sağlayacağım. Sonra babam ve ben onlara hükmedeceğiz. Hepsine hükmedeceğiz1 Tıpkı planladığımız gibi.

EJDER. "AHADI
"Hey!" diye bağırdı Bane. Trabzanlara bacaklarıyla tutuna rak ellerini salladı. "Hey, oradakiler! İmdat! Bize yardım edin!" Elfler çok aşağıdaydılar, çocuğun haykırışını duymak için fazla uzakta. Zaten, zihinleri daha önemli meselelerle meşgul dü, hayatta kalmak gibi. Tünediği yerden aşağı bakan Bane, isyankârların gemisiyle savaş gemisinin birbirlerine kenetlen diğini gördü ve neler olup bittiğini merak etti. Güvertelerinde dökülen kanlan göremeyecek kadar yüksekteydi. Kendi ko şumlarına dolanan halat-atanların haykırışlarını duymuyor, parçalanmış tahtaların arasında sürüklendiklerini görmüyordu. Ne de, kendilerini savunurken, kardeşlerinin kalplerini dön dürmek için şarkı söyleyen isyankâr ciflerin seslerini duyuyor du. ' " *" ' •' """" " '" ' "*"" a)".w/!
Parlak renkli ejder kanatlan havada çılgınca dalgalanıyor veya kopmuş halatlardan, kırık vaziyette sallanıyordu. Uzun kancalar gemileri sıkıca birbirine bağlamıştı. Elf savaşçıları ha latların üzerinde, elleriyle tutunarak ilerleyip gemiye ulaşmaya çalışıyor, ya da güverteye sıçrıyorlardı. Çok aşağılarında, Ma-elstrom dönüp, kaynıyor, köpüksü beyaz kenarlı kara bulutla rı, parlayan şimşeklerin ışıklarıyla aydınlanıyordu.
Bane ciflere hevesle bakıyordu. Korkmuyordu, yalnızca yüzüne çarpan rüzgârdan, içinde bulunduğu durumdan dolayı neşe ve babasının planlarının gerçekleşmekte olduğundan dolayı heyecan duyuyordu. Ejder gemisinin düşüşü, bir şekilde yavaşlamıştı. Alfred halatları, geminin tepeüstü Maelstrom'a düşmesini engeleyecek kadar çekmeyi başarmıştı. Ama hâlâ kontrol dışı bir şekilde dönerek, alçalıyorlardı.
Alfred'in sesi aşağıdan geliyordu. Sesi belli belirsizdi ve adamın sözlerini anlamıyordu, yine de adamın sesindeki ton veya ritim, tepesine ağaç düştüğü zamana ilişkin sisli anıları




canlandırdı. Bane buna fazla önem vermedi. Elflere gittikçe yaklaşıyorlardı Yukarı dönüp kendisine bakan, parmaklarıyla işaret eden cifleri gördü. Yine bağırmaya başlamıştı ki, elf gemileri birbirinden ayrıldı ve gözlerinin önünde parçalara aynl-
dı.
İnce şekiller çevrelerindeki boşluğa devrildiler. Bane şimdi, ancak Maelstrom tarafından yutulduktan sonra sona erecek haykırışları duyabiliyordu. Orada burada gemilerin, büyüleri tarafından havada tutulan parçalan uçuşuyordu ve bazı cifler bunlara tutunuyor, bazıları daha büyük parçaların üstünde savaşmaya devam ediyordu.
Ve Bane ile küçük gemisi, hâlâ tam kaosun göbeğine alça-
lıyordu. " v *" .it, ^
Kir keşişleri gülmezler. Hayatta gülmeye değer hiçbir şey görmezler ve insanlar güldüğünde, genellikle başkalannın şanssızlıklarını hedef aldıklarına işaret etmekten çok hoşlanırlar. Kir manastırında gülmek yasak değildir. Gülünmez, o kadar. Kara keşişlerin yanına yeni gelen bir çocuk, belki bir iki
5 gün gülmeye devam eder, daha fazla değil.
" Hugh'nun elini tutan kara keşiş gülümsemiyordu, ama Hugh gözlerinde kahkaha izleri gördü. Öfkeyle mücadele etti ve bu rakibiyle, hayatında karşılaştığı tüm rakiplerden daha büyük bir şiddetle savaştı. Bu rakip et ve kandan değildi. Üzerinde hiçbir yara izi kalmıyordu. Hiçbir darbe onu yavaşlatmıyordu. Ebediydi ve onu sıkıca yakalamıştı.
"Bizden hep nefret ettin," dedi kara keşiş, ona sessizce gülerek, "yine de bize hizmet ettin. Tüm yaşamın boyunca bize hizmet ettin"

"Ben hiçbir insana hizmet etmem!" diye bağırdı Hugh. Çabalaması gittikçe zayıflıyordu. Yorulmuştu. Dinlenmek istiyordu. Sonsuzluğa kayıp gitmesini engelleyen, yalnızca utancı ve öfkesiydi. Utanıyordu, çünkü keşişin haklı olduğunu biliyordu. Öfkeliydi, çünkü kendisini yıllarca aldatmıştı.
Acı ve hayal kınklığıyla dolu olarak, sönmekte olan tüm gücünü topladı ve kendini kurtarmak için son bir kez çabaladı. O kadar zayıf ve açması bir darbeydi ki indirdiği, küçük bir çocuğun bile gözünden yaş getiremezdi. Ama keşişin kavrayışı gevşedi.

Şaşkın, desteksiz kalmış Hugh düştü. Kalbinde hiç korku yoktu, çünkü garip bir şekilde aşağı değil, yukan düştüğü izlenimi altındaydı. Karanlığa doğru dalmıyordu.
Aydınlığa dalıyordu.
"<h fc
"Sir Hugh?" Alfred'in korku ve endişe dolu yüzü, üzerinde geziniyordu. "Sir Hugh? Ah, Sartanlara hamdolsun! İyisiniz! Nasıl hissediyorsunuz, efendim?"
Hugh Alfred'in yardımıyla doğrulup oturdu. Yavaşça çevresine bakınarak keşişi aradı. Kâhyadan, koşumuyla halatlardan başka bir şey görmedi.
"Ne oldu?" Başını sallayarak ayılmaya çalıştı. Acı hissetmiyordu, yalnızca garip bir sersemlik. Beyni kafasına, dili ağzına büyük geliyor gibiydi. Bir seferinde, bir handa, aynı duyguyla ve yanında boş bir şarap tulumuyla uyanmıştı. 1 "Çocuk sizi ilaçla uyuttu. Şimdi etkisi geçiyor. Şimdi pek iyi hissetmediğinizi biliyorum, Sir Hugh, ama başımız dertte. Gemi düşüyor.. "
"Uyuttu mu?" Hugh Alfred'e baktı ve sislerin arasından seçmeye çalıştı "Beni uyutmadı! Zehirdi o." Gözlen kısıldı. "Ölü-




yordum."
"Hayır, hayır, Sir Hugh. Öyle gelebilir, ama..."
Huglı öne eğildi. Alfred'i yakasından yakalayarak, yanma çekti ve gözlerini açık renk gözlerine dikerek ruhunu görmeye çalıştı. "Ben öldüm." Adamın yakasını iyice çekti. "Beni sen canlandırdın!"
Alfred Hugh'nun bakışına sakince karşılık verdi. Üzgün bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.
"Yanılıyorsunuz. Uyku ilacıydı. Ben bir şey yapmadım."
Mızırdanan hödük, nasıl bu adam yalan söyler de Hugh anlayamazdı ki? Daha da önemlisi, Alfred hayatını nasıl kurtarabilirdi? Yüzündeki ifade artniyetsizdi; gözleri acıma ve üzüntüyle bakıyordu, o kadar. Alfred, bir şey saklaması mümkün olmayan insanlardandı. Başkası olsaydı, çoktan inanmış olurdu.
"Sir Hugh, gemi!" diye ısrar etti Alfred. "Düşüyoruz! Kanatlar... katlandı. Uğraştım, ama açamadım."
Uyarılınca, Hugh geminin yuvarlanmakta olduğunu fark etti. Alfred'e baktı ve yakasını bıraktı. Bir gizem daha, ama Ma-elstrom'a düşmekle çözülebilecek türden değil. Ellerini zonk-layan başına koyarak ayağa kalkmaya çalıştı. Başı çok ağırdı. Bırakırsa, boynundan kopacağı ve düşeceğini zannediyordu.
Pencereden dışarı göz atınca, acil bir tehlike içinde olmadıklarını gördü -en azından düşmüyorlardı. Alfred geminin burnunu biraz düzeltmeyi başarmıştı ve Hugh, bazı halatların kopmuş olmasına rağmen, gemiyi kolaylıkla kontrol altına alabilirdi.
"En büyük sorunumuz Maelstrom'a düşmek değil."
"Ne demek istediniz, efendim?" Alfred kenara koşturdu ve dışarı baktı.

EIDER.
Yukarıdan onlara bakan, yırtık ve kanlı giysilerinin tüm
ayrıntılarını görebildikleri, ellerinde kancalar tutan üç elf
savaşçısı vardı. >, ."VMUH """"- ' ;, ,& ?' ;{, -j.j^ •>,
"İşte, atın kancaları! Ben burada takarım!" Bu, yukarıdaki güverteden gelen Bane'in sesiydi.
Alfred dehşete düştü. "Majesteleri ciflerden yardım istemekle ilgili bir şey söylemişti..."
"Yardım mı?" Hugh'nun dudakları alaycı bir sırıtışla gerildi. Anlaşılan, tekrar ölmek için dirilmişti.
Kanca halatları havada kıvrıldı. Güverteye düşerken çıkardıkları gümlemeyi duydu Hugh, sonra kancalar tahta üzerinde sürünürken çıkan sürtünme sesini. Onu yere yıkan bir sarsıntı oldu. Kancalar bir yere takılmıştı. Elini yan tarafına götürdü. Kılıcı yoktu.
' , tt ı :•> t ı *"","  i" f.
"Kılıcım..."
Alfred hareketi gördü. Dengesiz zeminde sendeliyor, ayakta durmaya çalışıyordu. "Burada, efendim. Halatları kesmek için kullandım."
Hugh silahını kavradı, fakat neredeyse tekrar düşürüyordu. Zayıf ve titreyen ellerine Alfred, bir örs vermişti sanki. Kancalar geminin düşüşünü yavaşlatıp, kendi parçalanmış gemilerinin yanında durmaya zorluyordu. Keskin bir çekişin ardından, gemi aşağı sarktı -cifler halatlardan aşağı, geminin güvertesine iniyorlardı. Hugh, Bane'in yukarıda heyecanla gevezelik yaptığını duyabiliyordu.
Kılıcını kavrayan Hugh, dümen kabinini terk etti, hafif adımlarla koridoaı geçti ve ambar kapağının altında durdu. Alfred sendeleyerek arkasından geliyordu. Adamın hantal adımlarının çıkardığı gürültü, Hugh'nun ürpermesine sebep oldu. Kâhyaya kötü bir bakış fırlatarak sessiz olması için uyar-

*



di. Sonra, hançerini çizmesinden çıkardı ve adama uzattı

Bembeyaz kesilen Alfred başını salladı ve ellerini arkasında sakladı. "Hayır," dedi titreyen dudaklarının arasından "Yapamam! Ben... kimseyi öldüremem!"

Hugh başını yukarı kaldırdı. Çizmeli ayakların yürüdüğü duyulabiliyordu.

"Kendi hayatını kurtarmak için olsa bile mi?" diye tısladı. Alfred gözlerini yere indirdi. "Üzgünüm." ';"S n,' ı,.'<<>' • "Şimdi üzgün olmasan bile, birazdan olacaksın," diye mırıldandı Hugh ve sessizce merdiveni tırmanmaya başladı.

f" "*?,"" it' ~*>

•ir '**'

V , i

## YİRMİALTEVCI BÖLÜM
## GÖKLERİN DERİNLİKLERİ DÜŞERKEN

'

Bane üç elfin halatlara tutunarak aşağı inmesini seyretti. İnce, biçimli bacakları halatlara topukları ve dizleriyle tutunu-yordu. Altlarında boşluktan, çok aşağıda, bitmek tükenmek bilmez, kara ve dehşet verici fırtınadan başka bir şey yoktu. Fakat cifler işlerinde ustaydılar, ne duraksadılar, ne de aşağıya baktılar. Küçük ejder gemisinin güvertesine ulaştıklarında, bacaklarını kenarlardan içeri attılar ve kolayca ayaklarının üzerine kondular.

Daha önce hiç elf görmemiş olan Prens, onlar kendisine hiç ilgi göstermezken, onları dikkatle inceledi. Elfler yaklaşık olarak insanlarla aynı boydaydılar, ama bedenlerinin ince olması, daha uzun boylu görünmelerine sebep oluyordu. Hatları zarif, fakat sert ve soğuktu, sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyorlardı. Düzgün kasları vardı ve hareketlen son derece uyumluydu. Yan yatmış gemide bile kolaylıkla ve zarafetle yürüyorlardı. Derileri kahverengi, saçları ve kaşları beyazdı. Güneş ışığı altında gümüş serpilmiş gibi parlıyordu, ince do-kumalı kilimler gibi görünen atletler ve etekler giyiyorlardı Giysileri kuş, çiçek, hayvan resimleriyle süslüydü İnsanlar sık sık ciflerin parlak renkli giyimleriyle alay ederlerdi -aslında bu

^sr



giysilerin elf zırhı olduğunu fark ettiklerinde pişman olurlardı, fakat artık onlar için çok geç olurdu. Elf büyücüleri, sıradan ipek ipliklerini çelik kadar sağlam yapabilecek büyüler biliyorlardı.

Lider olduğu anlaşılan elf, diğerlerine, geminin kalan yerlerine bakmalarını işaret etti. Birisi kenara koşarak kanatlara baktı, muhtemelen, gemiyi kontrolden çıkaran hasarın derecesini anlamaya çalışıyordu. Diğeri kıç tarafa koştu. Elfler silahlıydılar, ama silahlarını ellerine almamışlardı. Ne de olsa kendi türlerine ait bir gemideydiler.

Adamlarının yerlerini aldığını gören elf komutanı, nihayet çocuğu fark etmeye tenezzül etti.

"Bu insan veledinin halkım tarafından yapılan bir gemide ne işi var?" Komutan gaga burnunun üstünden çocuğa baktı. "Bu geminin kaptanı nerede?"

İnsanca da konuşabiliyordu, ama dudaklarındaki ifade, sanki sözcüklerin kötü bir tadı varmış ve onlardan kurtulduğu için seviniyormuş gibi tiksinti doluydu. Sesinde ahenkli bir tını, buyurgan ve horgören bir tonlama vardı, Bane öfkelendi, ama öfkesini gizlemeyi bildi.

"Ben Volkaran ve Uylandia'mn veliaht prensiyim. Babam Kral Stephen'dır." Bane böyle başlamasının en iyisi olduğuna karar vermişti, en azından önemli biri olduğu konusunda cifleri ikna edene kadar. Sonra onlara gerçeği, aslında çok daha önemli olduğunu -hayal edemeyecekleri kadar önemli olduğunu söyleyecekti.

Elf komutanın bir gözü adamlarının üzerindeydi, Bane'e ilgisinin ancak yarısını veriyordu. "Demek halkım bir insan prensçiği yakaladı, ha? Senin karşılığında ne almayı düşündüler, bilemiyorum."

ı ı f ' EJOER_ K.AHADI ' ,, ' '

"Beni kaçıran kötü bir adamdı," dedi Bane, gözyaşlarına boğulmaya hazır. "Beni öldürecekti. Ama siz beni kurtardınız! Kahraman olacaksınız. Beni kralınıza götürün ki, teşekkürlerimi sunabileyim. Halklarımız arasında bir barışın başlangıcı olabilir bu."

Kanatlan incelemeye giden elf geri döndü, raporunu vermek üzereydi ki, çocuğun söylevini duydu. Komutanına baktı, aynı anda kahkalarla gülmeye başladılar.

Bane'in nefesi kesildi. Hayatında hiç kimse ona gülmemişti! Neler oluyordu? Tılsımın işe yarıyor olması gerekirdi. Tri-an'm tılsımı bozamadığından emindi. Neden büyüsü ciflerin üzerinde işe yaramıyordu?
Sonra Bane onların tılsımlarını gördü. Boyunlarına astıkları tılsımlar, onları insanların savaş büyülerine karşı korumak için elf büyücüleri tarafından yapılmıştı. Bane bunu bilmiyordu, ama koruyucu bir tılsım gördü mü tanırdı ve cifleri kendi tılsımından koruyanın bu olduğunu anladı. >*5rÖ3S
Herhangi bir tepki vermeye fırsat bulamadan, komutan onu yakaladı ve bir çöp torbası gibi havaya fırlattı. İnce bedeninden beklenmeyecek bir güçle, diğer elf onu havada yakaladı. Elf komutan kayıtsız bir emir verdi ve elf, elinde bir kokarca varmışçasına Bane'i bir kol boyu uzakta tutarak, geminin küpeştesine doğru yürüdü. Bane elfçe bilmiyordu, ama hareketlerinden elf komutanın verdiği emri anlamıştı Aşağı atılacaktı.
Bane haykırmaya çalıştı, ama korku sesini boğdu Mücadele edip kıvrandı. Onu ensesinden yakalayan elf, çocuğun kurtulmak için gösterdiği çılgınca çabayla eğleniyormuş gibiydi. Bane'in büyü yeteneği vardı, ama babasının evinde yetiştiril-mediğinden eğitimsizdi. Büyünün bedeninde adrenalin gibi




yayıldığını hissedebiliyor, ama ona nasıl işlerlik kazandıracağını bilmiyordu.
Fakat bunu ona anlatabilecek biri vardı. . ',^\,w>t"" ^
" Bane tüy tılsımı tuttu. "Baba!" )>•;").'.
"Sana şimdi yardım edemez," diye güldü elf. j "Baba!" diye haykırdı yine Bane.
"Haklıydım," dedi elf yoldaşına. "Gemide biri daha var -veledin babası. Git bul onu," diye, kıç taraftan dönmekte olan üçüncü elfe işaret etti.
"Hadi, küçük piçten kurtul artık," diye homurdandı komutan.
, Bane'i tutan elf çocuğu küpeştenin öbür yanına taşıdı ve bıraktı. , • ,
Bane havada takla atmaya başladı. Tam, korku içinde çığlık atmak üzere derin bir nefes almıştı ki, bir ses aniden ona sessiz kalmasını emretti. Ses, her zaman olduğu gibi, zihninde duyduğu sözcüklerle konuşmuştu, yalnızca kendisinin duyabildiği sözcüklerle.
"Kendini kurtarabilecek güç var sende, Bane. Ama önce korkunu zaptetmen gerek."
Hızla düşmekte olan Bane, altında, elf gemisinden saçılan döküntüleri, daha aşağıda ise Maelstrom'un kara bulutlarını görebiliyordu. Korkudan kaskatı kesilmişti.
"Ben... yapamam, baba," diye inledi.
"Yapamazsan ölürsün ve belki de bu daha iyi olur. Korkak bir oğul benim ne işime yarar?"
Kısa yaşamı boyunca Bane, kendisiyle tılsımı aracılığıyla konuşan bu adamı, gerçek babası olan bu adamı memnun etmeye çalışmıştı. Güçlü büyücünün onayını almak, en büyük arzusuydu.

"Gözlerini kapat," diye emretti Sinistrad. " ,.a, ,.<
Bane gözlerini kapattı.
"Şimdi büyü üzerinde çalışmaya başlayacağız. Havadan daha hafif olduğunu düşün. Bedenin katı etten değil, hafif, uçucu. Kemiklerin, kuşların kemikleri gibi boş."
Prens gülmek istedi, ama içindeki bir şey, gülerse bir daha asla büyüyü kontrol edemeyeceğini ve ölümüne düşeceğini söyledi. Vahşi, isterik kıkırdamasını yutarak, babasının söylediğini yapmaya çalıştı. Gülünç geliyordu. Gözleri kapalı durmuyor, kurtarılana kadar tutunabileceği bir şey bulmak için panik içinde açılmaya çalışıyordu. Fakat çevresinde hızla akan hava gözlerini yaşartıyor, hiçbir şeyi net görememesine sebep oluyordu. Boğazında bir hıçkırık düğümlendi.
"Bane1" Sinistrad'ın sesi çocuğun aklında kırbaç gibi sakladı.
Yutkunan Bane, gözlerini sıkıca yumdu ve kuş olduğunu hayal etmeye çalıştı.
Önceleri zordu ve imkânsız geliyordu. Uzun zaman önce ölmüş büyücü nesilleri ve çocuğun miras aldığı kendi yeteneği imdadına yetişti. Püf noktası, gerçekliği dışlamak ve zihni, bedeninin altmışküsur kaya ağırlığında olmadığına, ağırlığının sıfır olduğuna, hatta sıfırdan da az olduğuna inandırmaktı. Bazı genç büyücülerin, edinmek için yıllarca çalışmaları gereken bir beceriydi bu, ama Bane'in birkaç saniye içinde öğrenmesi gerekiyordu. Anne kuşlar yavrularına uçmayı, onları yuvadan atarak öğretirlerdi. Bane de büyüyü aynı yöntemle öğreniyordu. Dehşet ve korku, içindeki doğal yeteneği uyandırdı ve yetenek, kontrolü ele alarak onu kurtardı.
Etim buluttan. Kanım ince sis. Kemiklerim boş ve hava dolu

"t
Mnrgnret Weıs & Tracy Hickman
Prens'in bedeninden gıdıklayan bir duygu geçti. Sanki büyü onu bir buluta çeviriyordu, çünkü şimdi ağırlıksız hissediyordu. Bu duygu artarken, içine yüzdüğü yanılsama özgüvenini arttırdı. Bunun karşılığında büyü yoğunlaştı, güçlendi. Gözlerini açan Bane, sevinçle, artık düşmediğini gördü. Bir kar tanesinden daha hafif, gökte süzülüyordu.
"Başardım! Başardım!" Neşeyle güldü ve kollarını kuş gibi çırpmaya başladı.
"Yoğunlaş!" diye azarladı Sinistrad. "Bu oyun değil! Konsantrasyonun bozulursa, gücü kaybedersin!"
Bane kendine geldi. Babasının sözleri değildi onu korkutan, aniden ağırlaştığı hissiydi. Kararlı bir şekilde zihnini, köpüksü bulutlar arasında yüzme işinde yoğunlaştırdı.
"Şimdi ne yapacağım, baba?" diye sordu, daha sakin bir şekilde.
"Şimdilik olduğun yerde kal. Elfler seni kurtaracak."
"Ama beni öldürmeye çalıştılar!"
"Evet, ama şimdi senin sahip olduğun gücü görecekler ve büyücülerine götürmek isteyecekler. Bu da seni onların sarayına götürecek. Bana dönmeden önce orada biraz zaman geçirmek isteyebilirsin. Faydalı bilgiler edinebilirsin."
Bane yukarı baktı ve gemide neler olduğunu görmeye çalıştı. Bulunduğu yerden görebildiği tek şey, gövdenin altı ve yarı açık kanatlardı. Ama ejder gemisi hâlâ düşüyordu.
Bane rahatladı ve havada yüzerek, geminin kendisine yetişmesini bekledi.

YIRMIYEDEVCI BOLUM
GÖKLERİN DERİNLİKLERİ DÜŞERKEN
Hugh ve Alfred merdivenlerin dibinde diz çöktüler. Elfle-rin gemiyi aradıklarını işitebiliyorlardı; elf komutanın Bane ile konuşmasını duydular.
"Küçük piç," diye mırıldandı Hugh, alçak sesle. '
Sonra Bane'in haykırdığını duydular.
Alfred sarardı.
"Onu istiyorsan, kurtarsan iyi olur," dedi Hugh kâhyaya. "Arkamda dur."
Merdivenden çıkan Hugh, ambar kapağını açtı. Bir eli kılıcında, Alfred hemen arkasında, güverteye çıktı. Güvertede ilk gördüğü şey, elfin Bane'i aşağı fırlatması oldu. Alfred dehşet içinde haykırdı.
"Boş ver!" diye bağırdı Hugh, hızla silah olarak kullanabileceği bir şey aranarak. "Beni koni -Atalarımız adına! Yapma!"
Alfred'in gözleri yuvarlandı. Ayaklarının üzerinde sallanırken, yüzü bembeyaz kesilmişti. Hugh uzandı ve yakasından yakalayarak öfkeyle sarstı onu, ama artık çok geçti. Kâhya devrildi ve açması bir halde güverteye yığıldı.
"Kahretsin1" diye küfretti Hugh kötü kötü.
Elfler isyankârlarla savaşlarından dolayı katı ve bitkindiler. •





Bir ejder gemisinde insan bulmayı beklemiyorlardı ve tepkileri yavaş oldu. Tam elf savaşçılarından biri seren direğine uzanırken, Hugh direği yakaladı ve kaldırarak, becerebildiğince kuvvetle elfin suratına indirdi. Savaşçı tepeüstü devrildi ve düşerken kafasını ambar kapağına çarptı. Muhtemelen bir süre baygın kalacaktı. Hugh onu öldürmeye cesaret edemedi, çünkü önünde daha iki elf vardı.
Elfler pek de iyi kılıç kullanamazlar. Ok ve yayı tercih ederler, çünkü bu silahlar -kılıç gibi- kaba kuvvet değil, beceri ve düşünce gerektirir. Elflerin yanlarında taşıdıkları kısa kılıçlar genellikle yakın dövüş veya oklarla yaralanmış kurbanlarını öldürmek için kullanılır.
Elflerin kılıçtan hoşlanmadığını bilen Hugh, kılıcını vahşice savurarak onlan uzak durmaya mecbur etti. Plakadan plakaya atlayarak geriledi, ta ki küpeşteye ulaşana kadar. Elfler üzerine geliyorlar, ama saldırıya geçmiyorlardı. Şimdilik. Teknikteki eksikliklerini, sabır ve dikkatleriyle kapatıyorlardı. Kılıcı elinde tutmak, Hugh'nun kalan tüm kuvvetini alıyordu. Elfler onun zayıf ve hasta olduğunu görebiliyorlardı. Hamle yapıp çekilerek enerjisini tüketiyordu Hugh. Kendini koruyamayacak kadar yorulana kadar bekleyebilirlerdi.
Hugh'nun kollan ağnyor, başı zonkluyordu. Fazla dayanamayacağını biliyordu. Bir şekilde bu durum sona ermeliydi. Gözüne bir hareket ilişti.

"Alfred!" diye bağırdı. "İşte! Onları arkadan kıstır!"
Eski bir numaraydı bu ve ismine layık hiçbir insan savaşçı bu tuzağa düşmezdi. Elf komutan da gözlerini Hugh'nun üzerinden ayırmadı, ama diğer savaşçı boş bulunup başını çevirdi. Gördüğü şey, tehlikeli bir insanın üzerine yürüyüşü değil, yere oturmuş, sersem sersem çevresine bakman Alfred oldu.

Hugh bir an sonra elfin tepesindeydi. Elindeki kısa kılıcı düşürdü ve savaşçının yüzünü yumruğuyla dağıttı. Bu hareketi, kendisini elf komutanın atağına karşı korumasız bıraktı, ama elinden bir şey gelmiyordu. Elf komutan saldırdı. Ayakları yana yatmış güvertede kaydı; sakar darbesi Hugh'nun kalbi-' ni ıskaladı ve sağ kolundaki kasları yırtarak geçti. Hugh topuklarının üzerinde döndü, kılıcının kabzasıyla komutanın çenesine vurdu ve elfi sırtüstü güverteye düşürdü. Komutanın kılıcı elinden uçtu.
Hugh dizlerinin üzerine çöktü. Başdönmesi ve mide bulan- ' tısı ile savaşıyordu.
"Sir Hugh! Yaralanmışsınız! Bırakın yardım edeyim..." Elleri koluna dokundu, ama Hugh kolunu kurtardı.
"Ben iyiyim," dedi sertçe. Ayağa kalkarak kâhyaya dik dik baktı. Adam kızararak başını eğdi.
"Ben... sizi yalnız bıraktığım için özür dilerim," diye keke- s ledi. "Bana neler oluyor, bilmiyorum."
Hugh sözünü keserek cifleri işaret etti. "Kendilerine gelmeden bu pislikleri aşağı at."
Alfred o kadar sarardı ki, Hugh yeniden bayılacağını dü- l şündü. "Bunu yapamam, efendim. Savunmasız bir adamı... ölümüne atmak."
"Senin ufaklığı attılar ama!" Hugh kılıcını kaldırdı ve baygın elfin boğazına uzattı. "O zaman onlan burada halletmem gerekecek. Kendilerine gelmeleri riskini göze alamam."
İnce boynu kesmeye hazırlandı, ama garip bir isteksizlik onu durdurdu. Engin ve korkunç karanlıktan bir ses duydu. Tüm hayatın boyunca bize hizmet ettin "Lütfen, efendim!" Alfred kolunu yakaladı. "Gemileri hâlâ bizimkine bağlı." Ejder gemisinin yanına yanaşmış elf gemisi-





nin kalıntılarını gösterdi. "Onları oraya aktarabilirim. En azın-', dan birisinin onları kurtarması için şans vermiş oluruz." • • "Pekâlâ." Tartışamayacak kadar yorgun ve hasta hisseden Hugh, pes etti. "Ne istiyorsan yap. Onlardan kurtul, yeter. Elf-lere ne diye aldırıyorsun, bilmem ki? Kıymetli prensini öldürdüler."
"Yaşam kutsaldır," dedi Alfred yumuşak bir sesle, baygın elf komutanını omuzlarından tutmak için eğilirken. "Bunu öğrendik. Ama çok geçti. Çok geç."
En azından, Hugh böyle söylediğini düşündü. Rüzgâr çevresinde uğulduyordu, hastaydı ve acıya boğulmuştu, hem zaten ona neydi ki?
Alfred işini, her zamanki beceriksizliğiyle tamamladı -plakaların üzerinde tökezledi, bedenleri düşürdü, bir seferinde, kanat halatlarından birine dolandığında, neredeyse kendisini asıyordu. Sonunda, baygın cifleri geminin küpeştesinden aşırmayı ve onlan kendi gemilerine bırakmayı başardı. Sergilediği kuvvet, bu uzun, sırık gibi adam için pek de övgüye değer sayılmazdı.
Ama zaten, Alfred'le ilgili, açıklanamayan pek çok şey vardı. Gerçekten öldüm mü? Beni Alfred mi canlandırdı? Peki nasıl? Gizemustalarmın bile ölüyü canlandıracak güçleri yoktur.
"Yaşam kutsaldır... Ama çok geçti. Çok geç."
Hugh başını salladı ve anında pişman oldu. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.
Alfred döndüğünde Hugh'yu, beceriksizce kolunu bandaj-lamaya çalışırken buldu.
"Sir Hugh?" diye başladı Alfred çekingenlikle.
Hugh başını kaldırmadı. Kâhya nazikçe bandajı aldı ve beceriyle bağladı.

"Sanırım gelip baksanız iyi olacak, efendim."
"Biliyorum. Hâlâ düşüyoruz. Ama gemiyi ben durdıira-
mam. Maelstrom'a ne kadar yaklaştık?" ;,.;
"Konu o değil, efendim. Prens. Hayatta!" ,<$
"Hayatta mı?" Hugh, adamın çıldırdığını düşünerek baka-kaldı.
"Çok garip, efendim. Aslında o kadar da garip değil sanı
rım, babasının kim olduğu düşünülürse." '
Babası da kim? diye sormak istedi Hugh, arna zamanı de
ğildi. Can acısıyla kıvranarak güverte boyunca yürüdü. Fırtına
ya yaklaştıkça geminin hareketleri daha da dengesizleşiyordu.
Aşağı baktığında, bir hayret ıslığı çalmaktan kendini alıkoya

madı, n"
"Babası Yüksek Âlem'den bir gizemustasıdır," dedi Alfred. "Sanırım çocuğa bunu yapmayı o öğretti."
"Tılsım aracılığıyla konuşuyorlar," dedi Usta, çocuğun tüyü
kavrayışını hatırlayarak..;
"Evet." f
Hugh çocuğun yukarıya dönük yüzünü görebiliyordu. Kendilerine zaferle bakıyordu, halinden pek memnun olduğu açıktı.
r "Onu kurtarmam gerekiyor, anlaşılan. Beni zehirlemeye çalışan bir çocuğu. Gemimi mahveden bir çocuğu. Bizi ciflere teslim etmeye çalışan bir çocuğu!"
"Ama, efendim," diye yanıtladı Alfred, Hugh'ya sabit bakışlarla bakarak, "siz de onu öldürmeyi kabul ettiniz - para için." Hugh Bane'e baktı. Maelstrom'a yaklaşıyorlardı. Aşağıda yüzen toz ve döküntü bulutlarını görebiliyor, fırtınanın tekdüze gümbürtüsünü duyabiliyordu. Yağmur kokan serin, nemli bir rüzgâr, kuyruk dümeninin çılgınca dalgalanmasına sebep




oluyordu Şu anda, Hugh kopuk halatları kontrol ediyor, kanatlan açmak için onlan bağlamaya çalışıyor olmalıydı. Aksi halde gemi fırtınaya iyice yaklaşacak, tekrar yükselmesi imkânsız hale gelecekti. Ve kafasındaki zonklama midesini bulandırıyordu.
Dönerek, küpeşteyi terk etti.
"Sizi suçlamıyorum," dedi Alfred. "Zor bir çocuk..."
"Zor mu?" Hugh güldü, sonra durdu ve gemi ayaklarının altında sallanırken gözlerini kapattı. Tekrar kendine geldiğinde derin bir nefes aldı. "O direği al ve çocuğa uzat. Ben gemiyi yaklaştırmaya çalışacağım. Bunu yapmak, kendi hayatımızı tehlikeye atmak olacak. Büyük ihtimalle rüzgâra kapılıp fırtınanın göbeğine emileceğiz."
"Peki, Sir Hugh." Alfred direği almaya koştu -bu seferlikti ayaklan ve bedeni aynı yöne gidiyordu.
Usta ambar kapağından aşağı, dümen kabinine indi ve ortalıktaki dağınıklığa baktı. Bunu neden yapıyorum ki? diye sordu kendi kendine. Basit, diye geldi cevap. Elinde, oğlunun geri gelmemesi için para ödeyecek bir babayla, gelmesi için para ödeyecek bir başka baba var.
Bu mantıklı, diye kabul etti Hugh. Tabii, sonumuz Maelst-rom olmazsa. Kristal pencereden dışan baktığında, çocuğun bulutların arasında yüzdüğünü görebiliyordu. Ejder gemisi onunla karşılaşacak şekilde alçalıyordu, fakat Hugh geminin yönünü değiştirmezse, çocuğun bir kanat boyu uzağından geçeceklerdi.
Usta, hüzünle enkazı inceledi ve zihnini, güvertede yılan gibi yatan muhtelif halatları düzenleyip işlevsel hale koyması için zorladı, ihtiyaç duyduklarını bularak, dolaşık yığından ayırdı ve deliklerden kolayca çekebilmek için dümdüz yatırdı.

i EJDEK. K/U1AD1 v.V )""
Halatlar düzenlendikten sonra, kılıcıyla keserek koşumdan ayırdı ve kollarının çevresine sardı. Bunu yaparken kemiklerini kıran adamlar görmüştü Kontrolü kaybederse, ağır kanatlar aniden havalanacak, halatların silkinmesine yol açacak ve kollarım ağaç dallan gibi kıracaktı.
Oturdu. Ayaklarını yere dayayarak halatı yavaşça çekmeye başladı. Halatın uzun bir kısmı yavaşça delikten içeri geldi. Kanat açılmaya başladı ve büyü işlev kazandı. Ama Hugh'nun sağ kolundaki halat hâlâ hareketsizdi. Alnındaki teri elinin tersiyle sildi. Kanat takılmıştı.
Kanadı kurtarma umuduyla, halatı tüm gücüyle çekti, işe yaramadı. O sırada, elindeki rehber halata bağlı dış halatlardan birinin kopmuş olabileceği aklına geldi. Alçak sesle, kendi kendine küfür ederek kopuk halatı bıraktı ve gemiyi tek kanada uçurma işine yoğunlaştı.
"Daha yakına!" diye bağırdı Alfred. "Biraz daha sola -sancak mıydı yoksa? Hatırlayamıyorum, iskele? İskeleydi galiba, işte. Neredeyse yakaladım onu... Şimdi! Sıkıca tutunun, Ekselansları!"
Hugh Prens'in, heyecanla birşeylerden yakınan tiz sesini ve küçük çizmelerinin güverteye vuruşunu duydu. Sonra Alfred'in alçak ve azarlayan sesini ve Bane'in kendini savunan sızlanmasını duydu.
Halatı biraz daha çekti ve kanadın açıldığını hissetti. Büyünün yönlendirdiği ejder gemisi, yukarıya doğru yüzmeye başladı Aşağıda Maelstrom'un girdapları, avının kaçtığını görünce öfkelenmiş gibi donuyordu.
Yavaşça yükselirlerken, Hugh nefesini tutarak tüm enerjisini kanadı dengede tutmaya harcadı.
Bir anda, sanki dev bir el, onları sınır bozucu bir sıvrsisi-nek gibi tokatladı Gemi aniden ve mide bulandırıcı bir şekıl-

*



de düşmeye başladı. Öyle bir hızla daldı ki, sanki bedeni gemiyle beraber düşüyordu, fakat midesiyle barsakları yukarıda kalmıştı. Hugh korkunç bir çığlık ve ağır bir gümleme duydu ve birisinin güverteye düşmüş olması gerektiğini düşündü. Usta, hem Alfred, hem de çocuğun tutunacak bir yer bulduklarını umdu, ama bulamadılarsa, şu anda yapabileceği bir şey yoktu.

Halatlara sıkıca tutundu ve düşmelerini yavaşlatmak için kanadı açık tutmaya çalıştı. Sonra uğursuz bir yırtılma sesi ve ejder gemisi pilotlarının yüreklerini titreten korkunç bir ıslık duydu. Kanat yırtılmış, rüzgârda ıslık çalıyordu. Hugh halatı becerebildiğince içeri çekti ve kanadı sonuna kadar açtı. Dümeni kullanamıyor olsa da, en azından kanadın büyüsü düşüşlerini yavaşlatacak, yere çarpmalarını yumuşatacaktı -eğer yere düşerlerse ve eğer Maelstrom düşmeden önce onları paramparça etmezse.

Kolundaki halatı çözerek, yere fırlattı. Henüz Maelstrom'a ulaşmamışlardı ve rüzgâr gemiyi kendi çevresinde döndürmeye başlamıştı. Ayakta duramıyordu, Bu yüzden plakaların üzerinde sürünmek ve halatlara tutunarak kendini koridora çekmek zorunda kaldı. Koridora çıkınca, merdivenleri tırmandı ve dışarı göz attı. Alfred ve Bane, üst güvertede yerde yatıyorlardı, kâhya bir koluyla çocuğu sıkı sıkı sarmıştı.

"Aşağı gelin!" diye bağırdı Hugh, rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. "Kanat yırtıldı. Fırtınaya doğru batıyoruz!"

Alfred karnının üzerinde güverte boyunca sün'ındü ve Bane'i de beraberinde sürükledi. Hugh, çocuğun dehşetten kaskatı olduğunu görünce kötücül bir memnuniyet duydu. Ambar kapağına ulaşan kâhya, önce Prens'i soktu içeriye. Hugh çocuğu pek de nazik olmayan bir kavrayışla yakaladı,

içeriye çekti ve yere bıraktı.

Bane'in acı dolu çığlığı, geminin yan dönüşü onu küpeşteye fırlatıp nefesini kesince yarıda kaldı. Hareket Alfred'i, tepeüstü ambar deliğinden içeri gönderdi ve Hugh'nun ayaklarını yerden kesti. Hugh merdivenlerden yuvarlanarak, alt güverteye düştü.

Usta ayağa kalkıp tekrar merdivenin başına -belki de dibine döndü. Gemi dönüp duruyordu ve yön duygusunu kaybetmişti. Ambar kapağını kavradı. Ani bir yağmur fırtınası gemiyi yakalamıştı; yağmur içeriye elf mızraklarının hızıyla dökülüyordu. Bir şimşek yakında havayı yardı ve ekşi bir elektrik kokusu yarattı; hava akımının çıkardığı ses sağır edici düzeydeydi. Ambar kapağını kapatmaya çalıştı -kapak ıslak ve kaygandı- ve sonunda kuvvetle çekerek kapatmayı başardı. Bitkin bir halde merdivenlerden aşağı kaydı ve yere yığıldı.

"Sen... hayattasın!" Bane ona boş bir hayret ifadesiyle bakıyordu. Sonra yüzü sevinç doldu. Hugh'ya koştu, kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarıldı. "Ah, çok sevindim! O kadar korkmuştum ki! Hayatımı kurtardın!"

Hugh, çocuğun yapışan ellerinden kurtularak onu bir kol boyu uzaklıkta tuttu. Ne gözyaşlarına boğulmuş sesinin, ne de masum yüzünün içtenliğinden kuşku duymasına imkân yoktu. Mavi gözlerinde ne kurnazlık, ne de hile vardı. Usta, neredeyse her şeyi rüyasında gördüğüne inanacaktı. , İnanmak mümkün olsaydı.

Bu Bane, akıllı çocuk, onu zehirlemeye çalışmıştı. Hugh elini çocuğun boğazına götürdü. Kolay olacaktı. Tek bir bü-küş. Boynu kırılır. Anlaşma yerine getirilmiş olur.

Gemi fırtınada savrulup döndü. Tahtalar gıcırdayarak inledi, her an ayrılıp parçalanacak gibiydi. Çevrelerinde şimşek-





ler çakıyordu; gokgürültüsü kulaklarının içinde gümbürdedi.

Tüm yaşamın boyunca bize hizmet ettin

Hugh'nun kavrayışı sıkılaştı. Bane ona gözlerini kaldırdı; çocuk güven doluydu, utangaç utangaç gülümsüyordu. Sanki katil çocuğu sevgiyle okşuyormuş gibi.

Usta öfkeyle çocuğu uzağa fırlattı. Çocuk tökezleyerek Alf-

red'e doğru düştü, Alfred onu yakaladı. " ı"î' *'1 ^

İkisinin yanından sendeleyerek geçen Hugh, dümen kabinine yöneldi. Emekler vaziyetteyken midesini boşalttı.

## YİRMİSEKİ2İNCİ BÖLÜM
## DREVLEV AŞAĞI ÂLEM

İlk kendisine gelen Bane oldu. Gözlerini açarak çevresine, ejder gemisine ve iki yoldaşına baktı. Alçak bir gokgürültüsü sesi duyuluyordu ve bir an için dehşet duygusu geri geldi; sonra fırtınanın uzakta olduğunu fark etti. Dışarı baktığında, gemiyi döven sakin bir yağmurun yağmakta olduğunu gördü. Korkunç düşüşleri sona ermişti. Her şey sakindi. Hiçbir şey kı pırdamıyordu. '>ıM,,t. ,' ' .

Hugh kabloların ortasında yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Başında ve kolunda kan vardı, onları kurtarmak için son bir çaba göstermişçesine, bir eli hâlâ halatlara asılıydı. Alfred sırtüstü yatıyordu. Kâhya incinmiş görünmüyordu. Bane, fırtınanın içindeki korkunç düşüşlerini pek az hatırlıyordu, ama bir yerlerde Alfred'in bayıldığını sanıyordu.

Bane de korkmuştu, elf komutanın kendisini gemiden aşağı attığı zamandan daha fazla korkmuştu hem de. Her şey çabucak olmuştu, bu yüzden korkacak fazla zamanı olmamıştı. Fırtınanın içindeki düşüşleri, sanki yüzyıllarca sürmüştü, korkusu her saniye daha da artmıştı Bane, korkudan öleceğini sanmıştı. Sonra, babasının, uykuya dalmasına sebep olan sözcükler fısıldadığını hatırlıyordu





Prens doğrulup oturmaya çalıştı. Garip bir duygu vardı üzerinde. İncinmemişti, garip hissediyordu o kadar. Bedeni ağırlaşmış gibiydi, korkunç bir güç onu yere çekiyordu, fakat üzerinde hiçbir şey yoktu. Bane korku ve yalnızlık duygusuyla biraz ağladı. Bu garip duygulan sevmedi ve sarsıp uyandırmak için Alfred'e doğru süründü. Sonra, Hugh'nun kılıcının, güvertede, yanında yattığını gördü ve aklına bir şey geldi.

"Şimdi ikisini de öldürebilirim," dedi, tüy tılsımı sıkıca kav rayarak. "Onlardan kurtulabiliriz, baba." • "•" '

"Hayır!" Sözcük sert ve keskindi. Onu irkiltti.

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni oradan kurtarıp benim yanıma getirmeleri için onlara ihtiyacın var. Ama önce, yapman gereken bir iş var. Aşağı Âlem'de, Drevlin Adası'na indiniz. Geg olarak bilinen bir halk yaşıyor orada. Aslında, tesadüflerin seni oraya götürmesi beni çok memnun etti. Bir gemi edindiğimde kendim gelmek istiyordum.

"O adada, benim ilgimi çok çeken bir makine var. Uzun zaman önce Sartanlar tarafından yapıldı, ama amacının ne olduğunu kimse keşfedemedi. Oradayken bu konuyu araştırmanı istiyorum. Ayrıca, Gegler hakkında öğrenebildiğin kadar çok şey öğren. Dünyayı fethetmemde ne işime yarayacaklarından emin değilim, ama topraklarını fethedeceğim halklar hakkında öğrenebileceğim kadannı öğrenmem akıllıca olur. Belki işime de yarayabilirler. Fırsat yakalamak için tetikte olmalısın, oğlum."

Ses söndü. Bane kaşlarını çattı. Keşke Sinistrad o sinir bozucu konuşma tarzından vazgeçseydi. "Ben fethettiğim zaman, ben hükmederken." Biz olması gerekirdi. Bane böyle olması gerektiğine karar vermişti



"Elbette, babam benim hakkımda fazla bir şey bilmiyor henüz; beni planlarına dahil etmemesinin sebebi bu. Karşı karşıya geldiğimiz zaman, beni daha iyi tanıyacak. Benimle gurur duyacak ve gücünü benimle paylaşmaktan memnun olacak. Bana büyü hakkında her şeyi öğretecek. Her şeyi birlikte yapacağız. Artık yalnız olmayacağım."

Hugh inlemeye ve kıpırdanmaya başladı. Bane aceleyle güverteye uzanıp gözlerini kapattı. <j.H"HMi.fi 'İ

Hugh, bedenini kollarıyla destekleyerek acı içinde doğrulup oturdu. İlk hissettiği, hâlâ canlı olması karşısında büyük bir şaşkınlık oldu. İkinci olarak, gemisine büyü yapan o büyücüye ödediğinin iki katını ödeyeceğini, fakat bunun bile az geleceğini düşündü. Üçüncü olaraksa, piposu aklına geldi. Çamura bulanmış ve sırılsıklam kadife tuniğinin içine uzandı ve kırılmamış olduğunu keşfetti.

Usta, yoldaşlarına göz attı. Alfred baygın yatıyordu. Hugh, hayatında hiç sırf korkudan bayılan birini duymamıştı. Bir kriz ortamında yanında bulunduracağın harika bir insan. Çocuk da baygındı, ama nefes alışları düzgündü. Rengi de iyiydi. Yara-lanmamıştı. Hugh'nun sigortası canlı ve sağlıklıydı.

"Ama önce," diye mırıldandı Hugh, oğlana yanaşarak, "babacığından kurtulmalıyız, eğer bu gerçekten oysa."

Çocuğu uyandırmamak için yavaş ve dikkatle hareket ede rek parmaklarını gümüş zincirin çevresine doladı ve çocuğun boynundan çıkarmaya başladı.

1 Zincir parmaklarından kaydı. ı!"ı.-H

Hugh inanamayarak baktı. Zincir parmaklarının üzerinden değil, içinden kaymıştı. Kaskatı etinden ve kemiğinden, eli sanki hayalet elıymiş gibi geçtiğini görmüştü

278
279

Margaret Weıs & Tracy Hıckınan
"Bunu ben hayal ettim. Kafamı vurduğumdan olacak herhalde," dedi ve zinciri, bu kez sıkıca kavradı. !J Sanki elinde havadan başka bir şey yoktu. 1 Hugh Bane'in gözlerinin açık olduğunu fark etti. Çocuk onu öfke veya kuşkuyla değil, üzüntüyle seyrediyordu.
"Çıkmıyor," dedi. "Denedim." Prens doğrulup oturdu. "Ne oldu? Neredeyiz?"
"Güvendeyiz," dedi Hugh, oturup piposunu çıkararak. Ste-regosunun sonunu içmişti, ama ateşi de yoktu zaten. Pipoyu dişlerinin arasına kıstırarak boş boş çekiştirdi.
"Hayatımızı kurtardın," dedi Bane. "Hem de ben seni öldürmeye çalıştıktan sonra. Üzgünüm. Gerçekten!" Berrak mavi gözlerini Hugh'nun gözlerine dikti. "Senden çok korkuyordum, o kadar."
Hugh piposunu çekti ve bir şey demedi.
"Çok garip hissediyorum," diye devam etti Prens, rahatça sohbete devam ederek, aralarındaki küçük mesele hallolmuş gibi. "Sanki bedenim çok ağırmış gibi."
"Buradaki basınç yüzünden, havanın ağırlığı. Alışırsın. Şimdi otur ve kıpırdama."
Bane oturdu, ama kıpırdanıp duruyordu. Bakışları Hugh'nun kılıcına gitti. "Sen bir savaşçısın. Kendini onurlu bir şekilde savunabilirsin. Ama ben zayıfım. Başka ne yapabilirdim ki? Sen bir katilsin, değil mi? Beni öldürmek için kiralandın."
"Ve sen de Stephen'ın oğlu değilsin," diye karşılık verdi Hugh.
"Hayır, efendim, değil."
Ses Alfred'indi Kâhya doğrulup oturdu ve şaşkınlık içinde çevresine baktı. "Neredeyiz?"

, ,>", EJDER.
"Aşağı Âlem'de olduğumuzu tahmin ediyorum. Şansımız varsa, Drevlin'deyizdir." "Neden şansımız varsa?"
"Çünkü Drevlin, buralarda üzerinde yerleşim olan tek kıta. Eğer kentlerinden birine ulaşabilirsek Gegler bize yardım eder. Aşağı Âlem'de çok korkunç fırtınalar kopar," diye ekledi açıklama olarak. "Bunlardan birine açıkta yakalanırsak..." Hugh cümlesini bir omuz silkmesiyle bitirdi.
Alfred beyazladı ve dışarıya endişeli bir bakış fırlattı. Bane kıpırdanıp görmek üzere döndü. "Şimdi fırtına yok. Gitsek daha iyi olmaz mı?"
"Bedenin hava başmandaki değişikliğe alışana kadar bekle. Gittiğimiz zaman, hızlı hareket etmek zorundayız."
"Drevlin'de olduğumuzu mu düşünüyorsun?" diye sordu Alfred.
"Düşmeye başladığımız zamanki pozisyonumuza bakılırsa, öyle bence. Fırtına bizi biraz dolaştırdı, ama buralardaki en büyük kara parçası Drevlin'dir, başka yere düşmemiz olasılığı düşük. Tabii fırtına bizi fazla uzağa taşımışsa, herhangi bir yerde olabiliriz."
"Daha önce buraya geldin mi?" Bane dimdik oturup, gözlerini Hugh'ya dikti.
"Evet."
"Neye benziyor?" diye sordu çocuk hevesle.
Hugh hemen yanıtlamadı. Gözleri, sanki başkasına ait olduğundan eminmiş gibi kaldırdığı eline şaşkınlık içinde bakmakta olan Alfred'e kaymıştı.
"Dışan çıkıp kendin gör, Ekselansları."
"Gerçekten mi?" Bane ayağa kalktı. "Dışarı çıkabilir miyim?"

281
280

-at •
Margaret Weis & Tracy Hıckınan
"Bak bakalım çevrede Geg kenti var mı? Bu kıtada büyük bir makine var. Onun parçalarını görebiliyorsan, yakında Geg-ler de vardır. Gemiden uzaklaşma. Çevrende sığınabileceğin bir yer olmadan fırtınaya yakalanırsan işin bitti demektir."
"Bu doğru olur mu, efendim?" Alfred endişeyle çocuğun ardından baktı. Çocuk küçük bedenini geminin yanında açılan bir delikten dışarı çıkartıyordu.
"Fazla uzaklaşmaz. Düşündüğünden daha çabuk yorulacak. Şimdi gittiğine göre, bana gerçeği söyle."

Alfred sarardı. Rahatsızca kıpırdanarak gözlerini indirdi ve kocaman ellerine baktı. "Haklıydınız, efendim. Bane Step-hen'ın çocuğu değil. Size bildiğim kadarını anlatacağım -daha doğaısu kesin olarak bildiğimiz ne varsa. Trian'ın neler olduğu konusunda bazı teorileri var gerçi. Ama bunlar bana tüm olan biteni açıklıyormuş gibi gelmiyor..." Hugh'nun yüzünün karardığını gördü, kaşları sabırsızlıkla çatılmıştı.
"On devir önce, Stephen ile Anne'in bir çocuğu oldu. Oğlandı, çok güzel bir bebekti. Babasının kara saçlarını ve annesinin gözleriyle kulaklarını almıştı. Kulaklarını da belirtmemin garip olduğunu düşünebilirsiniz, ama sonra önemli olduğunu göreceksiniz. Anne'in sol kulağının dış kıvrımında, tam şurada bir çentiği vardır. Aileden gelen bir özelliktir bu. Hikâyeye göre, Sartanlar hâlâ dünyada yürürken, Anne'in atalarından biri, Sartanlardan birine atılan mızrağın yönünü saptırmış. Bu esnada mızrağın ucu, adamın kulağının kenarını sıyırmış. O andan sonra ailede doğan bütün çocukların kulağı, ailenin onurunun bir sembolü olarak, çentikli olmuş.
"Anne'in çocuğunun da kulağında çentik vardı. Bebeği göstermek için getirdiklerinde kendim gördüm." Alfred'in sesi alçaldı. "Ertesi sabah beşikte buldukları çocuğun kulağı ise, sa-


pasağlamdı."
"Değiştirmişler," diye yorum yaptı Hugh. "Biliyorlardı herhalde."
"Evet, biliyorlardı. Hepimiz biliyorduk. Bebek Prens'le aynı yaşta görünüyordu, belki bir iki gün daha büyük. Ama bu bebeğin saçları sarı, gözleri maviydi. Daha sonra kahverengiye dönecek buğulu maviden değil. Çocuğun kulaklarının şekli de mükemmeldi. Saraydaki herkesi sorguladık, ama değişimin nasıl gerçekleştiğini kimse bilmiyordu. Muhafızlar, gece kimseyi içeri sokmadıklarına yemin ettiler. Dürüst adamlardı. Doğru söylediklerinden Stephen'ın kuşkusu yoktu. Dadı bütün gece bebeğin odasında uyudu ve gece uyanıp bebeği süt-ninesine götürdü. Sütnine, gece emzirdiği bebeğin, Anne'in siyah saçlı bebeği olduğunu söyledi. Bu ve benzeri veriler yüzünden Trian, bebeklerin büyü yoluyla değiştirildiğine karar verdi."
"Diğer veriler mi?"
Alfred içini çekti. Bakışları dışanya yöneldi. Bane bir kayanın üzerine çıkmış, dikkatle uzaklara bakıyordu. Ufukta, şimşeklerle beneklenen kara bulutlar toplanıyordu. Rüzgâr çıkmaya başlamıştı.
"Bebeğin çevresine örülü güçlü bir büyü vardı. Ona bakan herkes, onu sevmek zorundaydı. Hayır, 'sevmek' doğnı sözcük değil." Kâhya bir süre düşündü. 'Üzerine titremek' belki veya 'saplantı haline getirmek'. Onu mutsuz görmeye dayana-mıyorduk. Gözünden düşen tek damla yaş, günlerce berbat hissetmemize neden oluyordu. Kendi yaşamımızdan vazgeçebilirdik, ama ondan vazgeçemezdik." Alfred sustu ve elini kel kafasından geçirdi. "Stephen ve Anne, bu çocuğu kendi çocukları gibi kabullenmenin getireceği tehlikenin farkındaydı-




lar, ama ikisi de -aslında hepimiz- çaresizdik. Adım Bane koymalarının sebebi bu."
"Tehlike neydi peki?" ." " M> O'., >ıdfr '< '.">•
"Bebeklerin değiştirilmesinden bir sene sonra, Anne'in gerçek bebeğinin doğum gününde, Yüksek Âlem'den bir gize-mustası geldi aramıza. Başta onurlandık, çünkü yıllardır benzer bir şey olmamıştı -yedinci evden güçlü bir büyücü, yukarıdaki muhteşem âlemi bırakıp, bizi ziyaret edecek kadar alçakgönüllülük göstermemişti. Ama gururlanmamız ve memnuniyetimiz ağzımızda zehir oldu. Sinistrad kötü bir adamdır. Onu tanımamız ve ondan korkmamız için ne gerekiyorsa yaptı. Küçük Prens'i şereflendirmek için geldiğini söyledi. Ona bir hediye getirmişti. Sinistrad bebeği kollarına aldığında, hepimiz Bane'in kimin çocuğu olduğunu anladık.
"Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu elbette -yedinci evden güçlü bir büyücüye karşı ne yapılabilirdi ki? Trian, bu krallıktaki en güçlü büyücülerden biridir ve o yalnızca üçüncü evdendir. Hayır, gizemustası o tüy tılsımı bebeğin boynuna • geçirirken, yüzümüze yapıştırdığımız gülümsemelerle izlemek zorunda kaldık. Sinistrad, Stephen'ı vârisi konusunda tebrik edip gitti. Vâris sözcüğünü vurgulaması, hepimizi korkudan ürpertti. Ama Stephen, çocuğun üzerine daha fazla titremekten başka bir şey yapamıyordu, çocuğun görüntüsü bile onu tiksindirdiği halde."
Hugh sakalını çekiştirerek kaşlarını çattı. "Ama Yüksek Âlem'den bir büyücü neden Orta Âlem'de bir krallık istesin ki? Bizi uzun zaman önce, kendi özgür iradeleriyle terk ettiler. Kendi krallıkları, hayallerimizin ötesinde zengin, ya da biz öyle biliyoruz."
"Dediğim gibi, bilmiyoruz. Trian'ın bazı teorileri var -en

aşikar olanı, fetih, elbette. Ama bize hükmetmek istiyorlarsa, gızemustalarından bir ordu gönderip bizi kolayca yenebilirler. Hayır, dediğim gibi, mantıklı gelmiyor. Stephen, Sinistrad'ın oğlu ile iletişim halinde olduğunu biliyordu. Bane kurnaz bir ajandır. Oğlan krallıktaki her sırrı öğrendi ve babasına iletti, bundan eminiz. Bununla yaşayabiliriz, çünkü on devir geçti ve gücümüz gittikçe artıyor. Gizemustalan krallığı ele geçirmek isteselerdi, daha önce yaparlardı. Ama Stephen için bu çocuk tan kurtulmayı acil bir durum haline getiren bir şey oldu." Alf-red, dışarıda hâlâ yeni bir kent arayan çocuğa baktı. Çocuğun artık yorulduğu açıktı, artık kayanın üzerinde ayakta durmu yor, oturuyordu. Kâhya Hugh'nun yaklaşması için işaret etti ve kulağına fısıldadı. "Anne hamile!" >'j
"Ah!" Hugh aniden anlayarak başını salladı. "Demek yolda yeni bir vâris olduğundan eskisinden kurtulmaya karar verdi ler. Ya büyü?"
"Trian onu bozdu. On yıl üzerinde çalışması gerekti, ama sonunda başardı. Şimdi Stephen artık" -Alfred durdu ve kararsızlık içinde kekeledi- "artık..."
"...onu öldürmek için bir katil tutabiliyor. Ne kadar süredir biliyorsun?"
"•> "Baştan beri." Alfred kızardı. "Sizi takip etmemin sebebi buydu."
"Beni durdurmaya mı çalışacaktın?"
"Emin değilim." Alfred'in alnı kırıştı ve kafasını kararsızlıkla salladı. "Ben .. bilmiyorum."
Karanlık bir tohum Hugh'nun zihnine düştü ve köklendi. Hızla büyüdü, beynini sardı, çiçeklendi ve zararlı bir meyve verdi Anlaşmayı bozmaya ben karar verdim. Neden? Çünkü çocuk yaşarken daha fazla para ediyordu. Ama ölüm anlaşma-




sini yaptığım pek çok adam da öyleydi. Daha önce bana duyulan güveni hiç boşa çıkannamıştım. Daha önce hiç anlaşma bozmamıştım, halbuki bazı durumlarda bana ödenen ücretin on katını alabilirdim. Neden şimdi? Piçi kurtarmak için kendi hayatımı riske attım! Beni öldürmeye çalıştıktan sonra bile onu öldüremedim! Ya büyü bozulmadıysa? Ya Bane hâlâ, başta Stephen olmak üzere hepimizi kullanıyorsa?
Hugh dikkatle Alfred'e baktı. "Peki senin hakkında bilmem gereken ne, kâhya?"
"Korkarım, yalnızca gözlerinizle gördükleriniz, efendim," dedi Alfred alçakgönüllülükle, ellerini açarak. "Tüm hayatım boyunca hizmet ettim. Ekselansları Kraliçe Anne'e, Uylan-dia'daki şatosunda da hizmet ediyordum. Kraliçe olduğunda, beni de yanında götürme lütfunda bulundu." Yavaş yavaş yayılan bir kızartı, Alfred'in yüzünü kapladı. Gözleri güvertede dolandı. Üzerindeki partal giysileri, parmaklarıyla çekiştirdi.
Bu adam yalan söylemek konusunda çocuk kadar rahat değil, diye düşündü Hugh. Yine de, Alfred de çocuk gibi, bir yalanın içinde yaşıyor gibi görünüyor.
Katil gözlerini kapatarak konunun sonlanmasına izin verdi. Zehrin ve yüksek hava basıncının sonucu omzu ağrıyor, midesi bulanıyor ve uykulu hissediyordu. Olup bitenleri düşündü ve dudakları, acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Her şeyden kötüsü, elleri sayısız adamın kanlanna bulanmışken, kimsenin hükmedemeyeceğine inandığı kendisine hükmedilmişti -bir çocuk tarafından.
Prens Bane başını gemideki delikten içeri soktu. "Sanırım gördüm Büyük makineyi! O tarafta, uzakta. Şimdi göremiyorsunuz, çünkü bulutlar onu kapladı. Ama yolu hatırlıyorum


Hadi gidelim! Zaten ne kadar tehlikeli olabilir ki? Yalnızca yağmur..."
Bir yıldırım cızırdayarak toprağa düştü ve mercankayada bir delik açtı. Gökgürültüsü yeri sarstı, neredeyse çocuğu de viriyordu. •"*'
"İşte bu yüzden," dedi Hugh.
Bir başka yıldırım daha korkunç bir güçle düştü. Bane koşarak güverteyi geçti ve Alfred'in yanına çöktü. Yağmur gemiyi dövmeye başladı. Rüzgâr, sağır edici bir şiddetle esiyordu. Kısa süre sonra, paralanmış ahşabın arasından dökülmeye başladı. Bane'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve yüzü sapsarıydı, ama haykırmadı. Ellerinin titrediğini görünce, onları sıkıca birbirine sardı. Oğlana bakan Hugh, uzun zaman önce, korkusunu gururuyla bastırmaya çalışan kendisini gördü -sahip olduğu tek silah buydu.

Sonra, belki de Bane'in görmesini istediğinin bu olduğu aklına geldi.
Katil, kılıcının kabzasına dokundu. Yalnızca birkaç saniye alırdı. Kavra, çek, oğlanın bedenine sapla. Onu büyü dur-duracaksa, nasıl işlediğini görmek isterdi, kesin olarak bilmek isterdi.
Belki de zaten görmüştü.
Hugh elini kılıcından çekti. Piposunu aldığında, Bane'in onu izlediğini gördü. Oğlanın dudakları tatlı, sevimli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.
;*

286
287

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM
RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM
Başatusta zor bir dönemden geçiyordu. Savunmasız adamcağızın başına gökten tann yağıyordu. Her şey ters gitmeye başlamıştı. Bir zamanların dert bilmez, huzurlu âlemi, çılgına dönmüştü.
Arkasında bir manga aynasız, yanında kıymeti kendinden menkul başpapazla zar zor mercankayalann arasından yürüyen başatusta, uzun uzun tanrıları düşündü ve pek de işine yaramadıklarına karar verdi. Bir kere, deli Limbeck'ten güzelce kurtulmak yerine, canlı canlı geri göndermeye karar vermişlerdi. Üstüne üstlük, onunla beraber kendileri de gelmişlerdi! Daha doğrusu, bir tanesi gelmişti -kendine Haplo adını veren bir tann. Tanrının, kendisini tanrı olarak görmediğine ilişkin kafa karıştırıcı dedikodular duymuş olsa da, Darral Uzun-kıyılı onlara bir nebze bile inanmıyordu.
Ne yazık ki, tanrı da olsa, başka bir şey de, bu Haplo gittiği her yerde bela çıkarıyordu -ve bu da, Geglerin başkenti Rahm de dahil, neredeyse tüm Geg memleketi demek oluyordu. Deli Limbeck ile onun çılgın GGIBIT'leri tanrıyı kasabalara götürüyorlar, söylevler veriyorlar, insanlara kullanıldıklarını, kotu davranıldıklarını, köleleştırıldiklerini ve bunu Yemleyen-

ler'in yaptığını söylüyorlardı. Elbette deli Limbeck uzun zamandır aynı lafları geveleyip duruyordu, ama şimdi, yanında bir tanrı varken, Gegler onu dinlemeye başlamışlardı! *"""* Papazların yarısı onların tarafına geçmişti bile. Kilisesinin gözlerinin önünde dağılmakta olduğunu gören başpapaz, başatusta dan birşeyler yapmasını talep ediyordu.
"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu Darral ekşi ekşi. "Tanrı olmadığını söyleyen bu Haplo'yu tutuklatmalı mıyım? Buna zaten inanan herkesi baştan beri haklı olduklarına, inanmayan herkesi de, inanmaya ikna eder bu!"
"Boş laf!" diye burnunu çekti, başatustanın söylediği hiçbir şeyi anlamamış olan, fakat yine de itiraz etmesi gerektiğini düşünen başpapaz.
"Boş lafmış! Tek söyleyebileceğin bu mu? Hepsi senin suçun aslında!" diye bağırdı başatusta, kendi kendini öfkeye boğarak. "Bırak Yemleyenler deli Limbeck'in icabına baksın, dedin! icabına baktılar işte! Bizi mahvetsin diye geri gönderdiler!" Başatusta köpürmüştü, ama bir gemi görüldüğü bildirildiğinde öfkesi çabucak söndü.
Aylık festival zamanı gelmediği halde göklerden inmişti ejder gemisi. Gemi Ralım'in dış mahallelerinden biri olan Mi-ide'nin dışına inmişti. Yatakodası penceresinden gemiyi gören başatustanın yüreği sıkışmıştı. Başka tanrılar -tam da ihtiyaç duyduğu şey1
Başta Darral, gemiyi gören tek kişi olduğunu, görmemiş gibi yapabileceğini ummuştu. Ama böyle bir şansı olmamıştı. Başpapaz da dahil bir sürü Geg görmüştü gemiyi. Daha da kötüsü, keskin gözlü, küt zekâlı aynasızlardan biri, içinden Canlı Bir şey çıktığını raporlamıştı. Şimdi aynı aynasız, ceza olarak şefinin arkasında, araştırmak üzere oraya doğru ilerliyordu.

289
288

Margaret Weis & Tracy Hıckman
EJDER.

"Herhalde bu sana ders olur," diye fırçaladı Darral şanssız aynasızı. "Senin yüzünden buraya kadar gelmek zorunda kaldık. Çeneni tutabilseydin! Ama, yoo! Gidip birini görmen gerek, değil mi? O da yetmez, âlemin yarısı duysun diye bar bar bağırman da gerek!"
"Ben yalnızca başpapaza söyledim," diye itiraz etti aynasız.

"Aynı şey," diye mırıldandı Darral. prıvüfev x> \k>ft
"Şey, ama bizim de kendi tanrımızın olması iyi bir şey bence, başatusta," diye ısrar etti aynasız. "Bu haksızlık, bana göre, Het'teki sersemlerin kendi tanrıları var, ama bizim yok. Görecekler ama."
Başpapaz bir kaşını kaldırdı. Öfkesini unutarak başatusta-
ya yanaştı. "Aslında haklı olabilir," diye mırıldandı kulağına.
"Kendi tannmız olursa, onu Limbeck'in tanrısının karşısına çı
karabiliriz." li-.,,*,^
Çatlak ve deliklerle dolu mercankaya zeminde tökezleyerek ilerlemeye çalışan başaaısta, bacanağının, hayatında bir kere, kulağa azıcık akıllıca gelen bir fikir ürettiğini kabullenmek zorunda kaldı. Kendi tanrım, diye düşündü Darral Uzun-kıyılı, birikintilerin içinden geçerek ejder gemisine doğru yürürken. Bunu avantaja çevirmek için bir yol olmalı.
Enkaz halindeki ejder gemisine yaklaştıklarını gören başatusta yavaşladı ve elini kaldırarak arkasındakileri de yavaşlamaları için uyardı -bu pek de gerekli değildi aslında. Aynasızlar liderlerinin üç metre arkasında zınk diye durmuşlardı zaten.
Başatusta adamlarına öfkeyle dik dik baktı ve hepsini korkaklıkla suçlayarak küfretmeye başladı, ama bir daha düşününce, belki de adamlarının arkada kalmasının daha iyi olacağına karar verdi. Tanrılarla kendisi yalnız görüşürse, daha iyi

bir görüntü verirdi. Yan yan başpapaza baktı.
"Bence sen burada beklesen daha iyi olur," dedi Darral. "Tehlikeli olabilir."
Tüm hayatı boyunca Darral sağlığıyla hiç ilgilenmediği için, başpapaz haklı olarak bu ani düşüncelilikten kuşkulandı ve duraksamadan itiraz etti. "Bu ölümsüz varlıkları bir kilise adamının selamlaması daha doğru olur," dedi azametle. "Aslında bence, konuşma işini benim üstlenmem daha doğru olur."
Fırtına dinmişti, ama yeni bir tanesi patlamak üzereydi (Drevlin'de her zaman patlamak üzere olan yeni bir fırtına bulunur!) ve Darral'ın tartışmaya ayıracak zamanı yoktu. Başpapazın ne kadar isterse konuşabileceğini mınldanmakla yetinen başatusta ile başpapaz -daha sonra öykü ve şarkılarda yüceltilecek büyük bir cesaretle- düşmüş geminin örselenmiş gövdesine doğru, dönüp yürüdüler. (Aslında iki Gegin gösterdikleri cesaret pek abartılmasa daha doğru olur, çünkü aynasız, gemiden çıktığını gördüğü yaratığın küçük ve çelimsiz göründüğünü söylemişti. Gerçek cesaretleri birazdan sınanacaktı.)
Hasar görmüş geminin yanında duran başatusta, bir an ne diyeceğini bilemedi. Daha önce hiç bir tanrıyla konuşmamıştı. Aylık, kutsal, yükleme törenlerinde, Welfler büyük, kanatlı gemileriyle ortaya çıkar, suyu çeker, ödüllerini aşağı fırlatır, hemen giderlerdi. İşleri halletmenin bundan iyi bir yöntemini dü-şünemiyordu başatusta. Tam geminin içindeki küçük ve çelimsiz şeye hizmetkârlarının geldiğini bildirmek için ağzını açmıştı ki, küçük ve çelimsizden başka her şeye benzeyen bir tanrı belirdi.
Bu tanrı uzun boylu ve esmerdi, çenesinden iki örgü halinde sarkan siyah bir sakalı, omuzlarına düşen siyah saçları vardı. Yüzü sert, gözleri keskin ve Geglerin üzerinde durdukları



mercankaya kadar soğuktu. Tanrının elinde parlak, pırıldayan metalden bir silah vardı.
Bu güçlü ve korkunç görünüşlü yaratığı gören başpapaz, kilise protokolünü tamamen unutarak dönüp kaçtı. Kilisenin sahayı terk ettiğini gören aynasızların çoğu, kıyametin koptuğu kararına vardılar ve başpapazlannı takip ettiler. Yalnızca bir sadık aynasız kaldı -tanrıyı gören ve küçük, çelimsiz olduğunu bildiren Belki de, kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünmüştü.
"Hımm! Çok şükür," diye mırıldandı Darral. Tanrıya dönerek öyle bir eğildi ki, uzun sakalı ıslak yerleri süpürdü. "Saygıdeğer Efendimiz," dedi alçakgönüllülükle, "âlemimize hoş-geldiniz. Yargı için mi geldiniz?"
Tanrı ona dik dik baktı, sonra başka bir tannya döndü (bunlardan kaç tane var, diye içinden homurdandı başatusta) ve bu tanrıyla, başatustaya anlamsız bir gevezelik gibi gelen bir dille konuştu. İkinci tanrı -kel, zayıf, yumuşak bakışlı bir tanrı gibi gelmişti Darral Uzunkıyıh'ya- yüzünde boş bir ifadeyle başını salladı. Sonra başatustanın aklına, bu tanrıların söylediği tek bir kelimeyi bile anlamadıkları geldi.
O anda, Darral Uzunkıyılı deli Limbeck'in hiç de deli olmadığını fark etti. Bunlar tanrı değildiler. Tanrılar onu anlardı. Bunlar ölümlüydüler. Ejder gemisiyle gelmişlerdi, demek ki, ejder gemisiyle gelen Welfler de büyük ihtimalle ölümlüydüler. Yıksı-diksı aniden ıstop etseydi, bütün çarklar dursa, bütün dişliler gıcırdamayı, bütün düdükler ötmeyi bıraksa, başatusta bu kadar şaşırmazdı Deli Limbeck haklı ha? Yargı falan da olmayacak1 Asla Geg'in Umudu'na yükselmeyecekler Tanrılara ve enkaz halindeki gemilerine öfkeyle bakan Darral, tan-

rıların Drevlin'den kendi başlarına gitmeyi bile başaramayacaklarını gördü
Derin bir gökgüniltüsü, başatustayı, bu 'tanrıların' ortalıklarda durup birbirlerine bakmayı sürdürmemesi gerektiği konusunda uyardı. Hayal kırıklığı ve öfke içinde, düşünmek için zamana ihtiyaç duyan başatusta, 'tanrılara' sırtını dönüp kente doğru yürümeye başladı.
"Bekle1" dedi bir ses. "Nereye gidiyorsun?"
İrkilen Darral arkasına döndü. Üçüncü tann ortaya çıkmıştı. Aynasızın gördüğü bu olmalıydı, çünkü küçük ve kırılgan görünüşlüydü. Tanrı bir çocuktu! Darral hayal mi kurmuştu, yoksa çocuk onunla, anlayabildiği sözcüklerle mi konuşmuştu?
"Selamlarımı sunarım. Ben Prens Bane'im," dedi çocuk mükemmel bir Gegceyle. Konuşmasındaki tek hata, sanki ne söy-leceğini başkasından öğreniyor gibi duraksamasıydı. Bir eliyle, boynunda asılı bir tüy tılsımı kavramıştı. Diğer eli, törensel Geg dostluk jestiyle, avucu açık bir şekilde uzatılmıştı. "Babam Sinistrad'dır, Yedinci evden bir gizemustası, Yüksek Âlem'in hükümdarı."
Darral Uzunkıyıh uzun, titrek bir nefes aldı. Hayatında hiç bu kadar güzel bir varlık görmemişti. Parlak, altın rengi saçları, ışıltılı mavi gözleri vardı -çocuk, Yıksı-diksi'nin metali gibi panldıyordu.
Belki de yanılmışımdır, belki de deli Limbeck haksızdır. Bu varlığın ölümsüz olduğundan kuşku yok! Geg'in içinde derinlerde bir yerden, yüzyıllarca suren Koparılış, katliam, uzaklaştırılmanın altına gömülü bir deyim yükseldi, "Ve küçük bir çocuk onları yönlendirecek "
"Selamlarımı sunarım, Prens B-bane," diye yanıt verdi ba-





şatusta, kendi dilinde hiçbir anlamı olmayan ismi kekeleyerek. "Sonunda bizi yargılamaya mı geldiniz5"
Çocuğun gözkapakları kıpırdandı; sonra sakince yanıt verdi, "Evet, sizi yargılamaya geldim. Kralınız nerede?" ' "Ben başatustayım, Saygıdeğer Efendimiz, halkımızın hükümdarıyım Kentimizi ziyaret etmeye tenezzül ederseniz çok onurlanırız, Saygıdeğer Efendimiz." Başatusta'nın bakışları endişeyle, yaklaşmakta olan fırtınaya kaydı. Muhtemelen tanrılar yıldırım ve sağanak yağmurdan etkilenmezlerdi, ama Dar-ral, başatustaların etkilendiklerini ifade etmekten çekiniyordu. Yine de çocuk, başatustanın durumunu anlamış ve ona acımış görünüyordu. Darral'ın tanrının hizmetkârları veya muhafızları olduklarını düşündüğü iki yoldaşına bir bakış fırlatarak, yolculuğa hazır olduğunu bildirdi ve çevresinde bir araç aradı.
"Üzgünüm, saygıdeğer efendimiz," diye mırıldandı başatus-ta, kıpkırmızı kesilerek, "ama... şey... yürümemiz gerekecek."
"Ah, pekâlâ," dedi tanrı ve neşeyle bir su birikintisinin ortasına zıpladı.

)t ,4/11,1(1
OTUZUNCU BÖLÜM
RAHM, DREVLEV AŞAĞI ÂLEM
Limbeck Ggibit'in nemli karargâhında oturmuş, o gecekî toplantıda vereceği söylevi yazıyordu. Gözlüklerini başının üzerine kaldırmış, önündeki kağıda sözcükler karalıyor, mutlulukla her şeyin üzerine mürekkep saçıyordu. Çevresinde kopmakta olan kaosun farkında bile değildi. Köpeği ayaklarının dibinde yatan Haplo, yanında oturuyordu.
Sessiz, suskun ve dikkat çekmeyen Patryn -gerçekten de Geg onu çoktan unutmuştu- kendisi için fazla küçük bir Geg sandalyesinde oturuyordu. Uzun bacaklarını uzatmış, aylak aylak düzenli karmaşayı izliyordu. Kumaş sarılı eli arada bir aşağı uzanıp köpeğin başını kaşıyor veya onu irkilten bir olay olduğunda rahatlatırcasına okşuyordu. W"İ*"^W. *" "M..î "/
Geg başkenti Ralım'deki GGIBIT karargâhı, aslında duvarda bir delikti Yıksı-diksi belli bir yönde genişlemesi gerektiğine karar vermiş, bir Geg konutundaki duvarı yıkmış, sonra bilinmeyen bir sebepten dolayı o yöne gitmeyi istemediği sonucuna varmıştı. Duvardaki delik kaldı, fakat konutta kalan yirmi kadar aile taşındı, çünkü Yıksı-diksi'nin yine fikrini değiştirip geri dönüp dönmeyeceğinden emin olamıyorlardı
Birkaç küçük rahatsızlık dışında -bitmek tükenmek bilmez

rutubet gibi- GGIBIT karargâhı olmak için son derece uygun bir yerdi. Drevlin'in başkentinde hiç GGIBIT karargâhı olmamıştı. Orada hem başatustanın, hem de kilisenin büyük kuvveti vardı. Ama Limbeck'in ölümden zaferle -üstelikte yanında tann olmadığını iddia eden bir tanrıyla- dönüşü Rahm'de haber-söyleyenler aracılığıyla yayıldıktan sonra, Gegler GGIBIT ile liderini tanımak için can atmaya başladılar. Jarre Rahm'e giderek, Birlik'i kurdu, broşürler dağıttı, yaşamak ve birlik merkezi olarak kullanmak için bir yer buldu. Fakat öncelikli ve gizli amacı, başatustayla kilisenin başlanna dert olup olmayacağını öğrenmekti. Jarre başlanna dert olmalaını diliyordu. Haber-söyleyenle-rin her yerde şakıdıklannı duyar gibiydi: "Aynasızlar dönekleri ezdi!" Fakat ne yazık ki, hiç böyle bir şey olmadı ve Lim-beck Haplo (ve köpeği), kente girdiklerinde tezahürat yapan kalabalıklarca karşılandılar. Jarre, bunun kuşkusuz başatustanın, onlan tuzağa düşürmek için yaptığı ince ve karanlık bir plan olduğunu söyledi, ama Limbeck bu durumun, Darral Uzunkıyılı'nın adil ve açık fikirli olduğunu kanıtladığını söyleyerek karşılık verdi.
Şimdi, duvardaki deliğin dışında Geg kalabalıkları duruyor ve ünlü Limbeck ile tann-olmayan-tannyı bir anlığına görebilmek için boyunlarını uzatıyorlardı. GGIBIT üyeleri önemli tavırlarla içeri girip çıkıyorlar, Jarre'ye mesajlar taşıyorlardı. Jarre işleri yönetmekle o kadar meşguldü ki, artık söylev vermeye zamanı yoktu.
Jarre, performansının zirvesindeydi. GGIBIT'İ insafsız bir etkinlikle yönetiyordu. Organizasyon konusundaki becerisi, Gegler konusundaki tanrı vergisi bilgisi ve Limbeck'i yönetme tarzı sayesinde, Geg dünyası öfke ve devrim çağrılarıyla alev

K^HADI
alev yanıyordu. Limbeck'i dürterek, teşvik ederek, yumruklayarak şekle sokuyor, deha dolu sözcükler üretmesi için itiyor, işi bittiği zaman geri çekiyordu. Haplo'ya duyduğu hayranlık zaman içinde soldu ve ona da, Limbeck'e davrandığı gibi davranmaya, ne anlatması ve ne uzunlukta anlatması gerektiğini söylemeye başladı.
Haplo her konuda kolayca, ilgisiz bir uysallıkla boyun eğiyordu ona. Jarre, onun az konuşan, ama konuştuğu zaman yüreği dağlayan, günler geçse de izleri kaybolmayan sözcükler söyleyen bir adam olduğunu keşfetmişti.
"Bu geceki söylevin hazır mı, Haplo?" Jarre, kilisenin yaptığı bir saldırı için bir yanıt hazırlama işine ara verdi -kilisenin saldırısı o kadar aptalcaydı ki, yanıtlamak, onlara hak etmedikleri bir önem atfetmek olacaktı.
"Her zaman söylediklerimi söyleceğim, sizin için de uygunsa tabii, hanımefendi," diye yanıtladı Haplo, Jarre'yle konuşurken hep takındığı saygılı, sessiz tavrıyla.
"Evet," dedi Jarre ve tüy kaleminin ucuyla çenesini okşadı.
"Bence oldukça tatmin edici olur. Biliyorsun, şimdiye kadar toplayabildiğimizden çok daha büyük bir kalabalık toplayabiliriz. Hatta bazı vardiyaların işi bırakmayı bile düşündüklerini söylüyorlar -daha önce Drevlin tarihinde hiç rastlanmayan bir şey bu!" i-,
Sesinin tonu Limbeck'i irkiltip, miyop bakışlarını kağıdın dan kendi belirsiz figürüne yönlendirecek nitelikteydi. Aslında Limbeck'in tek gördüğü, karemsi bir lekeyle, üzerindeki, Jarre'nin kafası olan bir yumruydu. Gözlerini göremiyordu, ama zevkle parladıklarını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.
"Hayatım, bu akıllıca olur mu?" dedi, kalemi kağıdının üzerinde, bilinçsizce tam metnin ortasına kocaman bir mürekkep


damlası damlatarak. "Başatusta ile papazları öfkelendireceği kesin. ."
"Umarım öyle olur!" dedi Jarre üstüne basarak ve Limbeck'i hayret içinde bırakarak. Limbeck dirseğini endişeyle mürekkep gölünün ortasına daldırdı.
"Bırak, aynasızlarını toplantımızı sona erdirmek için göndersin," diye devam etti Jarre. "Yüzlerce yeni yandaşımız olacak!"
"Ama sorun çıkabilir!" Limbeck dehşet içindeydi. "Birileri incinebilir!"
"Hepsi ülkümüz uğruna." Jarre omuzlarını silkip işine döndü.

Limbeck bir mürekkep damlası daha damlattı. "Ama benim ülküm hep banş olmuştur. İnsanların incinmesini hiç istemedim!"
Ayağa kalkan Jarre, Haplo'ya hızlı ve anlamlı bir bakış fırlattı ve Limbeck'e, tanrı-olmayan-tannnın dinlemekte olduğunu hatırlattı. Limbeck kızararak dudağını ısırdı, ama başını inatla salladı. Bunun üzerine Jarre yanına geldi ve Limbeck'in burnundaki, iri mürekkep lekesini sildi.
"Hayatım," dedi, nazikçe, "hep değişim ihtiyacından bahsederdin. Bunun nasıl olacağını düşünüyordun ki?"
"Zaman içinde," dedi Limbeck. "Zaman içinde ve yavaş yavaş, böylece herkesin alışmak ve bunun en iyisi olduğunu görmek için zamanı olacaktı."
"Tam da sana göre bir yaklaşım!" diye içini çekti Jarre.
GGIBITçi bir kafa duvardaki delikten içeri uzandı ve Jar-re'nin dikkatini çekmeye çalıştı. Jarre ona şiddetle kaşlarını çattı, ama Geg hafifçe korksa da, yerini korudu ve bekledi. Sırtını GGIBITçiye donen Jarre Limbeck'in kırışmış alnını, çalış-


maktan kabalaşmış ve nasır bağlamış eliyle okşadı.
"Sen değişimin güzel güzel, yavaş yavaş gelmesini istiyorsun. İnsanların bir sabah kalkmalarım ve daha önce olduklarından daha mutlu hissetiklerini anlamalarını istiyorsun. Bu doğru, değil mi Limbeck?"
Jarre kendi sorusunu yanıtladı. "Elbette öyle. Çok harika ve çok düşüncelisin, ama aynı zamanda çok saf ve çok aptalsın." Eğilerek başının tepesini öptü ve sözlerinin acısını hafifletti. "Ve sende sevdiğim de bu, hayatım. Ama Haplo'yu duymadın mı, Limbeck? Söylevinin bir kısmını şimdi ver, Haplo." v Jarre'yi görmek için beklemekte olan GGIBITçi kalabalığa döndü ve bağırdı, "Haplo söylev veriyor!"
Caddede duran Gegler arasında büyük bir tezahürat koptu ve sığabildiğince kafa, kol, bacak ve başka vücut organları duvardaki delikten içeri sokuldu. Bu korkutucu görüntü köpeğin ayağa fırlamasına sebep oldu. Haplo köpeği okşayarak sakin-leştirdi ve büyük bir nezaketle söylevine başladı. Yıksı-dik-si'nin patırtısını bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.
"Siz Gegler kendi tarihçesinizi biliyorsunuz. Buraya, Yem-leyenler dediğiniz varlıklar tarafından getirildiniz. Benim dünyamda o varlıklar Sartanlar olarak bilinir Sananlar bize de, size davrandıkları gibi davrandılar. Sizi köleleştirdiler, Yıksı-dik-si olarak bildiğiniz bu şey için çalıştırdılar. Siz onun yaşayan bir varlık olduğunu düşünüyorsunuz, ama size, onun bir makine olduğunu söylüyorum! Bir makine, o kadar! Sizin beyniniz, sizin gücünüz, sizin kanınızla çalışan bir makine!
"Peki bu Sartanlar nerede? Sizi -nazik, barışçı bir ulusu-buraya getiren bu sözde tanrılar, sıra sizi Welflere karşı korumaya geldiğinde nerede? Sizi buraya getirdiler, çünkü sizden faydalanabileceklerini biliyorlardı!




"Sartanlar nerede? Yenileyenler nerede? Sormamız gereken soru bu işte! Öyle görünüyor ki, bu sorunun cevabını kimse bilmiyor. Buradaydılar, ama gittiler ve sizi Sananların yardak çılarının, tann sandığınız o Welflerin merhametine bıraktılar! Ama onlar tanrı değil! Ben ne kadar ölümlüysem, onlar da o kadar ölümlü -yalnız, tanrılar gibi yaşıyorlar. Tann gibi yaşı yorlar, çünkü sizin gibi kulları var! İşte Welfler sizi böyle gö rüyor! /,!->,. v, ,.v -.'"ı," * , ,: t"ı<i, M,V "r*; ciiruTM,!*' "Û-AS\ , "Şimdi ayaklanma, zincirlerden kurtulma ve hakkınız olanı alma zamanı! Yüzyıllardır sizden esirgeneni ele geçirme zamanı!"
Delikten içeriyi gözetleyen Geglerin tezahüratı sözünü böldü. Gözleri parlayan Jarre, ellerini kenetlemiş, dudakları, artık ezberlediği sözlerle kımıldar durumda, ayakta duruyordu. Limbeck de dinliyordu, ama gözleri yerde, yüz ifadesi endişeliydi. O da Haplo'nun söylevini sık sık duymuştu, ama sanki şimdi ilk defa anlıyormuş gibiydi. "Kan, ayaklanmak, kurtulmak, almak," gibi sözcükler, Haplo'nun ayaklarının dibindeki köpek gibi hırlayarak üzerine atlıyorlardı. Belki onları duymuştu, hatta kendisi de tekrarlamıştı, ama onlar yalnızca sözcüktü. Şimdi onlan sopa, cop ve taş olarak görüyordu. Sokaklarda yatan, hapishaneye götürülen, Terrel Fen Basa-makları'nı inmeye zorlanan Gegleri görüyordu.
"Ben bunları kasetmedim!" diye haykırdı. "Bunların hiçbirini kastetmedim!"
Dudaklarını birbirine sıkıca bastıran Jarre uzun adımlarla odayı aştı ve şiddetli bir çekişle duvardaki deliği kapatmak için asılmış perdeyi indirdi. Manzarası kapanan kalabalıktan hayal kırıklığıyla dolu mırıltılar geldi.
"Kastetsen de, kastetmesen de, Limbeck, artık durdurama-

yacağımız kadar ilerledi!" diye azarladı Jarre. Sevgilisinin yüzündeki yıkılmış ifadeyi görünce, sesini yumuşattı. "Her doğum acı, kan ve gözyaşıyla olur, hayatım. O güvenli, sessiz zindanından kurtulan bütün bebekler ağlar. Yine de, rahimde kalsa asla büyümez, asla olgunlaşamaz. Başka bir bedenden beslenerek yaşayan bir parazit olur. İşte biz de buyuz. İşte bu hale geldik! Görmüyor musun? Anlayamıyor musun?"
"Hayır, hayatım," dedi Limbeck. Kalemi tutan eli titriyordu. Her tarafa mürekkep damlaları sıçrıyordu. Kalemi, üzerine söylevini yazmakta olduğu kağıdın üzerine bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. "Sanırım yürüyüşe çıkacağım."
"Ben olsam yapmazdım," dedi Jarre. "Kalabalık..." Limbeck gözlerini kırpıştırdı. "Ah, evet. Tabii. Haklısın."
"Yoruldun. Bütün bu yolculuklar ve heyecan. Hadi gidip biraz kestir. Söylevini ben bitiririm. İşte, gözlüklerin burada," dedi Jarre aceleyle, gözlükleri Limbeck'in tepesinden alıp burnunun üzerine kondurarak. "Hadi, merdivenlerden çık, doğruca yalağa."
"Peki hayatım," dedi Limbeck, Jarre'nin yamuk yerleştirdiği gözlükleri düzelterek. Yamuk takılmış gözlüklerden bakmak, bir şekilde midesini bulandırmıştı. "Bence... bu iyi bir fikir. Ben... yorgun hissediyorum." İçini çekip başını eğdi. "Çok yorgun."
Harap merdivenlere yönelen Limbeck, elinde ıslak bir dil hissedince irkildi. Haplo'nun köpeği gözlerini ona dikmiş, kuyruğunu sallıyordu.
"Seni anlıyorum," diyor gibiydi köpek, dile getirmediği sözcükler Limbeck'in zihninde korkutucu bir biçimde netti. "Üzgünüm."
"Köpek!" dedi Haplo sertçe, köpeği çağırarak.





"Yoo, önemli değil," dedi Limbeck ve eğilip köpeğin başını ihtiyatla okşadı. "Soaın değil."
"Köpek! Gel!" Haplo'nun sesi, öfkeli gibiydi. Köpek aceleyle sahibinin yanma gitti ve Limbeck yukarı çıkarak dinlenmeye çekildi.
"O kadar idealist ki!" dedi Jarre, Limbeck'in ardından hay
ranlık ve öfkeyle bakarak. "Ve hiç de pratik değil. Ne yapaca
ğımı bilemiyorum." ^ A >{j,n , " -j ,r^.
"Onu yanından ayırma," dedi Haplo. Köpeğin uzun burnunu okşayarak her şeyi affettiğini ve unuttuğunu ifade etti. Hayvan uzanıp yana devrildi ve gözlerini kapattı. "Devriminize yüksek bir ahlaki anlam katıyor. Kan akmaya başladığında buna ihtiyacınız olacak."
Jarre endişeli göründü. "O noktaya varacağını düşünüyor
musun?"
"Kaçınılmaz," dedi Haplo, omuzlarını siklerek. "Sen de
Limbeck'e aynısını söylemiştin.", ,ı .,,, n(.
"Biliyorum. Söylediğin gibi, kaçınılmaz görünüyor. Uzun ' zaman önce başladığımız şeyin doğal sonucu gibi. Yine de son zamanlarda bana öyle geliyor ki" -gözleri Haplo'ya döndü- "sen gelene kadar düşüncelerimiz şiddete hiç gerçekten yönelmemişti. Bazen, aslında tanrı olup olmadığını merak ediyorum."
"Nedenmiş o?" Haplo gülümsedi.
"Sözlerinin üzerimizde garip bir gücü var. Onları duyuyorum, onları daima duyuyorum, ama kafamda değil, kalbimde." Elini göğsüne koyarak, sanki kalbi açıyormuş gibi bastırdı. "Ve sözler kalbimde olduğu için, onları mantıklı olarak değerlen-diremiyomm sanki. Yalnızca tepki göstermek istiyorum, gidip... birşeyler yapmak istiyoaım! Çektiklerimiz için, katlandı-

ğımız şeyler için birilerinden hesap sormak istiyorum."
Haplo ayağa kalktı. Jarre'nin yanına gelerek diz çöktü ve gözlerini kısa, tombul Geg'in gözlerine dikti. "Peki, neden yapmayasın?" dedi yumuşak bir sesle, sesi öyle yumuşaktı ki, Yıksı-diksi'nin gümbürtüsünün ardından duyulmuyordu. Yine de Jarre ne dediğini biliyordu, yüreğindeki acı fazlalaştı. "Neden hesap sormayasın? Halkınızdan kaç kişi orada yaşadı ve öldü. Peki neden? Topraklarınızı yiyen, evlerinizi yıkan, ya-şamlannızı alan ve karşılığında hiçbir şey vermeyen bir makineye hizmet etmek için! Kullanıldınız, aldatıldınız! Karşı çıkmak hakkınız, göreviniz!"

"Yapacağım!" Jarre sözlerin etkisi altında kalmış, adamın kristal mavi gözleri tarafından büyülenmişti. Yüreğinin üzerindeki el yavaşça kasılarak yumruk oldu.
Sessizce gülümseyen Haplo ayağa kalktı ve gerindi. "Sanırım ben de kestirsem iyi olacak. Uzun bir gece olacağa benzer."
"Haplo," diye seslendi Jarre, "bizim altımızdaki bir yerden geldiğini söylemiştin, bizim... hiçkimsenin varlığından haberi olmayan bir âlemden."
Haplo yanıt vermedi, yalnızca baktı.
"Siz de köleymişsiniz. Bize öyle söyledin. Ama adamıza nasıl geldiğini anlatmadın," -durakladı ve sanki sözcüklerin daha kolay dökülmesi için bir yol ararmışçasına dudaklarını yaladı- "Kaçmıyordun, değil mi?"
Adamın ağzının bir kenarı seğirdi. "Hayır, kaçmıyordum. Biz kavgamızı kazandık, Jarre. Artık köle değiliz. Başkalarını özgür bırakmak üzere gönderildim."
Köpek başını kaldırıp dönerek Haplo'ya uykulu uykulu baktı. Haplo'nun gitmek üzere hazırlandığını görünce esnedi,




kalktı ve poposunu havaya dikerek ön bacaklarını iyice gerdi, sonra da sahibine merdivenlerde eşlik etti. Jarre onları izledi, başını sallayıp Limbeck'in söylevini bitirmek üzere oturdu. Tam o sırada, perdenin ardındaki gürültü ona görevlerini hatırlattı Görüşmesi gereken insanlar, dağıtılması gereken broşürler, incelenmesi gereken bir salon ve organize edilmesi gereken toplantılar vardı. tot*""ı/"
Artık devrim çok da eğlenceli görünmüyordu, ı*-*""""
nı?t $\tjf
Haplo merdivenleri dikkatle, duvara yakın durmaya çalışarak çıktı. Yumruağacı tahtalar çatlak ve çürüktü. Sivri dişli boşluklar, dikkatsiz davrananları tuzağa düşürüp, alt katın zeminine göndermek için bekliyorlardı.
Odaya girince yatağa uzandı, fakat uyumadı. Köpek yatağın üzerine, yanına sıçradı ve başını adamın göğsüne koyup, gözlerini adamın yüzüne
dikti.
"Kadın iyi, ama işimize yaramaz. Lordumun diyeceği gibi, çok fazla düşünüyor ve bu da onu tehlikeli kılıyor. Bu âlemde kaos yaratacak kişinin fanatik biri olması gerek. Limbeck ideal olurdu, ama kafasındaki o idealizm balonunun patlaması gerek Ve benim de burayı terk edip işime devam etmem lazım -yukarıdaki âlemleri inceleyip, lordumun gelişine hazırlamalıyım Gemim harap oldu Bir başka gemi bulmalıyım. Ama nasıl... nasıl?
Düşünceler içinde, köpeğin yumuşak kulaklarıyla oynadı. Adamın gerginliğini hisseden hayvan uyanık kaldı ve verebileceği desteği verdi. Haplo yavaş yavaş rahatladı. Bir fırsat doğacaktı Biliyordu Tek yapması gereken beklemek ve bu fırsatı yakalamaktı Köpek gözlerini kapatıp rahatlamış gibi bir iç çekişle uyudu. Birkaç dakika sonra Haplo da uykuya daldı
304

## OTU2Bİ3ONCİ BÖLÜM
## RAHM, DREVLİN AŞAĞI ÂLEM

"Alfred"
"Efendim?" ^
"Ne söylediklerini anlayabiliyor musun?" '*
Hugh, Geg'le gevezelik etmekte olan Bane'i işaret etti.
Mercankaya üzerinde tökezleyerek yürüyorlardı. Fırtına bulut
lan arkalarında toplanmıştı ve rüzgâr gittikçe şiddetleniyor, yıl
dırımların paraladığı mercankaya parçalarının arasında uğul-
duyordıı. Önlerinde Bane'in görmüş olduğu şehir vardı. Daha
doğrusu, bir şehirden çok, bir makineye benziyordu bu.
"Hayır, efendim," dedi Alfred, doğrudan Bane'in sırtına bakarak ve normalde konuştuğundan daha yüksek sesle konuşarak. "Bu insanların dilini bilmiyorum. Ne bizim ırkımızda, ne de Elfler arasında bilen çok fazla insan olduğunu da sanmıyorum."
"Elflerin bazıları biliyor -su gemilerinin kaptanları. Ama sen bilmiyorsun, ben de Stephen'ın bildiğini tahmin etmiyorum. O zaman Ekselansları nereden öğrendi?"
"Nasıl sorabilirsiniz, efendim?" dedi Alfred, anlamlı anlamlı göklere göz atarak
Atıfta bulunduğu fırtına bulutları değildi. Orada, Maelst-

rom'un çok çok yukarısında, gizemustalarmın kendi kendilerini sürdükleri Yüksek Âlem vardı Efsanelere bakılırsa orada, en açgözlü insanların bile rüyalarında göremeyeceği zenginlikler, en yaratıcı insanların bile hayal edemeyeceği güzellikler içinde yaşıyorlardı.
"Başka bir ırkın veya kültürün dilini anlamak, en basit büyülerden biridir. O taktığı tılsım -Alı!"
Alfred'in ayağı bir yan yola sapıp, çukura girmeye karar verdi ve Alfred'in geri kalanını da beraberinde götürdü. Adamın haykırması üzerine Geg durup korku içinde çevresine baktı. Bane gülerek bir şey söyleyince Geg yoluna devam etti. Hugh Alfred'i kurtardı. Kolunu tutup ona kaba zemin üzerinde yol göstererek hızla ilerledi. İlk yağmur damlaları gökten düşmeye başlamış, mercankayayı yüksek sesle dövüyordu.
Alfred Hugh'ya huzursuzca yan yan baktı ve Usta, gözlerinin sessiz kalması için yalvardığını gördü. Bu yalvarış Hugh'a istediği, yanıtı vermişti ve bu Alfred'in Bane'in duymasını istediği bir yanıt değildi. Elbette Alfred Geglerin dilinden anlıyordu. Hiçkimse anlamadığı bir dili bu kadar dikkatle dinlemezdi ve Alfred de Bane ile Geg'i dikkatle dinlemişti. Daha da ilginç olan -Hugh'ya göre- Alfred'in bunu Bane'den gizliyor oluşuydu.
Hugh Ekselanslarını gizlice dinlemeyi kesinlikle onaylıyordu, ama bu başka rahatsız edici somları beraberinde getiriyordu. Kâhya Gegceyi nerede -ve nasıl- öğrenmişti? Alfred Mont-bank kimdi -ya da neydi?
Fırtına tüm ölümcül öfkesiyle koptu. İnsanlarla Gegler kendilerini Rahm'e zor attılar Yağmur çevrelerinde gri bir duvar gibi dökülüyor, görüş alanlarını kısmen kapatıyordu. Ama


makinenin yaptığı gürültü öyle yüksekti ki, fırtınanın içinden duyabiliyor, titreşimlerini ayaklarının altında hissedebiliyor ve doğaı yönde ilerlediklerini anlayabiliyorlardı.
Geglerden oluşan bir kalabalık onları kapılardan birinde bekliyordu. Geldiklerinde hepsini makinenin içine aldılar. Fırtınaya ilişkin sesler duyulmaz oldu, ama makinenin sesleri yüksekti, yukarıda, aşağıda, çevrede ve her yerde gümbürde-yip duruyordu. Bir tür silahlı muhafıza benzeyen bir çok Geg, ayrıca bir elf lordunun hizmetkârı gibi giyinmiş bir Geg daha, endişeyle onları selamlamak üzere bekliyorlardı.
"Bane, neler oluyor?" diye sordu Hugh yüksek sesle, makinenin gürültüsünü bastırmaya çalışarak. "Bu adam kim? Ne istiyor?"
Bane Hugh'ya kendinden memnun bir sırıtışla karşılık verdi. Yeni edindiği güçten pek memnun olduğu görülebiliyordu. "Bu halkın kralı o!" diye bağırdı Bane.
"Ne?"
"Kral! Bizi bir tür yargı salonuna götürecek."
"Bizi daha sessiz bir yere götüremez mi?" Hugh'nun başı zonklamaya başlamıştı.
Bane dönüp krala sordu. Tüm Gegler dönüp ona dehşet içinde bakarak, başlarını sallayınca şaşırdı.
"Bunlara da ne oluyor?"
Prens kıkırdamaya başladı. •• • ;
"Ölecek bir yer istediğini sandılar!"
O sırada, ipek pantolon ve yıpranmış kadife bir ceket giymiş bir Geg, kral tarafından Bane ile tanıştırıldı.
"Senin ne olduğunu sanıyorlar, çocuk?" diye sordu Hugh.
"Bir tanrı," diye yanıt verdi Bane havalı bir şekilde. "Bekledikleri bir tanrı varmış anlaşılan. Onları yargılayacağım."



Gegler yeni buldukları tanrı ile Ralım sokaklarında yürüdüler -Yıksı-diksi'nin altından, üstünden ve dosdoğru içinden geçen sokaklarda. Usta Hugh hayatında öyle çok fazla şeye hayranlık duymamıştı -ölüm bile onu fazla etkilemezdi- ama bu makineye hayran kalmıştı. Şimşek gibi çakıyor, parıldıyor, kıvılcımlar çıkarıyordu. Gümbürdüyor, çınlıyor, tıslıyordu. Pompalıyor, dönüyor ve yakıcı buhar bulutları fışkırtıyordu. Cızırdayan mavi şimşeklerden yaylar yaratıyordu. Görebileceğinden çok daha yükseğe çıkıyor, hayal edebileceğinden çok daha derine iniyordu. Devasa dişliler birbirine geçiyor, devasa çarklar dönüyor, devasa kazanlar

kaynıyordu. Kolları, elleri, bacakları, ayaklan vardı ve hepsi parlak metalden yapılmıştı. Hepsi, bulundukları yerden başka bir yere gitmekle meşguldüler. Kör edici bir ışık saçan gözleri, gıcırdayıp öten ağızları vardı. Gegler üzerine tırmanıyor, sürünüyor, aşağı iniyor, açıyor, dolduruyor, sevgi dolu bir özen ve adanmışhkla bakıyorlardı.
Bane de etkilenmişti. Faltaşı gibi açık gözlerle bakıyordu. Ağzı, pek de tanrısal olmayan bir şekilde, şaşkınlık içinde açılmıştı.
"Bu harika!" dedi çocuk nefes nefese. "Hiç böyle bir şey
görmemiştim!"
"Görmediniz mi, Saygıdeğer Efendimiz?" diye haykırdı ba-şatusta, çocuk-tanrıya hayret içinde bakarafc.
"Ama onu siz tanrılar yaptınız!"
"Alı, şey, evet," diye kekeledi Bane "Yani demek istediğim, sizin kadar özenle bakan kimseyi görmemiştim!" diye bitirdi aceleyle, sözcükleri bir rahatlama duygusuyla telaffuz ederek.

"Evet," dedi başpapaz vakarla, yüzü gururla parlıyordu. "Çok iyi bakıyoruz ona."
Prens dilini ısırdı. Bu harika makinenin ne yaptığını sormayı çok istiyordu, ama bu küçük kralın ondan her şeyi bilmesini beklediği açıktı -bir tann için pek de mantıksız bir varsayım sayılmazdı bu. Bane bu konuda da tek başınaydı, babası, Aşağı Âlem'deki bu makine hakkında tüm bildiklerini aktarmıştı. Bu tanrı olma meselesi başta göründüğü kadar kolay değildi ve Prens tanrılığı bu kadar çabuk kabul ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Bir de şu yargı meselesi vardı. Kimi yargılayacaktı ve neden? Birilerini zindana mı göndermesi gerekiyordu? Öğrenmesi gerekiyordu, ama nasıl?
Bane, küçük kralın biraz fazla kurnaz olduğuna karar vermişti. Saygılı ve nazikti, ama oğlan, kendisi bakmazken, Ge-g'in onu keskin ve delici bakışlarla incelediğini görmüştü. Prens'in sağında yürüyen Geg ise, ona bir sefer sarayda gördüğü bir maymunu hatırlatıyordu. Duyduklarına bakarak bu şişinen, kadife kenarlı Geg'in, kendisini birden kumcusu olarak bulduğu dinle bir ilgisi olduğu sonucunu çıkarmıştı. Bu Geg o kadar da zeki görünmüyordu ve Bane sorulan için ona dönmeye karar verdi.
"Afedersiniz," dedi çocuk se^'mli bir gülümsemeyle başpapaza, "isminizi duyamadım."
"Wes Vidasıkıştıran, Saygıdeğer Efendimiz," dedi Geg, göbeğinin elverdiği kadar eğilerek ve neredeyse uzun sakalına basıp devrilerek. "Saygıdeğer Efendimiz'in başpapazı olrnak onuruna salıibim."
O da her neyse, diye mırıldandı Bane kendi kendine. Gülümseyerek, başını salladı ve bu pozisyon için Drevlin'de daha uygun birisini bulamazmış gibi baktı.





Başpapazın yanma iyice yanaşıp Geg'in elini tuttu -başpapazın korkutucu derecede şişinmesine ve bacanağına doğnı muhteşem bir tatmin ifadesiyle bakmasına sebep olan bir hareket oldu bu.
Darral dikkat etmiyordu. Onları görmek için caddelerin iki yanında dizilen kalabalık zaptedilmez olmak üzereydi. Aynasızların müdahale ettiğini görmekten memnundu. Şimdilik olay kontrol altında görünüyordu, ama her şeyi dikkatle izlemesi gerektiğini biliyordu. Yalnızca, çocuk-tanrının Geglerin neler haykırdığını anlamamasını umuyordu. Kahrolsun şu Lim-
beck!
Darral'ın şansına, çocuk-tann tamamen kendi soaınlarına
dalmıştı.
"Belki bana yardımcı olabilirsiniz, Başpapaz," dedi Bane, utangaç utangaç ve son derece sevimli bir şekilde kızararak.
"Onur duyarım, Saygıdeğer Efendimiz1"
"Bizim -tanrılarınızın buraya en son gelişinden beri... epeyce zaman geçtiğini biliyorsunuz... Aa, ne diyordunuz bize?"
"Yenileyenler, Saygıdeğer Efendimiz. Kendinize böyle diyorsunuz, değil mi?"
"Evet, ah, evet! Yenileyenler. Şey, dediğim gibi, biz Yenileyenler uzun süredir uzaktaydık. ."
"Yüzyıllardır, Saygıdeğer Efendimiz," dedi başpapaz.
"Evet, yüzyıllardır ve en son gelişimizden bu yana birkaç şeyin değişmiş olduğunu gördüm." Bane derin bir nefes aldı. "Bu yüzden, bu yargı şeyinin de değişmesi gerektiğine karar
verdim."

Başpapaz, memnuniyetinin yavaş yavaş söndüğünü hissetti. Huzursuzca başatustaya göz attı Eğer kendisi, başpapaz, Yargı gününü mahvederse, bu mahvettiği son şey olurdu

"Ne kastettiğinizi pek anlayamadım, Saygıdeğer Efendimiz."
"Modernleştirelim, çağa uyduralım," diye öneride bulundu Bane.
Başpapaz korkunç derecede şaşırmış göründü. Daha önce hiç olmamış bir şeyi nasıl değiştirebilirlerdi ki? Yine de, tanrıların bir planları olması gerektiğini düşündü. "Sanırım iyi olur..."
"Boşver. Fikirden pek hoşlanmadığını görüyorum," dedi Prens, başpapazın kadife kaplı kolunu okşayarak. "Başka bir önerim var. Bana nasıl yapmamı istediğini söyle, ben de öyle yapayım."
Başpapazın yüzü aydınlandı. "Bu anın benim için ne kadar harika olduğunu bilemezsiniz, Saygıdeğer Efendimiz! O kadar uzun süredir hayalini kuruyorum ki! Yargı her zaman hayal ettiğim gibi olacak..." Gözlerindeki yaşları sildi.
"Evet, evet," dedi Bane. Başatustanın onları kısılmış gözlerle izlediğini ve yavaş yavaş yaklaşmakta olduğunu görmüştü. Konuşmalanna çoktan müdahale ederdi, ama bir tanrının özel sohbetini bölmek çok ayıp kaçardı. "Devam et."
"Şey, tüm Geglerin -en azından oraya ne kadar Geg sığıyorsa o kadarının- en iyi giysilerini giyip, Fapprika'nın ortasında toplandığını hayal ederdim. Siz orada, Yenileyenin sandalyesinde oturacaktınız, elbette." "Elbette. Sonra?"
"Sonra ben orada, kalabalığın önünde, üzerimde, bu olay için özellikle yapılmış yeni başpapaz giysisiyle duracaktım. Beyaz uygun olurdu, sanınm, dizlerde siyah bağcıklarla, fazla abartılı değil. "
"Çok zevkli. Sonra?"




"Başatusta da bizimle orada dururdu herhalde, değil mi, Saygıdeğer Efendimiz'" Yani, ona yapacak başka bir şey bulmazsak. Görüyorsunuz, Saygıdeğer Efendimiz, ona giymesi için uygun bir şey bulmak sorun olacak. Belki de bu, bahsettiğiniz modernleştirme sonucunda, ona ihtiyacımız kalmaz."
"Bunu düşünürüm." Bane tüy tılsımı kavradı ve sabırlı olmak için büyük çaba harcadı. "Devam et. Hepimiz kalabalığın önündeyiz. Ben ayağa kalkıyorum ve..." Beklentiyle başpapaza baktı.
"Şey, bizi yargılıyorsunuz, Saygıdeğer Efendimiz."
Prens, son derece tatmin edici bir hayalin içine daldı. Hayalinde dişlerini Geg'in kadife koluna geçiriyordu. Hayalini istemeye istemeye uzaklaştırdı ve derin bir nefes aldı. "Güzel. Sizi yargılıyorum. Sonra ne oluyor? Biliyorum! Tatil ilan ediyorum!"
"Bunun için zaman olacağını pek sanmıyorum, öyle değil mi, Saygıdeğer Efendimiz?" dedi Geg, Bane şaşkın bir ifadeyle bakarken.
i "B-belki de hayır," diye kekeledi Prens. "Şeyi... unutmuşum... diğerini. Hepimiz birden..." Elini başpapazın elinden çekti ve alnındaki teri sildi. Makinenin içi oldukça sıcaktı. Sıcak ve gürültülü. Bağırmaktan boğazı acımaya başlamıştı. "Sizi yargıladıktan sonra hepimiz birden ne yapıyorduk?"
"Şey, bizi buna değer bulup bulmamanıza bağlı, Saygıdeğer Efendimiz."
"Diyelim ki sizi buna değer buldum," dedi Bane, dişlerini sıkarak. "Sonra?"
"Sonra ytıkseliyoaız, Saygıdeğer Efendimiz."
"Yükseliyor muyuz?" Prens, başının üstünde oraya buraya giden dar yollara baktı.

K_flnADI
Bu bakışları yanlış anlayan başpapaz, mutlulukla içini çekti. Yüzıi parlayarak ellerini kaldırdı.
"Evet, Saygıdeğer Efendimiz. Doğaıca cennete yükseliyo-ruz!"
Bane ile ona tapınan Geglerin yanında yürürken, Hugh bir gözüyle çevresini, diğeriyle Bane'i izliyordu. Kısa süre sonra nerede olduklarını hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti ve bu makinenin içinde tek başına yolunu bulamayacağını kabul etmek zorunda kaldı. Görünüşe göre, geldikleri haberi onlardan önce ulaşmıştı. Binlerce Geg makinenin koridorlarında sıralanmış, bakıyor, haykırıyor, işaret ediyordu. Çalışmakta olan Geg-ler başlarını çeviriyor, Hugh ile yoldaşlarına -onar farkında olmasalar da- işlerini birkaç saniyeliğine unutma onurunu bahşediyorlardı. Fakat Geglerin tepkisi farklı farklıydı. Bazıları hevesle tezahürat yapıyor, bazıları öfkeli görünüyordu.
Hugh, Bane'in yanındaki şişinen Geg'le ne konuştuğu konusuyla daha çok ilgileniyordu. Elflerin yamndayken Geg dilini öğrenmeye hiç zahmet etmemiş olmasına küfrederken, kolunun çekiştirildiğini hissetti ve dikkatini Alfred'e çevirdi.
"Efendim," dedi Alfred, "kalabalığın ne haykırdığını fark ettiniz mi?"

"Bana anlamsız sesler gibi geliyor. Ama sen anlıyorsun, değil mi, Alfred?"
Alfred kıpkırmızı kesildi. "Bilgimi sizden saklamak zorunda olduğum için üzgünüm, Sir Hugh. Ama bir başkasından da saklamanın önemli olduğunu düşündüm." Prens'e baktı. 'pıa-na bu soruyu daha önce sorduğunuzda, yanıtımı duyma ihtimali vardı ve benim de başka seçeneğim kalmadı.. "
Hugh eliyle, aldırış etmediğini gösteren bir hareket yaptı.

313
312

Alfred haklı olabilirdi. Hatalı olan Usta'ydı. Alfred'in amacını anlamalı ve sessiz kalmalıydı Ama, hayatında hiç bu kadar çaresiz hissettiği olmamıştı Hugh'nun! "Gegceyi nerede öğrendin?" li>J
"Gegler ile Aşağı Âlem'i incelemek benim hobimdir, efendim," diye yanıt verdi Alfred, gerçek bir amatörün utangaç, fakat gururlu bilinciyle. "Kültürleri hakkında yazılmış kitaplardan oluşan koleksiyonumun, Orta Âlem'deki en iyi koleksiyon olduğuna eminim. İlgilenirseniz, döndüğümüzde size göstermekten memnun olurum..."
"O kitapları sarayda bıraktıysan, onları unutabilirsin. Step-hen'dan, geri dönüp almak için izin istemediğin sürece yani." "Haklısınız, elbette, efendim. Ne aptalım." Alfred'in omuzlan düştü. "Tüm kitaplanm... onları bir daha göreceğimi sanmıyorum."
"Kalabalık hakkında bir şey söylüyordun." "Alı, evet." Kâhya tezahürat yapan, arada bir de yuhalayan f Geglere baktı. "Bazıları 'Kahrolsun başatustanın tanrısı!' ve 'Limbeck'in tannsını istiyoruz!' diyorlar."
"Limbeck mi? Bu ne anlama geliyor?" "Bir Geg ismi sanınm, efendim. 'Damıtmak' veya 'suyunu çıkarmak' anlamına gelir. Bir öneride bulunabilir miyim? Bence..." İçgüdüsel olarak sesini alçalttı. Gürültü patırtı içinde Hugh, adamın ne dediğini duyamadı.
"Daha yüksek sesle konuş. Onlar bizi anlayamaz, değil
mi?"
"Ah, sanırım anlayamazlar," dedi Alfred, kavrayışla. "Bu aklıma gelmemişti. Diyordum ki, burada bizim gibi başka bir insan olabilir"
"Ya da bir elf. Bu daha olası Buradan çıkmak için kul-
'•

lanabileceğimiz bir gemisi olmalı!" 1 1'(
"Evet, efendim. Ben de böyle olabileceğini düşünmüştüm "
"Bu Limbeck ile tanrısını, ya da her neyse işte, görmemiz
gerek."
"Zor olacağını sanmıyorum, efendim. Bizim küçük 'tanrımız' buyurursa."
"Bizim küçük 'tanrımız' başını derde sokmuş görünüyor,"
dedi Hugh, bakışları Prens'in üzerinde. "Yüzüne bak."
"Eyvah," diye mırıldandı Alfred. "*
Bane başını çevirip yoldaşlarını aradı. Yanakları solgun,
mavi gözleri faltaşı gibi açıktı. Dudağını ısırarak, yanına gel
meleri için acele bir işaret yaptı.
Bir alay silahlı Geg, Prens'le aralanna girdi. Hugh başını salladı. Bane ona yalvanrcasına baktı. Anlayışla bakan Alfred, kalabalığa işaret etti. Bane bir prensti. Seyircinin ne beklediğini bilirdi. İçini çekerek döndü ve küçük elini hafifçe ve isteksizce sallamaya başladı.
"Ben de bundan korkuyordum," dedi Alfred. < <$'" i'
"Ne olduğunu düşünüyorsun?" '
"Çocuk, Geglerin onu, onları 'yargılamak' üzere gelen bir
tanrı olduğunu sandıklarını söylemişti. Önemsiz bir şeymiş
gibi söz etmişti, ama bu Gegler için çok ciddi bir olay. Ef
sanelerine göre, makineyi yapanlar Yemleyenler'miş. Gegler
Yargı Günü'ne kadar makineye hizmet edecekler, sonra ödül
lendirilerek yukandaki âlemlere taşınacaklarmış Bu adanın,
Gegin Umudu diye adlandırılmasının sebebi bu."
" Yenileyenler. Bu Yenileyenler kim?"
"Sananlar."
"Hay aksi şeytan!" diye küfretti Usta. "Çocuğun Sartanlar-dan bin olduğunu sandıklarını mı söylemek istiyorsun'"

"Öyle görünüyor, efendim"
"Babasının yardımıyla numara yapamaz mı?"
"Hayır, efendim. Babası gibi, yedinci evden bir gizemustası bile Sananların gücüyle karşılaştırılabilecek güce sahip değildir. Hem zaten," dedi Alfred, çevresini işaret ederek," bütün bunları onlar yaptılar."
Hugh bununla fazla ilgilenmiyordu o anda. "Harika! Gerçekten harika! Peki sahtekâr olduğumuzu anlayınca ne yapacaklar?"
"Bilemiyorum, efendim. Gegler normalde barışçı ve nazik bir halktır. Ama, belki de daha önce tanrı numarası yapan kişilerle karşılaşmamışlardır Aynca, bir tür kargaşa içindeymiş gibi görünüyorlar." Kalabalığın gittikçe daha saldırgan olduğunu gören Alfred, başını salladı. "Bana göre, efendim, oldukça kötü bir zamanda geldik."

## OTUZİKİNCİ BÖLÜM
## RAHM, DREVLEV AŞAĞI ÂLEM

Gegler "Tanrılarını" Fapprikaya götürdüler -Limbeck'in yargılandığı salona. Dışarıda biriken kalabalık yüzünden içeri girmeleri biraz zor oldu. Halkın iki ayrı ve oldukça gürültülü gruba ayrıldığı, ortalarında da karar veremiyormuş gibi görünen büyük bir grup olduğu açıkça görülse de, bağırışmaların-dan tek bir sözcük bile anlamıyordu Hugh. İki grup, inançları hakkında güçlü duygulara sahip gibiydiler, çünkü Hugh pek çok kavganın koptuğunu gördü. Alfred'in, normalde Geglerin barışçı ve nazik olduğuna ilişkin sözlerini hatırladı. Kötü bir zamanda gelmiş olmahyız Kesinlikle. Bir tür devrimin ortasına düşmüş gibiydiler.
Aynasızlar kalabalığı geride tutarken, Prens'le yoldaşları şişman, gürbüz bedenlerin arasından sıyrılıp Fapprika'nın göreceli sessizliğine ulaştılar Sessizliğin göreceliliği, Yıksı-dik-si'nin fonda gümlemeyi sürdürmesinden ileri geliyordu.
İçeri girince, başatusta aynasızlarla telaşlı bir toplantı yaptı Küçük kralın yüzü ciddiydi ve Hugh pek çok kez başını salladığını gözledi Usta, Gegleri yarım fıçı su kadar dikkate değer bulmuyordu, ama politik ayaklanmanın tam ortasında bulunmanın, uzun ve sağlıklı bir yaşam için pek onerilmedığını



biliyordu.
"Afedersiniz." başatustaya yanaştı. Başatusta eğildi ve ona, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamayan, fakat kaba davranmış olmamak için anlarmış gibi görünmeye çalışan birinin boş ve parlak gülümsemesiyle baktı. "Tanrınızla ufak bir sohbet etmemiz gerek."
Bane'i omzundan sıkıca yakalayıp, şikâyetlerini ve kıvranmasını gözardı ederek, onu Alfred'in, elinde göze benzeyen bir küre tutan pelerinli bir adamın heykeline baktığı yere götürdü.
"Benden ne yapmamı beklediklerini biliyor musun?" diye sordu Bane Alfred'e, yanına ulaşır ulaşmaz.
"Benden onlan cennete götürmemi bekliyorlar!"
"Bir tanrı olduğunu iddia ederek bu durumu Ekselansları' nın yarattığını hatırlatmama izin verin."
Çocuğun başı eğildi. Alfred'e sokulup elini tuttu. Alt dudağı titrerken yumuşak bir sesle konuştu. "Üzgünüm, Alfred. Seni ve Sir Hugh'yu incitecekler diye korktum ve aklıma gelen > yalnız bu oldu."
Güçlü eller Bane'i çevirdi, kaba parmaklar omzuna gömüldü. Hugh çömeldi ve doğrudan çocuğun gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde kurnazlık ve kötü niyet görmeyi bekliyordu, ama tek gördüğü korkmuş bir çocuğun bakışları oldu. Bu onu öfkelendirdi.
"Pekâlâ, Ekselansları, gidip, Gegleri istediğin kadar kandırabilirsin -bizi buradan çıkarmak için her şeyi yapabilirsin. Ama bizi artık birazcık bile kandıramadığını kabul edelim. O sahte gözyaşlarını kurutup beni dinlesen iyi olur -sen de, babacığın da." Konuşurken tüye baktı, çocuğun eli korumak istercesine tüyü kavradı. "Bu cüceleri göklere taşımak için bir

yol bilmiyorsan, yeni birşeyler düşünmeye başlasan iyi olur. Bu halkın sahtekârlığı pek hoş karşılayacaklarını sanmıyorum." f'ı'ı' ÎJl.'"!,
"Sir Hugh," diye uyardı Alfred, "bizi izliyorlar."
Usta dönüp, gelişmeleri ilgiyle izlemekte olan başatustaya baktı. Çocuğu bırakıp omzunu okşayan Hugh, gülümsedi.
"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun, Ekselansları?" diye mırıldandı alçak sesle.

Bane yutkundu. Neyse ki, seslerini alçaltmalarına gerek yoktu. Makinenin ritmik bam gümleri her sesi boğuyordu, düşüncelerin sesini bile.
"Onları yargıladığımı ve cennete yükseltmeye değer bulmadığımı söylemeye karar verdim."
Hugh Alfred'e baktı. Adam başını salladı. "Bu çok tehlike
li olur, Ekselansları. Böyle bir şey söylerseniz, bu âlemi sarmış
görünen kargaşa yüzünden Geglerin hepsi bize karşı birleşe-
bilirler." * ;•;
Çocuk hızla gözlerini kırpıştırdı, bakışları süratle Alfred'den Hugh'ya, Hugh'dan Alfred'e kaydı. Korkusu açıkça görülebiliyordu. Tepeüstü düşmüştü ve batmakta olduğunu hissedebiliyordu. Daha da kötü olan, onu kurtarabilecek bu iki insanın, boğulmasına izin vermek için iyi sebepleri olduğunu bilmesiy-di.
"Şimdi ne yapıyoruz?"
Biz mi? Hugh, hayatta hiçbir şeyi, bu veledi fırtınaların sü-pürdüğü bu kaya parçasında bırakıp gitmek kadar istememişti. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Tılsım mı? Yoksa velet için üzüldüğünden mi? Hiçbiri, diye temin etti kendini, hâlâ çocuğu bir servet edinmek için kullanmayı düşünüyordu "Buralarda bir başka tanrının olduğundan bahsediyorlar.




'Limbeck'in tannsı'," dedi Alfred. u.H lir ' <"
"Bunu nereden biliyorsun?" diye parladı Bane. "Ne dediklerini anlamıyorsun ki?"
"Evet, anlayabiliyorum, Ekselansları. Biraz Gegce biliyorum..."
"Yalan söyledin1" Çocuk ona dehşet içinde baktı. "Nasıl yapabildin bunu, Alfred? Sana güveniyordum!"
Kâhya başını salladı. "Hiçbirimizin bir diğerine güvenmediğini şimdi açıklamak en iyisi olur kanımca."
"Beni kim suçlayabilir ki?" diye haykırdı Bane, parıldayan bir masumlukla. "Bu adam beni öldürmeye çalıştı ve tüm bildiğim, Alfred, senin de ona yardımcı olduğun!"
"Bu doğru değil, Ekselansları, yine de neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum. Ama ben birbirimizi suçlamayı kastetmemiştim. Sanırım, birbirimize güvenmediğimiz halde, yaşamlarımızın birbirimizin elinde olduğunu fark etmek en doğrusu olur. Düşünüyorum ki..."
** "...çok fazla düşünüyorsun!" diye sözünü kesti Hugh. "Çocuk anladı, değil mi Bane? Bırak şu ormanda kaybolmuş bebecik numarasını. İkimiz de senin kim ve ne olduğunu biliyoruz. Senin de buradan kurtulmayı istediğini tahmin ediyoaım. Gidip babacığını ziyaret edebilmek için. Bu kaya parçasından kurtulmamızın tek yolu bir gemi bulmak ve ben de senin elindeki tek pilotum. Alfred bu insanlar ve-nasıl düşündükleri hakkında birşeyler biliyor -en azından bildiğini söylüyor. Bu oyunda, sahip olduğumuz tek şansın birlik olmak olduğunu söylerken haklıydı, bu yüzden babacığının ve senin, güzel güzel oyunumuza katılmanı öneririm"
Bane Hugh'ya baktı. Artık gözler, hevesle dünyayı inceleyen bir çocuğun gözleri değildi, dünya hakkında her şeyi bi-


len bir çocuğun gözleriydi. Hugh bu gözlerde kendi yansımasını gördü, soğuk, sevgisiz bir çocukluk; yaşamın bütün güzel hediyelerini açmış ve hepsinin pislik dolu olduğunu keşfetmiş bir çocuk.
Benim gibi, diye düşündü Hugh, parlayan, renkli güzel şeylere inanmıyor. Altında ne yattığını biliyor.
"Bana çocuk gibi davranmıyorsun," dedi Bane, ihtiyatlı bir şekilde.
"Sen çocuk musun?" diye sordu Hugh kabaca. "Hayır." Bane konuşurken tüyü sıkıca kavramıştı, sonra daha yüksek sesle yineledi. "Hayır, değilim! Sizinle beraber çalışacağım. Söz veririm, bana ihanet etmediğiniz sürece. Bana ihanet ederseniz, herhangi biriniz bana ihanet ederse, pişman ederim sizi." Mavi gözleri hiç de çocuksu olmayan bir kurnazlıkla parlıyordu.
"Yeterince adil. Ben de her ikinize aynı sözü veriyorum. Alfred?"
Kâhya ikisine ümitsizlik içinde baktı ve içini çekti. "Böyle mi olmak zorunda? Yalnızca birbirimizin sırtına birer bıçak dayadığımız için mi?"
"Gegce konuşmak konusunda bana yalan söyledin. Çok geç olana kadar çocuk hakkındaki gerçeği gizledin. Başka hangi konularda yalan söyledin, Alfred?" diye sordu Hugh.
Kâhya bembeyaz kesildi. Ağzı kıpırdadı, ama yanıt veremedi. Sonunda, "Söz veriyorum," demeyi başardı.
"Tamam. Oldu işte. Şimdi bu diğer tann hakkında ne öğrenebileceğimize bakmamız lazım. Bu kaya parçasından kurtulmamız için bir yol olabilir bu. Muhtemelen bir elf gemisi fırtınaya yakalanmış ve inmek zorunda kalmıştır "
"Başatıistaya bu tanrıyı görmek istediğimi söyleyebilirim."

Bane olasılıkları hızla görüyor ve anlayabiliyordu. "Bu diğer 'tanrının' konu hakkında ne düşündüğünü öğrenmeden Geg-leri yargılayamayacağımı söylerim." Çocuk tatlı tatlı gülümsedi. "Kim bilir, belki de yanıtı bulmak günlerimizi alır! Ama bir elf bize yardım eder mi ki?"
"Eğer başı bizimki kadar dertteyse, eder. Gemim enkaz halinde. Muhtemelen onunki de öyle. Ama iki geminin parçalarım kullanarak yeni bir tane yapmayı başarabiliriz belki. Şşşt. Gelen var."
Başatusta aralarına katıldı. Başpapaz önemli biri pozunda arkasından geliyordu. "Saygıdeğer Efendimiz ne zaman yargılamaya başlamayı arzu ederler?"
Bane olabildiğince dik durup gücenmiş bir tavır takındı. "Halkınızın, ülkenizde başka bir tanrı olduğunu haykırdıklarını duydum. Neden bu bize bildirilmedi?"
"Çünkü, Saygıdeğer Efendimiz," dedi başatusta, başpapaza sitemkar bir bakış fırlatarak, "bu tanrı, tanrı olmadığını iddia ediyor. Hiçbirinizin tann olmadığını, bizi köle olarak kullanan ölümlüler olduğunuzu iddia ediyor."
Hugh anlayamadığı bu konuşma sırasında sabırla kendisine hakim oldu. Alfred, Geg'i büyük bir dikkatle dinliyordu. Usta gözlerini Alfred'in yüzünden ayırmadı. Söylenen şeyler üzerine yüzünde beliren dehşet ifadesini kaçırmadı. Dişlerini sıkan katil çıldıracak kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Yaşamları bu on devirlik çocuğa bağlıydı ve şu an o da gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu!
Fakat Prens Bane kendine hakim olmayı başardı. Çenesini havaya dikerek, ortalığı yatıştınnış görünen bir yanıt verdi, çünkü Hugh Alfred'in yüzünün rahatladığını gördü. Hatta kâhya hafifçe başını sallıyordu, fakat sonra kendini topladı,

, , , ,, EJDER. KfiHADl ( j,
çünkü tepki vermemesi gerektiğini biliyordu.
Çocuk cesurdu ve hızlı düşünüyordu. Hugh sakalını büktü. Belki de büyülenmişimdir, diye hatırlattı kendi kendine.
"O tanrıyı bana getirin," dedi Bane, bir an için Kral Step-lıen'a benzemesine sebep olan azametli bir tavırla. "Saygıdeğer Efendimiz onu görmek istiyorlarsa, o ve onu getiren Geg bu akşam bir toplantıda konuşacaklar, onlarla halkın önünde yüzleşebilirsiniz."
"Pekâlâ," dedi Bane. Bu durumdan hoşlanmamıştı, ama başka ne gibi bir yanıt verebileceğini bilmiyordu.
"Şimdi, belki Saygıdeğer Efendimiz dinlenmek isterler. Ya-nınızdakilerden birinin yaralı olduğunu fark ettim." Geg'in bakışları Hugh'nun yırtık ve kan lekeli gömleğine gitti. "Bir otacı gönderebilirim."
Hugh bu bakışı gördü, ve olumsuz bir hareket yaptı. "Teşekkür ederim, yarası ciddi değil," dedi Bane, "ama bize su ve yiyecek gönderebilirsiniz."
Başatusta eğildi. "Saygıdeğer Efendimiz için yapabileceğim başka bir şey var mıydı?"
"Hayır, teşekkür ederim. Bu kadan yeter," dedi Bane, sesindeki rahatlamayı gizlemeyi başaramadan. Tanrılar, muhtemelen ilham versin diye, Yemleyen'in ayaklarının dibine yerleştirilen sandalyelere götürüldüler. Başpapaz kalmayı çok isterdi, ama Darral bacanağının kadife ko-lağzını yakaladı ve -yüksek sesle itiraz etmesine rağmen- yanında sürükledi.
"Ne yapıyorsun?" diye çılgınca bağırdı başpapaz. "Saygıdeğer Efendimiz'e bu şekilde hakaret etme riskini nasıl alırsın? Tanrı olmadığını ima ettin! Kölelerden bahsettin!"




"Sesini kes ve beni dinle," diye tersledi Darral Uzunkıyılı. Tanrılara doymuştu. Bir "Saygıdeğer Efendimiz" daha duyarsa kusacaktı. "Bu adamlar ya tanrı, ya da değil. Eğer değillerse ve Limbeck haklı çıkarsa, bize ne olacağını biliyor musun? Tüm yaşamımızı halkımıza, tanrılara hizmet ettiklerini anlatarak harcadık!"
Başpapaz bacanağına baktı. Yavaş yavaş yüzündeki kırmızılık soldu. Yutkundu.
"Kesinlikle." Darral başını salladı, sakalı da birlikte sallanıyordu. "Şimdi, tanrı olduklarını varsayalım. Gerçekten yargılanıp cennete gitmeyi istiyor musun? Yoksa, burada kalıp, bu tantana başlamadan önce yaşadığımız gibi yaşamak mı istiyorsun?"
Başpapaz düşündü. Başpapaz olmaktan oldukça memnundu. İyi yaşıyordu. Gegler ona saygı gösteriyor, sokakta rastladıklarında şapkalarını çıkarıp eğilerek selam veriyorlardı. Yıksı-diksi'ye hizmet etmek zorunda değildi, yalnızca, nerede ve nasıl yapacağına kendisi karar verip, arada bir hizmet eder görünüyordu. En iyi partilere davet ediliyordu. İyice düşünüp taşınınca, cennet ona daha fazla ne verebilirdi ki?
"Haklısın," diye kabul etmek zoaında kaldı, bunu yapmak sinirlerini bozuyor olsa da. "Ne yapıyoruz?"

"Düşünüyorum," dedi başatusta. "Her şeyi bana bırak."
"O ikisinin ne konuştuğunu bilmek için yüz fıçıpara verirdim." Hugh iki Gegin samimi bir sohbet içinde uzaklaşmalarını izledi.
"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Alfred. "Bu diğer tanrı her kimse, kaos ve devrimi kışkırtıyor. Neden acaba? Elflerin Aşağı Âlem'deki düzeni alt üst etmek için herhangi bir neden-

E|DER_
leri olamaz, değil mi?"
"Hayır. Gegleri sessiz ve meşgul tutmak onların yararına. Ama sanırım bu akşam o toplantıya gidip, söyleyeceklerini dinlemek dışında yapabileceğimiz bir şey yok."
"Evet," dedi Alfred dalgın dalgın.
Hugh adama baktı. Yüksek alnı terle ıslanmıştı. Gözlerinde ateşli bir parlaklık vardı. Derisi beyaz, dudakları griydi. Hugh o anda, son bir saattir hiçbir şey üzerine düşmemiş olduğunu fark etti.
"İyi görünmüyorsun. Hasta mısın?"
"Ben... ben kendimi pek iyi hissetmiyorum, Sir Hugh. Önemli bir şey değil. Düşmemizin etkisi yalnızca. İyileşirim. Lütfen benim için endişelenmeyin. Ekselansları bu akşamki karşılaşmanın ciddiyetini anlıyor mu, acaba?"
Bane Alfred'e düşünceli bir bakış fırlattı. "Evet, anlıyorum. Yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım, ama bunun nasıl olacağından emin değilim."
Çocuk samimi görünüyordu, ama Hugh hâlâ kendisini zehirlerkenki masum gülümsemeyi görebiliyordu. Acaba Bane oyunu onlarla birlikte mi oynuyordu? Yoksa onları yalnızca bir kare daha ileri mi sürüyordu?

325
324

EJDER. KAFIADI -ü

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM
RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM
Duvardaki deliğin dışından gelen kargaşa sesleri Jarre'nin dikkatini çekti. Limbeck'in söylevini yeni bitirmişti. Söylevi masaya bırakarak, kapı görevi gören perdeye gitti ve dışarıya bir göz attı. Sokaktaki kalabalığın büyüdüğünü gördü tatminle. Ama kapıyı koruması için görevlendirdiği GGIBITçiler yüksek sesle içeri girmeye çalışan Geglerle tartışıyorlardı.
Jarre'nin görünmesi üzerine yaygara arttı.
"Neler oluyor?" diye sordu Jarre.
Gegler hep bir ağızdan bağırmaya başladılar ve onları susturmak Jarre'nin bir miktar vaktini aldı. Sonunda sessizliği sağladığında ve söylenenleri dinlediğinde, talimatlarını verdi ve GGIBIT karargâhına girdi.
"Ne oluyormuş?" Haplo merdivenlerde duruyordu, köpeği
de yanındaydı.
"Üzgünüm, kargaşa seni uyandırdı," diye özür diledi Jarre.
"Önemli bir şey değil aslında."
"Uyumuyordum. Ne olmuş?"
Jarre omuzlarını silkti. "Başatusta kendine bir tanrı bulmuş. Darral Uzunkıyılı'dan böyle bir şey beklemeliydim. Ama işe yaramayacak."
32<,

"Kendine bir tanrı mı bulmuş?" Haplo merdivenleri, adeta bir kedi gibi hızla ve kolayca indi. "Anlat."
"Bunu gerçekten ciddiye almıyorsun, değil mi? Tanrı diye bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Darral muhtemelen Welf-lere, onlar için tehlike oluşturduğumuzu söyledi ve onlar da halkımı tanrı olduklarına ikna etmek üzere birilerini yolladı." "Bu tanrı bir el... bir Welf mi?"
"Bilmiyorum. Halkımızın çoğu hayatında hiç Welf görmedi. Neye benzediklerini kimsenin bildiğini sanmıyorum. Tek bildiğim, bu tanrının bir çocuk olduğunun anlaşıldığı ve herkese, bizi yargılamaya geldiğini söylediği. Bu akşamki toplantıda yapacakmış bu yargılama işini ve bizim haksız olduğumuzu kanıtlayacakmış. Elbette, sen onunla başa çıkabilirsin." "Elbette," diye mırıldandı Haplo.
Jarre telaşla ortalıkta dolanıyordu "Toplantı Salonu'nda her şeyin gerektiği gibi düzenlendiğinden emin olmalıyım." Omuzlarına bir şal aldı. Duvardaki delikten çıkmak üzereyken duraksayıp döndü. "Limbeck'e bundan bahsetme. Kendi kendini endişelendirir. Her şeyi o anda öğrenmesi daha iyi olur. Böylece, düşünmek için zamanı olmaz."

Perdeyi kenara iterek dışarı çıktı. Dışarıda bir alkış koptu. Yalnız kalan Haplo bir sandalyeye çöktü. Sahibinin ruh halini gören köpek, burnunu rahatlatmak istercesine adamın eline dayadı.
"Sartanlar mı dersin oğlum?" diye düşündü Haplo, köpeğin çenesini dalgın dalgın kaşıyarak. "Bu tanrısız evrende, bu insanların bulabileceği, tanrıya en çok benzeyen şeyler onlar. Peki onlar Sartanlarsa, ben ne yapacağım' Bu 'tanrıya' meydan okuyup, kendi güçlerimi açığa çıkaramam Sartanlar zindanlarından kaçtığımızı asla anlamamaklar Daha değil, lordum ta-




mamen hazır olmadan değil."
Düşünceli bir sessizlik içinde oturdu. Hayvanı okşayan eli gittikçe yavaşladı ve sonunda tamamen durdu. Artık kendisine ihtiyaç duyulmadığını anlayan köpek, adamın ayaklarının dibinde, çenesini patilerine dayayarak uzandı. Parlak gözleri, sahibinin gözlerindeki endişeyi yansıtıyordu.
"Komik, değil mi?" dedi Haplo ve sesini duyan köpek kulaklarını dikerek gözlerini kaldırdı. Bir kaşı hafifçe havaya kalkmıştı. "Tanrıların gücüne sahip olan, fakat hiçbirini kullanamayan ben." Sarılı elindeki sargıları kenara itti ve parmağını, derisini süsleyen mavi-kırmızı desenlerin üzerinde gezdirdi. "Bir günde gemi yapabilirdim. İstesem, yarın buradan uçup gidebilirdim. Bu cücelere, asla hayal etmedikleri bir gücü gösterebilirdim. Onlar için bir tanrı olabilirdim, insanlara ve 'Welf-lere' karşı bir savaşa teşvik edebilirdim onları." Haplo gülümsedi, ama yüzü hemen ciddileşti. "Neden olmasın? Ne fark e-der ki?"
Gücünü kullanmak için büyük bir arzu duydu. Yalnızca büyüsünü kullanmak için değil, büyüsünü fethetmek ve kontrol etmek için, liderlik etmek için kullanmak. Gegler barışçıydı, ama Haplo bunun, cücelerin gerçek doğası olmadığını biliyordu. Bir şekilde, Sartanlar onları yenmeyi başarmış, onlan akılsız makine-hizmetkârı 'Geglere' çevirmişlerdi. Altta yatan vahşi gururu, efsanevi cesareti onaya çıkarmak zor olmayacaktı. Küller soğuk görünüyordu, ama bir yerlerde bir alev pırıldıyor olmalıydı!
"Bir ordu toplayıp, gemiler yapabilirim. Hayır! Bana neler oluyor?" Haplo öfkeyle kumaşı yine elinin üstüne örttü. Keskin sesini duyunca sinen köpek, özür dılercesine baktı. Belki de kendi suçu olduğunu düşünüyordu. "Benim gerçek doğam

bu, Patrynlerin doğası ve bu beni felakete sürükledi1 Lordum beni uyarmıştı. Daha yavaş hareket etmeliyim. Gegler hazır değil. Onlara liderlik edecek kişi ben değilim. Bunu içlerinden biri yapmalı. Limbeck. Bir şekilde, Limbeck'teki kıvılcımı alev-lendirmeliyim.
"Bu çocuk-tanrıya gelince, bekleyip görmekten ve kendime güvenmekten başka yapacak bir şey yok. Eğer o bir Sar-tan çıkarsa, belki de herkes için en iyisi bu olur, değil mi, oğlum?" Eğilerek köpeğin böğrünü okşadı. Sahibinin ruh halinin bu şekilde değişmesinden memnun olan köpek gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.
"Ve o bir Sartansa," diye mırıldandı Haplo alçak sesle, rahatsız sandalyesine yaslanıp bacaklarını gererek, "lordum beni piçin kalbini sökmekten korusun!"
Jarre geri döndüğünde Limbeck uyanmış, endişeyle söylevini okuyordu. Haplo ise bir karara varmıştı.
"Pekâlâ," dedi Jarre neşeyle, şalını geniş omuzlarından indirerek, "bu gece için her şey hazır. Hayatım, bence, şimdiye kadar yaptığımız en büyük toplantı olacak bu..."
"Tanrıyla konuşmamız lazım," diye sözünü kesti Haplo, alçak sesle.
Jarre, konunun Limbeck önünde konuşulmamasını hatırlatan bir bakış fırlattı ona.
"Tanrı mı?" Limbeck dengesiz bir biçimde burnunun üzerine kondurulmuş gözlüklerinin ardından onlara baktı "Ne tanrısı? Neler oluyor?"
"Bilmesi gerek," dedi Haplo, öfkeli Jarre'yi yatıştırmaya çalışarak. "Düşman hakkında olabildiğince çok bilgi edinmek gerek."




'•*' "Düşman mı? Ne düşmanı?" Solgun ama sakin Limbeck ayağa kalkmıştı.
"Olduklarını iddia ettikleri şey olduklarını düşünmüyorsun -Yenileyenler yani- değil mi?" diye sordu Jarre Haplo'ya, gözleri kısılmış, elleri belinde.
" "Hayır. Ve kanıtlamamız gereken de bu. Muhtemelen bunun, başatustanın hareketimize kara çalmak için giriştiği bir oyun olduğunu sen, kendin söyledin. Tann olduğunu söyleyen bu varlığı yakalayıp, ölümlü olduğunu herkesin önünde

kanıtlarsak..."
' > "...o zaman başatustayı da yerinden edebiliriz!" diye haykırdı Jarre, hevesle ellerini çırparak.
Köpeği kaşıyormuş numarası yapan Haplo, gülümsemesini saklamak için başını eğdi. Hayvan sahibine kaygıyla baktı.
"Elbette bu olasılık da var, ama her seferinde bir adım atmalıyız," dedi Haplo, kısa bir duraksamadan sonra, konuyu ciddiyetle düşünmüş gibi. "İlk olarak, bu tannnın kim olduğunu ve neden buraya geldiğini anlamamız şart."
"Kim olan kim? Kim neden burada?" Limbeck'in gözlükleri burnunda kaydı. Gözlükleri yerine itip sesini yükseltti. "Anlatsanıza..."
"Üzgünüm, hayatım. Hepsi sen uyurken oldu." Jarre ona başatustanın tanrısının gelişini, çocukla kentin tüm sokaklarında geçit töreni düzenlediklerini, insanların- neler söyleyip yaptıklarını ve bazılarının çocuğun tanrı olduğuna inandıklarını, ama bazılarının inanmadığını anlattı. Ve...
"...ve sorun çıkacak, bunu söylemeye çalışıyorsun, değil mi?" diye sonuca bağladı Limbeck Sandalyesine çökerek Jar-re'ye üzgün üzgün baktı. "Ya onlar gerçekten Yemleyenlerse! Ya biz haksızsak ve bizi., bizi yargılamaya geldilerse? Güce-

'IA'i" EJDER. KAHADI
nip bizi yine terk edecekler!" Elindeki söylevi büktü. "Belki da halkımıza zarar vermişimdir!"
Çileden çıkmış görünen Jarre ağzını açtı, ama Haplo başını salladı.
"Limbeck, işte bu yüzden onlarla konuşmamız gerek. Onlar Şart... Yemleyenlerse," diye düzeltti sözlerini, "O zaman açıklamalıyız. -Eminim anlayacaklardır."
"O kadar emindim ki!" diye haykırdı Limbeck kederle.
"Ve haklısın da, hayatım!" Jarre yanına diz çöküp ellerini yüzüne koyarak kendi yüzüne doğru çevirdi. "Kendine inan! Bu, başatustanın getirdiği bir sahtekâr! Bunu kanıtlayacağız. Başatusta ile başpapazın, bizi köleleştirenlerle ortak çalıştığını da kanıtlayacağız! Bu büyük bir fırsat olabilir, dünyamızı değiştirmek için büyük bir fırsat!"
Limbeck yanıt vermedi. Jarre'nin ellerini nazikçe yüzünden çekip sıkıca tuttu. Sessizce verdiği teselli için teşekkür etti. Başını kaldırıp endişeli bakışını Haplo'ya dikti.
"Geri dönemeyecek kadar ileri gittin, dostum," dedi Patıyn. "Halkın sana güveniyor, sana inanıyor. Onların güvenini boşa çıkaramazsın."
"Ama, ya haksızsam?"
1 "Değilsin," dedi Haplo emin bir sesle. "Bu bir Yemleyen bile olsa, Yenileyenler tanrı değildirler ve hiç de olmadılar. Onlar da benim gibi insandır. Büyük bir büyü güçleri var, ama ölümlüdürler. Başatusta Yemleyen'in tanrı olduğunu iddia ederse, Yemleyen'e sor yeter. Eğer gerçekten Yemleyense, sana gerçeği söyleyecektir."
Yenileyenler her zaman doğruyu söylerlerdi. Dünyayı, ilahi olmadıklarını söyleyerek dolaşmışlardı, ama yine de üzerlerine ilahi görevler almışlardı. Sahte alçakgonüllülükleıyle gu-

331
330

r'iiit/^Sfc
Margaret Weıs & Tracy Hıckman
rurlarını ve hırslannı gizlemişlerdi Eğer bu gerçek bir Sartan-sa, kendi tanrılığını yalanlardı Değilse, Haplo yalan söylediğini biliyor olacaktı ve yalanını açığa çıkarmak kolaydı
"İçeri girip onları görebilir miyiz?" diye sordu Jarre'ye.
"Fapprika'dalar," dedi Jarre, düşünüp taşınarak. "Fazla bir şey bilmiyoaım, ama gaıbumuzda bilenler var. Onlara sorarım."
"Acele etmeliyiz. Neredeyse hava karardı ve toplantı iki saat içinde başlayacak. Onları toplantıdan önce görmeliyiz."
Jarre ayağa kalkıp duvardaki deliğe yöneldi. İçini çeken Limbeck, başım eline yasladı. Gözlükleri burnundan kaydı ve kucağına düştü, ama o bunu fark etmedi.
Kadında enerji ve kararlılık var, diye düşündü Haplo. Jarre sınırlarını biliyor. Hayali gerçek yapabilir, ama gözleri olan kişi Limbeck -yan- kör de olsalar. Ona hayali göstermeliyim.
Jarre yanında pek çok hevesli, sert görünüşlü Geg ile döndü, "içeri girmek için bir yol var. Tüneller yerin altından gidiyor ve Yemleyen heykelinin yanında yeryüzüne çıkıyor."
Haplo başını Limbeck'e doğru salladı. Jarre anlamıştı.
"Beni duydun mu, hayatım? Fapprika'nm içine girip bu sözde tanrıyla görüşebiliriz. Gidiyor muyuz?"

Limbeck başım kaldırdı. Sakalının altındaki yüzü solgundu, ama bir kararlılık ifadesi vardı. "Evet." Elini kaldırarak, Jarre'nin sözünü kesmesini engelledi. "Haklı olup olmamamın fark etmeyeceğini anladım. Tek önemli olan, gerçeği öğrenmek."

;^, ("f;u
' it1 'l ",
OTU2DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
RAHM, DREVLEV AŞAĞI ÂLEM
iki muhafız Geg, Limbeck, Jarre, Haplo ve elbette bir dizi dönen, bükülen, kesişen, bölünen, parçalara ayrılan tüneli geçtiler. Tüneller eskiydi ve muhteşem bir biçimde inşa edilmişlerdi. Duvarları oluşturan taşlar, düzgün yapılarından dolayı, ya insan eliyle, ya da Yıksı-diksi'nin metal elleriyle yapılmış gibiydi. Orada burada, taşlara oyulmuş, ilginç simgeler vardı. Limbeck simgelerle fena halde büyülenmişti ve Jarre'nin acele etmeleri gerektiği konusunda ikna olması için sakalım birkaç kere çekmesi gerekti.
Haplo ona simgeler hakkında pek çok şey anlatabilirdi. Bu desenlerin aslında Sartanların rünleri olduğunu söyleyebilirdi. Delikli mercankayanın içinden devamlı akan yağmur sularına rağmen tünelleri kum tutan da bu desenlerdi. Tünelleri yapanların yüzyıllar önce buraları terk etmesine rağmen, hâlâ bakımlı görünmelerinin sebebi o desenlerdi.
Patryn de tünellerle, en az Limbeck kadar ilgiliydi. Sartanların işlerini tamamlamadan burayı terk ettikleri giderek daha iyi anlaşılabiliyordu Ve bu da yan-tanrı gücünü ve statüsünü edinmiş bu insanların karakterlerine hiç uymuyordu Toprağın çok çok altında gumleyıp duran makine, Haplo gözlemişti ki,




kendi kendine, kendi kaprislerine ve planlarına göre çalışıyordu.
Ve hiçbir şey yapmıyordu. Haplo'nun görebildiği kadarıyla, yaratıcı hiç bir şey yapmıyordu. Limbeck'le ve GGIBITçiler-le beraber Drevlin'i enine boyuna dolaşmıştı ve gittiği her yerde büyük makineyi incelemişti. Binaları yıkıyor, delikler kazıyor, yeni binalar inşa ediyor, delikleri dolduruyor, gürlüyor, buharlar çıkarıyor, düdük çalıyor, homurdanıyordu ve ne yapıyorsa, büyük bir enerjiyle yapıyordu. Ama hiçbir şey yapmıyordu. Haplo'nun anladığı kadarıyla, ayda bir "Welfler" demirden giysileri ve uçan gemileriyle geliyor, değerli sıvıyı, yani suyu alıyorlardı. Welfler bunu yüzyıllardır yapıyorlardı ve Gegler de sevgili, kutsal makinelerinin amacının bu olduğuna -bu tanrısal Welflere su üretmek olduğuna karar vermişlerdi. Ama Hap-lo, suyun, Yıksı-diksi'nin bir yan ürününden, hatta belki de atığından başka bir şey olmadığını görmüştü. Bu muhteşem makinenin fonksiyonu daha önemli bir şeydi, elf milletinin susuzluğunu gidermek için su tükürmekten daha görkemli bir şey. Ama amacı her ne idiyse, Sananların neden tamamlamadan gittikleri sorusu, Haplo'nun bir türlü anlayamadığı bir konuydu.
Yanıtı tünellerde bulamamıştı. Muhtemelen daha ilerideydi. Tüm Patrynler gibi o da sabırsızlığın -kendi kendilerine telkin ettikleri kontrolün sıkı dizginlerini bir an bile olsa gevşek bırakmanın- felaketle sonuçlanacağını biliyordu. Labirent, zayıf tarafları olanlara uygun bir yer değildi. Sabır, sonsuz sabır - Patrynlerin Labirent'te edindikleri yeteneklerden biri buydu, bu hediye kendi kanlarıyla kaplanmış olarak gelse de.
Gegler heyecanlı, gürültücü ve hevesliydiler. Haplo arkala-



rından tünellerde yürüdü. Geglerin parlayanlambalarının ışığında duvarlara yansıyan gölgesinden daha fazla ses çıkarmıyordu. Köpek, sessizce ve sahibi gibi tetikte, arkadan geliyordu.
"Bunun doğru yol olduğundan emin misin?" diye sordu Jar-re birkaç kez. Sanki sonsuz daireler çizerek yürüyorlardı.
Rehber Geg doğru yolda oldukları konusunda temin etti onu. Öyle görünüyordu ki, seneler önce Yıksı-diksi, o mekanik kafasına, tüneller açmayı koymuştu. Öyle de yapmıştı. Yeri demirden yumrukları ve ayaklarıyla dövmüştü. Gegler, ardından arı sürüsü gibi yeraltına inmişler, tünel duvarlanna payandalar kurmuşlar, makineye destek vermişlerdi. Sonra, yine aniden, Yıksı-diksi fikrini değiştirmiş ve yepyeni bir yönde ilerlemeye başlamıştı. Tünel vardiyasında çalışan Gegler, tünelleri kendi evleri kadar iyi biliyorlardı.
Ne yazık ki tüneller, Haplo'nun umduğu gibi terk edilmiş değildi. Gegler onları bir yerden bir yere gitmek için kullanıyorlardı ve Fapprika'ya giden GIBBITçiler yolda pek çok Geg-le karşılaştılar. Haplo'nun görüntüsü heyecan yarattı, rehber Geg herkese Haplo'nun ve Limbeck'in kim olduklarını anlatmak zorunda hissetti kendisini ve daha önemli işleri olmayan tüm Gegler takip etmeye karar verdiler.

Kısa süre sonra Geglerden bir alay tüneller boyunca, Fapprika'ya doğru yola koyulmuştu. Gizlilik ve baskın yapma buraya kadardı. Haplo kendisini, çığlıklar atan ejderlere binmiş Geglerden oluşan bir ordunun tünellerde uçabileceğini, yine de yukarıdakilerin hiçbir şeyden haberi olmayacağını düşünerek rahatlattı.
"İşte geldik," diye bağırdı Geglerden biri gumbürdeyen bir sesle, karanlık dolu bir boşluğa uzunan metal merdiveni gös-
33S

Margnret Weis & Tracy Hickmnn
tererek. Tünelin ilerisine bakan Haplo, belirli aralıklarla yerleştirilmiş bir dizi benzer merdiven görebiliyordu - ilk kez görüyorlardı bunu- ve Geg'in haklı olduğunu hesapladı. Bu merdivenlerin bir yerlere gittiği açıktı. Bu yerin Fapprika olduğunu umuyordu.
Haplo rehber Geg, Jarre ve Limbeck'e, yanına gelmelerini işaret etti. Jarre, elinin bir hareketiyle diğer Gegleri uzakta tuttu.
"Merdivenlerin tepesinde ne var? Fapprika'ya nasıl giriyoruz?"
Zeminde bir delik var, diye açıkladı Gegler ve deliğin üzerinde de metal bir plaka. Plakayı ittirince, Fapprika'nın zemin katına ulaşılıyor.
"Bu Fapprika büyük bir yer," dedi Haplo. "Hangi kısmından çıkacağız? Hangi bölümünü tanrılara tahsis etmişler?"
Bu konuda uzun bir tartışma geçti. Bir Geg, tanrının Yem-leyen'in odasında olduğunu duymuştu. Bu oda, zeminin iki kat yukansındaydı. Diğer Geg tanrının, başatustanın emriyle, Sıkıcı Oda'da tutulduğunu duymuştu. "O da ne?" diye sordu Haplo sabırla. "Benim duruşmamın yapıldığı oda," dedi Limbeck, yüzü o son derece önemli anın hatırasıyla parlayarak. "Orada Yemle-yen'in bir heykeli var ve başatusta yargılama esnasında oradaki sandalyede oturuyor." "Buradan nasıl gidiliyor?"
Gegler iki kat merdiven inmeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Hepsi o yöne yöneldi. İki rehber Geg aralannda tartışıyorlardı. Utangaç bir bakışla Haplo'ya bakan Jarre çenelerini kapamalarını emredene kadar da tartıştılar
"Bu olduğunu düşünüyorlar," dedi Jarre, elini merdivenin

EJDER.
çelik basamağına koyarak.
Haplo başını salladı. "Ben önden gideceğim," dedi, bece-rebildiği kadar yumuşak bir sesle ve yine de sesini makinenin gürültüsünü bastıracak kadar yükselterek.
Rehber Gegler itiraz ettiler. Bu onların macerasıydı, onlar liderlik ediyorlardı, ilk önce onlar gitmeliydi.
"Yukarıda başatustanın muhafızları olabilir," dedi Haplo. "Ya da bu sözde tanrılar tehlikeli olabilir."
Gegler önce birbirlerine, sonra Haplo'ya bakıp geriledilerler. Tartışma bitmişti.
"Ama ben de onları görmek istiyorum!" diye itiraz etti Limbeck. Bunca yolu bir hiç için geldikleri duygusuna kapılmaya başlamıştı.
"Şşşt!" diye uyardı Haplo. "Göreceksin. Ben yalnızca... öncü olarak gidiyorum. Keşif için. Güvenli olduğundan emin olunca geri dönüp sizi alacağım."
"Haklı Limbeck, bu yüzden sus," diye payladı onu Jarre. "Kısa süre sonra sen de göreceksin. Bu geceki toplantıdan önce başatustanın bizi aıtuklatması hiç de iyi olmaz!"
Sessizlik gerektiği konusunda onları uyaran Haplo -bu noktada tüm Gegler ona tamamen delirmiş gibi baktılar- merdivene döndü.
"Köpeği ne yapacağız?" diye sordu Jarre. "Merdiven tırma-namaz ve sen de onu taşıyamazsın."
Haplo ilgisiz, omuzlarını silkti. "Sorun çıkarmaz, değil mi, oğlum?" Eğilerek köpeğin başını okşadı. "Burada bekle, köpek, tamam mı? Bekle."
Ağzı açık, dili bir karış dışarıda olan, köpek kendini yere attı ve kulaklarını dikerek, çevresine ilgiyle baktı
Haplo merdiveni yavaş yavaş ve dikkatle, gözlerinin parla-

t
336
337

Margaret Weıs & Tracy Hickman
yanlambaların ışığından uzaklaştıkça çevresini saran karanlığa alışması için zaman vererek tırmanmaya başladı. Tırmanış uzun sürmedi. Kısa süre sonra, parlayanlambaların nokta gibi ışıklarını ve yukarıdaki metal yüzeyde yansımalarını görebiliyordu.
Metal kapağa ulaştığında elini uzatarak dikkatle itti, Kolaylıkla ve minnetle fark ettiği gibi, kapak sessiz bir biçimde kaydı. Gerçi sorun çıkacağını düşünmüyordu, ama bu "tanrıları", onlar kendisini fark etmeden

gözlemek istiyordu. Eski günlerde olsa, cücelerin sorun yaşama vaadini duyunca sevinçle, sürüler halinde merdivenlere atılacağını düşünen Haplo, içinden Sananlara küfretti, plakayı sessizce kaldırıp dışarı baktı. Fapprika'daki lambalar, ortalığı bir Geg gününden daha büyük bir aydınlığa boğuyordu. Haplo net bir şekilde görebiliyordu ve rehberlerinin haklı olduğunu fark edince memnun oldu. Tam önünde, pelerinli bir şeklin heykeli görünüyordu. Heykelin çevresinde üç kişi vardı. İnsandılar -iki erkek ve bir çocuk. Bir bakışta bu kadarını görebiliyordu Haplo. Ama Sar-tanlar da insan soyundan gelirlerdi.
Her birini dikkatle inceledi, fakat yalnızca bakarak, bu insanların Sartan olup olmadıklarını anlayamadığını kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Adamlardan biri heykelin dibinde, gölgesinin altında oturuyordu. Basit giysiler giyen bu adam orta yaşlı görünüyordu. Dökülen saçları, geniş, çıkık bir alınla, çizgili, endişeli bir yüzü ortaya çıkarmıştı. Bu adam hu-zusuzca kıpırdanıyor, bakışları endişeyle çocuğa kayıyordu. Ve bu anlarda, ellerinin ve ayaklarının hantallaşıp sakarlaştığı-m fark etmişti Haplo.
Bu adamla keskin bir karşıtlık oluşturan ikinci yetişkin erkeği, Labirent'te hayatta kalan ırkdaşlarından sanabilirdi. Kıv-


rak, kaslı bir bedeni ve bir tetiktelik hali vardı. O anda rahat bir biçimde yere uzanmış, pipo içiyor olsa da, içgüdüsel bir nöbet halinde olduğu belliydi. Karanlık, derin hatlara sahip yüzü ve kıvrılmış siyah sakalı, soğuk, sert demirden bir ruha işaret ediyordu.
Çocuk ise çocuktu işte, daha fazlası değil, dikkat çekici bir güzelliği saymazsanız. Garip bir üçlü. Onları bir araya getiren nedir acaba? Onları buraya getiren nedir?
Aşağıda, fazla heyecanlı Geglerden biri sessiz kalmaları emrini unutup Haplo'ya, fısıltı olduğunu düşündüğü bir bağırtıyla herhangi bir şey görüp göremediğini sordu.
Kıvrık sakallı adam anında tepki verdi. Bedeni hızla ayağa fırladı, siyah gözleri gölgelere daldı, eli kılıcının kabzasını kavradı. Haplo, altında yankılanan bir tokat sesi duydu ve Jar-re'nin suçluyu etkin bir biçimde cezalandırmış olduğunu anladı.
"Ne oldu, Hugh?" diye sordu, heykelin gölgesinde oturan adam. Ses insan dilinde, endişeyle titreyerek konuştu.
Hugh olarak hitap ettiği adam parmağını dudaklarına götürüp Haplo'ya doğru birkaç adım attı. Aşağı doğru bakmadı, aksi halde plakayı görebilecekti. Karanlıkları inceliyordu.
"Bir şey duyduğumu sandım."
"O lanet makinenin gürültüsü dışında bir şeyi nasıl duyabiliyorsun, anlamıyorum," dedi çocuk. Oğlan ekmek yiyerek heykele bakıyordu.
"Bu tür sözcükleri kullanmayın, Ekselansları," diye payladı endişeli adam. Ayağa kalkmıştı ve Hugh'nun araştırmasına katılmayı düşünüyor gibiydi, ama tökezledi ve kafaüstü düşmesini engelleyen tek şey, heykele tutunması oldu. "Bir şey gö-





rüyor musunuz, efendim?"
Gegler, kuşkusuz Jarre'nin fiziki tehdidi altında, sessiz kalmayı başardılar. Haplo dondu, nefes almaya bile cesaret edemeyerek dikkatle izlemeyi ve dinlemeyi sürdürdü.
"Hayır," dedi Hugh. "Otur, Alfred, yoksa kendi kendini öldüreceksin."
"Muhtemelen makinenin sesiydi," dedi Alfred, daha çok
kendini ikna etmeye çalışıyorcasına.
Canı sıkılan oğlan ekmeğini yere fırlattı ve doğruca Yemle-yen'in önüne gidip durdu. Dokunmak için uzandı.
"Yapma!" diye haykırdı Alfred korkuyla. Yerinden sıçrayan çocuk, elini çekti. "Beni korkuttun!" dedi suçlarcasına. "Üzgünüm, Ekselansları. Yalnızca... heykelden uzaklasın." "Neden? Bana zarar mı verir?"
"Hayır, Ekselansları. Yalnız, Yemleyen heykeli... şey, Gegler için kutsaldır. Sizin onunla oynamanızı istemezler."
"Hah!" dedi çocuk, çevresine bakınarak. "Hepsi gitti zaten. Ayrıca, sanki el sıkışmak istiyor gibi." Çocuk kıkırdadı. "Elini böyle uzatması. Sanki elini tutmamı istiyor gibi -"
"Hayır! Ekselansları! Sendeleyen adam, çocuk elini uzatıp, Yemleyen'in mekanik elini tutmadan önce yetişemedi. Çocuk sevinçle, gözün parlak bir ışıkla parıldadığını gördü.

"Bak!" Bane Alfred'in çılgınca yakalamaya çalışan elinden kurtuldu. "Durdurma! Resimler gösteriyor! Görmek istiyorum!" "Ekselansları, ısrar etmek zorundayım! Bir şey duyduğumdan eminim. Gegler..."
"Sanırım Geglerle başa çıkabiliriz," dedi Hugh, resimlere bakmaya gelerek. "Durdurma, Alfred Ne gösterdiğini görmek istiyoaım."

Üçlünün meşgul olmasından faydalanan ve kendisi de heykel hakkında büyük bir merak besleyen Haplo, delikten dışarı süründü.
"Bak, bu bir harita!" diye bağırdı çocuk heyecanla. Üç insan dikkatle gözü izliyorlardı. Yavaşça arkadan yaklaşan Haplo, gözün yüzeyinde pırıldayan görüntülerin, Gök Âle-mi'nin bir haritası olduğunu fark etti. Lordunun Nexus'ta, Sar-tan Salonlan'nda bulduğu haritalara şaşılacak derecede benzeyen bir harita. En tepede, Gecenin Lordlan olarak bilinen adalar vardı. Onların altında gökkubbe, yanında da, Yüksek Âlem Adası yüzüyordu. Sonra Orta Âlem geliyordu. Daha aşağıda, Maelstrom ile Geglerin ülkesi vardı.
Harita, dikkat çekici bir şekilde hareket ediyordu! Adalar acayip yörüngelerinde ilerliyor, fırtına bulutlan dönüyor, güneş periyodik olarak Gecenin Lordları tarafından gizleniyordu. Sonra, aniden görüntüler değişti. Adalar ve kıtalar rastgele yörüngelerde dönmeyi bıraktılar ve düzgünce alt alta sıralandılar. Sonra görüntü panldayıp soldu ve söndü. Hugh denilen adam etkilenmemişti.
"Büyülü bir fener. Benzerlerini elf krallığında görmüştüm." "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu çocuk, büyülenmiş gibi bakarak. "Neden her şey dönüp, sonra birden duruyor?"
Haplo da kendisine aynı soruyu soruyordu. Daha önce de büyülü fener görmüştü. Gemisinde de benzer bir tane vardı, Nexus'tan görüntüler gösteriyordu. Yalnız o, lordu tarafından tasarlanmıştı ve çok daha ayrıntılıydı. Haplo'ya, gördüklerinden çok daha fazla resim olabileceğini düşündürmüştü, çünkü resimler, ani bir silkinmeyle, tam değişirken durmuştu.
Alçak bir vınlama sesi geldi ve görüntüler baştan başlayarak yine belirdiler. Haplo'nun bir tür hizmetkâr olduğunu dü-




sunduğu Alfred, uzanıp heykelin elini tutmak istedi, muhtemelen resimleri durdurmayı amaçlıyordu.
"Lütfen bunu yapma," dedi Haplo alçak sesle konuşarak. Hugh dönüp kılıcını çekti ve saldırganı, Haplo'nun içinden alkışladığı bir çeviklik ve beceriyle karşıladı. Endişeli adam yere çöktü. Çocuk dönerek Patryn'e korkusuz, fakat kurnaz, mavi gözleriyle baktı.
Haplo ellerini kaldırarak ayağa kalktı. "Silahım yok," dedi Hugh'ya. Patryn adamın kılıcından zerre kadar korkmuyordu. Bu dünyada, kendisine zarar verebilecek bir silah yokaı. Bedenindeki rünler onu koruyordu, fakat kavga etmekten kaçınmalıydı, çünkü kendisini nasıl koruduğu, bilen gözlere aslında ne olduğunu açıklardı. "Kimseye zarar vermek istemiyorum." Gülümseyerek omuzlarını silkti. Elleri hâlâ havada, açıkça görülebilen bir yerdeydi. "Ben de, şu çocuk gibi, yalnızca resimleri görmek istiyorum."
Aralannda ilgisini en çok çeken çocuk olmuştu. Korkak hizmetkâr yerde açması bir yığın halinde yatıyordu ve ilgi göstermeye değmezdi. Koaıma görevlisi olduğunu varsaydığı adamı, çevikliğini ve gücünü gördüğüne göre, unutabilirdi. Ama Haplo çocuğa baktığında, göğsündeki rünlerin battığını hissetti ve bu duygunun, ona yapılan bir tür tılsımdan kaynaklandığını anladı. Kendi büyüsü, tılsımı içgüdüsel olarak itiyordu, ama Haplo, çocuğun yaydığı tılsımın işe yaramayacağını fark etti eğlenerek. Kaynağı her ne idiyse, bozulmuştu. "Nereden geldin? Sen kimsin?" diye sordu Hugh. "Adım Haplo. Arkadaşım Gegler" -geldiği deliği işaret etti Arkasında bir kargaşa duyunca, meraklı Limbeck'in gelmekte olduğunu düşündü. "Geldiğinizi duydum ve mümkünse, yalnız karşılaşmamız ve konuşmamız gerektiğini düşündüm, ba-


şatustanın muhafızları buralarda mı?"
Hugh kılıcını biraz indirdi, fakat kara gözleri hâlâ Haplo'nun her hareketini takip ediyordu. "Hayır, gittiler. Ama muhtemelen izleniyoruz."
"Kuşkusuz. O zaman birisi gelene kadar fazla zamanımız yok."
Oflayıp puflayarak merdivenleri tırmanan Limbeck, Haplo'nun arkasında ortaya çıktı. Geg soru dolu gözlerle Hugh'nun kılıcına baktı, ama merakı korkusuna üstün geliyordu.
"Siz Yenileyenler misiniz?"diye sordu, bakışları Haplo'dan çocuğa kayarak.
Limbeck'i dikkatle gözlemekte olan Haplo, yüzünde hayranlık dolu bir bakış belirdiğini fark etti. Gözlüklerinin ardında olduğundan iri görünen miyop gözleri, faltaşı gibi açıldı. "Sen gerçekten tanrısın, değil mi?"
"Evet," dedi çocuk, Gegce konuşarak. "Ben bir tannyım." "Bunlar insanca konuşuyor mu?" diye sordu Hugh, Lim-beck'le, başını dikkatle delikten içeri sokan Jarre ve diğer iki Geg'e işaret ederek. Haplo başını salladı.

"O zaman sana gerçeği söyleyeceğim," dedi Hugh. "Sen ne kadar tanrıysan, çocuk da o kadar tanrı."
Hugh'nun kara gözlerinde beliren ifadeye bakılırsa o da Haplo hakkında, Haplo'nun Hugh hakkında verdiği kararı vermişti. Dikkatli ve şüpheliydi, ama kalabalık hanlar insanı acayip yaratıklarla uyumaya zorlardı. Aksi halde geceyi dışarıda, soğukta geçirmek zorunda kalırdın. "Gemimiz Maelstrom'a yakalandı ve Drevlin'e düştü. Gegler bizi buldular ve bizim tanrı olduğumuzu sandılar, biz de oyunlarına katılmak zorunda kaldık."


"Benim gibi," dedi Haplo, başını sallayarak. Gözlerini yerde yatan hizmetkâra çevirdi. Adamın gözleri açılmış, çevresine sersem sersem bakmıyordu. "O kim?"
"Çocuğun hizmetkârı. Benim adım Usta Hugh. O Alfred ve çocuğun ismi de Bane, Volkaran ve Uylandia kralı Stephen'ın
oğlu."
Haplo Limbeck'le, üçüne derin bir kuşku ile bakan Jarre'ye döndü ve onlan da tanıştırdı. Alfred ayağa kalktı. Haplo'nun sargılı elini görünce bakışları merakla derinleşti.
Alfred'in bakışını farkeden Haplo, sıkılgan sıkılgan kumaşı
çekiştirdi.
"Yaralı mısınız, efendim?" diye sordu hizmetkâr, saygılı bir tavırla. "Sormamı affedin, ama elinizdeki sargılan fark ettim. İyileştirme konusunda becerikliyimdir..."
"Teşekkür ederim, ama hayır. Yaralı değilim. Benim halkım arasında yaygın olan bir deri hastalığı. Bulaşıcı değildir ve bana acı vermiyor, ama yarattığı izler pek de iç açıcı değil."
Hugh'nun yüzü, bir iğrenme duygusuyla buruştu. Alfred'in yüzü biraz daha soldu ve uygun bir tepki vermek için çabaladı. Haplo tatmin duygusuyla tepkilerini izledi. Bu konuda başka soaıyla karşılaşacağını düşünmüyordu.
Hugh kılıcını kınına sokup yaklaşü. "Gemin mi düştü?" diye sordu Haplo'ya alçak sesle.
"Evet."
"Çok zarar gördü mü?" ~"
"Tamamen harap oldu."
"Neredensin?"
"Aşağıdan, aşağıdaki adaların birinden. Muhtemelen hiç duymamışsındır Pek az insan bilir. Kendi topraklarımda bir savaş veriyordum, ama gemim darbe aldı ve kontrolü kaybet-

"
Hugh heykele doğru yürüdü. İyice sohbete dalmış görünen Haplo da onu takip etti, ama hizmetkâra ilgisiz bir bakış fırlatmayı da başardı. Alfred'in derisi ölü gibiydi, gözleri hâlâ dikkatle Patryn'in ellerini inceliyordu. Sanki kumaşı delip geçmek istermiş gibiydi.
"Burada mahsur kaldın demek," dedi Hugh.
Haplo başını salladı.
"Ve sen de bizim gibi..." Hugh duraksadı. Yanıtın ne olduğundan emin, ama diğerinin de söylemesini ister gibiydi.
"...buradan kurtulmak istiyorum." Haplo anlayışlıydı.
Bu sefer Hugh başını salladı. İki adam birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Aralannda güven yoktu, ama bu, birbirlerini ortak bir amaç için kullanabildikleri sürece gerekmiyordu. Battaniyeyi kimin alacağı konusunda kavga etmeyen yatak arkadaşları gibi. Alçak sesle konuşmaya devam ederek sorunlarını tartıştılar.
Alfred hâlâ durmuş, adamın ellerine bakıyordu. Bane kaş-lannı çatmış, Haplo'yu süzerken; çocuğun elleri tüy tılsımı okşuyordu. Düşüncelerini Geg kesti.
"O zaman sen tanrı değilsin, değil mi?" Karşı konulamaz bir güçle çekilen Limbeck, çocukla konuşmak için iyice yanına yanaşmıştı.
"Hayır," diye yanıtladı Bane, bakışlarını Haplo'dan ayırarak. Geg'e dönerken asık yüzündeki ifadeyi dikkatle ve çabucak sildi. "Değilim, ama bana o adama, kralınıza tanrı olduğumu söylememi, aksi halde bize zarar vereceğinizi söylediler."
"Zarar vermek mi?" Limbeck hayretler içinde görünüyordu. Bu kavram onu aşıyordu.

"Ben aslında Yüksek Âlem'den bir prensim," diye devam etti çocuk. "Babam güçlü bir büyücüdür. Ona giderken gemimiz düştü."
"Yüksek Âlem'i görmeyi ne kadar isterdim!" diye bağırdı
Limbeck. "Neye benziyor?"
"Emin değilim. Ben de daha önce gitmedim oraya. Bütün hayatım boyunca Orta Âlem'de, üvey babamın yanında kaldım. Uzun bir hikâye."
"Orta Âlem'i de görmedim ben. Ama bir Welf gemisinde bulduğum kitapta resimlerini gördüm. Sana nasıl bulduğumu anlatayım." Limbeck en sevdiği öyküyü tekrarlamaya başladı -elf aracını bulmasının hikâyesini.
Huzursuzca kıpırdanan Bane, başını iyice çevirip, birlikte heykelin önünde duran Haplo'yla Hugh'yu görmeye çalıştı. Alfred kendi kendine mırıldanıyordu. Hiçbirisi Jarre'ye ilgi
göstermiyordu.
Jarre bütün bunlardan hiç hoşlanmamıştı. İki uzun, güçlü tanrının kafa kafaya verip, anlamadığı bir dilde konuşmalarından hoşlanmamıştı. Limbeck'in çocuk tannya bakışından, ço-cuk-tannnın tümüne bakışından hiç hoşlanmamıştı. Uzun boylu, sakar görünüşlü tanrının yere çökmesinden hoşlanmamıştı. Misafirliğe gelen fakir akrabalar gibi, bu tanrıların bütün yiyeceği bitireceklerini ve Geglere boş dolapları bırakıp gideceklerini hissediyordu.
Jarre iki Gegin sinirli bir şekilde, deliğin yanında bekledikleri yere kaydı.
"Herkesi getirin," dedi, bir Geg için mümkün olan en alçak sesle. "Başatusta bizi sahte tanrılarla kandırmaya çalıştı. Onları yakalayacağız, halkımızın önüne çıkaracağız ve başatustanın bir sahtekâr olduğunu kanıtlayacağız1"

EJDER. KAPADI
Gegler önce sözde tanrılara, sonra birbirlerine baktılar. Bu tanrılar etkileyici görünmüyorlardı. Belki uzun boyluydular, ama sıskaydılar da. Birisi öldürücü görünen bir silah taşıyordu. Ama çevresi sarılırsa, silahını kullanacak fırsat bulamazdı. Haplo, Geg cesaretinin yok olmasına üzülmüştü. Bu cesaret tamamen ölmemişti ama. Yalnızca yüzyılların esareti ve emeği altında gömülü kalmıştı. Şimdi kömürler uyanmaya başlıyordu. Orada burada alevler parlıyordu.
Heyecanlı Gegler merdivenlerden indiler. Jarre eğilip arkalarından baktı. Parlayanlambaların hafifçe aydınlattığı yüzü dehşet vericiydi. Alttan bakıldığında neredeyse semavi görünüyordu. Birkaç Geg, kabile rahibelerinin onları savaşa çağırdığı eski günleri hatırladı birden.
Gürültüyle, ama büyük makineye hizmet ederken öğrendikleri disiplinli tavırla merdivenleri tırmandılar. Çevrelerindeki bam gümler yüzünden kimse onları duymadı.
Kargaşada unutulan Haplo'nun köpeği, merdivenlerin dibinde uzanıyordu. Burnu patilerinin üzerinde Gegleri izleyip dinlerken, sahibinin "bekle" derken ciddi olup olmadığını düşünüyordu.



OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM
RAHM, DREVLEV AŞAĞI ÂLEM
Haplo bir inleme duydu ve bacağına vurulan patiyi hissetti. Yemleyen resimlerine bakmayı bırakıp, bakışlarını aşağı indirdi.
"Ne oldu, oğlum? Sana bekle dediğimi... Ah." Patryn'in dikkatini, delikten dışan akmakta olan Gegler çekti. Arkasında duyduğu sese dönen Usta, aksi yöne baktı -Fapprika'nın ana girişine doğru.
"Misafirlerimiz var," dedi Hugh. "Başatusta ile muhafızları."
"Burada da misafirlerimiz var."
Hugh hızla deliğe doğru bir göz attı ve eli kılıcına gitti. Haplo başını salladı. "Hayır, dövüşemeyiz. Sayıları çok fazla. Ayrıca, bize zarar vermek istemiyorlar. Bize sahip olmak istiyorlar. Biz ödülüz. Açıklamak için zaman yok. Bir isyanın ortasına düşmüşüz gibi görünüyor. Gidip prensine göz kulak olsan iyi olur."
"O benim yatırımım..." diye başladı Hugh.
"Aynasızlar!" diye çığlık attı Jarre, başatustayı görerek. "Çabuk, onlar bizi durdurmadan tanrıları yakalayın!"
"O zaman gidip yatırımına göz kulak olsan iyi olur," diye önerdi Haplo.

"Ne oldu, efendim?" diye sordu Alfred, Hugh'nun, elinde kılıcı kendilerine doğru koştuğunu görünce.
iki Geg grubu bağrışıyor, yumruklarını sallıyor, Fapprika zemininde buldukları eğreti silahları kapıyorlardı.
"Çocuğu al ve Haplo'yla..." diye başladı Hugh. "Hayır, lanet olsun, bayılma..."

Alfred'in gözleri arkaya doğru yuvarlandı. Hugh onu sarsıp, tokatlayıp uyandırmak için uzandı, ama çok geçti. Kâhyanın gevşek bedeni kayarak Yemleyen heykelinin ayaklarının dibine yığıldı.
Gegler tanrılara doğru koştular. Tehlikeyi hemen farkeden başatusta, aynasızlara Geglere saldırmalarını emretti. Vahşice bağırmakta olan iki grup -bir kısmı GGIBIT lehine, diğeri başatusta lehine- biraraya geldi. Drevlin tarihinde ilk kez yumruklar atıldı ve kan döküldü. Köpeğini kucağına alan Haplo gölgelere karışmış sessizce gülümseyerek izliyordu.
Jarre deliğin yanında durmuş, Geglerin çıkmasına yardım ediyor, yandaşlannı saldırmaları için cesaretlendiriyordu. Son Geg de tünelden çıktığında çevresine baktı ve kavganın epeyce uzağında kaldığını fark etti. Daha da kötüsü, Limbeck, Haplo ve üç garip varlığın izini tamamen kaybetmişti. Bir sandığın tepesine sıçrayarak kavga eden Geg kalabalığının başlannın üstünden baktı ve korkuyla, başatusta ile başpapazın Yemleyen heykelinin yanında durduklarını ve kargaşadan faydalanarak hem tanrıları, hem de GGIBIT'in saygıdeğer liderini götürdüklerini gördü1
Öfkeyle dolan Jarre sandıktan aşağı atlayarak onlara doğru koştu, ama dövüşün tam ortasında kısılı kaldı. Yolunun üzerindeki Gegleri ittirip kaktırarak, yumruklayarak, heykelin ya-




nına ulaşmaya çalıştı. Sonunda hedefine ulaştığında kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmış, pantolonu yırtılmış, saçları yüzüne düşmüş ve bir gözü şişerek kapanmıştı.
Tanrılar gitmişti. Limbeck gitmişti. Başatusta kazanmıştı. •* Yumruklarım sıkan Jarre, yanına ilk gelen aynasızın kafasını yumruklamaya hazırlanıyordu ki, bir inleme duydu. Aşağı doğaı baktığında havaya kalkmış iki iri ayak gördü. Bunlar Geg ayaklan değildi. Bunlar tanrı ayaklarıydı!
Yemleyen'in çevresini dolaşan Jarre, heykelin kaidesinin sonuna kadar açık durduğunu görünce hayretler içinde kaldı! Başatustamn tanrılarından biri -uzun ve sakar görünen- bu açıklığa düşmüş, yarısı içeride, yansı dışarıda uzanmaktaydı. "Şanslıyım!" dedi Jarre. "En azından bu var elimde!" Başatustamn aynasızlarından birini görmeyi bekleyerek korkuyla arkasına baktı, ama o kargaşa içinde kimse ona dikkat etmiyordu. Başatusta tannlarmı tehlikenin ortasından çıkarmak için acele etmişti anlaşılan ve buradakinin eksik oldu-"t*ğunu henüz anlamamıştı.
"Ama anlayacaklar. Seni buradan çıkarmak lazım," diye mırıldandı Jarre. Tanrıya doğru seğirttiğinde, adamın, heykelin içine uzanan bir merdivende yatmakta olduğunu gördü. Zeminin altına doğru inmekte olan merdiven, hızlı ve kolay bir kaçış yolu sunuyordu.
Jarre duraksadı. Heykele saygısızlık olacaktı bu -Geglerin en kutsal saydıkları şeye. Bu açıklığın neden burada belirdiği ve nereye gidiyor olabileceği hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Ama fark etmezdi. Yalnızca saklanmak için kullanacaktı burayı. Herkes gidene kadar içeride bekleyecekti. Jarre yarı baygın tanrının üzerinden atladı. Omuzlarından yakalayarak, oraya buraya çarpan, kayan ve inleyen tanrıyı heykelin içine

EIDER.
doğru çekti.
Jarre'nin kafasında net bir plan yoktu. Tek umudu, başa-tusta bu tanrıyı aramaya gelip, heykeldeki açıklığı farkedene kadar, tannyı buradan kaçırıp GGIBIT karargâhına götürmeyi başarabilmekti. Ama Jarre tanrının ayaklarını kaideden içeri soktuğunda açıklık aniden ve sessizce kapandı. Geg kendini karanlıkta buldu.
Jarre kıpırdamadan durdu ve kendi kendine, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ama içindeki panik öyle büyüdü ki, ikiye bölüneceğini sandı. Korkusunun sebebi karanlık değildi. Yaşamları boyunca Yıksı-diksi'nin içinde yaşayan Gegler karanlığa alışıktılar. Jarre'nin her tarafı titriyordu. Elleri terliyor, hızlı hızlı nefes alıyor, kalbi gümbürdüyor, ama sebebini bilmiyordu. Sonra anladı.
Sebep sessizlikti.
Makineyi, daha bebekken onu rahatlatıp uyutan ıslıklarını, hamlamalarını, gümlemelerini duymuyordu. Şimdi bu dehşetli, berbat sessizlikten başka bir şey yoktu. Görüş, bedenin dışında, bedenden ayrı, gözün yüzeyindeki bir duyudur. Ama ses kulaklardan kafaya girer, içeride yaşar. Sesin yokluğunda, sessizlik yankılanır.
Tanrıyı merdivenlerde bırakan, fiziksel acılarını, aynasızlardan duyduğu korkuyu unutan Jarre, kendini heykelin duvarına doğaı attı. "İmdat!" diye haykırdı. "Bana yardım edin!"
Alfred ayıldı. Doğaılup oturdu ve kazayla merdivenlerden aşağı kaymaya başladı. İçgüdüsel olarak aşağıdaki basamaklara tutunarak kendini kurtarabildi ancak. Kafası tamamen karışmış ve kulaklarının dibinde düdük gibi ötmekte olan bir Geg'in de içinde bulunduğu zifiri karanlıkla kuşatılmış durumda, pek çok kez neler olduğunu sormaya teşebbüs etti. Geg

İ
onu dinlemedi. Sonunda, karanlıkta emekleyerek merdivenleri tırmanıp elini, çılgına dönmüş Jarre'ye doğru uzattı.
"Neredeyiz?"
'T Jarre onu duymazlıktan gelerek yumruklamaya ve haykırmaya devam etti.
"Neredeyiz?" Alfred Geg'in ellerini kocaman ellerinin içine aldı -yalnız, karanlıkta Geg'in hangi parçasını tuttuğundan emin değildi- ve onu sarsmaya başladı. "Kes şunu! Faydası yok! Bana nerede olduğumuzu söyle, belki seni buradan çıkarmayı başarabilirim!"
Alfred'in sözlerini tam olarak kavrayamayan, fakat onu sarsmasına sinirlenen Jarre yutkunarak kendine geldi ve güçlü kollarıyla kâhyayı kendisinden uzaklaştırdı. Adam kayıp düştü, neredeyse merdivenlerden yuvarlanıyordu, ama düşüşünü durdurmayı başardı.
"Şimdi, beni dinle!" dedi Alfred yavaşça, her sözcüğü tek tek telaffuz ederek. "Bana nerede olduğumuzu söyle, belki dışarı çıkabiliriz!"
"Bunu nasıl yapabileceğini bilmiyorum!" Hızla nefes alarak, Alfred'den olabildiğince uzaklaşıp merdivenlerin diğer ucuna büzüldü. "Sen buralara yabancısın. Nereden bileceksin ki?"
"Söyle bana!" diye yalvardı Alfred. "Açıklayamam. Hem, ne zaran var ki?"
"Şey..." Jarre düşündü. "Heykelin içindeyiz."
"Ah!" diye soludu Alfred.
"Ne demek 'ah'?"
"Şey... aa... ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm."
"Tekrar açabilir misin?"
Hayır, açamazdı. Hiç kimse içeriden açamazdı. Ama buraya hiç gelmediyse, nereden bilebilirdi ki? Jarre'ye ne diyecek-

ti? Alfred karanlığa şükretti. Çok kötü bir yalancıydı ve birbirlerinin yüzünü görmemeleri her şeyi kolaylaştırıyordu.
"Ben... emin değilim, ama şüpheliyim. Anlıyorsun, şey... Adın neydi?" "Fark etmez."
"Evet, eder. Burada, karanlıkta başbaşayız ve birbirimizin isimlerini bilmemiz gerek. Benim adım Alfred. Seninki ne?"
"Jarre. Devam et. Heykeli bir kere açtın, neden bir daha açamayasın?"
"Ben... ben açmadım," diye kekeledi Alfred. "Kazayla açıldı, sanırım. Görüyorsun, çok kötü bir huyum var. Ne zaman korksam, bayılıyorum. Kontrol edemediğim bir şey bu. Kavgayı gördüm. Halkından bazıları bize doğru koşuyordu ben... ben bayılmışım." Bu kadarı doğruydu. Ama sonra söyledikleri değil. "Sanırım düşerken heykeldeki bir şeye dokundum ve o da açıldı."
Ayıldım. Heykele bakınca uzun, çok uzun bir zaman sonra ilk kez kendimi güvende, huzur içinde hissettim. Zihnimde uyanmış şüpheler, o sorumluluk, şüphelerim doğruysa vermek zorunda kalacağım kararlar beni boğdu. Kaçmak, yok olmak istedim, elim kendi iradesiyle hareket etti ve heykelin pe-lerinindeki belli bir yere, belli bir şekilde dokundu.
Kaide kayıp açıldı, ama bu eylemin muazzamlığı bana fazla geldi. Sanırım yine bayıldım. Geg üzerime geldi ve çevrede kopan curcunadan kurtararak, beni içeri çekti. Kaide kendiliğinden kapandı ve kapalı kalacak. Yalnızca giriş yolunu bilenler, çıkış yolunu da bilebilir. Yanlışlıkla girişi bulanlar, asla dönüp bunu anlatamaz. Ah, ölmezler. Büyü, makine onlara bakar, hem de iyi bakar. Ama yaşamlarının sonuna kadar burada hapis kalırlar.


'Ben içeri girmenin yolunu biliyorum, dışarı çıkmanın da. Ama bunu Geg'e nasıl açıklayabilirim?

Korkunç bir fikir geldi Alfred'in aklına. Kanuna göre, onu burada bırakmak zorundaydı. Zaten kendi halasıydı. Kutsal heykelin içine girmemeliydi. Ama Alfred'in sonra acıyla hatırladığı gibi, belki de onun hayatını kurtarmak için kendini tehlikeye atmıştı. Onu burada bırakamazdı. Bırakamayacağını biliyordu, kanun ne derse desin. Ama şu anda her şey çok karışıktı. Keşke bu kadar zayıf davranmış olmasaydı!
"Durma!" Jarre kolunu yakaladı.
"Nasıl durmayayım?"
"Durma, konuş! Bu sessizlik! Sessizliği dinlemeye dayanamıyorum! Neden burada hiçbir şey duyamıyoruz?"
.ft "Özellikle böyle yapıldı da ondan," dedi Alfred, içini çekerek. "Huzur bulunacak, sığınılacak bir yer olarak."
Bir karara varmıştı. Belki doğru karar değildi bu, ama zaten, hayatından kaç kez doğru karar vermişti ki?
"Buradan çıkacağız, Jarre."
"Yolu biliyor musun?"
"Evet."
"Nasıl?" diye sordu Jarre şüpheyle.
"Bunu açıklayamam. Aslında, anlayamayacağın ve benim de açıklayamayacağım pek çok şey göreceksin. Hatta senden bana güvenmeni bile isteyemem, çünkü, elbette, güvenmiyorsun ve ben de senden güvenmeni bekleyemem." Duraksaya-rak, sonraki sözlerini düşündü. "Şöyle düşünelim: sen bu taraftan çıkamıyorsun. Denedin. Ya burada kalacaksın, ya da benimle geleceksin ve ben sana çıkışı göstereceğim."
Alfred Geg'in konuşmak için nefes aldığını duydu, ama onu durdurdu.
"Düşünmen gereken bir şey daha var. Sen halkına dönme-


yi ne kadar istiyorsan, ben de arkadaşlarımın yanına dönmeyi o kadar istiyorum. Gördüğün çocuk benim sorumluluğum altında. Ve yanındaki esmer adamın bana ihtiyacı var, bunu bilmiyor olsa da." Alfred bir an sessiz kaldı ve kendine Haplo diyen öbür adamı düşündü. Burada sessizliğin, hatırladığından da fazla olduğunu fark etti.
"Ben de seninle geleceğim," dedi Jarre. "Söylediklerin mantıklı."
"Teşekkür ederim," diye yanıt verdi Alfred ciddiyetle. "Şimdi, biraz dur. Işık olmadan merdivenler tehlikeli olur."
Alfred elini uzatıp arkasındaki duvarı yokladı. Tüneller gibi taştan yapılmıştı. Düzgün ve pürüzsüzdü. Elini yüzey boyunca gezdirdi. Tam duvarın merdivenlerle birleştiği yerde, parmaklan taşa oyulmuş çizgiler, daireler ve kertikler buldu. Kimsenin bilmediği, değişik bir desen oluşturuyordu bunlar. Parmaklarıyla oymanın kaba hatlarının çevresinde gezdirdi ve desenin zihninde açıkça görebildiği çizgilerini takip ederek rü-nü okudu.
Parmaklarının altındaki desen yumuşak, parlak bir ışıkla parlamaya başladı. Bunu gören Jarre nefesini tuttu ve geri çekilerek, duvara yaslandı. Alfred kolunu hafifçe, endişelerini gidermeye çalışırcasına okşayarak rünü tekrarladı. İlkinin yanına oyulmuş ve uçları ilkine dokunan ikinci bir desen büyülü ateşle alevlendi ve parlamaya başladı. Kısa sürede, birbirinin ardından, bir dizi rün karanlıkta belirdi ve dik merdivenler boyunca uzandı. En dipte, sağa doğru kıvrıldılar.
"Artık aşağı inebiliriz," dedi Alfred, ayağa kalkıp giysilerin-deki yüzyıllık tozlan silkeleyerek. Sözlerini ve eylemlerini özellikle canlı ve ses tonunu sıradan tutmaya çalışarak, elini Jarre'ye uzattı. "Yardımcı olabilir miyim?"



nfr,
EJDER, KAHADI
Mnrgnret Weis & Trncy Hickmnn

Jarre duraksadı, yutkundu ve şalına sıkıca sanndı. Sonra, dudaklarını birbirine bastırarak ciddi bir yüzle küçük, ağır işle yıpranmış elini Alfred'in elinin içine koydu. Korku dolu gözlerinde mavi mavi pırıldayan rünler yansıdı.
Merdivenleri hızla indiler. Rünler önlerini görmelerini kolaylaştırıyordu. Hugh o sarsak, beceriksiz kâhyayı tanıyamazdı. Alfred'in hareketleri kendinden emin, duruşu dikti. Hevesli bir beklentiyle, aceleyle ilerliyordu, yine de halinde özlem ve melankoli havası seziliyordu.
Dik merdivenlerin dibine ulaştıklarında, küçük, dar bir koridora açıldığını keşfettiler; sayısız yöne doğru bölünen gerçek bir petek gibiydi burası. Mavi rünler onları koridor boyunca, bir tünele götürdü -soldan

üçüncü tünele. Alfred tereddütsüz takip etti desenleri, gözleri faltaşı gibi açılmış, hayretle bakan Jarre'yi de beraberinde sürükledi.
Başlangıçta Geg, adamın sözlerinden kuşku duymuştu. Tüm hayatı boyunca Yıksı-diksi'nin tünel ve oyuklarında yaşamıştı. Geglerin ayrıntılar konusunda keskin gözleri ve mükemmel bir hafızaları vardır. Bir insana ve elfe boş bir duvar gibi görünen şey, bir Geg için sayısız tekil özellik -çatlaklar, yarıklar, dökülmüş boyalar- taşır ve bir kere görülen bir duvar kolay kolay unutulmaz. Sonuç olarak, Gegler yerin altında veya üstünde kaybolmazlar. Ama Jarre bu tünellerde, nerede olduklarını hemen karıştırmıştı. Duvarlar kusursuzdu, mükemmeldiler ve Geglerin taşlarda bile bulabildikleri yaşamdan yoksundular. Ve tüneller her yöne gidiyor olsa da, belirli dönüşler, kavşaklar yoktu. Herhangi bir yerde, tünelin sırf yapılmış olmak için yapıldığına ilişkin bir işaret yoktu. Koridorlar düz ve pürüzsüzdü ve her nereye gidiyorsa, oraya en kısa yoldan, dolaştırmadan gittiğini düşündürüyordu. Jarre, tünellerin


tasarımında güçlü bir amaç, sterilliğiyle kendisini korkutan hesaplanmış bir niyet olduğunu fark etti.
Rünler onları hafif bir eğimle sağa doğru götürüyordu. Jar-re'nin ne kadar gittikleri konusunda hiçbir fikri yoktu, çünkü burada zaman hissi yoktu. Mavi desenler önlerinde, onlar ilerledikçe karanlıkta parıldayıp canlarak yollarını aydınlatıyordu. Desenler Jarre'yi büyülemişti; sanki rüyada yürüyorlardı ve rünler yol gösterdikçe yürümeye devam edebilirler gibiydi. Adamın sesi, bu garip hissi güçlendiriyordu, çünkü -Jarre öyle istediği için- durmaksızın konuşuyordu.
Sonra, aniden, bir köşeyi döndüler ve Jarre desenlerin yukarı tırmanarak karanlıkta parlayan, onlan içeri davet eden bir kemer oluşturduklarını gördü. Alfred durdu.
"Ne oldu?" diye sordu Jarre, transtan kurtulup gözlerini kırpıştırarak. Alfred'in elini sıktı. "Oraya girmek istemiyorum!"
"Başka seçeneğimiz yok. Endişelenme," dedi Alfred. Sesinde özlem dolu bir melankoli vardı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm. Korktuğum için durmadım. Orada ne olduğunu biliyorum ve... ve beni üzüyor, yalnızca. O kadar."
"Geriye dönelim," dedi Jarre aniden ve sertçe. Dönüp bir adım attı, ama arkalarında bıraktıkları rünler parlak mavi bir ışıkla parlayıp, sönmeye yüz tuttu. Kısa süre sonra karanlıkta kaldılar. Görebildikleri tek ışık, kemeri çevreleyen rünlerin mavi ışığıydı.
"Artık girebiliriz," dedi Alfred, derin bir nefes alarak. "Ben hazırım. Korkma, Jarre," dîye ekledi, Jarre'nin elini okşayarak. "Gördüğün hiçbir şeyden korkma. Hiçbir şey sana zarar veremez."
Jarre korkuyordu, ama korktuğu şeyin ne olduğunu bilmiyordu ileride duran şey her neyse, karanlıkta gizlenmişti,



yine de onu korkutan fiziksel bir tehlike veya bilinmeyenden duyduğu korku değildi. Alfred'in bahsettiği hüzündü. Belki de uzun yürüyüşleri sırasında anlattığı şeyler yüzündendi. Fakat kafası o kadar karışıktı ki, söylediklerinin tek sözcüğünü bile hatırlamıyordu. Büyük bir ümitsizlik, kendisini boğan bir pişmanlık hissediyordu. Kaybettiği ve bir daha asla bulamadığı, hatta hiç aramadığı bir şey için özlem. Hüzün, içinin bir yalnızlık duygusuyla acımasına sebep oldu, sanki tanıdığı herkes aniden kaybolmuş gibi. Gözleri yaşlarla doldu ve ağladı. Kimin ardından ağladığı konusunda hiçbir fikri yoktu.
"Endişelenme," diye tekrarladı Alfred. "Endişelenme. Artık girelim mi? Bunu kaldırabilir misin?"
Jarre yanıt veremiyor, ağlamayı bırakamıyordu. Ama başını salladı ve ağlamaya devam ederek Alfred'e iyice yanaştı. Kemerin altından geçerken onunla yürüdü. Sonra Jarre aniden, korkusunun ve üzüntüsünün sebebini, kısmen de olsa anladı.
Bir anıtmezarda duruyordu.

## OTUZALTINCI BOLUM
## RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM

"Bu korkunç! Kısaca korkunç! Asla işitilmemiş bir şey bu! Şimdi ne yapacaksın? Şimdi ne yapacaksın?"
Başpapaz çılgına dönmüştü. Darral Uzunkıyılı ellerinde bir karıncalanma hissetti ve sağ yumruğunu çenesine indirmemek için kendisini zor tuttu.
"Şimdiden yeterince kan döküldü zaten," diye mırıldandı, kendi kendilerine harekete geçmesinler diye ellerini arkasına saklayarak. Ve içinden, "O zaman birazcık daha kan aksa zararı dokunmaz, değil mi?" diyen sesi duymazlıktan gelmeyi başardı.
Bacanağını yere indirmek, her ne kadar son derece tatmin edici olacaktıysa da, sorunlarını çözmezdi.
"Kendine hakim ol!" diye terslendi Darral. "Sanki başımda yeterince dert yokmuş gibi!"

"Daha önce Drevlin'de hiç kan dökülmemişti!" diye haykırdı başpapaz dehşet içinde. "Hepsi Limbeck'in o şeytani dehası sayesinde! Atılması lazım! Terrel Fen Basamakları'nı inmesi lazım. Yemleyenler'in onu yargılaması lazım..."
"Ah, kes sesini! Bütün bu belaları başlatan bu oldu zaten! Onu Yemleyenler'e verdik! Peki onlar ne yaptılar? Onu dos-





doğaı geri gönderdiler! Yanına da bir tanrı kattılar! Tabii tabii, Limbeck'i aşağı atalım!" Darral kollarını çılgınca salladı. "Belki bu sefer bir ordu tanrıyla gelir ve bizi mahveder!"
"Ama Limbeck'in tanrısı tanrı değil ki!" diye itiraz etti başpapaz.
"Bana sorarsan, hiçbiri tann değil," dedi Darral Uzunkıyıh.
"Çocuk bile mi?"
Özlem dolu bir sesle soaılan bu soru, Darral için bir sorun oluşturuyordu. Bane'in yarımdayken, evet, sonunda bir tann bulduğunu düşünüyordu. Ama o mavi gözleri, güzel yüzü ve sevimli bir şekilde kıvrılan dudakları görmediği zaman, bir rüyadan uyanmış gibi oluyordu başatusta. Çocuk çocuktu işte ve Darral Uzunkıyıh, aksini düşündüğü için bir avanaktı.
"Hayır," dedi başatusta, "çocuk bile tanrı değil."
Drevlin'in iki hakimi, Fapprika'da yalnızdılar. Yemleyen heykelinin dibinde durmuş, savaş alanını hüzünle gözden ge-çiriyorlardı.
Aslında, buna pek de savaş denilemezdi. Çarpışma demek bile zordu. Bahsi geçen kan dökülmüştü, evet, ama kalplerden değil, çatlak kafalardan, dağıtılmış burunlardan akmıştı. Başpapazın kafasında bir şişlik vardı, başatustanın başparmağı incinip şişmişti ve şimdi dikkat çekici renklere bürünüyordu. Kimse ölmemişti. Hatta ciddi şekilde yaralanan kimse yoktu. Yüzlerce yıl içinde kazanılan huzur içinde yaşama alışkanlığı, kolay bozulabilecek bir alışkanlık değildi. Ama Darral Uzunkıyıh, halkının başatustası, bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu bilecek kadar bilgeydi. Geglerin kolektif bedenine zehir girmişti bir kere ve beden yaşasa bile, bir daha asla sağlıklı olmayacaktı.
"Zaten," dedi Darral, kalın kaşları çatılarak, "Limbeck'in de-

diği gibi bu tannlar tann değilse, haklı oldukları için onları nasıl cezalandırabiliriz ki?"
Bu tür felsefelere dalmaya alışık olmayan başpapaz soruyu duymazlıktan geldi ve müthiş bir fikir geliştirdi.
"Onları haklı oldukları için cezalandırmayız, ama bunu yaydıkları için cezalandırabiliriz."
Bunda bir miktar mantık vardı, Darral hakkını teslim etmeliydi. Ekşi ekşi, bacanağının nasıl olup da böylesine parlak bir fikir bulabildiğini merak etti ve sonra kafasındaki şişten dolayı olması gerektiğine karar verdi. Yaralı başparmağını sıvazlayıp tepesinde gıdaklayarak, kendisine rahatlatıcı bir bardak kabukılığı' getiren Bayan Başatustayla birlikte evinde, depo tankında olmayı dileyerek, zihnindeki karanlık koridorlarda gizlenen çaresizlikten doğan fikri değerlendirdi.
"Belki bu sefer, onu Terrel Fen Basamaklarından aşağı atarken uçurtmayı takmayız," diye öneride bulundu başpapaz. "Her zaman bunun haksız bir avantaj olduğunu düşünmüşümdür."
"Hayır," dedi Darral. Kuş beyinli bacanağının fikirleri, karar vermesini sağlamıştı. "Kimseyi aşağı atmıyorum artık. Görünüşe göre pek de güvenli değil bu. Bu Limbeck'in tanrı-ol-mayan-tanrısı aşağıdan gelmiş zaten. Bu yüzden" -Yıksı-dik-si'nin bam gümlerin özellikle yükseldiği sırada, başatusta du-raksadı- "onu yukarı göndereceğim."
"Yukarı mı?" Bu sefer başpapazın kafasındaki şiş imdadına yetişmemişti. Kesinlikle anlamamıştı.
"Tanrıları Welflere teslim edeceğim," dedi Darral Uzunkıyı-lı, karanlık bir tatmin duygusuyla.
l Ferben çalısının kabuğunu suda yarını saat kaynatarak elde edilen bir sıcak içecek Elflei için bu içecek yarı uyuşturucu özelliğe sahıptıı. aıiu ınsanljıla cucelei için yalnızca bıı lalıatlama duygusu getiii

Başatusta hapishane tanklannı ziyaret ederek tutuklululann cezalarını açıkladı -suçluların kalplerini korkuyla dolduracağından emin olduğu bir açıklamaydı bu.
Ama bunu yaptıysa da, tutuklular hiç renk vermediler. Hugh'nun yüzünde küçük gören bir ifade vardı. Bane'in canı sıkılmış görünüyordu. Haplo duygularını belli etmiyor, Lim-beck öyle bir perişanlık içinde sürünüyordu ki, başatustayı duyduğu bile şüpheliydi. Tutuklulardan soğuk bakışlar, Ba-ne'den ise bir esneme ve uykulu bir gülümseme dışında bir şey elde edemeyen başatusta, büyük bir öfkeyle oradan ayrıldı.
"Neden bahsettiğini biliyorsun, sanırım," dedi Haplo. "Bu 'Welflere' teslim etmenin ne demek olduğunu."
"Elfler," diye düzeltti Usta. "Ayda bir kez, cifler bir nakliye gemisiyle inip, bir miktar su alır. Bu sefer bizi de alacaklar. Ama biz ciflerin tutuklululan olmak istemeyiz. Bizi burada, kıymetli su kaynaklarıyla yakalarlarsa, olmaz. O piçler ölmeyi oldukça nahoş bir iş haline getirebiliyorlar."
Tutuklular yerel hapishaneye atılmışlardı -Yıksı-diksi'nin terk ettiği bir dizi depo tankı, kapılarına kilit ekleyince harika hücreler oluşturmuşlardı. Hücreler genellikle pek az kullanılırdı -belki kırk yılda bir yakalanan bir hırsız veya büyük makineye karşı görevinde gevşek davranan biri için. Fakat, mevcut sosyal kargaşa yüzünden tanklar, huzuru bozanlarla tıka basa doluydu. Bir hücreyi boşaltıp, tanrılar için yer açmak gerekmişti. Geg tutuklular, Deli Limbeck'le iletişim kuramasınlar diye başka bir tanka tıkıştırılmış!!.
Tank dik kenarlı ve sağlamdı. Kenarlarda demir parmaklıklarla örtülmüş açıklıklar vardı. Hugh'la Haplo bu parmakhkla-

n incelemiş ve rutubetli bir yağmur kokusuyla dolu taze havanın sızdığını keşfetmişlerdi. Muhtemelen dışarıya açılan havalandırma boşlukları vardı parmaklıkların ötesinde. İki dezavantaj dışında, bu hava boşlukları kaçış için kullanılabilirdi: ilk olarak, parmaklıklar tankın metal duvarına civatalarla tutturulmuştu, ikinci olaraksa, aklı başında hiç kimse dışarı çıkmak istemezdi.
"Dövüşmemizi mi öneriyorsun?" diye sordu Haplo. "Bu elf gemilerinin savaşçılarla dolu olduğundan eminim. Kâhya dahil dört kişiyiz, bir de çocuk var ve yalnızca bir kılıcımız. O da muhafızların elinde."
"Kâhya işe yaramaz," diye homurdandı Hıigh. Rahatça hapishanesinin tuğla duvarına yaslandı, piposunu çıkarıp sapını dişlerinin arasına sıkıştırdı, "ilk tehlike sinyalinde bayılıyor. İsyan sırasında gördün onu."
"Garip, değil mi?"
"Garip olan adamın kendisi!" dedi Hugh.
Haplo Alfred'in gözlerinin çılgınca Patryn'in elindeki kumaşı delip geçmeye çalıştığını hatırlayabiliyordu. Sanki altında ne olduğunu biliyor gibiydi. "Nerede olduğunu merak ediyorum. Gördün mü onu?"
Hugh başını salladı. "Geglerden başka hiçbir şey görmedim. Çocuğu aldım. Ama kâhya döner mutlaka. Ya da düşer. Ekselanslan'nı bırakmaz." Usta Bane'e doğaı başım salladı. Bane perişan haldeki Limbeck'le konuşuyordu.
Haplo Hugh'nun bakışlarını takip etti ve Geg'e odaklandı.
"Elimizde Limbeck ile GGIBITçileri de var. Bizi, ya da en azından liderlerini kurtarmak için mücadele edeceklerdir
Hugh şüpheyle baktı. "Öyle mi düşünüyorsun' Geglerin,




ancak bir koyun sürüsü kadar mücadele ruhu olduğunu duymuştum."
, ,• "Bu şimdi doğru olabilir, ama eskiden böyle değildi. Bir zamanlar, uzun zaman önce, cüceler sert, gururlu bir halktı." Hugh bakışlarım Limbeck'e çevirerek başını salladı. Geg köşesinde büzüşmüştü. Omuzlan çökmüş, kollan dizlerinin arasından gevşek bir biçimde sarkıyordu. Çocuk onunla konuşuyordu; Geg konuşmaya tamamen kayıtsızdı.
"Başı bulutlarda geziyordu," dedi Haplo. "Yere çarpmakta olduğunu görmedi ve düşüş canını acıttı. Ama halkının önderliğini yapacak olan o."
"Bu devrim işiyle bayağı ilgileniyorsun," diye gözlem yaptı Hugh. "Neden bu kadar aldınş ettiğini merak ediyor insan." "Limbeck hayatımı kurtardı," diye yanıt verdi Haplo, yanına uzanıp başını kucağına koymuş köpeğin kulaklarını tembel tembel kaşırken. "Ondan ve halkından hoşlandım. Dediğim gibi, geçmişleri hakkında bildiğim bir iki şey var." Ilımlı yüzü karardı. "Ne hale geldiklerini görmekten nefret ediyorum. Koyun gibi demiştin, değil mi?"
Hugh düşünceli düşünceli boş pipoyu çekiştirdi. Adam sağlam gibi görünüyordu, ama bir avuç cüceyle bu kadar ilgilendiğine inanmayı güç buluyordu Hugh. Sessiz, mütevazı bir adamdı, onu gözardı etmeye,

ortalıklarda olduğunu unutmaya eğilim gösteriyordu insan. Ve bu, dedi Hugh kendi kendine, büyük bir hata olurdu. Üzerinde oturdukları taşın rengini alan kertenkeleler, bunu sinek yakalamak için yaparlar.
"O zaman, bir şekilde bu Limbeck 'in yüreğini sertleştirmemiz gerekiyor," dedi Hugh. "Elflerden kurtulmak istiyorsak Geglerin yardımına ihtiyacımız olacak."
"Onu bana bırak," dedi Haplo. "Bütün bunlara karışmadan


önce sen nereye gidiyordun?"
"Çocuğu babasına götürüyordum. Gerçek babasına, gize-mustasına."
"Ne kadar naziksin!" diye yorum yaptı Haplo. • "Hah," diye homurdandı Hugh, dudakları bir sırıtışla kıvrılarak.
"Şu, Yüksek Âlem'de yaşayan büyücüler... Neden aşağıdaki dünyayı bıraktılar? Aşağı dünyalardaki halklar arasında büyük bir güçleri olabilirdi."
"Kime sorduğuna bağlı olarak yanıt değişir. Gizemustaları-na göre, kültür ve bilgelik konusunda çok ilerlemişlerdi, ama diğerleri geri kalmıştı. Bizim barbarca alışkanlıklanmız onlan tiksindirdi. Çocuklarını kötü bir dünyada yetiştirmek istemediler."
"Peki siz barbarlar buna ne diyorsunuz?" diye sordu Haplo, gülümseyerek. Köpek dört ayağını havaya dikerek sırtüstü uzanmıştı. Dili aptalca bir keyifle dışarı sarkıyordu.
"Biz diyoruz ki" -Hugh boş piposunu çekiştirdi, sözcükler piponun sapıyla dişlerinin arasından çıkıyordu- "gizemustala-rı elf büyücülerinin gittikçe güçlenmesinden korktular ve defolup gittiler. Şüphesiz bizi yüzüstü bıraktılar. Düşüşümüzün sebebi, onların bizi terk etmesiydi. Kendi aralannda isyan çıkmasaydı, cifler hâlâ bizim efendilerimiz olacaklardı."
"O zaman, bu gizemustalan geri dönerlerse pek de hoş karşılanmayacaklar."
"Ah, karşılanmaya karşılanırlar. Halkın seçimine kalırsa, soğuk çelikle karşılanırlar. Ama kralımızın dostane ilişkilere önem verdiğini duydum. İnsanlar, neden, diye merak ediyor." Bakışları Bane'e kaydı.
Haplo çocuğun hikâyesini biliyordu. Bane, gururla kendi-





sine anlatmıştı. "Ama aralarından biri, bir insan kralın oğlu olursa gizemustaları geri dönebilir."
Hugh bu kadar açık olan bir gerçek üzerine ayrıca yorum yapmadı. Piposunu ağzından çıkararak cebine soktu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, çenesini göğsüne dayadı ve gözlerini kapattı.
Haplo ayağa kalkarak gerindi. Kaslarındaki katılığı gidermek için yürümeye ihtiyaç duyuyordu. Hücreyi adımlayarak duyduklarını düşündü. Yapılacak pek az işi varmış gibi görünüyordu. Tüm âlem çoktan olgunlaşmıştı ve düşmeye hazırdı. Lordunun uzanıp koparmasına bile gerek kalmayacaktı. Meyve ayaklarının dibinde, düşmüş ve çürümeye başlamış bir halde olacaktı.
Kuşkusuz, Sananların artık dünya ile ilgilenmediklerinin en açık kanıtı buydu. Ama çocuğun ne olduğu şüpheliydi. Ba-ne'de büyü gücü vardı, ama yedinci evden bir gizemustasının oğlunda bunun görülmesi beklenen bir şeydi. Uzun zaman önce, Kopanlış'tan önce, bu büyücülerin güçleri, Sartanlar ile Patrynlerin en düşük derecelerine kadar ulaşmıştı. Bu kadar zaman sonra, güçlerinin daha da artmış olması olasıydı.
Belki de Bane genç bir Sartandı -kendini göstermeyecek kadar akıllı bir Sartan. Haplo, endişeli Geg'le konuşmaya dalmış olan çocuğun oturduğu yere baktı.
Patryn, sanlı eliyle görülmesi zor bir hareket yaptı. Gözlerini nadiren efendisinden ayıran köpek, hemen Limbeck'in yanına gitti ve Geg'in gevşek elini yaladı. Limbeck başını kaldırıp köpeğe solgun bir yüzle gülümsedi. Kuyruğunu sallayan köpek rahatça Geg'in yanına oturdu.
Haplo tankın diğer yanına gidip, havalandırma boşluğunu izliyormuş gibi durdu. Şimdi söylenen her sözcüğü duyabili-

yordu.
"Pes edemezsin," dedi çocuk. "Şimdi olmaz! Savaşınız da
ha yeni başlıyor!" s
"Ama ben savaş olmasını istememiştim ki," diye itiraz etti zavallı Limbeck. "Birbirine saldıran Gegler! Tarihimizde böyle bir şey hiç görülmemişti ve hepsi benim suçum!"

"Of, sızlanmayı bırak," dedi Bane. Karnını kaşıyarak çevresine bakındı ve kaşlarını çattı. "Açım. Bizi açlıktan öldürmeyi mi düşünüyorlar acaba? Welfler geldiği zaman memnun olacağım. Ben..."
Oğlan, birisi çenesini tutmasını söylemiş gibi aniden sustu. Gizlice omzunun üstünden bakan Haplo, Bane'in tüy tılsımı tuttuğunu ve yanağına sürttüğünü gördü. Konuşmaya tekrar başladığı zaman sesi değişmişti.
"Aklıma bir fikir geldi, Limbeck," dedi Prens, Geg'e iyice sokularak. "Burayı terk ettiğimiz zaman sen de bizimle gelebilirsin! Siz Gegler burada köle gibi çalışırken ciflerin ve insanların nasıl yaşadığını görürsün. Sonra geri gelip halkına gördüklerini anlatırsın. Çok öfkeleneceklerinden eminim. Hatta kralınız bile sana katılır. Babam ve ben ciflerle insanlara saldırmak için bir ordu kurmanıza yardım ederiz..." >ı "Ordu mu? Saldırmak mı?" Limbeck dehşet içinde bakakal-dı ve Bane fazla ileri gittiğini anladı.
"Şimdilik boşver bunu," dedi, dünya savaşı fikrini bir kenara atarak. "Önemli olan, gerçeği görmen."
"Gerçek," diye yineledi Limbeck.
"Evet," dedi Bane, Geg'in sonunda etkilendiğini hissederek. "Gerçek. Önemli olan bu değil mi? Sen ve halkın yalanla yaşamaya devam edemezsiniz. Bekle. Bir şey geldi aklıma. Geglerin nasıl yargılanacağını anlat bana."




Limbeck düşünceli göründü, üzüntüsü azalıyordu. Sanki gözlüklerini gözüne takmıştı. Daha önce bulanık olan her şey, netleşmeye başlamıştı -keskin çizgileri ve köşeleri görebiliyordu. "Yargılanıp, uygun bulunduğumuz zaman, yukarıdaki âlemlere yükseleceğiz."
"İşte bu, Limbeck!" dedi Bane hayranlıkla. "İşte yargılama bu! Tıpkı kehanetin söylediği gibi oldu. Biz aşağı geldik, sizi buna değer bulduk ve şimdi yukarıdaki âlemlere çıkacaksınız!"
Çok akıllıca, çocuk, dedi Haplo kendi kendine. Çok akıllıca. Bane artık tüyü tutmuyordu. Sözlerini babası söyletmiyordu. Görünüşe göre bu, Bane'in kendi fikriydi. Bu, hayli dikkate değer bir çocuktu. Ve aynı zamanda tehlikeli.
"Ama biz yargılamanın banşçı bir şey olacağını düşünüyorduk."
"Buna işaret eden bir şey var mı?" diye karşı çıktı Bane. "Kehanette öyle bir şey deniyor mu?"
Limbeck dikkatini köpeğe verdi ve başını okşayarak, kendini bu yeni fikre alıştırırken yanıt vermekten kaçınmaya çalıştı.
"Limbeck?" diye ısrar etti Bane.
Geg, ellerinin altında hareketsiz yatan köpeği okşamaya devam etti. "Yeni bir bakış açısı," dedi başını kaldırarak. "İşte bu. Welfler geldiğinde ne yapacağımı biliyorum artık." "Ne?" diye sordu Bane hevesle. "Bir konuşma yapacağım."
O akşam, gardiyanları yiyecek getirdikten sonra, Hugh herkesi toplantıya çağırdı. "Elflerin tutuklusu olmak istemiyoruz," diye açıkladı katil. "Dövüşüp, kaçmaya çalışmalıyız -ve siz


Gegler bize yardımcı olursanız başarabiliriz bunu."
Limbeck dinlemiyordu. Söylevini planlıyordu.
"""Welfler ve GGIBITçiler, hanımlar ve beyler... Hayır, hayır. Çok fazla 'ler, lar' oldu... Başka bir âlemin güzide misafirleri -bu daha iyi. Lanet olsun, keşke bunu yazabilseydim!" Geg arkadaşlarının önünde volta atıp dalgın dalgın sakalını çekiştirerek söylevini düşündü. Yanında koşturan köpek, anlayışlı bir yüz ifadesiyle kuyruğunu salladı.
Haplo başını salladı. "O tarafta yardım arama."
"Ama, Limbeck, pek de önemli bir dövüş olmayacak!" diye itiraz etti Bane. "Geglerin sayısı ciflerden çok daha fazla. Onları gafil avlayacağız. Ben cifleri sevmiyorum. Beni gemilerinden aşağı attılar. Neredeyse ölüyordum."
"Başka bir âlemin güzide misafirleri..."
Haplo savunduğu fikirde ısrar etti. "Gegler eğitimsiz ve disiplinsiz. Hiç silahlan yok. Silah bulsalar bile, onlara güvenmeye cesaret edemeyiz. Çocuklardan oluşmuş bir orduyu göndermeye benzer bu -sıradan çocuklan kastettim," diye ekledi, Bane'in kızdığını görünce. "Gegler henüz hazır değil." Sözcüğü fark etmeden vurgulaması Hugh'nun dikkatini çekmişti.
"Henüz mü?"
"Babam ve ben geri döndüğümüzde," diye araya girdi Bane, "Gegleri şekle sokanz. Elflere saldırıp kazanacağız. Sonra dünyadaki tüm suyu kontrol edeceğiz ve gücü ele geçirip, hayal edilemeyecek kadar zengin olacağız."

Zengin. Hugh sakalını büktü. Aklına bir fikir gelmişti. Söz konusu savaş olunca, gemisi ve Maelstrom'a uçacak cesareti olan herkes bir seferde bir servet yapabilirdi. Bir elf su gemisi ve mürettebatı. Bu cifleri öldürmek utanç verici olurdu.
"Ya Gegler?" diye sordu Haplo.




"Ah, onların icabına bakarız," diye yanıtladı Bane "Şimdiye kadar gördüğümüzden çok daha şiddetli savaşmaları gerekecek Ama "
"Savaşmak mı'" diye tekrarladı Huglı, diktatörlüğünü kurmasını beklemeden Bane'ın sözünü keserek "Bu savaşmak lafı da nereden çıktı'" Cebine uzanıp, piposunu çıkardı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı "Şarkı söylemek konusunda nasılsın'" diye sordu Haplo'ya

## OTUZYEDINCI BOLUM
## SONSUZ HUZUR ODASI, AŞAĞI ÂLEM

Jarre'nın eh cansız gibi kaydı Alfred'ın elinden Hareket edemiyordu, bedenindeki güç akıp gitmişti Gerileyip destek almak için kemere yaslandı Alfred fark etmemişti Titreyip sarsılan Geg'ı arkada bırakarak ilerledi Girdikleri oda çok büyüktü, Jarre hayatında bu büyüklükte açık bir alan bile görmemişti -donen, hamlayıp gumleyen bir şeyin doldurmadığı bir boşluk Tünellerle aynı pürüzsüz, kusursuz taştan yapılmış duvarlar, Alfred kemerden içen adımını atınca yumuşak, beyaz bir ışıkla parlamaya başlamıştı Jar-re'nın tabuttan görmesini sağlayan bu ışık oldu Duvarların içine gömülü, her bin bir cam tabakayla örtülü olan yüzlerce tabut, içindeki erkek ve kadın bedenlerim saklıyordu Jarre varlıkları çok iyi goremıyordu -bu ışık altında birer siluetten başka bir şey değillerdi Ama Alfred ve Drevlın'e gelen diğer tanrılarla aynı ırktan olduklarını anlamıştı Bedenleri ince ve uzundu Kollan yanlarında uzanmışlardı
Odanın zemini pürüzsüz ve genişti ve çevresindeki tabutlar ustuste sıralanmış çemberler halinde, kubbeli tavana kadar uzanıyorlardı Odanın kalanı bomboştu Alfred yavaş yavaş, çevresine özlem dolu bir tanıdıklıkla bakıyordu Uzun suren




bir ayrılıktan sonra evine dönmüş biri gibiydi.
Odadaki ışıkların parlaklıkları arttı ve Jarre şekilleri yolları nı aydınlatanlara benzer rünlerin zemin boyunca uzandığını gördü. Birbirinden ayn, birbirine dokunmayacak şekilde oyul muş on iki desen vardı. Alfred bunların arasında dikkatle ha reket etti. Uzun, hantal bedeni, oda boyunca ciddi bir dansla ilerledi, bedeninin yönü ve aldığı şekiller, üzerinden geçtiği deseni taklit eder görünüyordu. ,
Sessiz bir müzikle dansederek odayı çepeçevre dolaştı. Her bir rüne iyice yaklaştı, ama dokunmadı ve bir sonrakine kaydı. Her birini teker teker ziyaret ederek sonunda odanın ortasına geldi. Diz çöküp ellerini yere koydu ve şarkı söylemeye
başladı.
Jarre şarkısının sözlerini anlamıyordu, ama şarkı onu acı bir coşkuyla doldurdu, çünkü o müthiş hüzünü aydınlatmak için bir şey yapmamıştı. Alfred'in şarkısı sırasında yerdeki rünler, kör edici bir parlaklığa ulaştılar. Şarkı bittiği zaman, parlak ışık da sönmeye başladı ve birkaç dakika sonra yok olup gitti.
Ortada ayakta duran Alfred, içini çekti. Dans sırasında zarafetle hareket eden beden çöktü. Jarre'ye bakıp özlemle gülümsedi.
"Artık korkmuyorsun, değil mi?" Tabut sıralarına doğru zayıf bir el hareketi yaptı. "Buradaki hiç kimse sana zarar veremez. Artık veremez. Eskiden de vermezlerdi zaten -en azından bilinçli olarak." İçini çekti ve yerine dönerek uzun uzun odayı seyretti. "Ama bilinçsiz olarak ne kadar çok zarar verdik? Hep iyilik yapmayı kastederek. Tanrı olmadan, ama tanrıların gücüyle. Ama bilgelik olmadan."
Yavaşça, başı yerde, girişe ve Jarre'ye çok yakın bir tabut dizisine doğru yürüdü. Elini kristal pencerelerden birine koy-'

du, parmakları neredeyse okşarcasına dokundu, içini çekerek başını bir üstteki tabuta yasladı. Jarre, dokunduğu tabutun boş olduğunu gördü. Boş tabutun çevresindekilerde bedenler vardı, Jarre bunların hepsinin genç olduğunu fark etti. Alfred'den daha genç, diye düşündü Jarre, bakışları adamın kel kafasına ve çıkık alnına kayarken. Yüz hatlarındaki endişe, üzüntü ve tasa o kadar belirgindi ki, gülümsemesi yalnızca bunları daha da derinleştirmeye yarıyordu.
"Bunlar benim arkadaşlarım," dedi Alfred Jarre'ye. "Buraya gelirken sana onlan anlatmıştım." Bir eliyle kristal kapağı okşadı. "Burada olmayabileceklerini anlatmıştım. Ama yüreğimde, söylediğimin doğru olmadığını biliyordum. Burada olacaklardı. Sonsuza kadar burada olacaklar. Çünkü öldüler, anlıyor musun, Jarre? Zamanlan gelmeden öldüler. Onca zamandan sonra, ben hâlâ hayattayım!"
Gözlerini kapadı, sonra eliyle yüzünü örttü. Tabutlara yaslanan uzun, hantal bedeni bir hıçkırıkla sarsıldı. Jarre anlamıyordu. Bu arkadaşlar hakkında hiçbir şey dinlememişti ve gördükleri hakkında fikir yürütemiyor, düşünmek istemiyordu.
Ama adam yas tutuyordu ve onun hüznü Jarre'nin yüreğini burkmuştu. Sakin, bozulmamış ve ardında yattıkları kristal kadar soğuk, güzel yüzlü genç insanlara bakınca, Jarre'nin aralarından biri için değil, hepsi ve aynı zamanda kendisi için yas tuttuğunu anladı.
Yaslandığı kemerden uzaklaşarak öne doğru ilerledi ve elini Alfred'in eline verdi. Bu görkem, bu ümitsizlik, yerdeki ve adamdaki hüzün Jarre'yi derinden etkilemişti -ne kadar derinden etkilendiğini, ancak çok sonra anlayabilecekti. Gelecekteki yaşamında, o kriz anında, yaşamında değerli saydığı her şeyi kaybettiğini düşündüğü o anda, Alfred'in söylediği her şeyi




-Alfred'in hikâyesini, kaybettiklerini, halkının kaybettiklerini-her şeyi hatırlayacaktı. "Alfred. Üzgünüm."
Adam başını eğip ona baktı. Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. Jarre'nin elini sıkarak, anlamadığı bir şey söyledi, çünkü kendi dilinde değildi söyledikleri, Arianus âleminde uzun yüzyıllardır konuşulan herhangi bir dilde de değildi.
"İşte bu yüzden başansız olduk," dedi eski dilde. "Bütünü düşündük... ama tekili unuttuk. İşte, şimdi yalnızım. Belki de yüzyıllar yaşındaki bir tehlikeyle tek başıma karşılaşmak için. Eli sargılı adamla." Başını salladı. "Eli sargılı adamla."
Arkasını dönmeden anıtmezarı terk etti. Artık korku duymayan Jarre, onunla yürüdü.
Hugh sese uyandı. Çizmesinden hançerini çıkararak doğruldu. Daha uykusu açılmadan harekete geçmişti bile. Kendini toplaması bir an sürdü. Gözleri uyanırkenki bulanıklığı attı ve asla uyumayan Yıksı-diksi'nin parlayanlambalarının loş aydınlığına alıştı.
Sesi yine işitti. Doğaı tarafa yönelmişti; tankın bir kenarına yerleştirilmiş parmaklıkların birinden geliyordu. Hugh'nun işitme duyusu keskin, refleksleri hızlıydı. Kendini hafif uyumak üzere eğitmişti, bu yüzden, büsbütün uyanık Haplo'nun, sanki saatlerdir oradaymışçasına hava boşluğunun önünde durduğunu görünce pek de memnun olmadı. Sesler -kazıma ve sürtünme sesleri- şimdi açıkça duyulabiliyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. Ensesindeki tüyler dimdik olan köpek, hava boşluğuna gözlerini dikip hafifçe inledi.
"Şşşt!" diye tısladı Haplo ve köpek sessizleşti. Endişeli bir çember çizdikten sonra yine hava boşluğunun dibine gelip


durdu. Hugh'yu gören Haplo, eliyle bir hareket yaptı. "O tarafı gözle."
Hugh tereddüt etmeden komuta uydu. Liderlik hakkında şimdi -gecenin ortasında bir şey kendilerine doğru sürünerek gelirken ve ellerinde bir hançerden başka silah yokken- tartışmak aptalca olurdu. Yerini alırken, Haplo'nun sesi yalnızca daha erken duymakla kalmayıp, daha erken tepki gösterdiğini ve Hugh'nun, kendisini duyamayacağı derecede sessizce hareket ettiğini düşündü.
Sürtünme sesi artarak yaklaştı. Köpek gerilip dişlerini çıkardı. Aniden bir gümleme ve alçak bir "Ah!" sesi duyuldu. Hugh rahatladı. "Alfred bu."
"Yenileyenler adına, bizi nasıl buldu?" diye mırıldandı Haplo.
Beyaz bir yüz parmaklığın diğer yanında belirdi. "Sir Hugh?" uf' "Çok değişik becerileri var," diye yorumladı Hugh.
"Bunları duymak hoşuma giderdi," diye yanıtladı Haplo. "Onu nasıl çıkaracağız?" Parmaklığın içinden baktı. "Yanındaki kim?" 4'ı "Geglerden biri. Adı Jarre."

Geg başını Alfred'in kolunun yanından çıkardı. İçinde durdukları boşluk dar gibiydi ve Alfred, Jarre'ye yer bırakmak için neredeyse ikiye katlanmak zonında kaldı.
"Limbeck nerede?" diye sordu Jarre. "İyi mi?" "Orada, uyuyor. Parmaklık bu yanda çok sağlam, Alfred. Senin tarafından deneyebilir misin?"
"Bakayım, efendim. Bayağı zor... ışık da yok. Belki ayaklarımı kullanırsam, efendim ve tekmelersem..."
"İyi fikir." Haplo yoldan çekildi. Köpek de onu izledi.




"Ayaklarının artık bir işe yaraması gerekiyordu zaten," dedi Hugh, tankın yan tarafına çekildi. "Bir ton gürültü yapacak." "Şanslıyız ki, makine de bir ton gürültü çıkarıyor. Geri çekil, köpek."
"Ben Limbeck'i görmek istiyorum!"
"Biraz sonra, Jarre," dedi Alfred'in yatıştırıcı sesi. "Şimdi, biraz şu tarafa çekilip bana yer bırakırsan..."
Hugh bir bamlama duydu ve parmaklığın hafifçe titrediğini gördü. İki tekme ve Alfred'den bir homurdanma sonra, parmaklık yerinden çıkıp yere düştü.
O zamana kadar Limbeck'le Bane uyanmış, geceyarısı ziyaretçilerine meraklı meraklı bakmaya gelmişti. Jarre tankın içine kaydı. Yere konar konmaz Limbeck'e koşarak sıkıca sarıldı.
"Alı, hayatım!" dedi heyecanlı bir fısıltıyla. "Nereye girdiğimi hayal bile edemezsin. Hayal bile edemezsin!"
Kollarında titrediğini hisseden Limbeck, sersemlemiş bir bi-- çimde saçlarını düzeltti ve şefkatle sinini okşadı.
"Ama, boşver!" dedi Janre, önlerindeki ciddi işe dönerek.
"Habersöyleyenler, başatustanın sizi Welflere vereceğini söy
lüyor. Endişelenme. Şimdi sizi buradan çıkaracağız. Alfred'in
bulduğu bu havalandırma boşluğu kentin dış tarafına çıkıyor.
Buradan çıkınca nereye gideceğimizden emin değilim, ama bu
gece Rahm'den kaçabiliriz ve-" "
"Sen iyi misin Alfred?" Hugh kâhyayı havalandırma boşluğundan çıkarmak için yardım teklif etti. "Evet, efendim."
Havalandırma boşluğundan çıkan Alfred, ayaklannın üstüne basmaya çalıştıysa da külçe gibi yere yığıldı.
"Belki de değilim," dedi, çöküp kaldığı yerden. Yüzünde acı dolu bir ıfa-


de vardı. "Korkarım bir yerimi incittim, efendim. Ama önemli değil." Hugh'nun yardımıyla bir ayağı üstünde durarak sırtını tankın duvarına verdi. "Yürüyebilirim."
"İki ayağın varken bile yürüyemiyordun."
"Önemli değil, efendim. Dizim..."
"Talîmin et, Alfred!" diye sözünü kesti Bane. "Elflerle dövüşeceğiz!"
"Anlayamadım, Ekselansları!"
"Kaçmak zorunda kalmayacağız, Jarre," diye açıklıyordu Limbeck. "En azından ben kaçmak zorunda kalmayacağım. Welflere bir söylev çekeceğim. Yardım ve işbirliği isteyeceğim. Sonra Welfîer bizi yukarıdaki âlemlere uçuracak. Gerçeği göreceğim, Jarre. Kendim göreceğim!"
"Welflere söylev çekmek mi?" Jarre'nin nefesi kesildi.
"Evet, hayatım. Ve sen de bunu halkımıza açıklamalısın. Senin yardımına ihtiyacımız olacak. Haplo sana ne yapman gerektiğini söyleyecek."
"Senin hiçkimseyle... dövüşmen gerekmeyecek, değil mi?"
"Hayır, hayatım," dedi Limbeck, sakalını okşayarak. "Şarkı söyleyeceğiz."
"Şarkı mı?" Jarre hayret içinde teker teker yüzlerine baktı. "Ben... ben cifler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Müzikten hoşlanıyorlar mı?"
"Ne dedi?" diye sordu Hugh. "Alfred, plana göre harekete geçmemiz lazım! Gel ve bana tercüme et. Sabah olmadan ona şarkıyı öğretmem gerek."
"Peki, efendim," dedi Alfred. "Sanırım, Yedi Otlak Savaşı şarkısından bahsediyorsunuz, efendim."
"Evet. Ona sözcüklerin anlamını boşvermesini söyle. İnsan dilinde söylemeyi öğrenmeleri gerek. Ona satır satır ezberlet

ve doğru söylediğinden emin olmak için, önümüzde tekrarlat. Onların öğrenemeyeceği kadar zor olmasa gerek. Çocuklar her zaman söyler."
"Ben yardım ederim!" diye gönüllü oldu Bane.
Yere bağdaş kuran Haplo köpeği okşadı, izledi, dinledi
ama hiçbir şey söylemedi.
"Jarre? Adı bu mu?" Hugh iki Gege yanaştı. Bane yanında dans ediyordu. Adamın yüzü titreşen ışıkta karanlık ve sert görünüyordu. Bane'in mavi gözleri heyecanla parlıyordu. "Yandaşlarını toplayıp, bu şarkıyı öğretebilir misin? Törende bulunmalarını sağlar mısın?" Alfred tercüme etti. "Kralınız Welflerin bugün, öğleyin burada olacaklarını söyledi. Fazla zamanınız
olmayacak."
"Şarkı!" diye mırıldandı Jarre, Limbeck'e bakarak. "Gerçekten gidiyor musun? Yukarıya?"
Gözlüklerini çıkaran Limbeck onları gömleğinin koluyla sildi. "Evet, hayatım. Welfler için problem olmazsa..."
"Eğer Welfler için problem olmazsa," diye çevirdi Alfred Hugh için, anlamlı anlamlı bakarak.
"Welfler için endişelenme, Alfred," diye araya girdi Haplo. "Limbeck bir söylev çekerek."
"Ah, Limbeck!" Jarre solgundu, dudağını ısırıyordu. "Oraya gitmek zoaında olduğundan emin misin? Bizi terk etmemen gerektiğini düşünüyorum. Sensiz GGIBIT ne yapacak? Sanki -sanki başatusta kazanmış gibi gidiyorsunf
Limbeck kaşlarını çattı. "Bu aklıma gelmemişti." Gözlüklerini çıkararak, yine temizlemeye başladı. Gözlükleri tekrar takmak yerine, dalgın dalgın cebine tıktı. Jarre'ye bakıp gözlerini kırpıştırdı. Neden bu kadar bulanık göründüğünü merak ediyordu. "Bilmiyoaım. Belki de haklısın, hayatım."

£İDER-
Hugh sinirle dişlerini sıktı. Neler söylendiğini anlamıyordu, ama Geg'in düşünceli düşünceli durduğunu görebiliyordu ve bu da hem gemisini, hem de hayatını kaybetmesine sebep olacaktı. Sabırsızca, yardım bekleyerek Alfred'e baktı, ama tek ayak üstünde seken kâhya vakarını kaybetmişti, leylekimsi görünüyordu, aynı zamanda son derece mutsuz ve üzgündü. Tam Hugh kendi kendine Haplo'ya güvenmesi gerekeceğini söylüyordu ki, adamın, elinin bir işaretiyle köpeğini gönderdiğini gördü.
Tankın zemini boyunca sessizce kayan hayvan, Limbeck'in yanına gidip burnunu Geg'in eline koydu. Soğuk burnun beklenmedik teması karşısında irkilen Limbeck ve elini çekti. Ama köpek yerinden ayrılmadı ve kuyruğunu yavaşça sallayarak dikkatle Gegin yüzüne bakmaya devam etti. Limbeck'in miyop bakışları yavaşça ve karşı konamaz bir şekilde köpekten sahibine çekildi. Hugh çabucak Haplo'ya bakarken verilen mesajın ne olduğunu anlamaya çalıştı, ama adamın yüzü ılımlı ve sakindi, dudaklarında aynı sessiz gülümseyiş vardı.
Limbeck'in eli dalgın dalgın köpeği okşadı. Gözleri Hap-lo'daydı. Derin bir iç çekti.
"Hayatım?" Jarre Limbeck'in koluna dokundu.
"Gerçek. Ve söylevim. Bir söylev vermeliyim. Ben gidiyorum, Jarre. Ve bu konuda senin ve halkımızın yardımına güveniyorum. Gerçeği görüp geri geldiğimde, işte o zaman devrimi başlatacağız!"
Sesindeki dikbaşlı havayı sezen Jarre, tartışmanın faydasız olduğunu. Zaten tartışmak istediğinden de emin değildi. Yüreğinin bir kısmı, Limbeck'in yapacaklarından dolayı heyecanlanmaya başlamıştı. Devrimin başlangıcı olacaktı bu, bu sefer gerçekten. Ama onu terk edecekti de. Şimdiye kadar, onu ger-




çekte ne kadar sevdiğini hiç fark etmemişti.
"Ben de gelebilirim," diye öneride bulundu.
"Hayır, hayatım." Limbeck sevgiyle baktı Jarre'ye. "İkimizin birden burayı terk etmesi iyi olmaz." Öne bir adım atarak miyop gözlerinin omuzları olduğunu söylediği yerlere ellerini koydu. Buna alışkın olan Jarre, Limbeck'in olduğunu düşündüğü yere kaydı. "Sen halkımızı dönüşüm için hazırlamalısın."
"Yapacağım bunu!"
Ani bir kaşınma nöbetine tutulan köpek, yere oturdu ve arka ayağıyla kürkünü kaşıdı.
"Ona şarkıyı şimdi öğretebilirsiniz, efendim," dedi Alfred.
Alfred'in tercümesiyle, Hugh Jarre'ye talimatları verdi, şarkıyı öğretti ve sonra onu kaldınp havalandırma boşluğuna koydu. Parmaklıkların dibinde duran Limbeck, Jarre ayrılmadan uzanıp elini tuttu.
"Teşekkür ederim, hayatım. En iyisi bu olacak. Biliyorum!"
"Evet, ben de biliyorum."

Jarre sesindeki acıyı saklamak için, eğilip Limbeck'in yanağına utangaç bir öpücük kondurdu. Sonra Alfred'e el salladı. Alfred, küçük, ciddi bir eğilmeyle karşılık verdi. Jarre aceleyle dönüp havalandırma boşluğuna tırmanmaya başladı.
Hugh ile Haplo parmaklıkları kaldırıp, eski yerine koydular ve yumruklarıyla becerebildiklerince, yerine sabitlediler.
"Canın çok mu yandı, Alfred?" diye sordu Bane. Uykuyla savaşıyor, yatağa gidip bir şey kaçırmak istemiyordu.
"Hayır, Ekselansları. Sorduğunuz için teşekkür ederim."
Bane başını sallayıp esnedi. "Sanırım biraz uzanacağım, Alfred. Uyumak için değil, ama, yalnızca biraz dinleneceğim." "İzin verin battaniyelerinizi düzelteyim, Ekselansları." Alfred Hugh ile Haplo'ya yan yan baktı. "Ekselanslarını bir soruy-

la rahatsız edebilir miyim?"
Bane çeneleri çatırdayana kadar esnedi. Gözleri kapanarak, kendini tankın zeminine bıraktı ve uykulu uykulu," Elbette," dedi.
"Ekselansları" -Alfred sesini alçaktı. Gözleri, her zamanki gibi beceriksizce buruşturup düğümlediği, düzeltmek dışında her şeyi yaptığı battaniyenin üzerindeydi- "o Haplo denen adama baktığınızda ne görüyorsunuz?"
"Bir adam. Pek yakışıklı değil, ama çirkin de değil, Hugh gibi değil yani. Bana sorarsan o Haplo pek de önemli biri değil. İşte, gene battaniyeyi karmakarışık ettin."
"Hayır, Ekselansları, ben halledebilirim." Kâhya battaniyeyi hırpalamaya devam etti. "Sorum hakkında - kastettiğim tam olarak o değildi, Ekselansları." Alfred duraksayıp dudaklarını yaladı. Sorusunun kuşkusuz Bane'i düşünceye sevkedeceğini biliyordu. Yine de Alfred'in bu noktada başka seçeneği yoktu. Gerçeği bilmek zorundaydı.
"Özel... görüşünüzle neler görüyorsunuz?"
Bane'in gözleri açıldı, sonra kurnazlıkla parlayarak kısıldı. Ama içlerindeki zekâ pırıltısı hemen yok oldu ve o parlak masumiyet kabuğu altında gizlendi. Daha önce aynısını görmüş olmasa, şimdi gördüklerine inanmayacaktı Alfred.
"Neden soruyorsun, Alfred?"
"Yalnızca merak, Ekselansları. O kadar."
Bane ona ölçüp biçerek baktı. Belki kâhyadan ne kadar bilgi sızdırabileceğini merak ediyordu. Belki de gerçeği söyleyerek mi daha çok bilgi edineceğini, yalan söylemesi mi gerektiğini, yoksa kâhyaya tedbirli bir yalan-gerçek karışımıyla mı yaklaşması gerektiğini düşünüyordu.
Haplo'ya yan yan bakarak Alfred'e doğru eğildi ve yıtmu-




şak bir sesle, "Hiçbir şey göremiyorum," dedi.
Alfred çömeldi. Endişeyle tükenmiş yüzü gergindi. Dikkatle Bane'e bakarak, çocuğun içten olup olmadığını anlamaya çalıştı.
"Evet," diye devam etti Bane, adamın bakışlarını bir soru olarak değerlendirerek. "Hiçbir şey göremiyoaım. Ve bu özelliğe sahip bir tek kişi daha tanıyorum -sen, Alfred. Buna ne dersin peki?" Çocuk parlak gözleriyle Alfred'e baktı.
Battaniye aniden, kendi kendine düzelmiş göründü. Pürüzsüz ve düzdü, tek bir kırışık bile kalmamıştı. "Şimdi uzanabilirsiniz, Ekselansları. Öyle görünüyor ki yarın heyecanlı bir gün olacak."
"Sana bir soru sordum, Alfred," dedi Prens, itaatkârca uzanarak.
"Evet, Ekselansları. Bir tesadüf olmalı. O kadar."
"Muhtemelen haklısın, Alfred." Bane tatlı tatlı gülümseyip gözlerini kapattı. Gülümseme dudaklarının üzerinde bir süre kaldı, kendi kendine yaptığı bir espriye gülüyordu sanki.
Dizini ovuşturmakta olan Alfred, her zamanki gibi her şeyi berbat ettiğini düşündü. Bane'e gerçek hakkında ipucu verdim. Ve aksine emirlere rağmen başka ırktan bir varlığı Yürek ile Beyin'e götürdüm, sonra da oradan çıkmasına izin verdim. Ama artık farkeder mi zaten? Gerçekten farkeder mi?
Bakışları, geceye hazırlanmakta olan Hapto'ya yöneldi. Alfred şimdi gerçeği biliyordu, ama yine de kabullenemiyordu. Bunun yalnızca bir tesadüf olduğunu söylüyordu kendine. Çocuk dünyadaki herkesle karşılaşmamıştı ki? Geçmiş yaşamı, Bane'in görüşüyle görünemeyecek bir sürü insan olabilirdi. Kâhya Haplo'nun uzanıp köpeğini okşadığını, köpeğin yanında koruyucu bir konum aldığını izledi.

EJDER. KAHADI
Bilmem gerek. Kesin olarak bilmem gerek. O zaman huzur bulabilirim. Korkularıma gülebilirim.
Ya da onlarla yüzleşmeye hazırlanabilirim.
Hayır, böyle düşünmeyi bırak. Sargıların altında yara izleri bulacaksın, aynı onun söylediği gibi.
Alfred bekledi. Limbeck ve Hugh yataklarına dönmüşlerdi. Hugh Alfred'e doğru bir bakış fırlattı. Kâhya uyuyormuş gibi yaptı. Prens görünüşe göre dalmıştı, ama emin olmak daha iyi olurdu. Limbeck, tankın tavanına bakarken endişeyle korku duyarak ve tüm kararlarını kendine tekrarlayarak uzun süre uyanık kaldı. Hugh tankın duvarına yaslandı. Piposunu çıkararak dişlerinin arasına sıkıştırdı ve gözlerini sıkıntıyla boşluğa dikti.
Alfred'in fazla zamanı yoktu. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. Sırtını kamburlaştırarak elini bedenine yaklaştırdı ve Limbeck'e döndü. İşaret ve orta parmaklarını kaldırarak bir rün çizdi. Fısıltıyla rünü tekrarlayarak, yine çizdi. Limbeck'in gözkapakları kıpırdandı, açılıp titredi ve sonunda tamamen kapandı. Geg'in nefes alışı düzene girdi. Yavaşça katile dönen Alfred, gizlice ve aceleyle aynı hareketleri tekrarladı. Hugh'nun başı düştü. Piposu dişlerinin arasından, kucağına kaydı. Alfred'in bakışları Bane'e döndü ve aynı işareti yaptı; çocuk daha önce uyumuyorduysa bile, şimdi dalmıştı.
Sonra Haplo'ya dönen Alfred, rünü çizip aynı sözcükleri yineledi, yalnız bu sefer daha yoğun, daha güçlü konuşmuştu.
Elbette köpek en önemlisiydi. Ama Alfred'in hayvan hakkındaki kuşkuları doğruysa, her şey yolunda gidecekti.
Büyünün herkesin iyice dalmasını sağlaması için birkaç dakika boyunca sabırla bekledi. Hiç kimse kıpırdamadı. Her





şey sessizdi.
Alfred dikkatle ve yavaşça ayağa kalktı. Büyü güçlüydü; tankın içinde dört dönerek bağırıp çağırabilir, düdükler ve davullar çalabilirdi, oradaki varlıkların hiç biri gözünü bile kırpmazdı. Ama kendi mantıksız korkuları onu yavaşlatıyor, dikkatli olmaya sevkediyordu. Sessizce ve hızla, tek bir kez topallamadan hareket etti, çünkü dizindeki acı numaraydı. Ama acı kendisini yavaşlatıybrmuşçasına yavaş hareket ediyordu. Yüreği ağzmdaydı. Gözlennde benekler dansediyor, patlıyor ve görüş alanını zayıflatıyordu.
Kendisini devam etmeye zorladı. Köpek uyuyordu. Gözleri kapalıydı. Aksi halde Alfred'in sahibine yaklaşmasına izin vermezdi. Nefes almaya bile cesaret edemeyerek, göğsündeki boğucu spazmlarla savaşarak, uyumakta olan Haplo'nun yanında diz çöktü. Elini uzattı, ama eli o kadar titriyordu ki, gitmesini emrettiği yere götüremiyordu. Alfred durdu. Çevrede duyacak bir tanrı olduğuna inansaydı, dua edecekti. Ama şu haliyle yalnızdı.
Haplo'nun eline sıkıca sanlı olan bandajı kenara itti. Şüphelendiği gibi rünler vardı elinde. Gözyaşlan Alfred'in gözlerini acıtıp köreltti. Adamın fark etmemesi için sargıları dövmeli derinin üzerinde eski haline getirirken tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Nereye gittiğini bilmeden battaniyesine gidip kendini yere attı. Bedeni yere değdiğinde, hâlâ düşüyormuş gibi hissediyordu. İsimsiz bir dehşetin içinde dönerek düştü, düştü.

## OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM
## GÖKLERİN DERİNLİKLERİ, YUKARISI MAELSTROM

Elf gemisi Carfa'shon'un1 kaptanı, kraliyet ailesinin bir üyesiydi. Çok önemli bir üyesi değildi, ama ailedendi işte -kendisinin aşırı derecede bilincinde olduğu ve çevresindekilerden de aynı bilinçliliği beklediği bir gerçekti bu. Fakat asil kanıyla ilgili bir gerçek vardı ki, gündeme getirmek pek de akıllıca olmazdı ve bu gerçek Prens Reesh'ahn, yani isyankârların lideriyle olan akrabalığı idi.
Eski, güzel günlerde, kaptan atılgan, genç ve yakışıklı elf prensinin beşinci kuzeninden çok daha yakın olduğunu sık sık tekrarlamayı âdet haline getirmişti. Şimdi, Reesh'ahn'ın gözden düşmesinin ardından, Kaptan Zankor'el tanıdıklarını yalnızca beşinci kuzen olduğu konusunda temin ediyor ve bu da gerçeğin bir iki kuzen saptırılması anlamına geliyordu.
Elf kraliyet ailesinin geleneklerine ve alışkanlıklarına göre, zengin de olsalar fakir de, Kaptan Zankor'el gibi aile fertleri çok çalışarak yaşamları boyunca elf halkına hizmet ederler. Ve yine, kraliyet soyundan gelenlerin geleneklerine ve alışkanlıklarına göre, ölümlerinde de hizmetlerine devam etmeleri beklenir. Kraliyet ailesinden gelen lord ve leydilerin huzur içinde

l Elfçe de "ımsıılaı ile ahenk içinde" anlamına gelıı
385

384

Margnret Weis & Tracy Hıckman
EJDER. KPFIADI

sonsuzluğa kavuşmalarına izin verilmez. Sonsuz bahar çayırlarında günlerini geçirmek üzere uçup gitmeden önce, nıhları yakalanır. Sonra asil nıhları elf büyücüleri tarafından saklanır ve ruhların enerjileri büyülerinde kullanılır.
Bu yüzden, kraliyet ailesinin bireylerinin yanında devamlı büyücülerin bulunması zorunludur. Büyücüler her an -gece veya gündüz, savaşta veya banşta- ölümün gerçekleşmesi halinde nıhları yakalamak üzere tetikte beklerler1. Bu göreve atanmış büyücülerin resmi unvanları vardır. Nezaket kurallarına göre unvanları "weesham"dır, ama genelde "geir" olarak bilinirler -eski dilde akbaba anlamına gelen bir sözcüktür bu.
Geirler kraliyet ailesinden cifleri çocukluklarından yaşlılıklarına kadar takip eder, yanlanndan hiç ayrılmazlar. Geir, bebeğe doğumundan itibaren eşlik etmeye başlar, ilk adımlarım izler, okul yıllarında yanında dolaşır, her gece yatağının -hatta düğün yatağının- yanında oturur, ölüm saati gelince hazır bulunur.
Bu görevi kabul eden, elfler için kutsal sayılan bu elf büyücüleri, dikkatle eğitilirler. Kanatlarının üzerlerinde karanlık bir gölge oluşturduğu kişilerle yakın bir ilişki kurmaları cesaretlendirilir. Bir geirin evlenmesine izin verilmez, bu yüzden görevi geirin tüm yaşamı haline gelir, koca, kan veya çocukların yerini alır. Geirler sonımlulukları altındaki kişiden daha yaşlı olduklarından -çocuğun sorumluluğunu aldıklarında ge-
1 Kir Keşişleri mezhebinin, Elf Gölgeler Mezhebinin dejenere olmuş bir foı-mu olduğunu düşünenler vardır Gizli ve kapalı bir organizasyon olan Kir Keşişleri, mezheplelinin kaynağını tartışmaktan kaçınırlar Bununla beraber efsaneye göre mezhep, ruh-yakalamanın sırrını öğrenmeye çalışan insan büyücüleri tarafından kurulmuşun Büyücüler amaçlarını gerçekleştirememiştir, fakat kurduktan mezhep yaşamaya devam etmiştir Şuadan insanların -büyü yeteneğine sahip olmayanların- da mezhebe gıı meşine izin verilmiş ve seneleı içinde keşişleı olumu aldatmaya çalışmaktan vazgeçip, ona tapınmaya başla mıstardır

nellikle yirmilerinde olurlar- aynı zamanda danışman ve sırdaş rollerini de üstlenebilirler. Gölgeleyen ile gölgelenen arasında pek çok derin ilişki kurulmuştur. Bu gibi durumlarda geir, sorumluluğu altındaki kişiden daha uzun yaşamaz ve ruhu Albe-do Katedraline teslim ettikten sonra acı içinde ölmeye çekilir.
Bu şekilde, kraliyet ailesinden kişiler, doğumlarından itibaren yaşamlarını, yanıbaşlanndaki ölümlülük hatırlatıcıları ile birlikte yaşarlar. Geirlerinden gurur duymayı öğrenmişlerdir. Kara cüppeli büyücüler asil kanlannı işaret eder ve ciflere liderlerinin yalnızca yaşarken değil, ölürken de kendilerine hizmet ettiklerini hatırlatır. Geirin varlığının, kralın gücünü arttırma etkisi de bulunmaktadır. Yanıbaşmda kara cüppeli bir şekil beklerken, kralın istediği herhangi bir şeyi reddetmek güçtür.
Kraliyet ailesinin üyeleri, özellikle de genç üyeleri, vahşi, tehlikeli ve umursamazca yaşarlarsa, bu anlaşılabilir bir durumdur. Kraliyet partileri genellikle kaotik olaylardır. Şarap özgürce akar ve eğlenti, çılgınca, adeta isterik bir özellik taşır. Pırıltılı, neşeli giysilere bürünmüş bir elf kadını danseder, içer ve kendisine neşe verecek hiçbir şey eksik olmaz, ama nereye bakarsa baksın, geirinin orada, ayakta, sorumluluğu altındaki kişi üzerinden gözlerini lıiç ayırmadan beklediğini görür.
Elf gemisinin kaptanının da görevli bir geiri vardı ve kabul edilmeliydi ki, gemideki mürettebat geirin görevini en yakın zamanda tamamlamasını diliyordu. Kaptanın hizmetindeki ciflerin çoğunluğu (sessizce), ruhu bedenine bağlı olmasa, kaptanın memleketine çok daha faydalı olacağını belirtiyorlardı.
Uzun boylu, ince ve yakışıklı Kaptan Zankor'el, kendine büyük hayranlık besler, asil doğmama şanssızlığına uğramış olanlara, yani kraliyet soyundan gelmeyenlere, ya da kısaca

386
387

Mnrgaret Weis S Tracy Hickman
kendisi olmayan herkese en küçük bir saygı göstermezdi.
"Kaptan."
"Teğmen." Bu her zaman hafif bir küçümsemeyle telaffuz edilirdi.
"Maelstrom'a girmek üzereyiz."

"Teşekkür ederim, teğmen, ama kör değilim. Eski, merhum kaptanın kadar aptal da değilim. Fırtına bulutlarını görünce, neredeyse hemen fırtınaya girdiğimizi çıkarabildim. Dilersen, bunu henüz fark etmemiş mürettebata bildirebilirsin."
Teğmen gerginleşti ve açık renkli yüzü kıpkırmızı kesildi. "Tehlikeli bir bölgeye girdiğimizde, bunu kaptana bildirmemin yasalara göre şart olduğunu saygılarımla kaptanımıza hatırlatabilir miyim acaba?"
"İstersen hatırlat, ama ben olsam yapmazdım, çünkü senin başkaldırmanın eşiğinde sendelediğini düşünüyor," diye yanıtladı kaptan, elinde bir dürbünle ejder gemisinin pencerelerinin birinden dışarı bakarken. "Şimdi, kürek dairesine in ve kölelerin gözetimini üstüne al. Son derece uygun olduğun bir görev bu." Son sözcükler yüksek sesle söylenmemişti, ama kaptanın tonundan, böyle söylendiğinin kastedildiği anlaşılıyordu. Teğmen -ve köprüdeki herkes- kaptanın sözlerini son derece açık bir şekilde duydu.
"Başüstüne, efendim," diye yanıtladı Teğmen Bothar'in. Yüzündeki kırmızılık, yerini bastınlmış bir öfkenin solgunluğuna bırakmıştı.
Mürettebattan kimse teğmenle gözgöze gelmeye cesaret edemedi. İniş esnasında kaptan dışında herhangi birinin kürek dairesine gittiği duyulmuş şey değildi. Bu tehlikeli görevi kaptanın kendisi yerine getirmeliydi, çünkü kanatların kontrolü, geminin güvenliği açısından son derece önemliydi. İniş sıra-


sında tehlikeli bir yer olurdu burası -bir önceki kaptan orada hayatını kaybetmişti. Ama iyi bir kaptan geminin ve mürettebatın güvenliğini, kendi güvenliğinden önce düşünürdü. Teğmenlerinin kürek dairesine indiğini ve kaptanlarının rahatça yukarıda kaldığını gören elf mürettebat, karanlık bir şekilde bakışmaktan kendini alamadı.
Ejder gemisi fırtınaya daldı. Kanatlar fırtınada örselenmeye başladılar. Şimşekler çaktı ve herkesi kısmen kör etti; gökgü-rültüsü gürleyip neredeyse herkesi sağırlaştırdı. Kürek dairesinde, kendilerini kanatlara bağlayan koşumlar takan insan köleler, gemiyi dik ve uçar durumda tutmak için mücadele ettiler. İnmelerini sağlamak üzere, büyüyü en aza indirmek için-kanatlar olabildiğince içeri çekilmişti. Ama kanatlar tamamen çekilemiyordu, aksi halde büyü etkinliğini yitirecek, kontrol dışı düşmelerine ve aşağıdaki Drevlin'e çakılmalarına sebep olacaktı. Bu yüzden hassas bir dengenin koaınması gerekiyordu, iyi havada kolay bir işti bu, ama öfkeli bir fırtınanın ortasında son derece zordu.
"Kaptan nerede?" diye sordu denetçi.
"Görevi ben devralıyorum," diye yanıtladı teğmen. ., Denetçi teğmenin solgun ve gergin yüzüne, kasılmış çenesine, gergin dudaklarına tek bir bakış fırlatınca anladı.
"Belki bunu söylemek uygun değil, efendim, ama onun ye-rine sizin burada olmanızdan memnunum."
"Haklısın, bunu söylemek hiç de uygun değil, denetçi," diye yanıtladı teğmen ve kürek dairesinin önünde yerini aldı.
Denetçi akıllı davranıp hiçbir şey söylemedi. O ve büyünün korunmasından sorumlu olan geminin büyücüsü, birbirlerine baktılar. Büyücü hafifçe omuzlarını silkti; denetçi başını salladı. Sonra her ikisi de işlerine döndüler. Durumları, dikkat-




lerini tamamen vermelerini gerektirecek kadar kritikti.
Yukarıda, Kaptan Zankor'el bacaklarını açmış, sarsılan güvertede sağlamca duruyor, dürbünüyle aşağıda dönen kara bulutlara bakıyordu. Geiri, yanındaki bir şezlonga oturmuştu; mide bulantısı ve korkuyla yemyeşil olmuş büyücü, tatlı canını kurtarmak için eline geçen her şeye tutunmuştu.
"İşte, weesham, sanırım Kaldırgaçları görebiliyorum. Dönen bulutların tam ortasında, küçücük." Dürbünü uzattı. "Bakmak ister misin?"
"Atalarımızın ruhlan korusun!" dedi büyücü, ürpererek. Deri, ahşap ve büyüden yapılmış bu zayıf, kırılgan gemide yolculuk yapmak, nereye gittiğini görmeden de yeterince kötüydü. "Bu da neydi böyle?"
Büyücü başını endişeyle çevirdi, sakalsız çenesi korkuyla titriyordu. Aşağıdan bir çarpma sesi gelmişti.
"Kahrolsun o Bothar'in!" diye küfretti Zankor'el. "Ceza görmesini sağlayacağım!"
"Eğer hâlâ hayattaysa," dedi solgun suratlı büyücü.
"Hayatta olmamayı dilese, kendisi için daha hayırlı olur," diye hırladı kaptan, ayağa kalkarken.
Mürettebat arasında hızlı bakışmalar oldu, hatta atılgan ve genç bir elf konuşmak için ağzını açtı, ama arkadaşlanndan biri kaburgalarını dirsekleyince tekrar kapattı. Subaylardan biri isyankâr sözcükleri yuttu.
Korkunç bir an için gemi kontrolsüz bir şekilde, girdap gibi dönen rüzgârın kaprisiyle hareket etti. Mide bulandırıcı bir şekilde dalıp bir rüzgâr dalgasına yakalandı. Neredeyse ters dönüyordu. Yukarı yönelen bir

rüzgâr gemiyi yine yakalayıp yükseklere taşıdı, sonra yine aşağı düşürdü. Kaptan haykıra-rak küfrediyor, kürek dairesine doğru birbiriyle çelişen komut-


lar bağırıyordu, ama güvertenin güvenliğini terk etmemeye dikkat ediyordu. Geir yere çökmüş, yüzündeki ifadeye bakılırsa başka bir meslek seçmiş olmayı diliyordu.
Sonunda gemi doğruldu ve Maelstrom'un göbeğine yüzdü. Hava orada huzurlu, sakin ve güneşliydi. Çevrede dönen bulutlar, burada daha da siyah, daha da telıditkâr görünüyordu. Aşağıda, Drevlin'de, Kaldırgaçlar güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.
Yenileyenlerin, bilinçli olarak bitmek tükenmek bilmez'fırtınanın göbeğinde inşa ettikleri Kaldırgaçlar, Geglerin yukarı bakıp pınldayan gökkubbeyi görebilecekleri, güneşin sıcaklığını duyabilecekleri tek yerdi. Geglerin burasını kutsal saymaları şaşılacak şey değildi. "Welflerin" her ay buraya inmesi, Kaldırgaçlan daha da kutsal kılmıştı.
Herkesin rahat bir nefes aldığı ve yüzlerine renk döndüğü kısa bir süreden sonra, teğmen köprüde göründü. Atılgan, genç subay bir alkış başlatma cüretini gösterdi. Bu alkış kaptanın kötü kötü bakmasına ve gencin uzun süre subay kalamayacağını anlamasına sebep oldu.
"Pekâlâ, bizi neredeyse öldürmek dışında, aşağıda neleri harap ettin bakalım?"
Teğmenin yüzünden kan akıyordu. Açık renk saçlarına kurumuş kan pıhtılan yapışmış, yanaklan sapsarı, gözleri acıyla koyulaşmıştı. "Halatlardan biri koptu, efendim. Sağ kanat dışa kaydı. Yeni bir halat çektik ve şimdi her şey kontrol altında, efendim."
Yere yıkılmak, bir insan köleyle yanyana dıırup kanadı içeri çekip yaşamlannı kurtarmak için mücadele vermek hakkında tek bir sözcük bile söylenmemişti. Sözcüklere gerek yoktu. Deneyimli mürettebat, ayaklarının altında verilen ölüm-kalım




mücadelesini biliyordu. Belki kaptan da biliyordu, ya da belki mürettebatın yüzlerine yansıyanı okumuştu. Teğmenin beceriksizliği hakkında söylev vermeye kalkışmadı. Yalnızca, "Hayvanlardan1 ölen var mı?" diye sordu.
Teğmenin yüzü karardı. "Bir insan ciddi biçimde yaralandı, efendim -halatı kopan köle. Halat onu yakalayıp duvara çarptı. Bedenine çok fena dolanmıştı, biz kurtarana kadar neredeyse ikiye biçecekti."
"Ama ölmedi, değil mi?" Kaptan zarif kaşını kaldırdı.
"Hayır, efendim. Gemi büyücüsü onu tedavi ediyor şimdi."
"Saçma! Zaman kaybı. Aşağı atın onu. Geldiğimiz yerde onlardan çok var."
"Başüstüne, efendim," dedi teğmen, gözleri kaptanın solunda bir yere sabitlenmişti.
Bir kez daha, elf mürettebatın gözleri birbirine kaydı. İtiraf etmek gerekirdi ki, hiçbiri insan köleleri fazla sevmezdi. Ama onlara karşı belli bir saygı da beslerlerdi, üstelik, şu anda kaptanlarının sevmediği herkesi sevmeye karar vermişlerdi. Köprüdeki herkes -Zankor'el'in kendisi dahil- teğmenin bu emri yerine getirmeye niyeti olmadığını biliyordu.
Gemi, Yaşamhattı'yla buluşma noktasına yaklaşıyordu. Kaptan Zankor'el'in bunu sorun haline getirmeye vakti yoktu. Zaten bunu yapabilmesi için, aşağı inip emrinin yerine getirilip getirilmediğini bizzat kontrol etmesi gerekirdi. Bu da vakarına halel getirir, hatta üniformasına kan bulaşmasına sebep olabilirdi.
"Şimdilik bu kadar, teğmen. İşinin başına dön," dedi kaptan ve dürbününü kaldırarak su boaısunun görünüp görünmediğini kontrol etmeye başladı. Ama teğmeni ne unutmuş, l Elflerce insanları anlatmak için kullanılan bıı so?cıık


ne de affetmişti.
"Bunun için kellesini kopartacağım," diye mırıldandı geiri-ne. Geir yalnızca başını salladı, gözlerini kapatarak korkunç derecede hasta olduğunu düşündü.
Sonunda su boaısunun gökten indiği görüldü ve elf gemisi boruyu yönlendirip, ona eşlik etmek için pozisyon aldı. Boru çok eskiydi. Sartanlar tarafından, Koparılış'tan kurtulanları Arianus'a ilk getirdiklerinde yapılmıştı. Arianus'un suları Aşağı Âlem'de boldu, ama yukarı âlemlerde hiç yoktu. Boru, asla paslanmayan bir metalden yapılmıştı. Karışım, yüzyıllarını, bileşenlerini keşfetmek için harcayan elf kimyagerleri için bir sırdı. Devasa bir mekanizma tarafından işletilen boru, Arista-gon kıtası boyunca uzanan bir milden aşağı sarkıyordu. Her ay bir kere, otomatik olarak, göklerin derinliklerinden, Drevlin kıtasına iniyordu.

Boru kendi kendine inebilmesine rağmen, elf gemisinin Kaldırgaçlara yönlendirmesi ve devasa bir su musluğuna bağlanmasını sağlaması gerekiyordu. Muslukla boru birleştiği zaman gizemli bir sinyal alan Yıksı-diksi, otomatik olarak suyu ' açıyordu. Büyüsel ve mekanik güçlerin birleşimiyle, su borusu 1 boyunca yukarı akıyordu. Yukarıda, Aristagon'da, cifler suyu
*• büyük tanklara dolduruyordu.
1 Koparılış'ın ardından, Aristagon'da ve çevresindeki adalar-
*> da, ciflerle insanlar barış içinde yaşamışlardı. Sananların ön-f'derliği altında, ırklar yaşam veren sıvıyı eşit olarak paylaşmış-i lardı. Ama Sartanlar yok olduğunda, o güzel barış rüyası paramparça olmuştu. İnsanlar, savaşın suçunu, büyücülerinin etkisi altında kalan ciflerin üzerine atmışlardı. Elfler ise, savaşçı ve barbar olmakla ünlü insanları suçlamışlardı.
Uzun yaşamları, büyük nüfusları ve büyüsel mekanik bilgı-




lenyle, cifler daha güçlü çıkmışlardı insanları, Orta Âlem'dekı tek su kaynağı olan Arıstagon'dan sürmüşlerdi insanlar ejderlerin yardımıyla mücadele etmişler, elf kasabalarına saldırılar düzenlemişler, su çalmışlar, kıymetli sıvıyı komşu elf adalarına taşıyan su gemilerine saldırmışlardı
Kaptan Zankor'el'ın yönettiğine benzer bir gemi, nadir bulunan meşeden yapılmış (Sartan bilir nereden bulunmuş), çelik bantlarla tutturulmuş sekiz in vanl su taşıyabilirdi Bir ada sefen sırasında, gemi suyu bu varillerde taşırdı Fakat bu yolculukta, varillerin içinde ciflerin Geglere ödeme olarak verdikleri çöp vardı' Elfler Geglere aldırmazdı insanlar hayvan sayılırdı Gegler ise böcek
l Her ay elf topıaklaıında binken çöp bagkuşlaıınm çektiği arabalaıla liman lara çekılıı Bunda geımleıe yüklemi ve aşağıdaki inançlı çilekeş Gegleıc onlarsız Olta Aleni in yaşay mıayacagı Gegleıe ödül olaı ık gonderılıı
394

## OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM
## RAHM, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM

Yıksı-dıksı'yı Sartanlar yapmıştı, neden ve nasıl yaptıklarını kimse bilmiyordu Yıllar önce elf büyücüleri makine üzerinde kapsamlı bir araştırma yapıp bir suni teon üretmişler, ama yanıtı bulamamışlardı Yıksı-dıksı'nın dünyada bir şey yapması bekleniyordu, ama ne' Suyun daha yüksekteki âlemlere pompalanması önemliydi elbette, ama büyücüler, daha küçük, daha az karmaşık (dolayısıyla daha az muhteşem) bir makineyle bunun başarılabileceğini düşünüyorlardı
Sartanların inşa ettikleri şeyler arasında Kaldıraçlar en etkileyici, en gizemli ve en açıklanamaz olanlarıydı Pirinç ve çelikten yapılmış, mercankayanın içinden yukarı yükselen dokuz devasa kol -bazıları havaya doğru pek çok menka yükseliyordu Her kolun üzerinde, parmaklan altından, eklemlen pirinç menteşelerden oluşan büyük eller vardı Eller inmekte olan elf gemileri tarafından görülebiliyordu ve görenler, bileklerle parmakların -ki bunlar devasa su gemilerinden birini kavrayıp, altın avcımda tutabilecek kadar büyüktüler- hareketli olduğunu anlayabılıyordu
Ellerin ne yapması tasarlanmıştı' Uğruna tasarlandıkları şeyi yapmışlar mıydı' Gene yapacaklar mıydı' Bu pek olası go-
39S


rünmüyordu. Bir tanesi dışında tüm eller katı bir cansızlık içinde, bir cesedin elleri gibi sarkmışlardı. Hâlâ yaşayan tek el, diğerlerinden daha kısa olan eldi. Kabaca fırtınanın göbeği kadar büyük bir açık alanı çevreleyen, kollarla çevrelenmiş geniş bir çemberin içinde duaıyordu. Kısa kol su musluğunun yanına yerleştirilmişti. Ucundaki el dümdüz açılmış, parmakları birleşmiş, avcu yukarı bakıyordu. Arzu edenin üzerinde durabilmesi için mükemmel bir platform oluşturuyordu. Kolun içi boştu ve içinden, boylu boyunca bir mil geçiyordu. Kolun dibindeki bir kapıdan içeri giriliyor, yüzlerce basamaktan oluşan bir merdiven merkez mil çevresinde dönerek yükseliyor, uzun soluklu ve güçlü bacaklı olanları yukarı çıkmaya davet ediyordu. Merdivenlere ek olarak, gösterişli oymalarla süslenmiş altın bir kapı, milin içine açılıyordu. Geglerin bir efsanesine göre, bu kapıdan giren biri, gayzerden yükselen suyun hızıyla yukarı fırlardı. Dolayısıyla araca bunu anımsatan bir isim vermişlerdi -Kaldıraç- fakat hatırlandığı kadarıyla hiçbir Geg altın kapıyı açmaya cesaret edememişti.
Burada, bu kolun üzerinde, her ay, başatusta, başpapaz ve bunu hak ettiği düşünülen Gegler toplanarak Welfleri selamlarlar ve verdikleri hizmet için gönderilen ödemeyi alırlardı. Rahm kentindeki tüm Gegler ve

çevre sektörlerden gelen hacılar, öfkeli fırtınanın ortasına çıkar, kolların dibinde toplanıp, cennetten düşecek ödüllerini beklerlerdi. Bu tören sırasında Gegler sık sık yaralanırlardı, çünkü Welf gemilerindeki fıçılardan ne düşeceğini bilmek mümkün değildi. (Bir seferinde, pençe ayaklı, fazla şişirilmiş bir divan tüm bir aileyi yok etmişti). Ama tüm Gegler, riske değdiğini düşünüyorlardı.
Bu sabahki tören özellikle kalabalıktı. Habersöyleyenler ve

ciyakanlatanlar aracılığıyla, Limbeck ve tanrı-olmayan-tanrıla-rmın, tanrı-olan-tanrılara, yani Welflere teslim edileceği duyurulmuştu. Sorun çıkacağı beklentisi içinde olan başatusta, hiçbir sorun çıkmaması karşısında hayli alt üst olmuştu. Fırtınalar arasındaki sakin bir havada mercankaya üzerinde acele acele ilerleyen kalabalık sessiz ve düzenliydi -fazla sessiz, diye düşündü başatusta, su birikintileri arasında bata çıka ilerlerken.
Yanıbaşında başpapaz yürüyordu -yüzü küçümseyici bir öfke tasviriydi adeta. Başpapazın arkasındaki tanrı-olmayan-tannlar, düşünülürse, durumu oldukça sakin karşılıyorlardı. Onlar da sessizdiler, hatta başbelası Limbeck bile. En azından başeğmiş ve ciddi görünüyordu. Bu hali başatustaya, asi gencin sonunda dersini aldığını düşünme tatminini yaşatıyordu.
Toplanan bulutların arasından kollar anca görünüyordu. Tüm Drevlin'de yalnızca bir yerde parlayan güneş çelik ve pirincin üzerinde yansıyordu. Haplo kollara, gizlemediği bir hayretle baktı.
"Bunlar da ne demeye yapılmış?"
Bane de sonuna kadar açık ağzı ve faltaşı gibi gözleriyle kollan izliyordu. Hugh kısaca kollar hakkında bildiklerini anlattı -ciflerden duyduklarıydı bunlar ve aslında pek fazla şey bildiği söylenemezdi.
"Neden bu kadar üzücü olduğunu şimdi anlıyor musunuz?" diye sordu Limbeck, endişelerinden başını kaldırıp, ufukta parlayan Kaldıraç'a neredeyse öfkeyle bakarak. "Biz Gegler bildiklerimizi bir araya getirip, Yıksı-diksi'yi incelersek, neden ve nasılını anlayacağımızı biliyorum. Ama yapmıyorlar bunu. Yapmıyorlar işte."
Sinirle bir parça gevşek mercankayayı tekmeledi ve parçanın dönerek fırlamasına yol açtı. Neşeli bir ruh halinde olan





köpek taşı kovalamaya gitti. Köpek neşeyle su birikintilerinin arasında hoplayıp zıplarken, mahkûmların çevresindeki aynasızlar ona dikkatli, endişeli bakışlar fırlattılar.
"'Neden' tehlikeli bir şeydir," dedi Haplo. "Eski, rahat alışkanlıklara meydan okur; insanların düşünmeden, her ne yapıyorlarsa yapmalan yerine, yaptıklan hakkında düşünmelerine sebep olur. Halkının bundan ürkmesine şaşırmamak lazım."
"Benim fikrime göre asıl tehlike 'neden' diye sormakta değil, yegâne yanıtı bulduğuna inanmakta," dedi Alfred, kendi kendine konuşurcasına.
Haplo onun dediklerini duydu ve bir insan için garip bir fikir olduğunu düşündü, ama zaten bu Alfred de garip bir insandı. Kâhyanın bakışları artık Patryn'in sargılı eline gitmiyordu. Bunun yerine, artık sargılara bakmamaya ve mümkünse Haplo'dan da bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu Alfred. Gece boyunca yaşlanmış görünüyordu. Yüzündeki endişe çizgileri derinleşmiş, gözlerinin altındaki torbalann kıvrımları, mor çizgilerle lekelenmişti. Fazla uyumamış görünüyordu. Belki de, hayatının savaşıyla bu sabah yüz yüze gelecek bir adam için garip değildi bu.
Haplo otomatik olarak sargıları çekiştirerek, derisindeki dövmelerin görünmediğinden emin oldu. Ama nedense, bu şimdi gereksiz bir hareketmiş gibi geliyordu.
"Endişelenme, Limbeck," diye bağırdı Bane, büyük makinenin gürültülerinden gittikçe uzaklaştıklarını unutarak. "Babam olan gizemustasına gidince, istediğin tüm yanıtları alırsın!"
Hugh çocuğun ne dediğini anlamadı, ama Limbeck'in irkil-diğini ve korkuyla muhafızlara baktığını, muhafızların ise şüpheyle Prens'i ve arkadaşlannı süzdüğünü gördü. Ekselansla-

rı'nın söylememesi gereken bir şey söylediği açıktı. Alfred ne cehennemdeydi? Çocuğa göz kulak olması gerekiyordu.
Döndü ve Alfred'in koluna çarptı. Adam başını kaldırdığında, Bane'e doğru işaret etti. Kâhya gözlerini kırpıştırarak Hugh'ya baktı, bir an kim olduğunu hatırlamamış gibiydi, sonra anladı. Kayıp tökezleyerek,

ayaklarını insanlar için mümkün olmayacak yönlere atarak, öne doğru seğirtti ve Bane'in yanına geçip çocuğun çelik kollar hakkındaki somlarını yanıtlayarak Ekselanslarının dikkatini dağıttı.
Ne yazık ki, Alfred'in zihni hâlâ önceki gece yaptığı keşifteydi, ne söylediğinde değil. Bane, bir keşif yapmak konusunda kararlıydı ve kâhyanın düşünmeden verdiği yanıtlar sayesinde bu keşfe oldukça yaklaşmıştı.
Önde mahkûmlar, onlann arkasında aynasızlar, en arka-daysa Jarre ve GGIBITçiler yürüyordu. Jarre ile GGIBITçilerin pelerinlerinin, şallarının ve uzun sakallarının altında gümbür-dekler, şıngırdaklar, birkaç düdük ve orada burada üfürükten-sızıldaklar1 saklanmıştı. Geçen gece acilen ve gizli olarak yapılan GGIBIT toplantısında, Jarre herkese şarkıyı öğretmişti. Müziğe yatkın bir ırk olduklarından -yüzyıllar boyunca tüm haberleri habersöyleyenlerden öğrenmişlerdi- GGIBITçiler hızla ve kolayca öğrenmişlerdi. Eve gidip eşlerine, çocuklarına ve güvenilir komşularına söylemişler, onlar da çabucak öğrenmişlerdi. Kimse bu şarkıyı neden söylediklerini bilmiyordu. Jarre bu konuda belirsiz davranmayı seçmişti, çünkü kendisi de bilmiyordu.
Dedikodulara göre, insanlarla Welfler böyle savaşıyorlardı -birbirlerine şarkı söylüyorlar, düdükler üflüyorlar, şıngırdak-1 insanlar gayda (tulum) olarak bilir





lar şıngırdatıyorlardı. Welfler yenildiği zaman (yeniliyorlardı, çünkü ölümsüz değillerdi), Geglere daha fazla hazine vermeye zorlanacaklardı.
GGIBITçiler arasında yayılan bu dedikoduyu duyduğunda, Jarre aksini iddia etmedi. Hem, gerçek de buna benzer bir şeydi zaten.
Kaldıraçlara doğru yürürken, tüm GGIBITçiler öyle hevesli ve heyecanlı görünüyordu ki, Jarre aynasızların planlarını parlayan gözlerinde ve kendini beğenmiş gülümsemelerinde (taşıdıkları aletlerin arada bir gizemli bir şekilde şıngırdamasından, çıngırdamasından, hatta arada bir sızlanmasından sö-zetmeye bile gerek yok) açıkça görebileceklerinden emindi. Gegler, bu törenin bozulmasında bir miktar adalet olduğunu hissediyorlardı. Welflerle yapılan bu aylık törenler, Geglerin maaız kaldığı köle muamelesini sembolize ediyordu. Drev-lin'de yaşayan Gegler (daha çok başatustanın vardiyasından olanlar), düzenli olarak aylık ödemeyi alanlardı ve başatusta tüm Geglerin gelip pay alabilecekleri konusunda ısrar etse de, Drevlin'in geri kalan tüm halkının bildiği gibi Gegler Yıksı-dik-si'ye bağımlıydılar ve yalnızca birkaç kişi (çoğu papaz) işlerini Welflerin huzurlarına çıkıp, ödemeyi paylaşabilecek kadar uzun süre bırakabilirlerdi. Oldukça neşelenmiş olan Gegler savaşa yürüyorlardı. Silahları ellerinde şıngırdıyor, dütdütlüyor, sızıldanıyordu.
Yandaşlanyla yürüyen Jarre, onlara vermiş olduğu talimatları hatırladı.
"insanlar şarkı söylemeye başladığında merdivenlerden yukarı hücum ediyoruz ve ciğerlerimizin tüm gücüyle şarkı söylüyoruz. Limbeck bir söylev verecek..." Yer yer alkış.

"...sonra o ve tanrı-olmayan-tannlar gemiye girecek..."
"Gemiyi istiyoruz!" diye bağırdı pek çok GGIBITçi.
"Hayır, istemiyorsunuz," diye yanıt verdi Jarre aksi aksi. "Ödülü istiyorsunuz. Bu sefer ödülü biz alıyoruz. Hepsini."
Coşkun bir alkış.
"Başatusta tek bir dantel örtü bile alamayacak! Limbeck gemiyi alacak ve yukarıdaki dünyalara gidip gerçeği öğrenecek, sonra gelip gerçeği ilan edecek ve halkımızı özgür kılacak!"
Hiç alkış gelmedi. Hazine sözünden sonra (özellikle de o sıralarda çok popüler olan dantel masa örtülerinden sonra), hiç kimse gerçeğe aldırmıyordu. Jarre bunu fark edip lıüzün-lendi, çünkü bunu anlarsa, Limbeck'in hüzünleneceğini biliyordu.
Limbeck'i düşününce, kalabalığı yararak yavaş yavaş öne ilerledi ve Limbeck'in tam arkasında yürümeye başladı. Kimsenin fark etmemesi için şalını başına örtmüştü. Bakışlarını ve düşüncelerini Limbeck üzerinde yoğunlaştırdı.
Jarre de onunla gitmek istiyordu -en azından gitmek istediğini söylüyordu kendi kendine. Ama konuyu pek de şiddetle tartışmamış, Limbeck kendisine orada kalıp hareketi yönetmesi gerektiğini söyleyince tamamen susmuştu.
Aslında, Jarre korkuyordu. Sanki tünellerde Alfred'le yürürken, bir çatlaktan dışanyı gözetlemiş ve gerçeği bir an görmüş gibi hissediyordu. Gerçek gidip, başka yerde bulduğun bir şey değildi. Geniş, engin, derin ve sonsuzdu ve tek umabileceğin, onun bir kısmını görmek olabilirdi. Ve o kısmını görüp, tüm gerçeğin bundan oluştuğunu düşünmek, gerçeği yalana çevirmek olurdu.

Ama Jarre söz vermişti. Limbeck'i yarı yolda bırakamazdı, onun için ne anlama geldiğini bilirken, olmazdı. Tabii bir de,




bir yalanı yaşamakta olan halkı vardı. Kuşkusuz birazcık gerçek bile işe yarar, bir zararı dokunmazdı. Jarre'nin çevresinde yürüyen Gegler ödülden paylarına düşenle ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Jarre sessizdi. Gözleri Limbeck üzerinde, sonlan başarı mı, başarısızlık mı olacak diye merak ediyordu.
Başatusta kolun dibindeki kapıya ulaştı. Başpapaza dönerek, neredeyse eli kadar büyük bir anahtarı, törensel bir edayla kabul etti ve kapıyı açtı.
"Mahkûmları getirin," diye seslendi, aynasızlar herkesi öne doğru güttü.
"Şu köpeğe dikkat et!" diye terslendi başpapaz, büyük bir merakla ayaklarını koklamakta olan köpeği tekmeleyerek.
Haplo köpeği yanına çağırdı, başatusta, başpapaz, başatus-tanın kişisel muhafızlarının çoğu ve mahkûmlar kaldıraca doluştu. Limbeck son anda kapıda durarak döndü ve kalabalığa göz gezdirdi. Jarre'yi görünce uzun uzun ve ciddiyetle baktı. Yüz ifadesi sakin ve kararlıydı. Gözlükleri gözünde değildi, ama Jarre, onun kendisini açıkça görebildiğini hissetti.
Gözyaşlarını tutmaya çalışan Jarre, bir elini sevgi dolu bir veda hareketiyle kaldırdı. Pelerininin altında gizli diğer elinde bir silah vardı -bir tef.

## KIRKINCI BÖLÜM
## KALDIRAÇLAR, DREVLEV AŞAĞI ÂLEM

"Kaptan," diye bildirdi teğmen, yerdeki kalabalığa bakarak, "Avuçta bizi bekleyen sıradışı bir Geg kalabalığı var."
"Onlar Geg değil, teğmen," dedi kaptan, dürbünü gözlerine kaldırarak. "Görünüşlerine bakılırsa, bunlar insan."
"İnsan mı?" Teğmen Avuç'a baktı. Dürbünü kaptandan kapıp, insanları kendi gözleriyle görmek için can atıyordu.
"Buna ne dersin, teğmen?" diye sordu kaptan.
"Sorun çıkacak, efendim. Birkaç yıldır bu hatta görev yapıyorum ve benden önce de babam bu hatta çalıştı, ama Aşağı Âlem'de insanların görüldüğünü hiç duymadım. Bir öneri yapmama izin verirseniz-" Teğmen kendine geldi ve dilini ısırdı.
"Öneri mi yapacaksın?" diye tekrarladı Kaptan Zankor'el, tehlikeli bir ses tonuyla. "Demek kaptanına bir öneri yapacaksın. Önerin ne olabilir acaba, teğmen?"
"Hiçbir şey, efendim. Yetkimi aştım."
"Hayır, hayır, teğmen, ısrar ediyorum," diye yanıtladı Zankor'el, getrine göz atarak.
"Neler olduğunu öğrenmeden yanaşmamamızı önerebilir miyim?"
Kaptan Zankor'el'in de çok iyi bildiği gibi, bu son derece




makul ve mantıklı bir öneriydi. Ama Geglerle tartışmayı gerektiriyordu ve Zankor'el tek kelime bile Gegce bilmiyordu. Ama teğmen biliyordu. Kaptan Zankor'el, anında bunun, teğmenin kendisi -kraliyet ailesinden Kaptan Zankor'el- ile mürettebatın önünde alay etmek için yeni bir oyunu olduğuna karar verdi. Aptalca kahramanhğıyla bunu bir kez yapmıştı teğmen. Kaptan, bunun bir kez daha olmasına izin vermektense, ruhunu, geirin taşıdığı o lapis-kalseduan karışımı kutuda görmeyi yeğleyeceğine karar verdi.
"İnsanlardan bu kadar korktuğunu bilmiyordum, teğmen," diye yanıtladı kaptan. "Tehlikeli olabilecek bir duruma doğru yol alırken, yanımda korkmuş bir adam bulundurmayı göze alamam. Kamarana dön, Teğmen Bothar'in ve yolculuğun sonuna kadar oradan çıkma. Hayvanlarla ben ilgilenirim."
Şokun yarattığı sessizlik köprüye yayıldı. Kimse nereye bakacağını bilmiyordu, bu yüzden de hiçbir şeye bakmamaya çalıştılar. Bir elf subayın korkaklıkla suçlanması, Aristagon'a döndüğü zaman idam edilmesi anlamına geliyordu. Elbette teğmen kendini savunabilirdi. Ama tek savunması, kaptanı -kraliyet ailesinin bir üyesini- suçlamak olacaktı. Yargıçlar kime inanırdı ki?

Teğmen Bothar'in'in yüzü sert, badem şeklindeki gözleri sabitti. Ele geçirilmiş bir başka asi, daha sonra ölülerin bile daha canlı göründüğünü söylemişti.
"Nasıl isterseniz, efendim." Teğmen topuklarının üzerinde dönerek köprüyü terk etti.
"Korkaklık -işte asla tahammül edemeyeceğim tek şey!" dedi Kaptan Zankor'el. "Hepiniz hatırlayın bunu."
"Başüstüne, efendim," oldu, teğmenin emri altında insanlarla ve ciflerle savaşa girmiş ve Bothar'in'in cesaretini herkes-

EJDER.
ten iyi bilen askerlerin sersemlemiş ve yarım ağız cevabı.
"Gemi büyücüsünü çağırın," diye emretti kaptan, dürbününü kaldırıp, devasa elin avcımda toplanmış küçük gruba bakarak.
Gemi büyücüsü çağrıldı. Büyücü hemen geldi. Hafifçe şaşırmış bir durumda, çevresine göz gezdirerek, gelirken yolda duyduğu dedikodunun doğru olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kimse onunla göz göze gelmeye cesaret edememişti. Kimsenin bunu yapmasına da gerek yoktu zaten. Ciddi yüzleri ve sabit gözleri gören gemi büyücüsü, istediği yanıtı almıştı.
"İnsanlarla karşılaşmak üzereyiz, Magicka."1 Kaptan, sanki ters giden bir şey olmamış gibi, ılımlı bir ses tonuyla konuşmuştu. "Gemideki herkese düdük dağıtıldı, sanırım." "Evet, kaptan."
"Herkes nasıl kullanılacağını biliyor mu?" "Öyle olduğuna inanıyorum, efendim," diye yanıtladı gemi büyücüsü. "Geminin girdiği son savaşta, bir grup asi elf gemiye çıktı..."
"Geminin savaş geçmişinin tekrarlanmasını istemedim, öyle değil mi, Magicka?" diye sordu Kaptan Zankor'el. "Hayır, kaptan."
Gemi büyücüsü özür dilemedi. Mürettebatın aksine, subaylara itaat etmek zorunda değildi. Bu mistik sanatı yalnızca büyücüler anlayabildiğinden, gemideki büyüden büyücüler sorumlu tutulurdu. Gemi büyücüsünden memnun olmayan bir kaptan, büyücü hakkında ithamlarda bulunabilirdi. Ama büyücü Askeri Mahkeme'de değil, Mistik Mahkeme'de yargılanırdı. Ve bu tür bir mahkemede, kaptanın kraliyet ailesinden olup olmamasının bir önemi yoktu. Herkes, Aristagon'un gerçek I İnsanlat bıı sozcuğıı elfleıden almışlardır.




hükümdarlannın kim olduğunu bilirdi.
"Büyü etkin mi?" diye somlarını sürdürdü kaptan. "Tamamen işlevsel mi?"
"Mürettebatın düdüklerini dudaklarına götürmeleri yeterli olacak." Gemi büyücüsü sırtını dikip kaptana aşağılarcasma baktı. Alışılagelmiş "efendim" sözcüğünü cümlesine eklemeyi aklına bile getirmemişti, çünkü yeteneği sorgulanmıştı.
Kendisi de bir büyücü olan geir, Zankor'el'in yetkisini aştığını görmüştü.
"Oldukça iyi iş çıkardın, gemi büyücüsü," diye araya girdi geir yumuşak bir ses tonuyla. "Geri döndüğümüz zaman övgülerimi mutlaka ileteceğim."
Gemi büyücüsü dudak büktü. Sanki bir geirin çıkardığı iş konusundaki düşüncesi umunındaymış gibi! Yaşamlarını, şı-mank veletlerin peşinde, bir ruh yakalama umuduyla harcayan bir geirin. Pisliklerini yakalamak için bir kucak köpeğinin peşinden de koşuyor olabilirlerdi, hemen hemen aynı şeydi bu!
"Bize köprüde katılır mısınız?" diye sordu kaptan nazikçe,
geirinin imasını anlayarak.
Gemi büyücüsünün başka bir yerde bulunmaya niyeti yoktu. Bir savaş esnasında olması gereken yer orasıydı ve o anda kaptanın daveti oldukça yerinde olsa da, büyücü bunu bir hakaret olarak algılamayı tercih etti.
"Elbette," dedi kısaca ve buz gibi bir sesle. Uzun adımlarla pencerelere yaklaşıp, dik dik Avuç'a ve içindeki Geglerle insanlara baktı. "Önce Geglerle iletişime geçip ne olduğunu öğrensek iyi olur, sanırım," diye de ekledi.
Gemi büyücüsü bunun teğmenin önerisi olduğunu biliyor muydu acaba? Mevcut krizi çıkaranın bu öneri olduğunu bilı-

EJDER. KAIIADI
yor muydu? Zayıf yanakları kızaran kaptan, dik dik büyücüye baktı. Sırtı ona dönük olan gemi büyücüsü, bunu fark etmemişti. Kaptan ağzını açtı, ama uyarırcasına başını sallayan ge-irini görünce tekrar kapattı.
"Pekâlâ!" Zankor'el, öfkesini saklamak için dikkate değer bir çaba gösteriyordu. Arkasında bir ses duyunca, aniden döndü ve kötücül bakışlarını mürettebatın üzerine dikti, ama herkes işine dalmış görünüyordu.

ı"ı* Sert bir tarzda eğilen gemi büyücüsü, pruvadaki yerini aldı ve ejder kafasının önünde durdu. Önünde, grenko1 dişinden oyulmuş bir konuşma hunisi vardı. Dişin bir ucuna, bağ-kuşu derisinden yapılmış bir diyafram gerilmiş ve düzenek büyülenmişti. Bu düzenek, huniye doğru konuşulduğunda, sesin yükselmesini sağlıyordu. Ses ejderin açık ağzından çıkıyor, düzeneğin nasıl çalıştığını bilenlerin üzerinde bile büyük etkisi oluyordu. Gegler bunu bir mucize olarak görüyorlardı.
Huniye doğru eğilen büyücü, ciflere bir fıçının dibinde yuvarlanan taşlar gibi gelen kaba cüce dilinde birşeyler bağırdı. Bu süreç boyunca taş gibi katı bir yüz ifadesi takınan kaptan, bütün bunlan gereksiz saçmalıklar olarak gördüğünü ifade etti.
Aşağıdan ciyak ciyak bir bağırtı geldi -Gegler yanıt veriyordu. Elf büyücü dinledi ve yanıtladı. Sonra kaptana döndü.
"Her şey oldukça karışık aslında. Anlayabildiğim kadarıyla, bu insanlar Drevlin'e gelip Geglere biz 'Welflerin' tann değil,
l Zor bulunan grenko, dişleri yüzünden çok değerli sayılan büyük ve vahşi bir hayvan turudur Hayvanın nadir bulunması yüzünden, avlanmaları kan elf yasaları ile düzenlenmiştir Grenkolar her yıl dişlerini dökerler Dişler, herhangi bir grenko mağarasında, yerlere saçılmış olaıak bulunabilir Dişlerin toplanmasındaki zor taraf, grenkolann her sene yalnızca bir kez, eşleşmek için mağarasından ayrılması ve bıı gün içinde de geıi dönmesidir Son derece zeki olan ve keskin bir koku alma yeteneği olan grenkolar, mağaralarına giren her şeye tereddütsüz saldırır




cüceleri sömüren köle tacirleri olduğumuzu söylemişler. Geg-lerin kralı insanlan hediye olarak kabul etmemizi, karşılığında da, ilahi olduğumuzu kanıtlayacak bir şey yapmamızı öneriyor." Sonra büyücü ekledi, "Her zamanki hazine miktarını iki
katına çıkarmamızı."
Elf kaptanın neşesi yerine gelmişti. "İnsan mahkûmlar!" Ellerini tatmin içinde ovuşturdu. "Üstelik, su kaynaklarımıza sabotaj yapmayı planlayan mahkûmlar. Ne kıymetli bir keşif! Bunun için madalya alırım. Geglere, istediklerini yapmaktan memnun olacağımızı söyle."
"Ya hazine?"
"Hah! Her zamanki kadannı alacaklar. Ne bekliyorlar ki?
Daha fazlasını taşıyamayız."
"Onlara başka bir gemi göndermeye söz verebiliriz," dedi
büyücü, kaşlarını çatarak.
Kaptanın yüzü kızardı. "Böyle bir anlaşma yaparsam, tüm donanmanın maskarası olurum! Bu solucanlara hazine taşımak için bir gemi yollamak ha? Hah!"
"Efendim, daha önce buna benzer bir şey hiç olmadı. Bana öyle geliyor ki, insanlar Maelstrom'u aşıp güven içinde buraya inmenin bir yolunu bulmuşlar ve Geg toplumunda huzursuzluk çıkararak, bunu kendi çıkarları uğruna kullanmayı planlıyorlar. Eğer insanlar su kaynaklarının kontrolünü ele geçirmeyi başarabilirlerse..."
Büyücü başını salladı, sözcükler durumun ciddiyetini ifade etmekte yetersiz kalıyordu.
"Geg toplumunda huzursuzluk çıkarmak mı?" Zankor'el bir kahkaha attı. "Onların huzurunu ben bozacağım! Aşağı inip, o aptal toplumlarının kontrolünü ele alacağım. Uzun zaman önce yapmış olmalıydık bunu zaten O solucanlara mahkûmları ellerinden alacağımızı söyle. Bu onlar için yeterli olmalı"



Gemi büyücüsü ters ters baktı, ama yapabileceği bir şey yoktu -en azından o an için. Bir hazine gemisi göndermek için yetkisi yoktu ve tutamayacağı bir söz vermek de istemiyordu. Bu her şeyi daha da berbat hale getirirdi. Yine de durumu hemen Konsey'e raporlayabilir, eyleme geçilmesini tavsiye edebilirdi -hem hazine konusunda, hem de bu embesıl kaptan hakkında.
Huniye doğru konuşan büyücü, red cevabını belirsiz ve bulanık terimlerle aktardı. Öyle ki, üzerinde düşünmediği sürece kimse bunun olumlu bir yanıt olmadığını anlamazdı. Çoğu elf gibi, o da Geglerin zekâlarının dilleri gibi olduğunu düşünüyordu -fıçıda yuvarlanan taşlar gibi.
Su gemisi sonuna kadar açılmış kanatlarıyla, heybetli ve korkutucu görünüyordu. Ellerinde uzun değnekler tutan mürettebat, güvertede ayakta duruyor, inmekte olan su borusunu, gayzerin üzerine dikkatle yerleştirmeye çalışıyordu. Boru yerine yerleşince büyü etkinleşecekti. Yerden fışkıran mavi bir ışıkla sanlı olarak, su yerden fışkıracak, boru tarafından emilecek ve binlerce menka yolculuk yaparak, yukarıda, Aristagon'da beklemekte olan ciflere ulaşacaktı. Bu süreç başladığı zaman, elf gemisi en önemli görevini

yerine getirmiş olacaktı. Tanklar ağzına kadar dolduğu zaman, büyülü su akışı duracak ve su borusu geri çekilecekti. Su gemisi hazinesini bırakarak geri dönecekti, ya da şimdi olduğu gibi, Gegleri etkilemek için birkaç dakika harcayacaktı.
409

EJDER. KAFIADI

il l^V. " ., İ s J (i ,, l,| , -f
KERKBIRINCI BOLUM
KALDIRAÇLAR, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM
Başatusta bundan hiç hoşlanmamıştı -hem de hiç. Mahkûmların olayları çok sakin karşılamasından hoşlanmamıştı. Welflerin hazine yerine aşağı fırlattıkları sözcüklerden hoşlanmamıştı. Avucun aşağısındaki kalabalıktan arada bir kaçan notalardan hoşlanmamıştı.
Gemiye bakarken, başatusta daha önce hiçbir geminin bu kadar yavaş hareket ettiğini görmediğini düşündü. Devasa bedene o kocaman kanatlan çeken, böylece geminin inişini hızlandıran halatların gıcırtısını duyabiliyordu, ama Darral Uzun-kıyılı için yeterince hızlı değildi yine de. Bir kere bu tanrılarla Deli Limbeck gitsin, diye umutla düşündü, her şey normale dönecekti. Önündeki birkaç dakika çabucak geçip gidiversey-di...
Kanatlarını, gemiyi havada tutacak kadar açıkta bırakan gemi, Avucun yanında, havadaki yerine yanaştı. Kargo kapakları açıldı ve ücret, aşağıda bekleyen Geglerin tepesine düştü. Geglerden birkaçı, ücret düşerken bir yaygara kopardı, diğerleri keskin gözler ve iyi bir parasal zekâ ile, değerli parçaları gözlerine kestirmişti. Ama Geglerin çoğu düşenleri görmezden gelmişti. Kolun tepesine gergin, hevesli, (şıngırdayan) bir bek-

lentiyle bakmaya devam ettiler. ,bs "'-." •"**>',ft. •
"Çabuk, çabuk," diye mırıldandı başatusta
Kapağın açılması bitmek tükenmek bilmez bir sürede tamamlandı Hiçbir şeyin farkında olmayan başpapaz, ejderi her zamanki, küçümseyen bir yüz ifadesiyle inceliyordu. Darral o ifadeyi (ve beraberinde dişlerini de) bacanağına yutturmayı çok isterdi.
"İşte geliyorlar!" Başpapazın çenesi düşmüştü, "işte geliyorlar." Arkasına hızla dönerek mahkûmlara sert sert baktı. "Welf-lere saygılı olmayı unutmayın. En azından onlar tanrı!"
"Alı, oluruz, oluruz!" dedi Bane tatlı bir gülümsemeyle. "Onlara bir şarkı söyleyeceğiz."
"Şşşt, Ekselansları, lütfen!" diye payladı Alfred, Bane'in omzuna elini koyarak. İnsan dilinde, başatustanın anlamadığı bir şey daha ekleyip çocuğu yoldan çekti. Neyin yolundan?
Ve bu şarkı saçmalığı da neydi?
Başatusta bundan da hoşlanmadı. Azıcık bile.
Kapak açıldı ve iskele gemiden uzatılıp, Avuç'un parma-kuçlarına sıkıca tutturuldu. Kapakta durup, önündeki nesneleri inceleyen elf, bedenini baştan ayağa kaplayan süslü, demir giysiyle çok büyük görünüyordu. Yüzü görülmüyordu; ejder kafası biçiminde yapılmış bir miğfer kafasını koruyordu. Omzundan, işlemeli, yıpranmış, ipek bir kemerle asılmış, mücevher kakmalı bir kının içindeki töreh kılıcı sarkıyordu.
Her şeyin yolunda olduğunu gören elf, tangırdayarak, hantal hantal iskelede yürüdü; yürürken kılıcın kını kalçasına çarpıyordu Avucun parmaklarına ulaştığında durup çevresine baktı. Ejder kafasından miğfer ona sert ve ihtişamlı bir görüntü veriyordu Demirden giysi, zaten uzun boylu olan elfin boyuna bir otuz santim daha katıyordu. Geglere, hatta insanlara

410
411

EIDER. KAPADI
Mnrgnret Weis & Tracy Hickınan

tepeden bakıyordu Miğfer o kadar incelikle, o kadar korkunçlukla işlenmişti ki, onu daha önce gören Gegler bile huşu içinde seyrediyorlardı. Başpapaz dizlerinin üzerine çöktü.
Ama başatusta, etkilenemeyecek kadar endişeliydi.
"Bunun için zaman yok," diye terslenerek, bacanağını yakalayıp ayağa kaldırdı. "Aynasızlar, tanrılan getirin!"
"Kahretsin!" diye küfretti Hugh kendi kendine.
"Ne oldu?" Haplo ona doğru eğildi. ,^ "4 "j

Kaptan tangırdayarak parmakların üzerinde yürüyordu. Başpapaz dizlerinin üzerine çökmüştü. Başatusta onu çekiştiriyordu. Limbeck kâğıt tomarını karıştırıyordu.
"Şu elf. Boynuna asılı şeyi görüyor musun? Bir düdüktür ". . o." - ı • "Eee?"
"Büyücüleri tarafından yapılmıştır. Duyduğuma göre, cifler ', düdüğü öttürünce, çıkan ses şarkının etkisini siliyormuş!"
"Yani cifler dövüşecek."
Oh**
. i "Evet." Hugh kendi kendine küfretti. "Savaşçıların bunları taşıdığını biliyordum, ama su gemisi mürettebatının da düdük leri olduğunu bilmiyordum! Ve bizim savaşmak için bir han çerle çıplak ellerimizden başka hiçbir şeyimiz yok!"
Hiçbir şey. Ve her şey. Haplo'nun silaha ihtiyacı yoktu. Ellerindeki sargıları çıkarınca, yalnızca büyüsünü kullanarak, gemideki her bir elfi mahvedebilir, istediğini yapmalarını sağlayabilir, ya da büyüyle uyutabilirdi. Ama büyüsünü kullanması yasaklanmıştı. Havada çizeceği ilk rıın, onun bir Patryn -eski dünyayı neredeyse fethedecek eski düşmanları- olduğunu ortaya çıkaracaktı
Bizi ele vermektense, ölümü seç Bu seçimi yapabilecek ka-

rarhlığa ve cesarete sahipsin Böyle bir seçim yapmam gerektirmeyecek beceri ve zekâya sahipsin.
Başatusta aynasızlara tanrıları getirmelerini emrediyordu. Aynasızlar Limbeck'e yöneldiler, fakat Limbeck onları nazikçe ve kararlılıkla dirsekleyerek yolundan çekti. Bir adım öne çıkarak kâğıtlarını karıştırdı ve derin bir nefes aldı.
"Bir başka âlemden gelen seçkin ziyaretçilerimiz. Başatusta ve Başpapaz. Sevgili GGIBITçilerim. Bana büyük memnuniyet veriyor ki..."
"En azından savaşırken öleceğiz," dedi Hugh. "Sözkonusu cifler olduğunda, bu da önemli bir şey."
Haplo'nun savaşırken ölmesine gerek yoktu. Ölmesine hiç gerek yoktu. Bu kadar sinir bozucu olacağını düşünmemişti.
Welflere şükranlarını iletmek üzere tasarlanan ciyakanla-tan, şimdi ciyaklayarak Limbeck'in söylevini iletiyordu. "Susturun şunu!" diye bağırdı başatusta. "...incirleri fırlatıp atacağız. Hayır, bu doğru olamaz."
Limbeck durdu. Gözlüklerini çıkartıp taktıktan sonra kâğıda baktı. "Zincirleri fırlatıp atacağız!" diye bağırdı, görebilmeye başlayınca. Aynasızlar öne fırlayıp kollarını yakaladılar
"Şarkı söylemeye başlayın!" diye tısladı Haplo. "Bir fikrim var." 'fi
Hugh ağzını açarak boğuk bir bariton sesle, gümbürdeye-rek şarkının ilk notalarını söyledi. Hugh'nun sesini kulak tırmalayıcı bir ayaklamayla bastıran Bane'in tiz sesi de ona katıldı. Melodiye dikkat etmiyor, ama tüm sözcükleri eksiksiz söylüyordu. Alfred'in sesi titriyor, neredeyse duyulmuyordu; adam korkudan ak kemik kadar solmuştu ve bayılmak üzerey-miş gibi görünüyordu.





Ok ve yay tutan el, <'^ ,-
Tavlanmış zincire dolanan ateş... • < "•>
i
İlk notayla beraber, aşağıdaki Geglerden bir alkış koptu ve silahlarını kavrayan herkes öttürmeye, şıngırdatmaya, sızıldanmaya ve tüm güçleriyle şarkı söylemeye başladılar. Yukarıdaki aynasızlar, aşağıdan gelen şarkıyı duyunca şaşırdılar ve dikkatleri dağıldı. Korkunç şarkının notalarını duyan kaptan boynuna asılı düdüğü kavradı, miğferinin kapağını kaldırıp düdüğü dudaklarına götürdü.
Haplo köpeğin başına hafifçe dokundu, eliyle bir işaret yaptı ve elfi gösterdi. "Yakala." "• r ••?
,ı> \ ı-si<' , ^'.ı^Ü'
Her şey alev, kalp aşar dağı,
Soylu yollar senin Ellx halkı...
Fırlatılmış bir mızrak gibi parlak, hızlı ve sessiz olan köpek, kalabalığın arasından sıyrılıp doğrudan elfin üzerine atladı.

Elfin demirden giysisi çok eski zamanlardan kalmaydı ve giysilerin Aşağı Âlem'den, yukarıdaki âlemlere hızlı çıkışlarda giyenleri "bağlanma" denilen rahatsızlıktan korumak için giyildiği günlerin anımsatıcısı olarak, gözdağı vermek için giyiliyordu daha çok. Elf kaptan köpeği görene kadar köpek havaya sıçramış, dosdoğru üzerine geliyordu, içgüdüsel olarak, çarpışmaya karşı kendini korumak istedi, ama hantal zırha bürünmüş bedeni o kadar hızlı hareket edemiyordu. Köpek tam göğsünün ortasına çarptı ve kaptan bir ağaç gibi sırtüstü devrildi.
Haplo da köpekle beraber harekete geçmişti, Hugh da hemen arkasındaydı. Patryn'in dudaklarında şarkı yoktu. Katil

her ikisi için de söylüyordu zaten.
f!' < 'lîjfn ve,*' rt-Yanan kalp! Yön ver istence El güder ateşin istencini...
"Hizmetkârlar birleşin!" diye haykırdı Limbeck, silkinip sinir bozucu aynasızlardan kurtularak. Söylevine daldığından, tam ortasında durduğu kargaşanın farkında değildi. "Ben, bizzat kendim, yukarıdaki âlemlere çıkıyorum, gerçeği öğrenmeye, hazinelerin en kıymetlisini..."
"Hazineler..." diye yankılandı ciyakanlatan.
"Hazine mi?" Avucun altında duran Gegler birbirlerine baktılar. "Hazine dedi. Daha fazlasını veriyorlar! Yukarı! Yukarı!"
Hâlâ şarkı söylemekte olan Gegler kolun dibindeki kapıya akın ettiler. Girişi korumak için birkaç aynasız görevlendirilmiş, ama onlar da kalabalığa yenik düşmüştü (daha sonra birisi, boynuna bir tef asılı olarak baygın bulunacaktı). Şarkı söyleyen Gegler merdivenlere hücum ettiler.
Elbc'in şarkısını el dürter, Ateş, kalp ve yurt şarkısını...
İlk Gegler kolun tepesindeki kapıyı aşıp, altın Avuç'un dibine fırladılar. Avucun yüzeyi, havaya fışkıran sudan serpilen damlalar yüzünden kaygandı. Gegler kayıp, dengelerini yitirdiler ve kenardan aşağı uçmalarına ramak kaldı. Yerlerinden fırlayan aynasızlar, onları durdurmaya çalıştılar, fakat merdivenlerden aşağı indirmeyi başaramadılar. Darral Uzunkıyılı dinleyip tangırdayan kalabalığın ortasında durarak öfkeden donmuş bir şekilde izledi. Yüzyıllarca süren barış ve sükunet,



bir şarkıyla sona ermişti.
Alfred onu durduramadan, Bane heyecanla Hugh ile Hap-lo'nun ardından koştu. Kargaşanın ortasında kalan Alfred, Prens'i yakalamaya çalıştı. Limbeck'in gözlükleri bir itişme sırasında düştü. Limbeck gözlükleri kurtarmayı başardıysa da -her yönden darbe aldığından- tekrar takamadı. Sersemlemiş bir şekilde göz kırpıştırarak, dostu düşmandan, yukarıyı aşağıdan ayırdedemeyerek çevresine bakındı. Geg'in durumunu gören Alfred, Limbeck'in omzunu yakaladı ve onu gemiye doğru sürükledi.
Yolculukta doğan ateş "İ-TU t ,'<• ı ,s< """ı" ;• 3 i|\;,u.rî' Alev hafif bir çağrı gibi... •<.* MA VÎ .<)::A'! ,tv/, '(H-I\.M-(" .• ı
Avuç'un parmaklan üzerinde sırtüstü yatmakta olan elf kaptan, köpekle başarısız bir şekilde mücadele verdi. Köpeğin yırtıcı dişleri miğferle göğüs zırhı arasında bir boşluk bulmaya çalışıyordu. İskeleye ulaşan Haplo endişeyle, yerdeki elfin üzerine eğilmiş büyücüye baktı. Büyücü büyüsünü kullanmaya kalkarsa, Patryn'in aynı şekilde karşılık vermekten başka çaresi kalmayacaktı. Belki de, o kargaşada, kimse görmeden yapabilirdi bunu. Ama büyücü kavgayla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Elf kaptanın tepesine dikilmiş, köpekle mücadele etmesini dikkatle izliyordu. Büyücünün elinde mücevher kakmalı bir kutu vardı; yüzü, hevesli bir ifadeyle aydınlanmıştı.
Bir gözünü garip büyücü üzerinde tutan Haplo hızla, boğuşmakta olan elfin yanına diz çöktü. Köpeğin dişlerinden uzak durmaya özen göstererek elini demir kaplı bedenin altına kaydırdı ve kılıcı aradı. Kılıcı kavrayıp çekti. Kılıcın bağlı olduğu kemer koptu. Silah şimdi onundu. Haplo bir an kılıcı

inceledi. Patryn bu dünyada öldürmeye pek istekli değildi, özellikle de cifleri. Lordunun ilerde onlardan nasıl faydalanabileceğini görebiliyordu. Dönerek, silahı Hugh'ya fırlattı.
Bir elinde kılıç, diğerinde hançer tutan Hugh, iskeleyi aştı
ve kapaktan içeri, şarkı söyleyerek girdi. ,
"Köpek! Buraya! Bana gel!" diye çağırdı Haplo.
Emre hemen itaat eden köpek, demir giysili elfin üzerin
den sıçradı ve kaptanı, ters dönmüş bir kaplumbağa gibi çare

sizce debelenir durumda bıraktı. Köpeği beklerken Haplo, ya
nından geçen Bane'i yakalamayı başardı. Prens vahşi bir heye
can içindeydi, nefesi yettiğince şarkıyı haykırıyordu.
"Bırak beni! Kavgayı görmek istiyorum!"
"Bakıcın hangi cehennemde? Alfred!"
Kalabalıkta kâhyayı arayan Haplo, kıvranan, itiraz eden ço
cuğu sıkıca yakaladı ve bırakmadı. Alfred Limbeck'i Avuç'ta
kopan kargaşanın arasından geçirerek geliyordu. Ayakta dur
maya çalışan Geg, hâlâ içini döküyordu.
"Ve şimdi, başka âlemden gelen seçkin misafirlerimiz, size GGIBIT'in üç ilkesini aktarmak istiyorum. İlk olarak..." Kalabalık Alfred ile Limbeck'in etrafında kapandı. Bane'i bırakan Haplo, köpeğine döndü ve çocuğu işaret ederek "Bekle!" dedi.
Köpek sırıtarak arka ayaklannın üzerine oturup gözlerini Bane'e dikti. Haplo yanlarından ayrıldı. Bane gözünü köpeğe dikmişti.
"Cici köpek," dedi ve kapağa doğru döndü. Köpek umursamazca ayağa kalkıp dişlerini Ekselanslarının pantolonunun arka kısmına geçirip, sıkıca tuttu.
Haplo iskeleden Avuç'a geri fırladı. Alfred ile söylev vermekte olan Limbeck'i kalabalıktan çıkartıp gemiye doğru yö-





ı
neltti. Bonılarını çalmakta olan pek çok GGIBIT'çi arkalarından, kendilerini durdurmaya kalkan herkesi sağır etmekle tehdit ederek geliyordu. Haplo aralarında Jarre'nin de olduğunu fark etti. Onun dikkatini çekmeye çalıştı, ama Jarre bir aynasızı elindeki üfürükten-sızıldakla dövmekle meşguldü ve onu görmedi.
Haplo kargaşaya rağmen gemideki kavganın seslerini duymaya çalışıyordu. Fakat Hugh'nun şarkısından başka bir şey duyamadı, hatta tek bir düdüğün öttüğünü bile.
"İşte, kâhya, çocuk senin sorumluluğun altında."
Haplo Bane'i köpekten kurtarıp çocuğu sarsılmış görünen Alfred'e doğru itti. Patryn ile köpek iskeleye doğru atıldılar; Haplo herkesin arkasından gelmekte olduğunu varsayıyordu.
Avuç'un içinde parlayan güneşten geminin içindeki karanlığa girince, Patryn bir an durup, gözlerinin alışmasını beklemek zorunda kaldı. Tam arkasında, Limbeck'in bir çığlık atıp, sendeleyerek dizlerinin üzerine düştüğünü duydu, ışığın aniden yokolması, gözlüklerini kaybetmesiyle birleşerek, onu . ^örleştirmişti.
Haplo'nun görüşü hemen berraklaştı. Şimdi, neden hiç kavga sesi duymadığını anlıyordu. Hugh, elinde çıplak kılıç tutan bir elfle karşı karşıyaydı. Elfin arkasında, gemi mürettebatının geri kalanı, silahlı olarak bekliyordu. Gemi büyücüsünün gümüşi savaş cüppesinden güneş ışığı yansıyor ve savaşçıların arkasında parlıyordu. Kimse konuşmuyordu. Hugh şarkı söylemeyi bırakmıştı. Elfi dikkatle izliyor, atağını bekliyordu.
"'Öfkeli yürüyüş, pırıldayan hedef...'" diye devam etti Ba-ne, titrek sesiyle sözcükleri kulak tırmalayıcı bir şekilde söyleyerek.
Elfin bakışları çocuğa kaydı, kılıcı kavrayan eli hafifçe tit-

redi ve dili kuru dudakları üzerinde gezindi. Arkasında dizilen diğer cifler görünüşe bakılırsa emir bekliyorlardı, çünkü gözlerini, liderleriymiş gibi ona dikmişlerdi.
Haplo yerinde döndü. "Söyleyin şu kahrolası şarkıyı!" diye bağırdı ve sarsılıp eyleme geçen Alfred sesini yükseltti -keskin sesli bir tenordu. Limbeck kâğıtlarını karıştırıyor, nerede kaldığını bulmaya çalışıyordu.
Jarre iskeleye çıkmıştı, arkasında da neşeli ve hazineden paylarını almak için hevesli GGIBITçiler vardı.
Haplo çılgınca işaret edince Jarre sonunda onu gördü.
"Uzak dur!" diye işaret etti Haplo, aynı zamanda sözcükleri de söyleyerek. "Uzak dur!"
Jarre birliğini durdurdu. Hepsi itaatkârca yerlerine çakıldı. Gegler başlarını uzatarak görmeye çalıştılar ve kimsenin onlardan önce, bir cam boncuk bile almaması için dikkat kesildiler.
"'Ateş yine yön verecek.'"
Şimdi herkes daha yüksek sesle söylüyordu, Alfred'in sesi en güçlü çıkanıydı ve melodide başı çekiyordu. Bane'in sesi kısılmıştı, ama asla yorulmuyordu. Geglerin artık işe karışmayacağından emin olan Haplo, Hugh'la elfe döndü. Aynı pozisyonda, kılıçlarını kaldırmış, birbirlerini dikkatle süzüyorlardı.
"Size zarar vermek istemiyoruz," dedi Hugh elfçe.
Elf zarifçe kaşını kaldırdı ve silahlı mürettebata göz gezdirdi. Yirmiye bir, üstün durumdaydılar.
"Dalga geçiyorsun," diye yanıtladı elf.

-, Ama Usta ciflerin alışkanlıkları hakkında birşeyler biliyor gibiydi, çünkü duraksamadan, dillerini akıcı bir şekilde kullanarak konuşmaya devam etti.
"Burada mahsur kaldık. Kurtulmak istiyoruz. Yüksek Âlem'e gideceğiz..."

418
419

Margaret Weis & Tracy Hickman

Elf dudak büktü. "Yalan söylüyorsun, insan. Yüks k " yasaktır. Büyülü bir engelle çevrilidir."
"Önemli değil. Bizim geçmemize izin verecekler" H
Hugh. "Şu çocuk" -Bane'i işaret etti- "bir gizemustasmm o"'
ludur. O..." • • 8"
Limbeck kaldfğı yeri buldu. "Başka bir âlemden gelen se kin ziyaretçiler..."
Dışarıdan bir tangırdama ve demir dövülme sesi geldi
"Düdükler! Düdükleri kullanın, aptallar!"
İki düdük ciyakladı -elf kaptanla kutuyu tutan büyücünün-kiler.
Köpek kulaklarını dikerek hırladı, sırtındaki tüyler dikilmişti. Haplo hayvanı rahatlatırcasına okşadı, ama köpek sakinleş-medi ve acı acı uludu. Tangırdama ve düdük sesi yükseldi. Kapakta beliren gölge güneş ışığını kesiyordu.
Alfred geriye çekilirken Bane'i de beraberinde sürükledi. Limbeck, söylevini okuduğundan kaptanı görmedi. Demir zırhlı bir şekil Gegi kabaca kenara iterek yere devirdi. Elf kapakta durup düdüğünü öttürdü. Miğferini çıkarmıştı. Mürettebatına dikilmiş gözleri, öfkeyle kızarmıştı.
Düdüğünü dudaklarından, ancak vahşi bir şekilde "Emrettiğimi yap, lanet olasıca teğmen!" demeye yetecek kadar çekti. Elinde kutusuyla büyücü de arkasından geldi.
Hugh'nun karşısındaki elf, kendi kendine hareket ediyormuş gibi görünen elini kaldırdı. Gözleri kaptandan Hugh'ya, Hugh'dan kaptana gitti. Mürettebatın kalanı düdüklerini kaldırmış, onlarla oynuyordu. Birkaç çekingen bip sesi geldi.
Hugh neler olup bittiğini anlamıyordu, ama zaferin bir notaya bağlı olduğunu anladı ve boğuk bir sesle şarkıyı söyleme-

acıyla uludu ve Limbeck dahil herkes, son iki nefesleri yettiğince yüksek söylediler:
Ok ve yay, duygular ve kalptir,
Zincir hayat, dağlar ayrılık. , ^ ,, ,f (,,lft ,. (,
Teğmenin eli kıpırdayarak düdüğü kavradı. Subayının yanındaki elf savaşçısını fark eden Haplo gerildi ve adamın üzerine atlayıp, elindeki silahı almaya hazırlandı. Ama teğmen düdüğü ağzına götürmemişti. Üzerine asılı olduğu sicimi şiddetle çekip, kopardı ve düdüğü yere fırlattı. Elf mürettebat arasında bir tezahürat koptu ve -gemi büyücüsü dahil- çoğu, teğmenin yaptığını tekrarladı.
Kaptanın yüzü, öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Zayıf yanak-lannda beyaz lekeler belirmiş, ağzı köpürmüştü.
"Hainler! Bir korkağın peşinden giden hainler! Weesham, sen tanığımsın. İsyankâr bunlar, pis asiler, geri döndüğümüz zaman..."
"Geri dönmüyoruz, kaptan," dedi teğmen, gri gözleri buz gibi soğuk, dimdik durarak. "Şarkı söylemeyi bırakın!" diye ekledi.
Hugh neler olup bittiğini tam olarak anlamamıştı; görünüşe göre, cifler arasındaki bir tür şahsi ihtilafın ortasına düşmüşlerdi. Ama bunun, durumu kendi çıkarlarına değiştirebileceğini kavramakta gecikmedi ve eliyle bir hareket yaptı. Herkes sustu, Alfred Bane'e sessiz olmasını iki kere emretmek zorunda kaldı ve sonunda eliyle oğlanın ağzını kapadı.
"Size bu adamın korkak olduğunu söylemiştim!" Kaptan mürettebata hitap ediyordu. "Bu hayvanlarla savaşacak cesareti yok! Çıkarın beni bu şeyin içinden!" Elf kaptan demir zırhın

420
421

Margnret Weis & Trncy Hıçkıran
içinde kıpırdayamıyordu. Geiri elini zırhın üstüne koydu ve bir sözcük söyledi. Demir eriyiverdi. Öne sıçrayan elf kaptan, elini yan tarafına götürdü ve kılıcının yok olduğunu gördü. Ama kılıcını bulmakta gecikmedi; Hugh ucunu boğazına dayamıştı.

"Hayır, insan," diye haykırdı teğmen, Hugh'yu engellemek üzere yaklaşarak. "Bu benim kavgam. Kaptan, bana iki kere korkak dedin ve ben onurumu korumalıyım. Artık rütbenin arkasına saklanamazsın!"
"Bunu pek cesurca söylüyorsun, teğmen, senin silahlı, benim silahsız olduğum düşünülürse!"
Teğmen Hugh'ya döndü. "Gördüğün gibi, insan, bu bir onur meselesi. İnsanların bu tür şeyleri anlayabildiğini duymuştum. Kaptanın kılıcını vermeni istiyorum. Bu seni silahsız bırakacak elbette, ama zaten fazla şansın da yok -bizim sayımız sizden çok fazla. Yaşarsam, sana yardım etmeye söz veriyorum. Ölürsem, o zaman şansını denemelisin."
Hugh seçeneklerini değerlendirdi, sonra omuzlarını silke-rek kılıcı kaptana uzattı. İki elf karşı karşıya geldi ve dövüş pozisyonu aldı. Mürettebat, kaptanları ile teğmen arasındaki dövüşü izlemeye başladı. Hugh birinin yanına yanaştı. Haplo, katilin uzun süre silahsız kalmayacağını tahmin ediyordu.
Patryn'in kendi endişeleri vardı. Bir yandan da geminin dışında çıkan isyana göz kulak oluyordu ve GGIBITçilerin aynasızları yendiğini, gözlerini kan bürümüş bir durumda bela aradıklarını gördü. Gegler gemiye binerse, cifler bunun toplu bir saldırı olduğunu düşünecekler, kendi aralarındaki ihtilafları unutup karşılık vereceklerdi. Haplo, Geglerin gemiyi işaret edip hazine hakkında sızlandıklarını duymuştu bile.
Kılıç kılıca çarptı. Kaptan ile teğmen ileri atılıp, geri çekil-

EJDEK. KAHADI
di. Elf büyücü hevesle çarpışmayı izliyor, işlemeli kutuyu göğsüne bastırıyordu. Hızla ve beceriyle hareket eden ve mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalışan Haplo, kapağa geri döndü. Köpek de onu takip etti.
W'ft
Jarre iskelede duruyor, elindeki kırık tefle, gözlerini Lim-beck'e dikmiş, bakıyordu. Yılmayan Limbeck ayağa kalkıp, gözlüklerini düzeltmiş, kalmış olduğu yeri bulmuş, söylevine devam ediyordu.
"...herkes için daha iyi bir yaşam..." K'r"" * VA fW!"" Jarre'nin arkasında Gegler toplanıyor, birbirlerini gemiye gidip, savaş ganimetlerini almak konusunda teşvik ediyorlardı. Haplo iskeleyi kaldıran mekanizmayı buldu ve nasıl işlediğini anlamak için çabucak inceledi. Tek sorun, dişi Geg'-di.
"Jarre!" diye bağırdı Haplo, elini sallayarak. "İskeleden çekil! Kaldıracağım onu! Artık gitmek zorundayız!"
"Limbeck!" Jarre'nin sesi duyulmuyordu, ama Haplo dudaklarının hareketinden ne söylediğini anlamıştı.
"Ona göz kulak olurum, sana geri getiririm. Söz veriyorum!" Verilmesi kolay bir sözdü bu. Bir kere şekle girince, Limbeck Gegleri yönetmeye ve onları birlik içinde savaşan bir ırk yapmaya hazır olacaktı -hayatlarını Nexus Lordu için ortaya koymaya hazır bir ırk.
Jarre öne doğru bir adım attı. Haplo onu istemiyordu. Ona güvenmiyordu. Bir şey onu değiştirmişti. Onu Alfred değiştirmişti. Alfred'le ortadan kaybolmadan önceki ateşli devrimci değildi artık. O adam, uysal ve zararsız görünen o adam, dikkat edilmesi gereken birisiydi.
Bu sırada, Gegler birbirlerini eyleme geçmeye kışkırtmış, gemiye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Haplo arkasında, iki



EIDER.
Margaret Weis & Tracy Hickman

İ
elfın mücadele etmeye devam ettiğini duyabiliyordu. Mekanizmayı hazırladı ve iskeleyi kaldırmaya hazırlandı. Jarre düşüp, ölecekti. Bir kaza gibi görünecekti. Gegler cifleri suçlayacaktı. Elini mekanizmanın üzerine koydu, çalıştırmaya hazırlanmıştı ki, köpeğin yanından geçip iskeleye fırladığını gördü. "Köpek! Gel buraya!"
Ama hayvan ya ona itaat etmiyor, ya da şarkıların ve çarpışan kılıçların ortasında onu duymuyordu. Sinirlenen Haplo mekanizmayı bıraktı ve hayvanın ardından iskeleye çıktı. Köpek Jarre'nin gömleğinin kolunu dişlemiş, onu iskeleden, Avuca doğru çekiyordu.
Dikkati dağılan Jarre köpeğe baktı ve o anda, halkının gemiye doğru ilerlediğini gördü.
"Jarre!" diye haykırdı Haplo. "Geri döndür onları! Welfler onları öldürecek! Saldırırsanız hepimizi öldürecekler!"
Jarre arkasını dönüp önce Haplo'ya, sonra Limbeck'e baktı.
"Sana bağlı, Jarre!" diye bağırdı Haplo. "Artık önderleri sensin."
Köpek Jarre'nin kolunu bırakmış, yüzüne bakıyordu. Gözleri parlıyor, kuyruğu sallanıyordu.
"Hoşçakal, Limbeck," diye fısıldadı Jarre. Eğilerek köpeği sıkıca kucakladı. Döndü ve omuzlarını dikleştirerek iskeleden Avuca indi. Gegler'e dönerek ellerini kaldırdı. Gegler durmuştu.

"Daha fazla hazine bırakıyorlar. Hepiniz aşağı inin! Burada
bir şey yok."
"Aşağı mı? Aşağı mı bırakıyorlar?"
Gegler aceleyle döndüler ve birbirlerini ittirip kaktırarak merdivenlere atıldılar.

"Buraya gel, köpek1" diye emir verdi Haplo
Hayvan sıçraya sıçraya güverteye döndü. Dili, bas-tıramadığı bir zafer sırıtışıyla sarkıyordu.
"Kendinle pek de gurur duyuyorsun, ha?" dedi Haplo. Me
kanizmayı serbest bıraktı ve halatlara asılarak iskeleyi olabildi
ğince çabuk kaldırdı. Jarre'nin sesinin bir emirle yükseldiğini
ve Geglerin bağırarak desteklediğini duydu, iskele içeri kaydı.
Kapağı kapatan Haplo, onu sıkıca kilitledi. Artık Gegler ne gö
rülebiliyor ne de duyulabiliyordu. , , \ f.\
"Asi it. Derini yüzmeliyim," diye mırıldandı Haplo, köpeğin ipeksi kulaklannı sevgiyle okşayarak.
Çarpışan kılıçların sesini bastırmaya çalışan Limbeck devam ediyordu: "Ve sonuç olarak, şunu söylemek
isterim ki..."

42S
424

,*,*"'| ı
f(1 w-'1 EJDER.
&},'

KIRKIKINCI BOLUM
KALDIRAÇLAR, DREVLIN AŞAĞI ÂLEM
Haplo kapaktan arkasına döndüğünde, teğmenin kılıcını elf kaptanın bedenine sapladığını gördü. Teğmen kılıcını geri çektiğinde kaptan güverteye yığıldı. Mürettebat sessizdi; ne bir tezahürat, ne de bir dövünme sesi duyuluyordu. Yüzü soğuk ve kıpırtısız olan teğmen, geri çekilip, büyücünün ölmekte olan eltin yanına diz çökmesi için izin verdi. Haplo, devamlı kaptanın yanında bulunan bu büyücünün bir otacı olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden, Patryn büyücünün, ölmekte olana yardımcı olmak için herhangi bir hareket yapmadığını görünce şaşırdı. Büyücü kakmalı kutuyu kaptanın dudaklarına götürdü.
"Sözcükleri söyle!" diye tısladı geir. -"; ,'"
Kaptan bir çabada bulundu, ama ağzından kan boşandı.
Büyücü öfkelenmiş gibiydi, elfin başını kaldırarak, hızla
sönmekte olan gözleri kutuya bakmaya zorladı.
"Sözcükleri söyle! Halkına karşı görevin bu!"
Yavaş yavaş ve gözle görülür bir çabayla elf, Haplo'ya an
laşılmaz gelen sözcükler söyledi. Kaptan geriye düştü. Ölmüş
tü. Büyücü kutuyu kapadı ve kuşkuyla diğer ciflere bakarak,
kıskançlıkla korudu. Sanki içine nadir ve kıymetli bir mucev-

her saklamıştı
"Bana zarar vermeye cesaret edemezsiniz!" diye sızlandı. "Ben bir weeshamım, yasa tarafından korunurum! Kutsal görevimi tamamlamamı engellerseniz, yaşamınız boyunca bir lanet peşinizi bırakmaz!"
"Sana zarar vermeye niyetim yok," dedi teğmen, dudakları küçümsemeyle kıvrılarak. "O sefilin ruhu halkımızın ne işine yarar, yalnızca sen bilebilirsin, ya. Yine de, onuruyla yaşama-sa da, onuruyla öldü. Belki bu da bir şeydir." Eğilerek ölü elf lordun kılıcını aldı. Dönerek, kabzasını Hugh'ya uzattı.
"Teşekkür ederim, insan. Ve sana da." Elf Haplo'ya baktı. "Geglerin yarattığı tehlikeyi gördüm. Belki, bu tür şeyleri tartışacak zamanımız olduğunda, bana Drevlin'de neler olup bittiğini anlatırsın. Şimdi, bir an önce kalkmamız için gerekli hazırlıkları yapmamız gerek." Elf yine Hugh'ya döndü. "Yüksek Âlem hakkında söylediklerin, doğru mu?"
"Evet." Hugh ölü elfin kınını alıp kılıcı içine soktu. "Oğlan" -başparmağı ile, ses çıkarmadan, cesede merakla bakmakta olan çocuğu gösterdi- "Sinistrad diye bilinen bir gizemustası-nın oğlu."
"Böyle bir çocuk nasıl senin sorumluluğun altına girer?" Elf Bane'e düşünceli düşünceli bakıyordu. Solgun suratı neredeyse saydam olan Bane, elfin bakışlarını yakaladı. Gri gözlere bakarak tatlı ve cesur bir ifadeyle gülümsedi ve ciddi, zarif bir havayla eğildi. Teğmen büyülenmişti.

Hugh'nun yüzü karardı. "Boş ver. Bu senin meselen değil. Yüksek Âlem'e çıkmaya çalışırken, gemimiz halkının saldırısına uğradı. Onları yendik, ama gemim zarar gördü ve Maelst-rom'a düştü."
"Gemin mi? İnsanlar ejder gemisi uçuraınaz!"

427
4 2 I:

Margaret Weis & Tracy Hickman
"Usta Hugh denen insanlar, canlan neyi çekerse uçurabi-
lir."
Elfler arasında bir mırıltı dolaştı. Düellonun başlamasından sonra çıkardıkları ilk sesti bu. Teğmen başını salladı.
"Anlıyorum Bu yeterli bir açıklama."
ı', Üniformasının cebinden dantel çevrili bir mendil çıkararak, kılıcındaki kanı sildi ve silahı kınına soktu.
"Onurlu bir insan olarak biliniyorsun -garip bir tür onur, ama onur işte. Eğer bana izin verirseniz, insanlar, geminin kaptanı öldüğüne göre, yapmam gereken işler var. Öğrenci Ilth size kamaralarınızı gösterecek."
Köleler de efendilerinin huzurundan böyle kovulurdu, diye düşündü Haplo. Elf bizimle aynı tarafta olmayı tercih etti, ama bize karşı ne sevgi, ne de saygı besliyor. Elf öğrenci, takip etmeleri için işaret etti.
Limbeck ölü elfin bedeninin yanına diz çökmüştü.
"Haklıydım," dedi, Haplo'nun elini omzunda hissedince.
"Tanrı değiller."
"Hayır," dedi Haplo. "Değiller. Sana daha önce de söylediğim gibi, bu dünyada tanrı yok."
Limbeck çevresine bakındı, sanki bir şey kaybetmişti de ve aramaya nereden başlayacağını bilmiyordu.
"Biliyor musun," dedi biraz sonra, "sanki üzgün gibiyim."
Öğrencinin peşinde köprüyü terkederken, Haplo bir elfin sorduğunu duydu. "Bedeni ne yapıyoruz, teğmen? Aşağı mı
atalım?"
"Hayır," dedi teğmen. "O bir subaydı ve cesedi de saygı görmeli. Bedeni ambara koyun. Orta Âlem'de durup onu ve geiri bırakırız. Ve şu andan itibaren, ikinci kaptan, bana kaptan diye hitap edeceksin."

KAOADI
Elf, mürettebatın saygısını kazanmak için hızla hareket ediyordu. Kendi çözdüğü disiplin bağlarını yeniden oluşturması gerektiğini biliyordu. Haplo elfi sessiz bir takdirle övdü ve diğerlerinin peşinden gitti.
Genç elf onları, Hugh'nun bir gemide, zindanlara eş olduğunu söylediği bir yere yerleştirdi. Hapishane çıplak ve tatsızdı. Duvarlarda, geceleyin uyumak için hamaklann aşılabileceği çengeller vardı. Gündüz hamaklar kaldırılarak, hareket etmek için yeterince yer açılıyordu. Küçük lombozlardan dışarısı görülebiliyordu.
Gemi Maelstrom'dan güvenle geçtikten sonra onlara yiyecek ve su getirmeye söz vererek yanlanndan aynlan öğrenci, kapıyı kapattı. Dışanda sürgünün yerine sürüldüğünü işittiler.
"Esir olduk!" diye haykırdı Bane.
Hugh yere çökerek sırtını bölme duvanna yasladı. Ruh hali kötü gibi görünüyordu. Cebinden piposunu çıkartıp dişlerinin arasına sıkıştırdı.
"Gerçek esir görmek istiyorsan, git de güvertenin altında çalışan insanlara bak. Bizi buraya kilitlemelerinin sebebi onlar. Köleleri serbest bırakırsak gemiyi ele geçirebiliriz ve o da bunu biliyor."
"O zaman gemiyi ele geçirelim!" dedi Bane. Yüzü heyecandan kızarmıştı.
Hugh ona ters ters baktı. "Bu gemiyi uçurabileceğini mi düşünüyorsun, Ekselansları? Belki benimkini uçurmak çok hoşuna gitmiştir, ha?"
Bane öfkeden kızardı Eliyle tüyü kavrayarak öfkesini yuttu ve gidip lomboz deliklerinin birinden bakmaya başladı
"Ona güveniyor musun?" diye sordu Alfred endişeyle. "Şu

429
428

EIDER.
Margnret Weıs & Tracy Hıcknınn

elfe?"
"Onun bana güvendiğinden daha fazla değil." Hugh canı
sıkkın bir halde boş pipoyu çekiştirdi.
, , "Taraf mı değiştirdiler şimdi? Şarkıyı duyunca ne oldu bu
ciflere?" diye sordu Haplo.
"Taraf değiştirmek mi?" Hugh başını salladı. "Sanmıyorum. Şarkıdan tamamen etkilenen elfler, çevreleriyle tüm bağlarını koparırlar. Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibi olurlar. Bu elf her ne yapıyorsa, kendisi için yapıyor. Yüksek Âlem'in ünlü zenginliğinin cazibesi ve şimdiye kadar hiçbir elfin oraya gitmeye cesaret edememiş olduğu gerçeği, onu çekiyor."
"Bizi fırtınanın ortasına fırlatıp, çocuğu alıkoymanın daha kolay olacağı aklına gelmemiş midir acaba?"
"Evet, belki. Ama ciflerin 'garip' bir onur anlayışı vardır. Bir şekilde -muhtemelen asla nasıl olduğunu bilemeyeceğiz- bu elfe, kaptanını ellerine teslim ederek bir hizmet vermiş olduk. Mürettebatı da buna şahit oldu. Durumu kendisi için kolaylaştırmak amacıyla bizi öldürürse, onların gözünde statüsünü kaybeder."
"Demek elfler için onur önemli."
"Önemli mi?" Hugh homurdandı. "Ruhlarını satarlar onur için, tabii daha önce akbabaların ele geçirmediği ruhları."
İlginç bir bilgi. Haplo bilgiyi bir kenara sakladı. Lordu pazarda ruh arayışındaydı.
"Demek Yüksek Âlem'e bir gemi dolusu elf korsan götürüyoruz." Alfred içini çekti, sonra endişeli bir telaşa kapıldı. "Ekselansları, yoaılmuş olmalısınız. İzin verin şu hamaklardan birini asayım..." Bir tahtaya takılarak yüzüstü yere devrildi.
"Yorulmadım," diye itiraz etti Bane. "Ve elfler hakkında da

endişelenme. Babam onların icabına bakar!"
"Ayağa kalkmaya zahmet etme," diye öneride bulundu Hugh yerdeki kâhyaya. "Maelstrom'a girmek üzereyiz. O zaman kimse ayakta olmayacak zaten. Herkes oturup bir yerlere tütünsün."
İyi bir tavsiye. Haplo ilk fırtına bulutlarının geçip gittiğini görebiliyordu. Şimşekler kör edercesine çaktı; gökgürültüsü gümbürdedi. Gemi sallanıp sarsılmaya başladı. Patryn bir köşede gevşedi. Köpek, burnu kuyruğunda, ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Alfred bedbaht bir halde kamburunu çıkarıp bölme duvarına yaslandı ve isyankâr Bane'i pantolonundan çekip oturttu.
Yalnızca Limbeck ayakta kalmış, trans halinde lomboz deliğinden dışarı bakıyordu.
"Limbeck," dedi Haplo. "Otur. Ayakta durmak tehlikeli."
"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Geg, arkasını dönmeden. "Tann yok... ve ben cennete gidiyorum."

431
430

EJDER. KANADI

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM
GÖKLERİN DERİNLİKLERİ ORTA ÂLEM
Şimdi Kaptan Botharel1 olan teğmen Bothar'ın, ejder gemi-sinia güvenle Maelstrom'dan geçirdi. Diğer elf gemileri ile karşı karşıya gelmekten kaçınarak, Aristagon'daki liman kasabası Suthnas'a dümen kırdı -Usta Hugh'nun tavsiye ettiği güvenli bir sığınağa doğru. Burada kısa bir süre durup yiyecek ve su almayı, geirden, kaptanın cesedinden ve geirin küçük kutusundan kurtulmayı hedeflemişti.
Hugh Suthnas'ı iyi bilirdi; gemisinin büyüsünün yenilenmesine veya onanma ihtiyaç duyduğunda oraya demirlerdi. Elf kaptana buranın ismini vermişti, çünkü kendisi gemiyi terk
etmeyi planlıyordu.
Katil kararını vermişti. "Kralın habercisi" ile karşılaştığı güne lanet okuyordu. Anlaşmayı kabul ettiği güne lanet okuyordu. Hiçbir şey yolunda gitmemişti; şimdi kendi ejder gemisini kaybetmiş, canını kupayı kurtarmıştı ve kendine duyduğu saygıyı kaybetmesine de ramak kalmıştı Elf gemisini ele geçirme planı işe yaramıştı, ama bu günlerde elinin değdiği her şeyde olduğu gibi, planladığı gibi yürümemişti Kaptan olması gere-1 isimlere eklenen son ekler, rütbeyi gosteıır Bıı kaptanın isminin sonuna "el" eki gelir Bir teğmenin ısınının sonuna "in eki gelir Prens Reesh gibi bir prensin ismi, "alım" ekiyle biter
432

ken kendisiydi, bu elf değil. Neden o lanet düellonun ortasına düşmüştü ki? Neden ikisini birden öldürmemişti'

Hugh, dövüşmeye kalksaydı, kendisi dahil herkesin şimdi ölmüş olacağını bilecek kadar zekiydi. Ama mantığı reddediyordu Yaşamlarını kurtarmak, Alfred, Limbeck... ve Prens'i korumak için elinden geleni yaptığını kabullenmek istemiyordu.
Hayır! Her şeyi kendim için yaptım. Başka birisi için değil. Hiçkimse umurumda değil ve bunu kanıtlayacağım. Onları bırakıp, Suthnas'da karaya çıkacağım. Bırak bu aptallar Yüksek Âlem'e gidip gizemustasıyla şanslarını denesinler. Unut bunu. Zarar haneme yazar, kartları atar, kalkıp masayı terk ederim.
Suthnas limanı, cüzdanlarına politikadan daha fazla önem veren elflerce işletiliyordu ve su kaçakçıları, asiler, asker kaçakları ile birkaç dönek insan için bir sığınak görevi görüyordu. Mahkûmlar lomboz deliklerinden kasabayı görebiliyorlardı ve çoğu, gördükten sonra, oldukları yerde kalmanın daha iyi olacağı kararma varmıştı.
Kasaba, limanın yanında yapılmış pis hanlardan ve tavernalardan oluşan bir topluluktan başka bir şey değildi; kasaba sakinlerinin evleri, mercankaya uçurumun dibine, bir koyun sürüsü gibi yığılmıştı. Binalar köhne ve haraptı; pişmiş lahana kokusu -ciflerin gözde yiyeceği- havada asılıydı, kuşkusuz bunun sebebi, çöp dolu sokaklarda yığınlar oluşturan çürük lahanalardı Ama mavi göğün altında, güneşte durduğundan, Suthnas Geg'e güzel ve hayran olunacak bir yer gibi görünmüştü.
Limbeck daha önce hiç güneş ışığıyla yıkanmış sokaklar görmemişti Gokkubbe, yukarıda, havaya milyonlarca mücev-



her asılmış gibi parıldıyordu. İnsanların amaçsızca ortalıklarda gezindiğini hiç görmemişti; kendi halkı Yıksı-diksi ile ilgili işlerin peşinde oraya buraya koştururlardı hep. Yanaklarında hafif bir rüzgârın esintisini, yaşayan, büyüyen şeyleri, hatta çü-rüyüp ölen şeylerin kokusunu bile duymamıştı. Hugh'nun harap kulübeler olduğunu söylediği evler, Geg'e saray gibi görünüyordu. Limbeck bunca ihtişama baktı ve gördüklerinin bedelini kendi halkının teri ve kanıyla ödediği geldi aklına. Geg'in yüzü hüzünlendi; sessizleşip içine kapandı. Haplo onu yüzünde bir gülümsemeyle izliyordu.
Hugh bölmenin içini adımladı, lomboz deliklerinden dışarı baktı ve içi öfkeyle tüterek kıpırdandı. Kaptan Bothar'el, katile isterse çıkabileceğini söylemişti.
"Hepiniz gitmelisiniz," dedi kaptan. "Henüz şansınız varken, gidin."
"Ama biz Yüksek Âlem'e gidiyoruz! Söz vermiştin!" diye haykırdı Bane. "Söz venniştin," diye tekrarladı, elfle yalvaran
gözlerle bakarak.
"Evet," dedi elf, çocuğun bakışlarına yanıt vererek. Bir büyüyü bozmaya çalışırcasına başını sallayarak Alfred'e döndü.
,"Ya sen?"
"Ben Prens'imle beraber kalıyoaım."
Elf Limbeck'e baktı, ama Geg anlamayarak Haplo'ya döndü.
"Ben dünyayı göreceğim, bütün dünyayı," dedi Geg kararlılıkla, elfin sözleri tercüme edilince. "Zaten, benim halkım sayesinde varlığını sürdürüyor."
"Ben de onunla gidiyorum," dedi Patryn, gülümseyip, sargılı başparmağıyla Geg'i göstererek."
"Demek," dedi Bothar'el Hugh'ya dönerek, "yalnız sen ka-


hyorsun."
"Öyle görünüyor."
Ama Hugh gemiyi terk etmedi.
Rıhtımda beklerlerken öğrencilerden biri bölmeye başını uzattı. "Hâlâ burada mısın, insan? Kaptan dönmek üzere. Bir an önce gitsen iyi olur."
Hugh yerinden kıpırdamadı.
"Keşke sen de bizimle gelsen, Sir Hugh," dedi Bane, "Babam seninle tanışmayı çok istiyor ve... teşekkür etmeyi."
Hugh kapana kısıldığını hissediyordu. Çocuk onu istiyordu. Hemen terkedecekti orayı. Hemen... o anda.
"Eee, insan?" diye ısrar etti öğrenci. "Geliyor musun?"
Hugh cebini karıştırdı ve son madeni parasını çıkardı -çocuğu öldürmek için aldığı ücret. Homurdanarak, parayı elfe fırlattı. "Kalıp, servet peşinde koşmaya karar verdim. Git bana biraz tütün al."
Elfler Suthnas'ta fazla oyalanmadı. Geir medeni topraklara
ulaşınca isyanı raporlayacak ve donanmadaki tüm gemiler
Carfa'shon'un peşine düşecekti. Göklere açıldıklarında Kap
tan Bothar'el insan köleleri, mürettebatı ve kendisini, geminin

izlenme riskinden uzak olduğuna inanana dek, tükenene ka
dar çalıştırdı. ^ M^
Saatler sonra, Gecenin Lordları pelerinlerini güneşin önüne örttükleri zaman, kaptan "misafirleri" ile konuşma fırsatı buldu
"Demek haberi duydun," oldu kaptanın ilk sözleri, Hugh'ya hitaben. "Bilmeni isterim ki, sizi teslim ederek iyi bir kâr yapabilirdim, ama ödemem gereken bir borcum var sana. En azından bir kısmını ödenmiş sayıyorum."




' "Tütünüm nerede?" diye sordu Hugh. .' '• ' ' ' "Ne haberi?" dedi Alfred
Kaptan bir kaşını kaldırdı. "Bilmiyor musunuz? Gemiyi terk etmemenizin sebebi bu, diye düşünmüştüm." Katile doğru bir
kese fırlattı.
Hugh ustaca keseyi kaparak açtı ve kokladı. Piposunu çıkararak doldurmaya başladı.
"Başına ödül konmuş, Usta Hugh." *^*<" •' S"<',M*f •
' Hugh homurdandı. "Yeni bir şey değil bu." î
" "Toplam iki yüz bin fıçıpara."
Usta bakışlarını kaldırıp ıslık çaldı, "işte bu iyi bir ücret. Bunun çocukla bir -ilgisi var mı?" Bakışları Bane'e kaydı. Çocuk, ciflerden kâğıt kalem istemiş, gemiye çıktığından beri resim çizmekten başka bir şey yapmamıştı. Kimse bu eğlencesine kanşmıyordu. Böğürtlen toplamasından daha güvenliydi en azından.
"Evet. Bu adamla birlikte" -elf Alfred'i işaret etti- "Volka-ran prensini kaçırdığınız söyleniyor. Senin başına da yüz bin fıçıpara ödül konmuş," dedi dehşet içindeki kâhyaya, "ikiyüz-bin Usta Hugh için ve eğer biriniz veya ikiniz canlı getirilirse aynca iyi bir ödül de vaat ediliyor."
"Ya ben?" Bane başını kaldırdı. "Benim için ödül yok mu?"
"Stepnen seni geri istemiyor," diye hırladı Hugh.
Prens bir an bunu düşünüp kıkırdadı. "Evet, sanırım haklısın," dedi ve çizimine döndü.
"Ama bu imkânsız!" diye haykırdı Alfred "Ben. . Ben Ekselanslarının hizmetkârıyım! Onu konımak için yanında geldim..."
"Kesinlikle," dedi Hugh "İşte Stephen'ın tam olarak istemediği de bu."




"Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi Kaptan Bothar'el. "Sizin iyiliğiniz için, Yüksek Âlem konusunda dürüst olduğunuzu umuyorum. Bu gemiyi işletmek ve mürettebatıma ücretlerini ödemek için paraya ihtiyacım var ve büyük bir fırsatı da kaçırdım."
"Elbette doğru!" diye haykırdı Bane, alt dudağını sevimli
bir somurtmayla kıvırarak. "Ben gerçekten Sinistrad'ın, Yedin
ci evden bir gizemustasmın oğluyum. Babam sana iyi bir ödül
verecek!" - ,t( ,T , \ >.ti ' v ı ,,, . ,
"Öyle yapsa iyi olur!" dedi kaptan.
Elf, mahkûmlara sert bir ifadeyle göz gezdirdi, sonra uzun adımlarla bölmeden çıktı. Arkasından bakan Bane, güldü ve çiziktirmeye geri döndü.
"Bir daha asla Volkaran'a dönemeyeceğim!" diye mırıldandı Alfred. "Sürgündeyim artık."
"Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulamazsak ölü sayılırsın," dedi Hugh, piposunu büyülü kaptan' aldığı bir kömür parçasıyla yakarak. Büyülü kabı, yiyeceklerini ısıtmak ve geceleri ısınmak için kullanıyorlardı.
"Ama Stepnen bizi canlı istiyor."
"Yalnızca bizi elleriyle öldürme zevkini tatmak için."
Başını kaldırıp Hugh'ya bakan Bane, sinsi sinsi gülümsedi. "Kasabaya çıksaydın birisi seni farkedip ele verecekti. Benim yüzümden kaldın, değil mi? Hayatını kurtardım."
Hugh yorum yapmadı, duymazlıktan gelmeyi tercih etmişti. Düşünceli bir sessizliğe gömülmüştü. Piposu söndüğünde, fark etmedi bile.
Bir süre sonra kendine geldiğinde -Alfred hariç- herkesin
l Büyülü parlayantaşların içine konduğu demirden bir kap Işık ve ısı kaynağı olarak kullanılır
r ,

uykuya daldığını fark etti. Kâhya lombozun yanında durmuş, gecenin kasvetli griliğine bakıyordu. Tutulan bacaklarını hareket ettirmek için kalkan Usta, o tarafa doğru yürüdü.
"Bu Haplo denen adam hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Hugh. >•"• <
w "Neden?" Alfred sıçrayıp, katile korkuyla bakmıştı. "Neden soruyorsun?"
"Hiçbir sebebi yok. Sakin ol. Senin ne düşündüğünü me rak ettim, o kadar." '; * ^ " !' '• H 'rta'":,•
"Hiçbir şey! Hakkında hiçbir şey düşünmüyorum! Bana izin verirseniz, efendim," diye sözünü kesti Alfred, tam Hugh konuşacakken, "Çok yorgunum. Biraz uyuşanı iyi olur."
Bu da neydi şimdi? Kâhya battaniyesine döndü. Uzandı, ama onu izlemekte olan Hugh, Alfred'in uyumaya pek de niyeti olmadığını gördü. Kaskatı yatıyor, ellerini ovuşturuyor, derisinin üzerinde görünmeyen çizgileri takip ediyordu. Yüzü, Acı ve Dehşet isimli bir oyunda maske olarak kullanılabilirdi. Hugh neredeyse ona acıyacaktı.
Yalnızca neredeyse ama. Hayır, Hugh'nün çevresine ördüğü duvarlar hâlâ yerindeydi, hâlâ güçlü ve sağlamdı. Küçük bir çatlak oluşmuş, içeri bir güneş ışığının girmesine sebep olmuştu belki -karanlığa alışık gözleri için haşin ve acı bir görüntü. Ama onu durdurmuş, üzerini kapatmıştı. Çocuğun üzerindeki etkisi yalnızca büyüydü -katilin kontrolünde olmayan bir şeydi, en azından Yüksek Âlem'e çıkana kadar.
Hücresinin bir köşesine çekilen Hugh gevşedi ve uykuya daldı.
Yüksek Âlem'e ulaşmaları, elf ejder gemisinin neredeyse iki haftasını aldı. Kaptan Bothar'el'in hesaplarına göre, olması gerektiğinden çok daha uzun bir süreydi bu Yalnız, mürettebatının ve kölelerin normalden çok daha çabuk yorulacakları-

nı hesaplamamıştı. Gemi büyücüsünün yaptığı büyüler azalan hava basıncına dayanmalarını sağlıyordu, ama devamlı nefeslerini kesen, havanın azaldığı gerçeğine karşı yapabileceği bir şey yoktu.
Elf mürettebat gittikçe daha endişeli, sessiz ve huzursuz oldu. Engin ve boş gökte uçmak ürkütücüydü. Üstlerinde, gök-kubbe gündüzleri parıldıyor, geceleri solgun bir ışık yayıyordu. Gemideki en saf kişi bile, gökkubbenin gökte yüzen mücevherlerden oluşmadığını görebiliyordu.
"Buz parçalan," dedi Kaptan Bothar'el, dürbünüyle inceleyerek.
"Buz mu?" İkinci kaptan neredeyse rahatlamış göründü. "O zaman daha ileri gidemeyiz, değil mi kaptan? Buzun içinden geçemeyiz. Geri dönsek daha iyi olur."
"Hayır." Bothar'el dürbünü kapattı. Sanki subayının söz lerine cevap vermiyor, içindeki bir itirazı yanıtlıyordu. "Buraya kadar geldik. Yüksek Âlem yukarıda bir yerde. Gidip onu bulacağız." * """"
"Ya da bulmaya çalışırken öleceğiz," dedi ikinci kaptan, ama yalnızca kendi kendine.
Yükselmeye devam ettiler. Gökte asılı parlak, devasa bir kolye gibi duran gökkubbeye iyice yaklaştılar. Ne herhangi bir yaşam türü, ne de insan büyücülerin en beceriklilerinin üzerinde yaşayabileceği bir kara parçası görebiliyorlardı.
Hava giderek soğuyordu. Ellerinin altındaki her giysi parçasını üzerlerine geçirmek zorunda kaldılar. Mürettebat kendi aralarında, bunun aptallık olduğunu, hepsinin ya soğuktan, ya da geri dönmeye güçleri kalmadığından burada mahsur kalıp, olup gideceklerini homurdanmaya başladılar
Hiçbir yaşam belirtisi görmeden günler geçti. Erzakları




azalıyordu. Soğuk dayanılmaz bir dereceye gelmişti. Kaptan Bothar'el, "misafirlerine" fikrini değiştirdiğini, Orta Âlem'e geri döneceklerini söylemek üzere aşağı indi.
Mahkûmların bulabildikleri bütün battaniyelere sarınıp, büyülü kabın üstüne eğildiklerini gördü. Geg ölümcül derecede hastaydı -ya soğuktan, ya da hava başmandaki değişiklikten ötürü. Kaptan, onu neyin hayatta tuttuğunu bilmiyordu (Alfred biliyordu, ama kimsenin ona sormayı akıl etmemesi için özen gösteriyordu.) Tam Bothar'el açıklamasını yapacaktı ki, yukarıdan gelen bir ses onu çağırdı.
"Ne var?" Kaptan köprüye koştu. "Adayı bulduk mu?" ,,, "Daha doğrusu, efendim," dedi kekeleyen öğrenci, faltaşı gibi açık gözlerle lombozdan dışarı bakarak, "o bizi buldu."
tr'"IJ/"<" it'.' M""'M'

KIRKDORDUNCU BOLUM
SINISTER1 ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM

Iridal pencerede durdu ve kristal camlardan dışan baktı. Önündeki güzellik, kıyas bilmez bir güzellikti. Şatosunun opal duvarları güneş ışığında parlıyor, Yüksek Âlem'in göğünü oluşUıran parlak kubbenin ışıltısına katılıyordu. Duvarların aşağısında, şatonun dikkatle tasarlanan ve bakılan bahçeleri ve ormanları, parlak mücevherler kakılmış, kırık mermerlerden oluşan patikalarla kesiliyordu. Güzellikleri, insanın yüreğini durdurabilirdi. Ama Iridal güzellikleri görmemeye başlayalı çok olmuştu. "Gökkuşağından" anlamına gelen kendi ismi bile, onunla alay ediyordu. Çevresindeki dünya griydi. Kalbine gelince, uzun zaman önce atmayı bırakmış gibiydi.

"Eşim." Ses arkasından gelmişti.

Iridal titredi. Odasında yalnız olduğunu düşünüyordu. Kocasının varlığını bildiren, terlikli ayaklannın sessiz yürüyüşünü ya da ipek giysilerinin hışırtısını duymamıştı. Yıllardır kocası odasına girmemişti ve Iridal adamın varlığının kalbini kavrayıp sıktığını hissetti. Korkuyla arkasına dönünce onunla yüz yüze geldi.

"Ne istiyorsun?" Eliyle sabahlığını bedenine sıkıca sardı,

l İngilizce'de uğursuz anlamına gelir (ç n ) "



K.nn"Di
Mnrgnret Weis & Tracy Hickmnn

sanki zayıf kumaş onu kocasına karşı konıyacakmış gibi. "Benim özel daireme neden giriyorsun?"

Sinistrad perdeler ve püsküllü örtüler arasındaki yatağına, lavanta kokulu ipek çarşaflarına baktı. Her sabah yatağına dikkatle lavanta yaprakları serpilir, her gece dikkatle süpüriılürdü. >' "Ne zamandan beri bir kocanın, karısının yatakodasına girmesi yasaklanır oldu?"

"Beni rahat bırak!" Kalbindeki soğukluk dudaklarına dek yayılmış gibiydi. Zorlukla hareket ettiriyordu onları.

"Endişelenme, eşim. On devirdir buraya korktuğun amaç için gelmiyoaım ve bir daha da gelmeyi planlamıyorum. Bu tür şeyler senin için olduğu kadar, benim için de tiksindirici; hepimiz leş kokulu mağaralarda kızışan hayvanlar da olabilirdik. Bana, seninle konuşmak üzere geldiğim konuyu hatırlattı bu. Sonunda oğlumuz geliyor."

"Oğlumuzf" diye haykırdı Irıdal. "Senin oğlun. O benim oğlum değil!"

"Buna sevinelim," dedi Sinistrad solgun, kuru bir gülümsemeyle. "Konuyu bu açıdan değerlendirdiğine sevindim, hayatım. Çocuk geldiğinde sözlerini hatırlayacağını ve işimize karışmayacağını umuyorum."

"Elimden ne gelir ki?"

"Umutsuzluk sana yakışmıyor, eşim. Unutma, numaralarını biliyorum. Gözyaşları, surat asma, çocukla, göremeyeceğimi sandığım küçük kucaklaşmalar. Seni uyarıyorum, Irıdal, görüyorum. Gözlerim her yerdedir, hatta kafamın arkasında. Çocuk benim. Sen de kabul ettin. Asla unutma bunu."

"Gözyaşları1 Gözyaşlarımdan korkma, eşim. Uzun zaman önce kıiaıdu onlar"

"Korku mu' Ben hiçbir şeyden korkmam, eşim. Hele sen-

den, hiç," diye yanıtladı Sinistrad, eğlenerek "Ama başımı ağrıtabilir, çocuğun aklını karıştırabilirsin. Seninle uğraşmak için zamanım yok."

"Neden beni bir zindana kapatmıyorsun ki? Burada, adı konulmamış bir zindan hayatı yaşıyorum zaten."

"Bunu da düşündüm, ama çocuk görmesi yasaklanan annesine aşırı bir ilgi duyacak. Hayır, ortalarda görünmen, ona sevimli sevimli gülümsemen ve senin ne kadar zayıf, ne kadar korkak olduğunu görmesine izin vermen daha iyi olur."

"Ona beni küçümsemeyi öğretmemi istiyorsun."

Sinistrad omuzlarını silkti. "O kadarına karışamam, hayatım. Seni hiç düşünmese, planlarım açısından çok daha iyi olur. Ve şansımız varsa, senin uygun bir şekilde davranmanı sağlayacak bir şey de var elimizde. Rehineler. Üç insan ve bir Geg oğluma eşlik ediyor. Ellerinde bu kadar çok hayatı tutmak, Iridal, sana kendini ne kadar önemli hissettiriyordur!"

Kadının yüzü sarardı. Dizleri titredi ve bir sandalyeye çöktü. "Düşmüştün, Sinistrad, ama hiç kimseyi öldürmemiştin! Tehdidine inanmıyorum!"

"O zaman başka bir şekilde ifade edelim, eşim. Hiç kimseyi öldürmediğimi sanıyorsun. Ama zaten, ikimiz de beni hiç tanımadığını itiraf etmeliyiz -nokta. Sana iyi günler, eşim. Bizim oğlumuzu selamlamak üzere odandan çıkman gerektiği zaman haber veririm."

Eğilip, karı koca arasındaki eski geleneklere uygun olarak elini kalbinin üzerine koydu ve bu jesti de bir horgörme ve alay malzemesi yaptı Ardından odayı terk etti.

Kontrol edilemez bir şekilde titreyen kadın, yerinde büzüldü ve pencereden dışarı kuru, alev alev gözlerle baktı...

442
443

KAOADI
Margaret Weis & Tracy Hickınan

,'4 "...Babam senin kötü bir adam olduğunu söylüyor."
Genç kız, Iridal, babasının evindeki bir pencereden dışan bakıyordu. Ona neredeyse dokunacak kadar yakın duran, fakat asla dokunmayan adam, genç bir gizemustasıydı. Iridal'in dadısının romantik masallanndaki yakışıklı, kötü kahramandı o -pürüzsüz, solgun bir cildi; her zaman gizemli sırlarla dolu gibi duran duru, kahverengi gözleri, kendisine yeterince yaklaşan herkese bu sırları paylaşmayı vaat eden bir gülümsemesi vardı. Yedinci evden usta bir büyücü -büyücülerin ulaşabildiği en yüksek rütbe- olduğunu gösteren siyah, yaldız kenarlı takkesi, burnun üzerine doğru sivri bir uçla alçalıyordu. Gözlerinin arasından yükselen takke, ona bilge bir görünüm, yüzünün yoksun olduğu bir ifade veriyordu -çünkü kaşları ve kirpikleri yoktu. Tüm bedeni doğuştan tüysüzdü.
"Baban haklı, Iridal," dedi Sinistrad yumuşak bir sesle. Elini uzatarak bir saç tutamıyla oynadı. Gösterdiği tek samimiyet, bu kadardı. "Ben kötüyüm. İnkâr etmiyorum." Sesinde, dokunuşunun etini erittiği gibi, kalbini eriten bir hüzün vardı.
Yüzünü ona dönen Iridal ellerini uzatıp Sinistrad'm ellerini tuttu. Gülümsedi. "Hayır, aşkım! Bütün dünya sana kötü diyebilir, ama onlar seni tanımıyorlar! Benim tanıdığım gibi değil."
"Ama haklılar, Iridal." Sesi nazik ve dürüsttü. "Sana gerçeği şimdi söylüyorum, çünkü daha sonra bana sitem etmeni istemiyorum. Benimle evlenirsen, karanlıkla evlenirsin."
Parmaklan saç tutamını sardı sardı ve Iridal'i gittikçe yakına çekti. Sözcükleri ve ciddi ifadesi, genç kızın kalbinin acıyla burkulmasına sebep oldu, ama acı heyecan verici ve tatlıydı. Üzerinde asılı karanlık -gizemustası toplumunda konuşulan karanlık söylentiler ve karanlık sözcükler- bile heyecanlıydı. Tüm yaşamı, yani on altı yıl sıkıcı ve yavan geçmişti. Annesi-

nin ölümünün ardından üzerine titreyen babasıyla yaşayan Iridal, ninesi gibi gördüğü bir dadı tarafından yetiştirilmişti. Babası, kızının hassas yanağına yaşamın kaba rüzgârlarının dokunmasına bile dayanamıyor, bu yüzden onu boğucu bir sevgi kozasına sarılmış bir şekilde, malikânesinde kapalı tutuyordu.
Kozadan çıkan kelebek parlak ve ışıltılıydı; zayıf kanatlan onu doğrudan Sinistrad'm ağına götürmüştü.
"Sen kötüysen," dedi genç kız, ellerini koluna sararak, "planlarını dinlemeyi redderek ve her seferinde dehanı köstekleyerek, bu dünyadır seni kötü yapan. Ben senin yanında yürürken, sana gün ışığını getireceğim."
"O zaman, eşim olacak mısın? Babanın dileklerine karşı gelecek misin?"
"Rüştümü ispat ettim. Kendi seçimimi yapabilirim. Ve, aşkım, ben seni seçtim."
Sinistrad hiçbir şey söylemedi, ama o gizemli gülüşüyle gülümseyerek parmağına sıkıca sardığı saç tutamını öptü...
...Iridal doğum sancılarından yorgun düşmüş, yatağında yatıyordu. Dadısı minicik bebeği yıkamış, bir battaniyeye sarmış, annesinin yanına getirmişti. Neşe dolu bir olay olmalıydı, ama Iridal'in dadısı olan yaşlı kadın, bebeği annesinin kollarına bırakırken ağlıyordu.
Yatakodasınm kapısı açıldı. Iridal alçak sesle inledi ve bebeğe öyle sıkı sanldı ki, bebek yüksek sesle ağlamaya başladı. Başını kaldıran dadı, nazik elleriyle kadının terli buklelerini okşadı. Kırışık yüzü, bir meydan okuma ifadesiyle sertleşmişti.
"Bizi yalnız bırak," dedi Sinistrad, gözleri karısı üzerinde sabitlenmiş, dadıyla konuşurken.

445
444

Margnreı Weis & Tracy Hickman
/,, "Yavrumu bırakmam!"
,,ft Gizemustasının gözleri dadıya kaydı. Dadı yerinden kıpırdamadı, ama Iridal'in güzel saçlarına dokunan eli titriyordu. Dadısının parmaklarını yakalayan Iridal, onları öptü ve alçak, titreyen bir sesle dadısından dışarı çıkmasını istedi.

"Yapamam, yavrum!" Dadı ağlamaya başladı. "Yapmak istediği çok zalimce! Çok zalimce ve garip!"
"Çık dışarı," diye hırladı Sinistrad, "yoksa durduğun yerde seni kül ederim."
Dadı ona kötü kötü baktı, ama odadan dışarı çıktı. Reddederse kimin acı çekeceğini biliyordu.
"Bu da bittiğine göre, dadın bu evden gitmeli, eşim," dedi Sinistrad, gelip yatağın yanında durarak. "Kendi evimde bana meydan okunmasından hoşlanmam."
"Lütfen, hayır, eşim. Sahip olduğum tek arkadaş o." Iridal'in kollan, bebeği sıkı sıkı sarmıştı. Bir eliyle battaniyeyi sıkıca kavrayarak, yalvarırcasına kocasına baktı. "Ve oğlumuza bakarken yardıma da ihtiyacım olacak! Bak!" Battaniyeyi bir kenara çekerek kırmızı, buruşuk, gözleri sımsıkı kapalı bir yüzü, sıkıca kapanmış yumruklan gösterdi. "Ne kadar güzel, değil mi, eşim?" Çaresizce, kendi eti ve kanından olan bu bebeğin görüntüsünün, kocasının fikrini değiştireceğini umut ediyordu.
"Amacıma uyuyor," dedi Sinistrad, ellerini uzatarak.
"Hayır!" Iridal geriye doğaı çekildi. "Benim yavrum olmaz! Lütfen, yapma!"
"Hamile olduğunu söylediğin gün niyetimi sana bildirmiştim. Seninle yalnızca bunun için evlendiğimi, seninle yalnızca bu sebeple yattığımı söylemiştim. Çocuğu bana ver!"
Iridal bebeğin üzerine büzüldü. Başını eğmişti. Uzun saçları parlak bir perde gibi bebeği örtüyordu Kocasına bakmayı red-

EIDER, KAHADI
dediyordu, sanki ona bakmak, kocasını güçlendiriyormuş gibi. Gözlerini kapatarak yok olmasını sağlayabilirmiş gibi Ama işe yaramadı, çünkü gözleri kapalıyken bile, aşka dair parlak hayallerinin tamamen ve geri dönülemez bir şekilde parçalandığı o korkunç günkü haliyle görebiliyordu onu. Iridal'in o harika haberi verdiği, içinde çocuğunu taşıdığını bildirdiği günkü haliyle. O gün, soğuk ve duygusuz bir sesle, bebeği ne için kullanacağını açıklamıştı.
Iridal, birşeyler planlamakta olduğunu bilmeliydi. Aslında biliyordu, ama kendi kendine itiraf edemiyordu. Gerdek gecelerinde, gökkuşağı renkleriyle bezeli hayaller dünyasından, gri bir boşluğa düşmüştü. Kocası işini kısaca, iş görürcesine, ona dikkatle bakıp, Iridal'in anlamadığı bir şeyin gerçekleşmesi için çaba gösterircesine bitirmişti. Gündüzleri karısını nadiren görmüş, onunla nadiren konuşmuştu. Iridal gece ziyaretlerinden korkar olmuştu. Bir seferinde kocasını reddetmeyi göze almış, kendisine sevgiyle davranması için yalvarmıştı. O gece kocası ona öyle bir vahşetle, öyle bir acıyla sahip olmuştu ki, Iridal bir daha onu reddetmeye cesaret edememişti. Belki de çocuk o gece rahme düşmüştü. Bir ay sonra, hamile olduğunu anlamıştı.
Ona söylediği günden itibaren, Sinistrad bir daha odasına gelmemişti.
Çocuk kollarında ağlıyordu. Güçlü eller Iridal'in saçlarını yakaladı ve başını arkaya doğru büktü. Güçlü eller bebeği kollarından çekip aldı. Anne yalvararak yatağından yere süründü ve o kollarında ağlayan bebekle dışarı çıkarken, kocasının arkasından gitmeye çalıştı. Ama çok zayıftı. Kan lekeli çarşaflara dolanarak yere düştü. Bir eliyle kocasının cüppesini yakalayıp çekti.
"Bebeğim1 Bebeğimi alma!"




ı( Adam Iridal'e soğuk gözlerinde tiksintiyle baktı. "Sana karım olmayı teklif ettiğim gün ne olduğumu açıkladım. Sana hiç yalan söylemedim. Bana inanmamayı tercih ettin ve bu senin hatan. Bu işe kendi kendine dolandın." Eğilerek pelerininin kumaşını kavradı ve Iridal'in zayıf parmaklarından kurtardı. Dönüp, odadan çıktı.
O gece geç bir saatte geri döndüğünde yanında bir başka bebek getirdi -Volkaran ile Uylandia'nın kral ve kraliçesinin gerçek çocuğunu. Sinistrad bebeği Iridal'e, yol kenarında bulduğu bir köpek yavrusunu uzatan birinin tavrıyla uzattı. •" "Ben oğlumu istiyorum!" diye haykırdı Iridal. "Bir başka zavallı kadının çocuğunu değil!"
"O zaman, bebekle neyi istiyorsan onu yap," dedi Sinistrad. Planı işe yaramıştı. İyi bir ruh halinde olduğu bile söylenebilirdi. "Emzir. Boğ. Umurumda değil."
Iridal minik bebeğe acımış, ona göstereceği sevginin, çok uzaklarda kendi bebeğine de gösterileceğini umarak, ona şev-katle bakmıştı. Ama bebek birkaç gün içinde öldü. Bebekle beraber Iridal'in içinde birşeyler de ölmüştü.
Bir ay sonra, labaratuvannda çalışan Sinistrad'ın yanına giderek, sakin bir tavırla ve sessizce, onu terk edeceğini ve babasının evine gideceğini söyledi. Gerçekte, Orta Âlem'e gidip oğlunu geri almayı planlıyordu.
"Hayır, hayatım. Pek sanmıyorum," diye yanıtladı Sinistrad, incelediği metinden başını kaldırmadan. "Seninle evlenmem, üzerimdeki kara bulutu kaldırdı. Diğerleri artık bana güveniyor. Bu âlemden kaçma

planlarımız başarılı olursa, tüm insanlarımızın yardımına ihtiyacım olacak. Sorgulamadan, istediklerimi yapmalılar. Senden ayrılmamın yaratacağı skandali göze alamam."

EJDEK.
Sonra başını kaldırıp ona bakmıştı ve Iridal kocasının planlarını, yüreğinde gizlediği sırları bildiğini anlamıştı.
"Beni durduramazsın!" diye haykırmıştı Iridal. "Benim örebildiğim gizemler güçlüdür, çünkü büyü konusunda yetenekliyim, senin kadar yetenekliyim, eşim, yaşamını hırslarına adamış olan senin kadar. Kötülüğünü dünyaya açıklayacağım! Seni izlemeyecekler, sana karşı birleşip, seni yok edecekler!"
"Haklısın, hayatım. Seni durduramam. Ama belki de bunu babanla tartışmak istersin."
Kitapta kaldığı yeri parmağıyla işaretleyerek başını kaldırmış, eliyle bir işaret yapmıştı. Masanın üzerinden abanoz bir kutu havalanmış, büyücünün kitabının yanına konmuştu. Bir eliyle kutuyu açan büyücü, içinden siyah kadifeden bir sicime bağlı, gümüş bir madalyon çıkarmıştı, Iridal'e uzatmıştı.
"Nedir bu?" Iridal şüpheyle madalyona bakmıştı.
"Bir hediye, hayatım. Sevgi dolu kocasından, sevgi dolu karısına." Gülümsemesi, kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. "Aç onu."
Iridal madalyonu alırken parmakları öyle hissiz, öyle soğuktu ki, neredeyse madalyonu düşürüyordu. İçinde babasının bir portresi vardı.
"Düşürüp kırmamaya dikkat et," dedi Sinistrad önemsemezce, kitabına dönerek.
Iridal dehşet içinde, portrenin kendisine baktığını görmüştü. Tuzağa düşmüş, canlı gözleri acıma dolu, çaresiz...
Penceresinin dışında duyduğu sesler, Iridal'i hüzünlü hayallerinden sıyırdı. Zayıf ve dengesiz bir biçimde sandalyesinden kalkarak, pencereye doğru baktı. Sinistrad'ın ejderi bulutların üzerinde uçuyordu, kuyruğu sisleri uzun şeritler halinde



bölüyor, bunlar da eriyip yok oluyorlardı -hayaller gibi, diye düşündü Iridal. Civa ejderi, Sinistrad'm komutu üzerine gelmiş, şatonun çevresinde çemberler çizerek efendisini bekliyordu. Hayvan devasa boyutlardaydı, parlak gümüşsü derisi, kaslı, zayıf bir bedeni, alev alev, kırmızı gözleri vardı. Kanatları yoktu, ama Orta Âlem'deki kanatlı kuzenlerinden daha hızlı uçabiliyordu.
Civa ejderleri olarak bilinen bu ejderler sinirli ve güvenilmez hayvanlardı ve türlerinin en zekileri idiler. Yalnızca en güçlü büyücüler onları kontrol edebilirdi. Bu durumda bile, ejder büyü altında olduğunu bilir, büyücüye karşı daimi bir zihinsel mücadele verir, büyücüyü daima tetikte olmaya zorlardı. Iridal pencereden ejderi seyretti. Ejder daima hareket halindeydi -bir an devasa bir kangal gibi kıvrılıyor, başını en yüksek kuleden daha yükseğe kaldırıyor, bir sonrakinde şimşek hızıyla çözülerek uzun bedenini şatonun sislere gömülmüş duvarlarının çevresine doluyordu. Bir zamanlar Iridal ejderden korkuyordu. Büyülü gemlerinden kurtulduğu anda, hepsini öldürebilirdi. Ama artık umaında değildi.
Sinistrad ortaya çıkınca Iridal isteksizce pencereden geri çekildi. Yukarı doğru bakacak olursa, kendisini görmesini istemiyordu. Fakat Sinistrad Iridal'in odasına başını kaldırmadı, daha önemli işlerle meşguldü kafası. Elf gemisi görülmüştü; oğlu gemideydi. O ve Konsey'deki diğerlerinin, son planlarını ve hazırlıklarını yapmak üzere toplanmaları gerekiyordu. Ejderi yanına almasının sebebi buydu.
Yedinci evden bir gizemustası olan Sinistrad, kendisini zihinsel olarak lonca salonuna aktarabilir, zihni hedefe vardığı zaman bedenini çözerek, orada tekrar oluşturabilirdi. Orta Âlem'e de böyle gitmişti. Fakat böyle bir başarının bir bedeli

vardı ve yalnızca büyücünün yoktan var olduğunu izleyen birileri varsa zahmete değerdi. Elfler, devasa bir ejderin görüntüsünden, zihinsel büyünün rafine ve ince tekniklerinden daha çok etkilenirlerdi.
Sinistrad, Gorgon ismini verdiği ejdere bindi. Ejder havala
narak Iridal'in gözleri önünde kayboldu. Kocası bir kere bile
arkasına bakmamıştı. Neden baksındı ki? Iridal'in kaçmasından
korkmuyordu. Artık değil. Şatonun çevresinde bekleyen
muhafızlar yoktu. Onu izlemekle ve yaptıklarını efendilerine
raporlamakla görevlendirilmiş hizmetkârlar yoktu. Hizmetkâr
bulabilseler bile, onlara ihtiyacı yoktu Sinistrad'm. Iridal kendi
kendisinin gardiyanıydı, utancıyla bağlanmış, korkusuyla esir

edilmişti. 'nMStj"t
Eli madalyonun üzerine kapandı. İçindeki portre artık canlı değildi. Babası birkaç yıl önce ölmüştü. Ruhu Sinistrad tarafından tuzağa düşürüldükten sonra, bedeni solup gitmişti. Ama Iridal babasının resmine baktığı her seferinde, gözlerindeki acıma duygusunu hissedebiliyordu.
Şato sessiz ve boştu. Neredeyse kalbi kadar sessiz ve boş. Giyinmeliyim, dedi kendi kendine hüzünle ve üzerinden artık hiç çıkarmadığı geceliğini çıkararak; uykudan başka kaçış yolu kalmamıştı.
Pencereden ayrılıp dönünce karşısındaki aynada kendisini gördü. Yirmi altı devir -yüz devirdir yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir zamanlar altın bala batırılmış çilek renginde olan saçları, şimdi penceresinin önünden geçen bulutlar kadar beyazdı. Bir fırça alarak, halsizce, dolaşık bukleleri açmak için çaba gösterdi.
Oğlu geliyordu. İyi bir izlenim vermeliydi. Yoksa Sinistrad sinirlenirdi.

450
4Sr

EJDER_ KfırıADI

ıkfj <X;> ./î!
KIRKBEŞİNCİ BÖLÜM
".-, ". YENİ UMUT YÜKSEK ÂLEM
İsmi gib' hızlı olan civa ejderi, Sinistrad'ı Yeni Umut'a, Yüksek Âlem'in başkentine taşıdı. Gizemustası, kendi halkını etkilemek için ejder kullanmaya bayılırdı. Başka hiçbir büyücü, bu son derece zeki ve tehlikeli ejder türü üzerinde etkili olmayı başaramamıştı. Bu kritik zamanda, bir kez daha diğerlerine, neden onu liderleri olarak seçtiklerini anımsatmanın bir zararı dokunmazdı.
Sinistrad Yeni Umut'a geldiğinde, büyünün çoktan yapılmış olduğunu gördü. Parlayan kristal kuleler, kenarında ağaçlar dizili yollar -geldiği yeri neredeyse tanıyamayacaktı. İki tanıdık gizemustası, Konsey Salonu'nun önünde, kendileriyle gurur duyarak ve son derece yorgun bir halde duruyorlardı.
Gökte alçalan Sinistrad, onlara bineğini hayranlıkla seyretmeleri için zaman verdi. Sonra emirlerini beklemesi komutunu vererek yaratığı serbest bıraktı.
Ejder sivri dişli ağzını bir hırlamayla açtı. Gözleri nefret ile parlıyordu. Sinistrad yaratığa sırtını döndü.
"Sana söylüyorum, Sinistrad, bir gün o ejder büyünden kurtulacak ve o zaman hiçbirimiz güvende olmayacağız. Onu yakalaman bir hataydı," dedi büyücülerden biri -yaşlı bir gıze-

muştası- ejdere yan yan bakarak. <>,<?• ,>,;/'
"Gücüme inancın bu kadar az mı?" diye sordu Sinistrad, ılımlı bir ses tonuyla.
Gizemustası hiçbir şey söylemedi, ama arkadaşına bir göz
attı. tifrtttiSf ^
Aralarındaki bakışmayı gören Sinistrad, kendisi gelmeden önce onu konuşmakta olduklarını tahmin etti ve talımininde haklıydı.
"Ne oldu?" diye sordu. "Birbirimize karşı dürüst olalım. Her
zaman bu konuda ısrar etmişimdir, biliyorsunuz." I
"Evet, biliyoaız. Bizi burunlarımıza dek dürüstlüğüne batırdın zaten!" dedi yaşlı adam.
"Hadi, Balthazar, benim ne olduğumu biliyorsun. Beni lider seçtiğinizde benim ne olduğumu biliyordunuz. İnsafsız olduğumu, yolumun üzerine hiçbir şeyin çıkmasına izin vermeyeceğimi biliyordunuz. Bazılarınız o zaman bana kötü dedi. Bana hâlâ kötü diyebilirsiniz ve bu benim reddemeyeceğim bir sıfat olur. Yine de aranızda vizyonu olan tek kişi bendim. Halkımızı kurtarmak için plan yapan yalnızca bendim. Öyle değil mi?"
Gizemustaları önce Sinistrad'a, sonra birbirlerine baktılar,
ve bakışlarını kaçırdılar -birisi bakışlarını muhteşem kente çe
virdi, diğeriyse civa ejderinin bulutsuz gökte gözden kaybol
masını izledi. JT
"Evet, katılıyoaız," dedi biri. j,
"Başka seçeneğimiz yoktu," diye ekledi diğeri.
"Pek de iltifatkâr sözler değil bunlar, ama zaten iltifatsız da yaşayabilirim. İltifat demişken, çıkardığınız iş olağanüstü." Sinistrad kulelere, bulvarlara, ağaçlara eleştirel bir gözle baktı Elini uzatarak, önünde durdukları binanın taşlarına dokundu

452
453

KAFIADI
Margaret We"s & Tracy Hickman

"O kadar iyi ki, aslında, bun n da illüzyom n bir parçası olup olmadığını merak ediyorum! içeri girmeye korktum ne edey-
se."
Gizemustalarından biri büyücünün küçük esprisine soğuk soğuk gülümsedi. Diğeri -yaşlı adam- kaşlarım çatarak dönüp orayı terk etti. Cüppesini toparlayan Sinistrad, arkadaşlarını takip ederek mermer merdivenlerden çıktı ve Büyücülerin Lonca Salonu'nun parlak, kristal kapılarından içeri girdi.
Salonda, ciddi ve alçak seslerle konuşan, yaklaşık elli büyücü vardı. Kadın ya da erkek, hepsi Sinistrad'ın cüppele ine benzer tasarımda giysiler giymişti, yalnız renkleri oldukça değişkendi. Her renk, giyen büyücünün özel ilgi alanını gösteriyordu -toprak için yeşil, gök için koyu mavi, ateş için (ya da zihinsel büyüler için) kırmızı, su için açık mavi. Sinistrad gibi birkaçı, disiplini -demirden bir disiplini, hiçbir zayıflık tanımayan disiplini- temsil eden siyah rengine bürünmüştü. Sinistrad odaya girdiğinde, birbirleriyle alçak, heyecanlı seslerle konuşmakta olan büyücüler sustular. Her biri eğildi ve bir kenara çekilerek, geçmesi için yer bıraktı.
Çevresine bakman Sinistrad, dostlarını başını sallayarak selamladı, düşmanlarıyla göz göze geldi ve büyük salon boyunca acele etmeden yürüdü. Mermerden yapılmış Lonca Salonu kasvetli, boş ve süssüzdü. Duvarlarını halılar süslemiyor, kapı aralıkları heykellerle zenginleşmiyordu. Güneş ışığını davet eden pencereler, kasveti dağıtan büyüler yoktu. Gizemustala-rının konutları Orta Âlem'de, insan yaratısının en muhteşem varlıkları olarak bilinirdi. İçinden çıkıp geldikleri mekânları hatırlayan büyücüler, Yüksek Âlem'in Lonca Salonu'nun çıplaklığını ve sadeliğini ürpertici buluyorlardı. Cüppelerinin yenlerine soktukları elleriyle duvarlardan olabildiğince uzak duru-

yor, birbirlerine ve özellikle de liderlerine, yani Sinistrad'a bakmaktan kaçınıyorlardı.
Sinistrad aralarında en genç olanıydı. Oradaki her g' emus-tası onun Lonca Salonu'na ilk gelişini hatırlıyordu -yapılı bir genç, hizmet etmeye can atan ve sızlanmaya eğilimli. Anne babası, bu sürgün yerine tahammül edemeyip oğullarını yetim bırakan ilk büyücülerdendi. Diğerleri genç adam için üzülmüşlerdi, ama fazla da değil. Zaten o sıralarda pek çok yetim vardı. Kendi sorunlarına dalmış olan -ki bunlar son derece önemli sorunlardı- büyücüler, genç büyücüye fazla dikkat etmemişlerdi.
İnsan büyücülerin, kendi tarih versiyonları vardı ve bu, diğer ırkların tarihleri gibi, kendi bakış açılarına göre çarpıtılmıştı. Koparılış'ı takiben Sartanlar ırkları buraya, büyülü kubbe altındaki bu âleme getirmişlerdi - ciflerin iddia ettiği gibi Arista-gon'a değil. İnsanlar, özellikle de büyücüler, bu âlemi yalnızca yaşanabilir değil, aynı zamanda güzel kılmak için son derece sıkı çalışmışlardı. Ama Sartanlar onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmamışlardı, her zaman bir yerlerde "önemli" işler peşindeydiler.
* Sananların geri döndüğü nadir zamanlardan birinde, rün büyülerini kullanarak yardım ellerini uzattılar. Böylece o muhteşem binalar yaratıldı ve kubbe güçlendirildi. Mercankaya meyve verdi, su boldu. İnsan büyücüler pek de müteşekkir hissetmediler. Kıskanmışlardı. Rün büyüsüne imreniyorlardı. ,.• Sonra, Sartanların aşağıdaki Orta Âlem'in içinde yaşanacak hale geldiğini ilan ettikleri gün geldi. İnsanlar ve cifler Arista-gon'a taşındılar ve Sartanlar yukarıda, Yüksek Âlem'de kaldılar. Sartanlar bu taşınma işi için, kubbenin altındaki toprakların çok kalabalık hale geldiği mazeretini gösterdiler, insan bü-





yücülerse, Sartanların onları, büyücüler rün büyüsü konusunda fazla şey öğrendikleri için attıklarına inandılar.
Zaman geçti, elfler güçlendi ve güçlü büyücülerinin liderliğinde birleştiler. İnsanlar ise barbar korsanlara döndüler. İnsan büyücüler ciflerin yükselmesini dıştan küçümseme, içle-rindense korkuyla izlediler.
41 Kendi kendilerine şöyle dediler. "Elimizde rün büyüsü olsaydı, elfleri yok edebilirdik!"
Bu yüzden, kendi halklarına yardım etmek yerine, Yüksek Âlem'e dönmek üzere bir yol bulmak için kendi büyülerine yoğunlaştılar. Sonunda başardılar ve en güçlü büyücülerden -yani gizemustalarından- büyük bir topluluk, Sartanlara meydan okuyup, hakları olarak gördükleri şeyi almak üzere Yüksek Âlem'e çıktılar.

. İnsanlar buna Yükseliş Savaşı adını verdiler, elbette savaş denebilecek bir şey yoktu ortada. Gizemustaları bir sabah uyandılar ve Sartanların gitmiş olduklarını gördüler. Konutları boş, kentleri terk edilmişti. Büyücüler halklarına muzaffer döndüler, ama Orta Âlem'i kargaşa içinde buldular -savaştan doğan bir kaos içinde. Tek yapabildikleri, hayatta kalmayı başarmak oldu, ama büyülerini kullanarak halklarını Vaat edilen Topraklar'a götüremediler.
Sonunda, yıllar süren acı ve zorlukların sonunda, gizemus-taları Orta Âlem'i terk edip efsanelerinin güzel, bereketli, güvenli ve sağlam olduğunu söylediği topraklara ulaştılar. Sonunda rünlerin sırlarını çözeceklerini umuyorlardı. Her şey harika bir rüya gibi göaınüyordu. Kısa sürede rüya, kâbusa döndü.
Rünler gizemlerini korudular ve gizemustaları, bu toprakların güzelliğinin ve bolluğunun onlara ne kadar bağlı olduğu-

nü, korku içinde fark ettiler. Ekinler büyüyordu, ama insanlarını besleyecek bollukta değil. Açlık her yeri sardı. Su azdı ve gittikçe de azalıyordu -her aile, su üretmek için korkunç miktarlarda büyü harcamak zorunda kalıyordu. Yüzlerce yıllık içten evlenme sonucunda, büyücüler zaten zayıflamıştı. İçten evlenmelerin sürmesi, büyü ile tedavi edilemeyen korkunç genetik deformasyonlara yol açmıştı. Bu çocuklar öldüler ve gittikçe daha az çocuk doğmaya başladı. Bunlardan daha da korkuncu, gizemustaları kubbenin büyüsünün solmakta olduğunu fark ettiler.
Bu âlemi terk edeceklerdi, ama başarısızlıklarını, zayıflıklarını itiraf etmeden nasıl dönerlerdi? İçlerinden birinin bir fikri vardı. Bir adam, bunu nasıl yapabileceklerini söyledi. Çaresizdiler ve onu dinlediler.
Zaman geçtikçe ve Sinistrad büyü çalışmalarında ilerleyip,
güç konusunda en yaşlıları bile geçtikçe, hizmet etme aşkın
dan vazgeçti ve becerilerini sergilemeye başladı. Yaşlılar, ismi
ni değiştirip Sinistrad ismini aldığında, bundan hoşlanmadılar
ve tiksinti duydular, ama o sırada bu konunun üzerinde fazla
durmadılar. Orta Âlem'de, kabadayının biri, hak etmediği bir
saygı kazanmak için kendine Vahşi ya da Cani gibi, kulağa
sert gelen bir isim alabilirdi. Bunun bir anlamı yoktu. >#
Gizemustaları isim değişikliğini gözardı ettiler, tıpkı Sinist-rad'ı gözardı ettikleri gibi. Ah, birkaçı sesini yükseltti -Iridal'in babası da bunlardan biriydi. Birkaçı dostlarının, genç adamın kendinden emin hırsını, insafsız zulmünü, insanları kullanmadaki becerisini görmesi için uğraştılar. Uyarıda bulunanlar önemsenmedi. Iridal'in babası Sınistrad'a karşı önce biricik, sevgili kızını, sonra büyülü bir tutsaklık içinde hayatını kaybetti. Fakat diğer büyücülerden kimse bunu bilmiyordu. Zindan





o kadar beceriyle hazırlanmıştı ki, kimse bunun farkında olmadı. Yaşlı büyücü topraklarında yürüdü, arkadaşlarını ziyaret etti, görevlerini yerine getirdi. Neşesiz ve üzgün olduğunu fark eden olduysa bile, onlar da kızının evliliği yüzünden acılı olduğunu düşündüler. Kimse yaşlı adamın ruhunun, cam kavanozdaki bir böcek gibi, rehin tutulduğunu bilmiyordu.
Genç büyücü fark edilmeden, sabırla, ağını Yüksek Alem'in hayatta kalan büyücülerinin üzerine ördü. İplikler görülemiyor, dokunulamıyor, pek az hissediliyordu. Herkesin görmesi için devasa bir ağ örmedi, ama ustaca bir kolun çevresine bir iplik sardı, bir ayağı doladı ve bunları o kadar hafifçe tuttu ki, kimse hareket edemediğini anlayana kadar fark etmedi.
Şimdi sıkışıp kalmışlardı, kendi çaresizlikleriyle sarılmışlardı. Sinistrad haklıydı. Başka seçenekleri yoktu. Ona güvenmek zorundaydılar, çünkü geleceği planlayacak ve o güzelim cehennemlerinden kaçmak için hazırlıklar yapacak kadar akıllı -•-olan bir o vardı aralarında.
Sinistrad ön salona ulaştı. Yerden altın bir podyum yükselmesini sağladı ve üzerine çıkarak, arkadaşlarına hitap etmek $ üzere döndü.
ı "Elf gemisi göründü. Oğlum güvertede. Planlarımıza uygun olarak, gidip gemiye rehberlik edeceğim..." r
"Kubbeden içeri bir elf gemisi gireceği konusunda anlaştı-" ğımızı hatırlamıyorum," dedi bir kadın gizemustası. "Oğlun ve hödük hizmetkârının kullandığı küçük bir gemi olacağını söylemiştin."
"Planlarda değişiklik yapmak zorunda kaldım," diye yanıtladı Sinistrad, dudakları ince ve nahoş bir gülümsemeyle kıvrılırken. "İlk gemi bir elf saldırısına uğradı ve Drevlin'e düş-

tü. Oğlum bu elf gemisini ele geçirmeyi başardı. Çocuk kaptanı büyü altında tutuyor. Gemide otuz elften fazlası yok ve yalnızca bir tek büyücü var -çok zayıf bir büyücü elbette. Bu durumla başa çıkabileceğimizi düşünüyorum, ne dersiniz?" -b
"Evet, eski günlerde çıkabilirdik," diye yanıtladı kadın. "İçimizden herhangi biri otuz elfle başa çıkabilirdi. Ama şimdi..." Başını sallarken sesi soldu gitti.
"İşte bu yüzden büyüler yaptık ve illüzyonlar yarattık." Sinistrad Lonca Salonu'nun dışını işaret etti. "Yalnızca görüntü bile gözlerini .korkutacak. Başımıza dert olmayacaklar."
"Neden onlarla gökkubbede karşılaşıp, oğlunu almıyor ve
kendi yollarına gitmelerini sağlamıyorsun?" diye sordu Baltha-
zar olarak bilinen yaşlı gizemustası. •• > ".- .'",;ı,ı^ :>,, /
"Çünkü, seni geveze aptal, gemilerine ihtiyacımız var!" diye tısladı Sinistrad, sorgulanmaktan dolayı öfkelendiğini açıkça göstererek. "Bu gemiyle, halkımızdan pek çok insanı Orta Âlem'e taşıyabiliriz. Daha önce, gemi edinene ya da daha fazla ejder büyüleyene kadar beklemek zorundaydık."
"Peki cifleri ne yapacağız?" diye sordu kadın.
Herkes Sinistrad'a baktı. Yanıtı Sinistrad kadar, kendileri de biliyordu; ama onun söylemesini duymak istediler.
Duraksamadan, tereddüt etmeden söyledi. "Onları öldüre
ceğiz." ,v,f
Sessizlik büyük ve yankılıydı. Yaşlı gizemustası başını salladı. "Hayır. Böyle bir şeyde yer almayacağım."
"Neden olmasın, Balthazar? Orta Âlem'de yeterince elf öldürmüştün."
"O savaştı. Bu ise cinayet."
"Savaş, 'ya onlar, ya da biz' demek. Bu da savaş. Ya biz, ya da onlar!"




" Çevresindeki gizemustalan mırıldandılar. Sözlerine katılı
yor gibiydiler. Pek çoğu, yaşlı büyücüyle tartışmaya başladı;
fikrini değiştirmek için ikna etmeye çalıştılar. "Sinistrad haklı,"
dediler. "Bu bir savaş! Irklarımız arasında savaştan başka bir
şey olamaz. Zaten, Sinistrad'ın tek yapmaya çalıştığı, bizi evi
mize götürmek." "fcîf- • W$ Ww( §, • ,\t^-î¥'"t4>\
"Size acıyorum!" diye hırladı Balthazar. "Hepinize acıyorum! O" -Sinistrad'a işaret etti- "hepinizi güdüyor. Şişman buzağılar gibi, burnunuzdan tutmuş, hepinizi güdüyor. Ve karnı acıktığı zaman, hepinizi katledip, etlerinizle beslenecek. Hah! Beni rahat bırakın! Onu takip etmektense, burada kalıp ölürüm."
Yaşlı büyücü uzun adımlarla kapıya doğaı yürüdü.
"Ve öleceksin de, gri sakal," diye mınldandı Sinistrad alçak sesle. "Bırakın gitsin," dedi herkesin duyabileceği şekilde. "Onunla gitmek isteyen başkaları var mı?"
Gizemustası hızlı, sorgulayıcı bir bakış fırlattı herkese, ağının iplikçiklerini toplayıp, daha sıkı çekerek. Kimse kurtulmayı başaramadı. Bir zamanlar mücadele etmiş olanlar şimdi korkuyla öylesine zayıf düşmüşlerdi ki, her istediğini yapmaya hazır ve hevesliydiler.
"Pekâlâ. Elf gemisini kubbeden geçireceğim. Oğlumu ve yoldaşlarını şatoma getireceğim." Sinistrad oğlunun yoldaşlarından birinin becerikli bir kiralık katil olduğunu da söyleyebilirdi -ciflerin kanlarını kendi elleriyle dökecek ve gizemustalarımn ellerini kirletmelerini önleyecek birisi. Ama Sinistrad insanlarının katılaşmasını istiyordu. Her istediğini yapacak hale gelene kadar, gittikçe alçalmalarını istiyordu. "Elf gemisini uçurmayı öğrenmek üzere gönüllü olanlar, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Geri kalanınız, kentin üzerindeki


büyüyü korumak için çalışmalısınız. Zamanı geldiğinde, size işaret vereceğim ve eyleme geçeceğiz."
Hepsine ayrı ayrı baktı, her solgun, sert yüzü teker teker inceledikten sonra tatmin oldu. "Planlarımız iyi ilerliyor. Aslına bakarsanız, beklediğimizden de iyi. Oğlumla yolculuk eden, bize öngörmediğimiz biçimlerde yardımı dokunabilecek kişiler var. Aşağı Alem'den bir cüce var. Elfier yüzyıllardır cüceleri sömürüyor. Kendilerine verdikleri isimle, Gegleri savaşa çekmemiz olası. Aşağı Alem'den daha aşağıdaki bir yerden - hiçbirimizin varlığından haberi olmadığı bir yerden geldiğini iddia eden bir insan var. Bu haber hepimiz için son derece değerli olabilir."
Onay ve kabul mırıltıları duyuldu. -••• •< - ' - • "*••'

"Oğlum insan krallıkları ve elf devrimi hakkında bilgi getiriyor. Bunların hepsi, fetih işine giriştiğimiz zaman değerli olabilir. Ve en önemlisi, Sananların Aşağı Âlem'de yaptılan büyük makineyi gördü. Sonunda, sözde Yıksı-diksi'nin gizemini çözebileceğiz ve kendi çıkarlarımız için kullanabileceğiz."
Sinistrad ellerini kutsarcasına kaldırdı. "Şimdi gidin, halkımın insanları. Gidin ve giderken bilin ki, dünyaya adım atıyorsunuz, çünkü Aristagon kısa süre sonra bizim olacak!"
Toplantı hararetli bir tezahüratla dağıldı. Sinistrad podyumdan indi ve podyum yok oldu -büyü dikkatle harcanmalı, yalnızca önemli durumlarda kullanılmalıydı. Birçoğu durup Sinistrad'ı kutladı veya sorular sorarak eylem planı hakkında küçük ayrıntıları açıklığa kavuşturdu. Bir çoğu nazikçe sağlığını sordu, ama kimse karısını sormadı. Iridal on devirdir konsey toplantılarına katılmıyordu, lonca Sinistrad'ın planını oylayarak kabul ettiğinden beri -çocuğunu alıp, insan prensi ile değiştirme planını onayladığından beri.
Lonca üyeleri





Iridal'in toplantılara katılmamasından memnundular. Bunca zaman sonra bile gözlerine bakamıyorlardı çünkü.
Yolculuğuna başlaması gerektiğini bilen Sınıstrad, çevresinde toplananlardan kurtuldu ve Lonca Salonu'ndan çıktı. Zihinsel bir komut civa ejderini merdivenlerin dibine getirdi Büyücüye kötü kötü bakan ejder, gizemustasının sırtına binmesine ve ne yapacağını söylemesine tahammül etti. Ejderin Sinistrad'a itaat etmekten başka seçeneği yoktu; büyü altındaydı. Bu konuda, Lonca Salonu'nun gölgeli kapısında duran büyücülerden farklıydı ama. Onlar kendilerini Sinistrad'a, kendi özgür iradeleriyle vermişlerdi.

## KERKALTINCI BOLÜM
## GÖKKUBBE

Elf ejder gemisi ince, soğuk havada hareketsiz asılı duruyordu. Gökkubbe olarak bilinen, havada yüzen buz kütlelerine gelince, kimse daha ileri gitmeye cesaret edemediğinden durmak zorunda kalmıştı. Gemiden on kat büyük kütleler, üstlerinde hayalet gibi geziniyordu. Daha küçük parçalar, büyüklerin çevresinde dolanıyordu; hava küçük buz damlalarıyla pırıldıyordu. Buzdağlanndan yansıyan güneş göz kamaştırıyordu; kimse onlara doğrudan bakamıyordu. Gökkubbenin kalınlığını, enginliğini kimse talimin edemiyordu. Gizemustaları ve Sartanlar dışında lıiç kimse, bu kadar yükseğe uçup, yolculuğunu anlatmak üzere geri dönmemişti. Çizilen haritalar, tahminlere dayalıydı ve gemideki herkes bunların gerçeği yansıtmadığını biliyordu. Kimse, âlemlerini kurmak üzere gizemus-talarının gökkubbenin içinden geçtiğini düşünmüyordu.
"Doğal savunma bariyeri," dedi Hugh, kısık gözlerle lomboz deliğinin dışındaki muhteşem güzelliğe bakarak "Bunca yıldır zenginliklerini rahatsız edilmeden koruyabilmiş olmalarına şaşmamak lazım."
"Nasıl geçeceğiz?" diye sordu Bane Çocuk, görebilmek için parmakuçlarında duruyordu.





"Geçmeyeceğiz." , •", '),,.•> > > ,<-,
"Ama geçmek zorundayız!" diye ciyakladı çocuk. "Babama gitmek zorundayım!"
"Velet, o buz parçalarından biri -hatta küçücük bir tanesi-bile bize çarparsa, bedenlerimiz gündüz göklerinde parıldayan yıldızların arasına katılır. Belki de babacığına gelip seni almasını söylemelisin."
Bane'in yüzü sakinleşti, öfkeden kızaran yüzü normal rengine döndü. "Önerin için teşekkür ederim, Sir Hugh." Eli tüyü kavradı. "Ben de bunu yapacağım. Ve benim için yaptıklarınızın hepsini ona söylemeyi de unutmayacağım. Hepinizin." Bakışları Alfred'den, karşısındaki güzellik karşısında sersemlemiş Limbeck'e, hatta Haplo'nun köpeğine kadar herkesi taradı. "Eminim hepinizi... hak ettiğiniz şekilde ödüllendirecek."
Güvertede hoplayıp zıplayarak ambann bir köşesine çöktü ve gözlerini kapatıp babasıyla iletişim kurdu.

"'Hepiniz' ile 'hak ettiğiniz' arasında verdiği o minik aradan hoşlanmadım," dedi Haplo. "Büyücüyü, çocuğu kapıp, bizi alevlere boğmaktan alıkoyan şey ne olacak?"
"Hiçbir şey, sanırım," diye yanıtladı Hugh, "yalnız bir şey istiyor gibi ve bu da yalnızca çocuk değil. Aksi halde, niye bunca zahmete girsin?"
"Pardon, anlamadım."
"Alfred, gel buraya. Bak, bu Sinistrad'm gece şatoya geldiğini, bebekleri değiştirdiğini ve gittiğini söylemiştin. Çevrede muhafızlar varken bunu nasıl başarabilir?"
"Gizemustalarının, kendilerini transfer etme yetileri vardır. Trian Majesteleri Kral'a şöyle açıklamıştı: büyünün yapılabilmesi için, bedenden önce zihnin gönderilebilmesi gerekiyor. Zihin belirli bir mekânda iyice yerleştiği zaman, bedeni kendi-

sine katılması için çağırabiliyor. Bu büyü için tek gereken, büyücünün daha önce o mekânı görmüş olması, böylece zihninde gideceği yerin doğru bir görünümünü yaratabiliyor. Gize-mustalan, neredeyse dünya kadar yaşlı olan, Uylandia'daki kraliyet sarayını sık sık ziyaret etmişlerdi."
"Ama kendisini, mesela Aşağı Âlem'e veya Aristagon'daki elf sarayına taşıyamaz, öyle mi?"
"Hayır, efendim, taşıyamaz. En azından zihinsel olarak yapamaz bunu. Hiçbiri yapamaz. Elfler gizemustalanndan hep nefret ettiler ve korktular, asla krallıklarına girmelerine izin vermediler. Büyücüler aynı yöntemle Aşağı Âlem'e de gidemezler, çünkü orada da hiç bulunmadılar. Başka ulaşım yöntemleri kullanmak zorundalar... Alı, ne demek istediğinizi anlıyorum, efendim!"
"Aha. Sinistrad önce gemimi almaya çalıştı. Başarısız oldu ve şimdi elinde bir tane daha var. Eğer o..."
"Şşşt, ziyaretçimiz var," diye mırıldandı Haplo.
Bölmenin kapısı açıldı ve arkasında mürettebattan iki kişi ile, Kaptan Bothar'el göründü. "Sen" -Hugh'yu işaret etti- "benimle gel."
Omuzlarını silken Usta, kendisine denileni yaptı. Yukarıda neler olup bittiğini görecek olmaktan dolayı üzüldüğü söylenemezdi. Kapı arkalarından çarpılarak kapandı, muhafız kapıyı kilitledi ve Hugh elfi merdivenlerde takip ederek üst güverteye çıktı. Köprüye vardığında, Haplo'nun köpeğinin de kendisini takip etmekte olduğunu gördü.
"Bu da nereden çıktı?" Kaptan hayvana kötü kötü baktı. Köpek başını kaldırarak, dili dışarıda, kuyruğu sallanarak, parlak kahverengi gözleriyle kaptana baktı.
"Bilmiyorum  Beni takip etti herhalde."





"Öğrenci, o şeyi köprüden çıkar. Sahibine götür ve ona gözkulak olmasını söyle, yoksa onu aşağıya atarım."
"Başüstüne, efendim."
Öğrenci köpeği almak için eğildi. Hayvanın tavrı hemen değişti. Kulakları arkaya yattı, kuyruğu neşeyle sallanmaktan vazgeçti, yavaş yavaş, kötücül bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. Köpeğin ağzı aralandı ve göğsünden gelen alçak bir gürlemeyle, hırlamaya başladı.
"Parmaklarını seviyorsan," diyor gibiydi hayvan, "onları kendine saklasan iyi olur."
Öğrenci köpeğin öğüdünü tuttu. Ellerini arkasına saklayarak kaptanına soru ve korku dolu gözlerle baktı.
"Köpek..." dedi Hugh denercesine. Hayvan kulaklarını azıcık kaldırdı. Hugh'ya bir göz attı. Bir gözünü öğrenciden ayırmadı, ama Hugh'ya, kendisini dost saydığını belli etmeyi de ihmal etmedi.
"Buraya, köpek," diye komut verdi Hugh, parmaklannı beceriksizce şıklatarak.
Köpek, bundan emin olup olmadığını sorarcasına başını eğdi.
Hugh parmaklannı yine şıklattı ve köpek, talihsiz elfe bir
ayrılış hırlamasıyla hırlayarak Hugh'ya doğru yürüdü. Hugh
köpeği beceriksizce okşadı. Köpek Hugh'nun ayaklarının di
bine oturdu.  ~*
"Sorun çıkarmaz. Ben ona göz kulak olurum."
"Kaptan, ejder yaklaşıyor," diye rapor verdi gözetçi.
"Ejder mi?" Hugh elfe baktı.
Yanıt olarak, Kaptan Bothar'el işaret etti.
Hugh geminin lomboz deliklerinden birine yürüyüp dışarı baktı. Gökkubbenin içinden geçen bir ejder zar zor göıiilebi-

liyordu. Sanki buzdağlarımn arasından bir gümüş nehri -iki alev alev gözü olan bir gümüş nehri akıyordu.
"Türünü biliyor musun, insan?"
"Bir civa ejderi." Hugh, elfçe sözcüğü hatırlamak için duraksamak zorunda kaldı. "Silindistani."
"Onu geçemeyiz," dedi Kaptan Bothar'el. "Hızına bak! İsmi pek yerinde. Savaşmak zorunda kalacağız."
"Sanmıyoaım," dedi Hugh. "Bana göre, çocuğun babasıyla tanışmak üzereyiz."
Elfler ejderlerden hiç hoşlanmaz ve asla güvenmezler. Elf büyücülerin büyüleri ejderleri kontrol edemez ve insanların bu konudaki bilgisi elf ağızlarında sızlayan bir diş gibidir daima. Gemideki cifler, yakınlarındaki civa ejderinin varlığı karşısında endişeli ve rahatsızdılar. Ejder uzun, parlak bedeniyle geminin çevresinde dönüyor, kıvranıyor, bükülüyordu. Elfler ejderi gözleriyle takip ediyor, ya da iki saniye önce olmadığı bir yerde göründüğünde irkiliyorlardı. Bu endişeli tepkilerin, güvertede durmakta olan gizemustasım eğlendirdiği belli oluyordu. Büyücü bir zarafet timsali olsa da, Hugh kirpiksiz gözlerdeki pırıltıyı, ince, kansız dudaklarda arada bir beliren küçük gülümsemeyi farkedebiliyordu.
"Şahsınıza karşı ebediyen borçlu kalacağım, Kaptan Bothar'el," dedi Sinistrad. "Çocuğum benim için, Yüksek Âlem'in tüm hazinelerinden daha kıymetlidir." Başını eğerek, eline yapışmış, kendisini gerçek bir hayranlıkla izlemekte olan çocuğa baktı ve gülümsemesi yayıldı.
"Hizmet edebildiysem ne mutlu. Çocuğun anlattığı gibi, şimdi halkımızca kanun kaçağı olarak görtılüyoaız. Asi güçleri bulup, onlara katılmalıyız. Bize ödül vaat etmişti..."

406
4f,7

EIDEK. KAPADI
Margaret Weıs & Tracy Hıckman

"Ah, sizi temin ederim ki, bolca alacaksınız zaten. Büyüleyici âlemimizi görmeli, halkımızla tanışmaksınız. O kadar az misafirimiz oluyor ki! Birbirimizin yüzünü görmekten yoruluyoruz. Misafir istediğimizden değil aslında," diye ekledi Sinistrad nazikçe. "Ama bu özel bir durum."
Hugh, Sinistrad'ın gelişi sebebiyle güverteye getirilen diğer "misafirlerle" beraber gelen Haplo'ya baktı. Katil, Haplo'nun bütün bunlar hakkında ne düs/ündüğünu gösterecek bir şey görmeyi çok isterdi. Elbette konuşamazlardı, ama kalkmış bir kaş veya acele bir göz kırpış, Hugh'ya Haplo'nun da bu baldan tatlı meyveyi yutmadığını anlatabilirdi. Ama Haplo Sinist-rad'a öyle dikkatli bakıyordu ki, büyücünün burnundaki gözenekleri sayıyor sanılabilirdi.
"Gemimi o şeyin içinden uçurmayı göze alamam." Kaptan Bothar'el, bir baş hareketiyle gökkubbeyi gösterdi. "Bize eli-nizdekileri verin" -elfin bakışları gizemustasının parmaklarını süsleyen zarif mücevherlere gitti- "biz de âlemimize dönelim."
Hugh elfe, boşuna nefes tükettiğini söyleyebilirdi. Sinistrad asla bu geminin yakut ve elmas pırıltılı parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti.
İzin vermedi de. "Yolculuk biraz zorluk yaratacaktır, kaptan, ama imkânsız değildir, kuşkusuz tehlikeli de değildir. Ben rehberliğinizi yapacağım ve gökkubbenin içinden güvenle geçmenizi sağlayacağım." Köprüde, çevresine baktı. "Mürettebatınıza, âlemimizin harikalannı görme şansını vermeyi reddetmeyeceksiniz, değil mi?"
Yüksek Âlem'in, büyücünün dikkatsiz bir rahatlıkla taktığı mücevherlerle somutlaşan, efsanevi zenginliği ve ihtişamı, korkuyu ve -Hugh'nun mürettebatın gözlerinde gördüğü gibi-sağduyuyu yok etmişti. Bir oaımcek ağına doğnı uçtuğunu

bildiği halde kendisini durduramayan elf kaptana acıdı. Burayı terk edip, eve dönme emrini verecek olsaydı, geri dönen kendisi olacaktı -hem de zor yoldan, kilometrelerce yükseklikteki boş gökyüzünden, başaşağı şekilde.
"Pekâlâ," dedi Bothar'el, pek de zarif olmayan bir tavırla. Mürettebattan kopan tezahürat, kaptanın gözündeki parlamayla sona erdi.
"Ben de seninle ejdere binebilir miyim, baba?" diye sordu Bane.
"Elbette, oğlum." Sinistrad çocuğun başını okşadı. "Ve şimdi, sizinle, özellikle de yeni dostum Limbeck'le" - Sinistrad Geg'e doğru eğildi, Limbeck de beceriksizce karşılık verdi-"kalıp daha fazla sohbet etmek çok hoşuma giderdi ama, eşim çocuğunu görmek için sabırsızlanıyor. Kadınlar. Ne sevgi dolu yaratıklardır, onlar."
Sinistrad kaptana döndü. "Ben hiç gemi uçurmadım, ama bana öyle geliyor ki, gökkubbeden geçerken karşılaşacağınız en önemli sorun, kanatlardaki buzlanma olacak. Bununla beraber eminim ki, benim

yetenekli meslektaşım" -gemi büyücüsüne doğru eğildi ve büyücü bu nezakete ihtiyatlı bir nezaketle karşılık verdi- "buzlan eritebilir."
Kolu oğlunun omzunda, ejderinin sırtına kadar olan kısa mesafeyi büyüyle aşmak üzere hazırlandı. Bedenleri neredeyse tamamen yok olmuştu ki durdu ve parlayan gözlerini kaptana dikti. "Ejderin takip ettiği yolu izleyin," dedi, "sakın sapmayın." Ve gitti.
"Eee, onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Hugh Haplo'ya, köpek, Alfred ve Limbeck'le beraber bölmeye götürülürlerken
"Büyücü hakkında mı?"

469
468

KERKYEDINCI BOLUM
GOKKUBBE
Margaret Weis & Tracy Hickman
ı u-ı- o" U tX *,"!!(.."^j "V"".,  "  ""^ V
"Başka kim olabilir?
"Ah, yeterince güçlü," dedi Haplo, omuzlarını silkerek.
"Ama beklediğim kadar değil."
Hugh homurdandı. Sinistrad'ı korkutucu bulmuştu. "Peki ne bekliyordun -bir Sartan mı?"
Haplo Hugh'ya dik dik baktı, ama söylediklerinin şaka olduğunu gördü. "Ne demezsin," diye yanıt verdi, sırıtarak.

Carfa'shon buzdağlarımn arasından yüzerken, arkasında dönen kristallerden parlak bir iz bıraktı. Soğuk keskindi. Geminin büyücüsü, büyülü ısıyı geminin yaşama ve çalışma mekânlarından çekip, donanım, halatlar, kanatlar ve gövdedeki, tepelerine fıkırdayarak, Limbeck'in dediği gibi milyonlarca kuru bezelye gibi yağan buzu eritmek için kullanmak zorunda kalmıştı.
Haplo, Limbeck, Alfred ve Hugh, bölmedeki mangaldan faydalanabilmek için çevresine toplanmışlardı. Köpek bir top gibi kıvrılmış, burnunu çalı gibi kuyruğuna gömüp uykuya dalmıştı. Hiçbiri konuşmuyordu. Limbeck görmüş olduğu ve görmeyi umduğu şeylere ilişkin hayallere dalmıştı. Haplo'nun ne düşündüğünü tahmin etmek mümkün değildi. Hugh önündeki seçenekleri değerlendiriyordu.
Cinayet sözkonusu olamazdı. İsmine layık hiçbir katil bir büyücüyü öldürmeye kalkışmazdı, bir güzemustasını ise hiç! Sinistrad güçlüydü. Ben neler söylüyorum! Adam gücün ta kendisi! Çevresindeki büyü, fırtınadaki yıldırımsavar gibi vızıldıyor. Beni daha önce öldürmeye çalışmışken, şimdi benden ne istiyor, bilebilsem! Neden birden bu kadar değerli oldum'-'

471
470

Margaret Weıs & Tracy Hickınan

"Neden Hugh'yu getirmemi istedin, baba?"
Civa ejderi buz kütlelerinin arasında uçuyordu. Elf gemisinin takip edebilmesi için Sinistrad'ca dizginlendiğinden, sıra-dışı bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Bu uyuşuk tempo, gemideki lezzetli kokan yaratıklarla karnını doyurmaya can atan ejderi sinirlendiriyordu. Ama Sinistrad'a meydan okumanın ne demek olduğunu biliyordu. Daha önce pek çok büyü savaşı yapmışlardı ve Gorgon hepsini kaybetmişti. Büyücüye karşı kin dolu bir saygı besliyordu.
"Usta Hugh'ya ihtiyacım olabilir, Bane. Her şey bir tarafa,
o bir pilot." ' *'
"Ama bir pilotumuz var zaten -elf kaptan." ' * "Sevgili çocuğum, öğrenecek çok şeyin var. Bu yüzden öğrenmeye şimdiden başlasan iyi olur. Asla ciflere güvenme. Zekâları insanlann zekâlarına eşit olsa da, daha uzun yaşarlar ve bilgelik kazanmaya eğilimli olurlar. Eski günlerde, asil bir ırktılar ve insanlar da, ciflerin küçümseyerek söyledikleri gibi, onlarla karşılaştırıldığında hayvandan başka bir şey değildiler. Ama elf büyücüleri sahip olduklarıyla yetinemediler. Aslında, bizi kıskanıyorlardı."
"Büyücünün, ölen elfin ruhunu aldığını gördüm," diye sözünü kesti Bane, anımsadığı olayın etkisiyle sesini alçaltarak.
"Evet," dedi Sinistrad, küçümseyen bir ses tonuyla. "Bizimle bu şekilde savaşmayı düşünüyorlardı."

"Anlamıyoaım, baba."
"Anlaman önemli, oğlum, bir an önce anlaman önemli, çünkü elf gemisinin büyücüsüyle başa çıkmamız gerekecek. Sana kısaca büyünün doğasını açıklayayım Koparılış'tan önce maddi ve manevi büyü - dünyadaki diğer unsurlar gibi- tüm

halklarda karışmıştı. Koparılış'tan sonra, dünya değişik unsurlarına ayrıldı, en azından Sartanların efsaneleri öyle diyor ve aynı şey büyü için de geçerli oldu.
"Her ırk, doğal olarak, eksik taraflarını kapatmak için büyü gücünden faydalanmaya çalışıyordu. Bu yüzden, maneviyata eğilimli olan elfler, maddi güçlerini geliştirmek için büyüye ihtiyaç duydular. Onlar için çalışacak maddi nesnelere büyü gücü verme sanatını çalıştılar."
"Ejder gemisi gibi mi?"
"Evet, ejder gemisi gibi. Diğer yandan insanlar maddi dünyayı daha iyi kontrol edebiliyorlardı, bu yüzden manevi güç arayışına girdiler. Hayvanlarla iletişim kurmak, rüzgârı istediğimiz gibi yönlendirmek, taşları emrimizle havalandırmak -en büyük becerimiz bunlar oldu. Ve maneviyata olan ilgimiz sayesinde, zihinsel büyüyü geliştirdik, zihinlerimizi, fiziksel yasaları değiştirip, kontrol edecek şekilde eğittik."
"Ben de bu sayede uçtum."
"Evet, sen bir elf olsaydın, hayatını kaybederdin, çünkü on-lann böyle bir gücü yoktur. Elfler tüm mistik becerilerini maddi nesnelere aktardılar ve zihinsel manipülasyon sanatını çalıştılar. Elleri bağlı bir elf büyücüsü çaresizdir. Aynı koşullar altında bir insan büyücüsü ise, kendi kendine bileklerinin küçüldüğünü söyler ve bu gerçekleşir. Böylece bağlarından kurtulabilir."
"Baba," dedi Bane, arkasına doğru bakarak, "gemi durmuş."
"Durmuş demek." Sinistrad sabırsız bir iç çekmeyi bastırarak ve ejderi dizginledi. "Gemisini buzlardan koruyarmyor-sa, o geminin büyücüsü ikinci evden fazla olamaz!"
"Ve şimdi iki pilotumuz var." Bane ejder eyerinde dönerek



gemiye baktı. Elfler, halatlarda oluşan buzları baltalarla kırmak zorunda kalmışlardı.
"Fazla uzun sürmeyecek," dedi Sinistrad.
Bu gemiyi kullanacaksa, büyücünün bir pilota ihtiyacı var. Bu konuyu netleştiren Hugh piposunu çıkardı ve tükenmekte olan tütün kesesinden, tütünü esirgeyerek doldurdu. Şimdi büyücünün iki pilotu var -ben ve elf. İkimizi de tereddütte bırakabilir, birimizi diğerine karşı kullanabilir. Kazanan yaşar, kaybeden ölür. Belki de böyle olmaz. Belki elfe güvenmiyor-dur. İlgi çekici. Bu Bothar'el'i aşağı mı atsam acaba?
Piposunu kaldırarak, sarkan gözkapaklannın altından diğerlerine baktı. Limbeck. Neden Limbeck? Ve Haplo. O ne işe yarayacak?
ft "Getirdiğin Geg, oğlum. Halkının lideri olduğunu mu söylüyorsun?"
"Öyle gibi." Bane rahatsızca kıpırdandı. "Benim hatam değildi. Ben krallarını getirmeye çalıştım -ustabaşı diyorlar ona..."
"Başatusta."
"...ama diğer adam Limbeck'in gelmesini istedi ve" -oğlan omuzlarını silkti- "...o da geldi."
"Hangi diğer adam?" diye sordu Sinistrad. "Alfred mi?"
"Hayır, Alfred değil," dedi Bane küçümseyerek. "Diğer adam. Sessiz olan. Köpeğin sahibi."
Sinistrad zihnini geminin köprüsüne yöneltti. Bir başka insan gördüğünü hatırlayabiliyordu, ama yüzünü gözlerinin önüne getiremiyordu. Tanımlanamaz, gri bir bulanıklık halindeydi görüntü. Yeni keşfedilen âlemden gelen adam olmalıy-

di bu. '$
. "Belki de büyünü onun üzerinde kullanmalı, senin istedi
ğini istemesini sağlamalıydın. Denemedin mi?"
"Elbette denedim, baba!" dedi Bane, yanakları uğradığı haksızlıktan ötürü kıpkırmızıydı. • "Ne oldu peki?"
"Bane başını eğdi. "İşe yaramadı."
"Ne? Trian'ın büyüyü bozmuş olması mümkün mü gerçek
ten? Yoksa bu adam üzerinde bir tılsım mı taşıyor?" "
"Hayır, köpeğinden başka bir şeyi yok. Ondan hoşlanmı
yorum. Ben istemiyordum, ama bizimle geldi ve ben onu en-

gelleyemedim. Büyü ona yöneldiğinde, çoğu insanı etkilediği
gibi etkilemedi onu. Herkes, suyu emen sünger gibi emiyor
büyüyü. Haplo'da, geri tepti." >ı
"Mümkün değil. Gizli bir tılsımı olmalı, belki de yalnızca senin hayal gücündür."
"Hayır, hiçbiri değil, baba."
"Hah! Sen ne bilirsin ki? Yalnızca bir çocuksun. Bu Limbeck, halkının arasında bir tür isyan lideri, değil mi?"
Bane başını eğip somurttu ve yanıt vermeyi reddetti.
Sinistrad ejderini durdurdu. Gemi arkadan zahmetle ilerliyordu, kanatlan, gövdesini parçalara ayırabilecek buz kütlelerini sıyırıp geçiyordu. Eyerde dönen gizemustası, oğlunun çenesini yakaladı ve oğlanın yüzünü kendi yüzüne doğaı çevirdi. Eli acı veriyordu; Bane'in gözleri yaşlarla doldu.
"Sana sorduğum her soruyu hemen yanıtlayacaksın. Senden istediklerimi itiraz etmeden ve tartışmadan yapacaksın. Her zaman bana saygılı davranacaksın. Gösterdiğin tavırdan dolayı seni suçlamıyorum. Sana disiplin veremeyecek olanların, buna layık olmayanların yanında kaldın Ama artık bu de-





ğişti. Şimdi babanla birliktesin. Bunu asla unutma."
"Unutmam," diye fısıldadı Bane
"Unutmam, ne?" Büyücünün kavrayışı sertleşti.
"Unutmam, baba!" Bane hıçkırdı.
Tatmin olan Sinistrad oğlanı bıraktı ve onu ince, kansız dudaklarının hafifçe genişlemesiyle ödüllendirdi. Önüne dönüp ejderine devam etmesini emretti.
Büyücünün parmaklan oğlanın yanağında beyaz izler, çenesinde mor lekeler bırakmıştı. Bane düşünceler içinde sessiz duruyor, eliyle yüzündeki acıyı dindirmeye çalışıyordu. Gözyaşı akıtmamıştı. Gözlerine yükselenleri engellemiş, boğazın-dakileri yutmuştu.
"Şimdi, sorumu yanıtla. Bu Limbeck isyan lideri mi?"
"Evet, baba." , v
"O zaman bizim için faydalı olabilir. En azından, makine hakkında bilgi verebilir."
"Makineyi çizdim, baba."
"Çizdin mi?" Sinistrad arkasına baktı. "İyi çizebildin mi? Hayır, şimdi çıkarma. Uçup gidebilirler. Eve gittiğimizde bakanm onlara."
Hugh yavaşça piposunu çekiştirdi. Gevşemiş hissediyordu. Büyücünün planı her ne idiyse, Limbeck ona bilgi verecek, Aşağı Âlem'e giriş yolunu gösterecekti. Ama Haplo. Bir de onu düşün. Kazayla gelmediyse. Hayır.
Hugh adama dikkatle baktı. Haplo uyumakta olan köpeğe sataşıyor, kuynığuyla burnunu gıdıklıyordu. Köpek hapşırdı, uyanıp sineği bulmak için sinirli sinirli etrafına bakındı, bulamayınca tekrar uykuya daldı. Hugh Drevlin'de hapsedilmelerini düşündü. Haplo'yu parmaklıkların yanında goaınce duyduğu şoku. Hayır, Hugh

Haplo'nun herhangi bir şeyi kazayla yaptığını düşünemiyordu. O zaman planlanmıştı, demek ki? Ama kim tarafından?
Hugh'nun bakışları Alfred'e kaydı. Kâhya boşluğa bakıyordu. Yüzü, uyanıkken kabus gören birinin yüzüydü. Ona Aşağı Âlem'de ne olmuştu? Ve neden buradaydı? Çocuk hizmetkârını yanında getirmeyi istememişse tabii. Ama Alfred'i getirenin Bane olmadığını hatırladı Hugh. Kâhya kendiliğinden peşlerine takılmıştı. Ve hâlâ da takip ediyordu.
"Peki, ya Alfred?" diye sordu Sinistrad. "Onu neden getirdin?"
Gizemustası ile oğlu, gökkubbenin kenarına yaklaşıyorlardı. Buzdağlan gittikçe küçülmüş, aralarındaki mesafe artmıştı. Önlerinde, uzakta Sinistrad'ın Yüksek Âlem olduğunu söylediği yer, elmasların arasındaki zümrüt gibi panldıyordu. Arkalarında, uzakta, elf gemisinden yükselen tezahüratı duyabiliyorlardı.
"Kral Stephen'ın, beni öldürmek için yaptığı planı öğrendi," diye yanıtladı Bane babasını, "ve beni korumak için geldi."
"Bundan fazlasını bilmiyor, demek."
"Oğlun olduğumu biliyor. Üzerimdeki tılsımı da biliyor."
"Tüm aptallar biliyor onu. Onu bu kadar etkili kılan da buydu zaten. Kendi çaresizliklerinin o kadar farkındaydılar ki! Ama kastettiğim bu değildi. Alfred, annen baban ve aptal Tri-an'ın, seni başlarından atmalarından kendilerini sorumlu tutmalarını sağladığını biliyor mu? Onun için mi geldi?"

"Hayır. Alfred geldi, çünkü kendi kendine bir işe yaramıyor. Benimle olmak zorunda Başka bir şey yapabilecek kadar zeki değil"
"O zaman, geri döndüğünde seninle olması uygun olur

476
477

Margaret Weıs & Tracy Hickman

Hikâyeni teyit edebilir."
"Geri dönmek mi? Nereye geri döneceğim?" Bane korkmuş görünüyordu. Babasına asıldı. "Ben seninle kalacağım!"
"Neden şimdi dinlenmiyorsua' Kısa süre sonra eve ulaşacağız ve senin arkadaşlarım üzerinde iyi bir izlenim bırakmanı istiyorum."
"Ya annem üzerinde?" Bane rahatça eyere yerleşti.
"Evet, elbette. Şimdi, dilini tut. Kubbeye yaklaşıyoruz ve bizi karşılamak üzere bekleyenlerle iletişim kurmam lazım."
Bane başını babasının sırtına yasladı. Alfred hakkındaki tüm gerçeği anlatmamıştı. Ormanda o garip olay olmuştu. Ağaç üzerine düştüğünde. Alfred benim hâlâ baygın olduğu mu düşünmüştü, ama değildim. Gördüm. Ne gördüğümden emin değilim. Yukarıda öğreneceğimden eminim. Belki bir gün, babama sorarım. Ama şimdi değil. "Geri dönmek"le neyi kastettiğini öğrenmeden olmaz. O zamana kadar, Alfred'i ken dime saklayacağım. > .
Bane Sinistrad'a iyice sokuldu. f
Hugh piposundaki tütünü boşalttı ve piposunu dikkatle kumaşına sararak, güzelce göğsüne yerleştirdi. Buraya gelmekle hata yaptığını hep biliyordu. Ama kendine hakim olamamıştı. Çocuk onu büyülemişti. Bu yüzden Hugh, seçeneklerini düşünmekten vazgeçebileceğine karar verdi.
Hiç seçeneği yoktu çünkü.

KIRKSEKİZİNCİ BÖLÜM
YENİ UMUT YÜKSEK ÂLEM
Gizemıistası ile civa ejderinin yol gösterdiği Carfa'shon, Yüksek Âlem'i çevreleyen büyülü kubbenin içinden geçti. Elf-ler, insanlar ve Geg yüzlerini lomboz deliklerine bastırarak, altlarındaki muhteşem dünyaya baktılar. Gördüklerinin sıradı-şı güzelliği ve ihtişamıyla, hayranlık içinde sersemlemişlerdi ve herbiri bir diğerine, gördükleri harikaları yaratanların ne kadar güçlü olması gerektiğini hatırlatıyordu. Birkaç saniye içinde arkalarında donmuş, pırıldayan buzdan bir dünyayı bıraktılar ve güneşin ısıttığı, gökkuşağının kuşattığı, yeşil bir dünyaya girdiler.
Elfler, soğuk havayla mücadele etmek için kuşandıkları kürk paltoları çıkardılar. Hugh mangaldaki odunkömürünü ateşkutusuna boşalttı. Geminin üzerinde oluşmuş olan buz erimeye, gövdeden akmaya, altlarındaki zemine yağmur gibi dökülmeye başladı.
Geminin uçuşuyla doğrudan ilgisi olmayan herkes, gözleri faltaşı gibi açık, hayranlıkla bu büyülü âleme bakıyordu. Herkesin ilk düşüncesi, suyun bol olması gerektiği oldu. Yer gür bitkilerle kaplanmıştı, yeşil yapraklı yüksek ağaçlar uzanıp giden tepeleri süslüyordu Orada burada, uzun inci renkli kule-

479
478

KARADI
Margnret Weis & Tracy Hıckman

ler göğe yükseliyordu; geniş caddeler vadileri kesiyor, sırtların ardında gözden kayboluyordu.
Sinistrad önlerinde uçuyor, civa ejderi güneşle yıkanan gökte zikzaklar çiziyor, zarif ejder gemisinin göreceli olarak hantal görünmesine sebep oluyordu. Rehberlerini takip ettiler. İleride, ufukta, bir grup kule göründü.

Sinistrad ejderin başını o tarafa çevirdi ve elf gemisi yaklaştıkça, gemideki herkes bunun devasa bir kent olduğunu gördü.
Hugh bir sefer, esir olduğu günlerde, ciflerin haklı olarak gurur duydukları, Aristagon'un başkentini görmüştü. Becerikli elf zanaatkarları tarafından kalıba dökülen mercankayadan yapılan binalarının güzelliği efsanevidir. Ama Tribus'un mücevherleri, önlerinde pırıldayarak duran kentle karşılaştırıldığında, yalnızca tutkal ve camdan ibaret kalırdı. Önlerinde, yeşil kadife üzerine saçılmış bir avuç inci ve aralannda birkaç yakut, safir veya elmas vardı.
^ Elf gemisini büyük bir sessizlik bürüdü. Harika bir rüyayı bozmaktan kaçmırcasma, kimse konuşmuyordu. Hugh Kir keşişlerinden güzelliğin gelip geçici olduğunu, insanın yarattığı her şeyin sonunda toza döneceğini öğrenmişti. Şimdiye kadar, hayatı boyunca aksini kanıtlayan hiçbir şey görmemişti, ama şimdi belki de haksız olduğunu düşünmeye başlamıştı. Lim-beck'in yanaklarından yaşlar akıyordu; görebilmek için devamlı gözlüklerini çıkarıp silmek zorunda kalıyordu. Alfred içinde yaşadığı işkenceyi unutmuş, dışarıdaki kente, neredeyse melankolik bir yüz ifadesiyle bakıyordu.
Haplo'ya gelince, etkilenmişse bile belli etmiyordu. Tek yaptığı, diğerleriyle birlikte, ortalama bir ilgiyle lomboz deliğinden dışarı bakmaktı.
Ama zaten, diye düşündü Hugh, adamı dikkatle inceleye-

rek, o yüz hiçbir duygu göstermiyor ki -korku, sevinç, endişe, mutluluk, öfke. Yine de, eğer insan dikkatle bakarsa, sanki yara izleri gibi derine kazılı duygular görebiliyordu. Yüzünü ifadesizleştiren, adamın kendi iradesiydi; neredeyse siliyor-du duygularını, ama tam olarak değil. Elimin devamlı kılıcıma gitmesi şaşılacak şey değil. Haplo gibi arkadaşım olacağına, açıkça düşmanım olan birisi yanımda olsa daha iyi olur.
Haplo'nun ayaklarının dibinde oturan ve sahibinin göstermiş olduğundan daha büyük bir ilgiyle kenti izleyen köpek aniden başını eğdi ve böğrünü dişledi. Sanki zaptedemediği bir kaşıntıyı gidermek ister gibiydi.
Elf gemisi kente girdi. Yüksek binalann arasında dolanan geniş, kenarlarına çiçekler dizilmiş bulvarların üzerinde alçaktan uçtu. Bu binalann ne tür bir malzemeyle yapıldığım kestirmek mümkün değildi. Pürüzsüz ve parlak duvarlar, incilerle yapılmış gibiydi -bazen mercankayanın içinde bulunan, su damlaları kadar nadir ve değerli o mücevherlerle. Elfler nefeslerini tutup birbirlerine, o badem şeklindeki gözlerinin kenarlarından baktılar. İnciden bir köşetaşı onlara, krallarının bile sahip olmadığı bir servet kazandırırdı. Ellerini ovuşturan Hugh, neşesinin yerine geldiğini hissetti. Buradan canlı çıkarsa, bir servetle ayrılmaya özen gösterecekti.
Alçaldıklarında, geminin altında, kendilerine merakla bakan yüzleri fark ettiler. Caddeler kalabalıktı; Hugh kentin nüfusunun binlerle hesaplanabileceğini tahmin etti. Sinistrad gemiyi büyük bir merkezi parka yöneltti ve el işaretleriyle, buraya demirlemeleri gerektiğini anlattı. Burada büyücülerden bir kalabalık toplanmıştı ve yeni gelenleri merakla izliyorlardı. Büyücülerden hiçbirinin daha önce benzer bir mekanik araç görmemesine rağmen, ciflerin aşağı attığı halatları hemen ya-



kaladılar ve ağaçlara bağladılar. Kaptan Bothar'el kanatlarını neredeyse tamamen içeri çekerek gemiyi yüzer kılacak kadarının kalmasını sağladı.
Hugh ve yoldaşları, tam Sinistrad ile Bane yoktan varoldukları sırada köprüye getirilmişlerdi. Gizemustası saygıyla kaptana doğru eğildi.
"Yolculuğunuzun fazla güçlük çıkarmadığını umarım. Geminiz buzdan dolayı zarar görmedi, değil mi?"
"Pek az, teşekkür ederim," diye yanıtladı Kaptan Bothar'el, eğilerek. "Uğradığımız herhangi bir hasan onarabiliriz."
"Halkım ve ben, dilediğiniz malzemeyi sağlayabiliriz: ahşap, halat..."
"Teşekkür ederim, buna gerek duyacağımızı sanmıyorum. Elimizdekilerle yetinmeye alışığız." Bu âlemin güzelliği ve zenginliğinin, Bothar'el'in gözlerini kör etmediği anlaşılıyordu. Yabancı topraklarda, yabancı bir ırkın arasındaydı. Hugh bu elften hoşlanmaya başlamıştı. Bothar'el'i, içinde bulunduğu tehlike hakkında uyarmaya gerek olmadığını görüyordu.
Sinistrad alınmış görünmüyordu. Geniş bir gülümsemeyle, mürettebatın karaya çıkıp, kentin sunduklarından faydalanacaklarını umduğunu söyledi. Halkından bir çoğu gemiye çıkıp, kölelere göz kulak olabilirlerdi.
"Teşekkür ederim. Ben ve subaylarımdan bazıları, daha sonra davetinizi kabul etmekten memnunluk duyarız. Ama şimdilik yapacak işlerimiz var. Ve kölelerimizin soaımluluğu ile size zahmet vermek istemeyiz."

Kaşı olsaydı, Sinistrad birini kaldıracakmış gibi görünüyordu. Şimdiki haliyle, alnındaki kırışıklar hafifçe kalktı, ama hiçbir şey demedi. Gülümsemesi derinleşerek ve karanlıklaşarak, kabullenişle eğildi "İsteseydim, bu gemiyi beş saniye içinde

benim kılabilirdim," diyordu gülümsemesi.
Kaptan Bothar'el de eğilerek gülümsedi.
Sinistrad'ın bakışları Hugh, Limbeck ve Alfred üzerinde dolandı. Haplo üzerinde bir süre oyalandı ve gözleri arasında hafif bir düşünce çizgisi belirdi. Haplo incelemeyi kendi sessiz, mütevazı gülümsemesiyle yanıtladı ve çizgi kayboldu.
"Umarım, efendim, yolcularınızı eşimle tanışmak ve evimde ağırlanmak üzere götürmeme itirazınız yoktur. Tek oğlumuzun hayatını kurtardıkları için kendilerine son derece minnettarız."
Kaptan Bothar'el, yolcularının geminin tekdüze hayatından kurtulacakları için memnun olacaklarından emin olduğunu söyleyerek yanıt verdi. Satır aralannı okuyan Hugh, elfin kendilerinden kurtulmaktan memnun olacağı sonucunu çıkardı. Kapak açılıp bir ip merdiven aşağı atıldı. Sinistrad ile Bane köprüyü aynı havalı yöntemleriyle terk ettiler; diğerleri merdivenden indiler. Gemiyi terk eden son kişi Hugh oldu. Kapağın önünde durup, diğerlerinin yavaş yavaş ve beceriksizce inmelerini izlerken, kolundaki hafif dokunuşla irkildi. Döndü ve elf kaptanla gözgöze geldi.
"Evet," dedi Bothar'el, "ne istediğini biliyorum. İstediğini elde edememesi için elimden geleni yapacağım. Para ile dönersen, buradan gideriz. Dayanabildiğimiz sürece seni bekleyeceğiz." Elfin dudakları büküldü. "Söz verildiği gibi ödüllendirilmeyi bekliyorum -öyle ya da böyle."
Aşağıdan gelen bir çığlık ve gümleme Alfred'in, her zamanki gibi, kazaya uğradığını gösteriyordu. Hugh hiçbir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu. Her şey ortadaydı. Merdivenleri inmeye başladı. Diğerleri çoktan inmişti. Haplo ile Limbeck, yüzükoyun yatan, baygın Alfred'le ilgileniyordu. Hap-





lo'nun yanında duran köpek, Alfred'in yüzünü yalıyordu. İnerken Hugh, köpek ile sahibinin nasıl olup da böylesine bir beceri gösterdiğini merak etti. Hugh daha önce hiç ip merdivenden inen bir dört ayaklı duymamıştı. Ama diğerlerine sorduğunda, onların da fark etmediklerini öğrendi.
Yirmi gizemustasmdan oluşan bir grup -on erkek ve on kadın- yeni gelenleri karşılamak üzere bekliyordu. Sinistrad onları gizemüstadı olarak, yani mistik öğretinin öğreticileri ve kentin yönetici gaıbu olarak tanıttı. Gruptakiler değişik yaşlardaydı, fakat hiçbiri Sinistrad kadar genç görünmüyordu. Bir çift o kadar yaşlı görünüyordu ki, yüzlerindeki kırışıklar o kurnaz, zeki ve içlerinde uzun yılların bilgisini saklayan gözlerini saklıyordu. Diğerleri orta yaşlıydı, yüzleri katı, çizgisiz, saçları gür ve zengin renklere sahipti, şakaklarında birkaç tutam gümüş veya gri tutam vardı. Hoş ve naziktiler, misafirlerine içtenlikle hoşgeldiniz diyor, ziyaretlerini anılmaya değer kılmak için güçlerinin yettiği her şeyi sunmayı vaat ediyorlardı.
Anılmaya değer. Hugh en azından bunun gerçekleşeceğini hissedebiliyordu. Büyücülerin arasında yürürken, tanıştırılır ken, bakışlarını asla karşılamayan gözlere baktı, çevresinde in ci materyalinden oyulmuş kadar ifadesiz yüzler gördü, neza ket ve uygun bir karşılama ifadesinden başka hiçbir ifade ta şımayan yüzlerdi bunlar. *~
"Dostlarım, acaba kentimizde bir yürüyüş yapıp, harikalarını görmeyi diler miydiniz? Benim kendi konutum biraz uzakta ve ayrılmadan önce Yeni Umut kentini görmek için başka bir fırsat doğmayabilir sizin için."
Hepsi kabul etti ve -başındaki bir şişlik dışında- Alfred'in yaralanmadığından emin olduktan sonra Sinistrad'ı takip etti-



ler. Onlar geçerken büyücü kalabalıkları çimenlerde toplanıyor veya ağaçların altında oturup onlara bakıyordu. Ama hiç kimse, ne onlara ne de yanlarındaki arkadaşlarına bir şey söylemiyordu. Sessizlik tüyler ürperticiydi. Hugh Yıksı-diksi'nin bam-gümlerini tercih edeceğini düşündü.

Kaldırıma ulaştıklarında o ve arkadaşları, kuleleri gökkuşağı ile süslü göğe yükselen, pınltılı binalann arasında durdular. Kemerli kapılar serin, gölgeli avlulara açılıyordu. Kemerli pencerelerden, içerideki muhteşem zenginlikler görülüyordu.
"Solda gördükleriniz, gençlerimizin eğitim aldıkları mistik akademiye ait binalar. Karşısındakiler, öğrenciler ile öğreticilerin konutları. Buradan gördüğünüz şu, en yüksek bina, biraz önce tanıştığınız, konsey üyelerinin toplandığı hükümet binası. Ah, sizi bir konuda uyarmalıyım." Bir elini sevgiyle oğlunun omzuna koymuş olan Sinistrad, gruba doğru döndü.
"Binalarımızın yapımında kullandığımız malzeme büyü ile yaratılmıştır ve bu yüzden... Anlamanızı sağlamak için nasıl ifade etmeliyim? Şöyle diyelim: bu dünyadan değildir. Bu yüzden, bu dünyaya ait olduğunuza göre, dokunmamanız iyi olur. Alı, işte, ne diyordum ben?"
Daima meraklı Limbeck uzanıp, parmaklarını pürüzsüz, incimsi taş üzerinde gezdirmişti. Bir cızırdama oldu ve Geg acıyla haykırarak yanmış ellerini geri çekti.
"Dilinizi anlamıyor," dedi Alfred, büyücüye azarlayan bakışlarla bakarak.
"O zaman birinizin tercüme etmesini tavsiye ederim," diye yanıtladı Sinistrad. "Bir dahaki sefere hayatına malolabilir."
Limbeck binalara hayranlık içinde bakarken, yaralı pamuklarını emiyordu. Alfred alçak sesle Geg'e uyarıyı açıkladı. Caddede ilerlemeye devam ettikçe yeni harikalar gözlerinin önüne




seriliyordu. Kaldırımlar insanlarla doluydu, işlerinin peşinde oraya buraya gidiyorlar, yanlarından geçerken onlara merakla ve sessizlik içinde bakıyorlardı.
Alfred ile Limbeck Bane ile Sinistrad'a ayak uydurmuşlardı. Haplo'nun geride kaldığını farkedene kadar, Hugh da aynısını yaptı. Haplo, birden topallamaya başlayan köpeğine yardım etmek üzere yavaşlamıştı. Sessiz bir talebi yanıtlayan Hugh, durup onlan bekledi. Gelmeleri uzun sürdü -köpeğin acı çektiği açıktı. Diğerleri epeyce uzaklaşmışlardı. Haplo durdu ve görünürde yarayla ilgilenerek hayvanın yanında diz çöktü. Hugh da ona katıldı. "Eee, ne oldu ite?"
"Aslında bir şeyi yok. Sana bir şey göstermek istedim. Uzanıp arkamdaki duvara dokun."
"Çıldırdın mı? Parmaklarımın yandığını mı görmek istiyorsun?"
"Hadi, uzat," dedi Haplo, sessizce gülümseyerek. Köpek, harika bir sırrı paylaşırcasına Hugh'ya sırıtıyordu. "Canın yanmayacak."
Sonunda başının belaya gireceğini bile bile, meydan okumayı görmezden gelemeyen bir çocuk gibi, sakınarak inci gibi parlayan duvara elini uzattı Hugh. Parmaklan yüzeye dokunduğunda acı hissetmeyi bekledi, ama hiçbir şey hissetmedi. Kesinlikle hiçbir şey! Parmaklan taşın içinden geçip gitmişti! Bina en az bir bulut kadar katıydı. "Ne haltlar...?"
"İllüzyon," dedi Haplo. Köpeğin böğrünü okşadı. "Hadi gel, büyücü bize bakıyor. Pençesine diken batmış," diye seslendi Sinistrad'a "Çıkardım. Köpeğin bir şeyi kalmayacak." Sinistrad onları kısık gözlerle ve şüpheyle inceledi, belki de

köpeğin, kentin ortasında nerede bir diken bulduğunu merak ediyordu. Yeni Umut'un harikalarını anlatırken, tasvirleri biraz zorlama olsa da, yürürken konuşmaya devam etti.
Hayretler içinde kalan Hugh, Haplo'yu dürtükledi. "Neden?"
Haplo omuzlarını silkti. "Bir şey daha var," dedi alçak bir sesle, Sinistrad görecek olursa, konuştuklarını anlamasın diye ağzının köşesinden konuşarak. "Çevremizdeki insanlara bir bak."
"Sessiz insanlara benziyorlar."
"Bak onlara. Dikkatle."
Hugh denileni yaptı. "Gerçekten garip bir şey var," diye itiraf etti. "Sanki..." Durdu.
"Daha önce görmüşsün gibi, değil mi?"
"Evet. Sanki daha önce onları görmüşüm gibi. Ama bu mümkün değil."
"Evet, mümkün. Eğer devamlı aynı yirmi kişiyi, değişik değişik yerlerde görüyorsan."
O anda, sanki konuştuklarını duymuş gibi, Sinistrad turu aniden bitirdi.
"Mütevazı konutuma gitmemizin zamanı geldi," dedi. "Eşim bekliyor olmalı."

EJDER. KAHADI

KIRKDOKUZUNCU BÖLÜM
SENISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM

Civa ejderi hepsini Sinistrad'ın konutuna taşıdı. Fazla yolculuk etmek zorunda kalmadılar. Sanki şato bir bulutun üzerinde yüzüyor gibiydi. Sisler aralandığı zaman, aşağıdaki Yeni Umut kentinin manzarası muhteşem, nefes kesici -ve Hugh'ya göre- rahatsız ediciydi. Binalar, insanlar -hepsi rüyadan başka bir şey değil gibiydi. Ama öyleyse, kimin rüyası? Ve neden kendileri bunları paylaşmak üzere davet edilmişti -hayır, zorlanmıştı?

Şatoya girmeleri üzerine Hugh'nun ilk yaptığı, gizlice duvarları dürtüklemek oldu. Haplo'nun da aynısını yaptığını gördü ve bakıştılar. En azından şato gerçekti.

Ve merdivenden inmekte olan kadın... o gerçek miydi? "Ah, işte geldin, hayatım, senin ön tarafta, oğlunu karşılamak üzere sabırsızca bekliyor olacağını düşünmüştüm."

Şatonun giriş holü çok büyüktü. Hole hakim olan unsur, büyük bir merdivendi. Merdiven o kadar büyüktü ki, kanatları sonuna kadar açık bir savaş ejderi rahatlıkla üzerinde uçabilir, fakat kanat uçları yan duvarlara dokunmazdı. İç duvarlar da dışarıdakilerle aynı pürüzsüz, incimsi opal taşından yapılmıştı. Şatoyu çevreleyen sisler kaydıkça değişen güneş ışığı al-



tında yumuşak bir şekilde parlıyordu. Canlı renklere ve muhteşem güzelliklere sahip halılar duvarları süslüyordu. Nadir ve kıymetli mobilyalar -masif ahşap dolaplar, oymalarla süslenmiş, yüksek sırtlı sandalyeler, holde dizilmişti. Kıymetli metallerden yapılmış, altın ve gümüş kakmalı çok eski insan zırhları sessizce nöbet bekliyordu. Merdivenler yünlü, kalın, yumuşak bir halıyla kaplıydı.

Sinistrad dikkatlerini o tarafa çekince, devasa merdivenlerin yanında küçücük görünen bir kadın gördüler. Donmuş gibi durmuş, oğluna bakıyordu. Bane Sinistrad'a iyice sokulmuştu, küçük eli sıkıca büyücünün eline asılıyordu. Kadın elini boynundaki madalyona götürüp sıkıca kavradı. Diğer eliyle, trabzanlara yaslandı. Merdivenlerde, ihtişamlı bir giriş yapmak ve tüm gözleri üzerine çekmek için durmamıştı. Hugh kadının, daha ileri gidemediği için durduğunu gördü.

Hugh kısa bir süre, Bane'in annesinin ne tür bir kadın olduğunu merak etti. Bebek değiştirme gibi bir işte rol alabilecek bir kadın, ne tür bir kadın olabilirdi? Bildiğini düşünüyordu ve babası kadar hırslı ve tehlikeli bir kadın görse şaşırmayacaktı. Ama kadını görünce, onun bir suçlu değil, kurban olduğunu anladı.

"Hayatım, kök mü saldın?" Sinistrad'ın canı sıkılmış gibiydi. "Neden konuşmuyorsun? Misafirlerimiz..."

Kadın düşecek gibi oldu ve düşünmek için duraksamayan Hugh, merdivenlerden koşarak çıkıp, düşmekte olan bedeni yakaladı.

"Annem o demek," dedi Bane.

"Evet, oğlum," dedi Sinistrad. "Baylar, karım, Iridal." Önemsemezce elini hareketsiz bedene doğru salladı. "Onun aclına sizden özür dilemeliyim. Zayıftır, çok zayıftır. Ve şimdi,





baylar, beni takip ederseniz, size odalarınızı göstereceğim. Yorucu yolculuğunuzdan sonra dinlenmek isteyeceğinizden eminim."

"Ya o -karınız?" diye sordu Hugh. Ezilmiş lavanta kokusu
duyuyordu.

"Onu odasına götürün," dedi Sinistrad, ilgisizce karısına bakarak. "Merdivenlerin tepesinde, balkon boyunca, soldan
ikinci kapı."

• ty "Ona bakması için bir hizmetkâr çağırayım mı?"

"Hizmetkârımız yok. Onların... rahatsızlık verici olduğunu düşünüyorum. Kendi kendisine bakması gerekecek. Ve hepinizin de öyle, korkarım."

Misafirlerinin takip edip etmediklerini görmek için bakmadan, Sinistrad ile Bane sağa döndü ve büyücünün komutu üzerine boş duvarda ortaya çıkan bir kapıdan içeri girdi. Diğerleri onları izlemekte acele etmediler - Haplo tembel tembel etrafına bakmıyor, Alfred görünüşe göre prensini takip etmekle Hugh'nun kollarındaki zavallı kadınla ilgilenmek arasında tereddüt ediyordu. Limbeck korku dolu, yusyuvarlak gözlerle, katı duvarda ortaya çıkan kapıya bakıyor, gözlerini ovuşturuyor, belki de ezici sessizliği bozacak bir foşş, zzzt, " bam sesi özlüyordu.

"Beni izlemenizi öneririm, baylar. Yalnız başına yolunuzu asla bulamazsınız. Bu şatoda yalnızca birkaç sabit oda vardır.
• Kalanları, biz ihtiyaç duydukça gelir, giderler. Gördüğünüz gibi israftan hiç hoşlanmam."
Bu açıklamadan dolayı irkilen diğerleri, kapıya doğru yöneldiler. Limbeck, Alfred onu nazikçe iteleyene kadar oyalandı. Köpeğin nerede olduğunu merak eden Hugh yere doğru bakınca, hayvanın ayaklarının dibinde olduğunu gördü.

"Bas git!" diye tersledi Hugh, hayvanı çizmesiyle ittirerek.
Hayvan çizmesinden kaçındı, ama merdivenlerde durup, onu ilgiyle, başını bir yana eğmiş, kulakları dik bir şekilde izlemeye devam etti.
Hugh'nun kollarındaki kadın hafifçe kıpırdanıp inledi. Arkadaşlarından yardım gelmeyeceğini gören katil, döndü ve kadını merdivenlerden yukarı taşıdı. Yukarıdaki balkona çıkması uzun sürdü, ama yükü hafifti, fazla hafif.
Kadını, yarı açık kapısı ve kadında da hissettiği hafif koku sayesinde bulmakta zorlanmadığı odasına taşıdı. İçeride bir oturma odası, onun ötesinde bir yatak odası vardı. Değişik odalardan geçmiş olan Hugh, bu odaların neredeyse çıplak olduğunu, pek az mobilya bulunduğunu ve bunların da tozlarla kaplı olduğunu görünce şaşırdı. Bu özel odalardaki hava soğuk ve ıssızdı. Giriş holündeki sıcak lüksten çok farklıydı.
Hugh Iridal'i nazikçe, dantellerle çevrili, en iyi ketenden yapılmış çarşafların üzerine bıraktı. İpek bir örtüyü kadının ince bedeninin üzerine çekti ve durup ona baktı.
İlk gördüğünde tahmin ettiğinden daha gençti. Saçları beyazdı, ama gürdü ve ince, yumuşak tutamlardan oluşuyordu. Hareketsiz yüzü tatlı, zarif ve çizgisizdi. Cildi soluktu, korkutucu derecede soluk.
Hugh yakalamaya fırsat bulamadan, köpek yanından süzüldü ve kadının -yatağın yanından sarkan- elini yaladı. Iridal kıpırdanıp uyandı. Göz kapaklan titredi ve açıldı. Hugh'ya baktı ve yüz hatlarını korku kapladı.
"Git artık!" diye fısıldadı. "Gitmelisin!"
...Soğuk sabahı ilahi sesleri karşıladı. Köye inmekte olan, diğer leş kuşlarının kaçışmasına sebep olan, kara cüppeli ke-



EJDER. K_APADI
Margaret Weıs & Tracy Hickman

I
şişlerin sarkışıydı bu:
-her bebeğin doğumunda, kalplerimizde ölürüz, bize gösterilen, gerçek karanlık ölüm daima geri döner... ölüm... ölüm... ölüm...
Hugh ile diğer çocuklar arkalannda, ince giysilerinin içinde titreşerek, donmuş toprağın üzerinde yalınayak yürüyorlardı. Kısa süre sonra köyü yutacak olan korkunç alevlerin sıcaklığından faydalanmak için gelmişlerdi.
Hiç canlı insan göremiyorlardı; yalnızca ölüler, akrabaları salgın kurbanı bedenleri sokaklara atmışlar ve Kirlerin gelmesi üzerine saklanmaya gitmişlerdi. Fakat birkaç kapıda yiyecek ve belki de -daha kıymetli sayılan- su testileri görünüyordu: verdikleri hizmetlerin karşılığı.
Keşişler buna alışıktılar. Korkunç işlerine baktılar, bedenleri toplayıp, onları, yetimlerin çoktan kömürkristalleri yığmaya başladıkları büyük bir alana topladılar. Hugh'nün arasında ol-dxığu diğer çocuklar, yol boyunca koşarak, manastıra geri taşınacak olan şükran sunularını topladılar. Bir kapıya yaklaşan Hugh, bir ses duydu ve bir somun ekmeği alırken durdu. İçeri baktı.
"Anne," dedi küçük bir çocuk, yatakta uzanan kadına yaklaşarak. "Açım. Neden yataktan kalkmıyorsun? Kahvaltı zamanı."
"Bu sabah kalkamam, canım" Annenin sesi nazikti, ama çocuğa garip ve yabancı gelmişti anlaşılan, çünkü onu korkutmuştu. "Hayır, benim güzel yavaım. Sakın yanıma gelme "


Bir nefes aldı. Hugh kadının aldığı nefesin ciğerlerinde sızıldandığını duyabiliyordu. Yüzü çoktan, sokakta yatan diğer cesetlerin rengini almıştı, ama bir zamanlar güzel olduğu anlaşılıyordu. "Dur sana bakayım, Mikal. Ben... ben hastayken uslu duracaksın. Söz veriyor musun? Söz ver bana," dedi zayıf bir sesle.
"Evet, anne, söz veriyorum."

"Git artık!" dedi kadın alçak sesle. Elleri battaniyenin üzerine kapandı. "Gitmelisin. Git... git bana biraz su getir."
Çocuk dönüp, kapıda durmakta olan Hugh'ya doğru koştu. Hugh kadının bedeninin acı içinde sarsıldığını gördü. Sonra kasıldı ve gevşedi. Gözleri tavana dikilmişti.
"Gidip annem için su getirmeliyim," dedi çocuk, Hugh'ya bakarak. Sırtı annesine dönüktü; görmemişti.
"Taşımana yardım edeyim," dedi Hugh. "Tut şunu." Çocuğa ekmeği uzattı. Çocuk yeni hayatına alışmaya başlasa iyi
olurdu.
Çocuğun elini tutan Hugh, onu evden uzaklaştırdı. Çocuğun kollarında, kısa süre sonra onu alıp götürecek hastalığın ilk belirtilerini hisseden kadın tarafından pişirilmiş ekmek vardı. Hugh arkasında, ölümünü görmemesi için çocuğunu gönderen annenin yumuşak sesini hâlâ duyuyordu.
"Artık git!"
Su. Hugh sürahiyi kaldırıp bir bardağa boşalttı. Iridal bardağa bakmadı, bakışları Hugh'ya dikilmişti.
"Sen1" Sesi alçak ve yumuşaktı. "Sen... onlardan biri misin? Oğlumla gelenlerden biri mi?"
Hugh başını salladı. Kadın kolunun üzerinde doğrularak, yatağında yarı oturur konuma geldi. Yüzü solgundu, parlak




gözlerinde ateş vardı. "Git!" diye tekrarladı, alçak, titreyen bir sesle. "Korkunç bir tehlike içindesiniz! Bu evi terkedin! Hemen!"
Gözleri. Hugh gözlerinden büyülenmişti. İri ve derindiler,
irisleri gökkuşağının bütün renklerini yansıtıyordu -kara göz-
bebeklerini çevreleyen, ışık vurdukça renkleri değişen, parlak
bir halka. "în..,
"Beni duyuyor musun?" diye sordu kadın. Hugh duymamıştı aslında. Tehlikeyle ilgili bir şeydi. "İşte, iç bunu," dedi, bardağı kadına uzatarak. Kadın öfkeyle bardağı fırlattı. Bardak yere çarpınca su döşeme taşlannın üzerine saçıldı. "Sizin ölümlerinizin de ellerimi kirletmesini istediğimi mi sanıyorsun?"
"O zaman bana tehlikenin ne olduğunu söyle. Neden gitmek zorunda olalım?"
î Ama kadın yastıkların üzerine uzandı ve yanıt vermedi. Yaklaşan Hugh, kadının korkuyla titremekte olduğunu gördü. "Ne tehlikesi?" Kırık cam parçalarını almak üzere uzandı, işini yaparken
gözlerini kadından ayırmadı.
Kadın çılgınca başını salladı. Gözleri odanın içinde oraya buraya dönüyordu. "Hayır. Yeterince konuştum, belki de gereğinden fazla! Heryerde gözleri vardır, kulaklan her zaman işitir!" Parmakları kıvrılıp yumruk oldu. -
Hugh başka birisinin acısını hissetmeydi çok olmuştu. Kendi acısını hissetmeydi çok olmuştu. İçinde, derinlere gömülü bir yerlerden, ölü yatan anılar ve duygular canlandı, kemikli ellerini uzatıp tırnaklarını aıhuna geçirdi. Eli sarsıldı; bir cam parçası avcuna gömüldü.
Acı Hugh'yu öfkelendirdi.

,1'i "Bu cam parçalarını ne yapacağım?"
Iridal eliyle hafif bir hareket yaptı ve Hugh'nun elindeki cam parçaları, sanki hiç var olmamışçasına ortadan kayboldu.
"Kendine zarar verdiğin için üzgünüm," dedi kadın tekdüze, cansız bir sesle. "Ama kalmakta ısrar edersen beklemen gereken de bu."
Yüzünü kadından çeviren Hugh, pencereden dışarı baktı. Çok uzaklarında, sislerin arasında gümüşsü derisi farkedilen ejder, devasa bedenini şatonun çevresinde kıvırıyor, büyücüye duyduğu nefretle kendi kendine mırıldanarak yatıyordu.
"Gidemeyiz," dedi Hugh. "Ejder orada nöbet tutuyor."
"Gerçekten gitmek isterseniz, ejderden kaçınmanın yolu her zaman bulunur."
Hugh sessiz kaldı. Gerçeği söylemeye ve karşılığında işiteceklerine karşı isteksizdi. Ama bilmek zorundaydı.
"Ben gidemem. Büyülendim -oğlun beni büyüsü altına aldı."
Iridal rahatsızca kıpırdandı ve Hugh'ya acıyan gözlerle baktı.
"Büyü etki ediyor, çünkü sen etki etmesini istiyorsun. İraden onu besliyor. Gerçekten isteseydin, uzun zaman önce büyüyü bozabilirdin. Büyücü Trian bunu fark etti. Çocuğu önemsiyorsun, anlıyor musun? Ve önemseyiş, görünmez bir hapishanedir. Ben biliyorum... ben biliyorum!"

Hugh'nun ayaklarının dibinde, burnu patilerinin üzerinde uzanmış olan köpek aniden ayağa fırladı ve çevresine vahşi bir havayla etrafa bakındı.
Iridal'in nefesi kesildi. "Geliyor! Çabuk, git buradan artık. Burada fazla uzun kaldın."
Yüzü kararan Hugh, yerinden kıpırdamadı.
"Ah, lütfen git!" diye yalvardı Iridal, ellerini uzatarak. "Be-





nim hatırım için! Cezalandıracağı kişi ben olacağım!"
Köpek çoktan ayağa fırlamış, dış odalara yönelmişti. Dehşete düşmüş kadına son bir kez bakan Hugh, onun söylediğini yapmanın en doğrusu olduğuna karar verdi -en azından şimdilik. Söyledikleri hakkında düşünüp taşınmaya fırsat bulana kadar. Dışarı çıktığında, oturma odasında Sinistrad'la karşılaştı.
"Karın dinleniyor," diyerek somları önledi Hugh. "Teşekkür ederim. Onu epeyce rahatlattığından kuşkum yok." Sinistrad'ın kirpiksiz gözleri Hugh'nun kaslı kollarını ve bedenini süzdü; ince dudaklarına bilmiş bir gülümseme dokundu.
Hugh öfkeyle kızardı. Büyücüyü itip geçmek istedi, ama Si-
nistrad hafifçe yer değiştirerek yolunu kapadı.
"Yaralanmışsın," dedi gizemustası. Uzanarak, Hugh'nun elini tuttu ve avcunu yukarı doğru, ışığa çevirdi.
"Önemli değil. Bir cam parçası, o kadar."
"Çık çık. Misafirlerimizin yaralanmasına göz yumamam! İzin verirsen." Sinistrad, bir örümceğin bacakları gibi ince ve titrek parmaklarını Hugh'nun avcvında, yaranın üzerinde gezdirdi. Gözlerini kapatarak yoğunlaştı.
Kesik kapandı. Yaranın
acısı yok olmuştu.
Sinistrad gülümseyerek gözlerini açtı ve dikkatle Hugh'nun
gözlerine baktı.
"Senin misafirin değiliz," dedi Usta. "Biz senin esirleriniz." "İşte bu, sevgili bayım," diye yanıtladı gizemustası, "tamamen size kalmış."
Şatonun sabit birkaç odasından biri büyücünün çalışma odasıydı. Konuttaki diğer odaların yerine göre konumu, Sınıst-

rad'ın ruh haline ve ihtiyaçlarına bağlı olarak devamlı değişiyordu. O gün şatonun üst katlarındaydı. Perdeleri, Gecenin Lordları günün mumunu üflemeden önce Solarus'un son ışıklarını yakalamak üzere çekilmişti.
Büyücünün büyük çalışma masasının üzerinde, oğlunun Yıksı-diksi'ye ilişkin çizimleri vardı. Bazıları devasa makinenin, Bane'in bizzat gördüğü parçalarına aitti. Bazıları ise Lim-beck'in yardımıyla çizilmişti ve Yıksı-diksi'nin, Drevlin'in başka kısımlarındaki parçalarına aitti. Çizimler oldukça iyiydi ve dikkate değer bir biçimde gerçekçiydi. Sinistrad çocuğa, çizimlerini büyü kullanarak nasıl geliştireceği konusunda bilgi vermişti. Görüntüyü zihninde yarattıktan sonra Bane'in tek yapması gereken, görüntüyle elinin hareketlerini birleştirmek ve gördüklerini kağıda aktarmaktan ibaretti.
Büyücü dikkatle çizimleri incelerken, boğuk bir havlama sesi başını kaldırmasına sebep oldu. "O köpeğin burada ne işi var?"
"Beni seviyor," dedi Bane, kollarını köpeğin boynuna dolayıp, onu kucaklayarak. Bu ikisi yerde güreşirlerken köpek havlamıştı. "Hep beni izliyor. Haplo'yu sevdiğinden daha çok seviyor beni, değil mi, oğlum?"
Köpek sırıttı, kuyruğu yeri dövüyordu. "Bundan o kadar da emin olma." Sinistrad hayvana delici gözlerle baktı. "Ona güvenmiyorum. Bence ondan kurtulmamız lazım. Eski zamanlarda, büyücüler bu tür hayvanlara istediklerini yaptırıyorlardı. Gidemedikleri yerlere gönderip, casus gibi kullanıyorlardı onları."
"Ama Haplo büyücü değil ki! O yalnızca... bir insan." "Ve guvenilmemesi gereken bir insan. Her şeyi kontrol altında bulundurduğuna inanmadığı sürece kimse o kadar ses-

siz ve kendinden emin davranamaz." Sinistrad yan yan oğluna baktı. "Sende keşfettiğim bu zayıflıktan hoşlanmıyoaım, Bane. Bana anneni hatırlatmaya başladın."
Çocuk kollarını yavaşça köpeğin boynundan çözdü. Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü ve babasının yanında durdu.
"Haplo'dan kurtulabiliriz. O zaman ben köpeği alırım, sen de bu konuda endişelenmek zorunda kalmazsın."
"İlginç bir fikir, oğlum," diye yanıtladı Sinistrad, çizimlerle meşgul olurken. "Şimdi, hayvanı buradan götür ve gidip oyna."
"Ama, baba, köpek hiçbir şeye zarar vermiyor ki! Ona söylersem, sessiz duaır. Bak, orada yatıyor yalnızca."
Sinistrad eğildi ve köpeğin kendisine baktığını gördü. Hayvanın oldukça zeki bakışları vardı. Gizemustası kaşlannı çattı. "Onu burada istemiyorum. Kokuyor. İkiniz de gidin buradan." Sinistrad çizimlerden birini kaldırıp, bir diğerinin yanında tuttu ve düşünceli düşünceli inceledi. "Ne yapması düşünülmüştü? Bu kadar büyük, bu kadar ihtişamlı bir şey. Sartanların amacı neydi? Herhalde yalnızca su toplamak değil!"
"Çalışmayı sürdürebilmek için su üretiyor," dedi Bane, babasının boyuna yetişebilmek için bir tabureye tırmanırken. "Su kullanarak buhar üretiyor. Buharı, elektrik üretmek için kullanıyor. Elektrik de makinenin çalışması için kullanılıyor. Muhtemelen Sartanlar makinenin bu parçasını" -eliyle işaret etti- "su toplayıp Orta Âlem'e göndermek için kullandı, ama makinenin ana amacının bu olmadığı açık. Bak, ben..."
Bane babasıyla gözgöze geldi. Sözcükler dudaklarında soldu. Sinistrad hiçbir şey söylemedi. Bane yavaşça tabureden
aşağı kaydı.
Gizemustası, tek bir sözcük bile söylemeden, çizimleri in-

celeme işine döndü.
Bane kapıya doğru yürüdü. Ayağa kalkan köpek, oyun vaktinin geldiğini düşünerek, hevesle takip etti. Çocuk kapıda duaıp geriye döndü.
"Biliyorum," dedi.
"Neyi?" Sinirlenen Sinistrad, bakışlarını kaldırdı.
"Yıksı-diksi'nin neden icat edildiğini biliyorum. Ne yapmasının hedeflendiğini biliyorum. Bunu yapmasını nasıl başarabileceğimizi biliyorum. Ve tüm dünyaya nasıl hük-medebileceğimizi biliyorum. Çizimleri yaparken anladım."
Sinistrad çocuğa dik dik baktı. Ağzının çevresinde ve yüz hatlarında, çocuğun annesini hatırlatan bir şey vardı, ama gizemustasına korkusuzca bakan, kendi kurnaz, hesapçı gözleriydi.
Sinistrad elini çizimlere doğru, dikkatsiz bir hareketle salladı. "Göster o zaman."
Masaya dönen Bane gösterdi. Unuttukları köpek, kendisini büyücünün ayaklarının dibine atmıştı.

499
498

ELLİNCİ BÖLÜM
SESISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM
Onlarca küçük çanın çıngırdaması, Sinistrad'ın misafirlerini akşam yemeğine davet ediyordu. Şatonun yemek odası -henüz yaratılmış olduğuna kuşku yoktu- penceresiz, büyük, karanlık ve soğuktu. Tozla kaplı uzun bir masa boş odanın ortasında duaıyordu. Kumaş kaplı sandalyeler, masanın çevresinde muhafız melekler gibi dizilmişti. Şömine soğuk ve boştu. Oda misafirlerin tam burunlarının dibinde ortaya çıkmıştı ve odada toplanarak, huzursuzluk içinde evsahiplerini beklediler. Aylak aylak dolaşarak masaya giden Haplo, bir santimlik toz ve kir tabakasına parmağını sürdü.
"Yiyeceklerin tadına bakmak için sabırsızlanıyorum," dedi. Üstlerinde ışıklar yandı, şimdiye kadar ortada görünmeyen bir mum avizesi canlananarak aydınlık saçmaya başladı. Sandalyelerin üzerini örten kumaşlar, görünmeyen eller tarafından çekilip alındı. Toz yok olmuştu. Boş masa birden yiyeceklerle dolup taştı - kızarmış et, tüten sebzeler, mis gibi kokan ekmekler. Şarap ve su dolu sürahiler ortaya çıktı. Görülemeyen bir kaynaktan, yumuşak bir müzik duyulmaya başlandı.
Ağzı açık kalan Limbeck, arkaya doğaı sendeledi. Neredeyse şöminede gürüldeyen ateşin içine düşüyordu.
Alfred
500

korkuyla sıçradı. Hugh irkilmekten kendini alıkoyamadı ve ziyafet sofrasından geri geri uzaklaşarak, şüpheyle inceledi. Sessizce gülümseyen Haplo, bir bua' alarak ısırdı. Çıtırtı sessizlik içinde net bir biçimde

duyuldu. Çenesinden akan suyu eliyle sildi. Çok iyi bir illüzyon, diye düşündü. Herkes bir saat boyunca aldanacak, sonra neden hâlâ aç hissettiklerini merak edecekler.
"Lütfen oturun," dedi Sinistrad, bir elini sallayarak. Diğer eliyle Iridal'i tutuyordu. Bane babasının yanına yürüdü. "Resmiyete pek önem vermiyoruz. Hayatım." Kansını masanın sonuna götürdü ve eğilerek bir sandalyeye oturttu. "Sir Hugh'nun senin için gösterdiği çabayı ödüllendirmek için, eşim, onu sağ yanına yerleştireceğim."
Iridal kızardı ve bakışlarını tabağına dikti. Hugh kendisine gösterilen yere oturdu, hoşnut değilmiş gibi görünmüyordu.
"Geri kalanınız nerede arzu ederse, orada oturabilir. Limbeck hariç. Sevgili bayım, lütfen beni affedin." Gegce konuşmaya başlayarak zarif bir şekilde eğildi. "Düşüncesizce davrandım. Sizin insanca bilmediğinizi unuttum. Oğlum, halkınızı baskıdan kurtarmak için gösterdiğiniz cesur çabadan bahsetti. Lütfen, burada, yakınımda oturun ve bana kendinizden söz edin. Diğer misafirler hakkında endişelenmeyin. Eşim onlarla ilgilenir."
Sinistrad masanın başında yerini aldı. Memnunluk, utanç ve heyecan içindeki Limbeck gürbüz bedenini Sinistrad'ın sağındaki sandalyeye yerleştirdi. Bane onun karşısına, babasının
11 İnsanların çok sevdikleri bir meyve. Gozalıcı pembe kabuğunun içinde, neredeyse mide bulanclıracak kadar tatlı bir et vardıı Eğitimli damaklaıa sahip olanlar, kabuk ile et billikte tuketililken oıtaya çıkan tatlaıın kaıtsmıı gibi bir lezzet olmadığına inanırlar Bu meyveden yapılan şaıap elfleıce pek tutulur, fakat elfleı bua meyvesinin kendisini yemekten lıoşlannı.ızlaı
SOI

EJDER, KAFIADI
Margnret Weıs & Trncy Hickmnn

soluna oturdu. Alfred prensinin yanındaki sandalyeyi kapabilmek için acele etti. Haplo uzun masanın diğer ucunda, Iridal ile Hugh'nun yanında oturmayı tercih etti. Köpek Bane'in yanında, yere uzandı.
Her zamankinden daha suskun, daha ağzı sıkı görünen Haplo, yemeğine dalmış görünüp, aynı zamanda herkesin konuşmasını dinleyebiliyordu.
"Umarım bu akşamki tavrımı mazur görürsünüz," dedi Iridal. Hugh'ya hitaben konuşmasına rağmen, gözleri devamlı kocasına kayıyordu. "Bazı tılsımlar altındayım. Zaman zaman etkilerini böyle gösteriyorlar."
Onu izlemekte olan Sinistrad başını hafifçe salladı. Iridal Hugh'ya döndü ve yanında oturduğundan beri ilk kez doğrudan gözlerine baktı. Gülümsemeye çalıştı. "Umarım söylediğim şeyleri gözardı edersiniz. Rahatsızlığım... saçma şeyler söylememe sebep oluyor."
"Söylediğiniz şeyler saçma değildi," diye yanıtladı Hugh. "Her sözcüğü bilerek sarf ettiniz. Ve hasta değildiniz. Korkunç şekilde korkmuştunuz."
Iridal içeri girdiğinde yanaklannda renk vardı. Ama Hugh ona bakarken yüzündeki tüm renk uçtu gitti. Kocasına bir göz atan Iridal yutkundu. Eli şarap kadehine uzandı.
"Söylediklerimi unutmaksınız! Yaşamınıza değer veriyorsa
nız, bir daha bundan söz etmeyin!" •"-
"Şu anda yaşamımın pek az önemi var." Hugh'nun eli, Iridal'in elini masanın altında yakalayıp sıkıca tuttu.
"Size hizmet etmek için kullanılmadığı takdirde, Iridal."
"Ekmeğin tadına bak," dedi Haplo, Hugh'ya bir parça ekmek uzatarak "Tadı nefis. Sinistrad özellikle tavsiye ediyor." Gerçekten de gizemustası onları dikkatle izliyordu. İstek-

sizce Iridal'in elini bırakan Hugh, ekmeği aldı ve tadına bakmadan tabağına bıraktı. Iridal tabağındaki yiyeceklerle oynadı ve yiyor gibi yaptı.
"O zaman, benim hatırım için sözlerimi unutun, özellikle de söylediklerimi yapmayacaksanız."
"Sizi tehlike içinde bıraktığımı bilerek gidemem."
"Seni aptal!" Iridal dikleşti. Yüzüne ateş basmıştı. "Senin gibi yetiden yoksun bir insan, bizim gibilere karşı ne yapabilir? Ben senden on kez daha güçlüyüm, gerekirse kendimi korumak için on kez daha ellilim! Unutma bunu!"
"Beni affedin o zaman." Hugh'nun kara yüzü kızardı. "Tehlike içindesiniz gibi görünmüştü..."
"İçinde bulunduğum tehlike beni ilgilendirir, sizi değil, beyefendi."
•'"" "Sizi artık rahatsız etmeyeceğim, hanımefendi, bundan emin olabilirsiniz!"
Iridal yanıt vermedi, tabağındaki yemeğe baktı. Hugh duygusuzca yemeye başladı ve sesini çıkarmadı. '""
Masanın bu ucunda her şey sessizdi şimdi, bu yüzden Haplo dikkatini diğer tarafa çevirdi.
Bane'in sandalyesinin dibinde yatmakta olan köpek kulaklarını dikip hevesle, sanki bir parça yiyecek bekliyor gibi, herkesin yüzüne teker teker baktı.
"Ama Limbeck, siz Orta Âlem'de pek az şey gördünüz," diyordu Sinistrad.

"Yeterince gördüm." Limbeck kalın gözlüklerinin ardından baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Geg son birkaç hafta içinde gözle görülür bir biçimde değişmişti. Tanık olduğu görüntüler, kafasından geçen düşünceler, çekiç ve keski gibi, düşsel idealizmini yontmuştu Bunca yüzyıldır halkından esirgenen ha-



yatı, kendilerinin sağladığı, fakat paylaşmalarına izin verilmeyen hayatı görmüştü. Çekicin ilk darbeleri onu incitmişti. Sonra öfke yükselmişti.
"Yeterince gördüm," diye tekrarladı Limbeck. Büyü, güzellik ve kendi duygulanma etkisi altında, söyleyecek başka bir
şey bulamıyordu.
"Evet, öyle olmalı," diye yanıtladı büyücü. "Halkınız için gerçekten çok üzüldüm; Yüksek Âlem'de hepimiz üzüntünüzü ve pek yerinde olan öfkenizi paylaşıyoruz. Bizim de suçumuz olduğunu düşünüyoruz. Sizi sömürdüğümüzden değil. Ama yine de, bir açıdan suçlu hissediyoruz." Özenle şarabını yudumladı.
"Savaştan, insanların acı çekip öldüğünü görmekten ve bunların hepsinin sebebinin hırs ve nefret olduğunu görmekten tiksindik ve dünyayı terk ettik. Bunlara karşı çıktık ve durdurabilmek için elimizden geleni yaptık, ama sayımız
çok azdı, çok az."
Adamın sesinde gözyaşları vardı. Haplo harika bir performansı boşa harcadığını söyleyebilirdi, en azından masanın kendi ucunda. Iridal uzun zamandır yemek yeme numarası yapmayı bırakmıştı. Sessizce otuaıyor, tabağına bakıyordu, ta ki kocasının tüm dikkatinin Geg'le sohbeti üzerinde yoğunlaştığı açık olana kadar. Sonra gözlerini kaldırdı, ama bakışları kocasına ya da yanında oturanlara gitmedi. Oğluna bakıyordu, belki de geldiğinden beri Bane'i ilk kez görüyordu. Gözleri, yaşlarla doldu. Yavaşça başını eğdi. Bir tutam saçı yüzünden çekmek bahanesiyle elini kaldırdı ve aceleyle yanağındaki
damlayı sildi.
Hugh'nun, masanın üstünde yanında duran eli, acı ve öfke
içinde kasıldı.
Aşkın yaldız kenarlı hançeri nasıl olmuştu da, onunki gibi
S04

katı bir yüreğe işlemeyi başarmıştı? Haplo bilmiyor ve umur-samıyordu. Tek bildiği, hiç de zamanı olmadığıydı. Patryn'in bir eylem adamına ihtiyacı vardı, çünkü kendisinin eyleme geçmesi yasaklanmıştı. Hugh'nun kendisini aptalca, şövalyece öldürtmesi hiç işine gelmeyecekti.
Haplo sağ elini kaşımaya başladı, sargıların altına ulaşarak hafifçe yana kaydırdı onları. Rünler ortaya çıktığında ilgisizce ekmek almak için uzandı ve aynı hareketle elinin arkasını sıkıca şarap sürahisine bastırmayı başardı. Ekmeği sağ eliyle tutarak tabağına aldı ve sol eliyle sağ elindeki sargıları düzelte-
it
, rek rünleri yine gözlerden gizledi.
"Iridal," diye başladı Hugh. "Acı çektiğini görmeye dayanamıyorum..."
"Neden beni umursuyorsun ki?"
"Bir bilebilsem!" Hugh kadına doğaı eğildi. "Sen veya oğlun! Ben..."
"Biraz daha şarap?" Haplo sürahiyi kaldırdı.
Hugh sinirlenerek dik dik baktı ve arkadaşını duymazlıktan gelmeye karar verdi.
Haplo bir kadehi doldurup Hugh'ya doğaı itti. Kadehin tabanı adamın parmaklarına çarptı ve şarap -gerçek şarap- eline ve gömleğinin koluna döküldü.
"Ne halt ediyorsun?" Hugh Patryn'e öfkeyle döndü.
Haplo bir kaşını kaldırdı ve başını belirsizce masanın diğer yanma doğaı salladı. Gürültü, Sinistrad dahil herkesin dikkatini çekmişti, herkes onlara bakıyordu. Iridal dimdik otuaıyor-du, yüzü mermer duvarlar kadar solgun ve soğuktu. Hugh kadehini kavrayıp büyük bir yudum aldı. Yüzündeki karanlık ifadeye bakılırsa, büyücünün kendi kanı da olabilirdi içtiği.
Haplo gülümsedi; erken davrandığı söylenemezdi. Sinist-
505

rad'a doğru bir parça ekmek salladı. "Afedersiniz. Ne diyordunuz?"
Kaşlarını çatan gizemustası devam etti. "Diyordum ki, Aşağı Âlem'de halkınızın çektiklerini bilmeli ve yardımınıza gelmeliydik. Ama başınızın dertte olduğunu bilmiyorduk. Sar-tanlann arkalarında bıraktıklan hikâyelere inanıyorduk. O zaman, yalan söylemiş olduklarının farkında değildik."
Keskin bir çıngırdama sesi hepsini irkiltti. Alfred kaşığını tabağının üzerine düşürmüştü.
"Ne demek istiyorsunuz? Ne hikâyeleri?" diye soruyordu Limbeck hevesle.
"Sananlara göre kopanlıştan sonra -insanlardan ve ciflerden daha kısa boylu olduklanndan- halkınız kendi güvenlikleri için Aşağı Âlem'e götürülmüşler. Aslında, şimdi anlaşılıyor ki Sananların asıl istediği ucuz iş gücüymüş."
"Bu doğru değil!" Ses Alfred'indi. Tüm yemek boyunca tek bir kelime bile konuşmamıştı. Iridal dahil herkes, ona şaşkınlık içinde baktı.
İnce dudakları nazik bir gülümsemeyle gerilen Sinistrad, ona döndü. "Siz gerçeğin ne olduğunu biliyor musunuz?"
Kırmızılık Alfred'in ensesinden kel kafasına doğnı yayıldı. "Ben... Gegler hakkında bir çalışma yapmıştım da..." Heyecanlanıp şaşkınlaşarak, masa örtüsünün ucunu çekiştirip büktü. "Her neyse, ben... bence Sananların yapmaya çalıştığı... koruma hakkında söylediklerinizdi. Cüc... Geglerin daha kısa olması yüzünden uzun boylu ırklar karşısında korumasız kaldığından değildi. Onların -Geglerin- sayısı azdı... yani Koparı-lış'tan sonra. Hem, cüc... Gegler'in kafası mekanik konulara yatkındı Ve Sananların makineleri için onlara ihtiyaçları vardı Ama asla onları istismar etmeyi kastetm .. Yani asıl kastettikle-

Hugh'nun başı öne doğru eğildi ve masaya bir gümlemeyle düştü. Sandalyesinden fırlayan Iridal, korkuyla haykırdı. Hap-lo ayaktaydı ve hareket halindeydi.
"Önemli değil," dedi, Hugh'nun yanına ulaşarak.
Katilin gevşek kolunu boynuna dolayıp, ağır bedeni sandalyesinden kaldırdı. Hugh'nun eli masa örtüsü üzerinde sürüklendi, kadehleri devirdi ve bir tabağı yere düşürdü.
"İyi bir adam, ama şarabı kaldıramıyor. Onu odasına götü-reyim. Sizin rahatsız olmanıza gerek yok."
"İyi olduğundan emin misin?" Iridal endişeyle tepelerinde dikiliyordu. "Belki ben de gelsem iyi..."
"Masanda sarhoş biri kendinden geçti, hayatım. Endişelenmen için gerek yok," dedi Sinistrad. "Lütfen, götürün onu."
"Köpek benimle kalabilir mi?" diye sordu Bane, hayvanı okşayarak. Sahibinin gitmeye hazırlandığını gören köpek ayağa fırlamıştı.
"Elbette," dedi Haplo rahatça. "Köpek, bekle."
Köpek mutlulukla Bane'in yanında oturdu.
Haplo Hugh'yu ayağa kaldırdı. Sarhoş bir şekilde sallanan adam, kapıya doğnı sendeleyerek yürümeyi ancak başarıyor-du. Diğerleri yerlerine oturdular. Alfred'in sözleri unutulmuştu. Sinistrad yine Limbeck'e döndü.
"Bu sizin Yıksı-diksi beni büyülüyor. Şimdi elimde bir gemi olduğuna göre, âleminize yolculuk yapıp, makineye bir göz atabileceğimi düşünüyorum. Elbette, halkınızın savaşa hazırlanması konusunda elimden gelen bütün yardımı da yapmaktan büyük memnunluk duyacağım..."
"Savaş mı?" Sözcük salonda yankılandı. Omzunun üzerinden arkaya bakan Haplo, Limbeck'in yüzünün tedirgin ve sol-





gün olduğunu gördü. ~" >U< 'A.'
"Sevgili Gegim, sizi dehşete düşürmek istemedim." Sinist-rad ona nazikçe gülümsedi. "Bir sonraki adımın savaş olması, en mantıklısı. Buraya gelmenizin tek amacının bu olduğunu düşünmüştüm -desteğimi istemek. Sizi temin ederim ki, Geg-ler halkımın işbirliğinden tamamen faydalanacaklardır."

Sinistrad'ın sözcükleri köpeğin kulakları aracılığıyla, sendeleyen Hugh'yu karanlık ve soğuk koridorda taşımakta olan Haplo'ya kadar geldi. Tam misafir odalarının ne tarafta olduğunu merak etmeye başlamıştı ki, bir koridor önünde madde-leşti. Pek çok kapı davetkâr bir biçimde açıktı.
"Umarım kimse uykusunda yürümüyordur," diye mırıldandı Haplo, sarhoş arkadaşına.
O sırada yemek odasında, Iridal'in ipek elbisesinin hışırdadığını ve sandalyesinin taş zemin üzerinde sunulduğunu duyabiliyordu. Konuştuğu zaman sesi, kontrol altında tuttuğu bir öfkeyle gergindi. "Müsaade ederseniz, artık odama çekileceğim."
"Pek iyi hissetmiyorsun galiba, hayatım." "Teşekkür ederim, oldukça iyiyim." Durdu ve ekledi. "Geç oldu. Çocuk artık yatmalı."
"Evet, eşim. Ben ilgilenirim. Senin endişelenmene gerek yok. Bane, annene iyi geceler dile."
Pekâlâ, ilginç bir akşam olmuştu. Sahte yiyecek. Sahte sözcükler. Haplo Hugh'yu yatağa yatırdı ve üstünü bir battaniyeyle örttü. Katil ertesi güne kadar büyüden kurtulamayacaktı.
Haplo kendi odasına çekildi. İçeri girip kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Rahatsız edilmeden dinlenmek ve düşünmek, bugün duyduğu her şeyi özümsemek için zamana ihtiyacı var-

di.
Köpek aracılığıyla sesleri duymaya devam ediyordu. Sözcükler önemsizdi; herkes yatak odalarına çekiliyordu. Yatağına uzanan Patryn, hayvana sessiz bir komut yolladı ve düşüncelerini düzenlemeye başladı.
Yıksı-diksi. Yemleyen heykelinin elindeki gözde pırıldayan görüntülerden işlevini çıkarmıştı -kendi güçleriyle alay eden, muhteşem planlarını gumrla ilan eden Sartanlar. Haplo görüntüleri zihninde görebiliyordu. Dünyaya ilişkin çizimleri görebiliyordu -Gök Âlemi. Düzensizlik içinde dağılmış olan adalan ve kıtaları görüyordu. Hem ölüm, hem yaşam veren fırtına. Düzen aşığı Sartanlan böylesine tiksindiren, rastgele hareket eden nesneler.
\ Hatalannı ne zaman fark etmişlerdi acaba? Kopanlış'tan sonra halkların yaşaması için yarattıkları dünyanın kusurlu olduğunu ne zaman görmüşlerdi? Herkes bu dünyaya taşındıktan sonra mı? O gökte yüzen güzelim adalann kuru ve ıssız olduğunu, kendilerine emanet edilen yaşamları bes-leyemeyeceğini o zaman mı fark etmişlerdi?
Ama Sartanlar bunu halledebilirdi. Başka her şeyi halletmişlerdi, hükmetmeye hakkı olmayanların hükmetmesine izin vermektense, dünyayı koparıp ayırmayı tercih etmişlerdi. Sartanlar öyle bir makine yapacaklardı ki, büyüleriyle birleşince adalan ve kıtaları alt alta dizecekti. Gözlerini kapatan Haplo, resimleri açıkça gördü: Yıksı-diksi'den fışkıran muazzam bir güç kıtaları ve adaları yakalar, göklerde sürükler ve her biri diğerinin üstünde, sıraya sokar. Daimi fırtınadan elde edilen bir su gayzeri devamlı yukarı doğru fışkırır ve herkesin bu yaşam veren sıvıdan faydalanmasını sağlar
Haplo bulmacayı çözmüştü  Bane'ın de çözmüş olmasına

509
508

Margaret Weis £ Tracy Hıckman
şaşırmıştı. Şimdi Sinistrad da biliyordu ve büyük bir düşüncelilikle planlarını oğluna açıklamıştı -ve elbette dinlemekte
olan köpeğe.
Yıksı-diksi'nin düğmelerinin bir çevirilişiyle, gizemustası tekrar düzene girmiş bir dünyanın hükümdarı olacaktı.
Köpek yatağa atlayıp Haplo'nun yanına yerleşti. Uyumak üzere olan Patryn, tembel tembel kolunu uzattı ve köpeği okşadı. Tatmin olmuş bir şekilde içini çeken hayvan, başını Haplo'nun göğsüne koyup gözlerini kapattı.
Aptallık derecesinde bir suç bu,  diye düşündü Haplo, köpeğin yumuşak kulaklarını okşayarak. Bu kadar güçlü bir şeyi yapıp, sonra yürüyüp gitmek ve hırslı bir mensch'in' eline düşmesine sebep olmak. Haplo bunu neden yaptıklarını hayal edemiyordu. Tüm hatalarına rağmen, Sananlar aptal değillerdi. Projelerini tamamlamadan başlarına bir şey gelmiş olmalıydı. Keşke ne olduğunu bilebilseydi. Bu, Sananların artık dünyada olmadığını kanıtlayan en açık işaretti Haplo'ya göre. ı*  Hugh'nun sarhoşluğu esnasında Alfred'in söylediği bazı sözlerin yankısı kulağına geldi, muhtemelen köpek tarafından duyulan ve sahibine aktarılan sözcükler.
"Tanrı olduklarına inandılar. İyi olanı yapmaya çalıştılar. Ama bir şekilde her şey kötüye gitti."
l Patıyn'lei ve Saıtanlaı tarafından, kendileünden dalıa az gücü olanlaıı ifade etmek için kvıllanılan bii sözcük Elflei, insnnlaı ve cuceleı ıçm kullanılır
sıo

ELLİBİRİNCİ BOLUM
SEVISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM
i <":- •• u -"i., "> '
"Baba, ben de seninle Drevlin'e geleceğim..."
"Hayır ve benimle tartışma, Bane! Orta Âlem'e dönmeli ve tahta oturmalısın."
"Ama geri dönemem! Stephen beni öldürmek istiyor!"
"Aptal olma, çocuğum. Bunun için zamanım yok. Senin tahta oturabilmen için, Stephen ile kraliçenin ölmesi gerekiyor. Bunun icabına bakılacak. Aslında, Orta Âlem'i gerçekte yöneten ben olacağım. Ama aynı anda iki yerde olamam. Ben Aşağı Âlem'de, makineyi hazırlıyor olacağım. Sızlanma! Buna katlanamam."
Yatağında kaskatı bir biçimde sırtüstü yatan çocuk, üzerindeki yumuşak battaniyeyi kavradı. Ağlamıyordu. Gözyaşlan, yetişkinlere karşı kullandığı kıymetli bir silahtı; Stephen ve An-ne'e karşı faydasını görmüştü. Karanlıkta yalnızken gözyaşı akıtmak, zayıflıktı. Babası böyle düşünürdü.
Ama babasının düşüncelerine neden aldırsındı ki?
Bane battaniyeyi sıkıca kavradı. Gözyaşları akmak üzereydi. Evet, aldırıyordu. O kadar aldırıyordu ki, içi acıyordu.
Bane, anne babası olarak bildiği insanların kendisine tapındığını, fakat kendisini sevmediklerini anladığı günü hatırlaya-
sıı

E|T>ER.
Margaret Weis & Tracy Hickınan

biliyordu. Alfred'den kaçmış, mutfakta dolanıyor, aşçıya birkaç lokma tatlı hamur vermesi için takılıyordu. O sırada ahır uşaklarından biri koşarak içeri girmişti. Ejderlerden birinin pençe-siyle yaptığı çizik yüzünden ağlıyordu. Aşçının oğluydu bu. Bane'den oldukça büyük olan ve babasıyla -ejder bakıcılarından biriyle- çalışması için görevlendirilmiş bir çocuktu. Yara önemli değildi. Aşçı yarayı temizleyip, bir parça kumaşla sarmış, sonra çocuğu kollarına alarak sevgiyle öpüp sarılmıştı ve işinin başına geri yollamıştı. Çocuk parlayan bir yüzle, koşarak uzaklaşmış, yaranın acısı unutulmuştu.
Bane bütün bunları bir köşeden izliyordu. Bir önceki gün, köşesi kmk bir kadehle elini kesmişti. Bir heyecan dalgası kopmuştu. Trian çağrılmıştı. Yanında alevden geçirilmiş, gümüş bir bıçak, iyileştirici bitkiler ve kanamayı durdurmak için örümcek ağı getirmişti. Suçlu kadeh paramparça edilmişti. Alf-red'in sepetlenmesine ramak kalmıştı: Kral Stepnen tam yirmi dakika boyunca zavallı kâhyaya bağırıp çağırmıştı. Kraliçe Anne görüntü üzerine bayılacak gibi olmuş, odayı terk etmek zorunda kalmıştı. "Annesi" Bane'i öpmemişti. Onu kollarına alıp, acıyı unutması için güldürmemişti.
Bane ahır uşağını dövmekten özel bir zevk almıştı -aldığı zevk, çocuğun Prens'le dövüştüğü için şiddetle cezalandırıldığı gerçeğiyle ikiye katlanmıştı. O gece Bane tüy tılsımındaki sese, geceleri onunla konuşan yumuşak, fısıldayan sese, neden anne babasının kendisini sevmediğini sormuştu.
Ses ona gerçeği söylemişti. Stephen ile Anne onun gerçek anne babası değildi. Bane onları bir süreliğine kullanıyordu yalnızca. Gerçek babası güçlü bir gizemustasıydı. Gerçek babası olağanüstü bir âlemde, muhteşem bir şatoda oturuyordu. Gerçek babası oğluyla gurur duyuyordu ve bir gün gelecek,

oğlunu eve çağıracaktı ondan sonra hep birlikte yaşayacaklardı.
Son cümleyi Bane eklemişti, Orta Âlem'i asıl yöneten ben olacağım, diye bir şey yoktu.
Battaniyeyi bırakan çocuk, boynunda asılı tüy tılsımı yakaladı ve deri sicimi sıkıca çekti. Kopmuyordu. Öfkeyle, ahır uşağından öğrendiği sözcükleri kullanarak yine, daha şiddetle çekti ve tek başarabildiği kendi canını acıtmak oldu. Sonunda gözleri yaşlarla doldu, acı ve hayal kırıklığından doğan yaşlar. Yatağında doğrulup oturarak, çekiştirip durdu ve sonunda, sicimin saçlarına dolanmasına sebep olup kendisine daha çok acı vererek, tılsımı başının üzerinden çıkarmayı başardı.
Alfred bu kafa karıştırıcı, ürkütücü yerde, kendi yatak odasını arayarak koridorda yürüyordu.
"Limbeck gizemustasının etkisi altına giriyor. Gegleri içine çektiği kanlı savaşı görebiliyomm! Binlercesi ölecek, hem de ne uğruna -kötü bir adamın dünyanın kontrolünü ele geçirmesi için! Durdurmalıyım, ama nasıl? Yalnız başıma ne yapabilirim ki? Veya belki de durdurmamalıyım. Zaten üstümüze çöken trajedinin sebebi, kendi haline bırakılması gerekeni kontrol etmeye çalışmamızdı. Bir de Haplo var. Kim olduğunu kesin olarak biliyorum, ama ne yapabilirim ki? Bir şey yapmalı mıyım? Bilmiyorum! Bilmiyorum! Neden yalnız başıma bırakıldım? Bir hata mıydı, yoksa bir şey yapmam mı gerekiyor? Öyleyse, ne?"
Amaçsızca dolanırken, kâhya kendisini Bane'in kapısında buldu. İçindeki karmaşa, karanlık ve gölgeli koridorun gözlerinin önünde yüzmesine sebep oldu. Görüşünün berraklaşması için bekleyip düşüncelerinin de aynısını yapmasını çaresiz-

513
SI2

Margaret Weis & Tracy Hickman
EJDER. K.APADI

ce dilerken, yatak örtülerinin hışırdadığım, bir çocuğun ağlayıp küfrettiğini duydu. Görülmediğinden emin olmak için koridorun her iki yanına göz atarak, sağ elinin iki parmağını \ kaldırdı ve kapıya bir rün çizdi. Komutu üzerine ahşap kapı görünmez oldu ve Alfred, kapı hiç yokmuşçasına içeriyi izledi.
Bane tılsımı odanın bir köşesine fırlattı. "Hiçkimse beni sevmiyor ve bundan çok memnunum! Hiçbirini sevmiyorum. Hepsinden nefret ediyorum, hepsinden!"
Çocuk kendisini yatağa atarak başını yastığına gömdü. Alfred derin, titrek bir nefes aldı. Sonunda! Sonunda olmuştu işte, tam da yüreği ümitsizlik içinde boğulurken.
Şimdi, çocuğu Sinistrad'ın çukurunun kıyısından çekmek lazımdı. Alfred kapıyı unutarak bir adım attı. Neredeyse kafasını çarpacaktı, çünkü yaptığı büyü kapıyı yok etmemiş, yalnızca içerisini görmesini sağlamıştı.
Kâhya kendisine hakim oldu ve aynı anda düşündü: Hayır, ben yapamam. Neyim ben? Bir hizmetkâr, o kadar. Annesi. Evet, annesi.
Bane odasının içinde bir ses duyunca hemen gözlerini kapatarak yerinde dondu. Battaniyesi başının üzerine çekiliydi. Aceleyle gözyaşlarını sildi.
Sinistrad mıydı gelen, fikrini değiştirdiğini söyleyecekti?
"Bane?" Ses yumuşak ve nazikti. Annesinin sesi.
Çocuk uyuyor gibi yaptı. Ne istiyor, diye merak etti. Onunla konuşmak istiyor muyum? Evet, diye karar verdi Bane, babasının sözleri tekrar kulaklanna gelince, sanınm annemle konuşmak istıyoaım. Tüm yaşamım boyunca, insanlar istediklerini elde etmek için beni kullandılar. Şimdi ben onları kullan-

maya başlıyorum. '
Uykulu uykulu gözlerini kırpıştırarak, battaniyelerin arasından başını kaldırdı. Iridal odanın içinde maddeleşmiş, yatağının ayakucunda duruyordu. Bedeni yavaş yavaş aydınlanmaya, içinden ışımaya, çocuğun üzerine sıcak ve harika bir ışık saçmaya başladı. Odanın kalanı hâlâ karanlıktı. Annesine baktığında, yüzündeki acı ifadeden, annesinin ağladığını gördüğünü anladı. Bu iyiydi. Silahını yine çekti.
"Alı, yavrum!" Annesi yanına geldi. Yatağa oturarak, kolunu oğluna sardı. Yanına çekerek, elleriyle onu teselli etti. "I Büyük bir sıcaklık duygusu çocuğu sarmıştı. O rahat kucağa sokularak, kendi kendine düşündü: Babama istediğini verdim. Şimdi annemin sırası. O benden ne istiyor, acaba? <•'• Görünüşe göre annesi hiçbir şey istemiyordu. Iridal oğluna sarılarak ağladı ve anlaşılmaz mırıltılarla onu ne kadar özlediğini, yanında olmasını ne kadar arzu ettiğini anlattı. Bu çocuğa bir fikir verdi.
"Anne," dedi, mavi gözleri yaşlarla dolu, bakarak. "Seninle birlikte kalmak istiyorum! Ama babam beni göndereceğini söylüyor!"
"Seni göndermek mi? Nereye? Neden?"
"Orta Âlem'e, beni sevmeyen insanların yanına!" Annesinin elini yakalayıp sıkıca tuttu. "Ben seninle kalmak istiyorum! Seninle ve babamla!"
"Evet," diye mırıldandı Iridal. Bane'i iyice yanına çekerek, alnını öptü. "Evet... bir aile gibi. Hep düşlediğim gibi. Belki bir şansımız vardır. Belki onu kurtaramam, ama kendi yavrumu kurtarabilirim. Kuşkusuz böylesine masum bir sevgi ve güvene ihanet edemez. Bu el..." -çocuğun elini gözyaşlarıyla yıkayarak öptü- "bu el onu yürüdüğü karanlık yoldan ıızak-

514
515

Margaret Weis & Tracy Hıckman

laştırabilir.'1 ' " ' • - -- •
Bane anlamıyordu. Onun için tüm yollar birdi, karanlık ya da aydınlık ve hepsi de aynı amaca varıyordu - onun istediğini
yapan insanlar.

1 "Babamla konuşacaksın," dedi, annesinin kollarından sıyrılarak. Bütün bu öpücükler ve kucaklaşmalar can sıkıcı olabiliyordu.
"Evet, onunla yarın konuşacağım."
"Teşekkür ederim, anne." Bane esnedi.
"Uyuman gerek," dedi itidal, ayağa kalkarken. "İyi geceler, oğlum." Nazikçe battaniyeyi örttü ve eğilip yanağını öptü. "İyi geceler."
Büyülü aydınlık yüzünde solmaya başladı. Ellerini kaldırıp, gözlerini kapattı ve yoğunlaşarak çocuğun odasında yok oldu.
Bane karanlığa doğru sırıttı. Annesinin nasıl bir etkisinin olabileceğini bilmiyordu; yalnızca Kraliçe Anne'in, Stepnen' dan istediği her şeyi aldığını biliyordu.
Ama bu işe yaramazsa, başka planı vardı. O planın işe yaraması için, paha biçilmez olduğunu düşündüğü bir şeyi bedava vermesi gerekecekti. Dikkatli olması gerekecekti, tabii, babası akıllıydı. Sinistrad talimin edebilir ve onu elindekinden mahrum bırakabilirdi. Yine de, hiçbir şey harcamazsan, hiçbir şey kazanamazsın
Büyük olasılıkla, onu feda etmesi gerekmeyecekti. Henüz değil Uzaklara gönderilmeyecekti. Annesi bunu sağlayacaktı.
Bane neşeyle bunaltıcı örtüleri tekmeledi.

**' ,",# ,.
ELLÜKİNCİ BÖLÜM
SINISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM
Ertesi sabah, Iridal kocasının çalışma odasına girdiğinde oğlunu orada, Sinistrad'la birlikte buldu. İkisi kocasının çalışma masasının başında oturmuş, Bane'in yaptığı çizimleri inceliyorlardı. Oğlunun ayakları dibinde uzanan köpek, Iridal'i görünce başını • kaldırıp kuyruğunu salladı.
Iridal bir an kapıda duraksadı. Tüm düşleri gerçekleşmişti. Sevgi dolu baba, hayranlık dolu oğlu; Sinistrad sabırla Bane'e zaman ayırıyor, çocuğun yaptığı her ne ise, sevimli bir ciddiyetle inceliyor. O anda, oğlunun çocuksu projesi sandığı çalışmasının heyecanına kapılmış, takkeli başı san saçlı başa doğru eğilmiş görüp - bir genç, bir yaşlı- mırıltılarını duyunca, Iridal Sinistrad'ın tüm yaptıklarını affetti. Yıllar süren korku ve acıyı memnunlukla silebilir, anılarından uzaklaştırabilirdi, bir tek bu anı ona verseydi.
Utangaççа öne adım atarak -kocasının odasına girmeyeli yıllar olmuştu- konuşmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Boğuk ses yine de hem oğlunun, hem de babasının dikkatini çekti. Biri kendisine parlak, sevimli bir gülümsemeyle baktı. Diğeri rahatsız olmuş göründü
"Evet, eşim, ne istiyorsun'"





Iridal'in hayalleri dalgalandı, soğuk ses ve kirpiksiz gözlerin buz gibi bakışı, o parlak sisleri parçaladı.
"Günaydın, anne," dedi Bane. "Çizimlerimi görmek ister inisin? Kendim yaptım."
"Eğer rahatsız etmiyorsam..." Tereddütle Sinistrad'a baktı.
"Madem geldin, içeri gir," dedi Sinistrad kabaca.
"Bane, bunlar harika." Iridal birkaç sayfayı alarak güneş ışığına doğru çevirdi. "*'"*", ,"",""·, " ^
"Büyümü kullandım. Babamın öğrettiği gibi. Ne çizmek istediğimi düşündüm ve ellerim istediğimi yaptı. Büyüyü çok çabuk öğreniyoaım," dedi çocuk, annesine gözlerini iri in açıp bakarak. "Sen ve babam boş zamanlarınızda bana öğretebilirsiniz. Soam yaratmam."
Sinistrad arkasına yaslandı. Ağır ipeklilerden yapılmış cüppesi, yarasa kanatlan gibi hışırdıyordu. Dudakları, Iridal'in hayallerinden kalanlan yok ederek, soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bane onu umutla, sessizce devam etmesi için yalvararak izliyor olmasaydı, çoktan odasına kaçmış olurdu. Köpek başını patilerinin arasına koydu, gözleri dikkatle, kim konuşuyorsa ona çevriliyordu.
"Nedir... bu çizimler?" Kekeledi. "Büyük makine mi?" "Evet. Bak, bu kısma rahm diyorlar. Babam bunun 'rahim' anlamına geldiğini düşünüyor ve Yıksı-diksi burada doğmuş. Bu parça tüm adaları çeken büyük gücü

harekete geçiriyor..." "Bu kadar yeter, Bane," diye sözünü kesti Sinistrad. "Anneni misafirlerimizi... eğlendirmekten alıkoymamalıyız." Sözcüğün üzerinde biraz oyalandı. Bakışları Iridal'in kızarmasına ve düşüncelerinin dağılmasına sebep oldu. "Buraya gelmekte bir amacın olduğunu düşünüyoaım, eşim. Belki de benim meşgul olduğumdan emin olmak istedin, böylece sen ve esmer, yakı-

şıklı katil..." l' <ı'*"î"f t't,itl;t <4j'J</*
"Buna nasıl cüret edersin...? Ne? Ne dedin?" I
Iridal'in elleri titremeye başladı. Aceleyle elindeki sayfalan masaya koydu.
"Bilmiyor musun, hayatım? Misafirlerimizden biri profesyonel bir katil. Kendisine Usta Hugh adını vermiş -kanla yazılmış bir ustalık, küçük esprimi mazur görürsen. O centilmen yiğit, bir çocuğu öldürmek için tutulmuş." Sinistrad Bane'in saçlannı karıştırdı. "Ben olmasaydım, eşim, oğlun asla evine, sana geri dönemezdi. Hugh'nun planlarını engelledim." ••*{
"Sana inanmıyorum! İmkânsız bu!" npr ••!<; ,;","?'<>*
"Hepimizi yataklarımızda öldürebilecek birisini evimize misafir olarak almamızın senin için çok sarsıcı olduğunu biliyorum, hayatım. Ama her türlü önlemi aldım. Dün gece, kendi kendisini sarhoş edene kadar içerek bana bir iyilik yaptı. Şaraba boğulmuş bedenini güvenli bir yere aktarmak çok kolay oldu. Oğlum bana, hem adamın hem de oğlumun sahtekâr hizmetkârının başına birer ödül konduğunu söylüyor. Tutarı, Aşağı Âlem'deki projemi finanse etmeye yetiyor. Ve şimdi, hayatım, ne istemiştin?"
"Oğlumu benden uzaklaştırma!" Sanki başından aşağı buz gibi sular dökülmüş gibi nefesi kesildi Iridal'in.
"Ne istersen yap. Seni engellemeyeceğim. Ama oğlumu bana bırak!"
"Önceki gün onu reddetmiştin. Şimdi onu istediğini söylüyorsun." Sinistrad omuzlannı silkti. "Gerçekten, hanımefendi, çocuğun senin geçici kaprislerine maruz kalmasına izin veremem. Orta Âlem'e dönmeli ve görevini yerine getirmeli. Artık gitsen iyi olur. Bu küçük sohbeti ettiğimiz iyi oldu, eşim. Bunu sık sık yapmalıyız."
"Sanırım, anne, bunu önce benimle konuşsan iyi olurdu,"




diye araya girdi Bane. "Ben geri dönmeyi istiyorum\ Babamın benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğinden eminim."
"Eminim biliyordur," dedi Iridal.
Arkasını dönerek, sessiz bir vakar içinde odadan çıktı ve kaybettiği yavrusu için ağlamaya başlamadan önce, soğuk, gölgeli koridora çıkmayı başardı.
"Sana gelince, Bane," dedi Sinistrad, Iridal'in yerini değiştirdiği her çizimi yerli yerine koyarak, "bir daha böyle bir şey yapmayı deneme. Bu sefer anneni cezalandırdım. Bir dahaki sefere, bu sen olursun."
Bane azarı sessizce kabul etti. Bir değişiklik yapıp, oyunu kendisi kadar yetenekli birisiyle oynamak iyi geliyordu. Babası, kartların önceden düzenlenmiş bir desteden geldiğini anlamadan bir sonraki eli dağıtmaya başladı. .(?^"Baba," dedi Bane, "büyü hakkında bir sorum var."
"Evet?" Disiplin tekrar sağlandığına göre, Sinistrad oğlanın ilgisinden hoşlanmıştı.
. .* "Bir gün Trian'ın kâğıt üzerine bir şekil çizdiğini görmüştüm. Alfabenin bir harfi gibiydi, ama değildi. Ona sorduğumda, kağıdı buruşturdu, utanmış gibi göründü ve kağıdı fırlatıp attı. Büyüyle ilgili olduğunu, canını bu konuyla sıkmamam gerektiğini söyledi."
Sinistrad dikkatini incelediği çizimden, oğluna çevirdi. Bane keskin, meraklı bakışları, nasıl takınacağını çok iyi bildiği masum ifadeyle karşıladı. Köpek doğrulup oturdu ve burnunu çocuğun eline sokarak, sevilmek istedi.
"Neye benziyordu bu simge?"
Bane çizimlerden birinin arkasına, bir riin çizdi.

"Bu mu?" Sinistrad güldü. "Bu, rün büyüsünde kullanılan

bir desendir. Mistik sanatla uğraştığına göre bu Trian düşündüğümden de aptalmış."
"Neden?"
"Çünkü yalnızca Sartanların rün büyüsüne yetisi vardır."
"Sartanlar!" Çocuk hayranlık içinde görünüyordu. "Başka kimse yapamaz mı?"
"Eh, Koparılış'tan önceki dünyada Sartanların ölümcül bir düşmanları olduğu söylenir -en az onlar kadar güçlü, onlardan daha hırslı bir grup. Tanrısal güçlerini rehberlik etmek için değil, hükmetmek için kullanmak isteyen bir gnıp. Patryn-ler olarak bilinirlerdi."
"Emin misin? Kimse bu büyüyü kullanamaz mı?"
"Bir kez söylemedim mi? Bir şeyi bir kez söylerim!" * "Özür dilerim, baba."
Artık emin olduğuna göre, kaybetmekte olan rakibine karşı yüce gönüllü davranabilirdi.
"Bu rün ne için, baba?"
>! Sinistrad çizime bir göz attı. "Bir iyileştirme büyüsü, sanırım," dedi ilgisizce.
Bane gülümsedi ve parmaklarını minnettarca yalayan köpeği okşadı.



EJDER_ KAFIADI

ELLİÜÇÜNCÜ BÖLÜM
SINISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM

Büyünün etkisinin yok olması uzun sürüyordu. Hugh gerçekle rüyayı ayırt edemiyordu. Bir an yanında bir keşiş durup, ona sataşıyordu.
"Ölümün efendisi, ha? Hayır, biz senin efendiniz. Tüm ya
şamın boyunca bize hizmet ettin." /',;"?.'":•
Sonra kara keşiş Sinistrad oluyordu.
"Neden bana hizmet etmiyorsun? Senin yeteneklerine sahip biri işime yarardı. Stephen ve Anne'in icabına bakılmalı. Oğlum Volkaran ve Uylandia tahtına oturmalı ve o ikisi onun yolunda duruyor. Senin gibi zeki bir adam ölümlerinin nasıl başarılabileceğini çıkarabilir. Şimdi yapılacak işim var, ama daha sonra döneceğim. Burada kal ve düşün."
"Burası", yoktan varedilmiş rutubetli bir hücreydi. Sinistrad Hugh'yu buraya taşımıştı -her neresiyse. Katil direnmişti, ama fazla değil. Tavanı tabandan ayırdedemezken, ayaklarınız çoğalmış, bacaklarınız kemiklerini kaybetmiş görünürken mücadele etmek zor oluyordu.
Kuşkusuz beni büyüleyen Sinistrad'di.
Hugh Haplo'ya sarhoş olmadığını, bunun berbat bir büyü olduğunu anlatmaya çalıştığını belirsizce hatırlıyordu, ama

Haplo yalnızca o deli edici gülümsemesiyle sırıtmış ve uyuduktan sonra kendisini daha iyi hissedeceğini söylemişti.
Belki Haplo uyanıp, ortadan kaybolduğumu görünce, beni aramaya gelir.
• Hugh zonklayan başını ellerinin arasına aldı ve bu kadar aptal olduğu için kendi kendine küfretti. Haplo beni aramaya çıksa bile, asla bulamaz. Bu hücre şatonun alt katlarına değil, uygun bir şekilde, uzun, dönemeçli bir merdivenin dibine yerleştirilmiş. İçinden çıktığı boşluğu gördüm. Gecenin dibinde, hiçbir yerin ortasında. Kimse beni bulamayacak. Ölene kadar burada kalacağım...
...ya da Sinistrad'a efendim diyene kadar.
Neden olmasın? Pek çok insana hizmet ettim; bir kere daha etsem ne olur? Ya da daha iyisi, belki de burada oturup kalırım. Bu hücre yaşamımdan çok da farklı değil -soğuk, kasvetli, boş bir zindan. Duvarlarını kendim yaptım -paradan duvarlar. Kendimi içeri kapatıp kapıyı kilitledim. Kendi kendimin gardiyanı, muhafızıydım. Ve işe yaradı. Hiçbir şey bana dokunamadı. Acı, tutku, merhamet, pişmanlık -duvarları aşamadılar. Hatta para için bir çocuğu öldürmeyi bile düşündüm.
Ve sonra çocuk anahtarı ele geçirdi.
Ama büyüydü o. Ona merhamet duymama sebep olan büyüydü. Yoksa bu benim mazeretim miydi?
Kuşkusuz o anıları canlandıran büyü değildi -hücreden önceki bana ilişkin anıla-
rı.

Büyü etki ediyor, çünkü sen etki etmesini istiyorsun. İraden onu besliyor. Gerçekten isteseydin, uzun zaman önce büyüyü bozabilirdin. Çocuğu önemsiyorsun, anlıyor musun? Ve önemseyiş, görünmez bir hapishanedir.
Belki de değildir. Belki de özgürlüktür bu.

523
522

EJDER.
Margaret Weis £ Tracy Hickman

Sersemlemiş, yarı uyanık, yarı düş gören Hugh, taş zeminde oturduğu yerden kalktı ve hücrenin içinde yürüdü. Elini uzattı... Durup baktı. Eli kanla kaplıydı. Bileği, kolu -dirseğine kadar kanla kaplıydı.
Ve kendisini, Iridal'in görmesi gerektiği gibi gördü.
"Bayım." <\fy ,'$"&" >u-
Hugh irkilerek başını çevirdi. Gerçek miydi, yoksa zonkla-
yan zihninin, onu düşünürken yarattığı bir hayal miydi? Göz
lerini kırpıştırdı, ama görüntü gitmedi.
"Iridal?"> mVA v 7fd ,
Onunla ilgili gerçeği bildiğini gözlerinde gördü ve utançla
ellerine baktı.
"Demek Sinistrad haklıydı," dedi Iridal. "Sen bir katilsin."
Gökkuşağı gözleri gri ve renksizdi; arkalannda parlayan bir
ışık yoktu. i'<v >
•C Ne söyleyebilirdi ki? Iridal gerçeği söylemişti. Mazeret gös
terebilirdi, Üç-Darbe-Nick'ten bahsedebilirdi. Çocuğa zarar ve
remeyeceğine karar verdiğini söyleyebilirdi. Çocuğu Kraliçe
Anne'e geri götürmeyi planladığını söyleyebilirdi. Ama bunla
rın hiçbiri, kabullendiğini; para aldığını; yüreğinin içinde, bir
çocuğu öldürebileceğini bildiği gerçeğini değiştirmezdi.
Bu yüzden kısaca ve sessizce, "Evet," dedi.
"Anlamıyorum! Bu korkunç, canavarca! Nasıl hayatını, in
sanları öldürerek harcayabilirsin?" -
Öldürdüklerinin çoğunun, bunu hak ettiğini söyleyebilirdi. Muhtemelen, bir sonraki kurbanlarının hayatlarını kurtardığını
söyleyebilirdi.
Ama Iridal soracaktı: Sen kimsin ki, yargılayacaksın?
Ve o da yanıt verecekti: Herhangi biri kim ki? Kral Stepnen kim ki, "O bir elftir, bu yüzden ölmeli," diyebiliyor' Baronlar
S24

kim ki, "O adamın toprağını istiyorum. Toprağını bana vermiyor ve bu yüzden ölmeli," diyebiliyor?
İyi mazaretler, kabul ettim. Parayı aldım. Yüreğimin içinde, bir çocuğu öldürebileceğimi biliyordum. Bu yüzden şöyle konuştu, "Artık önemi yok."
"Hayır, yalnız kalmam dışında. Yine."
Iridal yumuşak bir sesle konuşmuştu. Hugh, bu sözcüklerin duyması için söylenmediğini biliyordu. Iridal hücrenin ortasında duruyordu. Başı eğikti, beyaz saçları yüzüne düşmüş, yüzünü saklıyordu. Ona önem vermişti. Güvenmişti. Belki de yardımını isteyecekti. Hücresinin kapısı yavaşça açıldı ve güneş ışığı ruhuna doldu.
"Iridal, yalnız değilsin. Güvenebileceğin birisi var. Alfred iyi bir adamdır, kendini oğluna adamıştır." Bane'in hak ettiğinden çok daha fazla hem de, diye düşündü Hugh, ama konuşmadı. Yüksek sesle devam etti.
"Alfred bir kez, çocuğun üzerine ağaç düştüğünde hayatını kurtardı. Kaçmak isterseniz -sen ve oğlun- Alfred size yardım edebilir. Sizi elf gemisine götürebilir. Elf kaptanın paraya ihtiyacı var. Para ve gökkub-beden güvenle geçiş karşılığında sizi götürebilir."
"Kaçmak mı?" Iridal telaşla hücre duvarlarına bakındı ve sonra yüzünü ellerine gömdü. Gördüğü Hugh'nun değil, kendi hücresinin duvarlarıydı.
Demek o da bir esirdi. Onun hücresinin duvarını açtım. Işık ve havayı görmesini sağladım. Ve şimdi kapandığını görüyor.

"Iridal, ben bir katilim. Daha da kötüsü, para için öldürdüm. Kendim için hiçbir özür öne sürmüyorum. Ama benim yaptıklarım, kocanın planlarının yanında hiç kalır!"
"Yanılıyorsun! O hiç can almadı. Öyle bir şey yapamaz."
S2S

Margaret Weis & Tracy Hıckman
"Dünya savaşından bahsediyor, Iridal! Binlerce kişinin hayatını, kendi hükümranlığını kurmak için feda etmekten bahsediyor!"
"Anlamıyorsun. Kurtarmaya çalıştığı bizim hayatlarımız.
Halkımızın hayatları." , ,,"İMH
Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, bu kadar açık bir gerçeği açıklamak zorunda kaldığı için öfkelenerek sabırsız bir el
hareketi yaptı.
"Kuşkusuz gizemustalarının neden Orta Âlem'i terk ettikleri, neden her şeye -güç, zenginlik- sahip oldukları toprakları terk ettiklerini merak etmişsindir. Ah, hakkımızda neler söylendiğini biliyoaım. Biliyorum, çünkü bunu söyleyenler bizlerdik. Barbarca hayattan, ciflerle bitmek tükenmek bilmez savaşlardan tiksindik. Gerçek şu ki, Orta Âlem'i terk ettik, çünkü terk etmek zorundaydık, başka seçeneğimiz yoktu. Büyümüz azalıyordu. Normal insanlarla evlenmemiz, gücümüzü azaltıyordu. İşte bu yüzden dünyanızda bu kadar büyücü var. Pek çok, ama zayıf. Saf kana sahip olanlarımız azdı, ama güçlüydü. Irkımızın devamını sağlayabilmek için kaçmalıydık. Öyle bir yere kaçmalıydık ki, kanımız..." "Kirlenmeyecekti," diye önerdi Hugh. Iridal kızardı ve dudaklarını ısırdı. Sonra, başını kaldırarak, Hugh'nun yüzüne guaırla baktı.
"Bunu horgörüyle söylediğini biliyoaım, ama, evet, bu gerçek. Bizi suçlayabilir misin?" "Ama işe yaramadı. "Yolculuk zordu, pek çok kişi öldü. Bizi acı soğuğa karşı koaıyan ve soluyabileceğimiz havayı veren büyülü kubbe istikrara kavuşana kadar pek çoğu direnemeyip öldü. Sonunda her şey yoluna girmiş gibiydi ve çocuklar doğdu. Ama sayıla-

n çok değildi ve doğanların çoğu da öldü." Guaıru onu terk etmişti ve Iridal'in başı eğildi. "Bane, kendi nesli içinde hayatta kalan tek çocuk. Ve şimdi kubbe yıkılıyor. Gökteki, o muhteşem bulduğun pırıltı, bizim için ölümcül.
"Binalar yalnızca illüzyon, gerçeği tahmin edememeniz için büyük bir nüfusmuşuz gibi davranıyorlar."
"Aşağıdaki dünyaya dönmeniz gerekiyor, ama geri dönüp ne kadar zayıfladığınızı göstermekten korkuyorsunuz," diye bitirdi Hugh. "Çocuk Volkaran prensi oldu. Ve şimdi bir kral olarak geri dönecek!"
"Kral mı? Bu imkânsız. Zaten bir kralları var."
"İmkânsız değil, hanımefendi. Kocanız, kral ve kraliçeden
kurtulmak için beni tutmayı planlıyor ve o zaman taht Bane'e
-onların oğluna- miras kalacak." ,
"Sana inanmıyoaım! Yalan söylüyorsun!"
"Evet, bana inanıyorsun. Bunu yüzünde görüyorum. Savunduğun kocan değil, kendinsin. Kocanın nelere kadir olduğunu biliyorsun. Neler yaptığını, senin neler yapmadığını biliyorsun! Belki cinayet işlemedi, ama bebeklerini almak yerine göğüslerinden hançerleseydi, çok daha az canlarını acıtacağı iki insan var Orta Âlem'de."
Koyu, renksiz gözler Hugh'nun bakışlarını karşılamaya çalıştı, ama tereddüt ettiler ve düştüler. "Onlar için acı çektim. Çocuklarını kurtarmaya çalıştım... Bebeklerinin yaşayabilmesi için hayatımı verirdim. Ama başka pek çok insanın da hayatı söz konusu."
"Ben kötülük yaptım. Ama bana öyle geliyor ki, Iridal, hiçbir şey yapmamakta da aynı derecede kötülük var. Sinistrad benimle anlaşmasını nihayete erdirmek için geliyor. Ne planladığını dinle ve kendin karar ver."

S27
526

Margaret Weis & Trncy Hickman
J'vv Iridal ona bakakaldı ve konuşacak oldu. Sonra başını sallayarak gözlerini kapattı ve bir anda gözden kayboldu. Zincirleri ağırdı. Kıramıyordu onları.
Hugh yerine çöktü. Hücresinin içindeki hücresinde yalnız
dı. Piposunu çıkararak dişlerinin arasına sıkıştırdı ve zin
danının duvarlarına dik dik baktı. "sıç .",..,
•"ijı Ejder kanadında yürümek.
Sinistrad eğer aniden ortaya çıkışıyla onu ürkütmeyi dü-şündüyse, hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Hugh ona baktı, ama ne konuştu, ne de kıpırdandı. * "Eee, Usta Hugh, karannı verdin mi?"

*'"  "Verilecek bir karar yok." Hugh tutulmuş bacaklarının üzerinde doğrularak, dikkatle piposunu kumaşına sardı ve göğsüne tıkıştırdı. "Hayatımın geri kalanını burada harcamak istemiyorum. Senin için çalışacağım. Daha kötüleri için de çalıştım. Hatta, bir keresinde bir çocuğu öldürmek için para aldım."

ELLCDORDUNCU BÖLÜM
SEVISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM

Haplo şatonun koridorlarında tembel tembel dolaşıp vakit öldürüyordu, ya da onu gören herhangi biri öyle zannederdi. Etrafta kimse yokken aramaya devam ediyor, yapabildiğince herkesi gözetim altında tutuyordu. Köpek Bane'le beraberdi. Haplo baba oğul arasında geçen konuşmaların her sözcüğüne kulak misafiri olmuştu. Patryn, Bane'in rün hakkındaki garip sorusuna hazırlıksız yakalanmıştı. Sargıların altındaki derisini kaşıyan Haplo, çocuğun nasıl olup da bir rün gördüğünü merak etti. Bir hata yaptığı, kendisini ele verdiği bir zamanı hatırlamaya çalıştı. Sonunda, hiçbir hata yapmamış olduğuna karar verdi. İmkânsız olurdu bu. Peki, o zaman, çocuk neden bahsediyordu? Kuşkusuz rün büyüsü konusunda şansını deneyen bir menseli büyücüsü değildi gördüğü. Bir menseli bile bunu denemeyecek kadar sağduyu sahibi olurdu.
Eh, yorum yaparak beyin gücü harcamanın bir âlemi yok. Kısa süre sonra öğrenirim. Bane -çocuğun yanında sadakatle koşturan köpekle birlikte- kısa süre önce, Alfred'i arayarak koridordan geçmişti. Belki konuşmaları bir ipucu verir. Bu arada, Limbeck'e bir göz atsam iyi olacak.



EJDER. KAHADI  K itli,"*'
Margaret Weis & Tracy Hickman

Geg'in odasının önünde duralayan Haplo, koridorun bir o yanına, bir bu yanma baktı. Görünürde kimse yoktu. Kapının üzerine bir şekil çizdi ve ahşap gözden kayboldu -en azından onun için. Teselli edilemez bir ruh hali içinde masasında oturan Geg içinse, şimdiye kadar olduğu gibi katıydı hâlâ. Lim-beck evsahibinden yazı materyalleri istemiş, en sevdiği hobi-siyle uğraşıyordu -bir söylev yazıyordu. Ama Haplo pek az yazma eyleminin gerçeklemekte olduğunu görebiliyordu. Gözlüklerini alnına itmiş olan Geg, başı ellerinin arasında oturmuş, önünde çok renkli bir bulanıklık olarak gördüğü duvar halısına bakıyordu.
" 'Sevgili Gönenç ve Gelişme...' Hayır, bu çok kısıtlayıcı. 'Sevgili GGIBIT'ler ve Gegler...' Ama başatusta orada olabilir. Başatusta, Başpapaz, sevgili GIBBIT'ler ve Geg kardeşlerim... Geg erkek ve kız kardeşlerim, yukarıdaki dünyayı gördüm. Çok güzel'" -Limbeck'in sesi yumuşadı- "'hayal edebileceğinizden çok daha güzel ve muhteşem. Ve ben... ben...' Hayır!" Sakalını şiddetle çekiştirdi. "İşte," dedi, acıyla yüzünü buruşturup, gözüne yaşlar dolarken. "Jarre'nin dediği gibi, sersemin tekiyim. Şimdi, belki daha iyisini akıl edebilirim. 'Sevgili GGIBIT'ler...' Hayır, yine aynısını yaptım. Başatusta'yı unuttum..." Haplo rünü sildi ve kapı yine oluştu. Koridorda yürümeye devam ederken, Limbeck'in tek kişilik kalabalığına verdiği söylevi duyabiliyordu. Geg ne söylemesi gerektiğini biliyor, diye düşündü Haplo. Ama bir türlü bunu kabullenemiyor.
"Ah, Alfred, işte buradasın!" Haplo'ya köpek aracılığıyla gelen Bane'in sesiydi bu. "Her yerde seni arıyordum." Çocuğun sesi sinirli ve hırçın geliyordu.
"Üzgünüm, Ekselansları, Sir Hugh'yu arıyordum..." Ve bunu yapan tek kişi de değildi.

Bir sonraki kapıda duran Haplo, içeriye göz attı. Oda boştu -Hugh yoktu. Haplo pek de şaşırmamıştı. Hugh hâlâ hayat-taysa bile, yalnızca Sinistrad ona acı çektirmek isteyeceği içindi. Ya da daha iyisi, Iridal'e acı çektirmek için. Sinistrad'ın karısı konusunda gösterdiği kıskançlık garipti, özellikle karısını sevmediği düşünülürse.
"Kadın onun malı," dedi Haplo kendi kendine, geri dönüp, Limbeck'in odasına yönelirken. "Hugh'nun kaşıkları çalıp gittiğini de görse aynı tepkiyi verirdi. Eh, onu korumaya çalıştım. Yazık. Cesur bir adamdı. İşime yarayabilirdi. Her neyse, şimdi, Sinistrad Hugh'la meşgulken, geri kalanımızın kaçması için mükemmel bir zaman."
"Alfred..." Bane şeker gibi tatlı bir tonda konuşuyordu. "Seninle konuşmak istiyorum."
"Elbette, Ekselansları."  ,S" ':/CT
Köpek aralarında, yere oturdu.
Gitme zamanı, diye tekrarladı Haplo. Limbeck'i götüreceğim. Elf gemisine gidip, gemiyi alacağız ve bu menseli büyücüyü kendi âleminde mahsur bırakacağız. Onun işe karışmasına tahammül etmek zorunda değilim. Geg'i Drevlin'e geri götüreceğim. Bu işi halledince, lordumun hedeflerinden birini yerine getirmiş olacağım, ona müridi olmak üzere eğitebileceği birisini götürmek dışında. Hugh'yu düşünmüştüm, ama görünüşe bakılırsa o oyun dışı.

Yine de, lordum tatmin olmalı. Bu dünya, felaketin eşiğinde sallanıyor. Her şey yolunda giderse, biraz dürtükleyerek düşmesini sağlayabilirim. Ve artık Sananların olmadığını güvenle söyleyebileceğime inanıyorum..."
"Alfred," dedi Bane, "senin Sartan olduğunu biliyorum." Haplo yerinde kalakaldı.





Bir hata olmalıydı. Doğaı duymamıştı. Sözcük aklındaydı ve çocuk başka bir şey söylemişken, o sözcüğü duyduğunu sanmıştı. Nefesini tutarak, sabırsızca, daha iyi duyabilmek için neredeyse gümleyen kalbinin durmasını dileyerek dinledi.
"P W '
Alfred yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Duvarlar uzaklaştı, tavan tepesine düşüyor gibi göründü ve berbat, kutlu bir an boyunca bayılacağını sandı. Ama bu sefer beyni kapanmayı reddetti. Bu sefer tehlikeyle yüzleşmeli, elinden geldiğince onu karşılamahydı. Bir şey söylemek, çocuğun sözlerini yalanlamak zorunda olduğunu biliyordu elbette, ama konuşup konuşamayacağından emin değildi. Yüz kasları donup kalmıştı.
"Hadi, Alfred," dedi Bane, onu kendini beğenmiş bir kendine güvenle süzerek, "inkâr etmenin bir faydası yok. Gerçek " olduğunu biliyorum. Nasıl anladığımı bilmek ister misia'"
Çocuk durumun tadını çıkarıyordu. Ve bir de köpek vardı, başını kaldırmış, dikkatle ona bakıyordu. Sanki her sözcüğü anlamış, o da tepkisini bekliyor gibiydi. Köpek! Elbette, her sözcüğü anlıyordu! Ve sahibi de tabii.
"Ağacın üzerime düştüğü zamanı hatırlıyor musun?" diyordu Bane. "Ölmüştüm. Öldüğümü biliyordum, çünkü uçarak uzaklaşıyordum ve arkama baktığımda bedenimin yerde yattığını görebiliyordum. Her tarafıma kristal parçalar saplanmıştı. Ama aniden kocaman bir ağız açılıp beni içine çekti. Ve uyandığımda, canımı acıtan kristaller yoktu artık. Aşağı baktım ve göğsümde bunu gördüm." Bane babasının masasından aldığı bir parça kağıdı gösteriyordu. "Babama bunun ne olduğunu sordum. Bunun bir rün olduğunu söyledi. Bir iyileştirme rü-nü."

Yalanla. Alaylı alaylı gül. Ne kadar güçlü bir hayal gücünüz var, Ekselansları! Kuşkusuz hayal gördünüz. Kafanızdaki şişlik.
"Ve bir de Hugh var," diye devam etti Bane. "Onu öldürmeye yetecek kadar zelıir verdiğimi biliyorum. Yere yığılıp kaldığında, tıpkı benim gibi ölmüş olduğunu biliyordum. Onu sen hayata döndürdün!" &iWfiMrt
Hadi, şimdi. Ekselanslan, bir Sartan olsaydım, hizmetkârlık yaparak hayatımı kazanmak zorunda olur muydum? Hayır, muhteşem bir sarayda yaşardım. Siz mensch'ler de sürüler halinde beni görmeye gelir, ayaklanma kapanır, onu bunu ihsan etmem için, sizi yükseltip düşmanlarınızı yıkmam için yalvanr, ne istersem verirdiniz. Huzur dışında.
"Ve Sartan olduğunu bildiğime göre, Alfred, bana yardım etmek zorundasın. Ve yapacağımız ilk şeyse, babamı öldürmek." Bane gömleğinin içine elini uzattı ve Alfred'in Hugh'nun hançeri olduğunu gördüğü bir hançer çıkardı. "Bak, bunu babamın masasında buldum. Sinistrad Aşağı Alem'e gidip Gegleri savaşa sürükleyecek ve Yıksı-diksi'yi onaracak ve tüm adaları alt alta dizecek ve sonra su kaynağım kontrol edecek. Tüm zenginlik ve güç onun olacak, bu hiç de adil değil! Hepsi benim fikrimdi. Makinenin nasıl çalıştığını ben anladım. Ve elbette, Alfred, sen muhtemelen makinenin nasıl çalıştığı hakkında her şeyi biliyorsun, çünkü sen ve halkın yaptı onu, sen bana o konuda da yardım edebilirsin."
Gereğinden de zeki gözleriyle köpek Alfred'e, Alfred'in içine bakıyordu. İnkâr etmek için çok geçti. Fırsatı kaçırmıştı. Hiç bir zaman hızlı düşünen, hızlı hareket eden biri olmamıştı. İşte bu yüzden tehlikeyle yüzyüze kalınca beyni kapanmayı tercih ediyordu. İçinde süren daimi savaşla, kendisini ve başkalarını tehlikeye karşı korumak için muhteşem güçlerini

Pf
kullanma içgüdüsü ve böyle yaparsa yarı-tanrı olarak görülme
tehlikesi arasındaki mücadeleyle başedemiyordu.
" "Size yardım edemem, Ekselansları. Ben can alamam."
"Ah, ama yapmak zorundasın. Başka seçeneğin yok. Eğer istediğimi yapmazsan, babama kim olduğunu söylerim ve babam bunu öğrendiğinde seni kendisi kullanmaya çalışır." 1 "Ve, Ekselansları, yine reddederim."
"Yapamazsın! Ona itaat etmezsen seni öldürmeye çalışır! O
zaman savaşmak zorunda kalırsın ve kazanırsın, çünkü sen
daha güçlüsün." T^\t",f ı j.'ps0 74,
"Hayır, Ekselansları. Kaybeder ve ölürüm."
Bane irkildi. Allak bullak olmuştu. Bu hamleyi öngöreme-
diği anlaşılıyordu. "Ama ölemezsin! Sen bir Şarlansın!"
"Biz ölümsüz değiliz -bazılarının unuttuğu bir gerçek bu." Onlan öldüren ümitsizlikti. Şimdi hissettiği ümitsizlik gibi; büyük, boğucu bir hüzün. Tanrı olduklarını düşünmüş, tanrı gibi davranmışlardı ve gerçek tanrılan dinlemeyi bırakmışlardı. Sartanların düşüncesine göre, işler yolunda gitmemeye başladığında, dünya için en iyisinin ne olduğuna karar verme hakkını kendilerinde görmüşler ve buna göre davranmışlardı. Ama sonra başka bir şey aksamış ve müdahale edip düzeltmek zorunda kalmışlardı ve birşeyleri düzelttikleri her seferinde, başka bir şeyin aksamasına sebep olmuşlardı. Kısa sürede bu görev başedemeyecekleri kadar fazla olmuştu^yalnızca birkaç kişiydiler. Ve sonunda fark ettiler ki, kendi haline bırakmaları gereken bir şeyle uğraşmışlardı. Ama artık çok geçti. "Öleceğim," diye tekrarladı Alfred.
Köpek ayağa kalktı, ona doğru yürüyüp başını dizine koydu. Alfred yavaşça, tereddütle elini uzatıp köpeğe dokundu. Sıcaklığını, ipeksi kürkünün altındaki kafa kemiklerinin sertli-

ğini hissetti.
Peki sahibi ne yapıyordu şimdi? Eski düşmanının uzanabileceği bir yerde olduğunu bilen Haplo ne düşünüyordu? Tahmin edemem. Sanırım her şey, Haplo'nun bu dünyaya neden geldiğine bağlı.
Kâhya gülümsedi. Gülümseyişi Bane'i sinirlendirdi. Alfred, çatısının altında iki yarı tanrı olduğunu bilse Sinistrad'ın ne yapacağını merak ediyordu.
"Sen ölmeye hazır olabilirsin, Alfred!" dedi Bane, sinsi bir kurnazlıkla. "Ama ya arkadaşlann -Geg, Hugh ve Haplo?"
Sahibinin ismini duyunca köpeğin tüylü kuyruğu sallandı.
Bane ilerleyip kâhyanın yanında durdu. Çocuğun küçük elleri hizmetkârının omuzlarını yakaladı. "Babama kim olduğunu söylediğimde ve nasıl bildiğimi kanıtladığımda, benim şimdi fark ettiğim gibi, diğerlerine artık ihtiyacımız olmadığını far-kedecek. Elflere ve gemilerine ihityacımız olmayacak, çünkü senin büyün bizi gitmek istediğimiz her yere götürebilir. Lim-beck'e ihtiyacımız olmayacak, çünkü sen Geglerle konuşup, onları savaşa girmeye ikna edebilirsin. Haplo'ya ihtiyacımız olmayacak -zaten asla ihtiyacımız olmadı. Ben köpeğine bakacağım. Hugh'ya ihtiyacımız olmayacak. Babam seni öldürmeyecek, Alfred. Diğerlerini öldürmekle tehdit ederek kontrol edecek seni! Bu yüzden ölemezsin!"
Doğru söylüyor. Ve kuşkusuz Sinistrad da bunu farkede-cek. Vazgeçilebilir. Onları vazgeçilebilir kılacağım. Ama onları kurtarmak için, öldürmek dışında ne yapabilirim?
"En harika tarafıysa," dedi Bane kıkırdayarak, "sonunda, babama bile ihtiyacımız olmayacak!"
Sonunda başıma gelen, Sartanların üzerindeki eski lanet Belki, olması gerektiği gibi bu çocuğun ölmesine izin versey-



dim, o zaman bunların hiçbiri olmazdı. Ama karışmak zorundaydım. Tanrıyı oynamak zoaındaydım. Çocuğun içinde iyilik olduğuna inandım, değişeceğine -benim sayemde değişeceğine inandım! Onu benim kurtarabileceğime inandım! Ben, ben, ben! Biz Sananların tek düşündüğü hep kendimiz olduk. Dünyayı kendi suretimizde şekillendirmek istedik. Ama belki de olması gereken bu değildi.
Köpeği yavaşça kenara iten Alfred ayağa kalktı. Odanın ortasına yürüyerek kollarını havaya kaldırdı ve -hantal bedeni için- ciddi, zarif sayılacak hareketlerle dansetmeye başladı.

"Alfred, ne yapıyorsun?" 11 ;* * "Gidiyoaım, Ekselansları," dedi Alfred.
Dansı devam ederken çevresindeki hava parlamaya başladı. Elleriyle havaya, ayaklarıyla yere rünler çiziyordu.
Bane'in ağzı açık kaldı. "Gidemezsin!" diye haykırdı. Ona doğru koşarak, Sartanı yakalamaya çalıştı, ama Alfred'in kendi çevresinde oluşturduğu büyü çok güçlüydü. Bane'in eli dokunduğunda bir çatırtı oldu ve çocuk inleyerek yanmış elini
geri çekti.
"Beni terk edemezsin! Ben istemediğim sürece kimse beni
terk edemez!"
"Büyünün benim üzerimde etkisi yok, Bane." Bedeni solmaya başladığında, Alfred neredeyse hüzünle konuşmuştu.
"Hiç olmadı." -
Büyük, tüylü bir şekil Bane'in yanından fırladı Köpek parlak kabuğa doğru atlayıp hafifçe Alfred'in yanına kondu. Sıçrayarak, dişlerini kâhyanın bileğine geçirdi ve sıkıca tuttu.
Alfred'in, şimdi hayalet gibi görünen yüzünde korkulu bir ifade belirdi. Çılgınca tekmeler savurarak köpeğin ağzından kurtulmaya çalıştı.

Sırıtmakta olan köpek, bunu harika bir oyun olarak görüy
or gibiydi. Daha sıkı dişledi ve neşeyle hırıldayarak, çekiştir
meye başladı. Alfred daha sıkı çekti. Bedeni solmayı bıraktı.
Şimdi gittikçe katılaşıyordu. Kendi çevresinde daireler çizerek
bırakması için köpeğe yalvanp yakardı, tehditler savurdu, pay
ladı. Köpek onu döne döne takip etti, pençeleri taş zeminde
tutunacak bir yer arayarak kayıyor, çeneleri Alfred'in bacağını
sıkıca tutuyordu. .", v""ı">.*"*•"•• ","," """""".* •"
Odanın kapısı çarpılarak açıldı. O tarafa bakan köpek kuyruğunu şiddetle salladı, ama Alfred'in bacağını bırakmadı.
"Demek bizi bırakıp gidiyorsun, öyle mi, Sartan?" diye sor
du Haplo. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?" ."-

S36

EIDER. KAPADI

ELLİBEŞİNCİ BÖLÜM
SENISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM
Koridorun aşağısındaki bir odada, Limbecek sonunda kalemi kâğıdın üzerinde gezdirmeye başlamıştı.
"Sevgili halkım..." diye başladı. , , ((S
1 > j *'l*ll, r i '"'{* ", " , it f >,, l' 4
Haplo uzun zamandır bir Sartanla karşılaşmayı hayal ediyordu, halkını o cehennem gibi yere kapatanlardan birisiyle karşılaşmayı. Öfkeli olacağını hayal etmişti, ama şimdi kendi öfkesine kendisi bile inanmıyordu. Bu adama, bu Alfred'e, bu Sartan'a baktı ve kendisine saldıran kaodini, yanında uzanan, kanlar ve kırıklar içindeki köpeği gördü. Anne babasının ölü bedenlerini gördü. Bir an için nefes alması zorlaştı. Boğuluyordu. Alev alev sarılığın ortasında kırmızı damarlar görüntüsünü lekeledi ve nefes alabilmek için gözlerini kapatıp mücadele etmek zorunda kaldı.
"Gene gidiyorsun!" Nefes almak için durdu. "Tıpkı siz gardiyanların bizi o zindanda ölüme terkedip gittiğiniz gibi!"
Haplo sözcükleri dişlerinin arasından zorla telaffuz etmişti. Sargılı elleri, saldırmaya hazır pençeler gibi havada, Alfred'in yanıbaşında duruyor, bir alev halesi içindeymiş gibi göninen Şarlanın yüzüne bakıyordu. Eğer Alfred gulumseseydi, dudak-
S38

larmın ucu azıcık kıpırdasaydı, Haplo onu öldürecekti Lordu, amacı, aldığı talimatlar -kafasını döven öfke dalgalan hiçbirini duymasına izin vermeyecekti.
' Ama Alfred gülümsemedi. Korkuyla sararmadı, geri çekilmedi, hatta kendisini kommak için tek bir hareket bile yapmadı. Yaşlı, endişeyle yıpranmış yüzündeki çizgiler derinleşti, gölgeli ve kırmızı kenarlı, yumuşak bakışlı gözleri üzüntüyle parladı.
"Gardiyan terkedip gitmedi," dedi. "Gardiyan öldü." 4*

Haplo köpeğin başının dizine yaslandığını hissetti, uzanarak yumuşak kürkü tuttu ve sıkıca kavradı. Köpek endişeli gözlerle yüzüne baktı ve inleyerek iyice yaslandı. Haplo'nun nefes alması kolaylaştı, gözleri daha net görmeye başladı, zihni berraklaştı.
"Ben iyiyim," dedi Haplo, titrek bir nefes alarak. "Ben iyiyim."
"Bu," diye sordu Bane, "Alfred'in gitmediği anlamına mı geliyor?"
"Hayır, gitmiyor," dedi Haplo. "En azından şimdi değil. Ben hazır olana kadar değil."
Bir kez daha kendine hakim olan Patryn, Sartanla yüz yüze geldi. Haplo'nun yüzü sakin, gülümsemesi sessizdi. Elleri yavaşça birbirine sürtünüyor, derisini kaplayan sargıları hafifçe sıyırıyordu. "Gardiyan öldü demek. İnanmıyorum buna."
Alfred tereddüt etti ve dudaklarını yaladı. "Halkın onca zamandır... orada kısılı mı kaldı?"
"Evet, ama bunu zaten biliyordun, değil mi? Hedefiniz buydu zaten1"
iki kapı ötesinde olup bitenlerden haberi olmayan Lim-



beck, yazmaya devam ediyordu:
"Sevgili Halkım, yukarıdaki âlemlere gittim. Efsanelerimizin bize cennet olduğunu söylediği âlemleri ziyaret ettim. Ve oralar cennet gerçekten. Ve değil. Öylesine güzeller. Öylesine zenginler -inanılmayacak derecede zengin. Güneş tüm gün boyunca toprağı aydınlatıyor. Gökkubbe yukarıda panldıyor. Yağmur yavaşça düşüyor, şiddetle değil. Gecenin Lordlan'nın düşürdüğü gölge, onları nazikçe uyumaya davet ediyor. Evlerde yaşıyorlar, bir makinenin terkedilmiş parçasında ya da Yık-sı-diksi'nin o anda ihtiyaç duymadığına karar verdiği binalarda değil. Havada uçan, kanatlı gemileri var. Onları istedikleri yere götüren kanatlı hayvanları var. Ve tüm bunlara, bizim sayemizde sahipler.
"Bize yalan söylediler. Bize tann olduklarını, onlar için çalışmamız gerektiğini söylediler. Sıkı çalışırsak, bizi yargılayacaklarına, cennette yaşamaya layık göreceklerine söz verdiler. Ama bize verdikleri sözü tutmayı asla hedeflemediler."
"Asla bunu hedeflemedik!" diye yanıt verdi Alfred. "Buna inanmalısın. Ve benim -bizim- hâlâ orada olduğunuzu bilmediğimize de inanmalısın! Kısa bir süre için olması gerekiyordu, birkaç yıl, birkaç nesil -"
"Bin yıl, yüzlerce nesil -yalnızca hayatta kalanlarla! Ve siz neredeydiniz peki? Ne oldu?"
"Biz... bizim kendi problemlerimiz vardı." Alfred bakışlarını indirerek başını eğdi
"En derin merhamet duygularım sizinle."
Alfred çabucak bir göz attı, Patryn'in yukarı kıvrılmış dudaklarını gördü ve içini çekerek bakışlarını kaçırdı
"Benimle geliyorsun," dedi Haplo. "Seni gen götürüp, hal-


kının yarattığı cehennemi göstereceğim! Ve lordumun da sana bazı somları olacak. 'Gardiyanın öldüğüne' -tıpkı benim gibi-inanmakta güçlük çekecek."
"Lordun mu?"
, "Büyük bir adam, türümüzün, şimdiye kadar yaşamış en güçlü bireyi. Planları var, pek çok plan ve seninle bunları paylaşacağından eminim."
"Demek bu yüzden buradasın," diye mırıldandı Alfred.
"Planlar. Hayır, seninle gelmeyeceğim." Sartan başını salladı.
"En azından gönüllü olarak gelmeyeceğim." Yumuşak bakışla rının derinliklerinde bir kıvılcım parladı. , ^
"O zaman güç kullanırım. Pek de hoşuma gider!"
"Bundan kuşkum yok. Ama bu dünyada varlığını gizleme ye çalışıyorsan" -bakışları sargılı ellerine gitti- "ikimizin ara sında gerçekleşecek bir savaşın büyüklüğü ve büyüsel şidde tinin gizlenemeyeceğini, bunun senin için felaket olacağını da biliyorsundur. Bu dünyanın büyücüleri güçlü ve zekidir. Ölüm Kapısı hakkındaki efsaneler hâlâ yaşıyor. Sinistrad gibi, pek çoğu, hatta bu çocuk bile" -Alfred'in eli Bane'in saçlarını ok şadı- "neler olduğunu anlayabilir ve hevesle, harika bir dün ya olduğuna inanılan yerin kapısını aramaya başlayabilir. Lor dun buna hazırlıklı mı?"
"Lordu mu? Ne lordu? Buraya bak, Alfred!" diye patladı Ba-ne sabırsızca "Babam hayatta kaldığı sürece hiçbirimiz bir yere gitmiyoruz!" iki adam da onu yanıtlamadı. Hatta ona bakmadılar bile. Çocuk öfkeli gözlerle baktı onlara. Kendi dertlerine dalan yetişkinler, onu unutmuştu. Her zamanki gibi.
"Sonunda gözlerimiz açıldı. Sonunda gerçeği görebiliyoruz." Lımbeck gözlüklerinden rahatsız oldu ve onları tepesine

*
S4I
S40

Mnrgaret Weİs & Tracy Hickınnn
I
itti "Ve gerçek şu ki, artık onlara ihtiyacımız yok..."
"Size ihtiyacım yok1" diye haykırdı Bane. "Zaten bana yardım etmeyecektiniz Ben kendim yapanm."
Gömleğinin içine uzanarak Hugh'nun hançerini çıkardı ve hayranlık dolu gözlerle seyrederek, parmağını dikkatle Kinlerle süslü kabzasında gezdirdi. "Hadi," dedi, hâlâ Haplo'nun yanında duran köpeğe. "Sen benimle geliyorsun."
Köpek çocuğa bakıp kuyruğunu salladı, ama yerinden kıpırdamadı.
"Hadi!" diye kandırmaya çalıştı Bane. "Cici köpek!"
Köpek başını bir yana eğdi, sonra inleyip, pati atarak Hap-lo'ya döndü. Dikkati Sartan'da olan Patryn, köpeği bir yana itti, içini çeken ve yalvaran gözlerle son bir kez sahibine bakan köpek -başı yerde, kulakları yatık- yavaş yavaş Bane'in yanına geldi.
Köpek hançeri kemerine sokup köpeğin başını okşadı.
"Aferin sana. Hadi gidelim."
"Ve, sonuç olarak..." Limbeck durdu. Eli titriyor, gözleri sis
lerle kaplanıyordu. Bir mürekkep damlası kâğıdın üzerine
düştü. Gözlüklerini tepesinden indirip, burnunun üzerine yer
leştiren Limbeck, kıpırdamadan durdu ve son sözleri yazacağı
boş yere gözlerini dikti. ^
"Gerçekten benimle savaşmayı göze alabilir misin'" diye ısrar etti Alfred
"Savaşacağını düşünmüyoaım," diye yanıtladı Haplo. "Çok zayıf, çok yorgun olduğunu düşünüyorum Şımarttığın o çocuk daha. "

EJDER, KAHADI
Anımsayan Alfred, çevresine bakındı 5
"Bane' Nerede o'"
Haplo sabırsız bir hareket yaptı "Bir yere gitti. Konuyu değiştirmeye çalışma..."
"Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum1 Bana ne sorduğunu duydun. Bir hançeri var. Babasını öldürecek! Onu durdurmalıyım."
"Hayır, dıırdurmamalısın." Haplo Sartan'ın kolunu yakaladı. "Bırak mensch'ler birbirini öldürsün. Fark etmez."
"Senin için hiç mi fark etmez?" Alfred Patryn'e garip, sorgulayıcı bakışlarla baktı.
"Hayır, elbette fark etmez. Tek umnımda olan, Geglerin isyanının lideri ve Limbeck de odasında, güvende."
"O zaman köpeğin nerede?" diye sordu Alfred.
"Halkım..." -Limbeck'in kalemi yavaşça ve dikkatle sözcükleri yazdı- "savaşa gidiyoruz."
İşte. Bitmişti. Gözlüklerini çıkaran Geg, onlan masanın üzerine fırlattı, başını ellerinin üzerine koyup ağladı.

543
542

EJDER, KAHADI

ELİİALTINCI BÖLÜM
SINISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM
Sinistrad ile Hugh, gizemustasının çalışma odasında oturuyorlardı. Neredeyse öğle olmuştu. Işık, kristal bir pencereden içeri akın ediyordu. Pencerenin dışında, sisin üzerinde, Yeni Umut kentinin pırıldayan kuleleri yüzüyordu -Iridal'in Hugh'ya anlattıklarına bakılırsa, Umut Yok adının daha çok yakışacağı kent. Hugh, binaların oraya kendi onuruna yerleştirilip yerleştirilmediğini merak etti. Dışarıda, şatonun çevresine dolanmış durumda, civa ejderi güneşte uyuyordu.
"Bakalım, en iyisi ne olurdu?" Sinistrad ince parmaklarını masada tıkırdattı. "Çocuğu Djern Volkain'e elf gemisiyle göndereceğiz -elbette, gemiyi insanlann gördüğünden emin olacağız. Sonra, Stephen ve Anne ölü bulunduğunda, suç ciflerin üzerine atılacak. Bane onlara, kaçırıldığını, sonra ellerinden kurtulmayı

başardığını, ciflerin kendisini takip ettiğini ve onu kurtarmaya çalışan sevgili anne babasını öldürdüklerini anlatabilir. Sanırım onları cifler öldürmüş gibi gösterebilirsin."
Hugh'nun çevresindeki hava kıpırdandı, soğuk bir nefes başının üzerinden esti, buz gibi parmaklar omzuna dokunur gibi oldu. Kocasına karşı, Iridal kendi büyüsünü yapıyordu. Oradaydı. Dinliyordu.

"Elbette, çok kolay. Çocuk işbirliği yapacak mı?" diye sordu Hugh gerginleşerek, fakat rahat görünmek için elinden geleni yaparak. Kaçınılmaz gerçekle yüzyüze geldiğine göre, Iridal şimdi ne yapacaktı? "Çocuk pek de hevesli görünmüyor." H "İşbirliği yapacak. Bunun kendi yararına olduğunu göstermem yeterli. Eylemden çıkar elde edeceğini bildiğinde, üzerine düşeni yapmakta hevesli olacak. Çocuk hırslı ve hırslı olmaya da hakkı var. Hem, ne de olsa benim oğlum."
Gözlere görünmeyen Iridal Hugh'nun arkasında durmuş izliyor ve dinliyordu. Sinistrad'ın cinayet planını duyduğunda hiçbir şey hissetmedi: zihni ve duyguları uyuşmuş gibiydi. Neden geldim buraya? diye sordu kendi kendine. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Onun için çok geç. Benim için de. Ama Bane için çok geç değil. Eski deyiş nasıldı? "Küçük bir çocuk onları yönlendirecek." Evet, onun için umut var. Hâlâ masum, bozulmamış. Belki bir gün bizi kurtanr.
"Ah, işte buradasın, baba." ,
Bane çalışma odasına girdi ve Sinistrad'm sinirli bakışlarını serinkanlılıkla görmezden geldi. Çocuğun yüzü pembeleşmiş-ti. İçten gelen bir ışıkla aydınlanıyor gibiydi. Gözleri ateşli bir parlaklıkla yanıyordu. Çocuğun arkasından yürüyen, tırnakla rı taş zemin üzerinde tıkırdayan köpek endişeli ve mutsuz gö rünüyordu. Gözleri yalvarırcasına Hugh'ya gitti; bakışları kati lin arkasında bir noktaya kaydı ve öyle kararlı bir şekilde bak tı ki, Iridal bir dehşet duygusu içinde, görünmezlik büyüsünün etkisini yitirip yitirmediğini merak etti.
Hugh huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. Bane'in kafasında bir şey vardı. Muhtemelen -yüzündeki harika ifadeye





I
bakılırsa -iyi bir şey de değildi bu.
"Bane, meşgulüm. Bizi yalnız bırak," dedi Sinistrad.
"Hayır, baba. Neden bahsettiğinizi biliyorum. Benim Vol-karan'a gitmemden, değil mi? Beni gönderme, baba." Çocuğun sesi birden tatlılaşıp, yumuşadı. "Beni oraya gönderme. Kimse beni sevmiyor orada. Çok yalnız kaldım. Artık seninle olmak istiyorum. Bana büyü öğretirsin, uçmayı öğrettiğin gibi. Sana büyük makine hakkında bildiklerimi gösteririm ve seni başa-tustayla tanıştırırım."
"Sızlanmayı kes!" Sinistrad ayağa kalktı. Oğluyla karşı karşıya gelmek üzere masasının arkasından çıkarken, cüppesi hışırdadı. "Beni memnun etmek istiyorsun, değil mi, Bane?"
"Evet, baba..." Çocuk tereddüt etti. "Her şeyden fazla. İşte bu yüzden seninle birlikte olmak istiyorum! Sen benim yanında olmamı istemiyor musun? Beni eve getirtmenin sebebi bu değil miydi?"
"Hah! Ne saçmalık. Seni eve getirttim, çünkü planımızın ikinci aşamasını başlatmamız gerekiyordu. Şimdi bazı şeyler değişti, ama daha iyi yönde. Sana gelince, Bane, baban olduğum sürece, gitmeni söylediğim yere gideceksin ve yapmanı söylediğim şeyi yapacaksın. Şimdi bizi yalnız bırak. Seni daha sonra çağıracağım."
Sinistrad sırtını çocuğa döndü.
Bane, dudaklarında garip bir gülümsemeyle, elini gömleğinin içine soktu. Eli, gömleğinin içinden bir hançerle çıktı.
"O zaman, uzun süre boyunca babam olmayacaksın demektir!"
"Bu ne cüret!" Sinistrad arkasını döndü, çocuğun elindeki hançeri gördü ve öfkeyle nefesini içine çekti Gazapla dolarak sağ elini havaya kaldırdı ve çocuğun bedenini olduğu yerde

yok edecek bir büyü yapmaya hazırlandı. "Başka oğullar yapabilirim!"
Köpek sıçradı, Bane'in sırtına çarpıp çocuğu yere yıktı. Hançer çocuğun elinden fırladı.

Görünmez bir şey Sinistrad'a vurdu; görünmez eller ellerini autu. Sinistrad karısıyla boğuşuyordu. Dövüşürken Iridal'in büyüsü kayboldu ve görünür oldu.
Hugh ayaktaydı. Hançeri yerden kaparak, fırsat kolladı. Iri-dal'i özgür bırakacaktı. Iridal'in çocuğunu özgür bırakacaktı.
Büyücünün bedeni mavi bir şimşekle çatırdadı. Iridal, kendisini kenara fırlatan büyük bir şok dalgasıyla, sersemlemiş bir halde duvarın dibine düştü. Sinistrad çocuğa döndü. Köpek, dehşet içindeki çocuğun önünde duniyordu.
Dişleri ortada, tüyleri diken diken, alçak sesle hırladı.
Hugh hançeri sapladı ve büyücünün bedeninin derinliklerine doğru ittirdi. Sinistrad öfke ve acı içinde baydırdı. Katil hançerini kurtarırken gizemustasının bedeni pırıldayıp soldu. Hugh düşmanının ölmüş olduğunu düşünmıştü ama büyücü birden döndü, yalnız bu sefer bedeni devasa bir yılan biçimdeydi.
Yılanın kafası Hugh'ya doğru atıldı. Katil hançerini yılanın bedenine sapladı, ama çok geçti. Yılan dişlerini Hugh'nun ensesine sapladı. Zehir bedenine yayılırken, katil ıstırap içinde haykırdı. Yine de hançerin kabzasını bırakmamayı başardı ve kıvrılan, dönen yılan, bıçağın daha derinlere girmesine sebep oldu. Can çekişirken kuynığunu katilin bacaklarına sardı ve her iki beden yere yıkıldı.
Yılan yok olmuştu Bacakları katilinin ayaklanna dolanmış bir biçimde yerde yatan Sinistrad ortaya çıktı. Hugh cesede baktı ve kuvvetsizce kalkmaya çalıştı. Katil





acı hissetmiyordu, ama gücü de kalmamıştı ve yere yığıldı.
"Hugh."
Yavaşça başını çevirdi. Hücresi zifiri karanlıktı. Göremiyor-
du.
"Hugh! Sen haklıydın Benim günahım, hiçbir şey yapmamak. Ve şimdi çok geç... çok geç!"
Duvarda bir çatlak belirdi. İnce bir ışık huzmesi parıldadi; lavanta kokusu taşıyan taze havayı hissedebiliyordu. Elini hücresinin parmaklıkları arasından geçiren Hugh, ona uzandı. Kendi duvarının arkasında olabildiğince uzanan Iridal, Hugh'nün parmaklarının ucuna dokundu.
Ve sonra, kara keşiş gelerek Hugh'yu özgür bıraktı.

## ELİİYEDINCİ BÖLÜM
## SINISTER ŞATOSU YÜKSEK ÂLEM

Bir gümbürdeme, sarayın temellerini sarstı. Uzaktan duyulan bir gökgürültüsü gibi, yeri sarsarak gittikçe arttı, yaklaştı. Şato kaydı; taşlar titredi ve ürperdi. Zafer dolu bir uluma havayı yardı.
"Bu da ne...?" Haplo çevresine bakındı.
"Ejder serbest kaldı," diye mırıldandı Alfred, gözleri dehşet içinde açılarak. "Sinistrad'a bir şey oldu."
"Şatodaki her canlıyı öldürecek. Daha önce de ejderlerle dövüştüm. Labirent'te sürüyle vardır Sen?"
"Hayır, hiç." Alfred Patryn'e bakınca acı gülümsemesini gördü "Onunla mücadele edebilmek için, ikimizin de bütün gücümüzle dövüşmesi gerek."
"Hayır." Haplo omuzlarını silkti "Haklıydın. Kendimi açığa çıkarmaya cesaret edemem. Dövüşmek için iznim yok, hatta kendi hayatımı kurtarmak için bile olsa. Sanırım her şey sana bağlı, Sartan."
Yer sallanıyordu. Koridorun ucundaki bir kapı açıldı ve Limbeck dışarı baktı, "işte şimdi bizim orası gibi oldu," diye bağırdı gümbürtülerin, çatırtıların üzerinden Titreyen zemin üzerinde rahatça yürüyerek, bir tomar kağıdı salladı "Söylevi-





mi duymak ister mi..." ı >,, , , , '
Dış duvarlar ayrıldı. Alfred ve Limbeck'in ayaklan yerden kesildi, Haplo bir kapıya doğru fırladı ve kapı çatırdayarak parçalandı. Güneş büyüklüğünde, parıldayan, kırmızı bir göz yıkık duvarın ardından, içeride

kısılmış kurbanlarına baktı. Gümbürdeme, kükremeye dönüşmüştü. Kafa geri çekilirken, çeneler açıldı. Beyaz dişler parladı.
Haplo sallanarak ayağa kalktı. Limbeck sırtüstü yatıyordu, gözlükleri yerde tuzla buz olmuştu. Elleriyle yoklayarak gözlüklerini arayan Limbeck, çaresizce kırmızı gözlü, gümüş lekeye bakıyordu. Limbeck'in yanında Alfred uzanmıştı. Baygındı. Bir başka kükreme binayı sartsı. Gümüş bir dil şimşek gibi çaktı. Ejder onları yok etseydi, Haplo yalnızca hayatını kaybetmekle kalmayacak, buraya geliş amacı da boşa çıkacaktı. Geg-leri devrime götürecek bir Limbeck olmayacaktı. Dünyayı kaosa götürecek savaşı başlatacak bir Limbeck olmayacaktı.
Haplo elindeki sargıları sökerek açtı. Yerde yatanların önünde durarak kollarını çaprazladı ve rün dövmeli yumruklarını başının üzerine kaldırdı. Kısa bir süre, köpeğin nerede olduğunu merak etti. Onu işitemiyordu, ama zaten, böğüren ejderden başka hiçbir şeyi işitemiyordu.
Yaratık Haplo'ya doğru atıldı. Ağzı, avını yakalamak için
sonuna kadar açılmıştı.
Haplo doğru söylemişti; daha önce ejderlerle dövüşmüştü -büyü güçlerinin büyüklüğü yanında, bu civa ejderinin solucan gibi kaldığı, Labirent'teki ejderlerle. En zor kısmı, darbeyi karşılamak üzere ayakta beklemekti. Bedenindeki her güdü, kaçması için haykırıyordu.
Son anda, gümüş kafa kenara saptı ve çeneler havada kapandı. Ejder geri çekilerek adama şüpheyle baktı.
sso

Ejderler zeki yaratıklardır. Büyüden kurtulmak onları öfkelendirir ve kafalarını karıştırır. İlk dürtüleri, kendilerini büyüleyen büyücüden öç almaktır. Ama öfkeleriyle boğulmuş da olsalar, düşünmeden saldırmazlar. Bu ejder, hayatı boyunca değişik türden büyü güçleriyle karşılaşmıştı, ama şimdi karşısında durana benzer bir şey hiç görmemişti. Göremese de, büyünün sağlam, metal bir kalkan gibi adamı sardığını hissedebiliyordu.
Çeliği delebilirdi ejder. Hatta üzerinde çalışıp, çözmeye zamanı olsa bu büyüyü bile delebilirdi. Ama neden zahmet et-sindi ki? Başka kurbanlar vardı. Ilık kanın kokusunu alabiliyordu. Ejder Haplo'ya son bir meraklı, kötücül bakış fırlatarak, görüş alanından çıktı.
"Ama geri dönecek, özellikle de taze etin tadına bakarsa." Haplo ellerini indirdi. "Peki ben ne yapacağım? Küçük dostumu alıp gideceğim. Bu âlemdeki işim tamamlandı -hemen hemen."
Artık işitebiliyordu ve köpeğinin işitmekte olduklarını da işitiyordu. Alnı kırıştı, dalgın dalgın ellerindeki sargıları kaşıdı. Duyduklarına bakılırsa, ejder şatonun bir başka yerini parçalıyordu. Iridal ve çocuk hâlâ hayattaydı, ama bu uzun sürmeyecekti.
Haplo baygın Sartan'a baktı. "Seni istediğim sürece baygın tutabilir ve lorduma götürebilirim. Ama daha iyi bir fikrim var. Nereye gittiğimi biliyorsun. Oraya nasıl ulaşacağını sen bulacaksın. Kendi isteğinle geleceksin. Zaten, hedefimiz aynı değil mi? İkimiz de halkına ne olduğunu bulmak istiyoruz. Bu yüzden, eski düşmanım, kaçışımı senin gizlemene izin vereceğim."
Alfred'in yanında diz çökerek Sartan'ın omuzlarını yakala-
551

EJDER. KAHADI
Mnrgaret Weis & Tracy Hickman

di ve kabaca sarstı. ,'ı','.,!*, Mr"U,t".i"u :",<•' *".*•"'. (.< '
-• "Kendine gel, seni sürüngen pislik."
Alfred gözlerini kırpıştırarak sersem sersem doğruldu. "Bayıldım, değil mi? Üzgünüm. Kontrol edemediğim bir refleks..."
"Duymak istemiyorum," diye sözünü kesti Haplo. "Ejderi bir süreliğine uzaklaştırdım, ama yalnızca savaşmayacağı bir yiyecek aramaya gitti."
"Sen... sen benim hayatımı kurtardın!" Alfred Patryn'e ba-
kakaldı.
"Seninkini değil. Limbeck'inkini. Sen tesadüfen buradaydın."
Çocuktan tiz bir dehşet çığlığı yükseldi. Ejderin uluması
taşlan sarsıyordu.
Haplo yaratığın bulunduğu yöne doğru işaret etti. "Çocuk ve annesi hâlâ hayatta. Acele etsen iyi olur."
Alfred zorlukla yutkundu. Alnında ter damlacıkları belirmişti. Titreyerek ayağa kalktı ve göğsüne bir şekil çizdi. Bedeni solmaya başladı.
"Hoşçakal, Sartan!" diye seslendi Haplo. "Şimdilik. Lim-beck, sen iyi misin? Yürüyebilir misin?"
"Göz... gözlüklerim!" Limbeck bükülmüş gözlüğü aldı ve parmağını boş çerçeveden içeri soktu.
"Endişelenme," dedi Haplo, Gegin kalkmasına yardım ederek. "Zaten nereye gittiğimizi görmek istemezdin."

Patryn bir anda durdu ve her şeyi zihninden geçirdi. Âlemde kaos yarat.
Rün kaplı eli Limbeck'in eli üzerinde kapandı. Bunu yaptım, lordum. Onu Drevlin'e geri götüreceğim. Halkı arasında çıkacak isyanın lideri olacak. Bu dünyayı savaşa götürecek kişi olacak!
5S2

Bu âlemden, havarim olacak birisini getir. Sözü halklar arasında yayacak biri -benim sözümü. Halkları koyun gibi, benim ağılıma getirecek biri. Zeki, hırslı ve... şekillendirilebilir biri olmalı.
Sessizce gülümseyen Haplo, köpeğini çağırdı.
Iridal gençliğinde ejder eğitmişti, ama büyü kullanmasa bile istediklerini yapacak kadar yumuşakbaşlı yaratıklardı bunlar. Şimdi karşısında duran ejder onu dehşete düşürüyordu, belki de zamanında onu Sinistrad sürdüğü için bu kadar korkuyordu. Saklandığı o güvenli hücrenin bir köşesine sürünmek için can atıyordu, ama zindanı yoktu artık. Duvarları yıkılmış, kapısı ardına dek açılmış, penceresindeki parmaklıklar düşmüştü. Soğuk bir rüzgâr bedenini dövüyordu; gölgelere alışık gözleri ışıkla körleşmişti.
Hiçbir şey yapmamanın günahı. Artık kendisi için çok geçti. Çocuk için de. Tek özgürlükleri ölüm olacaktı.
Ejderin kükremeleri başının üzerinden geliyordu. Tavan yıkılırken Iridal hareketsizce seyretti. Çevresine taş ve toz yağdı. Alev alev, kırmızı bir göz içeri baktı, şimşek gibi bir dil arzuyla ağzından fırladı. Kadın kıpırdamadı.
Çok geç. Çok.
Annesinin yanında çökerek köpeğin boynuna sıkıca sarılmış olan Bane, kocaman açılmış gözleriyle bakıyordu. İlk dehşet çığlığından sonra sessiz kalmış, izleyip beklemişti. Ejder henüz onlara yetişemiyordu. Başını, kendi yarattığı küçük delikten geçiremiyordu ve şatonun duvarlarından devasa taş parçaları sökmek zoaında kalıyordu. Öfke ve kan kokusunun etkisiyle, hızlı çalışıyordu.
Köpek aniden başını çevirdi, omzunun üstünden kapıya
553

bakıp inledi. . . ,"","." ". ", ", <mVw><lH\
Bane köpeğin bakışlarını takip etti ve kapıda duran Hap-lo'nun gelmesi için işaret ettiğini gördü. Haplo'nun yanında Limbeck duruyor, toz ve molozların arasından kısık gözlerle, göremediği dehşet sahnesine bakıyordu.
Çocvık başım kaldırıp annesine baktı. Iridal gözlerini ejdere dikmişti. Bane kadının eteğini çekiştirdi.
"Anne, gitmemiz gerek. Bir yere saklanabiliriz. Bize yardım
edecekler!"
Iridal başını çevirmedi. Belki onu duymamıştı bile.
Köpek sızlandı ve Bane'in tuniğini dişleriyle kavrayarak, çocuğu kapıya doğru çekmeye çalıştı.
"Anne!" diye haykırdı çocuk.
"Git, çocuk," dedi Iridal, "Bir yere saklan. Bu iyi bir fikir."
Bane Iridal'in elini yakaladı. "Ama... sen gelmeyecek misin,
anne?"
"Anne mi? Bana anne deme. Sen benim çocuğum değilsin." Iridal Bane'e garip, rüyadaymış gibi bir sükunetle baktı. "Sen doğduğunda, birisi bebekleri değiştirdi. Git, çocuk." Başka birisinin çocuğuyla konuşuyordu. "Kaç, saklan. Ejderin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."
Bane ona bakakaldı. "Anne!" diye haykırdı yine, ama Iridal
başını çevirdi.
Çocuk boynundaki tılsımı kavradı. Gitmişti Sonra kendisinin ondan kurtulduğunu hatırladı. "Getir onu!" diye bağırdı Haplo.
Köpek çocuğun gömleğini yakalayıp çekti. Bane ejderin pençesini tavandaki delikten, avını yakalamak üzere uzattığını gördü. Taş duvarlar yıkıldı. Toz yükseldi ve annesini gözlerinden gizledi

Pençe, kokusunu aldığı ılık eti bulmak için yokladı. Kırmızı bir göz içeri bakıp avını aradı. Iridal arkaya doğnı çekilmişti ama moloz kaplı, yarı yıkılmış odada saklanabileceği bir yer yoktu. Tavandaki deliğin altındaki küçük bir alanda kısılıp kalmıştı. Toz indiğinde yaratık onu görecek ve yakalayacaktı.
Iridal çaresizlikle büyüsü üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı. Dehşet verici görüntüyü örtmek için gözlerini kapatarak zihinsel dizginler yarattı ve onları ejderin boynuna doladı.
Çileden çıkan yaratık kükreyerek başını salladı. Dizginleri kadının zilıinsel kavrayışından çeken ejderin karşı büyüsü o kadar güçlüydü ki, neredeyse Iridal'in zihnini ele geçirecekti. Bir pençe Iridal'in koluna inerek etlerini parçaladı.
Tavan daha fazla dayanamamıştı. Taş parçalan çevresine düşüp Iridal'e çarparak onu yere yıktı. Zaferle çığlık atan ejder, kadının üzerine çullandı. Tozun içinde nefes almaya çalışan Iridal, yere çökerken ve yüzünü ölümüne çevirdi.

Iridal sabırsızca keskin, yakıcı acıyı hissetmeyi bekledi. Fakat bunun yerine, kolunda nazik bir el hissetti.
"Korkma, çocuğum."
İnanmayarak başım kaldırdı. Bane'in hizmetkârı yanında duruyordu. Omuzları çökmüş, kel kafası tozla kaplanmıştı. Gri saç tutamlan şakaklanndan fırlamıştı. Ona, güven verircesine gülümsedi ve ejderle yüzleşmek üzere döndü.
Alfred yavaşça, ciddiyet ve zarafetle dansetmeye başladı. Sesi ince, tiz bir şarkıyla yükseldi ve dansına eşlik etmeye başladı. Elleri, ayaklan görünmez rünler çizdi, sesi onlara isim ve güç verdi, zihni onları vurguladı, bedeni besledi.
Ejderin ağzından yakıcı asit salyaları damlıyordu Bir an ir-kildi, adamın büyüsünü hissetti ve ne olduğundan emin ola-




mayarak, düşünmek için geri çekildi. Ama bir kere engellenmişti zaten. Etin cazibesi ve nefret ettiği büyücünün ellerinde katlandığı şeyler aklına geldi. Kapanan çeneler aşağı daldı ve dehşetle içindeki Iridal, adamın ikiye bölündüğünden emin,
titredi.
"Kaç!" diye haykırdı.
Başını kaldıran Alfred içinde bulunduğu tehlikeyi gördü, ama yalnızca gülümsedi. Düşünceleri büyüsünde, başını dalgın dalgın salladı. Dansının temposu yükseldi, şarkı daha yüksek sesle söylenir oldu -o kadar.
Ejder duraksadı. Çeneleri kapanmadı, kurbanının üzerinde kıpırtısız bekledi. Yaratığın başı, adamın sesindeki ritmle hafifçe sallanıyordu. Ejderin gözleri aniden irileşti ve hayretle bakmaya başladı.
Alfred'in dansı yavaşladı, yavaşladı. Şarkı sönüp gitti ve kısa süre sonra dikkatli bir şekilde durdu. Derin derin nefes alan Alfred, duaıp ejderi dikkatle izledi. Civa ejderi onu fark etmiyor gibiydi. Şato duvarındaki delikten soktuğu başı, yalnızca kendisinin gördüğü bir şeye bakıyordu.
Alfred Iridal'e döndü ve yanında diz çöktü. "Artık sana zarar veremez. Yaralandın mı?"
"Hayır." Bir gözünü ejderden ayırmayan Iridal, Alfred'in elini tutup sıktı. "Ona ne yaptın?"
"Ejder evinde olduğunu düşünüyor -yalnızca dünyanın hatırladığı eski evinde. Şu anda yeryüzünün aşağıda, gökyüzünün yukarıda, suyun ise'ortada olduğunu ve güneşin alevinin her şeye can verdiğini görüyor."
"Büyü ne kadar sürecek? Sonsuza kadar mı?" "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez  Bir gün, iki gün, belki bir ay. Gözlerini kırpacak, her şeyin yok olduğunu görecek ve
SS6


tek görebildiği kendi yarattığı harabe olacak. Muhtemelen, o zamana kadar acısı ve öfkesi yatışmış olacak. En azından şu anda huzurlu."
Iridal dehşet içinde, devasa başı, sakinleştiren, yatıştıran bir ses duyarcasma öne arkaya sallanmakta olan ejdere baktı.
"Onu kendi zihninin içinde hapsettin," dedi.
"Evet," diye onayladı Alfred. "Şimdiye kadar yapılmış olan en güçlü hapishane."
"Ve ben özgürüm," dedi hayretler içinde. "Ve henüz çok geç değil. Umut var! Bane, oğlum! Bane!"
Iridal, oğlunu en son gördüğü kapıya doğru koştu. Kapı yoktu. Zihninin duvarlan yıkılmıştı, ama molozları yolunu tıkıyordu.
ii
"Anne! Ben senin oğlunum! Ben..."
Bane yine haykırmaya çalıştı, ama bir hıçkırık boğazında yükselerek nefesini kesti. Onu göremiyordu; düşen taşlar görüş alanını kapatmıştı.
Çılgınlar gibi havlayan köpek çevresinde daireler çiziyor, topuklarını ısırıyor, onu oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ejder korkunç bir çığlık attı. Dehşete düşen Bane döndü ve kaçmaya başladı. Kapıya giden yolun yansında, neredeyse Sinist-rad'ın bedenine takılıp düşüyordu.
"Baba?" diye fısıldadı Bane, titreyen elini uzatarak. "Baba, üzgünüm..."
Ölü, görmeyen, aldırmayan gözler ona baktı.
Bane geri çekilirken, Hugh'nun bedenine takıldı -onu öldürmek için tutulan ve kendisine can vermek için ölen katilin.
"Üzgünüm!" Çocuk ağlıyordu. "Üzgünüm! Beni yalnız bırakmayın! Lütfen! Beni yalnız bırakmayın!"

Güçlü eller -sırtlarında mavi dövmeler olan eller Bane'ı yakaladı ve enkazdan kaldırdı. Onu kapıya taşıyan Haplo, sersemlemiş, sarsılmış çocuğu Geg'in yanma koydu.
"İkiniz de, yanımda durun," diye emretti Patryn.
Ellerini kaldırarak kollarını çaprazladı Alev alev rünler birbiri ardına ortaya çıktı ve havada yanmaya başladı. Her biri birbirine dokunuyor, ama ustüste binmiyordu. Üçünü tamamen çevreleyen bir çember oluşturdular, gözlerini parlaklık-larıyla korleştirdıler, ama onlara zarar vermediler.
"Buraya, köpek." Haplo ıslık çaldı. Sırıtan köpek kolayca
alevlerin arasından sıçrayıp sahibinin yanında durdu. "Eve
gidiyoruz." ıl MUtt >*riw" *> ^



,, "Ve böylece Nexus Lordu, Sartan'ı en son orada gördüm. Onu getirmediğim için hayal kırıklığına uğradığınızı, belki de öfkelendiğinizi biliyorum Ama yine biliyorum ki, Alfred asla çocuğu ve Geg'i yanıma almama izin vermezdi ve kendisinin de söylediği gibi, onunla dövüşme riskini göze alamazdım. Kaçışımı gizleyenin o olması, bana harika bir espri gibi geldi. Alfred kendi ayaklarıyla gelecek, lordum. Ölüm Kapısı'nın sonuna kadar açık olduğunu bildiğine göre, kendisine hakim olamaz.
.tj "Evet, lordum, haklısınız. Onu buraya çeken bir şey daha var -çocuğu aramaya gelecek. Alfred çocuğu aldığımı biliyor. Drevlin'i terk etmeden önce, Sartan ile çocuğun annesinin, oğlanı aramak için bir araya geldiklerini duydum.
"Çocuğa gelince, Bane'den memnun kalacağınızı düşünüyorum, lordum. Onda potansiyel var. Doğal olarak, şatoda olup bitenlerden dolayı sarsılmış durumda -babasının ölümü, ejderin yarattığı dehşet. Onu düşünceli kıldı, bu yüzden onu sessiz, başı eğik bulursanız, sabırlı davranın. Zeki bir çocuk ve kısa sürede, size hepimizin gösterdiği saygıyı sunmayı öğrenecektir.
"Ve şimdi, hikâyemi bitireyim. Şatoyu terk ederken çocuğu ve Geg'i yanımda, elf gemisine götürdüm. Burada, elf kaptanla mürettebatın gizemustalarınca esir alınmış olduğunu öğrendik.




k
*
Bothar'el ile bir anlaşma yaptım. Özgürlüğüne karşılık, bizi Drevlin'e götürecekti. Oraya vardığımızdaysa gemisini bana
teslim edecekti.
"Bothar'el'in kabul etmekten başka şansı yoktu. Ya şartlarımı kabullenecek, ya da büyücülerin elinde can verecekti -gi-zemustaları oldukça güçlüler ve ölmekte olan âlemlerinden kaçmak için ellerinden geleni yaparlar. Elbette, özgürlüğümüzü kazanabilmemiz için büyü kullanmam gerekti. Aksi halde mücadeleden muzaffer çıkamazdım. Ama cifler beni görmeden büyümü kullanmayı başardım, rünleri fark etmediler. Aslında, benim de bir gizemustası olduğumu düşünüyorlar artık.
Hayallerini bozmadım.
"Katilin cifler hakkındaki fikri doğru çıktı, lordum. Bu halkın onurlu olduğunu göreceksiniz. Kendilerine özgü bir onur anlayışı olan insanlar gibi. Anlaştığımız gibi, Bothar'el bizi Aşağı Âlem'e götürdü. Geg, yani Limbeck, halkı tarafından bir kahraman gibi karşılandı. Şimdi Drevlin'in başatustası o. İlk eylemi, yanaşıp su almak isteyen bir elf gemisine saldırı düzenlemek oldu. Bu eylemde, Kaptan Bothar'el ile mürettebatı ona yardım ettiler. Elflerden ve cücelerden oluşan kuvvet, size bahsettiğim o garip şarkıyı söylerek gemiye saldırdı. Gemideki tüm cifleri kendi taraflarına çekmeyi başardılar. Drevlin'den ayrılmadan önce, Bothar'el gemiyi Prens Reesh'ahn'a, isyanın liderine götürmeyi düşündüğünü söyledi. Asi cifler ile cüceler arasında, Tribus İmparatorluğu'na karşı bir ittifak oluşturmayı ümit ediyor. Uylandia Kümesi'nin Kralı Stepnen'in da onlara katılacağı dedikoduları yapılıyor.
"Sonuç ne olursa olsun, Arianus'ta dünya savaşı çıkıyor, lordum. Gelişiniz için yol hazırlanıyor. Gök Âlemi'ne girmeye karar verdiğiniz zaman, savaştan yorulan halklar size kurtarıcı


gözüyle bakacaklar.
"Limbeck'e gelince, öngürdüğüm gibi, güçlü bir lider oldu. Onun sayesinde cüceler saygınlıklarını, cesaretlerini, savaşçı ruhlarını yeniden keşfettiler. Limbeck acımasız, kararlı ve korkusuz bir lider oldu. O

hayalperest idealizmi, gözlükleriyle birlikte paramparça oldu. Şimdi öncekine göre çok daha net görüyor her şeyi. Korkarım kız arkadaşını kaybetti. Ama zaten, Jarre Sartan ile bir süre yalnız kalmıştı. Sartan'ın kızın başına ne tür garip fikirleri sokmuş olabileceğini kim bilebilir?
"Hayal edebileceğiniz gibi, elf gemisini Ölüm Kapısı yolculuğuna hazırlamam biraz zaman aldı. Gemiyi ve Bane'i Terrel Fen basamaklarından aşağı, kendi gemimin düşmüş olduğu yere taşıdım. Böylece rahatsız edilmeden çalışabildim. Sar-tan'la oğlanın annesinin arayışlarını Yıksı-diksi'nin yardımıyla gerekli değişiklikleri yaparken duydum. Drevlin'e kadar gelmişlerdi. Neyse ki, orayı terk etmeye hazırdım.
"Çocuğun derin bir uykuya dalmasını sağladım ve Ölüm Kapısı'ndan geçtim. Bu sefer, yüzyüze olduğum tehlikeleri biliyordum ve hazırlıklıydım. Gemi önemsiz hasarlara uğradı, bir sonraki yolculuğa kadar onarttırıp, hazır hale getirtebilirim. Yani, lordum, bir başka göreve gönderilme hakkını kazandıy-sam.
"Teşekkür ederim, lordum. Övgünüz benim için en büyük ödül. Ve şimdi ben kadeh kaldırmayı öneriyorum. Bu bua şarabı, Kaptan Bothar'el'den bir hediye. Tadım oldukça ilginç bulacağınız fikrindeyim ve bir sonraki görevimin başarısı için, Arianıis'un kanı dedikleri bu şarapla kadeh kaldırmanın uygun olacağını düşündüm.
"Ölüm Kapısı'na, lordum ve bir sonraki hedefimize -Ateş Âlemi'ne "
S 6 I

EJDER. KAPADI

Bih'in yaratımı görmesi Olasılık Dalgaları

Gerçeklik
-KOPARILMIŞ ÂLEMLERDE BÜYÜ-
BİR SARTANES DÜŞÜNCELERİNDEN PASAJLAR
Büyü, her iki âlemde de işitilebilen bir gökgürültüsüdür. Gücü, tüm Varoluş'un temellerinde yankılanır. Yaratılışın şimşeğini aksettirir Sesinde, yaşam ve ölüm vaadi işitilir. İmrenilecek ve korkulacak bir güçtür. Teoristler, büyünün gücünü, Tümleşikevren'in ilk yaratılışından aldığını söylerler. En başta Elihn, Bir Olan Tanrı, elini Kaos'un ortasına uzatır Elinin hareketi Kaos'u, sonsuz yaratım olasılıkları halinde düzenler. Bu hareket, Kaos'tan çıkan ilk Düzen'dir. Başlangıç Dalgası veya kısaca Başlangıç olarak adlandırılır.
Elihn Başlangıç'ta göksel olanla fiziksel olanı görür ve onun görüşü bunları mevcut kılar. Tinsel ile fizikselin yaratımında Başlangıç, kendi sonsuz olasılıkları ile iki ayrı dalgaya ayrılır, iki dalga, kıvrılarak birbirinden uzaklaşır, sonra yine yaklaşır. Dalgalann kesiştiği yerde zaman ile mekân yaratılır. Tüm olasılıkların güçlerinden Gerçeklik örülmüş olur böylece. Elihn her iki dalgaya sevinç ve hayretle bakar Göksel olanda, Hava ile Ateş'in yaratımını görür; fiziksel olanda, Su ile Taş'ın ve görüşü bunları mevcut kılar Yine, yaratımında, göksel ile semavi olasılık dalgalarının her biri, kendi sonsuz
Sh2

Olasılık Dalgaları
Olasılık Dalgaları
yeni yaratım olasılıklarına sahip dört yeni dalgaya bölünür. Elihn yine bu yeni olasılıkları birbirine örer. Dalgaların kesişi-minde Yaşam, Ölüm, Güç ve Zihin doğar.
Elihn Gerçeklik örgüsüne baktıkça, yeni olasılıklar bölünerek varlık bulur. Yıldızlar, dünya, yaşam -kısaca tüm yaratımlar- böylece sonsuz olasılıklardan örülür. Başlangıçta böyledir ve bugün de öyle.
Gerçeklik basitçe, olasılık dalgalarının kesişiminin göstergesidir. Sonsuz potansiyel çokluklarının ortasında, katı fizikselliğin, engin ve neredeyse kavranılamaz örgüsüdür. Bilim, teknoloji ve biyoloji hep gerçeklik ipinin örgüsünü kullanır.
Diğer yandan büyü, gerçeklik kumaşını yeniden örerek işlev kazanır. Bir büyücü, gerçekliğin kendisi üzerinde değil, olasılık dalgaları üzerinde yoğunlaşarak işe başlar. Öğretisi ve güçleri aracılığıyla, çoklu sonsuz olasılık dalgalarına bakarak arzu ettiği gerçekliğin doğaı olacağı kısmı bulur. Sonra büyücü, mevcut dalgayı bükerek, önceden yalnızca bir olasılık olanın gerçek olması için ahenkli bir olasılık dalgası yaratır. Böylece, büyücü arzusunu varlığa örer.
Örneğin, büyücü bir savaş alanında büyük bir şövalyenin karşısında duaır. İJzerinde yalnızca cüppesi olan büyücü, zırhlı ve güçlü şövalyeye karşı korumasızdır. Bu gerçekliktir ve
563

K.AIIADI n>

kendi haline bırakılırsa, büyük olasılıkla şövalye büyücüyü dirençle karşılaşmadan katledecektir. Fakat, buyucu önceki çalışmalarından, sayısız olasılık dalgaları üzerinde nerede bir koruyucu kalkan olasılığı (arzu edilen sonuç) bulunduğunu bilmektedir. Büyücü hareketleri, düşünceleri, sözleri, jestleri ve diğer yardımcıları aracılığıyla, ahenkli bir olasılık dalgası yaratır. Bu büyü olasılık dalgasını öyle değiştirir ki, önceden büyü kalkanı olasılığı olan şey, gerçekliğe örülür. Yeni gerçeklik arzu edilen etkiyi içerir ve böylece buyu kalkanı büyücüyü korur.
Dış gözlemcilere koruyucu kalkan, büyücünün etrafında yoktan varolmuş gibi görünse de, böyle bir alanın Tumleşıkdalganın sonsuz olasılıkları arasından gerçekliğe çağrıldığını söylemek daha doğaı olur.
Büyüyü kullanmak için, insanın Tumleşıkdalganın uygun kısmını bulup, küçük ölçüde de olsa örebilmesi gerekmektedir. Bunun her şeye gücü yetmekle, ya da her şeyi bilmekle il-

gisi yoktur, hatta Dalga'nın engin bir kesimini görebilenler için bile. Büyü iliminde işlev gösterebilmek, büyünün neden var olduğunu ve büyünün çıkış noktasını açıklayamaz. İnsanı varlığın sebeplerine götüremez. Havada bırakılan bir taşın düşeceğini bilmek, bize yerçekiminin neden var olduğunu ya da nasıl bir bilgeliğin bunu kaostan var ettiğini açıklayamaz. Büyü de aynen böyledir.
Yalnızca Sartanlar ile Patrynler büyüyü tam olarak kavraya-bilmişlerdir. Büyüyü, Tümleşikdalganın merkezinden gördüğümüzden, bu sanatı en temel ve güçlü haliyle uyguladık. Başka hiç kimse, Tümleşıkdalgayı bizim görebildiğimiz kadar geniş göremedi.
Büyünün temel ilişkileri çizimde görülebiliyor Merkeze ne

5 (.4
S6S

EJDER. KAHADI

MnrgnretWeis&Tn,cyHickmnn

kadar yaklaşırsa, büyünün gücü de o kadar fazla olur. Tüm büyüler arasında en temel ve en merkezi olan rün büyüsü, bu sebeple en güçlü olan büyüdür ve en kapsamlı etkilere sahiptir.
Her büyük anlayış düzeyi bir Ev olarak temsil edilir. Bu evlerin her biri, o düzeydeki büyünün kullanıcısının, Tümleşik-dalganın ne kadarını algıladığı olarak düşünülebilir. Evin merkezine ne kadar yakınsa, kullanıcının algılayıp kullanabildiği Birincil Dalga o kadar fazladır.
Tüm güçler arasındaki en büyük güç, Rün Evi'nin büyüsü-dür. Rün Evi büyüsü, Yaşam, Güç, Zihin ve Ölüm dalgalarım birleştirerek merkezi gerçeklik örgüsünün kapsamı ve Tümleşikdalganın sonsuz olasılıkları hakkında net bir resim oluşlunu. Rün büyüsünde ustalık kazananlann Dokuzuncu Ustalığa ya da Nihai Ustalığa ulaştığı söylenir. Rün İlim Alan-lan'na ilişkin tüm bilgi ve etki, bu tür büyülerin yapılmasında kullanılan ain harflerine doğrudan bağlıdır. Fakat Zamanın Koparıhşı'nm ardından, rün büyüleri hakkında bilgisi olan yalnızca biz (Sartanlar) ile Patrynler (hâlâ varsalar) kalmıştır.
Rün Evi'nin birleşmiş büyüsü, o zamandan sonra dört daha küçük Ev arasında bölünmüştür: Gökkubbe (Hava), Güneş (Ateş), Memba (Su) ve Karanlık (Toprak) Evleri arasında. Hepsi beraber, Mutlak Ustalıklar olarak bilinirler. Mutlak Ustalıklar, Sekizinci Ustalığı temsil eder ve yalnızca rün büyüsü ondan daha güçlüdür. Mutlak Ustalıklar'ın her biri, kendi içinde Tinsel ve Bedensel Ustalıklar arasında eşit olarak bölünür. Tinsel ustalıklar, büyücünün çevresindeki dünyanın zihinsel ve duygusal kullanımına eğilim gösterir. Fiziksel Ustalıklar, büyücünün çevresindeki dünyanın içinde bulunan fiziksel nesnelerin kullanımına eğilim gösterir.

Hem Tinsel, hem de Fiziksel Ustalıklar, her Ev'in kendi içinde Büyük ve Küçük İlim Alanları'na bölünür. Büyük İlim Alanları Ev Sözcüsü olarak, Küçük İlim Alanları ise Ev Çırağı olarak bilinir. Ev Çıraklığı birinci ila dördüncü ustalıkları, Ev Sözcüsü ise Beşinci ila Yedinci Ustalıkları kapsar. Aslında 'büyük' ve 'küçük' kavramları aldatıcıdır, çünkü Küçük İlim Alanları en geniş tabanlı ve kullanımı en yaygın olan ilim alanlarıdır. Daha güçlü olan Büyük Ustalıklar, aynı zamanda daha özelleşmiş olanlardır.
Zamanın Kopanhşı'ndan sonra Patrynler ortadan kaybolmuşlar, Sartanlar ise rün büyüsünü ölümlü öğretisinden kıskançlıkla saklamışlardır. Bunun sonucunda, mevcut âlemlerin tümünde, Yedinci Ustalık'tan daha büyük büyü bulunmamaktadır. Rün büyüsü tüm âlemlerde, ölümlü halkların hiçbirinde bilinmemektedir. Rün büyüsü hâlâ dikkatle gizlenen bir sırdır.
RÜN BÜYÜSÜ

Rün büyüsü, âlemlerde bulunan tüm büyüler arasında en güçlü büyüdür. Rün büyüsü, muhtelif Ev Mutlakları'nın tüm unsurlarını tek bir büyü bütününe örer. Bu haliyle, rün büyüsü yaratım kumaşına dokunur. Birleşik yaratımın mevcut parçalarına koparılması, rün büyüsünün araç olarak kullanılmasıyla başarılmıştır. Rün büyüsünün anahtarı, varlığın içine bir olasılık ören ahenkli dalganın, mümkün olduğunda eşzamanlı olarak yaratılmasıdır. Bu, muhtelif hareketler, jestler, sözler, düşünceler ve ahenkli dalganın yapımında kullanılan diğer unsurların birbirine olabildiğince yakın tamamlanmasının gerekmesi anlamına gelir. Ahenkli dalga yapısı ne kadar eş/.amanlı olursa,
S 67

EJDER.

Margaret Weis S Tracy Hıckman

dalgada oluşturulan denge ve uyum o kadar fazla olur ve dolayısıyla büyü de o kadar güçlü olur. Bu biraz, bir savaştopu-nu1 ucu ucuna gelecek, spiraller çizecek şekilde atmaya benzer. Dümdüz yuvarlanan bir tekerlek, dengesiz bir biçimde yuvarlanan bir tekerlekten daha vızağa gidecektir.
Bu eşzamanlılığın elde edilebilmesi için, hem Sananlar hem de Patrynler, büyülerini nakledebilmek için büyü dilleri ve yapıları geliştirmiştir. Yalnızca büyü için kullanılan bu dil, âlemlerde kullanılan hiçbir dile benzemez. Bir ikinci, daha geleneksel dil, her iki ırk tarafından standart iletişim için kullanılır. Rün dili konuşulan değil (unsurlarından biri bu olsa da) ifa
edilen bir dildir.
Her iki dildeki ortak unsur, eşzamanlılıktır. Geleneksel dillerin yapılan tek kanal, doğaısal çizgiler boyunca, ardışıktır. Bir sayfadaki sözcükler okunurken, harfler ve sözcükler birbirinin ardından okunarak metinde aktarılan düşünce veya anlamın tamamı kavranır. Bu, mesajın her seferinde tek kanaldan veya tek bir deneyim kaynağından aktarıldığı anlamına gelir. Fakat bir oyun izlenirken, bir seferinde birden fazla kanaldan veri alınır (söylenen sözcükler, aktörün jestleri ve duaışu, sahnenin aydınlanması gibi). Aynı zamanda, tek bir kanaldan çoklu mesajlar da alınabilir (aktörün kendisini, sandalyesini ve fonu aynı anda görmek gibi). Oyunun mesajı, seyircinin tamamına aynı anda gitmektedir. Bu yüzden bir oyunun, fikir iletmek konusunda eşzamanlılığının olduğu söylenir.
Büyünün bileşiklik, denge ve ahengi, büyücünün ahenkli dalgalarının eşzamanlı iletiminde mükemmellik gerektirir. Bu,
l Savaştopu, eski zamanlarda popüler olan ve tüm âlemleıde muhtelif şekillerde hâlâ oynanmakta olan bir oyunduı Savaştoplaıı genelde silmdıık ve yıı-murtamsıdır Aynı zamanda, genellikle, fıılatıldığı zaman aerodinamik özellik taşıması için dengeli bu ağırlık dağılımı ile imal edılıılei
S(,8

genellikle büyünün, büyücünün sözcükleri, ses tonu, jestleri ve hareketleri aracılığıyla ifası yoluyla gerçekleştirilir Run büyüsünde eşzamanlılık, ardışık olmayan yazılı bir dil kavramı aracılığıyla yaratılır.
Rün dilleri, Sartan ve Patryn kültürlerine uygun olarak iki ayrı şekilde evrimleşmiştir. Her iki şekil de evrenin ninik prensipleri ile işlev gösterir, ama yapılan ve yöntemleri farklıdır.
SARTAN RÜN BÜYÜSÜ
Sartanlar, genelde aynı anda altı iletişim kanalı tarafından aktarılan altıgen bir yapı kullanırlar. Bu rünlerin, nesnelerin içine veya üzerine çizilmesi veya performans sanatı aracılığıyla havada yaratılması yoluyla kullanımını içerir. Performansta, büyüyü yapan büyücü, ses (karmaşık ahenklerle işitsel), şekil (jestler ve dans figürleri) ve zillin (telepatik projeksiyonlar) kanallarıyla sınırlıdır. Aynı anda yapısal rünlerin kullanımı (asalar, çubuklar, yüzükler, giyim eşyalan veya uygun şekilde yapılandırılmış herhangi bir nesne) ile, desenin geri kalan unsurları iletilebilir.
Tüm Sartan rün yapılan, Kaynak veya Kök Rün'den yayılan altıgen desenlerle inşa edilir. Bu rün, yapılan büyünün kaynağı ve tüm büyüsel yapılann çıktığı noktadır. Kaynak Rün büyü yapısının çıkışını belirler. Rün büyüsünde, bu Kaynak Rün'ü, büyü Ev'lerinin herhangi birinin, herhangi bir türünden olabilir. Bu durumda, karmaşık büyülerde, büyünün okunması esnasında hangi rünün Kaynak Rün olduğunu anlamak şarttır. Eş pozisyonlarda eş rünlere sahip iki farklı büyünün, eğer Kaynak Rün'leri farklıysa, çok farklı etkileri olur
569

Margaret Weıs £ Trıcy Hıçkıran
KÖK YAPILAR
Kok yapıları, mn büyüsü kompleksine buyu gücünü getirir Bu yapılar kok ile başlar, büyünün kaynağının Güç, Zıhın, Yaşam veya Olum'den geldiğim belirten rundur bu

Bu kok runun, ya da daha yaygın ismiyle Kaynak Run'un sol alt tarafına Ataerk (çizimlerde görülen, Kok'ten önce gelen run) yanaşmıştır Sağ alt tarafında ise Anaerk (o kökte Ataerk'ı takıp eden mn) bulunmaktadır Bunlar Kok u desteklerler ve altındaki runlerden fışkıran büyünün gücüne yon verirler
Kokun hemen altında Kubbe veya Amir bulunur Kub-be'nın tepesi Kok'un alt kenanna dayanır ve hem Ataerk'e, hem de Anaerk'e dokunur Bu mn, çağrılan gücün doğasının Tinsel mı, Fiziksel mı olacağını belirler ve Kok Yapısı nı tamamlar Hemen hemen her zaman, diğer nınler Kubbe'ye aşağıdan birleşerek, yapılan büyünün ayrıntılarım verir ve gucu-nu arttırır
Kok Run'un üst sol yanında Şafak, üst sağ yanında Gunba-tımı bulunmaktadır Bu runler, Kok Yapı nın bulunduğu komplekse uygulanacak ahenkli dalganın büyüklüğünü (yanı gücünü) ve vektörünü (yanı yönünü) belirler
Şafak ve Gunbatımı runleri arasında, Kok yapıyı tamamlayan Baş bulunmaktadır Baş, Kok yapının unsurlarını, mevcudiyete çağrılan büyünün genel ahengıne aktaran, daha ilen bir run kompleksinin parçasıdır
570

KAYNAK RÜN: BÜYÜNÜN MERKEZİ
Kaynak Rün, hem büyünün yapıldığı zaman yaratılan büyüsel kavramın merkezi, hem de rün buytısünün okunması ve anlaşılması için gerekli çıkış noktasıdır
Rünlerın doğaı bir şekilde okunabilmesi için Kaynak Rün'ün bilinmesi ve yapı içindeki yerinin tanınması çok önemlidir. Değişik Kaynak Rün'ler seçildiği zaman, benzer rünler çok farklı anlamlar kazanır
Örnek olarak, çok basit bir rün yapısı verilmektedir.
Kaynak Rün'ün ne olduğuna ilişkin bir işaret yoktur. Hangi rün seçilmelidir? Nereden başlanmalıdır' Bu rün yapısının olası yorumları için iki örnek verilmektedir
Rün büyüsünün büyük sırrı budur. Kaynak Rün'ün yeri, ancak rünün yaratıcısından bunu öğrenenler tarafından bilinebilir Bir büyücünün eğitimi daha çok Kaynak Rün'ün belirlenmesi ve bu aınlerin yerlerinin ezberlenmesinden oluşmaktadır. Bu Kaynak Rün'lerin yerlerini öğretecek bir Sartan olmadan, buyusel yazmalarımızın çözülebilmesi olasılığı çok küçüktür
S72

Margaret Weis & Tracy Hıckınan
EJDER_ KAPADI

PATRYN RÜN BÜYÜSÜ
Patryn büyüsü hakkında, bunların ayırt edilebilmesine yardımcı olabilecek bilgiler dışında pek az şey bilinmektedir. Öte'deki yerlerinden Koparılmış Âlemler'e gitmeleri durumunda, büyü timlerinden onları tanımamız çok kolaydır. Patrynle-rin kendileri dışında hiçkimse Patryn Büyüsü hakkında fazla bir şey bilmemektedir.
Sartan büyüsü gibi, Patryn rün büyüsü de ahenkli dalga içinde mükemmel bir denge arar. Bununla beraber, bu dengeyi yapısal simetri aracılığıyla sağlamaz. Patryn rün büyüsü dengeyi, dengeli zıtlar arasında arar. Patrynler bir dizi iç içe geçmiş sekizgenler ve kareler kullanarak, kendi büyülerinin desenlerini yaratırlar. Sekizgenler Patryn büyüsünün Kaynak, Yol ve Hedefini oluşturur. Kareler büyünün Dal, Düğüm ve Akım'ını oluşturur. Bu unsurların kombinasyonları, sekiz eşzamanlı düşünce kanalı boyunca büyüyü yaratır.
Sartan büyüsünde de olduğu gibi, Kaynak Rün, büyünün anlaşılması ve kullanımında kritik ründür.
Patryn büyüsü altyapılar kullanır -rün içinde rünler gibi. Başka rünlerden oluşan rünler, Kök, Sap ve Sartan büyüsünde daha özlü bir biçimde bulunabilen diğer yapıları taklit eder. Bununla beraber, doğaları dengesiz, kullanımları -dikkatle dengelenmediği durumlarda- arzu edilen etkiyi büyük ölçüde azaltacak niteliktedir
ÂLEMLERE GÖRE BÜYÜ
Rün Evi, tüm âlemlerde aynı şekilde işlev gösterir. Fakat her âlem, Mutlak Ustalıklar'ın belirli bir büyüsünde uzmanlaş-
S74

mistir. Bu, âlemlerin koparılışı sırasındaki, büyünün genel bö-lümlenmelerinin işaretidir Örneğin Gökkubbe Evi büyüsü, Gök âlemlerinde hüküm süren esas büyüdür. Memba Evi, esas olarak Deniz âlemlerinde hüküm sürer. Yalnızca (Arianus'ta hüküm süren) Memba Evi burada açıklanacaktır.
GÖKKUBBENİN LEYDİSİ (FİZİKSEL USTALIK İLİMLERİ)
Gökkubbe Evinin Leydisi (Fiziksel Ustalıklar/Aktarım ve Hareket Ustalıkları), halen Tribus İmparatorluğu Elfleri tarafından kontrol edilmektedir. Bu beyaz saçlı, zarif yaratıklar, Aris-tagon Kıtası'ndaki Tribus İmparatorluğu'nu kurmuşlardır. Fetihlerinde, kıtanın tamamını buyrukları altına almışlardır ve şimdi, başka kıtaları fethetmek için savaşmaktadırlar. Güçlü büyülerinin doğası fizikseldir ve büyü kuvvetlerini aktarmak,

kontrol altında tutmak ve yönlendirmek için nesneler kullanmak zorundadırlar. Ev'lerine rağmen telepati güçleri yoktur, ama büyücüleri aracılığıyla telekinetik güçler göstermektedirler.
Kenkari Elflerinin sahip olduğu bir güç, şarkılarına karmaşık mesajlar örme yetişidir. Bu, kayıp rün dillerinin bir yankı-sıdır ve Mutlak Ustalıklar ve aşağısındaki büyülerde, daha kaba (dengesiz) büyüler yaratan, daha yaygın olarak bilinen büyü dillerinin pratik bir uygulamasıdır. Bu büyünün tehlikesi, herhangi biri tarafından söylenebilmesinde yatar. İnsanlar bu büyüler tarafından az bir miktar etkilenebilirler, ama cifler için bu tür müzik engin ve derin elf duygulan ve mesajları taşır. Eksiksiz aktarım sağlamak için, şarkının mesajı cifler arasında ortak olan genetik hafızaya dayanmaktadır ve bu hafıza İnsan-


larda bulunmamaktadır.
Bu ilim dalları, büyü yapısını aktarabilmek için iki kanal kullanır: sözel/tonal (büyüyü işitsel ahenkle söylemek) ve somatik (ahenkle birleşecek fiziksel form figürler). Bir elf büyücüsü serbestçe konuşamıyor, hareket edemiyorsa, büyüsü eksik kalacaktır.
GÖKKUBBENİN LORDU (TİNSEL USTALIK İLİMLERİ)
Vondekar insanları büyülerini Vond, yani Işık olarak bilirler. Daha formal ismi ise Vondreth -Bahşedilen Kuvvet'tir. Bu büyünün kullanımında usta olanlar, Kyr-Vondreth (Işık Görenler) olarak bilinir ve Vokar (Işık-halkı) ya da Kyr (Gören) olarak hitap edilirler. Bazıları Vond konusunda diğerlerinden daha ustadırlar ve bu nimet halk arasında belirli bir kural olmadan bahşedilmiştir.
Vondreth büyüsünün doğası, esas olarak tinseldir ve yetilerini doğanın ve doğal ruhun kullanımından alır. Vondreth doğal hayvanları etkileyebilir ve havadurumunu yardıma çağırabilir. Hayvanlarla iletişim kurabilir, onları kullanabilir (ejderler bu şekilde idare edilmektedir). Telepati kullanımını sağlayabilecek büyüyü inşa etme yeteneğine sahip olsalar da, bu tür büyünün karmaşıklığı ve daha ileri zihin gerektirmesi sebebiyle, bu yeti anlayışlarından kaybolup gitmiştir.
Vokarların resmi okulları yoktur -öğreti ustadan çırağa geçer. Vokarlar, Kenkari ciflerinin hakimiyet tehdidinin ardından, büyüleri konusunda oldukça saldırgan olmuşlardır. Vokarlar savaşlarda, doğal afetler (salgın hastalıklar, hortumlar, yıldırımlar, vs ) çağırmaları için bulundurulurlar. Vokarlar yal-

nızca bugün için yaşarlar, yaşam ve yaşamın zevkleriyle gelişirler.
Kyrler, kardeş Vokarlarından çok uzaktırlar. Bu katı disiplinli mezhep, esas olarak ölümle ilgilenir. Yaşamı, Hvani'deki (cennet) ödüllerine kavuşmak için geçmeleri gereken bir ceza dönemi olarak görürler. Telepati büyüleri geliştirmişlerdir, ama duygudaş (empatik) neşe ve mutluluk hissettmeyi günah olarak görürler. Ölüleri toplama işlerinde kullanmak üzere ve zehir ve hastalıklara karşı korunma amacıyla, doğal ulaşım büyüleri geliştirmişlerdir.
Bu büyü, yapısını aktarmak için iki kanal kullanır: somatik jestler ve kavramın zihinsel olarak aktanmı Bu ustalıkta, büyü yapılması için söz gerekmemektedir. Bir çarpışma esnasında, yapılması için bağırmayı gerektirmeyen bir büyünün ne kadar etkili olacağını zor yoldan öğrenen cifler, bu büyüye 'Sessiz Ölüm' ismini vermişlerdir. Bağlanmış bir Kyr'in büyüsü engellenmiştir -ama gene de sınırlı zihinsel yapılar inşa ederek, kaçışında yardımcı olması için kullanabilir.